ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 903

Ο άνθρωπος με τα δυο πρόσωπα

ΘΕΜΑ πολύ λεπτό και πολύ σοβαρό. Νομίζω και πολύ ενδιαφέρον. Τι στο... μια κυρία, πλικίας εικοσιοκτώ ετών, με σύζυγο και με σπιδιά. Κάτι που δεν μας απασχόλησε ως τώρα. Είναι δυ λίγα τα παρθένα θέματα, σε μια σελίδα που δργώνουμε τόσα ...όνια τώρα.

Η κυρία μάς παρουσιάζει τον άντρα — τον άντρα της — με τα δυό πρόσωπα. Ωραίος τίτλος για κινηματογραφική ταινία. Το ένα πρόσωπο το φορά τη μέρα, το άλλο το φορά τη νύχτα. Δέν έχει δε καμμιά απολύτως σχέση το ένα με το άλλο.

Είχε την έντύπωσι ότι άγγιζε τη θεότητα...

Ας αρχίσουμε από το πρώτο, το πρόσωπο της ημέρας: φοβερό, άφοβητο, αποκρουστικό. Ο σκαιός τύραννος. Ο βάναυσος, ο κακότροπος, ο ύβριστής, ο χυδαίος. Με πόση προστυχιά φέρεται στη γυναίκα του! Σα να μη παντρεύτηκαν από έρωτα. Τρελλή αγάπη. Τσακίστηκε για να την πάρη.

Δεν πέρασε όμως ο μήνας του μέλιτος κι' άρχισε να δείχνη τις χάρες του. Αφάνταστες ιδιοτροπίες. Τίποτα δέν τον ικανοποιεί. Η γκρίνια σταθερός σύντροφος του. Ηδονή του να ταπεινώνη τη γυναίκα του. Τη βλέπει σα σκουπίδι, δέν την λογαριάζει, δέν την προσέχει.

Ποιοι οι εξάρσεις των πρώτων καιρών, τότε που περνούσαν ακόμα ελεύθεροι, το στάδιο του ειδυλλίου τους... Περίοδος θεοποιήσεως. Θρασυτικές ανθοδέσμες κυλούσαν στα πόδια της. Εύσεβής δέν άτενιζε την εικόνα της Θεοτόκου, όπως αυτός ατένιζε εκείνην που έγινε γυναίκα του. Ο ασπασμός του δέν ήταν ασπασμός νέου σε νέα. Ήταν προσκύνημα. Την έφαυε με φόβο, με δέος, δπως ψαύει κανείς τα εκθέματα με την επιγραφή «εύθραυστον». Είχε την έντύπωσι ότι άγγίζοντας με τις άκρες των δακτύλων του τη μέλλουσα σύζυγό του, άγγιζε τη θεότητα και άσεβούσε στους θείους και άνθρώπινους νόμους.

Δέν έδινε ο άνθρωπος παράστασι. Ήταν αληθινή λατρεία. Ευτυχής έκείνη, δεχόταν τις εκδηλώσεις του. Τις δεχόταν σάν προκαταβολή της αύριανής τους ευδαιμονίας. Δέν ήταν άφελής. Ήξερε από τη μικρή της πείρα, ότι τάσης έντάσεως πυρετός δέν ήταν δυνατόν να διατηρηθή και ύστερ' από το γάμο τους. Αλλά και το χιλιοστό άν έμενε, πάλι θα ήταν άρκετό για να θερμάνη την οικογενειακή στέγη.

Εσύ είσαι πού τα λές; Δέν έμεινε ούτε ένα τόσο δα μόριο, έτσι για να θυμίζη τους παλιούς αναβρασμούς. Καταπληκτική μεταβολή. Σα να πέρασε κάποια μάγισσα πού τον μεταμόρφωσε. Ο βράχος στη θέσι του ροδώνα. Ένας άντρας πρακτός, έγωϊστής, περίφρονητής. Τίποτα δέν τον εύχαριστεί. Όλα τον πειράζουν. Και η πιό άβρή μέριμνα της γυναίκας του, μπορεί να του δώση άφορμή σέ σύγκρουσι. Του μιλά και δέν άπαντά. Της μιλά έκείνος και έχει ο λόγος του τον τόνο της προσταγής και της βρισιάς.

Θα προσαρμοζόταν η γυναίκα στην κακή κατάστασι, άν δέν έρχονταν στη ζωή τα παιδιά.

Ήρθαν, όμως, και μεγαλώνουν, και άρχίζουν να έμποτίζωνται από τη δυσάρεστη άτμόσφαιρα. Ό,τι προσπαθεί να κάνη η μητέρα για την άνατροφή τους, το καταστρέφει ο πατέρας. Θάλεγε κανείς ότι της πηγαίνει κόντρα, ότι της κάνει... αντιπολίτευσι στη διαπαιδαγώγησι. Πόσες φορές δέν τον παρακάλεσε ν' άφήση τα παιδιά έξω από τις συγκρούσεις τους. Να συνεννοηθούν και ν' άκολουθήσουν μιά γραμμή σ' ένα τουλάχιστον σημείο: αυτό πού άφορά την άνατροφή των παιδιών τους. Ας την κακομετακειρίζεται αυτήν όταν μένουν μόνοι. Για το θεό όμως, τα παιδιά να μη έπηρεασθούν από τους τρόπους του. Δέν τον έπαιρνε. Δεινοπαθούν στα χέρια του τα παιδιά. Τόσο πού «όταν ο μπαμπάς είναι στο σπίτι, τα παιδιά μου υποφέρουν φοβερά, όπως κι' έγώ άλλωστε...» Δέν είναι ο άδιάφορος πατέρας. Νοιάζεται για όλα, για την υγεία για τα σχολεία, για τα υλικά άγαθά των παιδιών του. Για όλα, έκτός από την ψυχική γαλήνη τους. Είναι δε αυτό πού προέκει. «... Έτσι, οι μέρες μου περνούν γεμάτες έκνευρισμούς, συγκρούσεις, άσυνεννοησίες, κακίες, βαναυσότητες, βιαιότητες...»

Άλλα μιλήσαμε για δυό πρόσωπα του συζύγου. Ως τώρα δέν σας δώσαμε παρά το ένα. Υπάρχει και το άλλο: Πρόσωπο της νύχτας.

«Ενώ οι μέρες μου είναι μαύρες και σκοτεινές, οι νύχτες μου ξεχειλίζουν από το έρωτικό πάθος του συζύγου μου...». Θα σας μετέδιδα επί λέξει το κείμενο της επιστολής, άν δέν ήταν μάλλον ρεαλιστική για στήλες περιοδικού η περιγραφή της κυρίας.

Θάλεγε κανείς ότι δέν είναι δώδεκα χρόνια παντρεμένοι, άλλα διανύουν το μήνα του μέλιτος. Συνταρακτικές εκρήξεις. Και δέν είνε μόνο ο έντονος έρωτισμός. Μαζί μ' αυτόν, είναι και ο καταρράκτης των εκφράσεων. Όπως μιά φορά κι' ένα καιρό, όπως στην περίοδο των έρώτων τους. Ούτε κατά έν α βαθμό δέν λιγόστεψε η θερμοκρασία. Δονείται ολόκληρος. Ακούραστος πομπός θωπειών, εξάρσεων, φράσεων έμπνευσμένων από τον πιό φλογερό έρωτα. Τίποτα πού να θυμίζη το πρόσωπο της ημέρας.

Άλλος άνθρωπος με το πρόσωπο της νύχτας. «...Τότε γίνεται τρυφερός, καλός, λεπτός, ευγενικός. Ένας φλογερός Ρωμαίος, πού πέφτει στα πόδια της Ιουλιέττας».

Ηφαίστειο πού έκβράζει λάβα. Πουλόρι χωρίς χαλινό, μεθυσμένο από έρωτικό πάθος...

Θα είναι πολλές οι γυναίκες με υποτασικούς συντρόφους πού μακαρίζουν την κυρία με τον έκρηκτικό σύζυγο. Περνούν εύκολα οι ώρες της ημέρας, όταν ξέρης ότι ο άνθρωπος με το δεύτερο πρόσωπο θα σέ αποζημιώση γιά τις ταλαιπωρίες πού δοκίμασες από το πρώτο πρόσωπό του.

Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική. Η πραγματικότητα, όπως τουλάχιστον τη ζή και την παρουσιάζει ή κυρία πού μας γράφει. Κακή αποζημίωσι, θωπείες πού δέν ικανοποιούν, δέν την εύχαριστούν, δέν την θερμαίνουν. Την άφήνουν αδιάφορη. Κάτι χειρότερο: την εξοργίζουν, όταν συγκρίνη το ένα πρόσωπο με το άλλο. Βλέποντας το πρόσωπο της ημέρας δέν παρηγοριέται, με την αναμονή του δεύτερου προσώπου της νύχτας.

Το άντίθετο γίνεται όταν βλέπη το φλογερό πρόσωπο της νύχτας. Τότε σκέπτεται τον άνθρωπο της ημέρας, η σκέψι δέ αυτή την κάνει να μη άνέχεται τα χάδια του. Βασανιστήρια είναι γι' αυτήν οι έρωτικές εκδηλώσεις του.

Δέν τις χαίρεται. Τις ύφίσταται. «Μένω κοντά του σά νά ύφίσταμαι μαρτύρια. Είναι αδύνατο να χωρέση το μυαλό μου πώς ο άνθρωπος της ημέρας είναι το ίδιο πρόσωπο με τον άνθρωπο της νύχτας. Σέ κάθε του έρωτικό λόγο, άκούω τον άντίστοιχο της ημέρας, την προσβολή, τη βρισιά, την άπειλή· και δέν συγκινούμαι με τίποτα. Το αποτέλεσμα είναι και έκείνος να υποφέρη βλέποντας ότι δέν άνταποκρίνομαι στις εκδηλώσεις του και έγώ να δεινοπαθώ... Τί δέν θάδινα, άν άντί του έρωτικού αυτού πάθους, είχα έ-να βλέμμα γεμάτο καλωσύνη, ευγένεια, κατανόησι...»

Δέν βιαζόμαστε να κάνουμε κανόνα από την αυτοανάλυσι πού με παραστατικότητα και ειλικρίνεια κάνει η επιστολογράφος.

Γιατί, με την ίδια ειλικρίνεια θά μπορούσε μιά άλλη να μας πή άκριβώς τά άντίθετα: ότι, δηλαδή, προτιμά τον σκαιό την ημέρα και φλεγόμενο τη νύχτα, από ένα σύζυγο, πού σπαταλάται σέ τρυφερότητες κατά τη διάρκεια της ημέρας, όταν όμως μείνουν οί δυό τους στό νυκτερινό ημίφως, παραδίνεται στή ραθυμία και την άδράνειά του, άδιαφορώντας γι' αύτήν.

Ζήτημα νοοτροπίας και ιδιοσυγκρασίας της κάθε γυναίκας. Μπορούμε όμως σ' ένα γενικό κανόνα να ποϋμε ότι υπερτιμούμε πολύ τον αισθησιακό παράγοντα, όταν νομίζουμε, ότι αύτός και μόνος είναι άρκετός να έξασφαλίση τη συζυγική ευδαιμονία.

Δυσάρεστη, βέβαια, η άτμόσφαιρα όταν ψυχρός μένη ο κοιτώνας των νέων άνθρώπων. Αλλά και ή έρωτική θερμοκρασία, μονάχη της, δύσκολα γεμίζει τη ζωή.

Δέν ξέρω άν είναι οί περισσότερες, άσφαλώς όμως είναι πολλές οί γυναίκες, οί όποίες προτιμούν ένα σύζυγο πού είναι άνθρωπος, κι' ας ύστερη σέ έρωτική άκμή. Φυσικά, το ιδεώδες είναι ή συρρόπησι των χαρισμάτων. Όταν όμως λείπη το ένα άπό τα δύο οί φρόνιμες γυναίκες, πού έχουν περάσει μάλιστα άπό το στάδιο των έρωτικών βρασμών και φέρουν την εύθύνη της άνατροφής των παιδιών τους, παραβλέπουν άδυναμίες και περιβάλλουν με την άφοσίωσί τους τον άνθρωπο πού είναι «άνθρωπος».

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η πρώτη έκκλησία στή... Σελήνη

Η πρώτη έκκλησία πού θά κατασκευαστή στή Σελήνη θά είναι σίγουρα... άγγλικανική. Ένας άγγλικανός πάστωρ της κομπτείας τοϋ Ντέρμπυ, ό Άλφρεντ Μπάλντουϊν, προαγόρασε άπό την άμερικανική έταιρία διαπλανητικών ταξιδίων μισό εκατόριο εδάφους γιά νά κτίση έκεί μιά έκκλησία. Άν το ταξίδι πραγματοποιηθή σύντομα, ό Μπάλντουϊν σκέπτεται νά πάη αύτοπροσώπως στή Σελήνη γιά νά πάρη απ' την κάτοχή του το οικόπεδο πού άγόρασε.

— Μοϋ χρειάζονται οί λογαριασμοί, Κατίνα, γιά την έφορία!...

Μάμπο ἰταλιάνο...

— Δέν μπορώ νά καταλάβω τί έπαθε... Πρό πέντε λεπτών άκόμη ήταν ή ψυχή τοϋ πάρτυ!...

Ειρωνικά και πσυχα μπήκαν οί 'Απόκριες και... βγαίνουν επίσης με την ίδια γαλήνη. Τα κέντρα, βεβαίως, εδούλεψαν άγρίως, χοροί πολλοί εδόθηκαν, στις κοσμικές ταβέρνες παρατηρήθηκε συνωστισμός, άλλα ή παλαιά ζωηρή, τρελλή και χαρούμενη άτμόσφαιρα της 'Αποκρίας, έφυγε φαίνεται άνεπιστρεπτεί.

Στούς δρόμους ένεφανίσθη μονάχα το «άλογάκι» γιατί κι' αύτο άκόμα το κλασσικό γαϊτανάκι απαγορεύθηκε άπ' την άστυνομία. Όσο γιά τούς μασκαράδες, το είδος γίνεται όλο και σπανιώτερο από χρόνο σέ χρόνο.

— Μασκαράδες; άκούστηκε νά λέη ένας θυμόσοφος συμπολίτης. Δέν υπάρχουν πιά στην έποχή μας μασκαρεμένοι μασκαδάδες...

— Αλλά; ρώτησε ένας άφελής.

— Γυρνάνε όλοι... άμασκάρευτοι. Και όχι μονάχα τις 'Απόκριες...

★

Ραΰσι πραγματική έκανε ή γρίππη τον τελευταίο καιρό και σέ πολλά σπίτια έβλεπες τσούρμο κρεβατωμένους τους ενοίκους.

— Ό κύριος, παρακαλώ;

— Στο κρεβάτι.

— Η κυρία;

— Στο κρεβάτι.

— Η δεσποινίς;

— Πρόκειται νά πέση στο κρεβάτι.

Άλλοι έπεφταν, άλλοι σηκωνόντουσαν και δέν έμενε έπι των έπάλξεων παρά μονάχα ή υπηρεσία γιά να ύπηρετή τους κρεβατωμένους, μέχρις ότου έπεφτε κι' αύτή γιά νά συμπληρωθή και όλοκληρωθή ό κύκλος. Έτσι σέ κάποιο σπίτι, ό εύφυής πάτερ φαμίλιας γιά ν' αποφύγη τις ενοκλητικές επισκέψεις, έγραψε ένα σημείωμα και το κόλλησε στην πόρτα, με την είδοποίησι: «Παρακαλούμεν τούς άγαπητούς μας φίλους νά μη χτυπήσουν το κουδούνι, διότι δέν υπάρχει άνθρωπος ν' άνοίξη. Όλοι είμαστε κρεβατωμένοι από γρίππη».

★

Χρυσές δουλειές — επί τέλους!—έκαναν οί γιατροί τις μέρες, πρό πάντων, της μεγάλης έντάσεως της γρίπης. Συμπολίτης ιεροφάντης του 'Ασκληπιού, μάλιστα, πού τον τελευταίο καιρό παρεπονείτο γιά την άπραξία του έπαγγέλματος, άκούσθηκε ν' αναφωνή σέ κύκλο φίλων του:

— Αύτή ή γρίππη ήταν πραγματικά... εύλογία Θεού!...

Δυστυχώς, όμως, γιά τούς γιατρούς — και εύτυχώς γιά τούς μή γιατρούς—ή γρίππη υπεχώρησε κι' ο ιεροφάντης του 'Ασκληπιού 'ακούστηκε πάλι ν' αποφαίνεται στον ίδιο κύκλο:

— Άλλοίμονον! Άλλοίμονον! Καμμιά εύτυχία δέν κρατά πολύ σ' αύτον τον κόσμο. Ούτε άκόμα και η γρίππη!...

Άλλα μόλις είπε αύτο — λένε — έπεσε-κι' ο ίδιος άπο γρίππη κι' έτσι γνώρισε καλύτερα την... εύτυχία.

★

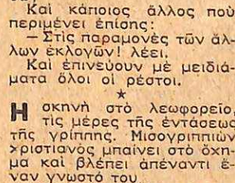
Η σκηνή στην πόρτα του διαιτέρου γραφείου ενός Υπουργείου, άπο έκείνα πού συγκεντρώνουν πολύ κόσμο. Ένας τύπος άρκετά έκνευρισμένος πού φαίνεται πώς πλθε πολλές φορές, ρωτά τον ιδιαίτερο:

— Είναι μέσα ο κ. Υπουργός;

— Έχει συμβούλιο.

— Πάλι συμβούλιο;

— Μάλιστα λέει ο ιδιαίτερος. Τι νά κάνουμε; Ν' απαγορεύσουμε τα συμβούλια στον κ. Υπουργό;

ΣΚΙΤΣΑ της Εποχής

Εύθυμα ένστανταπέ

Ο επισκέπτης διαμαρτύρεται:

— Ήλθα πέντε φορές άπ' τον καιρό πού υποργοποιήθηκε. Πότε δέν είναι έδω και πότε έχει συμβούλιο. Επι τέλους πότε, τέλος πάντων, θα μπορέσω να τον δω;

Και κάποιος άλλος πού περιμένει επίσης:

— Στις παραμονές των άλλων έκλογών! λέει.

Και επινεύουν με μειδιάματα όλοι οί ρέστοι.

★

Η σκηνή στο λεωφορείο, τις μέρες της έντάσεως της γρίππης. Μισογριπιών χριστιανός μπαίνει στο όχημα και βλέπει απέναντι έναν γνωστό του.

— Τί γίνεσαι; Τί κάνεις; τον ρωτά άπο μακρυά ο φίλος.

— Άστα! Την έχω άρπάξει.

— Γρίππη, μήπως;

— Γρίππη, παναθεμάτνε! Μέ πέθανε, άλλά την περνάω στο ποδάρι...

Όπότε πετάγεται αναντικτισμένος ένας συνεπιβάτης του, πού βρίσκεται στριμωγμένος έπάνω του λόγω της πολυκοσμίας.

— Στο ποδάρι νά την περνάτε, κύριε, μάλιστα! "Οχι, όμως, και στο λεωφορείο! Δέν χρωστάμε τίποτα έμείς νά την άρπάξουμε.

Άντι όμως, άπαντήσεως, ό γριππιασμένος άμολάει ένα δυνατό:

— Άφσούουου!...

Κι' άμέσως όλοι οί τριγύρω τρέπονται εις φυγήν γιά νά βρεθούν μακρυά άπ' την άκτινα δράσεως της μύτης και των γριπποσταγονιδίων τοϋ γριππιώντος!...

★

Η σκηνή σέ μιά ταβέρνα. Μέσα μουσικές, χοροί, μπαλόνια, φασαρία. Έξω μιά παρέα άνθρώπων συντηρητικών ρωτά:

— Είναι υπερτιμημένος;

— Είναι ταμπλ ντ' ότ!... άπαντά ο άρμόδιος υπάλληλος.

— Δηλαδή, άκριβώς;

— Έκατόν είκοσι δραχμές («τοϋ κομπρί»), έκτος άπ' τα κρασιά.

Και ο άρχηγός της παρέας στρεφόμενος στά μέλη της:

— Κομπρί!... Κομπρί!...

Και ή παρέα έκανε μεταθολή, φρονιμώτατα ποιούσα...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ ΑΘΗΝΑΙ, 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1956 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 903

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΩΝ 4 (ΠΛ. ΚΑΛΥΘΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

Και στό έρχόμενο τεύχος

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Σελίδες 100 Σελίδες

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

Η ΞΑΝΘΗ ΚΥΡΙΑ

— Χά, χά! γέλασε εἰρωνικὰ ὁ καινούργιος τμηματάρχης, σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸν ὦμο τοῦ Ζὼρζ 'Αμβέρ. "Ετσι λοιπὸν σπαταλᾶτε τὸν καιρό σας καὶ τὸ χαρτὶ τοῦ γραφείου;

Μέσ' ἀπ' τὰ σκονισμένα τζάμια, τὸ γκρίζο φῶς τῆς χειμωνιάτικης μέρας φώτιζε μελαγχολικὰ τὰ τραπέζια τῶν ὑπαλλήλων καὶ τὸ λεκιασμένο πάτωμα. Τὸ γραφεῖο μύριζε κάρβουνο, ψημένο ψωμὶ καὶ παληὰ χαρτιά.

Κι' ὅμως, μέσα στὸ ἀηδιαστικὸ αὐτὸ περιβάλλον, ὁ αἰσθηματίας Ζὼρζ ἔγραφε τὰ ποιήματά του. Ποιὸς τὸ περίμενε ἀπὸ ἕναν ἀνθρωπάκο ταπεινό, δειλό, μικροκαμωμένο, ἄσχημο, ἕνα τύπο ἀποτυχημένου τῆς ζωῆς;...

Κατακοκκίνισε τώρα κι' ἔκαμε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ κρύψη τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. Μὰ ἦταν ἀργὰ πιά: 'Ο κ. Γκρυσέ, ὁ τμηματάρχης, τοῦ εἶχε ἁρπάξει κι' ὅλας τὸ χαρτί. Διάβασε δυνατὰ τὴν ἀφιέρωσι, χαμογελῶντας σαρκαστικά:

—«Σὲ μιὰ ξανθὴ κυρία...» "Α, εἶναι στίχοι!" Ωστε ὁ κύριος εἶναι ποιητής! Τὰ συγχαρητήριά μου. Διαλέγει ὅμως ἄσχημα τὴν ὥρα ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὶς Μοῦσες!

Φύλαξε τὸ χαρτὶ στὴν τσέπη του καὶ πρόσθεσε:

— Θἄπρεπε νὰ λάβω ἄλλα μέτρα, αὐστηρά. Περιορίζομαι ὅμως νὰ κατάσχω τὸ ποίημά σας. Θὰ τὸ δείξω στὴ γυναίκα μου, ποὺ λέει πὼς ξέρει ἀπὸ ποίησι.

Στὴ γυναῖκα του... Τὴν ὡραία κυρία Γκρυσέ! "Οταν τὴ σκέφθηκε, ὁ Ζὼρζ κοκκίνισε ἀκόμη πιὸ πολὺ καὶ ταράλισε κάποια δειλὴ διαμαρτυρία. Μὰ ὁ τμηματάρχης δὲν τὸν ἄκουσε κἄν, κι' ἀπομακρύνθηκε λέγοντας:

— Θὰ κρίνη αὐτὴ τοὺς στίχους σας. "Αν τοὺς βρῆ καλούς, θὰ σᾶς συχωρέσω.

Ἐνῶ ὅλοι γύρω γελοῦσαν εἰρωνικά, ὁ ταπεινὸς ὑπαλληλίσκος ἔνοιωθε νὰ χτυπάη δυνατὰ ἡ καρδιά του στὸ στῆθος του. Σκεπτόταν ὅτι ὁ σύζυγος θὰ γινόταν ὄργανο τοῦ πεπρωμένου, γιὰ νὰ διαβάση ἡ ὡραία κυρία Γκρυσὲ τοὺς στίχους ἐκείνους, τοὺς ἀφιερωμένους κρυφὰ σ' αὐτήν!

Πραγματικά, ὁ Ζὼρζ εἶχε γράψει τὸ ποίημά του μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς δὲν θὰ τὸ διάβαζε ποτὲ ἡ λατρευτή του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἡ ἔμμετρη ἐκείνη ἐκμυστήρευσή του ἦταν γεμάτη ἀπὸ παθητικὴ εὐγλωττία.

«Θ' ἀναγνωρίση τὸν ἑαυτό της στὰ λόγια μου;... Θὰ μαντέψη;» ἀναρωτιότανε τώρα μ' ἀγωνία.

"Ολη τὴ νύχτα, δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Τ' ἄλλο πρωί, στὸ γραφεῖο, ὁ τμηματάρχης πλησίασε στὸ τραπέζι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς διαβιβάζω τὰ συγχαρητήρια τῆς γυναίκας μου. Διάβασε τοὺς στίχους σας καὶ τοὺς βρῆκε τόσο ὡραίους, ὥστε μὲ προκάλεσε νὰ σᾶς ζητήσω κι' ἄλλους. "Αν ἔχετε, μοῦ τοὺς φέρνετε αὔριο.

Οἱ στίχοι τοῦ Ζὼρζ εἶχαν συγκινήσει τὴν κ. Γκρυσέ. Μὲ τὸ γυναικεῖο της ἔνστικτο, εἶχε μαντέψει ἀμέσως πὼς ἡ «ξανθὴ κυρία» τοῦ ποιήματος ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια.

'Εκεῖνα ποὺ τῆς πῆγε κατόπιν ὁ ἄντρας της, ἐπιβεβαίωσαν τὴν γνώμη της καὶ τῆς γέννησαν ἕνα ζωηρότατο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἄγνωστο ἐρωτευμένο, ποὺ τὴ λάτρευε σὰν εἴδωλο. Δίχως νὰ τὸ καταλάβη ἄρχισε, νὰ τὸν σκέπτεται συχνά.

'Ο ἄντρας της εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ μὴν κρύβη τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γυναίκας του γιὰ τοὺς στίχους τοῦ Ζὼρζ.

— Τὴν ἔχει κατακτήσει ἡ ποίησί σας! τοῦλεγε συχνά.

'Η συγκίνησι τοῦ Ζὼρζ μεγάλωνε. Μεθυσμένος ἀπὸ τόση εὐτυχία, ἔπλαθε τὰ πιὸ γλυκὰ ὄνειρα — γεννήματα τοῦ αἰσθηματικοῦ πυρετοῦ του. 'Ο ἐρωτευμένος μας ὀνειροπολοῦσε... καὶ τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ ξανθὴ κυρία...

Τέλος, ἔφτασε ἡ μέρα ποὺ προαισθανόταν καὶ ἐλπιζε ὁ Ζὼρζ. Σὲ μιὰ ὥρα ποὺ ἤλειπε ὁ Γκρυσέ, ἡ γυναῖκα του παρουσιάστηκε ξαφνικὰ στὸ γραφεῖο, μὲ κάποια πρόφασι. "Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πήγαινε ἐκεῖ.

Στάθηκε στὸ κατῶφλι κι' ἔρριξε μιὰ ἤρεμη ματιὰ στοὺς ἔκπληκτους ὑπαλλήλους. Τὰ μάτια της σταμάτησαν στὸ Ζὼρζ, ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινος ἀπ' τὴ συγκίνησι. Τὸν κάλεσε, μ' ἕνα διακριτικὸ νόημα.

— Μὲ συγχωρῆτε, τοῦ εἶπε. Μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι;

'Εκεῖνος σηκώθηκε βιαστικὰ ἀπ' τὴ θέσι του. "Ηταν ἀναστατωμένος. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ παραδεχθῆ πὼς ἡ Τύχη μόνο, κι' ὄχι ἡ μαντικὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς, εἶχε κάμει νὰ τὸν ἀναγνωρίση ἡ ὡραία κ. Γκρυσέ, ποὺ δὲν τὸν ἤξερε καθόλου...

"Οταν πῆγε κοντά της, ἐκείνη τοὔδειξε κρυφὰ ἕνα ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους—ἕνα ἀπ' τοὺς ὡραίους ἐκείνους νέους, μὲ τὴν ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία, ποὺ φαίνονται φτιαγμένοι γιὰ νὰ πετυχαίνουν στὸν ἔρωτα.

— Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σιγανὴ καὶ συγκινημένη, αὐτὸς εἶν' ὁ κύριος Ζὼρζ 'Αρβέρ;... αὐτὸς μὲ τὰ μαῦρα καὶ βαθειὰ μάτια;

'Ο Ζὼρζ ἀναστέναξε, ὑποφέροντας προκαταβολικὰ ἀπ' τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ θὰ τῆς προκαλοῦσε.

— Ὄχι, κυρία, ἀπάντησε. 'Η ξαφνικὴ λύπη ποὺ φάνηκε στὰ μάτια της, τοῦ πλήγωσε βαθειὰ τὴν καρδιά. "Υστερα ἡ ξανθὴ κυρία ἔκαμε μιὰ μικρὴ γκριμάτσα καὶ κύτταξε ἕναν-ἕναν τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους—ὅλους, ἐκτὸς ἀπ' τὸν πραγματικὸ Ζὼρζ!

— Ποιὸς εἶναι λοιπόν; ρώτησε. Δεῖξτε μου τὸν κ. Ζὼρζ 'Αρβέρ.

Τότε ὁ ἄτυχος ἐρωτευμένος τρόμαξε ἀπ' τὴν πιθανότητα νὰ διαβάση στὰ ἀγαπημένα μάτια μιὰ ἀκόμα μεγαλύτερη ἀπογοήτευσι— μιὰ ἀγανάκτησι ἴσως γιὰ τὰ χάλια τοῦ ἄγνωστου θαυμαστή... "Εσκυψε λοιπὸν τὸ κεφάλι του καὶ τραύλισε, μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά:

— Δὲν εἶν' ἐδῶ, κυρία...

Χ. ΜΑΓΚΟΓΚ

Οἱ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κούλουμα

Πρὸ ἡμερῶν καὶ ἀκριβῶς τὴν Καθαρὰν Δευτέραν
ἔχων χαρὰν περίοπτον κοινῶς ἰδιαιτέραν
κι' εὐελπιστῶν εἰς εὔρεσιν δίδων ξηρολουκούμων.
πρὸς δρᾶσιν ἐξεστράτευσον ἐν μέσῳ τῶν Κουλούμων.
Τουτέστιν εἰς τὰς ἐξοχὰς μετέβην πομπωδῶς
κι' ἐρώτους ὀσφραινόμενος ποικίλους ἀφειδῶς
τῆδε κακεῖσε ἔβλεπον σαφῶς κι' ἐπικινδύνως
δίκην λαυρώδους κάβουρα ἐν ὄψει καβουρίνος.
'Επ' ἀρκετὸν ἀνίχνευσον πρὸς κατευθύνσεις πάσας
κι' ἐξαίφνης («Ζῆθι!») ἔκραξ ὃν σφοδρῶς ὁ ἐμβαγάσας
κι' ἐν ὄψει εὑρισκόμενος ἐστρομβουλῆς διδὸς
ἠμβάνιζον περιχαρὴς καὶ μβουνταλοειδῶς
Κι' ἐπιθυμῶν νὰ καταστῶ ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας
—"Ω! Μοῦσα, ἀνεφώνησον, τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας,
ὦ Μίς, ἐπανεφώνησον μεθ' ὅλας τὰς τιμὰς
σήμερον ἔχουν πέρασιν ἐγὼ κι' ὁ ταραμᾶς!
Τὰς νηστησίμους γὰρ αὐτὰς καὶ ἁλα-
(δώτους ὥρας
ἄφες τοὺς ἄλλους ἀρρενας καὶ τοὺς λοι-
(ποὺς τοὺς «τζόρας»
καθ' ὅτι — συνεπλήρωσον μὲ ὕφος Δόν
(Ζουάνειον —
σήμερον ἔχουν πέρασι ἐγὼ καὶ τὸ..
(ραπάνιον!»)
Κι' ἐνῶ ἐγὼ τῆς ἔλεγον, ὦ παῖδες,
(πλεῖστα ὅσα
ἐκείνη φεῦ! μὴ δίδουσα ἐρωτικὰς λα-
(βάς:
—Δὲν ἔχεις δίκηο γέρο μου, μοὶ εἶπεν
(μειδιῶσα,
σήμερα ἔχουν πέρασι ἐσὺ καὶ... ὁ χαλ-
(βᾶς!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

'Η νέα ἐπιθεώρησις τοῦ «'Ακροπόλ» ποὺ θὰ ἰδοῦν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα οἱ 'Αθηναῖοι θεατρόφιλοι ἐπιφυλάσσει πολλὲς ἐνδιαφέρουσες πρωτοτυπίες.

— Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς θὰ εἶναι τὸ ἰδιότυπο φινάλε!

— Σὲ ἕνα συνοικιακὸ καφενεῖο, ἕνας λαϊκὸς τύπος (Βασίλης Αὐλωνίτης) ἐνῶ κοιμᾶται βλέπει τὴν γυναίκα του (Γεωργ. Βασιλειάδου) σὰν μάγισσα, νὰ τοῦ δίνη μιὰ μαγικὴ παντόφλα μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ἔχη ὅ,τι ζητήση. "Ετσι μόλις ξυπνᾶ βλέπει τὸν κόσμο τελεῖως κατεστραμμένο ἀπὸ μιὰ ἡλιακὴ ἔκρηξι. Μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναβρῆ τὰ γνώριμά του πράγματα, χτυπᾶ τὴν παντόφλα, ζητῶντας διαδοχικὰ τὴ γυναίκα του, τὴ ρετσίνα καὶ λουλούδια, ὡς ὅτου ὁ κόσμος ξαναγίνεται καὶ τὸ πρωτότυπο αὐτὸ φινάλε κλείνει μὲ τὴ θεαματικὴ παρέλασι ὅλων ἐκείνων, ποὺ θὰ ἀποτελέσουν τὸν καινούργιο κόσμο.

— Στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι, πολλὴ πρωτοτυπία θὰ παρουσιάση ἐπίσης καὶ τὸ χορευτικὸ σκέτς ("Ινστιτοῦτο καλλονῆς»). Στὸ σκέτς αὐτὸ τὰ κορίτσια τοῦ μπαλέτου θὰ ἐμφανίζωνται ὡς κυρίες ποὺ καλλωπίζονται μέσα σὲ ἕνα κομμωτήριο. Ταυτοχρόνως βγαίνουν στὴ σκηνὴ ὡς σολίστ, ἡ κρέμα, ἡ πούδρα, τὸ ροὺζ καὶ τὸ ρίμμελ, ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς γυναίκας.

— Στὸ χορευτικὸ αὐτὸ σκέτς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο μπαλέτο τοῦ θιάσου, λαμβάνουν μέρος ἡ 'Αλέκα Νικολαΐδου, ὁ Σειλινὸς καὶ ὁ Κάρλας.

✪ "Ενας νέος σκηνοθέτης, ὁ Γ. Θεοδοσιάδης, ποὺ σκηνοθέτησε πέρυσι στο Λονδίνο τὸ ἔργο «Λίβιγκ Ρούμ» τοῦ Γκράχαμ Γκρήν, θὰ κάμη τὴν πρώτη του ἐμφάνισι, τὸ καλοκαίρι.

— Θὰ σκηνοθετήση τὴ νέα κωμωδία τοῦ κ. Στεφ. Φωτιάδη («Τὰ χτυποκάρδια»), ποὺ θὰ εἶναι τὸ ἐναρκτήριο ἔργο τοῦ θεάτρου «Σαμαρτζῆ».

✪ 'Η "Ελλη Λαμπέτη καὶ ὁ Τάκης Χόρν θὰ δώσουν ραντεβοῦ τὸ Μάϊο στὶς Κάννες γιὰ νὰ παρευρεθοῦν στὴν «πρεμιέρα» τῆς ταινίας των «Τὸ κορίτσι μὲ τὰ μαῦρα», ποὺ θὰ προβληθῆ ἐκεῖ.

✪ Στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς Παιδαγωγικῆς 'Ακαδημίας τοῦ Μαρασλείου, ποὺ μετατρέπεται σὲ θέατρο, θὰ δοθοῦν ἀπὸ σπουδαστὲς στὶς 25 Μαρτίου τρεῖς παραστάσεις μὲ ἔργα πατριωτικοῦ περιεχομένου.

— Θὰ παιχθοῦν τὸ μονόπρακτο ἔργο τῆς κ. Κικῆς Καφάσκη «Πάνω ἀπ' ὅλα τὸ Σοὐλι» μὲ τὴν ἴδια τὴ συγγραφέα στὸν πρῶτο ρόλο, καὶ τὸ μονόπρακτο «Πέσανε τὰ Γιάννενα».

— Θὰ συμπράξη στὶς παραστάσεις παιδικὴ χορωδία.

✪ "Ενας Νορβηγὸς δημοσιογράφος περνᾶ κάθε βράδυ τὶς ὧρες του στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου «Μουσούρη». Λέγεται ὅτι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου "Ελλη Λαμπέτη, τὴν ὁποία μάλιστα ζήτησε νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ τὴν πάρη μαζί του στὸ "Οσλο.

✪ Κοσμικὸ γεγονός, ἀπετέλεσε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη ὁ γάμος τῆς Ζωζῶς Σαπουντζάκη.

— 'Η ἐκκλησία τοῦ 'Αγίου Δημητρίου ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη ὡς τὸν περίβολο.

— 'Η δημοφιλὴς καλλιτέχνις ποὺ ἐγκαταλείπει τὴν θεατρικὴ οἰκογένεια, διακόψασα τὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα της, ἔλαβε τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ διάφορες πόλεις πολλὰ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα.

✪ Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομα γνωστῆς καλλιτέχνιδος πρόκειται νὰ δοθῆ σ' ἕνα... τετράποδο.

— Πράγματι, ἕνα ἀπὸ τὰ καινούργια διετῆ καθαρόαιμα ἄλογα, θὰ ὀνομασθῆ "Ελσα Λάμπο.

✪ "Ενα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἑλληνικὰ σουξὲ τὸ «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε ἀγάπη», τραγουδήθηκε καὶ σὲ γαλλικὴ ἔκδοσι, τραγουδήθηκε καὶ σὲ γαλλικὴ ἔκδοσι, τραγουδήθηκε καὶ στὸ Παρίσι, μὲ ἐπιτυχία.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σὰν Ἄγγελος ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ. ΨΑΘΑ

Ἡ παρέα τῶν μπεκρήδων

ΚΑΘΕ βραδυ μιὰ συμπαθητικὴ σιλουέττα μὲ ἰδιόρρυθμο περπάτημα, φαίνεται νὰ τραβᾶ τὸ δρόμο τῆς γειτονιᾶς. Αὐτὸ συνήθως γίνεται ἐκεῖ κατὰ τὶς δώδεκα ὅταν σκολᾶνε οἱ ταξέρνες. 'Η σιλουέττα αὐτὴ ἀνήκει στὸν κυρ - Σταμάτη, ποὺ ἂν τὶς ἄλλες ὧρες τῆς ἡμέρας πάη κανονικά, μετὰ τὶς δώδεκα, ὅμως, ἔχει ἐντελῶς ἄλλο τρόπο νὰ περπατάη. Προχωράει, δηλαδή, πέντε βήματα ἴσια, ὕστερα παραπατᾶ τὸ ἕκτο, πάει ἕνα βῆμα ἀριστερά, ὕστερα δύο βήματα δεξιά, ταλαντεύεται λίγο καὶ λέει:

— "Ωωωωωπ, ἰσορροπία κυρ - Σταμάτη!

Καὶ σταματᾶ γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὴν ἰσορροπία του. 'Αφοῦ τὴ βρίσκει τότε ξεκινᾶ καὶ πάλι, προχωρᾶ τὰ πέντε βήματά του, παραπατᾶ ξανὰ τὸ ἕκτο, πάει δεξιά, πάει ἀριστερά, ταλαντεύεται κι' ὕστερα κάνει πάλι:

— "Ωωωωωπ, ἰσορροπία κυρ - Σταμάτη!

Αὐτὸ γίνεται σὲ ὅλο τὸ δρόμο ἀπ' τὴν ταβέρνα πρὸς τὸ σπίτι του, ποὺ ὁ κυρ - Σταμάτης τὸν κάνει παραπαίωντας, μονολογῶντας καὶ φιλοσοφῶντας. Οἱ ἀραιοὶ περαστικοὶ τῆς γειτονιᾶς, τὴν προχωρημένη τούτην ὥρα, καμμιὰ φορὰ σταματᾶνε καὶ τὸν κυττᾶνε, κάνοντας χάζι τὸ περπατημά του καὶ προσπαθῶντας ν' ἀκούσουν τὶς κουβέντες του.

— Καλησπέρα κυρ - Σταμάτη! τὸν χαιρετᾶ καμμιὰ φορὰ κανένας.

Κι' ὁ κυρ - Σταμάτης, ἀπαντᾶ μ' ἕνα ὕφος πομπώδες:

— Καλησπέρα σας, κύριε Τριχάρα!

— Κουνιοῦνται οἱ βάρκες στὸν Πειραιᾶ, κυρ - Σταμάτη; ἐπιμένει πειραχτικὰ ὁ γειτονάς του.

— Κουνιέται τὸ μυαλό σου, κυρ - Τριχάρα!

— Μπορεῖς νὰ πῆς σιδηρόδρομος, κυρ - Σταμάτη;

— Τὸν καικὸ καὶ τὸν ψυχρό σου τὸν καιρό, κύριε Τριχάρα! ἀπαντᾶ ὁ κυρ - Σταμάτης, καὶ τραβᾶ τὸ δρόμο του μὲ τὸ ἴδιο δαντελλωτὸ περπάτημά του.

Καμμιὰ φορὰ τὸν βλέπει κανένας ἀστυφύλακας τοῦ τμήματος τῆς γειτονιᾶς καὶ ζυγώνει γιὰ νὰ τὸν βοηθήση μὴ τυχὸν καὶ πέση. 'Ο κυρ - Σταμάτης, ὅμως, στέκεται μὲ ὕφος ἀξιοπρεπέστατο, ἁνοίγει τὰ πόδια του λιγάκι γιὰ νὰ στηριχθῆ καλὰ κι' ὕστερα τοῦ λέει:

— Εἶσαι κουτός, κύριε ἀστυφύλαξ!

— Γιατί εἶμαι κουτός; ρωτᾶ ὁ ἀστυφύλακας.

— Διότι δὲν εἶσαι ἔξυπνος!

— Καὶ γιατὶ δὲν εἶμαι ἔξυπνος;

— Διότι εἶσαι... κουτός! "Αν ἤσουν ἔξυπνος θὰ ἤξερες ὅτι τριάντα χρόνια λοθοπερπατάει ὁ κυρ - Σταμάτης κι' ὅμως δὲν πέφτει. 'Επομένως; Τί μὲ παρακολουθεῖς; Γιὰ νὰ μὴν πέσω ἀπόψε; "Αραγε... λοιπόν, εἶσαι κουτός!...

"Αν ὁ ἀστυφύλακας ἐπιμείνη νὰ τὸν παρακολουθήση, ὁ κυρ - Σταμάτης θίγεται βαθύτατα, στρέφει, τὸν βρίζει κι' ἐπικαλεῖται τὰ συνταγματικά του δικαιώματα, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πίνη ὅσο κρασὶ θέλει καὶ νὰ γυρνᾶ στὸ σπίτι του, ὁποια ὥρα θέλει. "Αν ὁ ἀστυφύλακας τὸν παρατήση, τότε τοῦ λέει ἁπλῶς: «Χαίρω πολύ, καθότι ἀντελήφθη τὴν κουταμάρα σου» καὶ ξαναπραδᾶ τρικλίζοντας τὸ δρόμο του.

Σχεδὸν, ἀπὸ μακρυὰ φαίνεται κανένα αὐτοκίνητο, ποὺ φωτίζει τὸ δρόμο καὶ τοῦ στραβώνει τὰ μάτια. 'Ο κυρ - Σταμάτης τότε στέκεται, στηκώνει τὶς παλάμες, μουντζώνει κατὰ τοὺς προβολεῖς καὶ λέει:

— Ὄρσε, Τριχάρα!... 'Εσὺ πᾶς μὲ τὴν ρόδα, ἐγὼ πάω μὲ τὰ πόδια! Πάω, ὅμως, δὲν πάω; Πάω καὶ καλοπάω!...

"Ολη ἡ γειτονιὰ ξέρει τὸν κυρ - Σταμάτη μὲ τὸ παρατσοῦκλι ὁ «μπεκρο - Σταμάτης» γιατὶ χρόνια καὶ χρόνια ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀνθρωπάκος — ποὺ ἔχει τὸ μανιῶδικό του σ' ἕνα παραγκάκι τῆς λαϊκῆς ἀγορᾶς — χειμῶνα καλοκαίρι, βρίσκεται τὸ βραδάκι ἁραγμένος στὸ ἴδιο ταβερνάκι, ὅπου ἡσυχα - ἡσυχα κατεβάζει τὰ κοστοσταράκια του, μὲ σύστημα καὶ ρεγουλο. Γύρω ἀπ' τὸ τραπεζάκι εἶναι πάντα ἡ παρέα του, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους μπεκρῆδες τῆς γειτονιᾶς, τὸν κυρ - Ἀντρέα τὸν καρβουνιάρη, τὸν κυρ - Νῖκο τὸν ἀσπριτζῆ, τὸν κυρ - Γιώργη τὸν μαραγκό, τὸν κυρ - Στάθη τὸν παληατζῆ καὶ τὸν κυρ - Μανωλάκη τὸν... «νεκρό», ποὺ εἶναι χρόνια ὑπάλληλος σὲ πεθαμενατζίδικα, δὲν ἀξιώθηκε, ὅμως ὁ φουκαρᾶς ποτὲ ν' ἀνοίξη πεθαμενατζίδικο δικό του. 'Η παρέα αὐτὴ εἶναι ταχτικὴ κι' ἀνάμεσά της ὁ κυρ - Σταμάτης βρίσκει τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, ποὺ τοῦ τὴν

'Η «Μορένα» αὐτὴ χορεύει τραγου δῶντας μιὰ τρελλὴ σάμπα...

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΣΤΟ ΡΙΟ!

Οἱ τρελλὲς ἀποκριάτικες γιορτὲς στὴν πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας

"Ενα σωρὸ τραγουδάκια, ὅπως ἄλλοτε τὸ «Αἰ - Αἰ Μαρία ἀπ' τὴ Μπαΐα» καὶ πολλὰ ἄλλα μὲ τὰ ὁποῖα ξετρελλάθηκαν ἑφέτος οἱ Βραζιλιανοὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ περίφημου καρναβαλιοῦ τους, θὰ κάνουν σὲ λίγο, ὅπως κάθε χρόνο, τὸ γῦρο τοῦ κόσμου. Τὰ τραγουδάκια αὐτά, ἀμίμητα σὲ πρωτοτυπία, δὲν ἀποτελοῦν, στὴν πραγματικότητα, παρὰ μόνα μιὰ μικρὴ ἔνδειξι τῆς λαμπρότητος τοῦ ἐξωτικοῦ καρναβαλιοῦ τῆς Βραζιλίας, ὅπως, ἰδιαίτερα, γιορτάζεται ἀπ' τοὺς «Καριόκας», τοὺς ἰθαγενεῖς δηλαδὴ τῆς πρωτεύουσάς των τοῦ Ρίο 'Ιανέϊρο, οἱ ὁποῖοι μὲ ὑπερηφάνεια ἰσχυρίζονται, πὼς τὸ καρναβάλι τους εἶναι τὸ μεγαλοπρεπέστερο καὶ λαμπρότερο καρναβάλι τοῦ κόσμου.

Κι' ἀλήθεια, τὸ καρναβάλι τοῦ Ρίο εἶναι ἡ μεγαλύτερη λαϊκὴ γιορτὴ τῆς χρονιᾶς καὶ διαρκεῖ περίπου δυὸ ἑβδομάδες, κατὰ τὶς ὁποῖες ξεφαντώνουν κυριολεκτικὰ ὅλες οἱ«Καρμεντσίτες», ποὺ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη χρονιὰ διαφυλάττουν ζηλότυπα τὴν ἠθική τους.

'Ο Δῆμος τοῦ Ρίο διαθέτει ὁλόκληρα ἑκατομμύρια γιὰ τὴν ἀποκριάτικη διακόσμησι τῆς πόλεως κι' ἐπειδὴ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ζέστη εἶναι φοβερὴ κι' ὅλες οἱ ἀποκριάτικες γιορτὲς γίνονται στὰ ὕπαιθρα, οἱ δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες τῆς ὡραίας μεγαλουπόλεως μεταβάλλονται σὲ χορευτικὲς πίστες.

'Ο «Καριόκα» καὶ ἡ «Καριόκα» γιὰ νὰ εὐθυμήσουν δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ οἰνοπνευματώδη ποτά. Τοὺς φθάνει ἡ θερμοκρασία τους. Ἄλλωστε ἡ ζέστη δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κανένα ἄλλο ποτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μπύρα. 'Ο πολὺς κόσμος, ὡστόσο διασκεδάζει καὶ ξεφαντώνει, πίνοντας δροσιστικοὺς χυμοὺς φρούτων, κι' ἄφθονο νερὸ ἀπὸ τὶς βρύσες ποὺ ἀνοίγονται ἐπίτηδες τὶς ἡμέρες αὐτὲς στοὺς δρόμους καὶ τρώγοντας ἄφθονα μῆλα καὶ ἀχλάδια, ποὺ εἰσάγονται ἀπὸ τὴν Ἀργεντινή.

'Ολόκληρη ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ ὑπηρεσία Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ρίο βρίσκονται κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ καρναβαλιοῦ σ' ἐπιφυλακή, γιὰ νὰ προσφέρουν τὴ συνδρομή τους στὶς ἑκατοντάδες τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ λιποθυμοῦν ἀπ' τὸ συνωστισμό, ὁ ὁποῖος ἐπικρατεῖ στοὺς δρόμους. Τὰ ἐφετεινὰ καρναβάλι ἦταν ἰδιαίτερα εὔθυμο, ἀλλὰ καὶ τραγικό. Εἴκοσι νέοι καὶ νέες σκοτώθηκαν καὶ πενῆντα περίπου τραυματίστηκαν, ὅταν ἡ ἐξέδρα ἀπ' τὴν ὁποία παρακολουθοῦσαν τὴν παρέλασι τῶν ἁρμάτων τοῦ Καρνάβαλου γκρεμίστηκε.

Χιλιάδες περιηγηταὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο ἐπισκέπτονται τὸ Ρίο τὴν ἐποχὴ αὐτὴ γιὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴ μοναδικὴ στὸν κόσμο, εὔθυμη κι' ἐξωτικὴ γιορτὴ τοῦ καρναβαλιοῦ του.

Τρία εἶναι τὰ στοιχεῖα ποὺ συνέβαλαν ὥστε τὸ καρναβάλι τοῦ Ρίο νὰ πάρῃ τὸ χαρακτῆρα μιᾶς μοναδικῆς λαϊκῆς γιορτῆς. Πρῶτα εἶναι τὸ ἀφρικανικὸ στοιχεῖο. Στὸ Ρίο ζοῦν σήμερα μερικὲς ἑκατοντάδες χιλιάδες μαῦροι καὶ μιγάδες «Μορένας». "Επειτα εἶναι ὁ ἰνδιάνικος ἰθαγενὴς πληθυσμὸς καὶ τέλος οἱ ἀπόγονοι τῶν καθολικῶν Πορτογάλων ἀποίκων.

Οἱ 'Αφρικανοὶ καὶ οἱ 'Ινδιάνοι ἔχουν τοὺς ἱεροὺς ρυθμικοὺς χοροὺς στὰ αἵματα τους κι' αὐτοὶ εἶναι κυρίως ἐκεῖνοι, ποὺ ἔδωσαν στὸ καρναβάλι τοῦ Ρίο τὴν ἐξωτικὴ πρωτοτυπία του. 'Ο ρυθμὸς εἶναι γι' αὐτούς, κάτι ποὺ τὸ μαθαίνουν ἀπὸ μωρὰ καὶ γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἡ «σάμπα» εἶναι ὁ ἐθνικὸς χορὸς τῆς Βραζιλίας.

Τὰ ἀποκορύφωμα τοῦ καρναβαλιοῦ τοῦ Ρίο εἶναι ἡ ἐκλογὴ τοῦ «Ρέϊ Μόμο», δηλαδὴ τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Καρνάβαλου καὶ τῆς βασίλισσάς του. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ πολυάριθμοι ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ τῶν μεγάλων πόλεων μεταδίδουν συνεχῶς τὰ τελευταῖα ἀποκριάτικα τραγούδια, ποὺ τὰ τραγουδάει ὅλος ὁ κόσμος στοὺς δρόμους. Τὰ καλύτερα ἀπ' αὐτὰ βραβεύονται καὶ οἱ μελῳδίες τους ἐπειτα, πρὸς δόξαν τοῦ καρναβαλιοῦ τοῦ Ρίο, κάνουν τὸ γῦρο τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γιορτῆς τοῦ Καρνάβαλου ὁ «Καριόκα» καὶ ἡ «Καριόκα» βρίσκονται στὸ στοιχεῖο τους.

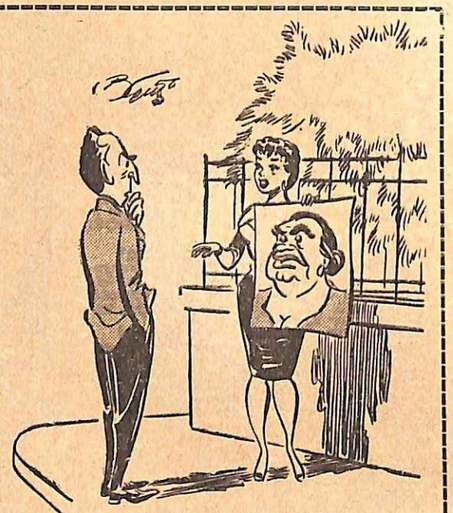
"Οση φτώχεια καὶ δυστυχία κι' ἂν τοὺς δέρνῃ, τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὴν ξεχνοῦν καὶ μ' ἕνα θαυμαστὸ χιοῦμορ ξεφαντώνουν, γλεντοῦν καὶ χαίρονται, γιατὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔκαμε ἕνα μεγάλο δῶρο, τοὺς χάρισε δηλαδὴ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑγεία...

Οἱ δρόμοι καὶ οἱ πλατεῖες τῆς ὡραίας μεγαλουπόλεως παρουσιάζουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕνα μεγαλοπρεπὲς πολύχρωμο θέαμα. Λόγω τῆς μεγάλης ζέστης ὁ κόσμος δὲν φοράει μάσκες, βάφει ὅμως τὸ πρόσωπό του μὲ διάφορα χρώματα. Οἱ μαῦροι δὲν βάφονται, φοροῦν ὅμως κοστούμια ἀπὸ δέρματα γάτων κι' ἀκολουθοῦν τὰ «τάμ - τάμ» τους, τραγουδῶντας διάφορα τραγούδια, ποὺ συνοδεύουν μὲ τρελλοὺς χορούς.

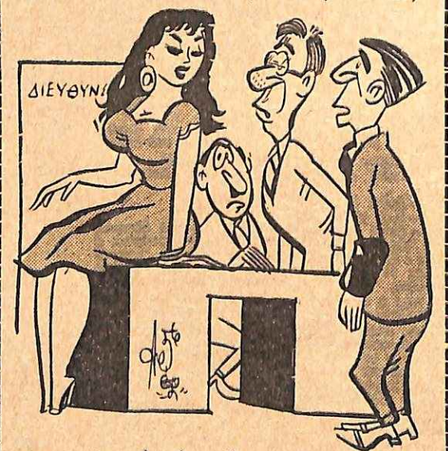
'Η αὐστηρὴ ἠθικὴ ποὺ διακρίνει τοὺς «Καριόκας», τοὺς λευκούς, τοὺς μαύρους καὶ τοὺς «Μορένας», κατὰ τὶς γιορτὲς τοῦ Καρνάβαλου, ξεχνιέται ὁλότελα κι' ὅταν ἡ νύχτα σκεπάσῃ μὲ τὸ πέπλο της τὴ μεγαλούπολι, τὰ πάρκα της γεμίζουν ἀπὸ φλόλι, τὰ πάρκα της γεμίζουν ἀπὸ φλογερὰ ἐρωτικὰ ζευγάρια, ἐνῶ ἡ ἀστυνομία τοῦ Ρίο κλείνει ἐπίτηδες τὰ μάτια της...

Τὸ καρναβάλι τοῦ Ρίο τελειώνει μὲ τὸ μεγάλο χορό, ποὺ δίνεται στὸ Φουαγιὲ τοῦ μεγαλοπρεποῦς «Κρατικοῦ Θεάτρου». 'Η λαμπρότης καὶ ἡ πολυτέλεια τοῦ χοροῦ αὐτοῦ στὸν ὁποῖο, λόγω τῆς ὑψηλῆς τιμῆς τοῦ εἰσιτηρίου— 200 περίπου δολλάρια— μετέχει μόνο ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πλούτου, εἶναι ἀφάνταστες.

Καμμιὰ γιορτὴ στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ σὲ πολυτέλεια, σὲ δαπάνη, ἀλλὰ καὶ σὲ... κραιπάλη, μὲ τὸ χορὸ τοῦ «Κρατικοῦ θεάτρου» τοῦ Ρίο.

— Πρὶν ἔρθετε, κύριε Μίμη, στὸ σπίτι νὰ μὲ ζητήσετε, θεωρῶ ἀπαραίτητο νὰ σᾶς δείξω καὶ μιὰ φωτογραφία τῆς μαμᾶς!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Θέλετε, λοιπόν, αὔξησι κύριοι συνάδελφοι: Τί ποσοστὰ μοῦ δίνετε νὰ σᾶς τὴν πάρω; (Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Βάζω στοίχημα πὼς ἑτοιμάζεσαι νὰ μοῦ ζητήσῃς νὰ βγάλω τὴ μάσκα!

Ὁ Καρνάβαλος ΠΕΡΝΑΕΙ...

"Εμμετρη ἀποκρηάτικη σάτιρα

Ο Καρνάβαλος στοὺς δρόμους ἐμφανίζεται ξανὰ
κι' ἀφορμὴ γελώτων εἶναι γιὰ τὰ πλήθη τὰ πυ-
(κνά,
πράγμα ποὺ τὸν ἐκνευρίζει καὶ τὸν κάνει ἔξω φρε-
(νῶν
κι' ἀπευθύνεται καὶ λέει στὸ καγχάζον τὸ κοινόν:
«Τί γελᾶς, ρωμηέ, μαζί μου καὶ μαζί μου πλάκα
(σπᾶς,
ἀφοῦ βλέπεις, κάθε μέρα κι' ὁπουδήποτε κι' ἂν πᾶς,
συνεχῆ... μασκαραλίκια, στὸν ντουνιὰ τὸν ρεμπεσκὲ
καὶ μιὰ ψευτοκοινωνία, ποὺναι πάντοτε «μασκέ»;

★

» 'Απορῶ νὰ καταλάβω τ' εἶναι ἐκεῖνο ἀκριβῶς,
ποὺ σὲ κάνει, τέτοιες ὧρες, νὰ ξεσπᾶς σὰν παλαβός,
ἀφοῦ ἔχεις Καρνάβαλους διαρκεῖς ὅλο τὸ ἔτος
μ' ὅλα τὰ γνωρίσματά τους γενικῶς κι' ἀνεξαιρέ-
(τως;
Καὶ μπορεῖς, συγκεκριμένως, νὰ χαρῇς τὴν πᾶσαν
(ὥρα
τῆς Η.Ε.Μ. τὰ τετριμμένα, σκεβρωμένα τροχοφόρα,
ποὺ τὴν ὄψιν ἔχουν πάντα, παναρχαίου σαραβάλου
κι' αἰωνίως σοῦ θυμίζουν πλῆρες... ἅρμα Καρναβά-
(λου!

★

» "Εχεις ὅλο τὸν καιρό σου καὶ τὴν ἄνεσί σου ὅλη,
ἀρκετοὺς νὰ δῇς ἐμπόρους, μέσ' στὴν ἔνδοξή σου
(πόλι,
ποὺ τὰ εἴδη τους μὲ δόσεις, λόγω κρίσεως πουλᾶνε
κι' οἱ πελάτες τους πολλάκις μὲ «κανόνι» τοὺς ξο-
(φλᾶνε!
"Ετσι, ὅποια μέρα θέλεις κι' ὅποια ὥρα σοῦ ἀρέσει,
εὐκαιρία σοῦ παρέχουν νὰ χορτάσῃς ἀπὸ... φέσι!

★

» Καὶ τοὺς δώδεκα τοὺς μῆνες ἢ τοὺς δέκα τῆς χρο-
(νιᾶς σου,
ἠμπορεῖς νὰ δῇς στὰ κέντρα καὶ σ' αὐτὴν τὴ γει-
(τονιά σου,
τοὺς σπιτονοικοκυραίους
ν' ἀπειλοῦν τοὺς νοικαραίους
νὰ τοὺς στέλνουν μανιφέστα, νὰ φωνάζουν, νὰ
(κραυγάζουν...
καὶ στὸ δρόμο κάθε τόσο τὰ «τσουμπλέκια» τους νὰ
(βγάζουν...
Νὰ ξεσπᾶνε, νύχτα - μέρα σὲ μεγάλα ντράβαλά τους
καὶ νὰ παίζουν, μὲ δυὸ λόγια, ταχτικὰ τὰ «Ρόπαλά»
(τους!

★

» Εἶναι γκάφα σου——νομίζω—— καὶ σωστὴ ἀνοησία,
τὸ νὰ δίνῃς μόνο τώρα στὶς μουτσοῦνες σημασία,
τὴ στιγμὴ ποὺ μέσ' σὲ τούτη τὴ μασκαροκοινωνία,
κάνει θραῦσι ἡ λεγομένη γκαγκστερίδικη ταινία...
Καὶ χωρὶς ὑπερβολή,
νέοι ἄνυαλοι πολλοί,
τοῦ Μπὶγκ Κρόσμπυ ξεσηκώνουν τὴ γνωστή του
(δρᾶσι ὅλη
καὶ μοστράρουν, ἀσυστόλως... μάσκα, λάσσο καὶ πι-
(στόλι!

★

» 'Απορῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐξανίσταμαι μαζί,
τοὺς Ρωμηοὺς ὅταν προσέχω νὰ μὲ βλέπουν σὰν
(χαζοὶ
καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἐλέπω, πὼς κι' οἱ φίλιπποι
(ἀκόμα
τὰ κοινὰ θεάματά μου μ' ἀνοιχτὸ προσέγουν στόμα...
'Ενῶ θἄπρεπε βεβαίως, τόσοι φίλιπποι ἀκραιφνεῖς,
ποὺ τὸ χρῆμα τους στὸ Δέλτα τ' ἀκουμποῦν ὁλο-
(χρονίς,
καὶ στὴ βάσι τους γυρίζουν ὅλο μὲ τὰ ποδαράκια,
νὰ τὰ ἔχουνε μπουχτήσει, πρὸ πολλοῦ τὰ «Γαϊδου-
(ράκια».

★

» Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωνέψῃ ἡ ξερή μου κεφαλή,
γιατί κόβεται μιὰ τέτοια ἐξυπνότατη φυλὴ
γιὰ νὰ δῇ τοῦ Τριωδίου τὸν μουτζούρη τὸν «ἀράπη»,
ὅταν βλέπῃ, συμφορά της,
κάθε μέρα τὸν ψαρά της,
τὸν μανάδη, τὸν μπακάλη καὶ κυρίως τὸν χασάπη,
τὸν μανάδη, τὸν μπακάλη καὶ κυρίως τὸν χασάπη,
ποὺ μαυρίζουν τὶς τιμές τους κατὰ τέτοιον τρόπον
(πιά,
ὥστε ὅλη ἡ ἀγορά μας ἔχει γίνει... ἀραπιά!

» Κρῖμα, λέω κατὰ βάθος, στὴν ἔυπνη τὴ ρωμηο-
(σύνη,
ποὺ τὴν προίκισε ἡ φύσις μὲ τετραπερατωσύνη,
νὰ μὴν ἔχῃ νοιώση πὼς
συνεχῶς κι' ἀνελλιπῶς,
ἡ 'Ελλὰς εἶναι γεμάτη μὲ καπάτσους καὶ τσαντάκια
ποὺ κομπίνες ἐξυφαίνουν κι' ὅλο πλέκουν «Γαϊτανά-
(κια»!

★

» Κρῖμα στοὺς Ρωμηοὺς καὶ πάλι, μὲ καϋμὸ ἀνα-
(φωνῶ
καὶ συλλήβδην στῆς 'Ελλάδος τὸ νοῆμον τὸ κοινό,
ποὺ μπροστὰ στὶς μασκαράτες χάσκει μᾶλλον σὰν
(τοὺς γάνους
κι' ἀποσπᾶ τὴν προσοχή του ἀπὸ τοὺς βιομηχάνους.
Δηλαδὴ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κοτσάνι τὴν περ-
(νᾶνε,
ποὺ τὶς λίρες τὶς χρυσές τους πομπωδῶς τὶς... κου-
(δουνᾶνε
καὶ γιὰ πεῖσμα τῶν ἀπόρων συναθρώπων καὶ γινάτι
ἐμφανίζονται, μονίμως, μέσ' στὰ κέντρα «κουδουνᾶ-
(τοι»!

★

» Σύνελθε, ρωμηέ μου, λέω, μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλ-
(λων,
καὶ στὴ μπάντα πιὰ παράτα
τὴν καρναβαλοπαράτα
καὶ τὶς ἀσκοπες, ἐν γένει, τὶς πομπὲς τῶν Καρνα-
(βάλων...
'Αλλὰ κύττα μόνον κι' ὅρα
τῶν ἀνέργων τὴν πληθώρα,
ποὺγουν ἀπ' τὴν ἀσιτία, καταντήσει σὰν λελέκι
κι' ὁ κενὸς ὁ στόμαχός τους παίζει πάντα «τουμπερ-
(λέκι»!

★

» Τὶς μασκαροπαρελάσεις, μιὰ γιὰ πέρα πάντα κάν-
(τες
καὶ ἀρκέσου στοὺς πολλούς σου καὶ γνωστοὺς πο-
(λιτικάντες,
ποὺ σοῦ δίνουν τὴν ἐτούτη τὴν ὑπόσχεσι κι' ἐκείνη
κι' εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φανφαρόνοι κι' «'Αρ-
(λεκῖνοι»!
Μὲ «χρυσοῦς αἰῶνες» ὅλοι σοῦ θολώνουνε τὸ νοῦ
καὶ σοῦ τάζουν μέσα στ' ἄλλα καὶ τὸ γάλα τοῦ...
(πτηνοῦ!
Πλὴν αἰῶνα Περικλέους πουθενὰ δὲν συναντᾶς
κι' ἐπ' ἀόριστον, μαζί τους «Περικλέττος» καταν-
(τᾶς!

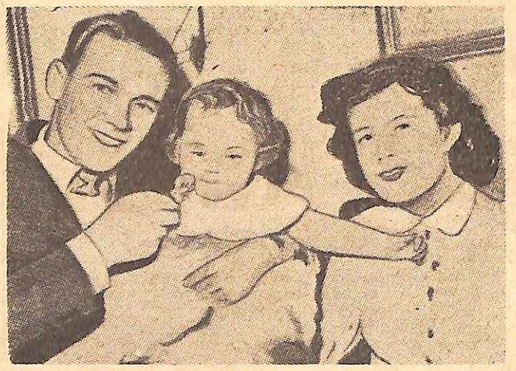
★

»Προσγειώσου, "Ελληνά μου, ἀνακράζω ἐν κατα-
(κλείδι
κι' ἄσε τῶν Καρναβαλιῶν σου τὰ κοινότατα τὰ εἴ-
(δη...
Τῆς ζωῆς σου μόνο κύττα τοὺς τομεῖς τοὺς διαφό-
(ρους,
καὶ πρὸ πάντων τοὺς πολλούς σου φορατζῆδες καὶ
(ἐφόρους,
ποὺ μὲ τὰ ἐντάλματά τους διαρκῶς σοῦ κάνουν νίλα
κι' ἀπ' τὰ βάρη τους μοιραίως, γονατίζεις σὰν
(«Καμήλα»!

★

» Πλὴν αὐτοῦ, αὐτοὶ ρυθμίζουν ὡς καὶ τὴν ἐμφάνι-
(νισί σου,
τὸ κοστοῦμι σου, τοὐτέστιν, καὶ τήν... μεταμφίε-
(σί σου!
"Ετσι βγαίνεις, κάθε τόσο, μέσ' ἀπὸ τὴν ἐφορία,
πότε δίχως παντελόνι, πότε μὲ κουρελαρία
καὶ πολλάκις ὁ καϋμένος
μὲ... σεντόνι τυλιγμένος!
Πότε βγαίνεις μέσ' στὴν πιάτσα μὲ μανδύες πολυ-
(χρώμους
εἴτε σὰν τοὺς πρωτοπλάστους ἐμφανίζεσαι στοὺς
(δρόμους
κι' ἂν οἱ φόροι σὲ ζορίζουν καὶ σὲ σφίγγουν ἐπὶ
(πλέον
στὸ Δαφνί, πιά, καταλήγεις, ὥσπερ... «Μέγας Να-
(πολέων»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ὁ Μπιλὸρν Μαγκνοῦτσεν καὶ ἡ Ντάγκμαρ Γιάνσεν μὲ τὸ παράνομο παιδὶ τους, ποὺ θὰ ἀποκτήσῃ τώρα τὸ χρῖσμα τῆς νομιμότητος

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ

Ἡ κόρη τοῦ «βασιλέως τῆς μαργαρίνης» Ντάγκμαρ Γιάνσεν, ἔπειτα ἀπὸ ἀγῶνες 18 μηνῶν, θὰ παντρευτῇ τὸν ἀγαπημένο της νεαρὸ ἐργάτη Μπιλὸρν Μαγκνοῦτσεν

Ὁλόκληρη ἡ Σουηδία χειροκρότησε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴ νίκη ἑνὸς νεαροῦ ζεύγους ἐρωτευμένων ἐναντίον τοῦ πανισχύρου πατέρα τῆς νέας, ποὺ προέβαλλε ἐπίμονη ἄρνησι γιὰ τὸ γάμο τους, καὶ τῶν συνασπισμένων πολιτικο - οἰκονομικῶν συμφερόντων ποὺ ἐκπροσωποῦσε. Χάρις στὴ μοναδικὴ στὰ δικαστικὰ χρονικὰ ἀπόφασι ἑνὸς δικαστηρίου τῆς Στοκχόλμης, ἡ Ντάγκμαρ Γιάνσεν κόρη τοῦ βαθύπλουτου «βασιλέως τῆς μαργαρίνης», καὶ ὁ Μπιλὸρν Μπύργε Μαγκνοῦτσεν, ἐργάτης τῆς ὁδοποιΐας, θὰ μποροῦσαν τώρα νὰ ἑνώσουν καὶ νομιμα τὶς τύχες τους καὶ νὰ ἀποκατασταθοῦν τὸ ὄνομα τοῦ νόθου παιδιοῦ τους, ποὺ ἀποκτήσανε στὸ μεταξύ.

Ἀσφαλῶς, σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη εὐρωπαϊκὴ χώρα, ἡ ἄρνησι ἑνὸς βαθύπλουτου μεγαλοβιομηχάνου νὰ δώσῃ τὴν κόρη του σ' ἕναν ἐργάτη δὲν θὰ ξαφνιαζε κανέναν. Οἱ περισσότεροι, μάλιστα, θὰ δικαιολογοῦσαν τὸν πατέρα καὶ θὰ ἐσπευδαν νὰ ταχθοῦν ἀλληλέγγυοι ἐναντίον τῆς κόρης, ποὺ παραγνώρισε «τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ δημιουργοῦσε ἡ κοινωνική της θέσι».

Οἱ Σουηδοί, ὅμως, εἶνε ἕνας λαὸς μὲ βαθεῖα ριζωμένες δημοκρατικὲς πεποιθήσεις, ποὺ, ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν, ψηφίζει μὲ μεγάλη πλειοψηφία τοὺς σοσιαλιστὲς νὰ τὸν κυβερνήσουν καὶ ποὺ δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ συνηθίζουμε νὰ ὀνομάζουμε «κοινωνικὴ διαφορά». Γι' αὐτούς, ζήτημα κοινωνικῆς διαφορᾶς, ἁπλουστατα, δὲν ὑπάρχει...

Ὅταν, λοιπόν, ἔγινε γνωστὸ πὼς ὁ μεγαλοβιομήχανος Γιάνσεν αντέταξε κατηγορηματικὴ ἄρνησι στὴν κόρη του, σὰν ἐκείνη τοῦ ἐξωμολογήθηκε τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸν νεαρὸ ἐργάτη, πέτρες ἐναντίον τοῦ «βασιλέως τῆς μαργαρίνης», στὴ Σουηδία!

Ἡ Ντάγκμαρ εἶχε γνωρίσει τὸν Μπιλὸρν σ' ἕνα ρεβεγιὸν τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1953. Χωρὶς οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ λογαριάσουν πὼς ἐκείνη ἦταν ἡ πλουσιώτερη νύφη τῆς Σουηδίας καὶ ἐκεῖνος ἕνας ταπεινὸς ἐργάτης, δόθηκαν μὲ θέρμη στὸν ἀφοδρὸ ἔρωτα, ποὺ γεννήθηκε ἀνάμεσά τους.

Ὅπως συμβαίνει κατὰ κανόνα στὴ σκανδιναυικὴ αὐτὴ χώρα, ὅπου οἱ «ἐρωτικὲς προλήψεις» ἔχουν, ἀπὸ πολλὺν καιρό, καταρριφθῆ, ὁ ἔρωτας αὐτὸς δὲν ἀργησε νὰ δώσῃ τοὺς καρποὺς του. Τὸ περασμένο φθινόπωρο, ὁτὰν ἡ Ντάγκμαρ κατάλαβε πὼς θὰ γινότανε σύντομα μητέρα, ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῇ τὸν Μπιλόρν, χωρὶς νὰ διστάσῃ νὰ τοὺς μιλήσῃ γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ περίμενε.

Ἂν ἦταν ἐνήλικη—ὁ σουηδικὸς νόμος ὁρίζει πὼς μόνο ἀφοῦ κλείσῃ τὰ 21 μπορεῖ μιὰ νέα νὰ ἐκλέξῃ ἐλεύθερα τὸ σύζυγό της/—τὸ πιθανώτερο εἶναι πὼς δὲν θὰ τοὺς ἀνέφερε τίποτα γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ θὰ τοὺς ἔστελνε, τὸ πολὺ - πολύ, μια... πρόσκλησι γιὰ τὸ γάμο της!

Ἡ Ντάγκμαρ, ὅμως, τὸ προπερασμένο φθινόπωρο, ἦταν μόλις 19 ἐτῶν καὶ χρειαζόταν ἀπαραίτητα τὴν πατρικὴ συγκατάθεσι, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παντρευτῇ τὸν Μπιλόρν.

Ὁ πατέρας τῆς νέας προσαρμοσμένος κι' αὐτὸς ἀπόλυτα στὰ ἰδιότυπα γιὰ τὴν λοιπὴ Εὐρώπη σουηδικὰ ἤθη, οὔτε σκανδαλίστηκε, οὔτε θύμωσε, ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ κόρη του ἐμελλε νὰ φέρῃ στὸν κόσμο νόθο παιδὶ ἀπὸ ἕναν ἐργάτη. Τῆς ὑποσχέθηκε, μάλιστα, πὼς θὰ ἔπαιρνε τὸ παιδὶ ὑπὸ τὴν προστασία του καὶ θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν ἀνατροφή καὶ τὴν μόρφωσί του.

Γιὰ νὰ παντρευτῇ, ὅμως, ἡ κόρη του τὸν ἐργάτη, ὁ «βασιλεὺς τῆς μαργαρίνης» δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ οὔτε λέξι!

«Ὑπάρχουν—τῆς ἐδήλωσε—σοβαρώτεροι λόγοι καὶ ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις, ποὺ μὲ ἀναγκάζουν νὰ μὴ σοῦ ἐπιτρέψω αὐτὸ τὸ γάμο. Ὅταν φτάσῃς στὴ νόμιμη ἡλικία, δὲν θὰ μπορῶ, βέβαια νὰ σὲ ἐμποδίσω νὰ παντρευτῇς αὐτὸ τὸ νέο, ἂν ἐξακολουθῇς ἀκόμη νὰ τὸν ἀγαπᾷς... Ἀλλὰ ὡς τότε, κάθε συζήτησι ἀποκλείεται!»

Οἱ «σοβαρώτεροι λόγοι» καὶ οἱ «ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις», ποὺ εἶχε ἐπικαλεσθῆ ὁ πατέρας τῆς Ντάγκμαρ, ὑπῆρχαν πράγματι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σχεδιαζόταν ἕνα συνοικέσιο, ποὺ θὰ συνέδεε τὴν πανίσχυρη δυναστεία τοῦ Γιάνσεν μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ Γερμανοῦ καγκελαρίου. Τεράστια οἰκονομικὰ συμφέρονται ἦταν σὲ ἐξάρτησι ἀπὸ αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, ποὺ θὰ ἔνωνε τὴν Οὔλλα Γιάνσεν, πρώτη ἐξαδέλφη τῆς Ντάγκμαρ, μὲ τὸν Γκέοργκ Ἀντενάουερ, τὸ νεώτερο γυιὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Γερμανικῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1955, ἀναγγελθήκανε οἱ ἀρραβῶνες τῶν δυὸ νέων.

Ἡ ἀναγγελία αὐτὴ ἦταν ἰσοδύναμη μὲ τὴν ἀναγγελία τῆς ὑπογραφῆς ἑνὸς συμφώνου στενῆς οἰκονομικῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

Ἡ Ντάγκμαρ καὶ ὁ Μπιλόρν εἶχαν ἀποκτήσει, στὸ μεταξύ, τὸ παιδὶ ποὺ περίμεναν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐπεισε τὰ πρεσβύτερα μέλη τῆς οἰκογενείας Γιάνσον νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσί τους στὸ γάμο. Εἶχαν τὴ γνώμη πὼς οἱ σύγχρονοι γάμοι τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς κόρες τῆς δυναστείας μὲ τὸ γυιὸ ἑνὸς πρωθυπουργοῦ καὶ τῆς ἄλλης μὲ ἕναν ἐργάτη, δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ προκαλέσουν ξωπρότατη δυσφορία στοὺς πολιτικοὺς κύκλους τῆς Μπόν καὶ προσωπικῶς στὸν ἴδιο τὸν καγκελάριο—μὴ φημιζόμενο, ὡς γνωστόν, γιὰ ἐξαιρετικὰ «μοντέρνες» ἀντιλήψεις— ποὺ, πιθανόν, θὰ ἐπενέβαινε γιὰ νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γυιοῦ του!

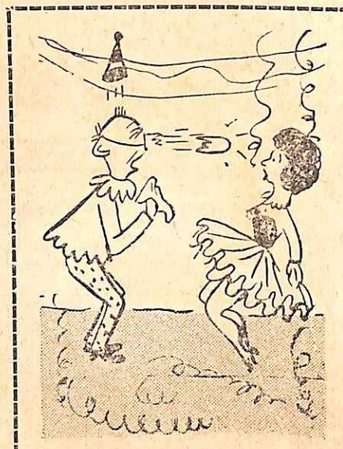
Οὔτε οἱ ἱκεσίες τῆς Ντάγκμαρ, οὔτε ἡ ἐπίμονη πίεσι τῆς σουηδικῆς κοινῆς γνώμης, ποὺ ὑποστήριζε μὲ φανατισμὸ τὸ ἐρωτικὸ ζευγάρι, μπόρεσαν νὰ πείσουν τὴν οἰκογένεια Γιάνσον νὰ διακινδυνεύσῃ, γιὰ αἰσθηματικοὺς λόγους, τὰ τόσο σπουδαῖα οἰκονομικὰ της συμφέροντα.

Ἀλλὰ ἡ Ντάγκμαρ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ περιμένῃ ὡς τὸ ἐρχόμενο φθινόπωρο ὁπότε θὰ συμπλήρωνε τὰ 21, γιὰ νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Ἀφοῦ εἶδε πιά, ὅτι κάθε ἀπόπειρα γιὰ φιλικὴ συνεννόησι ἦταν μάταιη, ἀποφάσισε νὰ καταφύγῃ στὰ δικαστήρια.

Καμμιὰ δίκη, τὸν τελευταῖο καιρό, δὲν συγκίνησε ὅσο αὐτὴ τοὺς κατοίκους τῆς Στοκχόλμης. Καμμιὰ ἀπόφασι δὲν χειροκροτήθηκε τόσο ζωηρά, ὅσο ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου νὰ χορηγήσῃ τὴν ἄδεια στοὺς δυὸ ἐρωτευμένους, παραμερίζοντας τὸ γεγονὸς πὼς ἡ νέα εἶναι ἀνήλικη καὶ προβάλλοντας ὡς δικαιολογητικὸ τὸ ὅτι ὁ Μπιλόρν Μαγκνοῦτσεν εἶναι σὲ θέσι νὰ συντηρήσῃ τὴν οἰκογένειά του μὲ τὰ οἰκονομικά του μέσα!

Ὁπουδήποτε ἀλλοῦ, εἶναι ἀλήθεια, ἡ ἀπόφασι, θὰ χαρακτηριζόταν ὡς «σκανδαλώδης» καὶ «τραβηγμένη ἀπὸ τὰ μαλλιά». Ἀλλὰ στὴ Σουηδία ἔγινε ἀντιληπτὸ πὼς οἱ δικασταὶ δὲν θέλησαν νὰ βρεθοῦν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ δημόσιο αἴσθημα—καὶ κανένας δὲν τοὺς κατηγόρησε γι' αὐτό.

«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία—ἐπιλέγει μιὰ ἐφημερίδα τῆς Στοκχόλμης, σχολιάζουσα τὸ εὐτυχισμένο τέλος τοῦ δραματικοῦ ἐ.βυλλίου—πὼς οἱ γάμοι τῆς Οὔλλα Γιάνσον μὲ τὸν Γκέοργκ Ἀντενάουερ θὰ ἀποτελέσουν ἕνα πρώτης γραμμῆς κοσμικὸ γεγονός. Ἀλλὰ δὲν θὰ συγκεντρώσουν οὔτε τὸ ἕνα δέκατο ἀπὸ τὶς χιλιάδες εὐχές, ποὺ θὰ σταλοῦν ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Σουηδίας γιὰ τοὺς γάμους τῆς Ντάγκμαρ Γιάνσον μὲ τὸν ἐργάτη Μπιλόρν Μπύργε Μαγκνοῦτσεν!»

—Γιατί, καϋμένε, ἔβαλες ψεύτικη μύτη, ἀφοῦ ἔχεις τέτοιο συνάζι;...

—Εἶσαι, χρυσούλη μου, ὁ ἄντρας ποὺ πάντοτε ὀνειρευόμουν!...

—Ἐξυπνη ἡ ἰδέα σου νὰ μεταφιεστῇς σὲ πειρατή, γιὰ νὰ κρύψῃς τὸ μάτι ποὺ σοῦ μαύρισα!...

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἕνα τεράστιο οἰκονομικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα

ΓΙΑ νὰ μπορέσῃ μιὰ πολιτεία νὰ δημιουργήσῃ τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα ἔργα τῆς τέχνης καὶ τοῦ πνεύματος ποὺ παρουσίασε ἡ Ἀθήνα τοῦ 500 π. Χ. αἰῶνα δὲν ἀρκοῦσε μόνο ἡ προσπάθεια ἑνὸς ἢ περισσοτέρων, ἀλλὰ χρειάζονταν καὶ μερικοὶ ἄλλοι παράγοντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων στὴν πρώτη θέσι βρισκόταν τὸ χρῆμα.

Ἡ καλλιτεχνία γιὰ νὰ φθάσῃ σὲ ἀνώτερες σφαῖρες ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, καὶ μάλιστα ἀπὸ χρήματα πολλά. Καὶ εἶναι ἀμφίβολο ἂν τὸ δαιμόνιο τοῦ Φειδία θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ τὴν ὁλοκλήρωσί του, χωρὶς τὸ μεγάλο πλοῦτο τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κτίζῃ ναοὺς σὰν τὸν Παρθενῶνα καὶ νὰ φτιάχνῃ χρυσελεφάντινα ἀγάλματα.

Καὶ ἦταν, πραγματικά, πλουσιώτατη ἡ Ἀθήνα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὁ Ἀριστοφάνης σὲ μιὰ κωμῳδία του γράφει πὼς ἑπάνω ἀπὸ χίλιες πόλεις τῆς πλήρωναν φόρο. Ἴσως, ὁ ἀριθμὸς τῶν χιλίων πόλεων, ποὺ δίνει ὁ μεγάλος σατυρικὸς ποιητής, νὰ εἶναι ὑπερβολικός. Πάντως ἑκατοντάδες πόλεων πλήρωναν φόρο στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ χρησιμοποιήθηκαν, κυρίως γιὰ νὰ γίνουν στὴν Ἀκρόπολι καὶ σὲ ἄλλα μέρη τῆς Ἀττικῆς μνημεῖα ποὺ προκαλοῦν καὶ σήμερα —μὲ τὰ ἐρείπιά τους— τὸν παγκόσμιο θαυμασμό.

Μὲ ὑπολογισμοὺς ποὺ γίναν, ἔχουν βρῆ πὼς σὲ κάθε Ἀθηναῖο, τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆ, ἀντιστοιχοῦσαν ἀπὸ τὸν κρατικὸ προϋπολογισμὸ πέντε φορὲς περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἀντιστοιχοῦν σὲ κάθε σύγχρονο Ἕλληνα. Καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία ἦταν τόσο πλούσια τότε, ὥστε σὲ διάστημα λίγων χρόνων, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Θουκυδίδης, εἶχαν μείνει περίσσευμα στὸ δημόσιο ταμεῖο ὀκτὼ χιλιάδες τάλαντα, κάπου 14 ἑκατομμύρια σημερινὲς λίρες, ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψι τὸν τιμάριθμο καὶ τὶς τωρινὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Μὲ τὶς ἀσφαλεῖς αὐτὲς οἰκονομικὲς βάσεις ὁ Περικλῆς, ἐρχόμενος συμπαραστάτη ἕνα ἐπιτελεῖο ἀπὸ μεγάλους καλλιτέχνες καὶ σπουδαίους τεχνικούς, ἀποφάσισε νὰ κοσμήσῃ τὴν Ἀττικὴ μὲ περίλαμπρα ἔργα. Στὴν προσπάθειά του αὐτὴ εἶχε συντελέσει ἀποφασιστικὰ καὶ ἡ Ἀσπασία.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα μεγαλοφυὲς πρόγραμμα ποὺ δὲν εἶχε μόνο καλλιτεχνικὴ σημασία, ἀλλὰ καὶ τεραστία δημοσιονομική. Γιατὶ μὲ τὰ ἔργα ποὺ ἑτοιμάζαν θὰ ἐκινεῖτο τὸ χρῆμα καὶ θὰ ἐργάζονταν χιλιάδες ἄνθρωποι. Θὰ ἐδίδετο, ἔτσι, μιὰ ἀπασχόλησι στὸν πληθυσμὸ τῆς Ἀθήνας, ποὺ εἶχε καταπληκτικὰ αὐξηθῆ μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους.

★

Τὸ οἰκονομικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ αὐτὸ πρόγραμμα τοῦ Περικλῆ ἄρχισε τὸ 447 π. Χ. καὶ κράτησε περίπου μιὰ εἰκοσαετία. Πρῶτος χτίστηκε ὁ Παρθενώνας, κατόπιν τὰ Προπύλαια καὶ στὸ τέλος συμπληρώθηκε ὁ ἱερὸς χῶρος τῆς Ἀκροπόλεως μὲ τὸ Ἐρεχθεῖο καὶ τὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης ἢ ὅπως τὸν ὀνόμασαν οἱ μεταγενέστεροι τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

Ὁ ἴδιος ὁ Περικλῆς ἐπέβλεπε τὰ ἔργα, ἔχοντας καλλιτεχνικὸ σύμβουλο καὶ συμπαραστάτη τὸ Φειδία, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Πλούταρχο «πάντα διεῖπε καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν».

Ἕνα τεχνικὸ ἐπιτελεῖο, μὲ τὴ διεύθυνσι μεγάλων ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν, εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἐργασίας. Ὁ Ἰκτῖνος ἔκανε τὰ σχέδια τοῦ Παρθενώνα, ὁ Μνησικλῆς τῶν Προπυλαίων, ὁ Φιλοκλῆς τοῦ Ἐρεχθείου καὶ ὁ Καλλικράτης τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Ὅλοι αὐτοὶ ἦταν μεγάλοι ἀρχιτέκτονες καὶ μηχανικοὶ ποὺ θὰ τιμοῦσαν κάθε ἐποχή.

Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει πὼς καὶ αὐτὴ ὁ πολιοῦχος θεὰ τῆς Ἀθήνας —ἡ Ἀθηνᾶ— ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ναῶν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ δὲν ἀπομακρυνόταν ποτὲ ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Βράχο. Καὶ ὅταν κάποτε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχιτεχνίτες τῶν Προπυλαίων ἔπεσε ἀπὸ τὶς σκαλωσιὲς καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ, ἡ Ἀθηνᾶ παρουσιάστηκε στὸν Περικλῆ, στὸν ὕπνο του, καὶ τοῦ εἶπε μὲ ποιὸ γιατρικὸ νὰ σώσῃ τὸν ἄτυχο καὶ καταδικασμένο ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τεχνίτη.

Ὁ Περικλῆς ποὺ ἦταν πολὺ στενοχωρημένος μὲ τὴν ἀπώλεια τοῦ καλοῦ τεχνίτη, ὅταν εἶδε τὸ ὄνειρο πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ ἔδωσε ὁδηγίες νὰ γίνῃ τὸ γιατρικὸ τῆς θεᾶς. Καὶ ὁ τεχνίτης ἔγινε ἀμέσως καλά. Τότε οἱ Ἀθηναῖοι ἔστησαν κοντὰ στὰ Προπύλαια ἕνα μεγαλόπρεπο ἄγαλμα τῆς («Ἀθηνᾶς Ὑγείας»), μὲ μιὰ ποὺ ἡ βάσι του σώζεται καὶ σήμερα καὶ μᾶς πληροφορεῖ, μὲ μιὰ ἐπιγραφή, ὅτι εἶχε γίνει «διὰ χειρὸς τοῦ Ἀθηναίου καλλιτέχνου Πύρρου».

★

Δέκα χρόνια χρειάστηκαν γιὰ νὰ χτιστῇ ὁ Παρθενώνας. Στὰ 438 π. Χ. ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ καὶ ἡ «καθιέρωσις» —τ' ἀποκαλυπτήρια ὅπως θὰ ἐλέγαμε σήμερα— τοῦ χρυσελεφάντινου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ περιλάμπρου αὐτοῦ ἔργου τοῦ Φειδία ποὺ ἐθεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Μόνο τὸ χρυσάφι ποὺ εἶχε ἐπάνω του τὸ ἄγαλμα ξεπερνοῦσε τὸν ἕνα τόννο! Γιὰ τὴν ἀκρίβεια εἶχε βάρος 1150 χιλιόγραμμα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὰ ἄλλα ἀνάγλυφα καὶ ἀγάλματα, ποὺ κοσμοῦσαν τὶς μετῶπες καὶ τὰ ἀετώματα τοῦ Παρθενώνα, φημίζονταν ὡς τὰ τελειότερα τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ συντελοῦσαν στὴν ὁμορφιὰ τοῦ μνημείου, ποὺ ἦταν ἀπαράμιλλο σὲ ἀναλογίες καὶ καλλιτεχνικὴ γραμμή. Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἔργα βγαλμένα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τοῦ Φειδία.

Εὐθὺς μετὰ τὸν Παρθενῶνα ἄρχισε ἡ κατασκευὴ τῶν Προπυλαίων, ποὺ κράτησε μιὰ πενταετία (437—432).

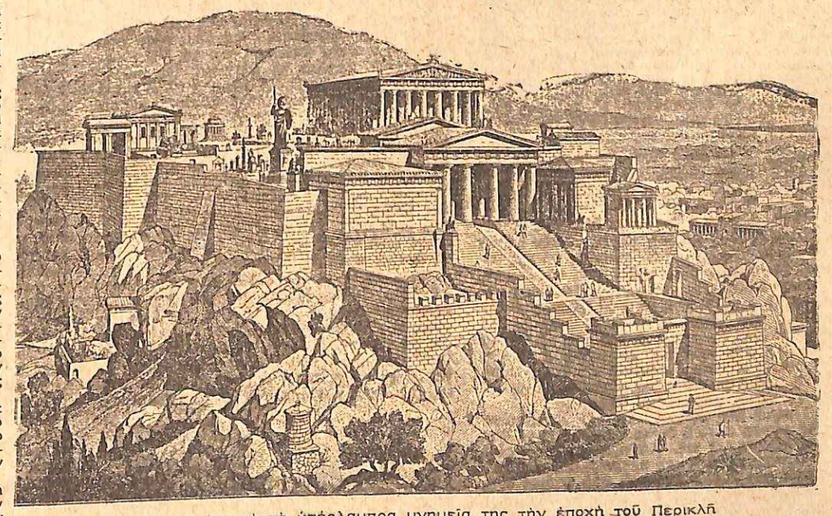
Τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τοῦ Μνησικλῆ ἐθαυμάζετο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὅσο καὶ ὁ Παρθενών. Ἐθεωρεῖτο σὲ ὅλα ἐφάμιλλο μὲ τὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γλυπτικὴ διακόσμησι στόλιζαν τὰ Προπύλαια θαυμάσιοι πίνακες φτιαγμένοι ἀπὸ τὸ μεγάλο ζωγράφο τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τὸν Πολύγνωτο.

Ἂν προσθέσουμε τώρα στὸν Παρθενῶνα καὶ στὰ Προπύλαια τοὺς δυὸ ναοὺς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, θὰ ἔχουμε τὸ συγκρότημα τῶν σπουδαιοτέρων κτισμάτων τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἀλλὰ δὲν στολίστηκε μόνο ὁ Ἱερὸς Βράχος μὲ ἀθάνατα μνημεῖα. Συγχρόνως ἐκοσμήθηκε ἡ Ἀθηνᾶ μὲ ἀγορές, μὲ ναούς, μὲ στοές, μὲ γυμνάσια, μὲ λουτρά, μὲ κρῆνες. Τότε κτίστηκε ὁ ναὸς τοῦ Ἡφαίστου —τὸ σημερινὸ Θησεῖο— ποὺ εἶναι ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ναοὺς ποὺ διατηρήθηκε ὡς σήμερα μὲ τὴ σκεπή του.

Ἕνα ἄλλο σημαντικὸ κτίριο ποὺ ἔγινε τότε καὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχουν πλέον οὔτε τὰ ἐρείπια, ἦταν τὸ Ὠδεῖον τοῦ Περικλέους. Βρισκόταν κοντὰ στὸ θέατρο τοῦ Διονύσου, κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, καὶ χρησίμευε γιὰ τοὺς μουσικοὺς καὶ τοὺς δραματικοὺς ἀγῶνες. Ὅταν δόθηκε ἡ πρώτη συναυλία, παρακολούθησε ὁ Περικλῆς τὶς δοκιμὲς καὶ μάλιστα, καθὼς ἀναφέρουν τ' ἀρχαῖα κείμενα, ἐδίδαξε μόνος του τοὺς μουσικοὺς ποὺ ἔλαβαν μέρος σ' αὐτήν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐκαλλωπίστηκε καὶ ὁ Πειραιεύς, ποὺ ἦταν ἕνα πρότυπο πόλεως καὶ λιμανιοῦ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἀττικὴ πλουτίστηκε μὲ ἀθάνατα ἔργα. Τότε ἔγινε στὸ Σούνιο ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνα, στὴν Ἐλευσῖνα ὁ ναὸς τῆς Δήμητρας καὶ στὸ Ραμνοῦντα (ἕνα δῆμο τῆς Ἀττικῆς) ὁ ναὸς τῆς Νέμεσης. Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἔργα ἐφάμιλλα μὲ τὸν Παρθενῶνα καὶ φέρναν τὴ σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ τὰ ἔκαναν καὶ ἰδίως τοῦ Φειδία, στὸν ὁποῖο ὀφείλονταν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀγάλματα ποὺ τὰ κοσμοῦσαν. Δικαιολογημένα λοιπὸν ἔγραφε ὁ Πλούταρχος γιὰ τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα ποὺ ἔγιναν τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆ ὅτι «καθημερινῶς ἀνέβαιναν καινούργια ἔργα ὑπερήφανα στὸ μέγεθος καὶ ἀμίμητα στὴ μορφὴ καὶ στὴ χάρι. Μεγάλη ἦταν καὶ ἡ προθυμία τῶν τεχνιτῶν ποὺ ζητοῦσαν νὰ ὑπερβοῦν μὲ τὴν τελειότητα τῆς κατασκευῆς καὶ αὐτὴ τὴ δημιουργικὴ εὐφυΐα τους. Ἀξιοθαύμαστη ἦταν ἀκόμα καὶ ἡ ταχύτης τῆς ἐργασίας. Γιατὶ ἐνῶ, γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτά, θὰ ἐνόμιζε κανεὶς πὼς θὰ χρειάζονταν πολλὲς γενεὲς γιὰ νὰ γίνῃ, ἐν τούτοις ὅλα ἔγιναν στὴν ἀκμὴ τῆς διοικήσεως ἑνὸς μόνο ἀνθρώπου... μαζὶ ἔγιναν στὴν ἀκμὴ τῆς διοικήσεως ἑνὸς μόνο ἀνθρώπου... Γι' αὐτὸ τὸ λόγο περισσότερο ἀκόμα θαυμάζονται τὰ ἔργα τοῦ Περικλῆ, γιατὶ μέσα σὲ λίγο καιρὸ ἔγιναν μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια...».

Ἡ Ἀκρόπολις μὲ τὰ ὑπέρλαμπρα μνημεῖα της τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆ

Δὲν ξέρει, λοιπόν, τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς περισσότερο βλέποντας τὰ ἔργα τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τὰ ἄλλα ποὺ σώζονται ὡς σήμερα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη: Τὴν ταχύτητα ποὺ ἔγιναν τόσα ἔργα μέσα σὲ μιὰ εἰκοσαετία; Τὴν τελειότητα ποὺ παρουσιάζουν ἀνυπέρβλητη ὡς σήμερα; Ἢ τὰ τεράστια ποσὰ ποὺ ξοδεύτηκαν ἀπὸ μιὰ μόνο γενεά;

Καὶ ἀσφαλῶς θὰ στοίχισαν τὰ ἔργα αὐτὰ ὑπέρογκα ποσὰ ἀφοῦ μόνο γιὰ τὰ Προπύλαια ξέρουμε πὼς δαπανήθηκαν ἐπάνω ἀπὸ 2 χιλιάδες χρυσᾶ τάλαντα, ποὺ κάνουν σήμερα κάπου 3½ ἑκατομμύρια χρυσὲς λίρες. Κι' ἔγιναν ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα χωρὶς νὰ ὑπάρχουν τὰ σύγχρονα τεχνικὰ μέσα καὶ οἱ εὐκολίες. Μὲ τὰ γαϊδουράκια κουβαλοῦσαν τὰ μάρμαρα ἀπὸ τὴν Πεντέλη γιὰ νὰ χτιστῇ ὁ Παρθενώνας!

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὅταν γύρισε ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ἡ Καίτη βρῆκε στὸ κουμπὶ τοῦ σακκακιοῦ του μερικὲς τρίχες ἀπὸ γυναικεία μαλλιά. Ὑποψιάστηκε ἀμέσως τὴ Λίλιαν κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ κ. Βέρτη βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ νησὶ τοῦ Ἰονίου κι' ὅτι εἶχε δῆ τὸν Παῦλο στὸ ἀεροδρόμιο, ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ ταξίδι του, δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Πῆγε στὴν Κέρκυρα, συνάντησε τὴ Λίλιαν καὶ τῆς εἶπε καθαρὰ ν' ἀφίση ἥσυχο τὸν ἄντρα της, γιατὶ ἀλλοίως θὰ τὸ πλήρωνε μὲ τὴ ζωή της. Στὸ γυρισμό, ἡ Καίτη βρῆκε τὸ σπίτι της ἀνάστατο. Ὁ Παῦλος κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ντίνος, ὁ ἀδελφός της, ἤθελαν νὰ μάθουν ποῦ εἶχε πάει. Ἐκείνη ἀρνήθηκε ν' ἀποκαλύψη τὸ μυστικό της. Ἡ μητέρα της τότε γύρισε πρὸς τὸν Παῦλο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ εἶπε, παιδάκι μου, ὅτι πῆγε κάπου νὰ ὑπερασπιστῆ τὸ στεφάνι της... τὴν τύχη τοῦ παιδιοῦ σας... Παραπάνω δὲν μοῦ εἶπε, μ' ὅλα τὰ παρακάλια ποὺ τῆς ἔκανα.

Ἀκολούθησε βαθειὰ σιωπή. Στὴν οὐσία τὰ λόγια τῆς γρηᾶς δὲ φώτιζαν τὸ μυστήριο. Πρόσθεταν ὅμως κάτι γιὰ τὸ σκοπό. Ἔδιναν στὸν Παῦλο νὰ καταλάβη, ἔστω καὶ ἀόριστα, ὅτι ἡ Καίτη κάτι θὰ ἤξερε γιὰ τὴν ἐξέλιξι ποὺ εἶχαν οἱ σχέσεις του μὲ τὴ Λίλιαν. Καὶ ὅμως τὸ μυαλό του δὲν πῆγε καθόλου στὸ πῶς θὰ μποροῦσε ἡ Καίτη νὰ ταξίδευε στὴν Κέρκυρα νὰ τὴν συναντήση. Καὶ ἡ ἀπουσία της ἐξακολουθοῦσε νὰχη γι' αὐτὸν χαρακτήρα ὑποπτο.

Τίποτα δὲν μπόρεσε νὰ τῆς ἀποσπάση οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ Ντίνος περισσότερο ἀπ' ὅσα θέλησε νὰ πῆ. Κάθισαν στὸ τραπέζι μὲ βαρειὰ καρδιὰ καὶ κρεμασμένα μοῦτρα. Κανεὶς δὲν ἔβαλε μπουκιὰ στὸ στόμα του. Ὁ Παῦλος κι' ὁ Ντίνος βγῆκαν ἔξω μαζί. Κι' ὅταν γύρισαν ὁ Παῦλος εἶπε στὴν Καίτη, ποὺ τὴ βρῆκε ἀγρυπνη, μὲ μάτια πρισμένα ἀπὸ τὰ κλάματα:

— Στρῶσε μου στὸν καναπὲ τῆς τραπεζαρίας. Ἀπόψε θὰ σ' ἀφήσω μονάχη σου... Μὲ τὶς ἀναμνήσεις σου...

— Καταλαβαίνω... Θέλεις νὰ σ' ἀφήσω μονάχο σου μὲ τὶς δικές σου... Δὲν ἔχω ἀντίρρησι... Ἂν τὸ ἐπιθυμῆς, μάλιστα, μποροῦμε νὰ τὸν καθιερώσουμε γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ χωρισμό...

Οὔτε αὐτὸς οὔτε αὐτὴ ἔκλεισαν μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Ἡ Καίτη ξαναζοῦσε κι' ἀναθεωροῦσε, μιὰ - μιά, τὶς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή της στὴ Λίλιαν. Ὅταν ἀνέβαινε τὶς σκάλες ποὺ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τὴν σχίση μὲ τὰ νύχια της, νὰ πέσω ἀπάνω της καὶ νὰ τὴν πνίξη... Καὶ ὅμως... Ὅταν τὴν ἀντίκρυσε ἡ μορφή της, ἀπὸ κορμί της, στὰ μάτια της, στὰ μαλλιά της ἀκόμα, στὴν ὑπαρξή της ὁλόκληρη μιὰ γοητεία, μιὰ ἐλξι, ἀκατανίκητη τοῦ ἐρωτικοῦ πλάσματος, τῆς γυναίκας ποὺ ὑπερέχει, ζῆ, ἀναπνέει, κινεῖται γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ μονάχα γι' αὐτόν — κάτι ποὺ ἀφοπλίζει τὴν ἐνθουσιάστρια καὶ ἡμερώνει ἀπὸ κοντὰ τὴ δύναμί της σὰν κίνδυνο ἀκόμα μεγαλείτερο... Κι' ἔπειτα σ' αὐτὴ τὴ γοητεία, πρόσθεταν τὰ πλούτη τὴ δική τους παντοδυναμία... Κι' ἀναμετροῦσε, ἡ Καίτη, τὸν τεράστιο ἀγῶνα ποὺ θἄπρεπε νὰ κάνη γιὰ νὰ ὑπερασπίση μιὰ εὐτυχία τόσο χτυπημένη, πρὶν προλάβη καλὰ - καλὰ νὰ γεννηθῆ...

Ἀναπολοῦσε τὴ στάσι τοῦ Παύλου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς περιπέτειας αὐτῆς. Κι' ἔβλεπε καθαρὰ τώρα πὼς τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ ἡ ἐρωτικὴ του θερμότητα εἶχε ἀρχίσει νὰ χαλαρώνεται ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Καίτη εἶχε φανταστῆ ὅτι ἐνίκησε τὴ μεγαλείτερή της νίκη, ὅταν ἔκαμε τὸν Παῦλο ν' ἀποκρούση καὶ τὴν οἰκονομικὴ προστασία τῆς Λίλιαν καὶ τὴν πρότασί της νὰ τοὺς στεφανώση. Οὔτε τὸ παιδί, ποὺ ἐρχότανε τὸν συγκίνησε, οὔτε ὁ γάμος, ποὺ παθητικὰ τὸν δέχτηκε, ἄλλαξε τίποτα στὴν κατάστασι, ποὺ ὅσο πήγαινε καὶ χειροτέρευε. Κι' ὅσο τὰ σκεφτόταν αὐτὰ ὅλα, τόσο στερεωνόταν στὴν ἀπόφασί της νὰ βάλη τώρα κοφτά, ἡρωϊκὰ τὸ ζήτημα: "Ἡ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους!. "Ἡ αὐτὴν ἢ τὴ Λίλιαν! "Ἡ θἄκανε ἀπότομα τὴν ἐγχείρησι, κόβοντας κάθε δεσμὸ μὲ τὴ Λίλιαν ἢ θὰ ἔλυε αὐτὸ τὸ γάμο!... Ἀλλά, γιὰ νὰ βάλη τὸ δίλημμα, ὅπως τὸ ἤθελε, ἔπρεπε νὰ πεισθῆ ὅτι ἡ ἐπαφή του μὲ τὴ Λίλιαν θὰ ἐξακολουθοῦσε καὶ μετὰ τὴν ἐπίσκεψί της στὴν Κέρκυρα καὶ τὶς φοβέρες της... Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ φανερώση στὸν Παῦλο αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι. "Ἤθελε νὰ ἰδῆ ἂν θὰ τὴ μάθαινε ἀπὸ τὴ Λίλιαν. Τότε θὰ βεβαιωνόταν ὅτι οἱ σχέσεις ἐξακολουθοῦν...

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Παῦλος δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἔνοιωθε ὅτι μιὰ μεγάλη, ἀποφασιστικὴ στιγμὴ κοντοζύγωνε. Ἡ εἰκοσιτετράωρη ἐξαφάνισι τῆς Καίτης τοῦ εἶχε δώσει νὰ καταλάβη ὅτι κάτι τὸ σοβαρὸ ἑτοιμαζότανε. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψη τί... Κι' ἐξέταζε τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ προσδιορίση μιὰ κατεύθυνσι, χωρὶς νὰ τὸ καταφέρνη.

Ενταντζ

Γάμος καὶ ποδόσφαιρο

Ὁ Κώστας, ὁ Μάνθος κι' ὁ Κλέαρχος εἶναι ἀχώριστοι φίλοι ἀπὸ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Κι' αὐτὸ ποὺ τοὺς συνδέει περισσότερο εἶναι ἡ μέχρι μανίας λατρεία τους γιὰ τὸ... ποδοσφαιρο!

Ἔτσι κάθε Κυριακὴ ἡ γιορτὴ βρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς στὸ γήπεδο γιὰ νὰ χειροκροτήσουν ἢ νὰ... κλάψουν τὴν ὁμάδα τους.

Ἕνα ἀπόγευμα ὅμως, κάποιας Κυριακῆς βρίσκονται στὸ γήπεδο μονάχα οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀχώριστους τρεῖς φίλους: Δηλαδὴ ὁ Κώστας κι' ὁ Μάνθος.

— Καλὰ καὶ ποῦ εἶναι ὁ Κλέαρχος; ρωτάει παραξενεμένος ὁ πρῶτος.

— Α! Δὲν τἄμαθες τοῦ λόγου σου; ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος λυπημένος. Ἀστον τὸν δύστυχο...

— Ἐ, τί ἔπαθε; Δὲν ἔχω ἰδέα... ἀνησυχεῖ ὁ Κώστας.

— Ὥστε δὲν ξέρεις ὅτι σήμερα στὶς τέσσερις παντρεύεται;

Κι' ὁ Κώστας, κυττάζοντας τὸ ραλόϊ του:

— Βρὲ τὸ φουκαρᾶ! Κι' εἶναι ζήτημα ἂν θὰ προλάβη τὸ δεύτερο... ἡμίχρονο

Ο ΘΑΚΟΣ

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ συγκεντρωθῆ. Ἡ τελευταία του συνάντησι μὲ τὴ Λίλιαν, τοῦ εἶχε ἀποσυνθέσει κάθε δύναμι γιὰ ὁποιαδήποτε ἀντίδρασι... Ἔτσι ἀφηνόταν μοιρολατρικὰ τώρα στὸ τυφλὸ ρέμμα τῶν πραγμάτων...

Σὲ δυὸ μέρες ἔμαθε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Στὸ γραφεῖο του ἀπάνω βρῆκε, τὸ πρωΐ, μόλις μπῆκε, ἕνα γραμματάκι τῆς Λίλιαν ποὺ τοῦ ἱστοροῦσε τὴν ἐπίσκεψι τῆς Καίτης μ' ὅλα τὰ καθέκαστα. Καὶ τελείωνε: «Τώρα βλέπεις πόσο εἶχα δίκηο νὰ θέλω διακοπὴ ὁριστικὴ καὶ ἄμεση... Εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα. Ἀπειλεῖ τὰ ἔσχατα, δημόσιο σκάνδαλο, ἀποκαλύψεις, τὴ ζωή μου τὴν ἴδια... Γιὰ τὸ τελευταῖο βεβαιώσου ὅτι εἶναι τὸ τελευταῖο ποὺ θὰ σκεφθῶ... Ἀλλὰ τὰ ρεζιλέματα καὶ οἱ διαπομπεύσεις, ποὺ μυρίζουν συνοικιακὰ καὶ πλυσταριὸ πρέπει νὰ τὰ σκεφθῶ σοβαρὸ μὲ τὸν ἄντρα μου... Αὐτὰ δὲ συνηθίζονται στὸν κόσμο μας... Καὶ ἀρκετὰ καὶ ἄδικα ἔχω τσαγκρουνισθῆ ὡς τὰ τώρα... Λυπᾶμαι κατάκαρδα, ποὺ πήραν τέτοια τροπὴ τὰ πράγματα... Καταλαβαίνεις ὅμως σήμερα πόσο δίκηο εἶχο ὅταν ἄλλη λύσι δὲ βρῆκα ἀπὸ τὸ ν' ἀποκλεισθῆ κάθε εἴδους συνέχεια... Κάψε, παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ γράμμα, μόλις τὸ διαβάσης»...

Ὁ Παῦλος ἀπόμεινε ἄναυδος. Ἔβγαλε μηχανικὰ τὸ ἀναπτῆρα του, ἔβαλε φωτιὰ στὸ γράμμα κι' ἔριξε τ' ἀποκαΐδια στὸ καλαθάκι τῶν ἀχρήστων. Δὲ μποροῦσε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Ὥστε αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπουσία τῆς Καίτης! Εἶχε πάει στὴν Κέρκυρα... Καὶ εἶχε τολμήσει νὰ πάη στὴ Λίλιαν, ἀγριεμένη, καὶ νὰ τὴν φοβερίση μὲ σκάνδαλα καὶ διαπομπεύσεις... Καί, γιὰ νὰ τὸ κάμη, θὰ εἶχε πληροφορίες. Θὰ ἤξερε ἀσφαλῶς, ὅτι, πρὶν πάη αὐτὴ στὴν Κέρκυρα εἶχε πάει αὐτός... Θὰ τὰ ἤξερε ὅλα... Κι' ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ βρῆ πῶς εἶχε ἡ Καίτη μάθει, ὅτι ἡ Λίλιαν ἦτανε στὴν Κέρκυρα,ὡς καὶ σὲ ποιὸ χωριὸ καὶ σὲ ποιὸ σπίτι ἔμενε... Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη τίποτα. Καὶ μὲ τὴ φαντασία του ἔπλαθε ὁλόκληρο δίχτυ ἀπὸ κατασκόπους καὶ παντοῦ, γύρω του, τὰ ἄγρυπνα μάτια τῆς Καίτης, κολλημένα ἀπάνω του...

Προσπαθοῦσε, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, νὰ φαντασθῆ τί εἶπαν οἱ δυὸ γυναῖκες. Καί, πρὸ πάντων τί στάσι κράτησε ἡ Λίλιαν... Γιατί, πρῶτα - πρῶτα, γι' αὐτὴν σκεφτότανε. Ἔτρεμε τώρα μὴ τὴν χάση, καὶ τοὐτη τὴ φορὰ γιὰ πάντα... Τὸ γραμματάκι της εἶχε κάμει τὴν ἐνέργειά του... Σκοπός της ἦτανε νὰ τὸν ἐξαγριώση ἐναντίον τῆς Καίτης μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἐξ αἰτίας της ἔπρεπε νὰ διακόψουν ἀπότομα καὶ ὁριστικὰ τὶς σχέσεις τους κι' ἔτσι ν' ἀνοίξη ἀνάμεσά τους χάσμα μεγαλείτερο. Ἐνῶ ἔκανε πὼς ἀποτραβιέται αὐτὴ ὁριστικὰ κι' ἀμετάκλητα, τὸ πραγματικὸ σχέδιό της ἦτανε νὰ τοὺς χωρίση γιὰ νὰ μπορῆ νὰ συνεχίση ἀνενοχλητη μὲ τὸν Παῦλο...

Ὡστόσο ἔβλεπε ὁ Παῦλος, ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι, ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα. Τί θἄκανε; Θὰ φανέρωνε στὴν Καίτη, ὅτι ἔμαθε ποῦ ἐπῆγε καὶ τί εἶχε κάμει, ἢ θἄκανε πὼς δὲν τὸ ξέρει καὶ θ' ἄφηνε τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους, περιμένοντας νὰ ἰδῆ τὴν ἀντίδρασι τῆς Καίτης; Ὁ φόβος μήπως χάση τὴ Λίλιαν ἔπαιξε ρόλο στὴν ἀπόφασί του. Τὴ λαχταροῦσε τόσο, ποὺ τυφλώθηκε τέλεια καὶ δὲν εἶδε, ὅτι ἂν ἔλεγε τίποτα τῆς Καίτης θἄπεφτε στὴν παγίδα τῆς Λίλιαν, θὰ πρόδινε, ὅτι, καὶ μετὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς Κερκύρας, ἡ ἐπαφή του μαζί της ἐξακολουθοῦσε κι' ἔτσι θἄκανε τὴ θύελλα νὰ ξεσπάση ἄγρια.

Ἀλλά, γιὰ νὰ μὴ χάση τὴ Λίλιαν, ἔπρεπε νὰ τρίξη τὰ δόντια τῆς Καίτης γι' αὐτὰ ποὺ ἔκανε, ὥστε νὰ μὴν τολμήση στὸ ἑξῆς νὰ ἐπιχειρήση τὸ παραμικρό... Ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέλη καὶ χωρὶς νὰ τὸ νοιώθη, βοηθοῦσε τὸ διαβολικὸ σχέδιο τῆς Λίλιαν.

Τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαΐ, ποὺ δὲ μίλησε κανένας, σὰν νὰ γύριζαν ἀπὸ κηδεία, εἶπε στὴν Καίτη ν' ἀποτραβηχθοῦν στὴν κάμαρά τους, γιατὶ εἶχαν νὰ ποῦν μερικὰ πράγματα. Ὅταν κλείστηκαν, αὐτὴ κάθισε στὸ κρεβάτι κι' ἐκεῖνος ἀντίκρυ της στὸ διβαγάκι:

— Καίτη δὲ μπορῶ νὰ στὸ κρύψω—τῆς εἶπε μὲ βαρειά, κουρασμένη φωνὴ —ξέρω ποῦ ἐπῆγες, αὐτὸ τὸ εἰκοσιτετράωρο ποὺ ἔλειψες...

— Τὸ περίμενα — τοῦ εἶπε, μὲ βουρκωμένα μάτια — ἤξερα πὼς θὰ τὸ μάθαινες..

— Πῶς τὸ ἤξερες;

— Ἤξερα πὼς θὰ σοῦ τῶγραφε αὐτή... γιὰ νὰ σὲ ξεσηκώση ἐναντίον μου...

— Γιατί νομίζεις πὼς τὤκανε γι' αὐτό, κι' ὄχι γιὰ ν' ἀμυνθῆ;... Σημασία ἔχει ὅτι ἔχει γιατί τὤκαμε αὐτή; Σημασία ἔχει ὅτι τὤκαμες ἐσύ!... Ἄκουσε, Καίτη: Σηκώθηκες κι' ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι ὄχι μόνο χωρὶς τὴν ἄδεια μου, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ εἰδοποίησι. Καὶ μὲ ὑπέβαλες στὸν ἐξευτελισμὸ νὰ τρέχω, νὰ γυρεύω τὴ γυναίκα μου δεξιὰ κι' ἀριστερά...

— Ἄξιζε αὐτὸ τὸ μάθημα σ' ἕνα νειόπαντρο ποὺ ξέρει πὼς ἡ γυναίκα του, ἑτοιμάζει παιδί... καὶ ὅμως ταξιδεύει γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὴ φιλενάδα του!...

— Καμμιὰ φιλενάδα!... Καὶ θὰ τὸ ἰδῆς! Ἀφησέ με νὰ μιλήσω!... Καὶ σηκώθηκες κι' ἐπῆγες σὲ μιὰ κυρία, ποὺ δὲ θέλησε ἄλλο τίποτα, παρὰ νὰ μᾶς βοηθήση καὶ μᾶς πρότεινε ἀκόμα καὶ νὰ μᾶς στεφανώση — τόσο λίγο θέλησε νὰ μᾶς χωρίση! — καὶ τὴν ἔβρισες καὶ τὴ φοβέρισες μὲ σκάνδαλα καὶ διαπομπεύσεις... Καὶ μ' ἐξευτέλισες, γιὰ δεύτερη φορά, στὰ μάτια της χωρὶς κανένα λόγο... Γιατὶ δὲν ὑπάρχει τίποτα μεταξύ μας!... Ἀπολύτως τίποτα...

— Καὶ στὴν Κέρκυρα ἐπῆγες... ταξίδι ἀναψυχῆς...— ἔκαμε εἰρωνικὰ ἡ Καίτη.

— Ἐπῆγα γιὰ ἕνα λόγο, ποὺ θὰ τὸν μάθης ἀργότερα...

— Καὶ γιατὶ δὲν κάνει νὰ τὸν μάθω τώρα; ρώτησε στὸν ἴδιο τόνο εἰρωνείας.

— Γιατὶ εἶσαι ἱκανή, μὲ τὶς ζήλειες σου νὰ καταστρέψης τὰ πάντα!... Γι' αὐτὰ ὅλα σὲ κάνω προσεχτική... Ἂν δὲν ἡσυχάσης... ἂν δὲν πάψης νὰ παραδίνεσαι στὶς ὑποψίες σου καὶ νὰ γίνεσαι φόρτωμα στὴ μιὰ κυρία καὶ στὴν ἄλλη καὶ νὰ μὲ ρεζιλεύης καὶ νὰ ρεζιλεύεσαι κι' ἡ ἴδια... θὰ φθάσουμε σὲ πολὺ ἀσχημο κατάντημα... Εἶναι μιὰ προειδοποίησι ποὺ σοῦ κάνω... Σοῦ ἀπαγορεύω ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ νὰ ξανακάνης τέτοια πρά;ατα!...

Ἡ Καίτη τὸν ἄκουγε μὲ δάκρυα, ποὺ κυλοῦσαν στὰ μάγουλά της καὶ μ' ἄπειρο πόνο ποὺ τῆς ἔσχιζε τὴν καρδιά:

— Ἄκουσέ με καὶ σὺ Παῦλο, μιὰ φορὰ γιὰ πάντα!... Ἐγὼ στεφάνι χωρὶς ἀγάπη, οὔτε τὸ καταλαβαίνω, οὔτε τὸ θέλω... Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ εἴχαμε χωρισεῖ, ξέρε το, ἂν δὲν εἶχα στὰ σπλάχνα μου παιδί... ποὺ μιὰ μέρα θὰ χρειαστῆ νὰ τοῦ ἐξηγήσω ποῦ εἶναι ὁ πατέρας του καὶ γιατὶ δὲ βρίσκεται κοντά του... Μοιρασμένες ἀγάπες δὲ μοῦ πᾶνε... Καὶ θὰ σοῦδινα τὴ λευτεριά σου... Δὲν θὰ ξαναπαντρευόμουνα... Θὰ μοῦφθανε τὸ παιδί... θὰ ζοῦσα γι' αὐτό... καὶ θὰ μὲ γέμιζε... Ἀλλὰ δὲ σκέφτομαι ἐγωϊστικά... Συλλογίζομαι αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ σένα... Μάλιστα, ἐσένα!... Πόσο γελάστηκα γιὰ τὸ χαρακτῆρα σου!... Τί δυνατὸ ποὺ σὲ πίστεψα!.. Τώρα βλέπω πὼς εἶσαι ἕνα παιδί, ποὺ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἐπίβλεψι καὶ προστασία... Γιατὶ τραβᾶς ὁλόϊσα στὴν καταστροφή σου. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι γιὰ σένα... Εἶναι ἡ ἐγωϊστρια, ποὺ θὰ σὲ πετάξη αὔριο σὰν στυμένο λεμόνι... ἀφοῦ χάσης καὶ τὴ δουλειά σου, δυστυχισμένο κι' ἐξουθενωμένο... ξεμυαλισμένο καὶ ἀνίκανο πιὰ γιὰ μιὰ συμμαζεμένη ζωή... Αὐτὸ ποὺ πῆγα κι' ἔκαμα στὴν Κέρκυρα ἦτανε μιὰ τελευταία ἀπόπειρα νὰ σὲ γλυτώσω... Αὐτὴ εἶναι σειρήνα... μαγεύτρα... πλανεύτρα — φρόντισε νὰ μάθης τὴν ἱστορία της, ἐγὼ τὴν ξέρω — ἀφοῦ ἐμένα γοήτεψε κι' ἄλλα σχεδίαζα καὶ ἄλλα τῆς εἶπα... Ἂν δὲ φοβήθη, δὲ θὰ σ' ἀφήση... τὴ φοβέρισα, δὲν τὸ κρύβω... Εἶναι ὁ μόνος τρόπος... ποὺ μοῦ δίνει ἀκόμη τὴν ἐλπίδα πὼς μπορεῖ νὰ τραβηχθῆ... Ἂν δείξης ὅμως τὴν παραμικρὴ ἀδυναμία, πάει, χάθηκες!... Θὰ τῆς δώσης τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήση... Καὶ τότε στὸ λέω... ἐγὼ θὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωή σου... Σ' ἀγαπῶ... Καὶ μ' ὅλο ποὺ τὴν πεδοπάτησες καὶ τὴν καταλέρωσες αὐτὴ τὴν ἀγάπη... δὲ θὰ σοῦ φέρω κανένα ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία σου, ἂν καὶ ξέρω πὼς θὰ εἶναι προσωρινή... καὶ πὼς θὰ ξυπνήσης μιὰ μέρα στὴν πιὸ μαύρη μοναξιὰ καὶ στὴν πιὸ μαύρη δυστυχία...

Ὁ Παῦλος εἶχε δυνατὰ συγκινηθῆ. Ὅμως δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ πῆ μιὰ λέξι. Περιωρίστηκε ν' ἀρνηθῆ, ἄλλη μιὰ φορά, τὰ πιὸ προφανῆ πράματα: Ἐπίμενε ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ Λίλιαν... Ἡ Καίτη, μ' ὅλο ποὺ ἀντίκρυσε μὲ βαθειὰ ὀδύνη αὐτὴ τὴν κρύα στάσι τοῦ ἄντρος της, ἔσφιξε τὴν καρδιά της, ἀποφασισμένη νὰ τὰ ὑποφέρη ὅλα, νὰ πιῆ ὅλα τὰ φαρμάκια ὡς τὴν τελευταία σταγόνα... Καί, χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνη, οὔτε νὰ τὸ ξέρη, οὔτε νὰ τὸ θέλη, δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ὅταν τοῦ φοβέριζε, ὅτι, ἂν ξαναζύγωνε τὴ Λίλιαν, θ ἀποτραβιόταν ἀπὸ τὴ ζωή του γιὰ νὰ τοῦ ἀφήση νὰ χαρῆ μιὰ προσωρινή, ἔστω, εὐτυχία... Ἔτσι τὸ αἰσθανότανε... ἀλλὰ δὲ θἄφευγε ποτὲ ἀπὸ κοντά του... καὶ γελιόταν ἂν φανταζότανε πὼς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸν ἀφήση... Τὸν ἀγαποῦσε τόσο ἀπολυτα, ὥστε, μ' ὅλο ποὺ πάλευε νὰ τὸν κοντήση, θὰ τοῦ τὰ συγχωροῦσε ὅλα καὶ δὲ θἄφευγε ἀπὸ κοντά του παρὰ μονάχα ἂ τὴν ἔδιωχνε.

Ὁ Ντίνος κι' ἡ γρηὰ περίμεναν στὴ τραπεζαρία, νὰ ἰδοῦν τί ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε ἡ μεγάλη συνδέντα ποὺ εἶχε τὸ ἀντρόγυνο. Ἡ Καίτη τὸ εἶχε καταλάβει καὶ πρὶν βγοῦν ἀπὸ τὴ κρεβατοκάμαρα, εἶπε στὸν Παῦλο:

— Δὲ θέλω, γιὰ σένα, νὰ μάθουν, τί εἴπαμε οἱ δυό μας... Δὲ θὰ μ' ἄρεσε νὰ ἐκτεθῆς οὔτε στὰ μάτια τοῦ Ντίνου, οὔτε στὴ μητέρα... Θὰ βγοῦμε συμφιλιωμένοι... σὰν νὰ μὴν ἔγινε τίποτα... Νὰ πῆς, ὅτι σοῦδωσα ἱκανοποιητικὴ ἐξήγησι γιὰ τὸ ποῦ ἤμουνα καὶ τί ἔκανα... καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τέλειωσε...

Ὁ Παῦλος ἀκολούθησε κατὰ γράμμα τὴ συμβουλή της. Τὸ σάστισμα καὶ τοῦ Ντίνου καὶ τῆς γρηᾶς δὲν ἦτανε διόλου μικρό. Ὁ Ντίνος ὅμως εἶχε τόση περιέργεια νὰ μάθη, ὥστε προσπάθησε νὰ χορέψη τὸν Παῦλο:

— Δηλαδὴ τί σοῦ εἶπε;...—τὸν ρώτησε.

— Ἀφοῦ τὰ ζήτημα τελείωσε γιὰ μένα, ποὺ εἶμαι ἄντρας της — ἔκαμε ὁ Παῦλος κοφτὰ—πρέπει νὰ τελειώση καὶ γιὰ σένα.

Καὶ στὴν καρδιὰ του γλύστρησε γιὰ τὴν Καίτη μιὰ σταλαγματιὰ εὐγνωμοσύνης, ποὺ τὸν εἶχε ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ νὰ ταπεινωθῆ μπροστὰ στὸν ἀδερφό της...

Δὲν εἶχανε περάσει τρεῖς μέρες σὲ μιὰ σχετικὴ γαλήνη, ποὺ τὸν Παῦλο τὸν περίμενε, στὸ γραφεῖο του, μιὰ ἐκπληξή. Ἄκουσε στὸ τηλέφωνο τὴ φωνὴ τῆς Λίλιαν:

— Ἀπὸ ποῦ τηλεφωνεῖς; — ρώτησε μὲ λαχτάρα...

— Ἀπὸ τὸ σπίτι... Βρίσκομαι στὴν Ἀθήνα...

— Ἡ χαρά μου δὲ λέγεται... Μὲ ποιὰ πρόφασι τόσκασες;

— Θὰ σοῦ πῶ... Σὲ περιμένω στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα... στὸ καταφύγιο... ξέρεις... ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ... Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ ἰδῶ... Γειά!...

Καὶ τὤκλεισε. Ὁ Παῦλος ξέχασε μονομιᾶς τὰ πάντα. Καὶ σκηνές καὶ δάκρυα τῆς Καίτης, καὶ ἀπειλὲς καὶ ὅρκους καὶ ὑποσχέσεις, καὶ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναπατήση ποτὲ τὸ πόδι της στὸ σπίτι τῆς Λίλιαν, καὶ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναδῆ ποτὲ τὴ Λίλιαν, καὶ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναμιλήση ποτὲ στὴ Καίτη, καὶ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναπατήση ποτὲ τὸ πόδι του στὸ σπίτι τῆς

της.Καὶ φοβέρες.Καὶ περίμενε πότε νἄρθη ἡ ὥρα νὰ πάη στὴ μυστικὴ φωλιὰ τῆς Λίλιαν. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸ τί θὰ τοὺλεγε. Βιαζότανε νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του, διψοῦσε τὰ φιλιά της... Τὸ ἁπλό, μὰ διαβολεμένο παιγνίδι της νὰ παριστάνη στὰ μάτια του μιὰ εὐτυχία ἀμφισβητουμένη, ποὺ κινδύνευε, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, νὰ τὴ χάση, τὸν εἶχε κυριολεκτικὰ τρελλάνει...

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε νὰ γλυστρήση τ' ἀπόγεμα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ περιβολιοῦ στὸ μυστικὸ κρησφύγετο τῆς Λίλιαν μὲ διπλὸ καρδιοχτύπι ἀπὸ τὴν πρώτη φορά... Τὸν περίμενε, ὅπως καὶ στὴν πρώτη συνάντησί τους πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τὸν πῆρε πάλι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Φοροῦσε ἕναν περίεργο χιτῶνα ἀπὸ μουσελίνα πούπεφτε μ' ἀπαλώτατες πτυχὲς ἐπάνω της... Εἶχε λυτὰ τὰ μαλλιά της· κι' ἕνα δυνατὸ ἄρωμα κυμάτιζε γύρω της... Τὴν ἀγκάλιασε παράφορα, ἐκεῖ, στὸ διάδρομο, μ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες της καὶ τὴ προσπάθεια νὰ τοῦ ξεφύγη...

—"Αφησε τώρα — τοῦ ψιθύριζε ξέψυχα —ἔχουμε νὰ μιλήσουμε...

Καὶ ἀποροῦσε τάχα γιὰ τὴν ὁρμή του, ἐνῶ αὐτὴ τὴν ἔξαλλη κατάστασι τὴν εἶχε προκαλέσει καὶ δημιουργήσει, μὲ μιὰ ματοτιὰ μοναδική. Τοῦ ξέφυγε τέλος καὶ τὸν τράβηξε στὸ ἄντρο της. Εἶχε βάλει φωτιὰ στὰ «μπρὺλ - παρφαίν», στ' ἀνατολίτικα λιβανιστήρια της καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτανε μεθυστική. Τὸν κάθισε στὸ μεγάλο, μαῦρο διβάνι, ρωτώντας τον τρυφερά:

—"Ελα, λέγε μου τώρα... Τί ἔγινε;...

— Δράμα...

— Καὶ βέβαια... "Οταν τολμᾶ ὅ,τι ἐτόλμησε...

— Φοβερίζει, ὅτι ἂν ἐξακολουθήσουμε... θὰ τραβηχτῆ ἀπὸ τὴ ζωή μου... Θὰ μ' ἀφήση ἐλεύθερο... καὶ θὰ ζήση γιὰ τὸ παιδί της...

— Σὲ μένα ὅμως εἶπε ἄλλα... Εἶπε ὅτι θ' ἀγωνισθῆ... ὅτι θὰ φθάση ὡς τὰ ἔσχατα... ἂν θελήσω νὰ συνεχίσω τὶς σχέσεις μαζί σου... Ἀλλὰ τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ γίνη καὶ δὲ θὰ γίνη!... Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξαναϊδωθοῦμε... Καὶ δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε!...

— Αὐτὸ μὴν τὸ λές... Οὔτε νὰ τὸ ξαναπῆς!— τῆς φώναξε.—Τ' ἀκοῦς;... Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον!... Τ' ἀκοῦς;... Τ' ἀκοῦς;

Καὶ τὴν περίβαλε σφιχτά, τόσο σφιχτά, ποὖχασε τὴν πνοή της.

— Θὰ μὲ πνίξης...— μουρμούρισε, τόσο ἀδύνατα, ποὺ ὁ Παῦλος τρόμαξε.

"Οταν ἦρθε στὸν ἑαυτό της, τοῦ εἶπε μ' ἀλλαγμένη φωνὴ σὰν μικροῦ κοριτσιοῦ, ποὺ τὸν εἶχανε δείρει:

— Μὴν ἀκοῦς αὐτὰ ποὺ λέει σὲ σένα... Αὐτὰ ποὺ εἶπε σὲ μένα τὴν ἐκφράζουν περισσότερο... Εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα... Παρακολουθεῖ προσεχτικά... Καὶ μὴν ξεχνᾶς, ὅτι τὸ μεγαλύτερο λαγωνικὸ γιὰ τὶς σχέσεις καὶ τὶς πράξεις ἑνὸς ἄντρα εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγαπάει... Κι' αὐτὴ σ' ἀγαπάει... αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῆς... Μονάχα ποὺ δὲν ξέρει ν' ἀγαπήση... Σ' ἀγαπάει τυραννικά, ζηλιάρικα, γκρινιάρικα..."Αν τῆς δώσουμε ἀφορμή, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, θὰ γίνη τίγρις, λέαινα, δράκαινα καὶ στὴν ἀπόγνωσί της μπορεῖ νὰ κάνη τὰ πιὸ φριχτὰ πράματα... Κι' ὅταν σοῦ λέω πὼς γιὰ νὰ σωθοῦμε (καὶ πρὸ πάντων ἐγὼ) ἀπ' αὐτὸ τὸν κίνδυνο ἄλλο μέσον δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ νὰ παύσουμε νὰ βλεπώμαστε... ἐξαγριώνεσαι, ρίχνεσαι νὰ μὲ φᾶς...

Οὔτε μιὰ λέξι δὲν πίστευε ἀπ' αὐτὰ ὅλα... "Ηθελε μ' αὐτὰ νὰ τὸν κρατῆ σ' αἰώνια ἀνησυχία κι' ἔξαφνα καὶ συνάμα νὰ τὸν κουρδίζη ἐναντίον τῆς Καίτης, νὰ τὸν δουλεύη μεθοδικὰ καὶ νὰ τὸν φέρη στὴ μεγάλη, τὴν ὁριστικὴ ρῆξι μαζί της... ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανῆ διόλου πὼς ἡ αἰτία εἶναι αὐτή...

— Λὲς ὅτι πρέπει νὰ πάψουμε νὰ βλεπώμαστε... καὶ ὅμως ἦρθες ἀπὸ τὴν Κέρκυρα... καὶ μοῦ τηλεφώνησες...

—"Ηθελα νὰ σοῦ μιλήσω... νὰ σὲ καταπείσω... νὰ σὲ πείσω... Πρέπει νὰ βάλουμε ἕνα τέλος...

Τὴν ἔκλεισε, μέσα στὰ δυό του μπράτσα καὶ ρώτησε μὲ φλογερὴ ἀγωνία:

— Μ' ἀγαπᾶς;

— Σὲ θέλω — ἀπάντησε μὲ τὴ βαθειὰ φωνὴ τώρα, τὴ βελουδένια, ποὺ τὸν ξετρέλλαινε.— Αὐτὸ δὲ θὰ πῆ ὅμως πὼς θέλω τὴν καταστροφή. Εἶναι ἀνάγκη νὰ φυλαχτοῦμε ἀπ' αὐτήν.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνω, αὐτό...

— Τὸ ξέρω... Δὲ βλέπεις τίποτα μπροστά σου... "Ας καοῦμε καὶ οἱ δυὸ σ' αὐτὴ τὴ φλόγα. Σὲ νοιώθω... ἀλλὰ θὰ τὸ πληρώναμε ἀκριβά. 'Εσὺ εἶσαι ἔτοιμος γι' αὐτό... Δὲ μὲ ρωτᾶς ὅμως καὶ μένα... δὲ μὲ συλλογίζεσαι... δὲ μὲ λογαριάζεις!...

— Προτιμῶ νὰ πεθάνω—τῆς εἶπε, σφίγγοντάς την στὸ στῆθος του—παρὰ νὰ χωριστοῦμε...

— Θὰ διατηρήσουμε ἕνα δεσμὸ ἀκοῆς καὶ ὁράσεως — τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα γέλιο παράξενο — θὰ μὲ βλέπης ἀπὸ μακρυά... καὶ θὰ μ' ἀκοῦς στὸ τηλέφωνο...

—'Ωραία!...—τῆς φώναξε σαρκαστικά— καὶ σὺ θὰ περνᾶς ἴσως τὸ καιρό σου μ' αὐτὸ τὸν κομψὸ κύριο, ποὺ πέρασε, τὴν ἄλλη φορά, ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὴν κούρσα του καὶ σὲ πῆρε...

— Γιὰ πές μου πῶς ἦταν ἀπάνω-κάτω... Τῆς τὸν περίγραφε.

—"Α, ὁ Τώνης!...— ἔκαμε, σκάζοντας τώρα δυνατὰ τὰ γέλια — εἶναι συγγενής... Δεύτερος ξάδερφος... ἔρχεται κάπου - κάπου καὶ μὲ παίρνει... εἶναι πολὺ λεπτὸς ἄνθρωπος... καὶ διασκεδαστικὸς ὅσο παίρνει!... Πραγματικὰ ἦρθε καὶ μὲ πῆρε ἕνα πρωΐ... 'Αλλὰ πῶς τὸ ξέρεις ἐσύ;

— Παραφύλαγα ἐδῶ, στὸ καφενεδάκι ἀπέναντι...

—"Ωστε... ζηλεύεις;—ρώτησε τάχα ἐξαγριωμένη, ἀλλὰ στὸ βάθος εὐχαριστημένη — καὶ εἶσαι ἱκανὸς νὰ κατασκοπεύης μιὰ γυναῖκα!... Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ξαναγίνη!... Τ' ἀκοῦς;... Ποτέ!... Μὲ καμμιὰ πρόφασι...

— Ξέρω... Θέλεις τὴν ἡσυχία σου... Νὰ κάνης ὅτι θέλεις... ἀνενόχλητη!... 'Αλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τὸν ἄντρα σου... οὔτε σὰν κανέναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καραγκιόζηδες τοῦ κόσμου ποὺ σὲ τριγυρίζουν...

—"Α, ὄχι!... Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ τοὺς βρίζης... Δὲν ἔχω καμμιὰ καλύτερη ἰδέα ἀπ' αὐτὴν ποὺ ἐχεις καὶ σὺ γι' αὐτούς... Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα!... 'Εμεῖς μπορεῖ νἄχουμε μεταξύ μας... ἀλλὰ δὲ θέλω ν' ἀνακατεύης σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι τὸν ἄντρα μου... Εἶναι πολὺ κύριος... καὶ πολὺ εὐγενικός...

— Τί τοῦ εἶπες, γιὰ νὰ φύγης ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ νἄρθης ἐδῶ;

— Τὸ σκῶτι μου... Ξέρει ὅτι μ' ἐνοχλεῖ κάπου - κάπου καὶ ὅτι δὲ θέλω νὰ μὲ κυττάξη ἄλλος γιατρὸς ἀπὸ τὸ δικό μου...

— Καὶ ἀμέσως πῆρες τὴν ἀδεια...

— Δὲν μοῦ χρειάζεται καμμιὰ ἄδεια... Δὲν εἶμαι αἰχμάλωτη...

— Μ' ἐνόχλησε ὅμως θὰ ἤσουνα!...

Καὶ τὴν ἔσφιξε δυνατά, γιὰ νὰ συνεχίση μὲ φλόγα:

— Θὰ ἤσουνα σκλάβα μου, νύχτα καὶ μέρα... ἀλυσοπερίπλεκτη... χωρὶς δικιά σου θέλησι, χωρὶς πνοή, χωρὶς καμμιὰ σκέψι— καὶ τὴν πιὸ μικρὴ—ποὺ νὰ μὴν εἶναι δική μου... Χωρὶς ἕναν παλμὸ ποὺ νὰ μὴν τὸν ἐξουσιάζω... Νὰ ἔτσι!... Δική μου, ὁλότελα δική μου!...

Καὶ τὴν εἶχε μέσα στὴν ἀγκαλιά του, σὰν ἕνα μεταξωτὸ μαζωμένο, τσαλακωμένο, ἕτοιμος νὰ τὸ κουρελιάση μὲ τὰ νύχια του, νὰ τὰ ξεσχίση, νὰ τὸ κάνη ξεφτίδια:

— Νὰ ἔτσι!...—τῆς ἔλεγε, σὰν θυμωμένος ἀδιάλλαχτα, σὰν νὰ εἶχε γυρίσει σὲ μίσος ξαφνικό, ἡ ἀγάπη του.

— Παληόπαιδο!... Παληόπαιδο!...— τοῦ ψιθύρισε, ὅταν τὸ κῦμα πέρασε.—Φοβᾶμαι πὼς δὲν παίρνεις διόλου ἀπὸ λογική... Καὶ θὰ μ' ἀναγκάσης, καμμιὰ ὥρα, νὰ πάρω τὸ ἀεροπλάνο καὶ νὰ φύγω γιὰ τὴν Εὐρώπη...

Δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ὡς τὰ τώρα ὁ Παῦλος, τέτοιο ἐνδεχόμενο. 'Ανακάθισε στὸ διβάνι καὶ τὴν κύτταζε σὰν χαμένος. 'Ηταν ἱκανὴ νὰ τὸ κάνη... Ποιὸς θὰ τὴν ἐμπόδιζε;... "Αντρα δὲ λογάριαζε... λεπτὰ εἶχε... γλῶσσες ἤξερε... 'Η κοινωνικὴ ἀπόστασι ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτὴν τοῦ παρουσιαζότανε τώρα σ' ὅλη της τὴν ἀδυσώπητη πραγματικότητα. Αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ φύγη, χωρὶς αὐτὸς νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ τὴν ἀκολουθήση.

—"Αν τόκανες ποτὲ αὐτό... θὰ ζητιάνευα τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ μοῦ χρειαζόντανε γιὰ τὸ εἰσιτήριο καὶ γιὰ ἕνα πιστόλι!...

'Η Λίλιαν ἀνατρίχιασε.

—'Αγρίμι!...—τοῦ εἶπε.

Καὶ τὸν περίβαλε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο ρωτα καὶ θαυμασμό, γιὰ νὰ προσθέση:

— Μὰ ἔννοια σου καὶ θὰ ἴδης ποὺ θὰ γίνης ἀρνάκι καὶ θὰ κάνης αὐτὸ ποὺ πρέπει.

Σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει, αὐτὰ ὅλα, ρώτησε πότε θὰ ξαναβλέπονταν. 'Η Λίλιαν τὸν κύτταξε κατσουφιασμένη.

— Δὲν ἔννοιες νὰ καταλάβης... Δὲν ξέρω... Θ' ἀρκεσθῆς στὰ τηλεφωνήματα... Αὔριο φεύγω γιὰ τὴν Κέρκυρα... Θὰ σὲ παίρνω κι' ἀπὸ κεῖ... Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἔχουμε τὴ δουλειὰ τῆς πολυκατοικίας... Αὐτὴ ἡ ἐπικοινωνία δὲν εἶναι γιὰ κανέναν ὑποπτη... Πέρασα καὶ εἶδα τί γίνεται... Βρίσκονται ἀκόμα στὰ θεμέλια... Εἶδα καὶ τὸ φίλο σου τὸ Σταθᾶ... τὸν ἀντικαταστάτη σου... Καλὸ παιδί ἀλλὰ κοιμισμένο... Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε. ἀπὸ τώρα, πρὶν ἀκόμα ὑψωθῆ οὔτε ἕνα μέτρο ἡ οἰκοδομή, νὰ στήση σὲ δυὸ καδρόνια μιὰ ἐπιγραφάρα: «Σταύρος Σταθᾶς. ἀρχιτέκτων»... Γέλασα πολὺ μὲ τὴ βιασύνη του...

Τώρα κύτταζε νὰ τοῦ κεντήση τὴν ἐπαγγελματικὴ ζήλεια καὶ νὰ τὴ στρέψη κατὰ τῆς Καίτης:

— Τί κρίμα...—συνέχισε—ἡ ἀκατανόητη αὐτὴ ἀντιπάθεια τῆς γυναίκας σου νὰ μὴν ἀφήση νὰ πάρης ἐσὺ τὴ δουλειά... καὶ ν' ἀναγκασθοῦμε νὰ βάλουμε ἄλλον!... Μὴ σὲ μέλη ὅμως... "Οταν ἡ οἰκοδομὴ προχωρήση καὶ φανῆ ὅλη της ἡ ὁμορφιὰ (ὁ ἄντρας μου βρήκε τὰ σχέδια περίφημα) ἐγὼ θὰ κάνω προπαγάνδα στὸν κόσμο μας... κι' ἑκατὸ ἐπιγραφὲς νὰ βάλη αὐτός, θὰ λανσάρω τ' ὄνομά σου...

— Εὐχαριστῶ—εἶπε ὁ Παῦλος καὶ σφράγισε τὴ λέξι μ' ἕνα κινηματογραφικὸ φιλὶ στὰ στόμα...

Σὲ λίγο μουρμούρισε:

—'Αλήθεια... Τὶ περίεργο κορίτσι, αὐτὴ ἡ Καίτη...

— Δὲν ξέρει ν' ἀγαπάη... Μοῦ θυμίζει κάτι μικρὲς συμμαθήτριές μου, στὶς ἐκδρομές... "Οταν διψασμένες ἔφταναν σὲ καμμιὰ βρύση, ἔπεφταν ἀπάνω, γέμιζαν νευρικὰ τὴ φούχτα τους νερό, τὸ μισὸ τὸ ἔχυναν ἀπ' ἔξω, τὸ ἄλλο μισὸ τοὺς ἔφευγε ἀπὸ τὰ δάχτυλα, ἔκαναν μούσκεμα τὴ ποδιά τους καὶ στὸ τέλος δὲν τὰ κατάφερναν νὰ πιοῦν... 'Αλλὰ σὺ δὲν πρέπει νὰ τῆς δείχνης ἀδιαφορία... Πρέπει νὰ μάθης νὰ παίζης τὸ ρόλο τοῦ συζύγου... 'Ο γάμος (ἄκουσέ με, γιατὶ ἔχω κάποια πείρα) εἶναι σχολεῖο ὑποκρισίας... Καὶ πρέπει νὰ γίνης καλὸς μαθητής... Πρέπει νὰ τὴν ἀποκοιμίσης γλυκά, ἂν θέλης νὰ σ' ἀφήνη ἥσυχον... Σ' αὐτὸ νὰ βάλης τὰ δυνατά σου, ἂν δὲ θέλης να δυστυχήσης...

Εἶχε πιὰ νυχτώσει, ὅταν ὁ Παῦλος βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου στὸν πίσω δρομάκο. Μιὰ εὐφορία σωματική, ἀλλὰ καὶ ψυχική, τὸν εἶχε πλημμυρίσει τώρα. Εἶχε βεβαιωθῆ ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ τὴν κυριαρχία του πάνω στὴ Λίλιαν. Τὸν καταδίκαζε, βέβαια, σ' ἕναν χωρισμό, ποὺ δὲν ἤξερε πόσο θὰ κρατοῦσε... 'Ο τρόπος ὅμως ποὺ τὸν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά της ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, δὲν τοῦ φάνηκε σὰν παντοτεινὸς ἀποχαιρετισμός: "Ολα τοὔλεγαν ὅτι θὰ τὴν ξανάβλεπε... "Εννοιωθε πὼς καὶ τὸ τελευταῖο του αἰμοσφαίριο καὶ τὸ ἔσχατο μόριο τῶν κυττάρων του ἦτανε δικό της.

Φθάνοντας στὸ σπίτι βρῆκε τὴν Καίτη σχεδὸν χαρούμενη. Τοῦ ἀνήγγειλε, μὲ πρόσωπο φωτισμένο, γελαστό:

— Βρῆκα σπίτι!... "Ενα ὡραῖο διαμέρισμα...

— Ποῦ;— ρώτησε περίεργος.

— Ρετιρέ, σὲ μιὰ πολυκατοικία τῆς Δεξαμενῆς... Θέα σπάνια... 'Απὸ τὴ βεράντα του ἔχεις πανόραμα: Τὸ Σαρωνικὸ ὡς τὶς Φλέβες, τὸν 'Υμηττό, τὴν Αἴγινα, τὸν Αἰγάλεω, τὸ Σκαραμαγκᾶ, τὰ βουνὰ τῆς Κούλουρης... Καὶ τζάμπα... χίλιες διακόσες...

— Δωμάτια;

— Τρία... χωλάκι, μικρὴ ἀποθήκη, μπάνιο, κουζίνα, τρία ταῦ...

— Καὶ δὲν τὄπιανες;

— Τὄπιασα... Καὶ μὲ συγχωρῆς ποὺ δὲν περίμενα νὰ τὸ ἰδῆς καὶ σύ... Φοβήθηκα πὼς θὰ τὸ χάσουμε...

—"Εκανες πολὺ καλὰ—εἶπε ὁ Παῦλος· κι' ἀρχίζοντας νὰ ἐφαρμόζη τὶς συμβουλὲς τῆς Λίλιαν τὴν τράβηξε κοντά του, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

—"Εδωσα μάλιστα καὶ καπάρο...

'Η Καίτη φρόντισε νὰ βρῆ γρήγορα σπίτι γιὰ ἕνα λόγο πολὺ στενὰ δικό της. "Υστερα ἀπ' ὅλα, ὅσα εἶχαν γίνει,μιὰ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ τὴν εἶχε κυριεύσει —ἡ ἀνάγκη κάποιας ἀλλαγῆς. Νόμιζε πὼς, ἀλλάζοντας κατοικία, θ' ἄλλαζε καὶ τὴ ζωή της μὲ τὸν Παῦλο. "Εννοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ καθαρίση τὰ περασμένα, νὰ μπῆ σὲ καινούργιο, παστρικὸ περιβάλλον, σὰν ν' ἀρχιζε μιὰ νέα ζωή...

'Ο διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας, ποὺ εἶχε ζητήσει ἕνα μικρὸ δάνειο, γιὰ νὰ πάρη μερτὰ πράμματα γιὰ τὸ καινούργιο σπίτι, προσφέρθηκε νὰ τὴ βοηθήση. Δὲ δέχτηκε τὴν προσφορά του. 'Ο Παῦλος ἔδωσε μεγάλο μέρος, ἀπ' ὅσα εἶχανε περισσέψει ἀπὸ τὶς λίρες τοῦ μπάρμπα - Βασίλη, γιὰ τὰ ἔπιπλα. 'Η Καίτη τὰ εἶχε παραγγείλει, δίνοντας τὰ σχέδια, ἀπὸ ἁπλὲς σανίδες, ἀλλὰ θαυμάσια βαμμένα, μὲ ντούκο: Μιὰ κοκέτικη τραπεζαρία, μὲ μπαράκι,μιὰ σερβάντ χαμηλή, ἕνα μοντέρνο διβάνι, μιὰ βιτρίνα καὶ καρέκλες ἀναπαυτικές, ποὺ εἶχε βρῆ τὸ σχέδιό τους σ' ἕνα ἐγγλέζικο περιοδικό. Τὸ ἴδιο ἦτανε κι' ἡ κρεβατοκάμαρα, βαμμένη ροζ, μιὰ ντουλάπα μὲ κουρτίνα, ροζ κι αὐτή, μπροστά, ἀντὶ γιὰ φύλλα ποὺ κλείνουν· δυὸ σιφονιέρες χαριτωμένες, στὶς δυο γωνιὲς τῆς καμαρης κι' ἕνα κρεβάτι ποὺ γινότανε ντιβάνι μὲ δυὸ μικρὲς βιβλιοθῆκες καὶ μιὰ θέσι γιὰ λαμπτίτσα. 'Η μετακόμισι ἔγινε πανηγύρι. 'Η βεράντα τοῦ ρετιρὲ στολίστηκε μὲ γλάστρες. Οἱ φίλες τῆς Καίτης. ποὺ δὲν ἤξεραν τὸ κρυφὸ της δράμα, τὴ μακάριζαν:

— Τί εὐτυχισμένο κορίτσι... τί ὅμορφο παλληκάρι ὁ ἄντρας της... καὶ τί σπίτι χαριτωμένο...

Εἶχε βρῆ μερικὲς φτηνές, ἀλλὰ ὅμορφες ἀκουαρέλλες καὶ στόλισε τὸ μικρὸ χῶλ, τὴν τραπεζαρία καὶ τὴν κρεβατοκάμαρα. Κι' ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν Παῦλο. Πρὸ πάντων δὲν τοῦ θύμιζε τίποτα ἀπὸ τὰ ὅσα εἶχαν γίνει καὶ φρόντιζε οὔτε νὰ τοῦ ἀναφέρη τίποτα γιὰ τὴ Λίλιαν, οὔτε νὰ δείχνη τὴν παράμικρη ἀνησυχία γιὰ τὸ ποῦ βρίσκονταν οἱ σχέσεις τοῦ Παύλου μαζί της. Κάπου - κάπου τὸν ἔβλεπε βυθισμένο σὲ σκέψεις. 'Απόφευγε νὰ τὸν ρωτήση γιὰ τὴν αἰτία. Καὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ περιμένη μὲ ἄκρα ὑπομονὴ καὶ καλωσύνη. πλάϊ του,τὴν εὐλογημένη μέρα, ποὺ θὰ ἐργόταν τὸ παιδὶ στὸν κόσμο, νὰ δημιουργήση μιὰ καινούργιαν ἀτμόσφαιρα καί, ὅπως ἐλπίζε, νὰ φέρη μιὰ μεταβολὴ στὴν ψυχολογία τοῦ Παύλου.

'Η Λίλιαν. ἀπὸ τὸ μέρος της, φοβότανε αὐτὴ τὴ νέα ἐγκατάστασι, ποὺ εἶχε φέρει ἕνα εἶδος γαλήνης ἀνάμεσα στὸ νεαρὸ ἀντρόγυνο. Τὸ πάθος της, ὄχι μόνο δὲν εἶχε κατευνασθῆ μὲ τὶς ἐπαφὲς ποὺ εἶχε ὡς τώρα μὲ τὸν Παῦλο, ἀλλὰ καὶ εἶχε φουντώσει. Κι' ὅσο κι' ἂν ἤτανε καθαρὰ σαρκικὸ καὶ δὲν εἶχε παρὰ μονάχα τὴ λεγόμενη σωματικὴ ζήλεια, ἔνοιωθε κάποιαν ἀνησυχία κάθε φορά, ποὖνοιωθε ὅτι τὸ ψυχικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Παύλου στρεφότανε κάπου ἀλλοῦ. "Εξω ἀπ' αὐτήν. Τὸν ἔπαιρνε συχνὰ στὸ τηλέφωνο, τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ εἶχανε μαζὶ καὶ μάθαινε μὲ τρόπο πῶς πήγαινε μὲ τὴν Καίτη... 'Η κατεύθυνσί της ἦτανε πάντα νὰ τοὺς χωρίση, νὰ μονοπωλήση τὴν καρδιὰ τοῦ Παύλου καὶ νὰ εἶναι σ' αὐτὴν ἀποκλειστικὰ κυριαρχη.

'Η πολυκατοικία ὑψωνότανε γοργά. Καὶ εἶχε φθάσει τώρα στὸ δεύτερο πάτωμα, ὁπου μιὰ σειρὰ ἐξῶστες μὲ ἐλαφρὰ κάγκελα ἀπὸ σφυρήλατο σίδερο. ποὺ ἤτανε σὰν ντανταλλες, τοὺδιναν μιὰ χάρι ἐξαιρετική. Τότε ἄρχισε ἡ Λίλιαν μιὰ ἐντατικὴ προπαγάνδα σχετικὴ μὲ τὸν Παῦλο.

— Εἶναι ὁ καλλιτέχνης ἀρχιτέκτων — ἔλεγε παντοῦ — ποὺ ξέρει νὰ χειρισθῆ μὲ καλαισθησία τοὺς ὄγκους, νὰ τοὺς βάλη σὲ μιὰ λεπτὴ ἁρμονία...

Τέλος ἔκανε τόση φασαρία γύρω ἀπό τ' ὄνομά του, ὥστε, ἅμα γύρισε ἀπὸ τὴ Κέρκυρα, δυὸ - τρεῖς φιλενάδες της ζήτησαν νὰ τὸν γνωρίσουν.

— Θὰ τὸν καλέσω γιὰ τσάϊ — τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ—καὶ θὰ εἶσαστε καὶ σεῖς.

Καὶ γιὰ νὰ φαίνεται ἀδιάφορη καὶ νὰ τοὺς κόψη κάθε ὑποψία, πρόσθεσε:

—"Αν καὶ φοβᾶμαι ὅτι θ' ἀπογοητευθῆτε... Οἱ τρόποι του εἶναι λιγάκι ἀπότομοι Δὲν εἶναι τόσο τοῦ κόσμου μας...

Στὸ τσάϊ εἶχε καλέσει πέντε φίλες της 'Ανάμεσα σ' αὐτὲς ἦτανε μιὰ κυρία Μεσαρᾶ, τύπος ποὺ τὴ συναγωνιζότανε σ' ὅλα 'Ανήσυχη, φιλάρεσκη, τολμηρή, δὲν τῆς καιγότανε καρφὶ γιὰ τὸ τί λέγανε. Μοναχοκόρη μεγαλεμπόρου, χαϊδεμένη, κακομαθημένη,χαρακτήρας ἀνυπότακτος, εἶχε δεχτῆ νὰ πάρη ἄντρα ἡλικιωμένον, ὄχι μόνο γιατὶ εἶχε χρῆμα πολύ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλον ὑποχρεωμό: "Ηθελε νἄχη μιὰ δυνατὴ δικαιολογία γιὰ τὶς ἀταξίες της. Νὰ λέη ὁ κόσμος γιὰ τὰ σφάλματά της.

— Μὲ τὸ δίκηο της ὅ,τι καὶ νὰ κάνη ἡ κακομοῖρα — λέγανε σὲ κάθε καινούργιο παραπάτημά της — μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ἔχει

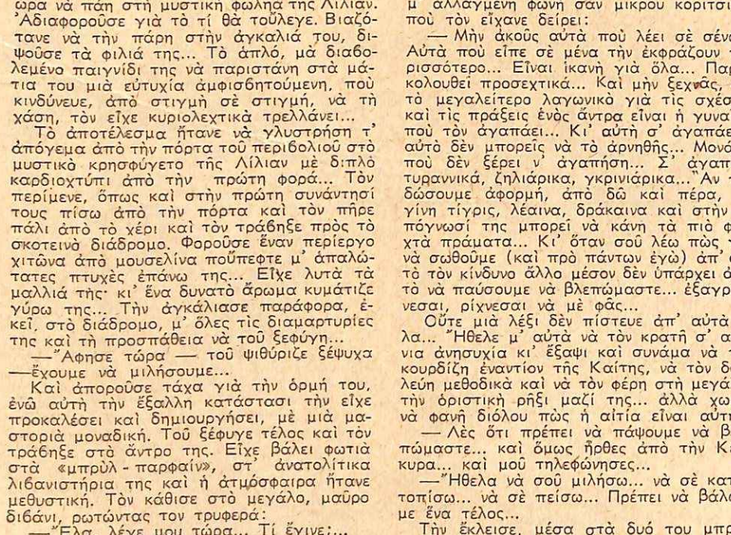
Καὶ τὴν ἄφηναν νὰ περνάη χωρὶς νὰ ἐπιμένουν στὴν κακογλωσσιά. Αὐτὴ μάτιασε τὸν Παῦλο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

— Καλὰ τὸν διάλεξε αὐτὸν — εἶπε μέσα της, ὅταν τῆς τὸν παρουσίασε ἡ Λίλιαν. Καὶ τὸν κύτταζε μὲ τὸ ἀδηφάγο βλέμμο παιδιοῦ, ποὺ περιεργάζεται λιχουδιά.

'Ο Παῦλος ἔκανε θαυμάσια ἐντύπωσι: Λιγόλογος, σοβαρός, ἀδρὸς στὰ χαρακτηριστικά, θετικός, βαρύς. "Ολες εἶπανε μὲ τρόπο πὼς θὰ κύτταζαν νὰ τὸν «λανσάρουν». 'Η Μεσαρᾶ τοῦ εἶπε:

— Καλὰ ποὺ σᾶς γνώρισα. Θέλουμε ἀκριβῶς νὰ ντίσουμε ἕνα βελάκι στὴ Μαγκουφάνα... "Ενα κουκλίστικο βιλλάκι, μὰ ποὺ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ εἶναι πάρα πολὺ μελετημένο...

— Πρέπει νὰ ἰδῶ τὸ μέρος — εἶπε ὁ Παῦλος — γιὰ νὰ δέσουμε τὸ κτίριο μὲ τὸ περιβάλλον. Καὶ νὰ τοῦ δώσουμε κάποιο διακοσμητικὸ νόημα...

ΔΥΟ ΜΠΕΜΠΗΔΕΣ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ

'Ο μικρὸς Γιένς ἡλικίας δύο μόνο χρόνων, γιὸς ἑνὸς Σουηδοῦ μηχανικοῦ, ἀπέκτησε πρὸ μηνὸς ἕνα ἀχώριστο φίλο: Ἕνα μικρὸ τιγράκι ποὺ ὄχι μόνο παίζει μαζί του ἀλλὰ καὶ δὲν ἔγνεσε νὰ πιῆ τὸ μπιμπερόν του παρὰ μονάχα ἀπὸ τὰ χέρια του. 'Υποτυπ.τικὰ σὰν ἀρνάκι τὸ τιγράκι δὲν ἔχει κάνει μέχρι σήμερα στὸ Γιένς τοῦ οὔτε τὴν παραμικρότερη γρατζουνιά. Οἱ γονεῖς πάντως παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὶς σχέσεις τῶν δύο φίλων γιατὶ δὲν ξέρουν μέχρι πότε θὰ συνεχιστῆ αὐτὴ ἡ... ἀνακωχή.

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἂν ἔλεγε κανεὶς πὼς οἱ κάτοικοι τῆς Δ. Γερμανίας γιόρτασαν μὲ φαντασμὸ τὸ ἐφετεινὸ καρναβάλι. Δὲν ἔμειναν οὔτε ἕνας Γερμανὸς ποὺ νὰ μὴ μεταμφιεστῆ καὶ νὰ μὴ πάρη μέρος σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολυάριθμες γιορτὲς ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴν περίοδο τοῦ καρναβαλιοῦ. Μερικοὶ ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ μεταμφιέσουν ἀκόμα καὶ τὰ ζῶα τους καὶ νὰ τὰ παίρνουν μαζί τους στὰ πανηγύρια. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα μοσχαράκι, τὸ ὁποῖο ὁ ἀφεντικός του ἔντυσε μὲ μιὰ παλιὰ ναζιστικὴ στρατιωτικὴ στολή.

—"Αχ! ναί!... Αὐτὸ πρὸ πάντων:...— ἔκαμε ἡ κυρία Μεσαρᾶ, χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνῃ τί ἐννοοῦσε ὁ Παῦλος, ἀλλὰ σ' ἕνα τόνο ξελιγωμένο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἐρωτοκουβέντα... Τί ὧρες σᾶς βρίσκει κανεὶς στὰ γραφεῖο σας;

— Τὸ πρωΐ, σχεδὸν πάντα, μὲ βρίσκετε ὡς τὶς δέκα καὶ μισή...

'Η προπαγάνδα, γιὰ τὸ λανσάρισμά του, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὴ Μεσαρᾶ, ἄρχιζε μ' ἕνα πάθος ἀπίστευτο. Οὔτε ὁ Μιχαὴλ - Ἄγγελος ἂν ἦταν, δὲν θὰ τὸν ἐκβείαζαν μὲ τόσο φλογερὰ λόγια. 'Η πολυκατοικία ἔγινε προσκύνημα. Κυρίες τοῦ κόσμου περνοῦσαν μὲ τ' ἀμάξια τους καὶ χάζευαν τὸ κτίριο αὐτό, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ τόσο ἐξαιρετικὰ καὶ σχεδὸν ἔπεφταν σ' ἔκστασι. 'Η κυρία Μεσαρᾶ εἶχε ἐκφράσεις γεμάτες στόμφο καὶ ἀσάφεια.

— Βλέπεις «σερί», εἶναι κάτι ἀνώτερο— ἐξηγοῦσε — κάτι, ποὺ ζῆ καὶ ἀναπνέει μ' αὐτοτέλεια καὶ προσωπικότητα. Πρὸ παντὸς δὲν εἶναι «κελκόνκ», εἶναι κάτι ξεχωριστό... Αὐτὴ τὴν πολυκατοικία θὰ τὴ ζήλευε κι' ὁ Λεκορμπουζιέ...

Καμμιὰ δὲν ἤξερε, καλὰ - καλά, ποιὸς εἶναι ὁ Λεκορμπουζιέ... Ἦταν ὅμως ὅλες σύμφωνες, ὅτι ὁ Παῦλος τὸν εἶχε ξεπεράσει. 'Ο καϋμένος ὁ Σταθᾶς ποὺ εἶχε βάλει τὴν ἐπιγραφὴ στὸ γιαπί, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δράστης τοῦ κτιρίου, ποὺ ὑψώνοταν μὲ ραγδαῖο ρυθμό, ἐπληροφορεῖτο σιγὰ - σιγά, ὅτι ἦτανε δημιούργημα τῆς μετριοφροσύνης τοῦ Παύλου, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ βάλῃ τ' ὄνομά του.

Ἕνα πρωΐ, ποὺ ἡ Λίλιαν πῆρε τὸν Παῦλο στὸ τηλέφωνο, κατάλαβε ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις του, πὼς κάποιος ἦτανε στὸ γραφεῖο.

— Εἶναι ἡ γυναῖκα σου αὐτοῦ;

— Ὄχι — ἀποκρίθηκε κοφτά.

— Ἡ κυρία Μεσαρᾶ ἴσως;...

— Τὰ βρήκες...

— Ἄ, ἔτσι; — καὶ ἄφησε τὸ ἀκουστικό, Δὲν πέρασαν δέκα λεπτά, ποὺ ἀκούστηκε στὸ δρόμο τὸ λαχάνιασμα ἑνὸς μοτέρ. 'Η Λίλιαν ἀνέβηκε δυὸ - δυὸ τὶς σκάλες.

— Ἄ, ἐδῶ εἶσαι ἀγαπητὴ μου;— ἔκαμε σὲ τόνο εὐθυμα εἰρωνικό.

— Καί, βέβαια...—ἔκαμε ἡ ἄλλη — τὸ βιλλάκι θὰ κτισθῇ... Κι' ἐδῶ συζητεῖται καθὼς βλέπετε τὸ σχέδιο...

'Η Λίλιαν ἤξερε καλὰ τὴ φίλη της καὶ τὸ σκοπὸ τῆς πρωϊνῆς ἐπισκέψεως στὸν Παῦλο. Ἀλλά, τέλεια ἠθοποιὸς καθὼς ἦτανε, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ δυσαρέσκεια. Τὸ ἀντίθετο, φανέρωσε μὲ χαρούμενη διάθεσι σὰν νὰ ἤθελε νὰ εὐνοήσῃ τάχα τὴ φιλία της μὲ τὸν Παῦλο. Δὲ θ' ἄφηνε, βέβαια, ποτὲ νὰ τῆς τὸν πάρῃ. Ἀλλὰ ἤθελε πολὺ νὰ φανῇ, ὅτι ὑπῆρχε τάχα ἕνα τέτοιο φλέρτ, καὶ μάλιστα νὰ διατυμπανισθῇ, γιὰ νὰ δημιουργῇ γι' αὐτὴν ἕνα «ἄλλοθι». Καὶ δὲν παρέλειπε καμμιὰ εὐκαιρία, ποὺ νὰ μὴν πῇ στὸν κόσμο της:

— Τὴν καϋμένη... ἔχει μιὰ μικρὴ ἀδυναμία μὲ τὸν Παῦλο...

Ὅταν ὅμως ἔφυγε ἡ καλή της φίλη κι' ἀπόμεινε μονάχη μαζί του τὸν ἔψαλε στὰ γερά:

— Δὲν πιστεύω τώρα ν' ἀρχίσῃς νὰ φλερτάρῃς μὲ τὶς φίλες μου... Εἶπαμε νὰ λανσαριστῇς σὰν ἀρχιτέκτων καὶ ὄχι σὰν Δὸν Ζουὰν τοῦ καλοῦ κόσμου!

— Καὶ τώρα γιατί ἦρθες;...— τὴ ρώτησε μὲ ζεστὸ ἐνδιαφέρον—ἐνῶ δὲν παύεις νὰ μοῦ λὲς ὅτι δὲν πρέπει νὰ βλεπώμαστε, ὅτι πρέπει νὰ κόψουμε κάθε σχέσι... Καὶ δίνεις τσάγια γιὰ νὰ μὲ παρουσιάζῃς στὶς φίλες σου κι' ἔρχεσαι φόρα στὸ γραφεῖο μου... Μπορεῖς νὰ μοῦ τὰ ξεχνήσῃς ὅλα αὐτά;... Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τίποτα!...

Τοὺβαλε τὸ μυρωμένο χεράκι της στὸ στόμα:

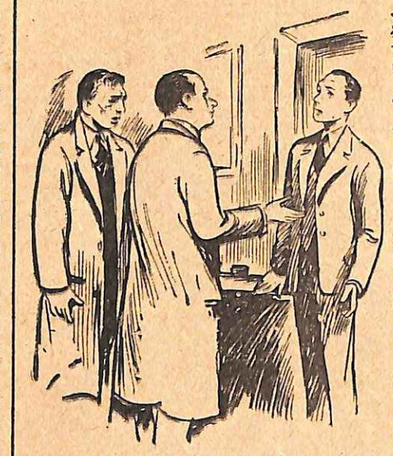
— Σσσ!... Ἐσὺ δὲ θὰ καταλάβῃς ποτὲ γιὰ μιὰ βουλειὰ πολὺ σπουδαία...

— Ν' ἀκούσω...

— Πρέπει ν' ἀνοίξῃς γραφεῖο δικά σου... καί, φυσικά, νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴ δημόσια ὑπηρεσία...

— Χρειάζονται χρήματα γι' αὐτό. Κι' ἔχω μὲν ἀρχίσει νὰ κερδίζω τώρα χάρις σ' ἐσένα... αὐτὰ ὅμως δὲν φθάνουν γιὰ νὰ ξαναρχίσω...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

—Καὶ τὸ χρειάζεστε ὁλόκληρο τὸ κτίριο; ρώτησε ἐμβρόντητος.

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ μεθυσμένες ἱστορίες

Ζητεῖται κτίριον κατάλληλον...

Ἕνα ἀπὸ τὰ δυναμικώτερα καὶ περισσότερο πολυσχιδῆ ταλέντα εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ Δημήτρης Εὐαγγελίδης. Κι' ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ ἀκούραστου «καλάμου» του εἶναι —γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε τὴν ἐμπορικὴ ὁρολογία— ΑΑ'. Καί, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, δὲν ἀπέτυχε ποτὲ μ' ὁποιο εἶδος κι' ἂν καταπιάστηκε. Ἀπὸ κύριο ἄρθρο, μέχρι σατιρικὸ στίχο. Κι' ἀπὸ τρίπρακτη κωμωδία, μέχρι «νουμεράκι» ἐπιθεωρήσεως.

Ὅσο γιὰ τὸν χαρακτῆρα του, συναγωνίζεται —καὶ λίαν ἐπιτυχῶς, μάλιστα— τὸ ταλέντο του. Βενέτικο μάλαμα ἡ καρδιά του κι' ἀληθινὸ περιβόλι ἡ συντροφιά του.

Σὰν ἄνθρωπος ἔχει, βέβαια, κι' αὐτὸς τὶς ἀδυναμίες του· τὸ γάτο του τὸν «Ψιψέττο» καὶ τὸ ἐκλεκτὸ ποτό.

Γι' αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου περίεργο, ποὺ ἕνα μεσημεράκι, ποὺν ἀπὸ ὁ—7 χρόνια, ἔμπλεξε μὲ κάποιο φίλο του, τὸν Σ. Στ., στὸ.., ἀείμνηστο «Ντέμις μπάρ», σὲ μιὰ... κατανυκτικὴ οὐϊσκοποσία.

Κι' ἡ γνητεία τοῦ ἀφιλότιμου τοῦ «Τζόνυ Γουῶκερ» εἶναι τοιαύτη καὶ τοσαύτη, ὥστε παρασύρεται κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ πολὺ γρήγορα παύει νὰ ἐνδιαφέρεται ἂν τὸ οὐίσκυ ποὺ τοῦ σερβίρει ὁ μπάρμαν εἶναι τὸ τέταρτο ἢ ἂν εἶναι τὸ ὄγδοο ἢ τὸ ἐνδέκατο.

Τὸ ἴδιο ἔπαθε, μοιραίως, κι' ὁ Εὐαγγελίδης.

Κι' ὅσο προχωροῦσε ἡ ὥρα καὶ μεγάλωνε ὁ ἀριθμὸς τῶν «καταναλωθέντων ποτῶν», τόσο ἔχανε τὴν αἴσθησι τῆς πεζῆς κι' ἀμείλικτης πραγματικότητος καὶ προχωροῦσε ἀκάθεκτος στὴ σφαῖρα τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μεγαλεπηβόλων σχεδίων.

Φυσικά, κι' ὁ φίλος του δὲν ὑστεροῦσε. Κι' ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα, καταλήξανε τελικὰ στὴν ἀπόφασι νὰ ἱδρύσουν ἕνα τεράστιο ἐκδοτικὸ ὀργανισμό, πρωτοφανῆ ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν Εὐρώπη.

'Ο ὀργανισμὸς αὐτὸς θὰ ἐξέδιδε τρεῖς ἐφημερίδες —μία πρωϊνή, μία ἀπογευματινὴ καὶ μία ἑβδομαδιαία— περὶ τὰ ἑπτὰ περιοδικὰ διαφόρων τύπων, μυθιστορήματα, ἱστορικὰ συγγράμματα, τὰ ἅπαντα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων κλπ. κλπ.

Σὲ λίγο εἶχαν.. ρυθμίσει τὰ πάντα, σὲ ὅλες τους τὶς λεπτομέρειες.

Καὶ τοὺς ἔλειπε μόνο τὸ... κατάλληλο κτίριο, ποὺ θὰ ἐστέγαζε αὐτὸν τὸν κολοσσιαῖο ὀργανισμό.

Δὲν ἦταν, βέβαια, διατεθειμένοι νὰ ὑποχωρήσουν μπροστὰ σ' ὁποιοδήποτε ἐμπόδιο. Καὶ κατεβάζοντας μὲ μικρὲς γουλιὲς τὸ ὑπ' ἀριθ.: οὐΐσκυ τους, βάλθηκαν νὰ... ρυθμίσουν καὶ τὸ ζήτημα τῆς στεγάσεως.

— Τί ὥρα εἶναι; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Εὐαγγελίδης.

— Πέντε παρὰ εἴκοσι, τοῦ εἶπε ὁ... συνεταῖρος του.

—Ἔχουν ἀνοίξει δηλαδὴ τώρα πιὰ τὰ μαγαζιά;

— Ἀσφαλῶς. Μὰ τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτό;

— Πᾶμε καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσω στὸ δρόμο.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ μπὰρ ὅσο πιὸ εὐθυτενεῖς μποροῦσαν κι' ἀκολουθῶντας τὸ ἀριστερὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν 'Ομόνοια.

— Ποῦ πᾶμε; τὸν ρώτησε κάποια στιγμὴ ὁ Σ. Στ.

— Θὰ δῆς, τοῦ εἶπε μυστικοπαθὴς ὁ Εὐαγγελίδης.

Σὲ λίγο ἐφτασαν στοῦ «Χρυσικόπουλου».

— Ἔλα, εἶπε μὲ τὸ ἴδιο μυστικοπαθὲς ὕφος ὁ Εὐαγγελίδης.

Καὶ μπῆκε μεγαλοπρεπῶς στὸ κατάστημα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἔκπληκτο φίλο του

— Ποιός εἶναι ὁ ἁρμόδιος γιὰ νὰ συζητήσῃ μιὰ πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσι; ρώτησε ὁ Εὐαγγελίδης κάποιον ὑπάλληλο.

Εὐγενέστατα ὁ ὑπάλληλος τοὺς ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ ἁρμοδίου.

— Δημήτριος Εὐαγγελίδης, δημοσιογράφος, συστήθηκε.

— Χαίρω πάρα πολύ, τοῦ εἶπε ὁ «ἁρμόδιος», ποὺ ἦταν τακτικὸς ἀναγνώστης του κι' ἐνθερμος θαυμαστής του. Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω;

— Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω χωρὶς περιστροφές. Πόσα λεπτὰ θέλετε γιὰ νὰ μᾶς παραχωρήσετε τὸ κτίριό σας;

Καί, βλέποντας τὸ ἐμβρόντητο ὕφος τοῦ συνομιλητοῦ του, ἔσπευσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ:

— Τὸ κτίριο αὐτὸ εἶναι ἰδεῶδες γιὰ τὴν ἐγκατάστασι ἑνὸς μεγάλου ἐκδοτικοῦ καὶ δημοσιογραφικοῦ ὀργανισμοῦ.

'Εμβρόντητος πάντα ὁ χριστιανὸς τὸν ρώτησε:

—Καὶ τὸ χρειάζεστε ὁλόκληρο τὸ κτίριο;

— Βεβαίως!

— Μήπως, τοὐλάχιστον, θὰ μπορούσαμε νὰ κρατήσουμε τὸ τελευταῖο πάτωμα;

— Δυστυχῶς, ἀποκλείεται!

— Τί νὰ σᾶς πῶ, μουρμούρισε μὲ ἀμηχανία. Μὲ τὴν κρίσι ποὺ μαστίζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ ἐμπόριο, ἡ πρότασίς σας παρουσιάζει ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρον... Ἀλλὰ στὸ ζήτημα τοῦ ποσοῦ, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Πρέπει νὰ συνενοηθῶ μὲ τὴ διεύθυνσι... Πρέπει νὰ ὑπολογίσω λεπτομερῶς τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς καὶ ἐναποθηκεύσεως τῶν ἐμπορευμάτων, τὴ δαπάνη γιὰ τὴν ἀποζημίωσι τοῦ προσωπικοῦ, τὶς ἐνδεχόμενες φθορές...

— Σωστά!, πολὺ σωστά!, τὸν διέκοψε ὁ Εὐαγγελίδης. 'Υπολογίστε τα ὅλ' αὐτὰ καὶ μᾶς ἀπαντᾶτε αὔριο.

— Αὔριο; Τόσο γρήγορα; ψέλλισε τρομοκρατημένος ὁ «ἁρμόδιος» ὑπάλληλος.

— Πρόκειται περὶ ζητήματος ἐξαιρετικῶς ἐπείγοντος, κύριε! τοῦ ἐτόνισε ὁ Εὐαγγελίδης. Κι' ἐπειδὴ νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ διαφωνήσουμε στὰ οἰκονομικά, ὑποβληθῆτε στὸν κόπο νὰ κάνετε ἀπόψε τοὺς λογαριασμούς σας καὶ νὰ μᾶς ἀνακοινώσετε τὸ ἀποτέλεσμα αὔριο!

— Πολὺ καλά! Θὰ σᾶς περιμένω!

Κι' ἀσφαλῶς θὰ τοὺς περίμενε. Ἀλλὰ οἱ «μεγαλοεπιχειρηματίες», δὲν πήγαν! Τὸ οἰνόπνευμα, βλέπετε, ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ἐξατμίζεται, καταστρέφοντας τὰ φτωχὰ 'Ελλάδα νὰ στερηθῇ τὸν ὑπερεσιόν τοῦ «μεγαλυτέρου ἐκδοτικοῦ καὶ δημοσιογραφικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Εὐρώπης»!

Κρῖμα!

Καὶ κοῖμα ἐπίσης καὶ στοὺς ἱλιγγιώδεις λογαριασμοὺς ποὺ ἔκανε τζάμπα καὶ βερεσὲ ὁ «ἁρμόδιος»!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

'Ο Θεοδοσίου, ὁ Γρίβας καὶ ἡ Τρελλοκατερίνα

ΣΤΑ 1898 ἡ 'Αθήνα εἶχε τρελλαθῆ!... Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι εἶχαν ξεχυθῆ στοὺς δρόμους γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν Καρνάβαλο. Μαζὶ ὅμως μ' αὐτὸν οἱ 'Αθηναῖοι ὑποδέχθηκαν καὶ τὸν Κώστα Γρίβα, ἀπὸ τὴ Χαλκίδα. 'Ο Γρίβας, παλιὸς 'Αθηναῖος μανάβης, ποὺ πουλοῦσε κατόπιν μ' ἕνα πανέρι στρείδια στὶς πιτσαρίες, ἦταν ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, γεμάτος κέφι καὶ ζωή. Εἶχε θριαμβεύσει κυριολεκτικὰ σὲ περασμένα καρναβάλια μὲ τὶς ἐξυπνες σάτιρές του. Καθὼς ἐρχόταν μάλιστα στὴν 'Αθήνα, εἶχε βρῆ καὶ τὴν «παρτεναίρ» του: Μιὰ σωστὴ ἀντροτυγυνάικα, τὴν Τρελλοκατερίνα.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ Γρίβα εἶχε ντεμπουτάρει κι' ὁ ἀξέχασιος καὶ δημοφιλέστατος ἐπιγραφοποιὸς Παναγῆς Θεοδοσίου. 'Ο Θεοδοσίου ἦταν ἐκδότης τοῦ «Μικροῦ Ρωμηοῦ» καὶ σατιρικὸς ποιητής. Μὲ τοὺς στίχους του καὶ τοὺς σατιρικοὺς λογους του κατάφερνε νὰ σκορπίζῃ παντοῦ τὸ γέλιο καὶ νάχῃ θαυμαστάς του ὅλους τοὺς 'Αθηναίους. Ὅταν ἄκουσε τὴ γλῶσσα γιὰ τὴν ἀπαγγελία τῶν σατιρικῶν στίχων του κι' ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορά, ἔκανε τόσο πάταγο ποὺ... ξεσήκωσε ἐναντίον του θύελλα ἀγανακτήσεως!

'Ο Θεοδοσίου ἔπαιζε τὸ μεγαλύτερο ρόλο στὶς 'Αποκρηὲς τῆς Παλιᾶς 'Αθήνας. Δὲν δίσταζε νὰ σατιρίζῃ ὄχι μόνο τοὺς πολιτικούς, ἀλλὰ καὶ τὴν κυβέρνησι.

'Ο Θεοδοσίου μὲ τοὺς γαϊδάρους του ἑκανε παρέλασι στοὺς δρόμους...

Μαζὶ λοιπόν, μὲ τὸ Γρίβα σχημάτισε θίασο. Ἦταν περίφημος ὁ «θίασος Παναγῆ - Γρίβα». Καλλιτεχνικὴ διεύθυνσι: 'Η Τρελλοκατερίνα! Πρωγκὰ δηλαδὴ καὶ κοσμοχαλασιά. Μὰ τὸν ἄλλο χρόνο ἡ Τρελλοκατερίνα δὲν ἐμφανίσθηκε. Κι' αὐτό, γιατὶ ὁ Γρίβας, θέλοντας νὰ διαιωνίσῃ τὴ δυναστεία του, ζήτησε διάδοχο ἀπὸ τὴν Κατερίνα. 'Η προσπάθειά του ἐτελεσφόρησε, ἀλλὰ ἡ «παρτεναίρ» του πέθανε πάνω στὸν τοκετό.

'Ο Θεοδοσίου, ποὺ τὰ ἀνεξάντλητο χιοῦμορ του καὶ ἡ καυστικὴ σάτιρά του διασκέδαζε τοὺς παλιοὺς 'Αθηναίους, μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία πάλι νὰ ποῦμε μερικὰ λόγια γι' αὐτόν, ἀφοῦ τέτοιον καιρὸ πάντα εἶναι ἀδύνατον τὰ ἀθηναϊκὰ ἐντυπα νὰ μὴ θυμηθοῦν τὸν «ποιητὴ τοῦ κάρρου».

Στὰ 1899, ὁ Θεοδοσίου μαζὶ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ Κομιτᾶτο, ἔχοντας πάνω στὸ κάρρο του ἕνα δήμαρχο, ἕνα τσαμί, ἕναν ἀνώτερο ὑπάλληλο κι' ἕνα ὑπάλληλο Τσχυδρομείου, ἐνῶ πίσω του ἔτρεχαν τὰ ξυπόλητα χαμίνια τῆς 'Αθήνας ποὺ ἐφώτρωναν ἀπὸ τὶς διάφορες συνοικίες.

'Η ἰδέα του ἦταν γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη περίφημη! "Οταν ὁ Θεοδοσίου παρουσιαστε τοὺς «ἐπιτελεῖς» του στὴν ἐπιτροπὴ με τὸν γνωστὸ του χιοῦμορ, ὅλοι ἐξέσπασαν σὲ θυελλῶδη χειροκροτήματα.

'Ο ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν δήμαρχος μιᾶς πόλεως, ποὺ λυσσοῦσε τὸ καλοκαίρι γιὰ νερό κι' πνιγόταν τὸ χειμώνα στὴ λάσπη!

'Ο κόσμος, μὲ τὸ χιοῦμορ ποὺ τὸν παρουσίασε, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. 'Ο πρόεδρος τοῦ Κομιτάτου, ποὺ ἦταν ὁ δήμαρχος τῆς 'Αθήνας Καλλιφρονάς, ἄκουσε τότε τὸν ἐξάψαλμο ἀπὸ τοὺς δημότες του.

— Τ' ἀκοῦς, κυρ - Δήμαρχε, τοῦ φώναζαν. Μπράβο, Θεοδοσίου! Καλὰ τοῦ τὰ λές!...»

Καὶ ὁ ἀμίμητος Θεοδοσίου τὰ ἔψελνε κι' ὁ Καλλιφρονᾶς γελοῦσε πρῶτος αὐτὸς μὲ τὴ σάτιρα τοῦ «ποιητοῦ τοῦ κάρρου».

Κατόπιν ὁ Θεοδοσίου παρουσίασε τὸν ταμία, ποὺ ἔκανε καταχρήσεις στὴ σταφίδα κι' ἔπειτα ἕναν ὑπάλληλον τοῦ Ταχυδρομείου, ποὺ ἔκλεβε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μερικοὺς φακέλλους μὲ ἐμβάσματα.

"Υστερα, παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος καὶ τὰ ἔβαλε μὲ ποὺς «μαλλιαρούς», τοὺς ὀπαδοὺς τῆς δημοτικῆς γλώσσας, δηλαδή, καὶ τοὺς ἔλουσε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

Τὸ ποίημα τοῦ Θεοδοσίου ποὺ ἀπάγγειλε τότε ὁ ἴδιος, ἄρχιζε ὡς ἑξῆς:

«'Αγαπητὸν καὶ προσφιλές, συνάμα Κομιτάτον,
δεχθῆτε κι' ἕνα παιητπὴν τοῦ κάρρου, μὰ βαρβάτον.
Δὲν ὁμιλῶ στὸν «Παρνασσό», οὐδὲ εἰς ἄλλο μέρος
μόνο μὲ τ' ἀμάξι μου γυρνῶ πρὸς ἀλλαγὴν ἀέρος...»

Κι' ἡ ἐπωδός του ἦταν:

«Ὦ Κομιτᾶτον σεβαστὸν κι' αὐτὸ μὴ λησμονήσης
τὸν παιητὴν τῶν μαλλιαρῶν καὶ φίλον τῶν μαστόρων!
Καὶ δῶσε τώρα καὶ σ' αὐτὸν κανένα μικρὸν ὄβρον.
Κι' εὐθὺς τὸ ἀνεπίσημον λογιδριόν μου κλείω.
Τὸ Κομιτᾶτον χαιρετῶ, ὡρεβουάρ, ἀντίο!...»

'Η σάτιρα αὐτὴ ὡστόσο βραδεύθηκε ἀπὸ τὴν 'Επιτροπὴ μόνο μὲ 100 δραχμές!

'Ο Θεοδοσίου, τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς 'Αποκρηᾶς τοῦ ἰδιου ἔτους σατίρισε καὶ τὸ λαϊκὸ γάμο.

Πῆρε λοιπὸν μερικοὺς γαϊδάρους, ντύθηκε φουστανελλᾶς γαμπρός, ἔβαλε τὰ προικιὰ του πάνω σ' ἕνα γαϊδαρο, σὲ ἄλλον φόρτωσε σκάφες τρύπιες, σὲ ἄλλον ἄπλυτα ροῦχα καὶ ἔτσι ἔκανε παρέλασι ἀτοὺς δρόμους, ἐνῶ ἡ «μαρίδα» ἀκολουθοῦσε τοὺς γαϊδάρους μὲ φωνὲς καὶ πρασκίσματα.

Στὰ 1900 ὁ Θεοδοσίου μαζὶ μὲ τὸ Γρίβα ἔδωσε μιὰ θεατρικὴ παράστασι μὲ τὸ ἔργο: «'Η Παιζομένη Κωμωδία ἢ τὸ 'Ισοζύγιο ἢ ἡ Σημερινή μας Κατάστασις». Τὸ θέμα του τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τὴ Βουλὴ καὶ παρουσίαζε τὸ συνασπισμὸ Θεοτόκη—Ζαΐμη.

Οἱ δυὸ πολιτικοὶ ἄνδρες καθόντουσαν στὶς ἄκρες μιᾶς τάβλας καὶ τραμπαλιζόντουσαν. Πότε σηκωνόταν ὁ ἕνας καὶ πότε ἔπεφτε ὁ ἄλλος.

Τὸ 1900, ὁ Θεοδοσίου, θέλοντας νὰ σατιρίσῃ τὴν ἀποτυχία τῆς «Μουσικῆς 'Εταιρείας» κατὰ τὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς 'Αποκρηᾶς, φόρτωσε πάνω στὸ κάρρο του χιονισμένα δέντρα κι' ἀπάνω σ' αὐτὰ εἶχε καθίσει αὐτὸς μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του.

Στὸ τέλος τῆς παρελάσεως αὐτῆς οἱ 'Αθηναῖοι, ἀντὶ γιὰ χαρτοπόλεμο, ἄρχισαν τὸ μαξιλαροπόλεμο! Τὰ μαξιλαράκια τῆς ἐξέδρας, ἀπ' ὅπου ἔβλεπαν τὴν παρέλασι τοῦ καρνάβαλου, ἄρχισαν νὰ πέφτουν βροχὴ στὰ κεφάλια τῶν θεατῶν!

Στὰ 1912, ὁ Τέμος Δεπάστας εἶχε δώσει στὸ θέατρο «Πολυθέαμα» μιὰ ἠθογραφία, του μὲ τὸν τίτλο τὸ «Τζιώτικο Ραβάϊσι», ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τὸν ἀμίμητο Λιονταρῆ.

'Ο Θεοδοσίου, λοιπόν, θέλησε νὰ σατιρίση πάνω στὸ κάρρο του τὸν ἥρωα τοῦ ἔργου, ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία τοῦ τὸ ἀπαγόρευσε αὐστηρά.

— Κυρ' ἀστυνόμε, δὲν πειράζουμε κανένα! ἄρχισε νὰ παρακαλῇ ὁ Θεοδοσίου.

— 'Αδύνατον!

— Τὸ Λιονταρῆ θὰ κάνω κι' ἐγώ, κυρ' ἀστυνόμε, ὅπως καὶ στὸ «Πολυθέαμα».

— Θεοδοσίου, ψυχή μου, ἀδύνατον!

— Μιὰ πραξι μόνο θὰ παίξω κυρ' ἀστυνόμε!

— 'Απαγορεύεται!...

— Νὰ πῶ ἕνα τραγουδάκι, χωρὶς τὴν ἰσάβια.

— 'Απαγορεύεται κι' αὐτό!

Κι' ὁ Θεοδοσίου, ἀπελπισμένος, ἄρχισε νὰ μονολογῇ:

— Θυμώνεις τώρα ἢ δὲ θυμώνεις; Τὸν ἀρπάξεις νὰ τὸν κολλήσῃς τὸν κυρ' ἀστυνόμο στὸν τοῖχο σὰν χαλκομανία;...

"Ετσι, τὸ κάρρο τοῦ Θεοδοσίου καταδιώχτηκε. Τὸ τραῦμα τῆς λαϊκῆς ἀποκρηάτικης εὐθυμίας ἦταν σοβαρό! 'Ο κόσμος ἄρχισε νὰ ἀναζητῇ τὸν Θεοδοσίου, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀφοῦκλα παρουσιάζεται. Τὸ κάρρο σταματᾶ. Οἱ μηγανικοὶ προετοιμαζουν τὴ σκηνοθεσία τοῦ «'Αποκρηάτικου Ραθαϊσιοῦ», ἔργου ποὺ τὸ εἶχε φτιάξει ὁ ἴδιος. Τὰ πρῶτα πρόσωπα κάνουν τὴν ἐμφάνισι τους πάνω στὸ κάρρο, ἀλλὰ συγχρόνως παρουσιάζεται κι' ὁ χωροφύλακας!...

'Ο Θεοδοσίου ἀναγκάστηκε νὰ τραβήξῃ γιὰ τὶς συνοικίες, ὅπου ἡ «ἰσοτιμία» ἔγινε «ἀστάυρωτη»!...

— Πᾶμε λέω, γιατὶ τραβῶ τὴν ἀσταύρωτη καὶ ὕστερα... ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν φοβήθηκε!... Ἔλεγε ὁ Θεοδοσίου.

Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλες ὑπαίθριες ἀποκρηάτικες διασκεδάσεις ἐμειναν ἀθικτες, ὅπως τὰ Ρόπαλα, ἡ Γκαμήλα, τὸ Γαϊτανάκι, ἡ Χήνα, τὰ 'Αραπάκια ποὺ χορεύουν ζεϊμπέκικο, ὁ Θεοδοσίου ἄταν εἶδε ὅτι ὁ κύκλος τῶν θεατῶν τοῦ λιγάστεψε καὶ οἱ πενταρτσέκαρες δὲν ἔπεφταν στὸ δίσκο του πρόβλημα, ὅπως οἱ στίχοι ἀπὸ τὰ χειλη του, τράπεζε γιὰ τοῦ Ψυρρῆ, ἐπου τὸ βράδυ ἐκεῖνο μαζὶ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του ἄρχισε νὰ πίνῃ τὶς λίγες εἰσπράξεις ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

Ο ΠΑΛΙΟΣ

Ηιστοριούλες μας

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εὐκατάστατος ἔμπορος, φίλος τῶν ἀνέσεων καὶ τῆς προόδου. ΚΙΤΣΑ: Γυναῖκα του. ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Φίλος του. ΝΙΝΑ: Φίλη τῆς γυναίκας του. ΣΟΥΛΑ: Ὑπηρέτρια.

ΣΚΗΝΗ 1η

("Ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ ΟΤΕ).

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Γειά σου, Μιχαλάκη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γειά σου, χρυσέ μου καὶ γλυκέ μου ἀνθρωπε.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Κάτι πολὺ κεφᾶτος βλέπω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μόνο κεφᾶτος; Εὐτυχής! Πανευδαίμων. Σήμερα τὸ πρωῒ ἀνταμείφθηκαν οἱ κόποι κι' οἱ ἀγωνίες δύο ἐτῶν.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Δηλαδή;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μοῦ βάλανε τηλέφωνο στὸ σπίτι! 'Αβαντάρισε, βέβαια, καὶ κάποιος καλὸς φίλος. Γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ τὸν καλέσω τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῶ.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Ἔτσι σὲ θέλω, Μιχαλάκη. Νὰ εἶσαι εὐγνώμων! Ἄντε, γειά σου, καὶ καλορίζικο τὸ τηλέφωνο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εὐχαριστῶ. Καὶ στὰ δικά σου.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σὲ δέκα λεπτὰ στὸ σπίτι τοῦ Μιχάλη).

ΣΟΥΛΑ: Καλῶς τὸν κύριο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γειά σου, Σούλα. Μὲ ζήτησε κανείς;

ΣΟΥΛΑ: Σᾶς ζήτησε ὁ θυρωρός, γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσῃ, λέει, νὰ τοῦ δώσετε, λέει, ἂν ἔχετε βέβαια, λέει, κανένα παλιὸ κοστούμι, λέει, τίποτα παπούτσια, λέει...

ΜΙΧΑΛΗΣ (τὴν διακόπτει): Μωρέ, ἀστονε αὐτὸν νὰ λέη καὶ λέγε τώρα ἐσύ. Στὸ τηλέφωνο μὲ ζήτησε κανείς;

ΣΟΥΛΑ: Ἐσᾶς ὄχι. Τὴν κυρία ζητήσανε καὶ εἶπανε ὅτι θὰ τῆς ξαναπηλεφωνήσουνε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί; Δὲν εἶναι δῶ ἡ κυρία σου;

ΣΟΥΛΑ: Ὄχι κύριε. Βγῆκε κατὰ τὶς 11 ἡ ὥρα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Βρέ, τί μοῦ κάνει αὐτὴ ἡ γυναίκα! 'Αφοῦ ξέρει ὅτι ἔχω καλέσει σὲ τραπέζι ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἴμαστε καταὐτοχρεωμένοι. Γιατί, ἂν δὲν βόηθαγε αὐτός, ὁ θεὸς ξέρει πότε θὰ βλέπαμε τηλέφωνο.

ΣΟΥΛΑ: Μὴ στενοχωριέστε, καλὲ κύριε! Μαγειρεύω ἐγώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ἄ! μπράβο, Σούλα! Καὶ τί καλὸ μαγειρεύεις;

ΣΟΥΛΑ: Κοττόπουλο μὲ μπάμιες. Καὶ σκέπτομαι, ἔτσι γιὰ τὴ νοστιμιά, νὰ τοῦ ρίξω καὶ λίγο κόκκινο πιπέρι. Τί λέτε καὶ σεῖς, καλὲ κύριε; Νὰ τοῦ ρίξω;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ρίχτου! Ρίχτου καὶ μὴ φοβᾶσαι κανένα! ('Η Σούλα φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Χτυπάει τὸ τηλέφωνο).

ΜΙΧΑΛΗΣ: 'Εμπρός.

ΝΙΝΑ: Κύριε Μιχάλη, ἐσεῖς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μάλιστα.

ΝΙΝΑ: Ἐδῶ κυρία Νίνα. Καλημέρα σας.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καλημέρα σας κυρία Νίνα.

ΝΙΝΑ: Ἡ Κίτσα δὲν γύρισε ἀκόμα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ὄχι. Τὴν περιμένω, ὅμως, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

ΝΙΝΑ: Ἐπειδὴ ἴσως νὰ μὴ μπορέσω νὰ τὴν ξαναπάρω, σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ τῆς διαβιβάσετε κάτι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εὐχαρίστως.

ΝΙΝΑ: Πέστε της, λοιπόν, ὅτι εἶπα τῆς Σοφίας τί εἶπε ἡ Λιλή, ὅταν τῆς εἶπανε σὲ ποιούς κάθησε καὶ εἶπε ἡ Πόπη ὅσα τῆς εἶχε πῆ ἐμπιστευτικῶς ἡ Λέλα, καὶ μοῦ εἶπε ἡ Σοφία ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ πῶ τίποτα τῆς Κίτσας, ποὺ, ἂν τῆς ποῦνε ἀν τῆς τῶπα, πρέπει νὰ πῆ ὅτι δὲν τῆς τὸ εἶπα. 'Ελπίζω νὰ καταλάβατε, κύριε Μιχάλη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μὰ θέλει ρώτημα; "Αλλωστε εἶναι τόσο σαφὴ ὅσα μοῦ εἴπατε νὰ τῆς πῶ νὰ μὴν πῆ, ἂν τῆς τὸ εἴπατε πῆ.

ΝΙΝΑ: Εὐχαριστῶ θερμῶς.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κι' ἐγὼ παρακαλῶ θερμότερα. (Κλείνει τὸ τηλέφωνο): "Αει νὰ μὴ σὲ στείλω!

ΣΟΥΛΑ (μπαίνοντας): Τί θὰ λέγατε, κύριε καὶ γιὰ λίγη κανέλλα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τί κανέλλα;

ΣΟΥΛΑ: Ἀτριφτη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καὶ τί θὲς νὰ πῶ ἐγὼ γιὰ τὴν ἀτριφτη κανέλλα;

ΣΟΥΛΑ: Ρωτάω ἂν τὴν κάνετε γοῦστο στὸ φαΐ. Νὰ τοῦ ρίξω;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ρίχτου!

ΣΟΥΛΑ: Νὰ τοῦ ρίξω καὶ ναρύφαλλα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ρίχτου καὶ ναρύφαλλα! Ρίχτου καὶ κυκλαμίνα, ρίχτου καὶ ναρδέσιες, ρίχτου καὶ μενεξέδες κι' ἄσε με στὴ σκασίλα μου.

ΣΟΥΛΑ: Καλά, καλὲ κύριε. Ἐγὼ τὸ λέω γιὰ νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν καλεσμένο σας. (Φεύγει).

ΜΙΧΑΛΗΣ: Βρέ, δὲν πάει νὰ χαθῆ κι' αὐτὸς μὲ τὸ διαολομπχάνημα ποὺ μοῦ κοταρισε ἐδῶ μέσα. (Χτυπάει τὸ τηλέφωνο. Σηκώνει τὸ ἀκουστικό): 'Εμπρός.

ΚΙΤΣΑ: Μιχάλη, ἐδῶ Κίτσα. Μὲ ζήτησε κανείς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σὲ ζήτησε ἡ Νίνα.

ΚΙΤΣΑ: Καὶ τί σοῦ εἶπε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: 'Αμ' ἂν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ μυαλό μου τὸν καταρράχτη ἀπὸ σοῦ εἶπον, μοῦ εἶπας, μᾶς εἶπαν, ποὺ μοῦ ἀμόλυσε ἡ μουρλο-Νίνα, θὰ εἶχα φάει τὸν 'Αἰνστάϊν.

ΚΙΤΣΑ: Καλά, δὲν πειράζει. Ἐγὼ ἔμαθα μέσες ἄκρες περὶ τίνος πρόκειται. Γι' αὐτό, ἂν τηλεφωνήσῃ πρὶν ἔρθω, νὰ τῆς πῆς ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πιάσῃ τὴ Σοφία καὶ νὰ τῆς πῆ ὅτι τάχα τῆς εἶπε ἡ Πόπη νὰ μὴ πῆ ὅσα εἶπανε ἡ Λιλὴ καὶ ἡ Λέλα εἰς βάρος τῆς Κίτσας θέλοντας μ' αὐτὸ νὰ ποῦνε ὅτι ποτὲ δὲν εἶπαν πὼς ὅσα εἶχε πῆ ἡ Τζούλια ὅτι δῆθεν τοὺς τὰ εἶπε γιὰ νὰ μὴν τὰ ποῦνε, ὅπως δὲν τὰ εἶπε.

ΜΙΧΑΛΗΣ (ἐξαλλος): Μὴν πῆς ἄλλη λέξι γιατί, ἀντὶ νὰ μὲ βρῇς στὸ σπίτι, θὰ τρέχῃς νὰ μὲ ζητᾶς στὸ Δαφνί.

ΣΟΥΛΑ (μπαίνοντας): Τί ἄλλο νὰ τοῦ ρίξω, κύριε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Στρυχνίνη, νὰ τοῦ ρίξῃς βρέ! Στρυχνίνη! Γιὰ νὰ τὸ φάη καὶ νὰ τουμπανιαστῆ ὁ ἄτιμος ποὺ μοῦβαλε τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ γίνη τὸ σπίτι μου Κέντρον Διαδιβάσεων, ὅλων τῶν κουτσομπολιῶν 'Αθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων! (Κατεβάζει μὲ ὁρμὴ τὸ ἀκουστικὸ καὶ κομματιάζει τὸ τηλέφωνο).

(Αὐλαία)

Γ. ΓΙΑΝ,

✪✪

'Ο ἅγριος ταῦρος

Μιὰ μέρα ὁ λόρδος Ντάπερτον — ποὺ ἦταν ὑπερήφανος ἄνθρωπος — βρισκόταν στὴν ἐξοχὴ καὶ κατὰ λάθος μπῆκε σ' ἕνα λειβάδι, ὅπου ἔβοσκε ἕνας ταῦρος. Μόλις τὸν εἶδε ὁ τελευταῖος, τοῦ ἐπετάθη μὲ μανία κι' ὁ λόρδος κατώρθωσε νὰ σωθῆ πηδῶντας ἕναν φράχτη.

"Επειτα κάθησε στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου γιὰ νὰ συνέλθη, ὅταν ξαφνικὰ κατέφθασε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ταύρου.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ λόρδος ἐξεμάνη:

—Τί κατάστασι εἶν' αὐτή! φώναξε. Πῶς ἀφίνετε αὐτὸ τὸ ἄγριο ζῶο νὰ γυρίζη ἐλεύθερο;

—Δὲν ἔχετε δίκηο, κύριε, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἠρεμία ὁ χωριάτης. Τὸ ζῶο βρίσκεται στὸ λειβάδι του. Ἐσεῖς δὲν εἴχατε καμμιὰ δουλειὰ νὰ πάτε ἐκεῖ...

—Ξέρεις ποιὸς εἶμαι ἐγώ, ποὺ μοῦ μιλᾶς ἔτσι; φώναξε ὁ λόρδος.

'Ο χωριάτης κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

—Τότε μάθε το!

Σηκώθηκε καὶ μὲ στόμφο πρόσθεσε:

—Λόρδος Ντάμπερτον! Μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων!

—Τὸ λάθος καὶ πάλι εἶναι τῆς ἀφεντιᾶς σας! εἶπε γελῶντας ὁ χωριάτης.

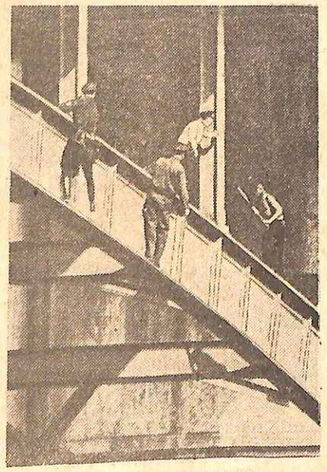
—Τί ἔκαμε λέει! βρυχήθηκε ὁ λόρδος.

—Μάλιστα, συνέχισε ὁ χωριάτης. Γιατὶ τὴ δήλωσι τοῦ ἀξιώματός σας, ποὺ κάνετε σὲ μένα τώρα, δὲν τὴν κάνατε καὶ στὸ ζῶο, ὅταν μπήκατε στὸ λειβάδι; ...

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΜΑΝΤΗΛΙΑ

"Ενα μεγάλο γαλλικὸ ἐργοστάσιο ἄρχισε νὰ κυκλοφορῇ ἀπὸ τινος στὴν ἀγορὰ μαντήλια γιὰ τὸ κεφάλι ἐμπριμὲ μὲ τὸν χάρτη τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Τὸ ἴδιο ἐργοστάσιο ὑπάσχεται νὰ κυκλοφορήσῃ σὲ λίγο μαντήλια μὲ τὰ σχέδια ὅλων τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀμερικανικῶν μεγαλουπόλεων. "Ετσι ὁ περιηγητὴς ποὺ θὰ βρεθῇ στὴν 'Αθήνα, αἴφνης, μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του, δὲν θάχῃ παρὰ νὰ κυττάξῃ τὸ κεφάλι της γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ σωστὸ δρόμο, ποὺ θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ μέρος ποὺ θέλει νὰ ἐπισκεφθῆ.

ΚΑΤΑΔΙΩΞΙ ΤΡΕΛΛΟΥ

Γιὰ νὰ συλλάβουν ἕναν τρελλὸ νέγρο, ἡλικίας 35 χρόνων μερικοὶ ἀστυνομικοὶ τῆς Νέας 'Υόρκης, ὑποχρεώθηκαν νὰ γίνουν σωστοὶ ἀκροβάτες. 'Ο τρελλὸς εἶχε κρυφτῆ μέσα σὲ μιὰ ἔρημη βίλλα τῆς νησίδος Ράνταλ, ὅταν ὅμως οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ἀνακάλυψαν, ἔφυγε ὀπλισμένος μ' ἐκεῖνα τὰ ἐπικίνδυνα καμάρες τῆς γέφυρας ποὺ συναλλύβδινες χαλύβδινες καμάρες τῆς γέφυρας ποὺ συνδέει τὸ Ράνταλ μὲ τὸ Γουάρντ. "Υστερα ἀπὸ μιὰ τρίωρη καταδίωξι, ποὺ δὲν ἐστεμμένων, ὁ τρελλός, ἐξηντλημένος, ρεῖτο κινδύνων, ὁ τρελλός, ἐξηντλημένος, ἔπεσε πιὰ στὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΕ ΑΚΕΦΗ

Η ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΠΟΚΡΙΑ

Οἱ πληκτικὲς καὶ συμβατικὲς «διασκεδάσεις» στοὺς μεγάλους χοροὺς καὶ στὰ νυκτερινὰ κέντρα

Κάποιος παραδοξολόγος (οἱ παραδοξολογίες, ὅμως, κρύβουν, καμμιὰ φορά, τὴν βαθύτερη ἀλήθεια) εἶπε κάποτε πὼς τὸ Καρναβάλι εἶναι ὁ πιὸ ἠθικὸς θεσμὸς ἀπ' ὅσους δημιούργησε ἡ ἀνθρωπότητα κατὰ τοὺς μεταχριστιανικοὺς αἰῶνες!

Α!σθάνομαι πὼς οἱ ἑκατοντάδες, οἱ χιλιάδες, ἂν θέλετε, τῶν δεδηλωμένων (ἀντικαρναβαλιστῶν)" ποὺ ὑπάρχουν στὸν τόπο μας, θὰ εἶχαν τὴ διάθεσι ν' ἀρπάξουν ἀπὸ τὸ αὐτὶ τὸν παραδοξολόγο ὁπαδὸ τῆς 'Αποκριᾶς, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, ὡστόσο, νὰ μὴν ἀναγνωρίσω πὼς ὁ ἰσχυρισμός του δὲν εἶναι ὁλωσδιόλου ἀστήρικτος.

'Ο ἐνάρετος ἄνθρωπος, 343 ἡμέρες τὸ χρόνο, ἀγωνίζεται νὰ ζήσῃ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους, ποὺ τοῦ ἔχουν ἐπιβάλει ἡ πολιτεία, ἡ θρησκεία, ἡ κοινωνία καὶ οἱ ἄλλες δυνάμεις, ποὺ ρυθμίζουν τὴ ζωὴ τοῦ κάθε ἀτόμου ὡς τὶς παραμικρές της σχεδὸν λεπτομέρειες. 'Αγωνίζεται ἀκόμη νὰ μείνῃ πιστὸς στὴν συμβατικὴ εἰκόνα, ποὺ ἔχουν σχηματίσει οἱ ἄλλοι γι' αὐτόν, νὰ φανῇ σοβαρός, συνεπής, μετρημένος... Ζῇ στὸν περιωρισμένο χῶρο, ποὺ τοῦ ἔταξαν οἱ ἐπαγγελματικὲς καὶ κοινωνικὲς συνθῆκες, ἀκολουθεῖ μιὰ παράλληλη εὐθεία, μὲ ἑκατομμύρια ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὸ λίκνο καὶ καταλήγει στὸν τάφο.

Ἀλλὰ τὸ ἀνικανοποίητο, ἀσυμβίβαστο ἐνστικτο, ποὺ φωνάζει στὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου — καὶ ποὺ ἄλλοι τὸ ὀνομάζουν πόθο φυγῆς, ἄλλοι πόθο ἐλευθερίας, ἄλλοι πόθο ἀθανασίας — ἀσφυκτιᾶ κάποτε μέσα στὰ στενὰ αὐτὰ καλούπια. Ἂν μπορέσῃ νὰ κερδίσῃ τὴ μάχη, ποὺ διεξάγει, φανερὰ ἢ ὑποχθόνια, μὲ τοὺς φύλακές του, τότε ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται μονομιᾶς ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνία, ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο, μὲ ὁδυνηρὲς, σχεδὸν πάντα, συνέπειες γιὰ τὸν ἴδιο.

'Η 'Αποκριά, λοιπόν, γιὰ νὰ ἐπαναλέξωμε στὴ θεωρία τοῦ παραδοξολόγου, ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκινήσαμε, εἶναι ἕνα εἶδος προσωρινῆς ἀνακωχῆς μεταξὺ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀτόμου, προσφέρει στὸ ἐνστικτο τὸ ξεγέλασμα μιᾶς πρόσκαιρης ἀπολυτρώσεως, τοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναπνεύσῃ. Γι' αὐτό, τὸ Καρναβάλι εἶναι θεσμὸς ἀπόλυτα «ἠθικός»: Γιατὶ σώζει τὸ ἄτομο καὶ τὴν κοινωνία ἀπὸ τὰ ἐπακόλουθα μιᾶς ρήξεως ὁριστικῆς ἀνάμεσά τους.

Στὶς χῶρες, ποὺ κατάλαβαν τὸ βαθύτερο αὐτὸ — καὶ τόσο ἀνθρώπινο — νόημα, ποὺ περικλείνει ὁ θεσμὸς τοῦ Καρναβαλιοῦ, ἡ 'Αποκριὰ ἐχεῖ ταυτισθῆ μὲ τὴν πιὸ ἀπεριόριστη ἐλευθερία. Οἱ νόμοι ἀναστέλλονται σιωπηρά, οἱ κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀδρανοῦν, ἀκόμη καὶ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως, κάνουν τὰ στραβὰ μάτια.

'Η μάσκα, στὶς χῶρες αὐτές, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντα ἡ βασίλισσα καὶ τὸ σύμβολο τῆς 'Αποκριᾶς. Γιατὶ ἐκφράζει τὸν πόθο τοῦ ἀνθρώπου νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ δική του ζωή, ἀπὸ τὸν περιωρισμένο του χῶρο, νὰ εἰσδύσῃ λαθραῖα στὰ ξένα ἐδάφη, νὰ παίξῃ τὸ ρόλο ἑνὸς ἄλλου.

Μὲ τὴ μάσκα, παύει, γιὰ λίγες ἑβδομάδες, ὁ καθένας νὰ εἶναι ὁ ἑαυτός του. 'Ο σοφὸς νομοθέτης γίνεται ἀπάνθρ, ἡ ἐνάρετη δέσποινα, κυρία τοῦ ἡμικόσμου, ὁ φτωχὸς ἡμερομίσθιος, μαχαραγιάς.

★

Αὐτό, μάλιστα, εἶναι 'Αποκριά! 'Αλλά, στὴ σημερινὴ 'Ελλάδα, τί εἶναι ἡ 'Αποκριά; Μιὰ πληκτικὴ φάρσα, μιὰ μηχανικὴ ἀντιγραφὴ ἑνὸς ξένου θεσμοῦ, ποὺ ἔμεινε — καὶ θὰ μείνῃ, ἴσως, πάντα — ἀπόλυτα ἀπροσάρμοστος στὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ λαοῦ μας.

'Η μάσκα «ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας». Οἱ ἐξαλλοι, ὁλονύκτιοι χοροὶ τῶν μεταμφιεσμένων, ποὺ γίνονται στὸ Παρίσι, στὴ Νίκαια, στὸ Μόναχο, στὴν Κολωνία καὶ ὅπου τὸ ἐνστικτο ξεδιπλώνει θριαμβευτικὰ τὴ σημαία τῆς πρόσκαιρης νίκης του, ἐδῶ εἶναι ἀπούσα ὑπόθεσις. Οἱ ἄνθρωποι παραμένουν πιστοὶ στὸν καθημερινό τους ρόλο καὶ «διασκεδάζουν» ἀπὸ συμβατικὴ ὑποχρέωσι, ἐπειδὴ τὸ ἡμερολόγιο τοὺς πληροφορεῖ πὼς ἔχει ἀνοίξει τὸ Τριῴδιο.

Τὸ «πῶς» διασκεδάζουν, εἶναι μιὰ ἀπερίγραπτα μελαγχολικὴ ἱστορία. "Αν, σὲ μιὰ γειτονιά, κάνη μιὰ παρέα ἕνα ἀληθινὸ κέφι ἀπὸ πάρτυ, αὐτὸ δὲν διαψεύδει τὸν γενικὸ κανόνα. "Ενα γενικὸν κανόνα, ποὺ ἐκφράζεται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς διασκεδάσεως στοὺς μεγάλους χοροὺς καὶ στὰ νυκτερινὰ κέντρα.

"Εχετε πάει ποτὲ σὲ κανένα «μεγάλο χορό», ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀναγγέλλονται, μὲ παταγώδη διαφήμισι, στὶς ἐφημερίδες καὶ ποὺ δίνονται πάντοτε «χάριν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν»;

Στὴν αἴθουσα ἑνὸς κοσμικοῦ ξενοδοχείου, τετρακόσια σμόκιν καὶ τετρακόσιες βραδυνὲς τουαλέττες ἀσφυκτιοῦν σ' ἕνα χῶρο, ποὺ δὲν ἐπαρκεῖ οὔτε γιὰ τοὺς μισούς, ἰδρώνουν ἀπὸ τὴν πνιγηρὴ ζέστη, ἀλληλοχαριεντίζονται μὲ ἀνυπέρβλητες κοινοτοπίες, ἐπιχειροῦν ματαίως νὰ χορέψουν, διαστέλλουν τὰ χείλη σ' ἕνα μόνιμο χαμόγελο, ποὺ μοιάζει μὲ μορφασμὸ ἀπογνώσεως.

Τὰ σμόκιν, δυστυχέστερα ἀπὸ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες, ἐκτελοῦν καὶ ἕναν ἐπιπλέον προορισμό. Πολιορκούμενα ἀπὸ ἕνα ὁμήνως χαριτωμένων, δήθεν, νεαρῶν ὑπάρξεων — «ζωντανὰ λουλούδια» τὶς ἀποκαλεῖ, χωρὶς νὰ κοκκινίζῃ, ἡ κοσμικὴ στήλη... — φέρνουν συνεχῶς τὸ χέρι στὴν τσέπη, γιὰ νὰ ἀγοράσουν κατιτιγόν στὸ εἰκοσαπλάσιο τῆς ἀξίας τους καὶ λαχεῖα μὲ κίνδυνο, ἂν ἀρνηθοῦν, νὰ χαντακωθοῦν γιὰ πάντα στὴ συνείδησι τῆς ντάμας τους καὶ ὁλοκλήρου τῆς «καλῆς κοινωνίας».

"Οταν γυρίζουν, τὶς πρωϊνὲς ὧρες, στὰ σπίτια τους, σμόκιν καὶ βραδυνὲς τουαλέττες εἶναι μπαϊλντισμένα ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν πλήξι. Καὶ ὅμως, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τρέξει, εἶχαν ἀγωνισθῆ νὰ βροῦν εἰσιτήρια — γιὰ νὰ μὴ λείψουν ἀπὸ τὸ κοσμικὸ προσκλητήριο, γιὰ νὰ μὴν καταγραφῇ ἡ ἀπουσία τους, γιὰ νὰ τοὺς δοῦν ἐκεῖνοι, ποὺ «ἔπρεπε» νὰ τοὺς δοῦν, καὶ γιὰ νὰ δοῦν καὶ αὐτοὶ ἐκείνους, ποὺ «ἔπρεπε» νὰ δοῦν.

★

Μήπως, ὅμως, εἶναι λιγώτερο θλιβερή, λιγώτερο μελαγχολική, ἡ κωμωδία, ποὺ παίζεται στὰ ὑποτιθέμενα «κέντρα διασκεδάσεως»;

Τὸ μάδημα τῆς πελατείας εἶναι ἐδῶ πιὸ ὠμό, πιὸ ἀπροσχημάτιστο, χωρὶς τὴ σκηνοθεσία τοῦ ὑποχρεωτικοῦ μειδιάματος, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ «σῆμα κατατεθὲν» τῶν φιλανθρωπικῶν χορῶν τῆς ἀθυνούσης τάξεως.

'Ο ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου, ὁ μαῖτρ ντ' ὁτέλ, τὰ γκαρσόνια, σᾶς μαῖτρ ντ' ὁτέλ, τὰ γκαρσόνια, σᾶς ὑποδέχονται μὲ στρυφνὸ καὶ βλοσυρὸ ὕφος. Σᾶς πληροφοροῦν πὼς, ἂν δὲν ἔχετε «ρεζερβὲ» τραπεζάκι — ποὺ προϋποθέτει ἰδιαίτερο πουρμπουὰρ στὸ μαῖτρ — θὰ σᾶς παραχώσουν σὲ μιὰ ἄθλια γωνιὰ, μακρυὰ ἀπὸ τὴν πίστα. Καὶ σᾶς κατατοπίζουν, ἐπίσης, πὼς δὲν θὰ φᾶτε ὅ,τι τραβάει ἡ ὀρεξί σας, ἀλλὰ ὅ,τι ἐπιβάλλει τὸ «τάμπλ ντ' ὁτ» τοῦ καταστήματος.

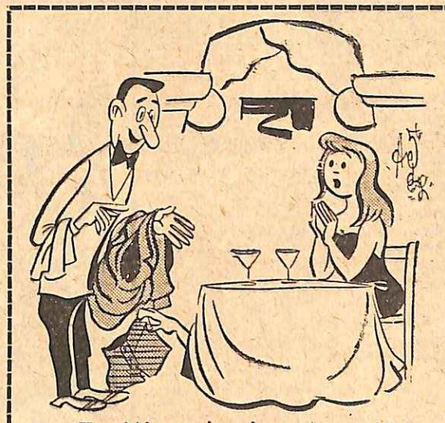
Μετά, ἀφοῦ σᾶς τακτοποιήσουν ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς, θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ σᾶς διασκεδάσουν: 'Ο τραγουδιστὴς τοῦ κέντρου θὰ προσπαθῇ ὅτι κατέχεται ἀπὸ τρομακτικὸ κέφι, ἡ ὀρχήστρα θὰ σκορπίζῃ («εὔθυμα» χαμόγελα, ἐνῶ θὰ χτυπᾶ τὰ κλαπατοίμπανα, ἡ ρωμπὰ χορεύτρια μὲ τὸ ζενοφανὲς καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο θὰ ὑποκριθῇ τὴν Βακχίδα...

'Η φαιδρὰ αὐτὴ ἑορτὴ θὰ τελειώσῃ μὲ τὴν ἐπιδειξι, ἐκ μέρους τοῦ μαίτρ, ἑνὸς ἐξοντωτικοῦ λογαριασμοῦ, ποὺ θὰ σᾶς ἀφαιρέσῃ καὶ τὴν τελευταία σταγόνα τοῦ κεφιοῦ, ποὺ, ἐνδεχομένως, ἀποκτήσατε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀποκριάτικης αὐτῆς φάρσας — φάρσας τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ κέντρου εἰς βάρος σας καὶ διτοῦ κέντρου εἰς βάρος σας καὶ δικῆς σας εἰς βάρος τοῦ ἑαυτοῦ σας...

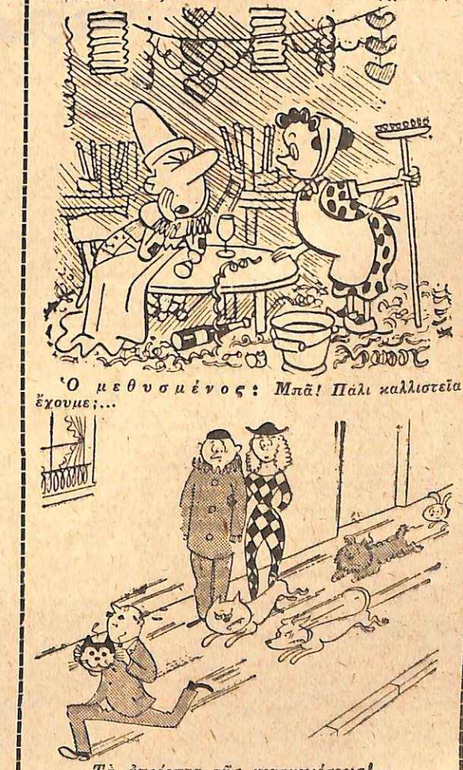
Καὶ ἐπειτα, τὴ πρωῒ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας, θὰ κυττάξετε τὸ ἡμερολόγιο καὶ θὰ πῆτε, ὅπως καὶ πέρσι, λόγιο καὶ θὰ πῆτε, ὅπως καὶ πέρσι, χρόνου, ὅπως καὶ τοῦ ὁπὼς καὶ πρόπερσι, ὅπως καὶ τοῦ χρόνου, ὅπως καὶ τοῦ ἀντίχρονου: —Μπᾶ! πέρασαν οἱ 'Αποκριες...

Καὶ οὔτε τὶς καταλάβαμε!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— *Καταλάβατε, τώρα, δεσποινίς, γιατί λέγεται «τάμπλ ντ' ὁτ»;* (Τοῦ 'Αρχέλαου).

'Ο μεθυσμένος: Μπᾶ! Πάλι καλλιστεῖα ἔχουμε;...

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς μεταμφιέσεως!...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΑΦΟΡΑΤΑ ΝΗΜΑΤΑ

("Αχ! Βάχ!") παντοῦ ἀκούονται καὶ πλεῖστα ἐπιζῴφωνήματα γιατὶ τὰ ὕψη ἄρχισαν νὰ παίρνουν καὶ τὰ νήματα, ἡ μάλλον βάζουνε φτερὰ τὰ εἴδη τὰ... βαμβακερὰ κι' οἱ νηματοπαράγοντες, ποὺ σκόπιμα λουφάζουν, μὲ τὸ... μπαμπάκι ἄρχισαν, αἰσίως, νὰ μᾶς σφάζουν!

★

'Ορθῶς, λοιπόν, ὁ "Ελληνας ἐξ ἀγωνίας πάλλεται κι' ἀπ' τὶς τιμὲς τῶν πανικῶν συχνὰ... πανικοβάλλεται!

'Αλλὰ καί, μὲ τὴν πεῖρα του, διαπιστώνει ἐν τέλει, πὼς ἡ τιμὴ τοῦ... νήματος παρατραβᾶ τὸ... τέλι κι' ὁ φουκαρᾶς θὰ στερηθῇ καὶ τὸ μπαμπακερό του, ἐὰν δὲν ἔχη μπόλικο τὸν... «μπαμπακόσπορό» του!

Γ. Θ—ς

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Οἱ γυναῖκες κι' οἱ γιατροὶ εἶναι οἱ μόνοι ποὺ γνωρίζουν πόσο εὐεργετικὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι τὸ ψέμμα.

★ Γιὰ νὰ μάθῃς τὰ ἐλαττώματα μιᾶς γυναίκας, ρώτησε τὴν καλύτερη φίλη της.

★ 'Ο ἔρωτας δὲν ἀρκεῖται στὰ κεκτημένα. "Οταν ἔχῃ τὴν εὐδαιμονία, ζητάει τὸν Παράδεισο, ὅταν ἔχῃ τὸν Παράδεισο, ζητάει τὴ θεότητα.

★ 'Η γυναίκα πεθαίνει δυὸ φορές: τὴ μιὰ φορὰ ὅταν πάψῃ ν' ἀρέσῃ καὶ τὴν ἄλλη ὅταν ἔρχεται ὁ φυσιολογικὸς της θάνατος.

★ Ποτὲ δὲν εἶναι «πολὺ ἀργὰ» γιὰ ν' ἀγαπήσῃ ἡ γυναικεία καρδιά.

★ 'Η γυναίκα εἶναι ἕνα ρολόϊ, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τριάντα χρόνια ἀρχίζει νὰ πηγαίνῃ πίσω.

★ 'Η γυναίκα ποὺ ξέρει νὰ θέλῃ μὲ τὸ πνεῦμα της, δὲν φοβᾶται τὰ γηρατειά.

★ Δυὸ πράγματα βασιλεύουν στὸν κόσμο καὶ κανονίζουν τὶς πράξεις τῶν ἀνθρώπων: ἡ πεῖνα καὶ ὁ ἔρωτας.

ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΔΟΥΛΕΙΕΣ!

Ἀντικαθιστοῦν περίφημα τοὺς ἀνθρώπους

Τὰ περισσότερα ζῶα μπορεῖ νὰ γυμνασθοῦνε, ἔτσι, ὥστε νὰ ἐκτελοῦν τὶς διαταγὲς ποὺ τοὺς δίνει ὁ κύριός τους μὲ τὴ φωνὴ ἢ μὲ χειρονομίες. Οἱ πίθηκοι ὅμως ὑπερτεροῦν ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα ζῶα, γιατὶ φαίνεται πὼς ἔχουν κάποια δόσι λογικῆς, κι' ἡ συμπεριφορά τους προκαλεῖ πολλὲς φορὲς τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξι.

Ἔτσι, ὅταν ἕνας σηματοδότης τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τοῦ Οὑϊτένγαγκε, στὴ Νότιο Ἀφρική, ἔχασε σ' ἕνα δυστύχημα τὰ δυό του πόδια καὶ τὸ ἕνα του χέρι, δὲν παραιτήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, ἀλλὰ γύμνασε τὸν πίθηκό του —ἕνα πελώριο μπαμπουΐνο— ὥστε νὰ τὸν ἀντικαθιστᾶ στὴν ἐντέλεια.

Στὸ φυλάκιό του ὑπῆρχαν ἕξη μοχλοί, γιὰ τὶς ἀλλαγὲς τῶν γραμμῶν. Μόλις λοιπὸν ἄκουγε τὸ σφύριγμα ἑνὸς τραίνου ποὺ πλησίαζε, ὁ πίθηκος ἄρπαζε τὸν κατάλληλο μοχλὸ καὶ κύτταζε τὸν κύριό του, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ μ' ἕνα του νόημα πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ. Ὕστερα τοποθοῦσε τὸ μοχλὸ καὶ ἄλλαζε τὴ γραμμὴ τοῦ τραίνου. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια δέ, δὲν ἔκαμε λάθος οὔτε μιὰ φορά!

Ἀκόμη πιὸ ἐκπληκτικὸς εἶναι ἕνας πίθηκος ποὺ «ἐργάζεται» σ' ἕνα ἀγγλικὸ γκαράζ, στὸ δημόσιο δρόμο Λίβερπουλ - Μάντσεστερ, Ρίχνει βενζίνη καὶ λάδι στ' αὐτοκίνητα, φουσκώνει τὰ λαστιχά τους, τὰ ἀναστηκώνει μὲ τὸ γρύλλο γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἕναν τροχό...

Ξέρει ἀκόμα καὶ νὰ κολλάῃ μπαλώματα στὶς τρυπημένες σαμπρέλλες! Μόνο ποὺ δὲν καταφέρνει ὕστερα νὰ ξαναβάλῃ στὴ θέσι του τὸ ἐξωτερικὸ λάστιχο.

Ἡ πρώτη του δουλειά, κάθε πρωΐ, εἶναι νὰ σκουπίζῃ τὸ γκαράζ, μὲ ζῆλο κι' ἐπιμέλεια. Ὕστερα παίρνει τὸ πρόγευμά του, σὰν ἄνθρωπος πολιτισμένος, μὲ μαχαιροπήρουνο!

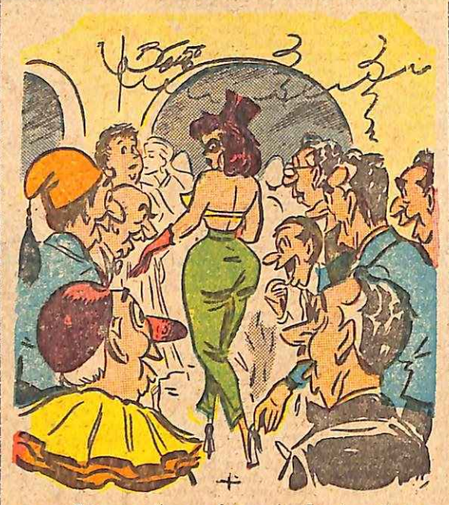
Ὅταν τελειώσῃ τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας, καπνίζει ἕνα τσιγαράκι! Προσέχει ὅμως πάντα νὰ τ' ἀνάβῃ μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀντλία τῆς βενζίνης.

Ἂν τυχὸν μάλιστα ἰδῇ κανέναν ἄλλον νὰ καπνίζῃ ἐκεῖ κοντά, τὸν τραβάει ἀπ' τὸ σακκάκι καὶ τοῦ δείχνει τὴν πινακίδα ποὺ γράφει: «Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα»!

Ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος καὶ κυνηγὸς ἀγρίων ζώων Ζοζεφ Ντελμὸν εἶχε κάποτε ἕνα οὐρακοτάγκο, ἀπὸ τὴ νῆσο Βόρνεο, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὶς κινήσεις του, ὁσάκις ἔβλεπε φάσματα στοὺς ἱθαγενεῖς ἢ περιποιήταν τὶς πληγές τους. Μιὰ μέρα λοιπόν, τὸν εἶδε νὰ κάνῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο σ' ἕναν ἄλλο πίθηκο ποὺ εἶχε τραυματισθῇ τυχαίως: Ἔπλυνε δηλαδὴ τὶς πληγές του μὲ τὴ γλῶσσα του καὶ μὲ βρεγμένα φύλλα, τὶς ἄλειψε μ' ἕνα παχὺ στρῶμα λάσπης καὶ τὶς ἔδεσε.

Ἀλλοτε πάλι, ποὺ εἶχε πάθει ὁ ἴδιος ἕνα σοβαρὸ ἀπόστημα στὰ οὐλα, ἔβαλε ἕνα κατάπλασμα ἀπὸ λάσπη στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ προσώπου του. Κι' ἀφοῦ ὑποχώρησε ἡ φλόγωσι, μετὰ τρεῖς ἡμέρες, ἔβγαλε μονόχος του, μὲ τὰ δυό του δάχτυλα, ἕνα χαλασμένο δόντι του κι' ἔπρεξε, γεμάτος χαρά, νὰ τὸ δείξῃ στὸν ἀφεντικό του!

Τέλος, ὁ περίφημος ἰδιοκτήτης τσίρκου Κάρολ Χάγκενμπεκ, ποὺ ἀγαποῦσε ἀληθινὰ τὰ ζῶα του καὶ ταὺς φερνότανε μὲ στοργὴ καὶ κατανόησι, εἶχε ἰδιαιτέρα συμπάθεια στοὺς πιθήκους. Ὁ Χάγκενμπεκ ἦταν ὁ πρῶτος ἰδιοκτήτης τσίρκου ποὺ ἔμαθε τοὺς πιθήκους του νὰ κάθωνται στὸ τραπέζι, νὰ τρώνε μὲ πιρουνάκι καὶ μαχαίρι, νὰ πηγαίνουν ποδήλατο καὶ νὰ ἐπιδίδωνται σὲ διάφορα σπόρ!

— Σᾶς γνωρίσαμε, δεσποινὶς Φιφή, σᾶς γνωρίσαμε!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟΚΡΙΑ

Ὅ,τι κι' ἂν ντυθῇς, ὅ,τι κι' ἂν βάλῃς
κάποιο βράδυ, στὴν 'Αποκριὰ
οὔτε μιὰ στιγμὴ μὴν ἀμφιβάλῃς
πὼς θὰ σὲ γνωρίσω ἀπὸ μακρυά..,
Σκέψου... ὅ,τιδήποτε ἂν φορέσῃς
μὲ τὸν πονηρότερο σκοπό,
μόνο ἐσὺ ἀπ' ὅλες θὰ μοῦ ἀρέσῃς
καὶ θὰ σὲ ζυγώσω νὰ στὸ πῶ...

*

Δὲν μπορεῖς ποτὲ νὰ μὲ γελάσῃς,
ὅσο κι' ὅπως νὰ μασκαρευτῇς.
Μιὰ στιγμή, κοντά μου, νὰ περάσῃς,
θέλοντας καὶ μή, θὰ προδοθῇς.
Κι' ἂν τυχὸν μὲ ντόμινο κοντά μου
κάνῃς μιὰ μικρὴ παρεκτροπή,
ἔχω ἕνα ραντὰρ μέσ' τὴν καρδιά μου
ποὺ χωρὶς ν' ἀργῇ, θὰ μοῦ τὸ πῇ!...

*

Ὅσες καὶ νὰ βάλῃς προσωπίδες
πάλι νὰ κρυφτῇς, δὲν θὰ μπορῇς..
Εἶναι τῶν ματιῶν σου οἱ ἀχτίδες,
ποὺ σὲ μαρτυρᾶνε... Τί θαρρεῖς;
Κι' ἂν τυχὸν διαβῇς κουκουλωμένη
ξένοιαστη κι' ἀδιάφορη πολύ,
θὰ σὲ νοιώσω καὶ μασκαρεμένη,
ὄμορφη μου ἀγάπη, ντροπαλή...

*

Ἄδικα λοιπὸν θὰ προσπαθήσῃς
νὰ μὲ ξεγελάσῃς πονηρά,
ἔστω κι' ἂν καθόλου δὲν μιλήσῃς
θὰ μὲ πλημμυρίσῃ μιὰ χαρά,
μιὰ χαρὰ ἀνεξήγητη, παιδί μου,
ὅσο σοβαρὴ κι' ἂν δὲν γελᾶς,
γιατὶ θὰ μιλήσῃς στὴν ψυχή μοι
ἔστω κι' ἂν καθόλου δὲν μιλᾶς!

*

Κι' ἂν γλυκειά μου γίνῃς Κολομπίνα,
εἴτε μαρκησία σοβαρή,
μαύρη κι' ἂν σὲ ἰδῶ, σὰν ἀραπίνα
εἴτε κι' ἀνθοπωλὶς πονηρή,
ὅ,τι κι' ἂν ντυθῇς, ὅ,τι κι' ἂν βάλῃς
κάποιο βράδυ, στὴν 'Αποκριὰ
τόσο σ' ἀγαπῶ—μὴν ἀμφιβάλῃς—
ποὺ θὰ σὲ γνωρίσω ἀπὸ μακρυά!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΦΟΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΥΠΑΝΤΡΟΥΣ

Γιὰ ν' αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων

Ἀλλοίμονο στοὺς ἐργένηδες, ἂν ἐπιτύχῃ τελικὰ μιὰ κίνησι ποὺ γίνεται τώρα στὴ Γαλλία καὶ στὴ Γερμανία γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ εἰδικὸς φόρος στοὺς ἀνύπαντρους ἄντρες. Ποιός ἐγγυᾶται δὲ ὅτι δὲν θὰ σπεύσουν ὕστερα νὰ υἱοθετήσουν τὴν περίφημη αὐτὴ ἰδέα καὶ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν κάπως τὸν προϋπολογισμό τους;...

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἄντρες, ποὺ ἔχουν ξεφύγει ἀπ' τὶς παγίδες τοῦ γάμου, θὰ σκεφθοῦν τότε σοβαρὰ μήπως εἶναι προτιμότερο νὰ χορέψουν τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ φοροεισπράκτορα...

Ἀνησυχητικὲς εἰδήσεις λοιπὸν γιὰ τοὺς ἐργένηδες... καὶ χαρὰ εὐαγγέλια γιὰ τὶς ἀνύπαντρες κοπέλλες!

Μὴ φαντασθῆτε δὲ πὼς δὲν ἔχει ξαναγίνει ὡς τώρα τέτοια φορολογία. Πέρυσι ἀκόμη, οἱ δημοτικὲς ἀρχὲς τοῦ Ὄκβιλ, στὸν Καναδᾶ, φορολόγησαν τοὺς ἀνύπαντρους κατοίκους τῆς πόλεως μὲ 10 δολλάρια τὸν καθένα —ὄχι τόσο γιατὶ χρειάζονταν χρήματα, ὅσο γιατὶ ὑπῆρχε μεγάλη ἀπροθυμία τῶν νεαρῶν νὰ παντρευτοῦνε τὰ τόσα κορίτσια ποὺ πλεόναζαν.

Ἀλλὰ καὶ στὴν ἀμερικανικὴ πολιτεία τῆς Φλόριντας εἶχε ἐπιβληθῇ τὸ 1925 φόρος 3 δολλαρίων τὸ χρόνο σὲ κάθε ἀνύπαντρο ἄντρα πάνω ἀπὸ 30 ἐτῶν. Ὁ νόμος αὐτὸς ὅμως εἶχε καὶ μιὰ ἀδικία: Φορολογοῦσε συγχρόνως καὶ τὶς κοπέλλες, ποὺ εἶχαν περάσει τὰ 25 χωρὶς νὰ παντρευτοῦνε — ἐνῶ οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς καϋμένες δὲν θάφταιγαν ἀσφαλῶς καθόλου ποὺ δὲν βρέθηκε κανεὶς γαμπρὸς νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τους!

Κάποιος Χάρρυ Τζόνσον, φανατικὸς ἐργένης, βρῆκε τότε τὴν εὐκαιρία νὰ προπαγανδίσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀγαμίας. Ἔστειλε δηλαδὴ στοὺς ἀρμοδίους ἕνα τηλεγράφημα διαμαρτυρίας, γιατὶ... εἶχαν ὁρίσει τόσο μικρὸ τὸ φόρο τῶν ἀνύπαντρων!

«Κανεὶς ἀληθινὰ ἐλεύθερος ἄνθρωπος —πρόσθετε— δὲν θὰ εἶχε ἀντίρρησι νὰ πληρώσῃ 30 ἢ 300 δολλάρια».

Στὸ Ἤστχαμ τῆς Μασαχουσέτης, ἐξ ἀλλου, πολὺ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, κάθε ἄντρας ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σκοτώνῃ ἓξη κοτσύφια καὶ τρία κοράκια κάθε χρόνο, ὅσον καιρὸ ἔμενε ἀνύπαντρος. Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ «φορολογία» ἐνθουσίαζε βέβαια τοὺς κτηματίες, ποὺ τὰ πουλιὰ τοὺς ρημάζαν τὰ σπαρτά τους!

Ἐξ ἄλλου, στὴν πόλι Μέμφις, τοῦ Τένεση, ἴσχυε ἄλλοτε ἕνας νόμος ποὺ ἀπαγόρευε σὲ κάθε ἀνύπαντρο πάνω ἀπὸ 21 ἐτῶν νὰ κυκλοφορῇ στοὺς δρόμους μετὰ τὶς 9 τὸ βράδυ, ἢ νὰ συνοδεύῃ μιὰ γυναίκα μονάχη σ' ἕνα κέντρο διασκεδάσεως, ἂν δὲν ἦταν ἐφωδιασμένος μὲ μιὰ εἰδικὴ ἄδεια ποὺ κόστιζε 5 δολλάρια τὸ χρόνο.

Μὲ τὰ χρήματα δὲ ποὺ συγκεντρώνονταν ἔτσι, οἱ δημοτικὲς ἀρχὲς ἀγόραζαν γάλα γιὰ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ φτωχῶν παιδιῶν καὶ συντηροῦσαν ἕνα γυμναστήριο γιὰ ὑπέρες καὶ παιδιά.

Τέλος, ἡ Βρεταννικὴ Ἱστορία ἀναφέρει τὸ φόρο ποὺ ἐπέβαλε στοὺς ἀνύπαντρους ὑπηκόους του ὁ Γουλιέλμος Γ΄, ἀπ' τὸ 1695 ὡς τὸ 1706, θέλοντας νὰ μαζέψῃ χρήματα γιὰ ἕνα πόλεμο κατὰ τῆς Γαλλίας. Οἱ δοῦκες, οἱ ἀρχιεπίσκοποι κλπ. ὑποχρεώθηκαν νὰ πληρώνουν 12½ λίρες τὸ χρόνο. Οἱ ἄλλοι εὐγενεῖς καὶ οἱ γιατροὶ πλήρωναν 6 σελίνια κι' οἱ ὑπόλοιποι 1 σελίνι.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἐγὼ καὶ ἡ Ρενέ

Ἀπὸ καιρὸ εἶχα τὴν καρδιά μου διαθέσιμη κι' ἀποζητοῦσα νὰ τὴν τοποθετήσω κάπου. Εἶχα πολλὴ αἰσθηματικὴ διάθεσι μέσα μου καὶ ἤθελα νὰ τῆς δώσω μιὰ διέξοδο, νὰ βρῶ, τέλος πάντων ἕνα πρόσωπο γιὰ νὰ καλλιεργήσουμε τὴν κοινή μας εὐτυχία. Κι' ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ ἐζήλευα τὸ φίλο μου τὸν Τάσο, ποὺ εἶχε τακτοποιηθῇ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο. Πρώτης τάξεως πρόσωπο, καθ' ὅλας τὰς ἐπόψεις καὶ μ' ὅλο του τὸ δίκηο ὁ Τάσος ἦτανε πολὺ εὐχαριστημένος. Εἶχε τὴ χαρούμενη σιγουριὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει λύσει ὁριστικὰ ἕνα σοβαρό του ζήτημα. Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ τί γίνομαι; Αὐτὸ ἀπασχολοῦσε ἐμένα, μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Τάσος μοῦκανε λόγο γιὰ μιὰ φιλενάδα τῆς δικῆς του. Ὁ λόγος εἶχε ἔρθει μὲ τὸ τηλέφωνο καὶ ἀκριβῶς ἔτσι: Ὁ Τάσος πῆρε τὴν ἐκλεκτή του γιὰ νὰ τῆς κάνῃ μερικὲς μακρυνὲς τρυφερότητες· Πῶς εἶσαι, κοιμήθηκες καλὰ ἀπόψε, μὲ σκεπτόσουνα καθόλου καὶ τὰ τέτοια ποὺ λένε. Ἐγὼ ἔτυχε νὰμαι στὸ γραφεῖο τοῦ Τάσου καὶ ἄκουγα καὶ ζήλευα, ἀλλὰ χαμογελοῦσα μὲ κατανόησι γι' αὐτὲς τὶς γλυκάδες. Τόσο μάλλον, ποὺ ὁ Τάσος εἶχε ἁδράξει σφιχτὰ τὸ τηλέφωνο καὶ τὸσφιγγε σὰν νὰ ἦταν ἡ Ἰδια ἡ Ντόρα — ἔτσι τὴν ἐλεγαν τὴν ἐκλεκτή του. Ὥσπου, ἐὲ μιὰ στιγμή, ὁ Τάσος εἶπε:

— Μπᾶ; Εἶχες ἐπισκέψεις; Ἄ! ἡ Ρενέ. Τί γίνεται αὐτὴ ἡ ψυχή; Πλήττει; Αἴ, τί νὰ τὴς κάνουμε... Σοῦ εἶπε νὰ μοῦ πῆς καὶ χαιρετίσματα; Εὐχαριστῶ. Ἄμα τὴν ξαναϊδῆς, νὰ τῆς πῆς καὶ τὰ δικά μου.

Δὲν παρακολούθησα παρακάτω — ἄφησα τὸν Τάσο νὰ τρυφερολογῇ. Ἐμένα στὸ μυαλό μου καρφώθηκαν δυὸ λέξεις. Ἕνα ὄνομα κι' ἕνα ρῆμα. «Ρενὲ» καὶ «πλήττει». Κι' ὅταν ὁ Τάσος ἔβαλε πιὰ τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του, τὸν ρώτησα:

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ Ρενέ;

— Μιὰ φιλενάδα τῆς Ντόρας.

— Ὄμορφη;

— Πρώτης γραμμῆς. Ψηλή, μελαχροινή, καλοδεμένη, μὲ πολλὰ προσόντα.

— Καὶ γιατὶ πλήττει;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Γιατὶ μπορεῖ νὰ πλήττῃ μιὰ γυναίκα;

— Ὥστε δὲν ἔχει κανένα φίλο;

— Ὄχι.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Ρώτησα τὴ Ντόρα. Αὐτὴ ξέρει ὅλα τὰ μυστικά της. Κάποτε, λέει, ἀγαποῦσε κάποιον ἀλλὰ τὰ χαλάσανε...

— Μάλιστα. Κάποιος, κάπου, κάποτε...

Κύτταξα τὸν Τάσο μ' ἕνα βλέμμα τόσο ἐκφραστικό, ποὺ τὰ λόγια ἦτανε περιττά, γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃ. Ὅμως τὰ εἶπα:

— Δὲν μοῦ λές, Τάσο. Μὲ συγχωρῆς κι' ὅλας, ἀλλὰ μεταξὺ φίλων... Δὲν γίνεται τίποτα γιὰ μένα;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σκεπτόμουνα κι' ἐγώ. Θὰ ἦτανε πολὺ ὡραῖο.

— Πάρα πολὺ ὡραῖο, Τάσο. Δὲν φαντάζεσαι πόσο ὡραῖο!

— Ἄσε νὰ καλλιεργήσω τὸ πρᾶγμα. Ἀπόψε θὰ συναντηθοῦμε μὲ τὴ Ντόρα. Θὰ κάνω λόγο.

— Κάνε, Τάσο μου. Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς. Θάρθω αὔριο νὰ μοῦ πῆς νεώτερα. Αὐτὴ τὴ Ρενέ, ἄρχισα νὰ τὴν ἐρωτεύωμαι πολύ...

*

Τὰ νέα ποὺ μοῦ ἔφερε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τάσος ἦταν ἀρκετὰ εὐχάριστα.

— Μίλησα μὲ τὴ Ντόρα. Τῆς ἀνέφερα γιὰ σένα...

— Καὶ τί σοῦ εἶπε, ἡ Ντόρα, τί σοῦ εἶπε. τί σοῦ εἶπε;

— Κατ' ἀρχὴν εἶναι σύμφωνη. Τώρα ἀναλαβε ἐκείνη νὰ καλλιεργήσῃ τὸ πρᾶγμα. Στάσου νὰ τὴν πάρω στὸ τηλέφωνο.

Τὴν πῆρε κι' ἐγώ, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, παρακολουθοῦσα τὴ συνδιάλεξι μὲ τὸ στόμα μισοανοιχτό. Μισοανοιχτό, ἀλλὰ χαμογελαστό. Εἶπανε τὶς πρῶτες τρυφεράδες κι' ἔπειτα:

— Εἶναι ἐδῶ ὁ φίλος μου, ποὺ σοῦλεγα. Ρωτάει γιὰ τὴ Ρενέ. Τὴν εἶδες καθόλου; Αἴ, βέβαια, πότε. Λέω μήπως καὶ ἐπικοινωνήσατε τηλεφωνικῶς καὶ τῆς ἔκανες καμμιὰ νύξι. Θὰ τὴ δῆς ἀπόψε; Ἄειντε νὰ ἰδοῦμε τί θὰ καταφέρῃς. Θέλω νὰ τὸ πάρῃς ζεστὰ τὸ ζήτημα. Καλλιέργησέ το...

Εἶπανε κι' ἄλλα, κάπου εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

— Αἴ, τ' ἄκουσες, μοῦ εἶπε ὁ Τάσος. Σήμερα θὰ τὴ δῆ.

— Θὰ περάσω αὔριο νὰ μοῦ πῆς τὰ νέα. Τὰ νέα ἦτανε, κατ' ἀρχὴν αἰσιόδοξα.

— Τῆς ἔκανε μιὰ εἰσήγησι...

— Καὶ πότε ραντεβοῦ;

— Ἄ! Μὴν εἶσαι τόσο βιαστικός. Ὅπριος βιάζεται σκοντάφτει. Δὲν εἶπαμε ὅτι τὸ πρᾶγμα θέλει καλλιέργεια; Ξέρεις τί θὰ πῇ καλλιέργεια; Πρῶτα σκάβεις τὸ ἔδαφος. Ὕστερα ρίχνεις τὸ σπόρο. Ποτίζεις. Καὶ περιμένεις νὰ πιάσουν οἱ ρίζες, νὰ ξεφυτρώσουν τὰ πρῶτα φυλλαράκια κι' ἔπειτα νὰ βγῇ ὁ καρπός. Βλέπεις, ἡ Ρενὲ δὲ σ' γνωρίζει. Δὲ σ' ἔχει δῆ ποτέ.

— Κι' ἐγὼ δὲν τὴν ἔχω δῆ, ἀλλὰ φέγγομαι.

— Πολὺ πρόωρα, Χρύσανθε. Κράτα καὶ μερικὲς ἐπιφυλάξεις. Ἐπὶ τέλους μπορεῖ καὶ νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ ἡ Ρενέ.

— Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ μ' ἀρέσῃ ἡ Ρενέ.

— Τότε θὰ περιμένῃς.

Θὰ περιμένω, τί νὰ κάνω; Καὶ στὸ μεταξὺ κάθε μέρα ἤμουνα στὸ γραφεῖο τοῦ Τάσου καὶ ρωτοῦσα νεώτερα γιὰ τὴν ὑπόθεσί μου. Ἡ καλλιέργεια προχωροῦσε. Ἡ Ρενὲ εἶχε ἀρχίσει νὰ δείχνῃ κάποια περιέργεια στὴν ἀρχή, ἔπειτά ἐνδιαφέρον

— Βρισκόμαστε σὲ καλὸ δρόμο, Χρύσανθε.

— Ναί, ναί, ναί, τὸ βλέπω. Τώρα ξέρεις τί πρέπει νὰ γίνῃ; Νὰ βρεθοῦμε κάπου καὶ οἱ τέσσερις, τυχαία τάχα. Δηλαδή, θὰ συναντηθῆτε οἱ τρεῖς καὶ κατὰ σύμπτωσιν, τυχαία τάχα, θὰ μὲ ἰδῆτε μπροστά σας.

— Ὄχι. Αὐτὰ εἶναι κόλπα τοῦ παληοῦ καιροῦ.

— Δὲν μοῦ λές, ἡ Ρενὲ ἔχει τηλέφωνο στὸ σπίτι της;

— Ἔχει.

— Τότε δῶσε μου τὸν ἀριθμό της νὰ τὴν πάρω ἐγώ.

— Καὶ τί θὰ τῆς πῆς;

— Θὰ τῆς πῶ... ὅ,τι μοῦρθῃ. Ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ φίλος τοῦ φίλου τῆς φίλης της. Ὅτι...

— Πολὺ ἀψυχολόγητα σκέπτεσαι. Κι' ἔπειτα ἡ Ρενὲ μπορεῖ νὰ κάνῃ παράπονα στὴ Ντόρα: Μὲ ποιό δικαίωμα ἔδωσες τὸν ἀριθμό μου; Νὰ μὴ χαλάσουμε τὴ δουλειὰ ποὺ στρώνεται τόσο ὁμορφα, Χρύσανθε. Μὴ σὲ πιάνῃ πρεμούρα...

— Μὰ τὴν ἔχω ἐρωτευθῆ, Τάσο μου.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ σ' ἐρωτευθῆ κι' ἐκείνη. Ἤ, τουλάχιστον, νὰ δείξῃ ἕνα πιὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον. Λίγη ὑπομονή.

Ἀλλὰ τί ὑπομονή; Ἐγὼ τὴ Ρενὲ τὴν εἶχα ἐρωτευθῆ μὲ μιὰ ἀφοβρότητα χωρὶς προηγούμενο. Τ' ὁποιό της εἶχε καρφωθῆ στὸ μυαλό μου καὶ ἀστραφτε σὰν φωτεινὴ ἐπιγραφή. Εἶχα τὸ προαίσθημα πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ γυναίκα τῶν πεπρωμένων μου. Στὸ δρόμο, ἔβλεπα ἄλλες γυναῖκες μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ρενέ, ὅπως μοῦ τὰχε περιγράψει ὁ Τάσος: ψηλές, μελαχροινές, καλοδεμένες. Κι' ἔλεγα: Μήπως εἶναι αὐτή; Μήπως ἐκείνη; Μήπως ἡ ἄλλη; Ἕνα πυκνὸ μυστήριο σκέπαζε αὐτὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ μυστήριο εἶναι πάντα τὸ πιὸ γόνιμο ἔδαφος γιὰ νὰ ξεφυτρώσῃ μιὰ πυκνόφυλλη ἀγάπη. Περνοῦσαν οἱ μέρες, περνοῦσαν οἱ νύχτες, περνοῦσα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Τάσου καὶ ρωτοῦσα: Τί νεώτερα ἔχουμε;

— Καλὰ πᾶμε. Τώρα ἡ Ντόρα τῆς ἔχει βάλει τὴν ἰδέα νὰ σὲ πάρῃ μιὰ μέρα ἡ Ἰδια στὸ τηλέφωνο.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μοῦ εἶπε αὐτὸ τὸ νέο, κλείστηκα πιὰ στὸ δικό μου γραφεῖο καὶ περίμενα. Πολλὰ ἄλλα τηλεφωνήματα, ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνο ποὺ διψοῦσε ἡ ἀκοή μου.

— Τί γίνεται, Τάσο;

— Ἔχει νὰ τὴ δῆ μιὰ βδομάδα.

— Μήπως εἶναι ἄρρωστη;

— Ὄχι. Γιατὶ τὴν πῆρε προχτὲς τὴ Ντόρα στὸ τηλέφωνο καὶ τῆς εἶπε πὼς θέλει νὰ τῆς πῆ.

— Χωρὶς ἄλλο θἄναι γιὰ μένα.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν. Ἦταν κάτι ἀπίστευτο.

— Καλὰ θὰ κάνῃς νὰ διαγράψῃς τὴ Ρενὲ ἀπὸ τὶς ἐπιδιώξεις σου. Ἡ καλλιέργεια ἀπέτυχε.

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα; φώναξα.

— Τί θὰ πῇ μὲ ποιὸ δικαίωμα; Ἔτσι τῆς ἄρεσε. Ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ κάποιον, τῆς γούσταρε καὶ τὰ φτιάξανε. Ὑπάρχει τίποτα τὸ πιὸ ἁπλό; Γι' αὐτὸ χάθηκε κι' ὅλας. Ἀπασχολεῖται, βλέπεις, ἄλλοι. Λοιπόν, κύτταξε κι' ἐσὺ γιὰ καμμιὰν ἄλλη, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇς!

— Τόσο εὔκολο τόχεις, κύριε Τάσο; Ἐγὼ τὴ Ρενὲ τὴν ἔχω ἐρωτευθῆ μέχρις ἀπελπισίας.

— Λογικέψου, Χρύσανθε. Χωρὶς νὰ τὴν ξέρῃς;

— Δὲν ἔχει σημασία. Ὁ ἔρως εἶναι τυφλός. Καὶ τώρα πάει καὶ μπλέχει μὲ ἄλλον. Ἀπιστες γυναῖκες! Καὶ σὲ ρωτῶ πάλι: Μὲ ποιό δικαίωμα;

— Μά, Χρύσανθε, μήπως σὲ ἤξερε κι' ἐκείνη; Μήπως σὲ εἶχε δῆ ποτέ;

— Αὐτὸ εἶναι δικαιολογίες! Ἐν πάση περιπτώσει. Ποιός εἶναι ὁ λεγάμενος;

— Τώρα τί σὲ νοιάζει; Ὁποιος καὶ νἄναι!

— Σὲ παρακαλῶ πολύ. Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς. Θέλω νὰ γνωρίζω, τουλάχιστον, ποιός εἶναι ὁ ἐξυπνος ποὺ μοῦφαγε τὴ γυναίκα. Γιὰ τοὺς τύπους!

— Ἀφοῦ ἐνδιαφέρεσαι, θὰ ρωτήσω καὶ θὰ σοῦ πῶ.

— Τουλάχιστον, πρόσφερέ μου αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία.

Εἶχα τὸ λόγο μου. Καὶ ὁ λεγάμενος ἦταν ὁ δικηγόρος κ. Ἀριστοτέλης Β.Χ.Ψ., ὁδὸς Ἀριστείδου 36, δεύτερος ὄροφος.

*

Ρωτάω τὸ θυρωρό.

— Δὲν ἤρθε ἀκόμα.

— Σὲ παρακαλῶ, ἄμα φανῇ νὰ μοῦ τὸν δείξῃς. Χωρὶς νὰ τοῦ πῇς τίποτα, ἔτσι. Πάρε κι' αὐτὸ γιὰ τὸν κόπο σου.

Μιάμιση ὥρα περίμενα.

— Νά, αὐτὸς εἶναι!

Εἶναι ἕνας τύπος ποὺ μαγγοφέρνει καὶ λίγο στὴν ἐμφάνισι, μολονότι ἐπιστήμων. Δηλαδὴ ἔχει τὸ στὺλ τοῦ ἐξυπνου ἀνθρώπου. Κι' ἐπὶ πλέον τὴ λαμπερὴ ἔκφρασι ποὺ παίρνει ὁ ἄνθρωπος ὅταν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή του. Μιὰ ἔκφρασι ποὺ ἔχω πολὺν καιρὸ νὰ τὴν παρουσιάσω. Εἶναι ντυμένος μὲ σίκ, φοράει μιὰ καλοξεσκονισμένη ρεπούμπλικα μὲ κλίσι πρὸς τὰ δεξιά, κρατάει καὶ χαρτοφύλακα ἀπὸ γνήσιο δέρμα.

— Παλιηάνθρωπε! λέω μέσα μου καὶ σφίγγω τὰ δόντια, μέχρι

που τρίξανε.

'Αφήνω νά περάσουν λίγα λεπτά, γιά ν' άνακτήσω τήν άπωλεσθείσα αύτοκυριαρχία μου καί άνεβαίνω. Εΐναι μόνος του, εύτυχῶς.

— Ό κύριος 'Αριστοτέλης Β. Χ. Ψ.;

— Ό ἴδιος.

— Χρύσανθος Ν. Π. Ξ. Έρχομαι γιά μιά σοβαρή ὑπόθεσι.

— Δικαστική;

— Δέν ξέρω άκόμη, άλλά πιθανόν νά λάβη καί τέτοια μορφή.

— Καθῖστε, παρακαλῶ.

Χτύπησε τό τηλέφωνο.

— Μέ συγχωρειτε, ἕνα λεπτό.

Άκουσα γυναικεία φωνή. Στή φάτσα τοῦ άντεραστοῦ μου ξεχύθηκε μιά άπαλότητα γλύκα.

— Καλημέρα. Τί γίνεσαι; Έγώ μόλις ἤρθα άπό τό διακστήριο... Άν κέρδισα τήν ὑπόθεσι; Μά χάνω έγώ ποτέ ὑπόθεσι; Άλλά ἄς άφήσουμε τά δικαστικά. Έσύ πῶς πέρασες; Κοιμήθηκες καλά; Μπράβο!...

Άκουγα τόν άντίλαλο τῆς γυναικείας φωνῆς κι' ἔτρεμα. Φανερό πῶς ἦταν ἡ Ρενέ πού τούλεγε τρυφεράδες. Αὐτό τό τηλεφώνημα κανονικά τό δικαιούμουν έγώ. Καί τώρα τό εἰσπράττει τοῦ λέγου του.

— Τώρα δέν μπορῶ νά μιλήσω έλεύθερα, Ρενέ. Έχω πελάτη. Θά σέ πάρω άργότερα.

Τόκλεισε.

— Όρίστε, κύριε.

Σηκώθηκα:

— Κύριε Β. Χ. Ψ. ἡ ὑπόθεσι πού σᾶς εἶπα, άφορᾶ έμᾶς τούς δύο, προσωπικῶς.

— Τί συμβαίνει;

— Συμβαίνει ὅτι μοῦ πήρατε τή γυναίκα πού άγαποῦσα!

— Ποιά, κύριε;

— Αὐτή πού σᾶς τηλεφώνησε πρό όλίγου. Τήν όνομαζομένη Ρενέ.

— Τή Ρενέ; Τήν άγαπούσατε σεῖς;

— Μάλιστα.

— Δέν εἶναι δυνατόν. Έκείνη μοῦ εἶπε πῶς δέν εἶχε κανένα δεσμό, άπολύτως.

— Έψεύσθη.

— Μιά στιγμή, νά καθαρίσουμε τό ζήτημα.

Πῆρε τηλέφωνο.

— Ρενέ. Γιά άκου δῶ, σέ παρακαλῶ. Ή μᾶλλον πάρε ν' άκούσης ἕναν άλλον κύριο, πού ἔχει νά σοῦ μιλήση. Όρίστε — καί μοῦδωσε τό άκουστικό.

Τό πῆρα. Καί άκολούθησε αὐτή ἡ στιχομυθία:

«— Δεσποινίς Ρενέ, ξέρετε ποιός εἶμαι; Εἶμαι ὁ Χρύσανθος...»

«— Ποιός Χρύσανθος; Ό φίλος τοῦ Τάσου, πού εἶναι φίλος τῆς φίλης σας τῆς Ντόρας».

«— Ά! σέ! σέ!... Τώρα σᾶς θυμήθηκα. Πῶς βρεθήκατε ἐκεῖ;»

«— Ήρθα νά ζητήσω τό λόγο άπό τόν κύριο Άριστοτέλη. Καί τόν ζητῶ κι' άπό σᾶς. Μέ ποιό δικαίωμα συνήψατε δεσμό μέ δαῦτον κι' έγκαταλείπετε έμένα;»

«— Μά έσᾶς οὔτε σᾶς γνωρίζω κάν».

«— Μέ γνωρίζετε ἐξ άκοῆς. Έχει γίνει λόγος γιά μένα. Έχει καλλιεργηθῆ ἔδαφος. Καί σεῖς ποδοπατεῖτε αὐτό τό ἔδαφος καί περνᾶτε σέ άλλο, μέ μιά άναισθησία πού δέν περιγράφεται».

«— Λυπᾶμαι πολύ, άλλά ἔτσι τά φέρε ἡ τύχη».

«— Κι' έγώ τί θ' άπογίνω;»

«— Κυττάξτε νά βρῆτε καμμιάν άλλη, νά παρηγορηθῆτε».

«— Άν ἦταν νά βρῶ άλλη, θά τήν εἶχα βρῆ πρό πολλοῦ. Έγώ έσᾶς βρῆκα καί διεκδικῶ τά δικαιώματά μου».

«— Μέ κάνετε πολύ δυστυχῆ. Γιά δῶστε μου τόν κύριο 'Αριστοτέλη».

Τῆς τόν ἔδωσα. Δέν ξέρω τί τοῦ εἶπε, άκουσα ὅμως καθαρά κάτι ξεκαρδίσματα κι' ἔπειτα τόν άντιδικό μου πού εἶπε μιά λέξι:

— Κατάλαβα.

Τόκλεισε.

— Λοιπόν, ἔτσι κύριε Χρύσανθε. Καλλιεργήθηκε ἔδαφος!

— Μάλιστα. Καλλιέργησα ἔδαφος, ἐφύτεψα, ἐπότισα κι' άπάνω πού τό δέντρο ἔβγαλε καρπό ἤρθατε σεῖς, άπλώσατε τό χέρι σας καί μοῦ τόν κλέψατε. Ξέρετε πῶς λέγεται αὐτό τό άδίκημα;

— Άγροζημία!

— Άφῆστε τό χιοῦμορ, παρακαλῶ. Μέ προσβάλατε θανασίμως.

— Καί τί θέλετε νά γίνη τώρα;

— Ν' άποσυρθῆτε καί νά έπανέλθω έγώ στά δικαιώματά μου.

— Αὐτό εἶναι λιγάκι δύσκολο. Θά σᾶς συμβούλευα νά πᾶτε δικαστικῶς.

— Όχι, καλύτερα νά πᾶτε σεῖς! Καί τοῦ ἔχωσα ξαφνικά μιά γροθιά στά μοῦτρα, πού χώθηκε κάτω άπό τό γραφεῖο. Κι' ἔσπευσα νά φύγω γρήγορα, πρίν συνέλθη άπό τόν αἰφνιδιασμό.

★

Γιά κάμποσες μέρες πέρασα μιά περίοδο ψυχικῆς τρικυμίας. Ένα σωρό σκέψεις τριγύριζαν στό μυαλό μου. Νά κάνω μήνυσι τοῦ δικηγόρου. Νά σκοτώσω καί τούς δύο. Νά φύγω γιά μακρυά, νά ξεντεπωθῶ, γιά νά ξεχάσω. Γιατί άπό κείνη τήν ήμέρα άκριβῶς ἔνοιωσα τόν άπελπισμένον ἔρωτά μου νά φουντώνη, νά γίνεται ἠφαίστειο. Ή Ρενέ εἶχε γίνει ὁ βραχνᾶς τῆς ζωῆς μου. Κι' ἄς μήν τήν εἶχα δῆ οὔτε μιά φορά...

Έφτασα άκόμα νά σκεφτῶ καί τήν αὐτοκτονία. Άλλά κατόπιν ἔκανα άλλη σκέψι: Καλύτερα νά βρῶ μιάν άλλη, νά έκδικηθῶ. Νά τό μάθη κι' έκείνη καί νά συγχιστῆ καί νά δαγκώνη τό μαντῆλι της. Μάλιστα, αὐτό εἶναι τό προτιμότερο. Κατ' εὐθείαν, λοιπόν, στόν Τάσο.

— Αὐτό σκέφτηκα, Τάσο.

— Μά δέν σοῦ τό εἶπα; Δέν ὑπάρχει άλλη λύσι!

— Λοιπόν, βάλε μπρός, τό γρηγορώτερο.

— Τί νά βάλω μπρός;

— Νά μοῦ βρῆς μιάν άλλη.

— Γιά στάσου βρέ Χρύσανθε. Ποῦ νά τή βρῶ;

— Δέν ξέρω. Όπου μπορεῖς. Καί χωρίς άργοπορίες γιά καλλιέργειες. Άπ' τ' αὐτί καί στό βάσκαλο.

— Καί γιατί νά σοῦ τή βρῶ έγώ;

— Γιατί ἐσύ εἶσαι ὑπεύθυνος γιά τό δράμα μου. Έγώ καλᾶ ἤμουνα ἡσυχος. Ἐσύ μοῦκανες λόγο γιά τή Ρενέ, μοῦβαλες τήν ἰδέα, μέ δούλεψες, καί μ' έφερες στήν άπόγνωσι καί στή δυστυχία. Ἐσύ μέ συμβούλεψες νά βρῶ άλλη, νά έκδικηθῶ. Λοιπόν, Τάσο, κάντε ἕνα συμβούλιο μέ τή Ντόρα καί τακτοποιῆστε με. Αὔριο θά περάσω νά μοῦ πῆς νέα. Γειά σου.

Δέν μοῦ ἔφερε άκόμα νέα. Φροντίζει. Φροντίζουν καί οἱ δυό. Κι' ἄν δέν μέ τακτοποιήσουν, άλλοίμονό τους!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

★ Μέ τ' άστεῖα, δέν μπορεῖς ποτέ ἕναν ἐχθρό νά τόν κάνης φίλο. Μά ἕναν φίλο μπορεῖς εὔκολα νά τόν κάνης ἐχθρό σου.

★ Έκεῖνος πού δέν αἰσθάνθηκε ποτέ του τήν ὁμορφιά μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας, ἀγνοεῖ ὁλότελα τήν εὐτυχία, πού ἕνας ἄνθρωπος εἶναι ἱκανός νά προσφέρη σ' ἕναν ἄλλο.

★ Όσο βράζει τό τσουκάλι, τόσο ζῆ καί ἡ φιλία.

★ Ή φιλία τῶν μεγάλων, ὁ χειμωνιάτικος ἥλιος, καί οἱ ὅρκοι τῆς γυναίκας, εἶναι τρία πράγματα ἐφήμερα.

★ Στή δυστυχία κρίνεται ὁ φίλος, στόν κίνδυνο ὁ γενναῖος καί στήν ὀργή ὁ φρόνιμος.

★ Ή ἀγάπη εἶναι ἡ τρικυμία τῆς ζωῆς. Ή φιλία εἶναι ἡ γαλήνη. φτή στή δυστυχία.

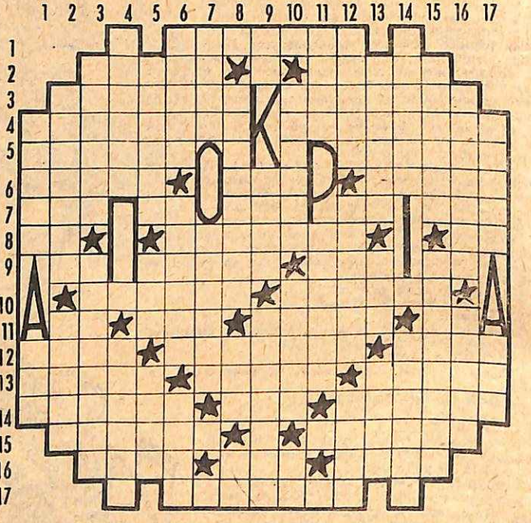
★ Ή φιλία εἶναι συχνά τό λιμάνι ὅπου καταφεύγουν οἱ ναυαγοί τοῦ ἔρωτος.

★ Οἱ δυνατοί στόν ἔρωτα εἶναι ἀδύνατοι στή φιλία. Καί πάλι, ἐκεῖνοι πού εἶναι ἱκανοί γιά μιά μικρή καί ἀγνή φιλία, εἶναι ἀδύνατοι στόν ἔρωτα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 580

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Πομπῶδες ὕφος.
2 Ή σιλουέττα του εἶναι κάθε άλλο παρά κομψή. — Έλαχιστη ποσότης ὑγροῦ.
3 Ίωάννης...: Ποιητής καί λογογράφος άπό τά Ίωάννινα. —Κάτι πού δέν πρέπει νά λέγεται ἡ νά γίνεται.
4 Άλιευτικό ὄργανο. — Τήν χρησιμοποιοῦμε ὅταν φτιάχνουμε γλυκίσματα.

5 Καθορίζουν τίς ὧρες ἐργασίας.—Ξεκούρασμα (μεταφ.)
6 Όλόμαυρο. — Άρχικά πού θυμίζουν κατοχή. — Φτηνό χαλάκι.
7 Τροπικό ἐπίρρημα (ξεν.).— Άριθμός (ὀπτικῶς). — ... Σουμάκ: ἡ περιφημότερη φωνή. — Έπιφώνημα πού συνήθως διπλασιάζουμε. — Κακοποιός θεός τῶν άρχαίων Αἰγυπτίων.
8 Όμοια φωνήεντα. — Τούς άποδίδουν μαγική δύναμι. — Προϊόντα κατοικιδίου ζώου.
9 Καλύπτουν τό μισό Ίράκ. — Έπώνυμον Γάλλου κληρικοῦ γνωστό σ' ὅσους μαθαίνουν λατινικά. — Ή φλαβιόπολις τῶν Βυζαντινῶν. — Συνεχόμενα στό Άμστερνταμ.
10 Σύλλογος. — Άλυσίδα.
11 640. — Κατά τό ἥμισυ άόρατα.— Κάνει τόν άνθρωπο άντιπαθῆ. - Ίδρυτής θρησκείας (άρχικά).
12 Στεροῦνται μιᾶς αἰσθήσεως. —Εὐρωπαϊκή χώρα.— Ρίτα...: στάρ τοῦ Χόλλυγουντ.
13 Προσφέρει στούς Ίσπανούς ἐνδιαφέρον θέαμα. — Περίοδος 18 χρόνων καί 11 μηνῶν.—Κυκλοφορεῖ χωρίς καμμιά κινητήριο δύναμι.
14 Τόν ἀκοῦτε μονάχα τό καλοκαίρι (καθαρ.). — Καταστρεπτικό ἔντομο. — Χαλαρός, ἀτονος.
15 Κίνημα. — Μεγάλη ρωμαϊκή οἰκογένεια.
16 Όροπέδιο τῆς Δ. Άσίας. — Άγαπῶ. — Μικρός
17 Εἶναι ματωμένος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μεγάλα χωριά (καθαρ.). — Πρόθεσις πρό φωνήεντος.
2 Διευκολύνουν τήν μεταφορά ὑγρῶν. — Κράτη.
3 Τρέξιμο (δημ.). — Χρησιμοποιεῖται μονάχα κατά τήν άποκριά.
4 Κομμάτια τῶν ἀλόγων. — Ὁμίχλη.
5 Παιδί τοῦ δρόμου. — ... ντέ Ποῦττι: Παλαιά δόξα τοῦ κινηματογράφου. — Τουρκικό γυναικεῖο ὄνομα.
6 Χώρα τῆς Δ. Άσίας. — Νόμισμα. — Εἶναι μᾶλλον δυσάρεστα στή γεύσι.
7 Μεγάλη λίμνη τοῦ Σουδάν.— Έχει κοινά σύνορα μέ ἄλλον.
8 Παχύ ζῶο (άρσ.). — Μιά άπό τίς κόρες τοῦ Άτλαντος καί τῆς Αἴθρας.— Άνεστραμμένη πρόθεσις.
9 Νότα. — Ξενικό ἐπιφώνημα πού χρησιμοποιοῦμε συχνά. —Μιά άπό τίς χιλιάδες πού ὑπάρχουν σέ κάθε κυψέλη.
10 Λυρικός ποιητής τοῦ 7ου π. Χ. αἰῶνος πού πουλήθηκε στή Σπάρτη ὡς δοῦλος.—Διευκολύνει τήν μεταφορά νεροῦ. — Τροπικό ἐπίρρημα.
11 Άποτελοῦν μέρος τοῦ σώματός μας. — Ἐπίρρημα πού προϋποθέτει μεγάλη... δικαιοσύνη.
12 Βρίσκεται στό πρόσωπο. — Άποτελοῦν τή νέα γενεά. — Λυώνω μέταλλο.
13 Συναντῶ. — Δικά σου (δημοτ.). — Δέν λείπει άπό κανένα σαλόνι.
14 Δέν χωράει τίποτε άλλο. — Έντομο πού... σπικώνει αὐτοκίνητα.
15 Πόλις τῆς Μ. Άσίας πού σήμερα ὀνομάζεται Σαμψοῦς. — Πλούσιος Ρωμαῖος, φίλος τοῦ Αὐγούστου καί μέγας προστάτης τῶν γραμμάτων καί τῶν τεχνῶν.
16 Άσπλαχνος. — Άπώλεια.
17 Δέν ἔφαγαν άπολύτως τίποτα. — Προσωπική άντωνυμία (α' προσ.).

Π. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 579 στή σελ. 82

Κατά τῆς ἀλλεργίας

Ἡ «Βιταπαζίνη» εἶναι ἕνα νέο άντιστασμινικό φάρμακο, πού άποδείχθηκε ὠφέλιμο στά 80% τῶν πασχόντων άπό διάφορες μορφές άλλεργίας: άσθμα, ἐξανθήματα, άλλεργικό συνάχι, κλπ. Σέ πολλές περιπτώσεις, ἔφερε άποτέλεσμα ἐκεῖ πού εἶχαν άποτύχει τά άλλα άντιστασμινικά φάρμακα. Σ' άλλες πάλι, ἔγινε άνεκτό άπό άσθενεῖς πού τούς προκαλοῦσαν παρενέργειες τά άλλα φάρμακα. Ἔχει ἐπιπλέον τό πλεονέκτημα νά διαρκῆ ἐπί πολύ ἡ ἐνέργειά του: 8—24 ὧρες ἐπειτα άπό κάθε δόσι.

Καρναβάλι

Τὸ ντεκολτὲ εἶναι κάτι τὸ ὁλότελα προσωπικό...

Τὸ ντεκολτὲ σοῦ βάζει ταιριάζει

Εἶνε αὐτονόητο ὅτι τὸ ἀνοιχτὸ αὐτὸ ντεκολτὲ ἀπαιτεῖ ἄ-ψογη καμπύλη τῶν ὤμων.

2) Ἂν οἱ ὦμοι σας γέρνουν ἐλαφρὰ πρὸς τὰ κάτω.

Θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση πολὺ ἕνα ὁριζόντιο κορσὰζ ποὺ ἡ γραμμή του μπορεῖ νὰ προεκτείνεται πρὸς τὰ πλάγια, φτιάνοντας δυὸ κοντὰ μανίκια, ποὺ θὰ σταματοῦν στὸν ἀγκῶνα.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι: πρέπει νὰ ἔχετε λεπτὴ μέση καὶ περιωρισμένη περιφέρεια. Μιὰ μεγάλη περιφέρεια, ἰδίως ὅταν συνδυάζεται καὶ μὲ πλατειὰ μέση, θὰ κάμη αὐτὸ τὸ κορσὰζ ἀντιαισθητικό.

3) Ἂν ἔχετε χυτοὺς ὤμους.

Θὰ σᾶς πηγαίνη πολὺ καλὰ ἕνα κορσὰζ ποὺ θὰ σταματᾶ κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ θὰ καταλήγη μπροστὰ καὶ πίσω σὲ αἰχμή. Ὄχι μανίκια. Προτιμήστε τὰ ὑφάσματα «διαγκονάλ». Μπορεῖτε νὰ τὰ γαρνίρετε μὲ μιὰ φάσα ἀπὸ λευκὸ πικέ. Ἕνας φιόγκος ἀπὸ βελοῦδο σκούρου χρώματος θὰ τονώση πιὸ πολὺ τὸ ντεκολτέ σας. Ἡ ζώνη πρέπει νὰ εἶνε ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὸ ἴδιο βελοῦδο.

Τὸ κορσὰζ αὐτὸ δὲν ταιριάζει στὶς γυναῖκες ποὺ οἱ ὦμοι τους πέφτουν πρὸς τὰ κάτω.

4) Ἂν ἔχετε ἀπολύτως ἁρμονικοὺς ὤμους.

Ποὺ σχηματίζουν, δηλαδή, μιὰ ὡραία καμπύλη καὶ βρίσκονται στὸ ἀπαιτούμενο ὕψος.

Τὸ κιμονὸ εἶνε ἰδεῶδες γιὰ σᾶς. Ἀλλὰ θὰ κάμετε ἕνα μεγάλο ντεκολτὲ ποὺ θὰ ἀρχίζη ἀπὸ τὴ μικρὴ λακουβίτσα τῶν ὤμων καὶ θὰ ἀφήνη ἀκάλυπτη τὴν καμπύλη τους. Θὰ προτιμήσετε ὑφάσματα μὲ κάθετες ρίγες. Μανίκια ἐφαρμοστὰ ποὺ θὰ κατεβαίνουν ἀπαραιτήτως ὡς τὰ μισὰ τοῦ πήχεος. Τὸ νεκολτὲ μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ βαθὺ μπροστὰ καὶ πίσω.

Τὸ ντεκολτὲ αὐτοῦ τοῦ εἴδους προϋποθέτει πρόσωπο ὀβάλ μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά.

5) Ἂν ἔχετε ἀδύνατο στῆθος.

Ντεκολτὲ ἀνοικτὸ μπροστὰ καὶ πίσω, κλειστὸ στὰ πλάγια. Τὸ ντεκολτὲ αὐτὸ θὰ περνάη πάνω ἀπὸ τὶς κλεῖδες, ποὺ θὰ τὶς μισοκαλύπτη. Θὰ τοῦ δώσετε σχῆμα θόλου. Γιὰ νὰ τὸ ἐναρμονίσετε μὲ τὰ πλάγια μπορεῖτε νὰ βάλετε μιὰ ὀργκάντζα σὲ σχῆμα «τυγιὸ» ἐμπρὸς καὶ πίσω. Τὰ μικρὰ μανίκια ποὺ θὰ σκεπάζουν τὸ ἐπάνω μέρος τῶν μπράτσων, εἶνε ἀπαραίτητα.

6) Ἂν ἔχετε ἀδύνατο καὶ ψηλὸ λαιμό.

Θὰ κατεβάσετε τὸ ντεκολτὲ ὡς τὴ βάσι τῶν ὤμων, ἀλλὰ ταυτόχρονα θὰ τὸ ἐνισχύσετε μὲ ἕνα φουσκωτὸ κορσάζ, σὰν μπαλλόνι. Ἔτσι θὰ ξεγελάσετε ὀπτικῶς ἐκείνους ποὺ σᾶς βλέπουν καὶ θὰ κρύψετε τὴν ἰσχνότητα τοῦ λαιμοῦ σας.

✪✪

Πῶς θὰ κάμετε τὴν ἐκλογή σας

ΟΤΑΝ διαλέγετε ἕνα μοντέλο, ἐκεῖνο ποὺ προσέχετε λιγώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε τὸ ντεκολτέ. Σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ μέση, τὸ κόψιμο τῆς φούστας, οἱ πτυχές της, τὸ γαρνίρισμα τοῦ κορσάζ, χίλιες δυὸ ἄλλες λεπτομέρειες, ἀλλὰ τὸ ντεκολτὲ εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ ἐλάχιστα καὶ κάποτε καθόλου. Σ' αὐτό, ὅμως, κάνετε μεγάλο λάθος. Γιατὶ τὸ ντεκολτὲ εἶνε κάτι τὸ ὁλότελα προσωπικό. Δέκα ἢ ἑκατὸ γυναῖκες μποροῦν νὰ φορέσουν τὸ ἴδιο φόρεμα καὶ νὰ πηγαίνη καλὰ σὲ ὅλες. Εἶνε ζήτημα, ὅμως, ἂν δυὸ γυναῖκες μποροῦν νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο ντεκολτέ. Αὐτὸ συμβαίνει, γιατὶ ποτὲ σχεδὸν δυὸ γυναῖκες δὲν ἔχουν τὸν ἴδιο λαιμὸ καὶ τοὺς ἴδιους ὤμους.

Τὸ ντεκολτὲ ἐξαρτᾶται, ἄλλωστε, κι' ἀπὸ διάφορα ἄλλα πράγματα: π. χ. ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ στέρνου, ἀπὸ τὶς κλεῖδες, ἀπὸ τὸν κορμό, ἀπὸ τὴν πλαστικότητα τοῦ στήθους κτλ.

Ἂς δοῦμε, ὅμως, ποιὸ εἶνε τὸ ντεκολτὲ ποὺ σᾶς ταιριάζει πιὸ πολὺ ἀνάλογα μὲ τὴν εἰδικὴ διάπλασι τοῦ σώματός σας:

1) Ἂν ἔχετε κοντὸ λαιμό.

Θὰ προτιμήσετε τὸ πολὺ ἀνοιχτὸ ντεκολτὲ σὲ σχῆμα V, ἐμπρὸς καὶ πίσω. Τὸ ντεκολτὲ αὐτὸ πρέπει ν' ἀφήνη ἀκάλυπτο τὸ στέρνο καὶ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὶς ὠμοπλάτες. Γιὰ ν' ἀντισταθμίσετε αὐτὸ τὸ μεγάλο ντεκολτέ, μπορεῖτε νὰ προσθέσετε στὸ φόρεμά σας μικρὰ φουσκωτὰ μανίκια.

Ρυτίδες τῶν ματιῶν

Στὶς ἐξωτερικὲς γωνίες τῶν ματιῶν σχηματίζονται γρήγορα οἱ μικρὲς ἐκεῖνες ρυτίδες ποὺ ὀνομάζονται «πόδι τῆς χήνας». Ἐκτὸς ἂν τὶς προλάβετε, μὲ εἰδικὲς φροντίδες, ποὺ πρέπει ν' ἀρχίζουν ἀπ' τὴν ἡλικία τῶν 30 χρόνων καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ταχτικὰ κάθε βράδυ: Γλύσιμο μὲ μιὰ εἰδικὴ λοσιὸν ποὺ ἀπαλλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία, καὶ ἄλειμμα ὅλου τοῦ γύρου τοῦ ματιοῦ μὲ θρεπτικὴ κρέμα ἢ λάδι, ποὺ τ' ἀφίνετε ὅλη τὴ νύχτα.

Μὴ διαβάζετε στὸ κρεβάτι. Ἡ τουλάχιστο, ἂν ἔχετε αὐτὴ τὴ συνήθεια, βάζετε τὸ φῶς ἔτσι ὥστε νὰ πέφτη καλὰ πάνω στὸ βιβλίο, γιὰ νὰ μὴν ἐπιβάλλετε μιὰ ὑπερβολικὴ προσπάθεια στὰ μάτια σας.

Ἡ Σωστὴ μετάβασις

Τὸ Καρναβάλι τὸ τρελλό, αὐτὲς τὶς μέρες λήγει
κι' ἡ σερπαντίνα σταματᾶ ζευγάρια νὰ τυλίγη!
Οἱ μάσκες καὶ τὰ ντόμινα τραβοῦν στὴν ἀχρηστία
ὁ μπάλλος πάει περίπατο, τὸ γλέντι κατὰ μέρος
κι' ἀπὸ Δευτέρα, μπαίνουμε στὴ γνώριμη νηστεία,
ποὺ θέλει νάναι, κύριοι, νηστήσιμος κι' ὁ ἔρως!

*

Σαρακοστῆς περίοδον κι' ὁ ἔρως ἀπαιτεῖ
κι' ἐν τάξει γιὰ νὰ εἶσαστε μαζύ του κι' ἄσορτί,
φροντίστε νὰ μὴν ἔχετε παρτίδες τρυφερές
μὲ νεαρὲς μυστηριες κι' ὑπάρξεις πανηγές,
ποὺ εἶναι στὸ τουμπάρισμα σωστὲς διαβόλου κάλτσες
καὶ σὲ ταράζουν, εὔκολα, στοὺς ὄρκους καὶ στὶς... σάλτσες!

*

Τὴν ἐρωτονηστεία σας πιστὰ γιὰ νὰ κρατήσετε
καὶ μ' ἔρωτο - ἀρτύματα γιὰ νὰ μὴν... ἁμαρτήσετε,
μὴν πᾶτε γιὰ τραβήγματα κι' ἔρωτο - ἱστορίες
μὲ δεσποινίδες... εὐσαρκες καί... λιπαρὲς κυρίες!
Κυττάχτε γ' ἀποφύγετε ὁμοίως καὶ τὶς φίλες,
ποὺ τῆς Μονρόε τρέφουνε τὶς εὐτορνες καμπύλες
καὶ πρωτιμῆσε, ἀνώδυνα, τὶς Στέλλες καὶ τὶς "Αννες,
ποὺ τὰ... πλακέ τους σώματα εἶν' ὁμοια μέ... λαγάνες!

*

Ἐφόσον... ἀποκρέψατε, ὀφείλετε ἀκόμα
στὴν ἐρωτοζαλάδα σας νὰ βάλετ' ἕνα κόμμα
κι' ἐν τάξει γιὰ νὰ εἶστε
κυττάχτε καὶ φροντίστε
νὰ συναναστρεφώσαστε μὲ Λίνες καὶ μὲ Λίτσες,
ποὺ φανερὰ μοστράρουνε τὶς μαῦρες τους... ἐλίτσες,
ἢ μὲ «μοιραῖες» μερικές, ποὺ θέλγητρα πουλᾶνε
καὶ στὸ πλευρό σας ἔννοιῶν σάν... στρειδὶ νὰ κολλᾶνε!

*

Καθῆκον σας ὑπέρτατον, αὐτὲς τὶς μέρες ἔχετε,
τὶς νεαρὲς τοῦ... γάλακτος νὰ μὴν πολυπροσέχετε
καὶ νὰ κυττᾶτε κοπελλίες,
ποῦναι... «ἁμαρτίες» σας παλιές,
πού, χρόνια, τὰ δυὸ μάτια σας τὰ κάνουνε νὰ κλαῖνε
καὶ πού, χωρὶς ἀντίρρησι, «σκορδόπιστες» τὶς λένε!

*

Συμφώνως μὲ τὸν ἔρωτα τὸν σαρακοστιανό,
κανεὶς δὲν πρέπει, ἀπ' ὅλους σας, νὰ πέφτη στό... (ψαχνό,
ἀλλὰ νὰ παίρνη ἀπὸ κοντά,
δεκαοχτάρια τροφαντά,
κοντοκαλτσάκια δηλαδὴ καὶ κοντοφουστανάκια,
ποὺ ὀρεξᾶτα λέγονται κι' ἀφρᾶτα... ραπανάκια!

*

Μπορεῖς, ἐν τέλει φίλε μου καὶ δίχως φλυαρία
νὰ μπῆς μέσα στὰ τρόλλεϋ καὶ στὰ λεωφορεῖα,
ὅπου κυρίες καὶ μαμζὲλ
καὶ ζωντοχῆρες «τσὸκ - γκιουζὲλ»
τοῦ συνεχοῦς στριμώγματος ὑφίστανται τὸν τάραχο
καὶ βλέπεις τότε πάμφθηνο κι' ὡραῖο... αὐγοτάραχο.

*

Ἀλλὰ κι' ἐσεῖς ποὺ ἀνήκετε στὸ ἀσθενὲς τὸ φῦλον,
ὀφείλετε νὰ δείξετε στὸ ἔθιμό μας ζῆλον...
Στοὺς πειρασμούς, ἀντίστασι μεγάλη ν' ἀντιτάξετε,
καὶ μόνο τους... νερόβραστους τοὺς ἄντρες νὰ κυττάξετε,
ἢ ὅσους σᾶς ἐκφράζουνε ἀγάπη παλαιὰ
καὶ γίνονται, στὴ θέα σας, τὰ μάτια τους... βολβοί!

*

Ἁμάρτημα κανένα σας δὲν θἄχετε κι' ἂν
τὴν προσοχὴ σας στρέψετε σὲ κάτι Δὸν Ζουάν,
σαχλοὺς μακρυσαγκάκηδες, καὶ μὲ σκληροὺς γιακάδες,
ποὺ κάνουνε τὸν γόητα κι' εἶναι σωστοὶ... χαλβάδες!
Στὸ πνεῦμα μέσα θἄσαστε, ἀλλὰ καὶ στὴν οὐσία,
ἐάν, ἐν τέλει, δώσετε μιὰ κάποια σημασία
καὶ σ' ὅσους σᾶς λατρεύουνε, χωρὶς ν' ἀνταγαπιοῦνται
καὶ σὺν... χταπόδια, πάντοτε, ἀφρίζουν καί... (χτυπιοῦνται!

Ἐπιστρατεύσεις Μπ. Τάσσια.

Ε. Συκοφάντης Γ.

Έλληνες στα κατέργα του θανάτου

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

Τ' ΟΝΟΜΑ τοῦ στρατοπέδου ἦταν συνώνυμο μὲ τὴ φρίκη: Τὸ ἔλεγαν «Παραμπούκα» καὶ βρισκόταν στὴ Ρωσία, στὰ ἐδάφη ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ εἶχαν καταλάβει ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ πολέμου οἱ γερμανικὲς φάλαγγες. "Ενα στρατόπεδο ἄγνωστο στοὺς περισσότερους σήμερα, ἐκτὸς ἀπὸ κείνους ποὺ τὸ γνώρισαν καὶ τὸ θυμοῦνται καλά. Κάπου δέκα χιλιάδες ἐγκλωβισμένοι ἦταν ἐκεῖ μέσα, ἀπ' ὅλα τὰ κατεχόμενα μέρη τῆς Εὐρώπης. Κυρίως ὅμως Ρῶσοι, Πολωνοὶ καὶ Ἑβραῖοι. Οἱ "Ελληνες ἦταν ἐλάχιστοι. Δὲν ξεπερνοῦσαν τοὺς ἑκατό. Κι' ἀνάμεσά τους ὁ Δημήτρης Μισιαλούδης, ὁ Κώστας Μπούμπουρας, ὁ Ἄγγελος Μαυρομμάτης, ὁ Ριχάρδος Κοέν, ὁ Θύμιος Καλογήρου καὶ ὁ Γρηγόρης Τρίκαντζης, ἀπὸ τὴν "Αθήνα. Ὁ Σπῦρος Ζωγράφος, ὁ Θόδωρος Λιανὸς κι' ὁ Ἀπόστολος Γεωργίου, ἀπὸ διάφορες ἐπαρχίες. Ὁ Σπῦρος Σωφρόνης καὶ ὁ τότε ἀνθυπολοχαγὸς Κώστας Κοροβέσης, ἀπὸ τὴν Κερατέα.

Οἱ δυὸ τελευταῖοι εἶχαν πιαστῆ ἀπὸ τὴ Γκεστάπο. Ἡ κατηγορία τους ἦταν ὅτι ἔκρυβαν δύο ἀξιωματικοὺς τῶν συμμάχων, ποὺ εἶχαν ἔρθει στὴν Ἑλλάδα γιὰ σαμποτάζ. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Στὴν ἀρχή, οἱ δυὸ προσαναφερόμενοι ἀξιωματικοὶ ἔμεναν στὸ σπίτι τοῦ Γιάννη Περιστεράκη, στὴν ὁδὸ Λήμνου 11. Προδόθηκαν ὅμως κι' ἔφυγαν γιὰ νὰ βρεθοῦν, περιπλανώμενοι, στὴν Κερατέα. Ἐκεῖ τοὺς βρῆκε σὲ κοσκὰ χάλια ὁ Σπῦρος Σωφρόνης καὶ πατριώτης τολμηρὸς καθὼς ἦταν, τοὺς περιμάζεψε γιὰ νὰ πάει κρύφη ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ φυγαδέψη στὴν Αἴγυπτο, γιατὶ δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ δουλέψουν στὴν Ἑλλάδα. Πέρασαν ὅμως τρεῖς ὁλόκληροι μῆνες χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Στὸ μεταξὺ τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ σφίγγουν. Τὸ μυστικό τους, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, μαθεύτηκε στὸ χωριό.

Σὲ πενῆντα μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Σωφρονήδων, ἦταν ἡ γερμανικὴ διοίκησι τῆς Κερατέας. Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κατάλαβαν τότε πὼς δὲν τοὺς ἦταν δυνατὸν νὰ παραμείνουν περισσότερο ἐκεῖ. "Εγραψαν λοιπὸν ἕνα σημείωμα καὶ τὸ ἔστειλαν στὸ Γιάννη Περιστεράκη, ὅπου τὸν παρακαλοῦσαν μ' αὐτὸ νὰ φροντίση νὰ τοὺς βρῆ ἄλλη «στέγη», ὥσπου νὰ κατορθώσουν νὰ φύγουν γιὰ τὴ Μ. Ἀνατολή. Τὴν ἑπομένη κιόλας τὸ πρωῒ, ἦρθε ὁ πελεγατὸς καὶ τοὺς παρέλαβε. Σὲ μερικὲς ὅμως μέρες οἱ φίλοι του εἰδοποίησαν τὸ Σωφρόνη ὅτι τὸν ἤθελαν. "Οταν πῆγε ἐκεῖ, τοῦ ἐξήγησαν ὅτι καὶ στὸ σπίτι αὐτὸ κινδύνευαν, γιατὶ τοὺς εἶχε μυρωτῆ ἡ γειτονιά. Ἀδίσταχτα ἐκεῖνος, τοὺς ξαναπῆρε καὶ τοὺς μετέφερε στὶς Τρεῖς Γέφυρες, ὅπου ἔμενε ἡ ἐξαδέλφη του Βασιλικὴ Σωφρόνη. Κι' ἐπειτα ἀπὸ τέσσερες μῆνες, βρῆκε ἕνα καΐκι ὁ Γιάννης Περιστεράκης καὶ τοὺς ἔστειλε πίσω στὴ «βάσι» τους μαζὶ μὲ ἄλλους δέκα φυγάδες.

Δὲν πέρασε ὡστόσο πολὺς καιρὸς καὶ οἱ σύμμαχοι ἀξιωματικοὶ ξαναγύρισαν στὴν Ἑλλάδα μὲ καινούργια ἀποστολή. Ἀμέσως ἄρχισαν συνεργασία μὲ τὸ Σπῦρο Σωφρόνη καὶ τὰ δυὸ ἐξαδέλφια του, τὸν Κώστα Κοροβέση καὶ τὸ Γιώργο Σωφρόνη. Μὰ ἡ Γκεστάπο κατάλαβε πὼς κάτι τὸ ὕποπτο γινόταν μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. "Εβαλε τότε τοὺς προδότες της νὰ τοὺς παρακολουθήσουν. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔπεφταν στὰ χέρια τους οἱ δυὸ πρῶτοι. Οἱ ἄλλοι γλύτωσαν. "Επειτα ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀπίστευτα βασανιστήρια, τοὺς ὡδήγησαν σιὰς φυλακὲς τῆς Λειβαδιᾶς. Ἐκεῖ τοὺς ὑπέβαλαν σὲ καινούργια μαρτύρια, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ ὁμολογήσουν ποῦ κρύβονταν οἱ σύντροφοί τους. Οὔτε ὁ ἕνας ὅμως οὔτε ὁ ἄλλος ἄνοιξαν τὸ στόμα τους.

Εἶδαν κι' ἀπόειδαν οἱ Γερμανοὶ πὼς δὲν ἔβγαζαν τίποτε μαζί τους καὶ στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1923, τοὺς ἔστειλαν στὴν "Αθήνα. Τοὺς ἔκλεισαν στοῦ «Ἀβέρωφ» κάπου ἕνα μήνα κι' ἀπὸ κεῖ στὸ «Παραμπούκα» τῆς Ρωσίας, ὅπου ἔφτασαν στὶς 5 Ἰανουαρίου 1944. Τὸ κρύο ἦταν ἀφόρητο. Τὸ μάτι δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο, ἀπὸ μιὰν ἀπέραντη πολικὴ ἔρημο. Τὰ οἰκήματα ἦταν ἐλάχιστα. Ποῦ νὰ χωρέσουν ἑκατὸ χιλιάδες μυιᾶς ἐκεῖνα τὰ καλυβόσπιτα; Γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, ἔσκαβαν τὸ παγωμένο χιόνι σὰν τοὺς Ἐσκιμόους καὶ χώνονταν ἀπὸ κάτω τουρτουρίζοντας. Αὐτὸ τοὺς τὸ εἶχαν μάθει οἱ Ρῶσοι, ποὺ ἤξεραν ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ ν' ἀντιμετωπίζουν τὴν ἀπίθανη ἐκείνη παγωνιά.

Οἱ Γερμανοὶ ὅμως δὲν συμφωνοῦσαν. "Οπου ἔβλεπαν κρατούμενο κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια, τοῦ γκρέμιζαν τὸ «χιονόσπιτο» καὶ τὸν ἔβαζαν γιὰ πάντα. Ἡ ἀπόδρασι βέβαια ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἦταν τελείως ἀδύνατη. Κι' ὡστόσο ὅλοι τους σχεδὸν περίμεναν μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ δραπετεύσουν. Δυὸ ἦταν οἱ κατηγορίες τῶν αἰχμαλώτων ποὺ ὑπῆρχαν στὸ στρατόπεδο τοῦ «Παραμπούκα»: Αὐτοὶ ποὺ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ δουλέψουν λόγω ἐξαντλήσεως καὶ κεῖνοι ποὺ διατηροῦσαν ἀκόμη κάπως τὶς δυνάμεις τους. Οἱ πρῶτοι ἔμεναν στὰ «οἰκήματα» δίχως καμμιὰ περίθαλψι, πεθαίνοντας ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τοὺς δεύτερους, τοὺς εἶχαν ρίξει στὰ κατασυναγκαστικὰ ἔργα τῆς περιοχῆς, ὅπου ἔσπαζαν πέτρες, ἄνοιγαν σήραγγες κι' ἔκοβαν καρμοὺς δέντρων.

Τὸ Σπῦρο Σωφρόνη καὶ τὸν Κώσταὶ Κοροβέση, ἐπειδὴ ἦταν γεροκαμωμένοι, τοὺς ἔστειλαν στὰ «ἐκπολιτιστικὰ» αὐτὰ ἔργα. Ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι ἐφτὰ "Ελληνες ποὺ δούλευαν ἐκεῖ: Ὁ Γιώργος Νομικός, ὁ Θύμιος Καρᾶλης, ὁ Περικλῆς Δοξιάδης, ὁ Ἄγγελος Μαυρομμάτης, ὁ Γιάννης Ντάσιος, ὁ Θόδωρος Λιανὸς κι' ὁ Χαράλαμπος Βουδούρης. Ὁ Γιάννης Ντάσιος ἦταν ἄνθρωπος ποὺ τόλεγε ἡ καρδιά του. "Ηταν φοιτητὴς καὶ ἀπὸ τὴν "Αθήνα καὶ κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Νικαίας 3. Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἑτοίμαζε, μαζὶ μὲ κάτι Ρώσους, ἕνα ὑπόγειο διάδρομο ποὺ θὰ τοὺς ἔβγαζε μακριὰ ἀπὸ τὸ ἰστρατόπεδο. Ἡ δουλειὰ ἦταν ἐπικίνδυνη, γιατὶ ἔσκαβαν μονάχα τὶς νύχτες. Τὸ χῶμα τὸ σκορποῦσαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ τὸ σκέπαζαν μὲ χιόνι. Οἱ αἰχμάλωτοι ποὺ ἤξεραν τὸ μυστικὸ ἦταν ἐλάχιστοι. Κι' ὡστόσο, φυλάξοντας βάρδιες μεταξύ τους, εἶχαν κατορθώσει ν' ἀνοίξουν ἕνα στενόμακρο «τοῦνελ», κάπου δέκα πέντε μέτρα.

"Αν κατάφερναν νὰ βγοῦν ἀπαρατήρητοι ἀπὸ τὸ κάτεργο, ἐλπίζαν νὰ πᾶνε ὅλα καλά. Ἐκεῖ κοντά, ὑπῆρχαν πολλὰ ρωσικὰ χωριὰ καὶ θὰ ζητοῦσαν καταφύγιο. "Υστερα θάβγαιναν «παρτιζάνοι» στὸ βουνό, ὅπου θὰ ἔμεναν ὡς τὴν ἀπελευθέρωσι. Μά, ὅπως γράψαμε καὶ ἄλλη φορά, σὲ κάθε στρατόπεδο ὑπῆρχαν κι' οἱ προδότες. Ἔτσι, μ' ὅλη τὴ μυστικότητα ποὺ κρατοῦσαν οἱ ἐγκαθειρκτοι, κάποιος τὸ μυρίστηκε καὶ πῆγε κι' ἔδωσε τὸ «φραπάρισμα» του στὸ διοικητὴ τοῦ «Παραμπούκα», τὸ φοβερὸ ταγματάρχη "Ερμαν Οὔτζιαν, Ἀρμενικῆς καταγωγῆς. Ὁ τελευταῖος δὲν ἔχασε καιρό.

— Πόσοι βουλεύουν γιὰ τὴν ἀπόδρασι; ρώτησε τὸν καταδότη.

— Γνωρίζω μονάχα τοὺς ἕξη...

— Ποιοί εἶναι αὐτοί;

— Ὁ Γιάννης Ντάσιος, ὁ Μιχαὴλ "Ιλιτς, ὁ Ἰβὰν Ἀλεξέγεβ, ὁ Πιὸτρ Γκοὺνιν, ὁ Ριχάρδος Κοὲν καὶ ὁ Κασιμὶρ Γκασπαριάν...

— Ὡραῖα! Ἔκανε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο ὁ ταγματάρχης. Ξαναγύρνα στὴ θέσι σου καὶ σὲ λίγο θὰ δῆς κάτι ποὺ θὰ σοῦ μείνη ἀλησμόνητο...

"Ηταν πρωῒ ἀκόμη. "Ενα παγωμένο πρωινὸ τοῦ Φεβρουαρίου. Ὁ Οὔτζιαν πρόσταξε τοὺς «Κάπο» νὰ βγάλουν ὅλους τοὺς ἐγκάθειρκτους στὸ ἀπέραντο προαύλιο τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ τοὺς παρατάξουν σὲ «εἰκοσάδες». Αὐτὸ ἔσχισε ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς πιὸ βαρειὰ ἄρρωστους. "Ηταν μερικοὶ ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν σ.ὰ πόδια τους. Αὐτοὺς τοὺς ἔσυραν ἔξω μὲ τὴ βία καὶ τοὺς ἔβαλαν νὰ σταθοῦν ἀκουμπισμένοι σ' ἕνα παγωμένο τοῖχο. Ὁ φοβερὸς ταγματάρχης δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῆ, τυλιγμένος μέσα στὸ γούνινο παλτό του. Κάπνιζε τὴ τσιμπούκα του καὶ σὰν νὰ χόρευε καντρίλιες, πηγαινοερχόταν πηδηχτὸς μπρὸς στοὺς δυστυχισμένους αἰχμαλώτους, ποὺ εἶχαν μελανιάσει ἀπὸ τὸ κρύο. Ὁ Οὔτζιαν ἔκανε νόημα σ' ἕνα φρουρὸ νὰ πάη νὰ τοῦ φέρη ἕνα «ξεστό». Πῆγε κι' ἦρθε κιεῖνος κρατῶντας ἕνα μεγάλο σαμοβάρι, ποὺ ἄχνιζε λαχταριστό. Ἡ ἀτμόσφαιρα μοσχοβόλησε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο ἀπὸ τὴν εὐωδιὰ τοῦ τσαγιοῦ.

Ὁ δεσμοφύλακας τοῦ ἔβαλε σὲ μιὰ κοῦπα καὶ τοῦ τὸ πρόσφερε. Ἐκεῖνος τὸ ἤπιε σχεδὸν μονορούφι, ζήτησε καὶ δεύτερο ποτῆρι κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ φωνάζη ἕνα - ἕνα τὰ ὀνόματα τῶν αἰχμαλώτων, ποὺ εἶχαν σκοπὸ νὰ δραπετεύσουν. Ἐκεῖνοι παρουσιάστηκαν τρέμοντας. Δὲν ἔτρεμαν ὅμως ἀπὸ φόβο, μ' ὅλο ποὺ εἶχαν καταλάβει πὼς εἶχαν προδοθῆ. Ὁ Οὐτζιὰν τοὺς κύτταξε ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια καὶ στάθηκε μπρὸς στὸν Κασιμὶρ Γκασπαριάν.

— Εἶσαι Ἀρμένης; τὸν ρώτησε.

— Εἶμαι Ἀρμένης ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος χωρὶς νὰ ταροχτῆ. Σκότωσα ἕναν προδότη συμπατριώτη μου καὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ. Τώρα σειρὰ σου νὰ μὲ σκοτώσης κι' ἐσύ, ἀφοῦ ἐκτελεῖς χρέη δημίου...

Τὸ βαρὺ χέρι τοῦ ταγματάρχη ἔπεσε μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο τοῦ Κασμίρ Γκασπαριάν. Κατρακύλησε τὸ παλληκάρι πάνω στὸ χιόνι, μὰ ὁ Κασμὶρ Γκασπαριὰν. Κατρακύλησε τὸ παλληκάρι πάνω στὸ χιόνι, μὰ ὁ Οὐτζιὰν τοῦ κατέβασε τὴ μπότα στὸ στομάχι του ἀπανωτὲς φορές. "Ωσπου ὁ δυστυχισμένος Θεσσαλονικιός, ἔκανε μιὰ μὲ τὸ στόμα καὶ ἐξέρασε μαῦρο πηχτὸ αἷμα. Μὰ τὸ ἀνθρωπόμορφο ἐκεῖνο τέρας, πρόσταξε τοὺς «Κάπο» νὰ τὸν στικώσουν καὶ νὰ τὸν στήσουν στὸν τοῖχο μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς. "Υστερα γύρισε στὸ Γιάννη Ντάσιο.

— "Εμαθα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ δραπετεύσης, τοῦ εἶπε. Εἶναι ἀλήθεια ἢ ὄχι;

— Ἀφοῦ τὸ ἔμαθες, γιατὶ μὲ ρωτᾶς; ἔκανε θαρραλέα ὁ φοιτητής, ποὺ μιλοῦσε θαυμάσια τὴ γλῶσσα του. "Αν σὲ εἶχαν κλεισμένο καὶ σένα ἐδῶ μέσα, τὸ ἴδιο θὰ ἐπιχειροῦσες. Ποῦ βρίσκεις τὸ παράξενο;

— Μὲ ποιὸν τρόπο σκάψατε τὸν ὑπόγειο διάδρομο;

— Μὲ τὰ νύχια μας, μὲ τὰ δάχτυλά μας, μὲ ὅ,τι μπορούσαμε...

— Μὲ ποιοὺς ἄλλους ἦταν μαζί σου;

— Ποιοι ἄλλοι ἦταν μαζὶ σου;

Ὁ Γιάννης Ντάσιος χαμογέλασε ὑπερήφανα.

Λίγο πρὶν μποῦν στὸ Οὔτσκ, ἕνα τάνκ μὲ Ρώσους μεθυσμένους, ἔρριξε ἐναντίον τους...

— "Ωστε νομίζεις πὼς θὰ προδώσω τοὺς συντρόφους μου; ἀποκρίθηκε. Κάνεις λάθος! Μπορεῖς νὰ μὲ κόψης σὲ χίλια κομμάτια, ἀλλ' ἀπὸ μένα δὲν πρόκειται νὰ μάθης ἀπολύτως τίποτε...

Ἡ ἀνάκρισι κράτησε κάπου μιὰ ὥρα. Ὁλλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄρρωστους εἶχαν πέσει κατάχαμα κι' ἔκλαιγαν ἢ βογγοῦσαν σπαραχτικά. Οἱ δεσμοφύλακες χτυποῦσαν τὰ γυμνά τους κορμιὰ μ' ἕνα στριφτὸ βούγερο. Μὰ οἱ αἰχμάλωτοι δὲν εἶχαν πιὰ τὴ δύναμι νὰ ξανασηκωθοῦν. "Ετσι ἔμειναν γιὰ πάντα ἐκεῖ, ὥσπου τοὺς ἔβαψε σιγὰ - σιγὰ τὸ χιόνι. Τριάντα ὀχτὼ κρατούμενοι πέθαναν ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μὲ τὸν ἀπάνθρωπο αὐτὸ τρόπο. Ὁ "Ερμαν Οὐτζιὰν ὅμως χαιρόταν. "Εδωσε διαταγὴ καὶ πῆραν τὰ πέντε παλληκάρια ποὺ προετοίμαζαν τὴν ἀπόδρασί τους, τοὺς ἔβαλαν μὲ τὴ βία μέσα στὸν ὑπόγειο διάδρομο ποὺ εἶχαν σκάψει μόνοι τους καὶ τοὺς ἔκλεισαν τὴν ἔξοδο. Οἱ φωνὲς τους ἀκούγονταν στὴν ἀρχὴ καθαρά. Στιγὰ - στιγὰ ὅμως ἄρχισαν νὰ ἐξασθενοῦν, ὥσπου ἔπαψαν τελείως. Ὁ Γιάννης Ντάσιος, ὁ Μιχαὴλ "Ιλιτς, ὁ Ἰβὰν Ἀλεξέγεβ, ὁ Πιὸτρ Γκοὺνιν, ὁ Ριχάρδος Κοὲν καὶ ὁ Κασμὶρ Γκασπαριάν, δὲν ὑπῆρχαν πιὰ ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς. Τοὺς εἶχε καταπιῆ ἡ γῆ. Ἡ γῆ ποὺ ἐλπιζαν νὰ τοὺς ἀνοίξη τὰ φτερὰ πρὸς τὴν ἐλευθερία...

Μετὰ ἀπὸ τὴν τρομαχτικὴ αὐτὴ τιμωρία, χίλιοι τουλάχιστον κρατούμενοι ἔπαθαν πνευμονία. Ἀπ' αὐτοὺς πέθαναν οἱ ἑφτακόσιοι. Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ "Ελληνες, εἶχαν μείνει μονάχα εἴκοσι ἐννέα. Ἀλλ' ὡς τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ 1944, ποὺ ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τὸ ρωσικὸ ἔδαφος, εἶχαν μείνει μονάχα πέντε! Κι' ἀνάμεσά τους ὁ Σπῦρος Σωφρόνης κι' ὁ Κώστας Κοροβέσης. Τὰ "Ες - "Ες συγκέντρωσαν τότε ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς χώρισαν σὲ κοπάδια καὶ ποδαρόδρομο τοὺς ἔφεραν σ' ἕνα πολωνικὸ στρατόπεδο —κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Γερμανίας— τὸ Πρόστιχεν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔμειναν περισσότερο ἀπὸ τρεῖς βδομάδες. Τὸ κοπάδι τους ξεκίνησε αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ ἀγνωστη κατεύθυνσι. Κάπου σαράντα πέντε μίλια τὰ πέρασαν μὲ τὰ πόδια. "Αλλοι πέθαιναν στὸ δρόμο ἀπὸ ἐξάντλησι κι' ἄλλοι αὐτοκτονοῦσαν.

"Ηταν μιὰ τραγικὴ πορεία κολασμένων πρὸς τὸ θάνατο. Ἐπὶ τέλους ἔφτασαν στὸ Γκόγκενσμουργκ ὅπου τοὺς ἔρριξαν σὰν τὰ κτήνη σ' ἕνα φορτηγὸ τραῖνο. Τοὺς μετέφεραν στὴν κυρίως Γερμανία, γιὰ νὰ τοὺς κλείσουν στὸ στρατόπεδο τοῦ Μπούχενβαλντ.

— Ἐδῶ πιὰ θὰ μείνουμε γιὰ πάντα, εἶπε ὁ Κώστας Κοροβέσης στὸν ἐξάδελφό του. Ἀπὸ δῶ μέσα δὲν θὰ μᾶς βγάλουν, παρὰ μονάχα νεκρούς...

Κι' ὅμως δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ τοὺς πῆραν πάλι ἀπὸ τὸ Μπούχενβαλντ, γιὰ νὰ τοὺς ξαναφέρουν πίσω στὴν Πολωνία, στὸ στρατόπεδο τοῦ Οὔτσκ. Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν καταρρθώσει νὰ σταματήσουν γιὰ λίγο τὴν προέλασι τῶν Ρώσων καὶ νὰ σταθεροποιήσουν κάπως τὶς θέσεις τους. Ἐκεῖ ὅμως ἄρχισε καὶ τὸ μεγάλο δράμα τῶν αἰχμαλώτων. Πεῖνα, ἀρρώστειες καὶ θάνατος. Τίποτε πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς σώση. Μὰ ὁ Θεὸς τοὺς λυπήθηκε. Ὁ ἥλιος τῆς Γερμανίας ἄρχισε πιὰ νὰ σβύνη γιὰ πάντα...

Στὶς 18 Ἰανουαρίου 1945, ἔμπαινε πάλι μπροστὰ τὸ μαρτύριο τῆς πορείας. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ γερμανικὴ ὑποχώρησι ἦταν τελειωτική. Αὐτὸ βέβαια ἔδινε φτερὰ στοὺς αἰχμαλώτους. Μὰ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἐξάντλησι. Τὰ πόδια τους δὲν τοὺς ὑπακούανε πιά. Ὁ βούρκος ἔπεφτε κουβέρτα στὸ κορμί τους. Τὸ αἷμα τους ἄφηνε ἀχνάρια στὸ πέρασμά τους. Ἀτέλειωτες γερμανικὲς φάλαγγες προχωροῦσαν δίπλα τους, μέσα σὲ πυκνὰ σύννεφα σκόνης. Ἄκουγαν τὶς ὁμοβροντίες τῶν τηλεβόλων καὶ τὸν ξερὸ κρότο τῶν πολυβόλων τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, ποὺ κατέβαινε γιὰ τὴν τελειωτικὴ φάσι τοῦ ἀγώνα...

— "Περνοῦσαν μπροστά σὲ πυρπολούμενα χωριά, ποὺ πλαισίωναν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοὺς δρόμους. Ἀληθινὲς εἰκόνες κολάσεως.

"Ηταν ἕνα ἀφάνταστα τραγικὸ θέαμα. Σπίτια γκρεμισμένα καὶ γκεφύρια, φράγματα ὑπονόμων καὶ τεχνητὰ ἐμπόδια, ἄφηναν κάθε τόσο πίσω τους οἱ Γερμανοί, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴ ρωσικὴ προέλασι. Καὶ πάνω στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές, βαγγοῦσαν οἱ ἀτμομηχανὲς τῶν μεγάλων τραίνων ποὺ ἦταν φορτωμένα στρατιῶτες, τραυματίες, πυρομαχικὰ καὶ τρόφιμα.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν πόλεμος! ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Σπῦρος Σωφρόνης στὸν ἐξάδελφό του. "Αν βγοῦμε ζωντανοὶ μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ σίδερο, σίγουρα δὲν θὰ πεθάνουμε ποτὲ ἄλλοτε.

— Κι' ἀκόμη δὲν εἴδαμε τίποτε, ἀπαντοῦσε ὁ Κοροβέσης. "Αραγε θὰ ξαναδοῦμε τοὺς δικούς μας; Θὰ ξαναντικρύσουμε τὸ γαλανὸ οὐρανὸ τῆς "Ελλάδος ἢ θ' ἀφήσουμε τὰ κόκκαλά μας στὸν ἀφιλόξενο αὐτὸ τόπο;

Δάκρυζαν τὰ δυὸ ἐξαδέλφια καὶ προχωροῦσαν σκυφτοί, ἄρρωστοι καὶ πεινασμένοι. Μὰ ἔκαναν κουράγιο. "Επρεπε νὰ ζήσουν, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ πεθάνουν τώρα ποῦ ὅλα τοὺς ἔλεγαν ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσι ἦταν κοντά. Πολὺ κοντὰ μάλιστα. Τὰ ρωσικὰ ἀεροπλάνα δὲν ἔκαναν φανὴ καθόλου σὲ ὅλο ἐκεῖνο τὸ διάστημα τῆς πορείας τους. Ξαφνικὰ ὅμως, λίγο πρωτοῦ νυχτώση, πέντε σμήνη μὲ κόκκινους ἀστέρες ἤρθαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ ξέρασαν τὸ πυρακτωμένο τους ἀτσάλι. Τὸ θαναττικὸ ἦταν μεγάλο.

Μὰ δὲν κράτησε πολύ. Γιατὶ ὁ οὐρανὸς εἶχε καλυφθῆ μὲ συννεφιὰ καὶ ἡ καταιγίδα δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάση μὲ κεραυνοὺς κι' ἀστραπές. Αὐτὸ βέβαια δὲν ἦταν καθόλου δυσάρεστο γιὰ τοὺς Γερμανούς, ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ξανασάνουν γιὰ λίγο. Ἡ φάλαγγα ὅμως τῶν αἰχμαλώτων, ἀν' καὶ μὲ ἀφάνταστες δυσκολίες ἐξ αἰτίας τῆς λάσπης, ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῆ.

Ὁ πρῶτος τους σταθμὸς ἦταν σ' ἕνα μεγάλο δάσος πολὺ κοντά, πίσω ἀπὸ τὶς ρωσικὲς ἐμπροσθοφυλακές. Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει ἀπότομα, ὅπως ἀπότομα εἶχε ἔρθει. Τίποτε ὡστόσο δὲν ἀκουγόταν. Μονάχα πότε - πότε μερικὲς βολὲς πυροβολικοῦ κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, ποὺ τσάκιζαν τὴν καταθλιπτικὴ σιγή. Οἱ δόλιες ἐπέφταν σφυρίζοντας μακρυά, πίσω ἀπὸ τὶς πρῶτες γραμμές.

— "Ως πότε θὰ κρατήση αὐτὸ τὸ κακό; ρώτησε μιὰ στιγμὴ ὁ Σπῦρος Σωφρόνης τὸν ἐξάδελφό του, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα ἀπίθανο ἐφιάλτη. Τώρα πιὰ νομίζω πὼς μποροῦμε νὰ τὸ σκάσουμε εὔκολα. Τί λές, παίρνουμε τὴν ἀπόφασι;

— Νὰ τὸ σκάσουμε καὶ νὰ πᾶμε ποῦ; Ἐκανε ὁ Κώστας Κοροβέσης. Μὴ πως ξέρουμε τὸν τόπο; Δὲν εἴμαστε στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ τὰ παίξουμε ὅλα γιὰ ὅλα. Ἐδῶ βρισκόμαστε σ' ἕνα μέρος ἄγνωστο, ποὺ τὸ κάθε βῆμα μας κρύβει κι' ἕναν κίνδυνο. Κάνε ὑπομονή, Σπῦρο! "Ἐχουμε περάσει τόσα πολλά, ποὺ θὰ ἦταν ἀστεῖο νὰ μὴν τὸ περάσουμε κι' αὐτό...

Στὶς τριάντα περίπου ὧρες ποὺ περπατοῦσαν σχεδὸν χωρὶς διακοπή, δὲν ἀκοῦσαν παρὰ μονάχα μιὰ φορά, Ὁλ αἰχμάλωτοι χυθῆκαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ βροῦν τίποτε ρίζες νὰ φᾶνε. Οἱ Γερμανοὶ ὅμως τὸ εἶχαν ἀπαγορεύσει κι' αὐτὸ καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν ν' ἀπομακρυνθοῦν, μ' ὅλο ποὺ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ δραπετεύση κανείς τους. Ποιός τρελλὸς θ' ἀποφάσιζε νὰ κάνη μιὰ τέτοια κουτουράδα; Ζύγωναν τώρα σὲ μιὰ μικρὴ κωμόπολι, τὸ Γκέϊς. "Οταν ἔφτασαν ἐκεῖ, παρατήρησαν ὅτι παντοῦ ἐπικρατοῦσε ἀκόμη κάποια τάξι, μὰ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνας πολίτης. "Ολοι οἱ κάτοικοι εἶχαν φύγει, ἰσὰν νὰ εἶχε πέσει τὸ μαῦρο θανατικὸ καὶ ποὺς τοὺς ἔβλεπε ἔτρεμαν σὰν τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου.

— Τώρα θὰ μᾶς ἐξοντώσουν, ἔλεγαν, τώρα θὰ μᾶς καθαρίσουν». Τὰ μάτια τους εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὶς κάγχες τους. "Ηταν κάτι φοβερό, χωρὶς προηγούμενο. Τὰ δυὸ ἐξαδέλφια, κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἀπορία. Δὲν μιλοῦσαν. Τί νὰ ποῦνε ἄλλωστε; Ὁ θάνατος καιροφυλακτοῦσε, ἄγριος καὶ σκοτεινός, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ κι' ἐνῶ ἦταν ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσουν πάλι, εἶδαν ξαφνικὰ τοὺς Γερμανοὺς νὰ πετάνε ἔντρομοι τὰ ὅπλα τους καὶ νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια μὲ δυνατὲς κραυγές, γεμάτες ἀπόγνωσι, σὰν νὰ εἶδαν μπροστά τους τὸ χάρο:

— Ροῦσκι! Ροῦσκι!

Πραγματικά, ἐντελῶς ἀναπάντεχα, ὁ Ρωσικὸς στρατὸς μπῆκε στὴ μικρὴ ἐκείνη κωμόπολι τῆς Πολωνίας. Τὸ πρῶτο φυσικὸ ποὺ ἔκαναν ἦταν νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς δυστυχισμένους αἰχμαλώτους, ποὺ τοὺς ἔβλεπαν σὰν Θεούς. Μὰ ὁ Ρῶσος διοικητὴς τοὺς πρόσταξε νὰ ξανασυγκρίσουν ἀμέσως στὸ Οὔτσκ γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθοῦν καλύτερα. "Επρεπε ὅμως νὰ πᾶνε μὲ τὰ πόδια ὡς ἐκεῖ, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα σημάσιο. Τόσα τους. Τὰ πάντα ἦταν κατεστραμένα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε σημασία. Τώρα ἦταν ἐλεύθεροι, ἐλεύθεροι!

Τὰ δυὸ ἐξαδέλφια, συντροφικὰ μὲ τοὺς ἄλλους, ξεκίνησαν ἀμέσως. Ἡ πορεία τους ἦταν κι' ἐδῶ τραγική. Ἡ χαρά, ὅτι σὲ λίγο θὰ βρισκόντουσαν τελείως ἀσφαλισμένοι, τοὺς ἔκοβε καὶ τὶς τελευταῖες δυνάμεις ποὺ τοὺς ἀπόμεναν ἀκόμη. Προχωροῦσαν ὅμως. Προχωροῦσαν πνιγμένοι ἀπὸ συγκίνησι, χωρὶς νὰ βλέπουν τί γίνεται γύρω τους. Στὸ δρόμο συναντοῦσαν Ρώσους στρατιῶτες. "Αλλοι τοὺς χαιρετοῦσαν καλόκαρδ

Η Σονια Χένυ

Οι ἀστέρες ΓΛΕΝΤΟΥΝ!..

"Ενα «τρελλὸ» ἀποκριάτικο πάρτυ ποὺ στοιχίζει περισσότερα ἀπὸ 10.000 δολλάρια

Οἱ παλαιότεροι ἰφίλοι τοῦ κινηματογραφοῦ πρέπει νὰ θυμοῦνται ἕνα λιμπρὸ ἀστέρι τῶν μουσικῶν καὶ θεαματικῶν ταινιῶν, ποὺ ἔλαμψε γιὰ λίγα χρόνια στὸ Χόλλυγουντ κι' ἔπειτα, χάθηκε ξαφνικά. Πρόκειται γιὰ τὴν περίφημη «μάγισσα» τῆς παγοδρομίας Σόνια Χένυ. 'Αρκετὰ προχωρημένη σήμερα στὴν ἡλικία, μπορεῖ νὰ χάθηκε ἀπὸ τὰ στούντιο, ἀλλὰ δὲν ἔπαψε νὰ ζῆ ἔντονα καὶ νὰ σημειώνη ἀκόμη ἐπιτυχίες τόσο ὡς παγοδρόμος, ὅσο καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις της, αὐξάνοντας διαρκῶς τὴ μεγάλη της περιουσία. 'Η σημερινὴ οἰκονομική της κατάστασις εἶναι τόσο ἀνθηρή, λένε, ὥστε μόνο μὲ τὰ μετρητὰ καὶ τὰ κοσμήματά της μπορεῖ ἄνετα νὰ ἀγοράση... δύο Τράπεζες!...

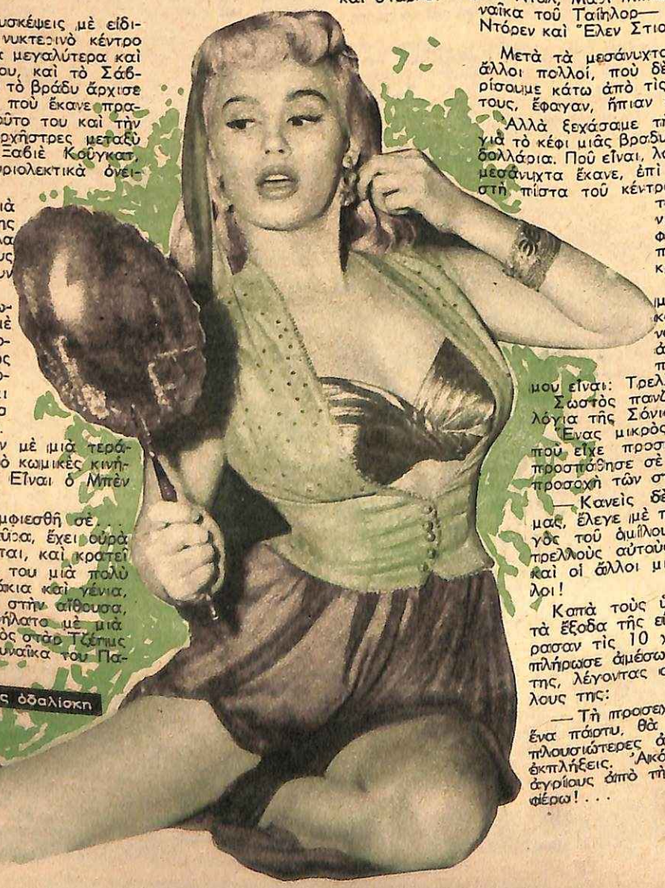
'Η Σόνια, λοιπόν, σκέφθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ ἐκπλήξη ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ Χόλλυγουντ καὶ ὅλο τὸν κόσμο, δίδοντας ἕνα ἀποκριάτικο πάρτυ» μὲ προσκεκλημένους ὅ,τι διασημότερο ἔχει νὰ δείξη ἡ πόλις τοῦ κινηματογράφου.

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ συσκέψεις μὲ εἰδικούς, νοίκιασε τὸ κοσμικὸ νυκτερινὸ κέντρο «Μαῦρος γάτος», ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ πολυτελέστερα τοῦ εἴδους του, καὶ τὸ Σάββατο 29 'Ιανουαρίου, στὶς 10 τὸ βράδυ ἄρχισε ἕνα πάρτυ μεταμφιεσμένων, ποὺ ἔκανε πραγματικὸ πάταγο ἰμὲ τὸν πλοῦτο του καὶ τὴν εὐθυμία του, μὲ τέσσερις ὀρχήστρες μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐκείνη τοῦ Ξαβιὲ Κούγκατ, μέσα σ' ἕνα διάκοσμο κυριολεκτικὰ ὀνειρώδη.

"Ας ἰρίξουμε τώρα καὶ μιὰ ματιὰ στοὺς καλεσμένους της ποὺ δὲν γνωρίζονται εὔκολα κάτω ἀπὸ τὶς μεταμφιέσεις τους καὶ τὶς μάσκες ποὺ ἔχουν στὸ πρόσωπο.

Πρώτη καὶ καλύτερη ἡ γνωστὴ στὰρ Ἔστερ Οὐίλλιαμς μὲ τὴν ψηλὴ καὶ ἀθλητικὴ κορμοστασιά της. Εἶναι ντυμένη ὡς μάντις ἀπ' τὴν Περσία μὲ πολυτελέστατο μεταξωτὸ κοστοῦμι καὶ κρατεῖ στὰ χέρι της ἕνα γυάλινο μπὼλ μὲ χρυσόψαρα. Δίπλα της ἕνα ἀβέξιος κλόουν μὲ μιὰ τεράστια κόκκινη μύτη κάνει τὶς πιὸ κωμικὲς κινήσεις, καὶ προκαλεῖ τὰ γέλια. Εἶναι ὁ Μπέν Γκέϊτζ, ἄνδρας τῆς Ἔστερ!

Νὰ κι' ἕνας ποὺ ἔχει μεταμφιεσθῆ σέ... Χάρο! Εἶναι ντυμένος στὰ μαῦρα, ἔχει σύρα καὶ μακρειὰ μύτη, ποὺ φωτίζεται, καὶ κρατεῖ ἕνα δρεπάνι στὸ χέρι. Δίπλα του μιὰ πολὺ μοντέρνα κολομπίνα μὲ μουστάκια καὶ γένια, κάνει τὸν περίπατό της μέσα στὴν αἴθουσα, ἀνεβασμένη πάνω σ' ἕνα ποδήλατο μὲ μιὰ ρόδα! 'Ο ἄνδρας εἶναι ὁ γνωστὸς στάρ Τζέημς Μέισον καὶ ἡ κολομπίνα, ἡ γυναῖκα του Παμέλλα Κελλίνο.

'Η Μάμυ Βὰν Ντόρεν ὡς ὀδαλίσκη

Νὰ καὶ μιὰ ἐπικίνδυνη «βαμπίρ» τῶν τροπικῶν, μιὰ νυχτερίδα ποὺ πίνει... αἷμα! Πρόκειται γιὰ μιὰ ὡραία μεταμφίεσι, ποὺ προκαλεῖ τὸ... δέος! Κάτω ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ ροῦχα ποὺ φορεῖ, κρύβεται ἡ πολυθρύλητη στὰρ Τζὰ - Τζὰ Γκαμπόρ. Δίπλα της μιὰ πεντάμορφη χορεύτρια τῶν νησιῶν Μπάλι μὲ τὸ ἐξωτικὸ κοστοῦμι της καὶ τοὺς χορούς της προκαλεῖ τὴ γενικὴ περιέργεια. 'Αλλὰ κι' αὐτὴ δὲν ἀργεῖ νὰ ἀποκαλυφθῆ. Εἶναι ἡ Τζέην Καίην. Λίγο πιὸ κάτω σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα «γόης φιδιῶν» μὲ τὸ πολύχρωμο καὶ πολυτελὲς κοστοῦμι του εἶναι ἰσκυμένος ἐμπρὸς σ' ἕνα πανέρι. Παίζει ἕνα μικρὸ αὐλὸ καὶ στὸ μακρόσυρτο ἦχο τοῦ ὀργάνου, ἀνασηκώνεται ἀπὸ τὸ πανέρι ἕνα φίδι μὲ τὴ ἰδιαχλωτὴ γλῶσσα. 'Ο «γόης» αὐτὸς εἶναι ἡ ὁμορφη στάρλετ "Αννι Ράδεσφορντ! Νὰ κι' ἕνας κλόουν - ἰσορροπιστὴς ποὺ ἐκτελεῖ τὶς πιὸ δύσκολες ἀσκήσεις. Γνωρίζεται δὲ εὔκολα ἀπὸ τὴν ἱκανότητά του αὐτήν. Ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νὰ κάνη τέτοιες ἐπιδείξεις ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γνωστὸ στὰρ Μπάρτ Λάνκαστερ; 'Ο Μπάρτ ἐργαζόταν σὲ τσίρκο πρὶν νὰ ἀκολουθήση τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ!

Λίγο πιὸ κάτω ἕνας γορίλλας τεραστίων διαστάσεων, μὲ πυκνὸ μαῦρο τρίχωμα, σουβλερὰ δόντια καὶ βλέμματα ποὺ σκορποῦν τρόμο, κάθεται ἀναπαυτικὰ πάνω σὲ δυὸ πολυθρόνες καί... καπνίζει τσιμπούκι. Ποιὸς νὰ εἶναι ἄρα γε αὐτός; "Ολοι τὸν ἐξετάζουν ἀπό... μακρυὰ καὶ διαβάζουν στὴ ράχη του τὸ ὄνομα «Μουκάμπο»! 'Αλλὰ ποιὸς νὰ εἶναι; Εἶναι ὁ διάσημος στὰρ Κλὰρκ Γκέημπλ πού, ὡς γνωστόν, πρωταγωνιστεῖ στὸ φίλμ ζούγκλας «Μογκάμπο».

Νὰ κι' ἕνας πασᾶς ποὺ κάνει τὴν ἐμφάνισί του συνοδευόμενος ἀπὸ ἓξη ὁμορφες ὀδαλίσκες. Εἶναι ντυμένος μὲ ὡραῖο καὶ πολυτελὲς κοστοῦμι, ἐνῶ τὸ κεφάλι του τυλίγει ἕνα ὁλόχρυσο τουρμπάνι μ' ἕνα μεγάλο ἀστέρι καὶ τὸ πρόσωπό του σκεπάζει μιὰ μαύρη μεταξωτὴ μάσκα. "Οσο γιὰ τὶς ὀδαλίσκες, ἔλαμπαν ἀπὸ ὁμορφιὰ καὶ νειάτα. Σὲ λίγο ἔγινε γνωστὸ καὶ ἡ ταυτότης τους. 'Ο πασᾶς ἦταν ὁ «γόης» Ρὰμπερτ Ταίηλορ καὶ ὀδαλίσκες του οἱ γνωστὲς στὰρ καὶ στάρλετ "Αρλιν Ντάλ, Μαὶ Μπλανσάρ, Οὐρσουλα Τὶς—γυναῖκα τοῦ Ταίηλορ— Κάθλιν Χιούζ, Μάμυ Βὰν Ντόρεν καὶ "Ελεν Στιούαρτ.

Μετὰ τὰ μεσάνυχτα, "ὅλοι αὐτοὶ οἱ στὰρ κι' ἄλλοι πολλοί, ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ ἀναγνωρίσουμε κάτω ἀπὸ τὶς πρωτότυπες μεταμφιέσεις τους, ἔφαγαν, ἤπιαν καὶ χόρεψαν ὡς τὸ πρωΐ.

Αλλὰ ξεχάσαμε τὴν ἐκκεντρικὴ Σόνια, ποὺ γιὰ τὸ κέφι μιᾶς βρσδυᾶς, ἔξοδεψε πολλὲς χιλιάδες δολλάρια. Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ Σόνια; Περασμένα μεσάνυχτα ἔκανε, ἐπὶ τέλους, τὴν ἐμφάνισί της στὴ πίστα τοῦ κέντρου. Φοροῦσε μιὰ 6-σαδυνὴ τουαλέττα ἀπὸ βενετσιάνικη δαντέλλα καὶ στὸ κεφάλι φτερὰ ἀπὸ παραδείσια πουλιά. 'Από ἕνα λουρὶ κρατοῦσε ἕνα... ἐλέφαντα!

—Φίλοι μου, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Σόνια στοὺς καλεσμένους της, μπορεῖτε νὰ διασκεδάσετε ὅπως σᾶς ἀρέσει! Δὲν ὑπάρχει κανεὶς περιορισμός. Τὸ σύνθημά μου εἶναι: Τρελλὴ εὐθυμία!...

Σωστὸς πανζουρλισμὸς ὑποδέχθηκε τὰ λόγια τῆς Σόνιας.

Ενας μικρὸς ὄμιλος ἀπὸ ἕνα τσίρκο, ποὺ εἶχε προσκληθῆ νὰ κάνη ἐπιδείξεις, προσπάθησε σὲ λίγο νὰ προσελκύση τὴν προσοχὴ τῶν στάρ.

—Κανεὶς δὲν πράσεξε τὶς ἐπιδείξεις μας, ἔλεγε μὲ πίκρα τὴν ἐπομένη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὁμίλου. Οἱ μισοὶ ἀπ' τοὺς... τρελλοὺς αὐτοὺς ἔπιναν σὰν σφουγγάρια καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ χόρευαν ἰσὰν κανίβαλοι!

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν, τὰ ἔξοδα τῆς εὐθυμιης αὐτῆς μίχτας ξεπέρασαν τὶς 10 χιλιάδες δολλάρια, ποὺ τὰ πλήρωσε ἀμέσως ἡ Σόνια μὲ μιὰ ἐπιταγή, λέγοντας συγχρόνως σὲ μερικοὺς φίλους της:

—Τὴ προσεχῆ φορὰ ποὺ θὰ ὀργανώσω ἕνα πάρτυ, θὰ φροντίσω νὰ παρουσιάσω πλουσιώτερες ἀπραξιὸν καὶ μεγαλύτερες ἐκπλήξεις. 'Ακόμη καί... πραγματικοὺς ἀγρίους ἀπὸ τὴν 'Αφρικὴ θὰ φροντίσω νὰ φέρω!...

ΤΖΕΗΜΣ ΚΑΡ

'Η Σιλβάνα Παμπανίνι

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησεούλες

★ 'Ο σκηνοθέτης Τζὼν Φόρντ, τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου εἶναι Σὴν Ο' Φίνεϋ, θρίσκεται καὶ πάλιν στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν 'Ιρλανδία, ὁπου πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια γύρισε τὸ φίλμ «Ο ἥσυχος ἄνθρωπος» μὲ τὸν Τζὼν Γουαίην καὶ τὴν Μωρὴν Ο' Χάρα. Σκοπεύει νὰ γυρίση ἐκεῖ τὸ νέο του φίλμ «Τὸ τρίφυλλο τριφύλλι», συγχρόνως ὅμως ἀποσκλέπει στὴ δημιουργία ἑνὸς ἐθνικοῦ ἰρλανδικοῦ κινηματογράφου. Φανατικὸς 'Ιρλανδός, ὁ Τζὼν Φορντ ἔχει τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ἰρλανδικῆς καταγωγῆς ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ, οἱ ὁποῖοι δέχθηκαν νὰ μειώσουν σημαντικὰ τὶς ἀξιώσεις τους προκειμένου νὰ τὸν ὑποθήσουν νὰ ἐπιτύχη τὸ σκοπό του. Μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν αὐτῶν συγκαταλέγονται ὁ Γάρυ Ο' Πάουερ, ἡ Μωρὴν Ο' Χάρα, ὁ Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν καὶ ὁ Μπάρρυ Φίτζεραλντ. Μιὰ ἑταιρία ἰδρύθηκε ἤδη μὲ πρόεδρο τὸν Τζὼν Φόρντ, ἄρχισε δὲ ἡ ἀνέγερσι τοῦ κτιρίου ποὺ θὰ στεγάση τὸ στούντιο, στὸ ὁποῖο θὰ γυριστῆ τὸ «Τρίφυλλο τριφύλλι». 'Ως γνωστόν, τὸ τριφύλλι εἶναι τὸ ἐθνικὸ σύμβολο τῆς 'Ιρλανδίας. 'Αντιπροσωπεύει δὲ κατὰ τὴν παράδοσι τρεῖς ἡρωϊκὲς ἱστορίες ποὺ θ' ἀποτελέσουν τὸ θέμα τῆς ταινίας.

★ 'Η Γκρέης Κέλλυ καὶ ὁ Νόελ Κόουαρντ γυρεύουν ἕνα κοριτσάκι 8—11 χρόνων γιὰ νὰ παίξη στὸ φίλμ, ποὺ θὰ γυρίσουν μαζί, στὰ τέλη Μαρτίου. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ξέρη λίγα ἀγγλικὰ καὶ νά... μὴν ἔχη ξαναπαίξει στὸν κινηματογράφο.

★ 'Η γρίππη ἀνάγκασε τὴ Μπριζὶτ Μπαρντὸ νὰ διακόψη τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Μαδῶντας μιὰ μαργαρίτα», τώρα ὅμως ἡ στὰρ εἶναι καλὰ καὶ ἡ ἐργασία ξανάρχισε.

★ Τὸ γαλλικὸ φίλμ «Μπὲλ-'Αμί», ποὺ γυρίστηκε πρὶν ἕνα χρόνο, παραμένει στὶς ἀποθῆκες τῶν παραγωγῶν του, γιατὶ ἡ γαλλικὴ λή του. Οἱ λόγοι τῆς ἀπαγορεύσεως εἶναι ὅτι ἡ ὑποθεσί του ἐκτυλίσσεται στὸ Μαρόκο. Οἱ ἀρχὲς τῆς Γαλλίας φοβοῦνται μήπως μερικὲς σκηνὲς θίξουν τοὺς Μαροκινούς. Κατόπιν τούτου, ὁ σκηνοθέτης Λουῒ Ντακὲν ἀποφάσισε νὰ ἀντικαταστήση σ' ὅλο τὸ φίλμ τὴ λέξι Μαρόκο μὲ τὸ ὄνομα «Μπανγκὸρ», μιὰ ἐντελῶς φανταστικὴ χώρα. 'Ελπίζει ὕστερα ἀπ' αὐτὸ νὰ ἐπιτραπῆ ἡ προβολὴ τῆς ταινίας του σ' ὅλον τὸν κόσμο.

★ "Ενας μηχανικὸς πῆγε στὸ σπίτι τοῦ "Αλαν Λάντ γιὰ νὰ ἐπισκευάση τὸν δέκτη τῆς τηλεοράσεως ποὺ εἶχε πάψει νὰ λειτουργῆ. Τὴν ὥρα ποὺ ἄρχισε νὰ ξεβιδώνη τὴ συσκευὴ ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ "Αλαν τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

—'Ασφαλῶς ἡ βλάβη θὰ ὀφείλεται στὰ πτώματα τῶν κάου - μπόυς καὶ τῶν ἐρυθροδέρμων, ποὺ ἔχουν σκοτωθῆ πάνω στὴν ὀθόνη αὐτή!... Βγάλε τα καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ξαναλειτουργήση.

★ Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ τύπος δημοσίευε τὴν εἴδησι ὅτι ἡ Ρούθ Ρόμαν καὶ ὁ σύζυγός της Μόρτιμερ Χὰλ, διευθυντὴς μιᾶς ραδιοφωνικῆς ἑταιρείας, συμφιλιώθηκαν, ὁ δικηγόρος τῆς στὰρ κατέθεσε κατ' ἐντολήν της μιὰ αἴτησι διαζυγίου στὸ δικαστήριο τῆς Σάντα Μόνικα.

★ 'Επιστρέφοντας ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου γύρισε ἕνα φίλμ μὲ τὴν Γκρέης Κέλλυ, ὁ διάσημος κωμικὸς τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου "Αλεκ Γκίνες ἐκλήθη στὰ ἀνάκτορα ὅπου ἡ βασίλισσα τῆς 'Αγγλίας 'Ελισάβετ τοῦ παρέδωσε ἰδιοχείρως τὸ παράσημο τοῦ Τάγματος τῆς Βρεταννικῆς αὐτοκρατορίας.

★ 'Η "Αννα - Μαρία Πιεράντζελι ζητᾶ ἀπὸ τὴν ἀεροπορικὴ ἑταιρεία «Γουέστερν Αίρ-Λάϊνς» μιὰ ἀποζημίωσι ἀνερχομένη σὲ 209 χιλιάδες δολλάρια γιὰ τὸ ἀεροπορικὸ δυστύχημα, τοῦ ὁποίου ἔπεσε θῦμα πρὸ καιροῦ καὶ ποὺ ἔβαλε σὲ κίνδυνο τόσο τὴν δική της ζωὴ ὅσο καὶ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ της.

★ 'Η Γκλόρια ντὶ Χέϋδεν θὰ παντρευτῆ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο τὸν 'Αμερικανὸ βιομήχανο αὐτοκινήτων Ρίτσαρντ Φίνγτσερ. 'Η στὰρ εἶναι σήμερα 30 χρόνων καὶ ὁ μέλλων σύζυγός της 28.

★ 'Η Τζάννετ Λῆ, σύζυγος τοῦ Τόνυ Κέρτις, ποὺ περιμένει ἕνα εὐτυχὲς γεγονὸς γιὰ τὸν προσεχῆ 'Ιούλιο μετασφέρθηκε πρὸ ἡμερῶν ἐπειγόντως σὲ μιὰ κλινική. Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἡ στὰρ, ποὺ λατρεύει τὰ παιδιά, ἔχασε σὲ ἀποβολὴ τὸ παιδί ποὺ περίμενε.

★ 'Η Τζόαν Κράουφορντ βρίσκεται κι' αὐτὴ σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Κίνγκστον τῆς Τζαμάϊκα μ' ἕνα σοβαρὸ τραῦμα στὸν τράχηλο. 'Η διάσημη στὰρ πῆγε στὴν Τζαμάϊκα γιὰ νὰ ξεκουραστῆ λίγο, στὸ πλοιὸ ὅμως ποὺ τὴν μετέφερε ἔπεσε καὶ χτύπησε τόσο σοβαρά, ὥστε ἡ ἰδία λέει πὼς εἶδε τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια της.

★ 'Ο περίφημος τρομπετίστας τῆς τζὰζ Λουῒς "Αρμστρονγκ θὰ σαλπίση τὸ ἐναρκτήριο σύνθημα τῶν ἑορτῶν, ποὺ θὰ συνοδεύουν τοὺς γάμους τῆς Γκρέης Κέλλυ καὶ τοῦ πρίγκηπος Ρενιέ.

★ "Ενας ἀπὸ τοὺς σημαίνοντες ἀριστοκράτες τῆς ρωμαϊκῆς κοινωνίας, τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν ἀποκαλύπτεται τὸ ὄνομα, φέρεται τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν γόησσα τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου Σιλβάνα Παμπανίνι. 'Ο θαυμαστής της αὐτὸς ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ πολὺ πλούσιος, ἔχει δηλώσει, ὡς λέγεται, σὲ στενοὺς φίλους του, πὼς θὰ τὴν παντρευόταν χωρὶς κανένα δισταγμὸ ἂν ἡ στὰρ δὲν εἶχε ἐμφανισθῆ σὲ δυὸ - τρία φίλμ της μὲ τὸ κοστοῦμι τῆς Εὔας.

★ Θέλετε νὰ μάθετε τί πιστεύουν οἱ τετράποδοι ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ; "Ενας σκύλος ποὺ γύρισε μέσα σὲ 13 χρόνια τὰ περισσότερα φίλμ ἀπέδωσε στὸν κυρίο του 100.000 δολλάρια. Τὰ θηρία, πάνθηρες, ἐλέφαντες, λιοντάρια κλπ. κερδίζουν 90 μὲ 100 δολλάρια τὴν ἡμέρα. Τὰ ἄλογα, ποὺ καλπάζουν, κερδίζουν μόνο 10 δολλάρια τὴν ἡμέρα. "Εκείνα ὅμως ποὺ ξέρουν νὰ κλείνουν τὰ μάτια καὶ νὰ χαμηλώνουν τὸ κεφάλι, ὅταν βλέπουν δυὸ ἐρωτευμένους νὰ φιλιοῦνται, πληρώνονται 50 δολλάρια τὴν ἡμέρα. Τέλος τὰ γυμνάσμένα ἄλογα, ποὺ ξέρουν νὰ πέφτουν καὶ νὰ μένουν ἀκίνητα σὰν νεκρά, κερδίζουν 250 δολλάρια γιὰ κάθε τέτοιο... ἀτύχημα!

'Ο Μπήτς, ἕνας γυμνασμένος πυγμάχος ποὺ ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί του σὲ 68 φίλμ, κέρδισε μέσα σ' ἕνα χρόνο 4.000 δολλάρια.

★ 'Η Μπέττυ Χάττον, ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναπαίξη στὸν κινηματογράφο, θὰ πρωταγωνιστήση στὸ φίλμ «'Ανοιχτὴ συγκέντρωσις» μαζὶ μὲ τὸν ξιάτικη συγκέντρωσις» μαζὶ μὲ τὸν Ντένα "Αντριους. Δὲν πρόπειται ὅμως νὰ δῆτε στὸ φίλμ αὐτὸ τὴν δυναμικὴ Μπέττυ ποὺ γνωρίζατε. Θὰ ὑποδυθῆ μιὰ γεροντοκόρη καὶ δὲν θὰ χορέψη, οὔτε θὰ τραγουδήση.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

'Η στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας
ΑΜΠΥ ΛΕΗ

Χρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Σταχτοπούτα τῆς 'Αποκριᾶς

(Νύχτα Καρναβαλιοῦ, σ' ἕνα δημόσιο χορό. Φράκα πολλά, τουαλέττες ἐξωμες, μουσικὴ παθητική, φῶτα χρωματιστά, ἀρώματα χυμένα μὲ ἀφθονία παντοῦ. Ποῦ καὶ ποῦ, ἀκούγεται ὁ κρότος καμμιᾶς σαμπάνια ποὺ ξεβουλώνεται, μαζὶ μὲ γέλια. Τύποι μπλαζέ, δίπλα σὲ ζευγάρια μεθυσμένα ποὺ τὰ ἀγκαλιάζει ὁ ἔρωτας τῆς στιγμῆς.

Σὲ ἕνα τραπεζάκι τοῦ βάθους, ποὺ τὸ σκεπάζουνε σερπαντίνες καὶ λουλούδια, Ἐκεῖνη, στὸ κέντρο μιᾶς μεγάλης παρέας ποὺ θορυβεῖ, ρουφάει τὸ τέταρτο κατὰ σειρὰν οὐΐσκυ της. 'Από τὸ διπλανό της ἀκριβῶς τραπεζάκι, Ἐκεῖνος, σφιγμένος στὸ ἄψογο φράκο του πίνει διαρκῶς στὴν ὑγειά της, χωρὶς Ἐκείνη νὰ τοῦ δίνη τὴν παραμικρὴ προσοχή).

ΕΚΕΙΝΗ (νεμάτη κέφι): Μὴ μοῦ πῆτε πὼς δὲν γλεντᾶει καὶ σήμερα, καὶ πέντα ὁ κόσμος!.. Αὐτὰ ποὺ συνηθίσαμε νὰ λέμε γιὰ κρίσι, γιὰ φτώχεια, καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο, εἶναι κουρουφιὲξαλα! Ἐγὼ βλέπω ὅτι ὅλοι γλεντοῦν —πρώτη ἀπὸ ὅλους ἐγώ!... Γκαρσόν! Ἕνα «Χουέϊτ Χόρς» ἀκόμη!... (Τὸ γκαρσόνι τῆς σερβίρει τὸ πέμπτο οὐΐσκυ, μὲ τὴν ἀνάλογη σόδα καὶ τὸν πάγο, κι' Ἐκείνη ρουφάει τὸ ποτήρι της ὡς κάτω).

ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΕΑ: Χορεύουμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί. "Ας χορέψουμε. (Σιγοψιθυρίζει στὸ σκοπὸ ποὺ παίζει ἡ ὀρχήστρα ἕνῶ παραδίνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ καβαλιέρου της. Ἐκείνος πάλι, ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι, σπκώνει μιὰ ντάμα τῆς παρέας του καὶ χορεύει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρεθῆ κοντὰ σ' Ἐκείνη γιὰ λίγο μέσα στὴν πίστα. Ἐκείνη ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν τὸν προσέχη. Τελειώνει ὁ χορός. Ἐκείνη κι' Ἐκείνος γυρίζουνε καθένας στὸ τραπεζάκι του).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάπως μελαγχολικά): Τί τὰ θέλετε... Μιὰ νύχτα Καρναβαλιοῦ μπορεῖ νὰ γεμίση τὴν καρδιὰ μας ἐλπίδες κι' ἀπογοητεύσεις... Πόσα ἀποκριάτικα ὄνειρα δὲ σπάζουνε σὰν τὴ σερπαντίνα!...

ΕΝΑ ΔΙΑΒΟΛΟΘΗΛΥΚΟ ΤΗΣ ΠΑΡΕΑΣ ΤΟΥ: Εἶσαι μελαγχολικός, πληχτικὸς καὶ σοχλός – δηλαδή, ἐντελῶς ντεμοντέ... Πάλι στοιχηματίζω πὼς κάποιαν ἀγαπᾶς. Θὰ εἶσαι μελαγχολικὸς ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὰ ζημερώματα θὰ γυρίζης στοὺς δρόμους καὶ θὰ ὁρκίζεσαι —καὶ, δυστυχῶς, θὰ τὸ πιστεύης...— ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄλλα μάτια σὰν τὰ δικά της, οὔτε ἄλλο στόμα, οὔτε ἄλλο κορμί, οὔτε ἄλλη ψυχή!

— Τὴν κορόϊδα, παιδιά!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

οὔτε ἄλλη μύτη, οὔτε ἄλλ' αὐτ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θεύγοντας ἀπό τό χορό, δέ χάσατε τίποτα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι... Δέ θυμᾶμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτό δέν τό γνωρίζετε;... (Βγάζει ἀπό τό ρόζ χαρτί τό λουλ. γοβάκι καί τῆς τό δίνει).

ΕΚΕΙΝΗ (μέ ἀδιάφορη ἐκπληξη): Ἄ, τό γοβάκι μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λιγάκι στενοχωρημένος ἀπό τό ἀδιάφορο ὕφος της): Ἐγώ πάντως εἶδα νά σᾶς βγαίνη τό γοβάκι καί θεώρησα καθῆκον μου νά τό μαζέψω καί νά σᾶς τό φέρω...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί πῶς μάθατε ποῦ κάθομαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο στενοχωρημένος): Ὁμολογῶ ὅτι σᾶς ἀκολούθησα...

ΕΚΕΙΝΗ (μέ παγερό σαρκασμό): Καί μακαρίζετε τήν τύχη πού σᾶς ἔρριξε μπροστά στά πόδια σας αὐτό τό γοβάκι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολύ στενοχωρημένος): Νομίζω πώς μέ παρεξηγήσατε...

ΕΚΕΙΝΗ (βουλιάζει σέ μιά βαθειά πολυθρόνα, βάζει τό ἕνα πόδι ἀπάνω στό ἄλλο καί ἀνάβει ἕνα τσιγάρο): Σᾶς πειράζει, φαίνεται ἡ ἀλήθεια ἁμα λέγεται χωρίς... Κι' ὅμως, ἔχω δίκηο: Μέ εἴδατε χθές τό βράδυ στό χορό, σᾶς ἄρεσα — εὐχαριστῶ, ἀλήθεια, συγκινημένη γιά τήν προτίμησί σας... — καί ὅταν ἡ τύχη σᾶς πέταξε ἕνα γοβάκι μου, προσπαθήσατε νά τό ἀξιοποιήσετε μέ κάθε τρόπο...

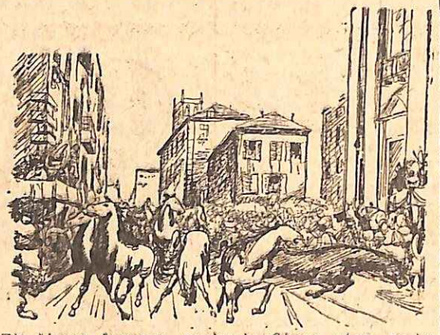
ΕΚΕΙΝΟΣ (μέ κάποια πίκρα): Καί τί θά κέρδιζα;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀλλάζει ὕφος): Ἀκοῦστε... Ζῶ ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες μ' ἕνα γοβάκι σκισμένο, πού ἔχει συνηθίσει νά μοῦ βγαίνη τόσες χιλιάδες τό μῆνα, ἐδῶ κι' ἕξη χρόνων εἶναι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται): Ἐπιτρέφατε μου νά σᾶς ἀποκαιρετήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ δείχνει τό λαμέ γοβάκι): Παρτε το κι' αὐτό... Ἐγκαινιάσατε τή γνωριμία μας μέ μιά ἀγνωσία. Τί νά τό κάνω τό γοβάκι πού ἔκανα; Ποῦ ἀκούστηκε μιά γυναίκα πού σέβεται στοιχειῶδες τά πόδια της νά φοράη δυό φορές τά ἴδια βραδυνά παπούτσια; Κρατῆστε τήν εὐρύνια σας αὐτό σαν ἀνάμνηση τῆς Στοχτοπούτας τοῦ 1956... (Τοῦ δίνει τό γοβάκι καί τά παπούτσια στό χέρι...).

ΣΠΥΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τά ἄλογα ἔτρεχαν χωρίς ἀναβάτες μέσα στούς δρόμους...

ΟΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΡΩΜΑΪΚΕΣ ΑΠΟΚΡΙΕΣ

Συνδυασμός τῆς εἰδωλολατρείας μέ τό Χριστιανισμό

Ἡ ἀρχή τοῦ καρναβαλιοῦ χάνεται σιά πρῶτα χρόνια τῆς ἱδρύσεως τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Κατά τά τέλη τοῦ Ἰανουαρίου ἤ τίς ἀρχές τοῦ Φεβρουαρίου, ὅταν φυσοῦσαν οἱ πρῶτες χλιαρές πνοές πού προαναγγέλλαν τόν ἐρχομό τῆς ἀνοίξεως, οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι τυλίγονταν μέ δέρματα ζώων καί στεφάνωναν τά κεφάλια τους μέ κλωνάρια κισσοῦ γιά νά περιπαίξουν τό χειμῶνα πού θάφευγε σέ λίγο. Μέ τόν καιρό, ἡ συνήθεια αὐτή γενικεύθηκε. Ἄνδρες καί γυναῖκες ἔτρεχαν στούς δρόμους μεταμφιεσμένοι, τραγουδοῦσαν καί χόρευαν.

Στά κατοπινά χρόνια, αὐτές οἱ γιορτές συγχωνεύτηκαν μ' ἐκεῖνες πού γίνονταν πρός τιμήν τοῦ θεοῦ Λουπέρκους, πού ἀντιστοιχεῖ στόν ἑλληνικό Πᾶνα. Στίς γιορτές αὐτές, οἱ νέοι ἔκρυβαν τό πρόσωπό τους μέ μιά μάσκα κι' ἔτρεχαν μισόγυμνοι στούς δρόμους, κρατῶντας ἕνα μαστίγιο στό χέρι. Μέ τό μαστίγιο αὐτό χτυποῦσαν στήν κοιλιά τίς γυναῖκες πού συναντοῦσαν καί ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψις ὅτι τό χτύπημα αὐτό τίς ἔκανε γονιμες. Πολλές στεῖρες γυναῖκες ἐβγαιναν μάλιστα ἐπίτηδες στούς δρόμους γιά νά βρεθῆ κάποιος νά τίς χτυπήση μέ τό μαστίγιό του στήν κοιλιά. "Οπως εἶναι εὐνοητο, οἱ γιορτές αὐτές κατάντησαν μέ τόν καιρό ἕνα ὄργιο ἀκολασίας.

Κατά τά Λουπερκάλια οἱ διακρίσεις μεταξύ τῶν τάξεων ἐξαφανίζονταν. Οἱ πατρίκιοι ἐμπαιναν στά σπίτια τῶν πληβείων καί ἀντίστροφα ἡ διασκέδαζαν μαζί στίς πλατείες. Οἱ δοῦλοι ἐπίσης εἶχαν ἀπόλυτη ἐλευθερία νά ποῦν ἤ νά κάμουν ὅ,τι ἤθελαν, ἀρκεῖ νά ἦταν μεταμφιεσμένοι.

Ἡ προσφιλέστερη μεταμφίεσις τῶν Ρωμαίων ἦταν ἡ ἀλλαγή τοῦ φύλου. Οἱ ἄνδρες μεταφιέζονταν σέ γυναῖκες καί ἀντίστροφα. Πίσω ἀπ' αὐτές τίς μεταφιέσεις ξετυλίγονταν τά πιό ἀκατονόμαστα ὄργια.

Μετά τήν ἐξαφάνισι τῆς εἰδωλολατρείας καί τήν ἐπικράτησι τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας βρέθηκαν σέ πολύ δύσκολη θέσι. Ἀπό τό ἕνα μέρος ἀποδοκιμαζαν αὐτές τίς γιορτές, ἀπό τό ἄλλο, ὅμως, δέν ἤθελαν νά ἐρθοῦν σέ σύγκρουσι μέ τίς μεγαλες λαικές μᾶζες πού εἶχαν συνηθίσει σ' αὐτό τό ξεφάντωμα. Γιά νά βγοῦν ἀπό τό ἀδιέξοδο, ἀναγνώρισαν αὐτές τίς γιορτές, προσπαθῶντας ταυτόχρονα νά περιορίσουν τόν ὀργιαστικό χαρακτῆρα τους. Ἡ περίοδος πού περιλαμβάνόταν μεταξύ τῆς Πρωτοχρονιᾶς καί τῆς πρώτης Δευτέρας τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς (Καθαρή Δευτέρα) χαρακτηρίσθηκε ὡς «ἐλεύθερη» καί ἀφιερώθηκε σέ διάφορες γιορτές, ἀνάμεσα στίς ὁποίες κυριαρχοῦσαν οἱ χοροί τῶν μεταμφιεσμένων.

Ἀπό τόν 14ον αἰῶνα καθιερώθηκαν οἱ ἀγῶνες ἁλόγων, πού δέν εἶχαν σχέσι μέ τίς σημερινές ἱπποδρομίες. Τά ἄλογα ἔτρεχαν χωρίς ἀναβάτες μέσα στούς δρόμους, ἐνῶ τό πλῆθος συνωστιζόταν στίς γωνιες ἤ σκαρφάλωνε στίς στέγες τῶν σπιτιῶν καί τά παρακινοῦσε μέ τίς φωνές του. Οἱ ἀγῶνες αὐτοί στοίχιζαν κάθε χρόνο ἀρκετά θύματα. Γιατί σέ πολλές περιπτάσεις, τά ἄλογα, πού τρελλαίνονταν ἀπό τίς φωνές καί τούς θορύβους, ἔπεφταν πάνω στό πλῆθος καί τό ποδοπατοῦσαν.

Τό 1633 ἔγιναν στή Ρώμη οἱ πρῶτοι «ἀγῶνες τεράτων». Ἐπρόκειτο γιά καμπούρηδες, κουτσούς, ἀνθρώπους μέ στρεβλά πόδια κλπ. πού διέσχιζαν μέ ἀδαμιαία περιβολή τούς δρόμους τῆς Ρώμης, συνοδευόμενοι ἀπό τούς γιουχαϊσμούς καί τά γέλια τοῦ πλήθους.

Ἡ Ἐκκλησία ἀναγκάστηκε σέ πολλές περιπτώσεις νά βάλη χαλινό στίς μεταμφιέσεις, πού ἀποτελοῦσαν προσβολή ἐναντίον τῶν κληρικῶν ἤ ἐθίμων τό θρησκευτικό αἴσθημα τοῦ λαοῦ. Ἔτσι π.χ. ἀπαγορεύθηκε τό 1528 σέ κείνους πού μετεῖχαν στό καρναβάλι νά μεταμφιέζονται σέ καρδιναλίους, ἐπισκόπους, ἱερεῖς κλπ.. Οἱ παραβάτες ἐτιμωροῦντο μέ πρόστιμο 50 χρυσῶν σκούδων καί κατάσχεσι τῶν ἁλόγων, ἁμαξῶν, καθώς καί τῶν ἐνδυμάτων τους πλήν ἑνός. Μιά ἄλλη διαταγή ἀπαγόρευε στούς μεταμφιεσμένους νά μπαίνουν στίς ἐκκλησίες καί νά πετάνε σάπια φροῦτα καί αὐγά. Ἀπαγορευόταν ἐπίσης στούς μεταμφιεσμένους νά εἶναι ὁπλισμένοι.

Εἰδικά μέτρα εἶχαν ληφθῆ, ἐξ ἄλλου, γιά τόν περιορισμό τῶν ὀργιαστικῶν χορῶν, στούς ὁποίους πρωτοστατοῦσαν οἱ ἑταῖρες τῆς Ρώμης. Πολλές ἀπ' αὐτές, σέ διάφορες περιόδους, πλήρωσαν μέ τή ζωή τους τήν ἐλευθεριότητά τους. Τίς κατηγόρησαν, δηλαδή, ὡς μάγισσες ἤ αἱρετικές καί τίς καταδίκασαν νά πεθάνουν πάνω στήν πυρά.

ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑ ΣΤΟ "ΘΕΟ„ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Οἱ Μπαθέντα πού ἀναζητοῦν τό θάνατο

Εἴχαμε γράψει ἄλλοτε γιά τό φοβερό μυστικό τῆς λίμνης Φουντοῦτζι, πού βρίσκεται στήν καρδιά τοῦ Τρανσθααλ, στή Νότιο Ἀφρική. Ὑπάρχει κάτι μέσα στή λίμνη αὐτή, ἴσως κάποιο ἄγνωστο ὑποβρύχιο τέρας πού τραβάει στό βυθό ὅσους ριψοκινδύνεψαν πάνω στά νερά της, εἴτε κολυμπῶντας εἴτε μέ βάρκα... Ἀπ' ὅσους ἐπιχείρησαν αὐτό τό τόλμημα, κανείς δέν διασώθηκε.

Τώρα λοιπόν, ἕνας ἐξερευνητής καί κυνηγός, ὁ Ζεράρ ντύ Τουά, ἐνῶ ἀναζητοῦσε κοιτάσματα μεταλλευμάτων σ' αὐτή τήν περιφέρεια, ἀνακάλυψε ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς περιοχῆς προσφέρουν ἀνθρωποθυσίες στό «θεό» τῆς λίμνης Φουντοῦτζι. Παρακολούθησε ὁ ἴδιος μέ τό μάτια του μιά τέτοια δραματική σκηνή.

Εἶχε πλησιάσει στή μυστηριώδη λίμνη, κάποια μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅταν ἄκουσε ξαφνικά ν' ἀντηχοῦνε ἐκεῖ κοντά τά τάμ - τάμ τῆς φυλῆς τῶν Μπαθέντα. Ἤξερε τή «γλῶσσα» αὐτή τῶν ἰθαγενῶν καί καταλαβε γρήγορα ὅτι τά «τάμ - τάμ» δέν μεταδίδανε καμμιά συνηθισμένη εἴδησι. Χτυποῦσαν γιά τό «Χορό τοῦ Θανάτου»!

Ἤξερε καλά ὁ λευκός κυνηγός ὅτι, ἄν τόν ἐπιαναν οἱ ἰθαγενεῖς νά παρακολουθῆ τή θρησκευτική αὐτή τελετή τους, θά τό πλήρωνε μέ τή ζωή του. Ἀλλ' ἡ περιέργεια τόν ἔσπρωξε νά πρόσχωρήση μέ κίλιες προφυλάξεις ὡς τή λίμνη καί νά κρυφτῆ στούς θάμνους, σ' ἕνα μέρος ἀπ' ὅπου μποροῦσε νά παρακολουθῆ ὅ,τι γινότανε στίς ὄχθες της.

Εἶδε λοιπόν ἀντίκρυ τρεῖς μαῦρους, καθισμένους κάτω ἀπό ἕνα δέντρο, νά κτυπάνε τά τάμ - τάμ. Γύρω τους, ἦσαν ξαπλωμένες κατεγῆς δεκαεξῆ γυμνές κοπέλλες. Δίπλα τους στέκονταν ὁ μάγος κι' ὁ ἀρχηγός τῆς φυλῆς, μέ τά ἀλλόκοτα στολίσματά του.

Ὁ δεύτερος χτύπησε δυό φορές τά χέρια του. Ὁ ρυθμός τῶν τάμ - τάμ ἄλλαξε τότε, κι' οἱ κοπέλλες σηκώθηκαν καί ἄρχισαν ἕνα παράξενο χορό.

Ὕστερα φάνηκαν ἕξη ἄλλοι μαῦροι, πού συνώδευαν ἕνα νέο τῆς φυλῆς τους, πού προχωροῦσε πρῶτος, περήφανα καί μέ τό κεφάλι ψηλά. Ὅταν ἔφτασαν κοντά, πῆγε καί στάθηκε δίπλα στό νέο μιά κοπέλλα ὡς 15 χρονῶν.

Ἀφοῦ ὁ μάγος ἔκανε τούς ἐξορκισμούς του, πρός τό μέρος τῆς λίμνης, τό ζευγάρι ἐκεῖνο προχώρησε μονάχο του καί μπῆκε στό νερό.

Παγωμένος ἀπ' τή φρίκη, ὁ κυνηγός εἶδε τό νέο καί τήν κοπέλλα νά προχωροῦν σταθερά, ὁλοένα καί πιό βαθυά.

Τό νερό εἶχε φτάσει πιά σχεδόν ὡς τό λαιμό τους, ὅταν κάποια ἀόρατη δύναμι τούς τράβηξε ξαφνικά πρός τά κάτω, καί χάθηκαν!

Ὁ κυνηγός εἶχε καταλάβει: Οἱ Μπαθέντα πρόσφεραν ἀνθρωποθυσία στό «θεό» τῆς λίμνης, γιά νά φέρη τή βροχή στά σπαρτά τους.

Ἀλλοτε, πετοῦσαν τά θύματα, δεμένα, μέσα στή λίμνη. Οἱ θυσίες αὐτές ἦσαν τότε συχνές. Σήμερα ὅμως τίς ἀπαγορεύουν αὐστηρά οἱ ἀρχές, τιμωρῶντας μέ ἀπαγχονισμό τούς μάγους καί τούς φυλάρχους πού θά τίς ἀποτολμήσουν.

Ἀλλ' οἱ Μπαθέντα βρῆκαν ἄλλο τρόπο: Τά θύματα πηγαίνουν μόνα τους στό θάνατο, θεληματικά. Ἀφοῦ θέλουν λοιπόν αὐτά τά ἴδια νά θυσιασθοῦν, δέν μπορεῖ νά θεωρηθῆ κανείς ὑπεύθυνος...

Ἄλλο ζήτημα τώρα τό πῶς οἱ μάγοι πείθουν αὐτούς τούς δυστυχισμένους νά προσφερθοῦν γιά θυσία... Ἴσως ἐκμεταλλεύονται τό θρησκευτικό φανατισμό τους, ἤ μεταχειρίζονται κάποια ὑπνωτική ὑποβολή.

Ἀφοῦ συντελέσθηκε ἡ ἀνθρωποθυσία, ὁ χορός καί τά τάμ - τάμ συνεχίσθηκαν ἄλλα πέντε λεπτά. Ὑστερα οἱ ἰθαγενεῖς ἔφυγαν.

Τότε μονάχα βγῆκε ἀπ' τήν κρύπτη του ὁ κυνηγός. Φρόντισε δέ νά μή μιλήση ποτέ σέ κανένα γιά ὅ,τι εἶχε δῆ, γιατί ἤξερε πῶς θά τό πλήρωνε μέ τή ζωή του.

Περιπετειῶδες ἱστορικό μυθιστόρημα ὑπό ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μανφρέδος παίρνει μέρος σ' ἕνα γεῦμα, πού ὁ Ραμπελαί παραθέτει στόν Λογιόλα καί στόν Καλδίνο. Κι' οἱ δυό ἐμφανίζονται μέ ψεύτικα ὀνόματα. Μ' ὅλο πού δέν γνωρίζουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ἡ συζήτησί τους περιστρέφεται στά θεολογικά ζητήματα κι' ὅπως εἶναι φυσικό καταλήγει σέ μιά σφοδρή λογομαχία. Κι' οἱ δυό ἐκτοξεύουν τρομερές ἀπειλές ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Ὁ Λογιόλα φεύγει πρῶτος, βέβαιος ὅτι εἶχε νά κάμη μέ τόν Καλβίνο καί συνιστᾶ στόν Ραμπελαί, νά προσποιῆται ἄγνοια καί νά προσπαθήση νά τόν κρατήση στό σπίτι του, μέ τόν προφανῆ σκοπό νά στείλη τούς ἀνθρώπους του γιά νά τόν συλλάβουν. Ἀλλ' ὁ Ραμπελαί εἰδοποιεῖ τόν Καλδίνο, πού φεύγει ἀμέσως. Στό γεῦμα αὐτό, ὁ Λογιόλα μίλησε γιά τόν Ντολέ καί τήν Αὐλή τῶν Θαυμάτων.

13ον —Ἀλλά δέν πρόκειται νά φύγω, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος. Ξαναγυρίζω στό Παρίσι.

—Θά πάς στό σπίτι τοῦ Ντολέ;

— Πρῶτα. Κι' ἔπειτα στήν Αὐλή τῶν Θαυμάτων... Ὁ Λογιόλα ἔχει σκοπό νά πυρπολήση καί νά ἐξολοθρεύση τά πάντα. Ἀλλά δέν συλλογίζεται ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἔχουν τήν ἀπόφασι νά ὑπερασπισθοῦν τόν ἑαυτό τους... Εἶχα ἀρχίσει νά πλήττω... Τώρα, ὅμως, νομίζω πώς ξαναζωντάνεψα. Ἀφοῦ τό θέλουν, θά ἔχωμε πόλεμο! Πόλεμο μέχρις ἐσχάτων!... Ἔπειτα ἀπό λίγο, θ' ἀκούσετε νά γίνεται λόγος γιά μεγάλα πράγματα, σοφέ μου διδάσκαλε.

Ἔτρεξε ἀμέσως πρός τήν πόρτα, πήδησε στό ἄλογό του κι' ἔφυγε μ' ἕναν τρελλό καλπασμό.

Ὁ Ραμπελαί γέμισε ἀργά τό ποτῆρι του, τό κύτταξε κάμποσες στιγμές κι' ἔπειτα τό ἔφερε στά χείλη του.

— Εἶνε δυνατόν οἱ ἄνθρωποι νά περνάνε τόν καιρό τους σκοτώνοντας ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ὅταν ὑπάρχη τρόπος γιά νά χαροῦν καί ν' ἀπολαύσουν ὅλοι τή ζωή; ψιθύρισε. Εἶνε δυνατόν νά θέλουν νά ποτίσουν μέ αἷμα τή γῆ, πού τούς δίνει αὐτό τό ὡραῖο κρασί;

— Οἱ βασιλιάδες κι' οἱ αὐτοκράτορες δέν μοῦ φάνηκαν πώς ἔφυγαν εὐχαριστημένοι ἀπό τό τραπέζι σας, εἶπε ἡ Γερτρούδη, πού μπῆκε ἐκείνη τή στιγμή.

— Κάνεις λάθος, κόρη μου, ἀπάντησε Ραμπελαί. Ἔφυγαν ἐνθουσιασμένοι.

— Μά δέν ἔφαγαν οὔτε τήν πουλάδα, οὔτε τό πατέ μέ τίς ἀντζούγες πού τούς εἶχα φτιάξει.

— Δέν συνηθίζουν νά τρῶνε πολύ.

— Τούς ἄκουγα πού φιλονεικοῦσαν.

—Ἔτσι συνηθίζουν οἱ βασιλιάδες, κόρη μου, εἶπε ὁ Ραμπελαί.

Ξαναγέμισε κατόπιν τό ποτῆρι του, ἀλλά δέν βιάστηκε νά τό φέρη στά χείλη του. Εἶχε βυθισθῆ σέ συλλογή.

Μιά δυστυχισμένη μητέρα

Σέ δυό σημεῖα τῆς ἀφηγήσεως μας μᾶς δόθηκε ὡς τώρα ἡ εὐκαιρία νά συναντήσωμε τόν ἱππότη ντέ Μπριέν καί τή γυναίκα του.

Κάτω ἀπό τό ἁπλό αὐτό ὄνομα κρυβόταν ὁ Ρωμαῖος πρίγκηπας ντέ Μοντεμπέλλο. Εἶχε ἔρθει μαζί μέ τή γυναίκα του καί τόν πιστό του ὑπηρέτη Λορέντζο στό Παρίσι κι' εἶχαν ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα πολυτελές μέγαρο στό κέντρο τῆς πόλεως.

Θά δοῦμε στή συνέχεια τῆς ἱστορίας μας γιά ποιό λόγο εἶχαν προτιμήσει αὐτό τό ψεύτικο ὄνομα ἀντί νά ἐμφανισθοῦν μέ τό πραγματικό τους.

Ἐκεῖνο τό ἀπόγεμα,ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη ἦταν σκυμμένη πάνω σ' ἕνα κέντημα. Τά χέρια της πηγαινοέρχονταν μηχανικά, ἀλλά τό μυαλό της ἔτρεχε ἀλλοῦ...

Σέ κάποια στιγμή, πέταξε τό κέντημα μακρυά καί ξέσπασε σέ λυγμούς.

Ποιὸς θά τῆς ξανάδινε τό ἀγαπημένο της παιδί;

Ἀπό εἴκοσι χρόνια τώρα, εἶχαν γυρίσει μαζί μέ τόν ἄντρα της ὅλη τήν Ἰταλία, σκορπίζοντας ἀσυλλόγιστα χρήματα δεξιά κι' ἀριστερά, γιά νά βροῦν τό παιδί αὐτό, πού ἦταν ὁ καρπός τῆς ἀγάπης τους.

Ἀλλ' ὅλες τους οἱ προσπάθειες εἶχαν μείνει ἄκαρπες. Δέν κατάφεραν ν' ἀνακαλύψουν κανένα ἴχνος, οὔτε κἄν μιά ἁπλῆ ἔνδειξι.

Μιά μέρα, τέλος, στή Νεάπολι, κάποιος τσιγγάνος τούς εἶχε πῆ ὅτι τό παιδί αὐτό βρισκόταν στά Παρίσι, ἀλλά δέν ἦταν σέ θέσι νά τούς δώση θετικές πληροφορίες. Τούς εἶχε ὑποδείξει μόνο νά ψάξουν στήν Αὐλή τῶν Θαυμάτων.

Οἱ δύο σύζυγοι ἔφυγαν τότε γιά τό Παρίσι, ὅπου ἄρχισαν ἀμέσως νά ψάχνουν.

Ἀλλ' οἱ ἡμέρες περνοῦσαν χωρίς ἀποτέλεσμα κι' ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη εἶχε βυθισθῆ καί πάλι στήν ἀπελπισία. Σίγουρα, ὁ γυιός της δέν ζοῦσε πιά.

Ἕνας θόρυβος βημάτων τήν ἔκανε, ξαφνικά, νά σηκώση τό κεφάλι της. Ὁ ἄντρας της εἶχε φύγει ἀπό τό πρωΐ γιά νά συνεχίση τίς ἐρευνες του καί νά πού ξαναγύριζε τώρα.

Ποιά νέα ἔφερνε ἄραγες; Στή σιωπή ἡ ἐρώτησί της θ' ἀπαντοῦσε ὅπως τόσες φορές ὡς τότε μ' ἕνα ξερό: «Τίποτε»;

Ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη σκούπισε βιαστικά τά δάκρυά της κι' ἔτρεξε νά τόν προϋπαντήση.

Τήν ἴδια στιγμή, ὁ ἄντρας της ἄνοιξε τήν πόρτα καί τό πρόσωπό του πρόβαλε στό φῶς.

Ἡ Βεατρίκη διάβασε πάνω σ' αὐτό κάποια παράξενη συγκίνησι. Ἦταν ἀπό χαρά ἤ ἀπό λύπη; Δέν μποροῦσε νά τό μαντέψη.

Τό ἴδιο ταραγμένο τῆς φάνηκε καί τό πρόσωπο τοῦ Λορέντζο, πού ἀκολουθοῦσε τόν κύριό του.

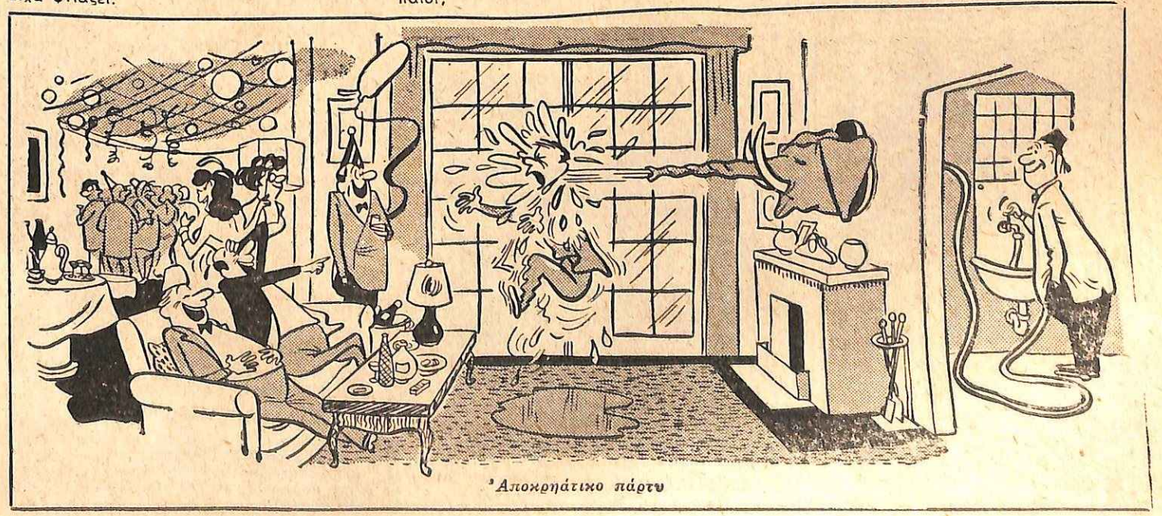
— Τί ἔμαθες, ἀγαπημένε μου; φώναξε ἡ πριγκήπισσα στόν ἄντρα της. Μίλησε μου... Μήν μέ βασανίζης...

Ὁ πρίγκηπας τήν ἔσφιξε μέ συγκίνησι στήν ἀγκαλιά του κι' ἔπειτα τήν ἔβαλε νά καθίση σέ μιά πολυθρόνα.

—Ἠρέμησε, ἀγαπητή μου Βεατρίκη,τῆς εἶπε. Θά σοῦ τά πῶ ὅλα... Δέν ξέρω τίποτε τό θετικό ἀκόμη, ἀλλά...

— Σέ ἀκούω, ψιθύρισε προσπαθώντας νά κρύψη τήν ταραχή της.

— Πρέπει νά εἶσαι δυνατή, ἄρχισε ὁ ἄντρας της. Δέν ξέρω ἄν σοῦ φέρνω μιά ἐλπ...

Ἀποκρηάτικο πάρτυ

δα ἢ μιὰ καινούργια ἀπογοήτευσι...Θὰ κρινῆς μόνη σου. Σήμερα τὸ πρωὶ ξαναπῆγα γύρω στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Δὲν ξέρω τί μὲ σπρώχνει σ' αὐτὸ τὸ μέρος... Ἂν ὁ γυιός μας εἶνε στὸ Παρίσι, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν βρῶ ἐκεῖ. . .

— Ἀλλὰ κι' ὁ τσιγγάνος ποὺ συναντήσαμε στὴ Νεάπολι ἐκεῖ τὸν εἶδε, εἶπε ἡ δυστυχισμένη μητέρα.

— Ὁ τσιγγάνος εἶδε ἕνα νέο ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε τ' ὄνομά του καὶ ποὺ ὅλοι πίστευαν πὼς ἦταν ἕνα κλεμμένο παιδί, ἀπάντησε ὁ ἄντρας της. Ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, γύρισα ὅλα τὰ στενοσόκκακα ποὺ βρίσκονται γύρω στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, μπῆκα σ' ὅλες τὶς ταβέρνες κι' ἔπιασα κουβέντα μ' ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους, ἄνδρες καὶ γυναίκες.

— Κι' ὕστερα;

— Ἔμαθα ἀπὸ ἕνα νυχτοφύλακα—γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ μένουν στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων δὲν φανερώνουν ὅσα γίνονται στὸ βασίλειό τους, ἀκόμη κι' ἂν τοὺς βάλης τὸ μαχαῖρι στὸ λαιμὸ — ἔμαθα, λοιπόν, ἀπὸ ἕνα νυχτοφύλακα ὅτι, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μιὰ τσιγγάνα ἔφερε στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων...

— Τελείωνε, σὲ παρακαλῶ.

— Ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δυὸ παιδιὰ κλεμμένα.

— Καὶ τὰ δυὸ μαζί;

— Δὲν μπόρεσα νὰ τὸ μάθω.

Ἡ πριγκήπισσα Βεατρίκη σηκώθηκε κι' ἔτρεξε νὰ τυλίξη μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ λαιμὸ τοῦ συζύγου της.

— Ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ εἶνε ὁ γυιός μας, τοῦ εἶπε.

Ὁ πρίγκηπας τὴν ξαναπῆγε στὴν πολυθρόνα της.

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγὼ νὰ ἐλπίζω, ἀπάντησε. Ἀφοῦ πῆρα αὐτὲς τὶς πληροφορίες, ἔκαμα μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μπῶ στὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων. Κουβέντιασα, παρακάλεσα, πρόσφερα τεράστια χρηματικὰ ποσά... Χαμένος κόπος! Αὐτοὶ οἱ ἀπόκληροι τῆς ζωῆς ἔχουν φρουροὺς ποὺ δὲν εἶνε εὔκολο νὰ τοὺς διαφθείρη κανείς. Μοῦ γέλασαν κατάμουτρα, ἀναίσχυντα, τὶς προτάσεις μου. «Οὔτε ὁ Βασιλιὰς δὲν μπορεῖ νὰ μπῆ ἐδῶ» μοῦ εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτούς. Ὁ Λορέντζο τράβηξε τὸ σπαθί του. Ἀλλὰ τὸν ὑποχρέωσα νὰ τὸ ξαναβάλη στὴ θήκη του. Τί θὰ κερδίζαμε ἂν τὰ βάζαμε μαζί τους; Ἦταν τόσοι πολλοὶ ποὺ θὰ μᾶς νικοῦσαν χωρὶς δυσκολία... Λυπᾶμαι γι' αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ κάμω, τώρα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη διαφορετικά. Τὸ λάθος εἶνε δικό τους. Δὲν θέλησαν νὰ μὲ δεχτοῦν σὰν φίλο. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς, γιατὶ θὰ ξαναγυρίσω σὰν ἐχθρός, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μπῶ. Ὁ Βασιλιᾶς Φραγκίσκος εἶνε μὲ τὸ μέρος μου.

— Πιστεύεις ὅτι ὁ Βασιλιὰς θὰ ἱκανοποίηση τὴν ἐπιθυμία σου;

— Ναί, γιατὶ ξέρει τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἔχω στὰ μέλη τῆς Ἰταλικῆς ἀντιπροσωπείας ποὺ ἔφτασε στὸ Παρίσι.

— Ἂς περιμένωμε λίγο ἀκόμη, παρακάλεσε ἡ δυστυχισμένη μητέρα.

— Ἀλλὰ μήπως κάνομε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ περιμένωμε διαρκῶς; εἶπε ὁ σύζυγός της. Δὲν ἐτελείωσα, ὅμως... Ἀποφάσισα νὰ φύγω, γιατὶ πλησίαζε ἡ ὥρα τῆς βασιλικῆς ἀκροάσεως. ὅταν, ξαφνικά, καθὼς περνοῦσα ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ δρομάκι, ἄκουσα ἕνα λυγμό, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ σταματήσω. Τέντωσα τ' αὐτιά μου, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα τίποτα πιά. Ἔκαμα νὰ συνεχίσω τὸ δρόμο μου, ἀλλά, ξαφνικά, ἔφτασε στ' αὐτιά μου μιὰ σπαρακτικὴ γυναικεία φωνή, μιὰ φωνὴ νέας ποὺ παλλόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ ποὺ ζητοῦσε βοήθεια. Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἔλεγε ἕνα ὄνομα... Ἡ δυστυχισμένη νέα φαίνεται ὅτι στήριζε ὅλες της τὶς ἐλπίδες στὸν ἄνθρωπο ποὺ φώναζε κι' ὅτι περίμενε ἀπ' αὐτὸν τὴ σωτηρία.

— Καὶ ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ ὄνομα; ρώτησε ἡ Βεατρίκη.

Ὁ ἄντρας της ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του.

— Τὸ μάντεψα, φώναξε ἡ πριγκήπισσα. Ἀλλὰ θέλω νὰ τ' ἀκούσω... Ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ ὄνομα;

— Ἡ νέα αὐτὴ φώναζε: «Μανφρέδο»!...

Ἡ πριγκήπισσα ἀνατρίχιασε.

— Μανφρέδο; εἶπε. Φώναζε Μανφρέδο;... Εἶσαι βέβαιος πὼς ἄκουσες καλά;... Αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη καλοῦσε τὸ Μανφρέδο γιὰ νὰ τὴν βοηθήση;... Ἀλλὰ τότε ὁ Μανφρέδος ζῆ! Τὸ παιδί μας εἶνε ζωντανό!... Μήπως ἔκαμες λάθος;... Καμμιὰ φορά, ὅταν κανεὶς ἔχη μιὰ ἔμμονη ἰδέα στὸ μυαλό, παραισθάνεται παραισθήσεις. Ἦταν πραγματικὰ ὁ Μανφρέδος αὐτὸς ποὺ καλοῦσε;

— Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ πρίγκηπας Μοντεμπέλλο. Ἡ φωνή, ἄλλωστε, δὲν ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά... Τὴν ἄκουσα πολὺ καθαρά. Κι' ὁ Λορέντζο τὴν ἄκουσε ἐπίσης.

— Καὶ τί ἔκαμες τότε;

— Τέντωσα τ' αὐτιά μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ καταλάβω ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὴ ἡ φωνή... Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν εὔκολο μέσα στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ φωνὴ ἀκουγόταν πιὸ καθαρά, ἔτρεξα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἔφτασα ἔξω ἀπὸ ἕνα μεγάλο σπίτι. Ἡ φωνὴ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος. Ἔσπασα τὴν πόρτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ καὶ ἀνέβηκα τὴ σκάλα τρέχοντας. Ἡ φωνὴ ἀκουγόταν πιὸ καθαρὰ καθὼς ἀνέβαινα. Ἔφτασα στὸ δεύτερο πάτωμα καὶ ἔσπασα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ ἔβγαινε ἡ φωνή. Ἔμπαινε ἀπὸ ἕνα παράθυρο ποὺ ἦταν ἀνοιχτό. Ἔτρεξα στὸ παράθυρο καὶ εἶδα ἕνα ἄλογο ποὺ ἔφευγε καλπάζοντας. Ἡ φωνὴ ἀκουγόταν ἀκόμη πιὸ καθαρά. Ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου καὶ ἔριξα μιὰ πυροβολιὰ στὸν ἀέρα. Ἔπειτα ἔριξα μιὰ δεύτερη πυροβολιά. Ἡ φωνὴ ἔσβησε ἀμέσως. Ἔμεινε μόνο ἕνα μακρυνὸ γέλιο, ποὺ ἔσβησε κι αὐτὸ σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ἔτρεξα στὸ δρόμο, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα τίποτα πιά. Ἔκαμα νὰ συνεχίσω τὸ δρόμο μου, ἀλλά, ξαφνικά, ἔφτασε στ' αὐτιά μου μιὰ σπαρακτικὴ γυναικεία φωνή, μιὰ φωνὴ νέας ποὺ παλλόταν ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ ποὺ ζητοῦσε βοήθεια. Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἔλεγε ἕνα ὄνομα... Ἡ δυστυχισμένη νέα φαίνεται ὅτι στήριζε ὅλες της τὶς ἐλπίδες στὸν ἄνθρωπο ποὺ φώναζε κι' ὅτι περίμενε ἀπ' αὐτὸν τὴ σωτηρία.

— Καὶ ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ ὄνομα; ρώτησε ἡ Βεατρίκη.

Ὁ ἄντρας της ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του.

— Τὸ μάντεψα, φώναξε ἡ πριγκήπισσα. Ἀλλὰ θέλω νὰ τ' ἀκούσω... Ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ ὄνομα;

— Ἡ νέα αὐτὴ φώναζε: «Μανφρέδο»!...

Ἡ πριγκήπισσα ἀνατρίχιασε.

— Μανφρέδο; εἶπε. Φώναζε Μανφρέδο;... Εἶσαι βέβαιος πὼς ἄκουσες καλά;... Αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη καλοῦσε τὸ Μανφρέδο γιὰ νὰ τὴν βοηθήση;... Ἀλλὰ τότε ὁ Μανφρέδος ζῆ! Τὸ παιδί μας εἶνε ζωντανό!... Μήπως ἔκαμες λάθος;... Καμμιὰ φορά, ὅταν κανεὶς ἔχη μιὰ ἔμμονη ἰδέα στὸ μυαλό, παραισθαίνει

ταν μιὰ γυναῖκα μὲ μεγάλη ἐπιρροή.

'Η δούκισσα κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν ἐνθαρρύνη καὶ νὰ τῆς βγάλη κάθε ὑποψία ἀπὸ τὸ μυαλό.

— Εἶμαι ἡ δούκισσα ντ' 'Ετάμπ, τῆς εἶπε. 'Ακοῦστε με, παιδί μου... Θὰ σᾶς μιλήσω μὲ ὠμὴ εἰλικρίνεια. Εἶμαι ἡ εὐνοουμένη τοῦ βασιλιᾶ... Βλέπετε ὅτι σᾶς τὸ λέω χωρὶς νὰ κοκκινίζω. Κατέχω μιὰ ἐξαιρετικὴ θέσι στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας. 'Αλλ' ἡ θέσις αὐτὴ κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή. Δυνατὸ καὶ τρομερὸ σήμερα, δὲν θὰ εἶμαι τίποτα αὔριο ἂν ὁ βασιλιᾶς πάψη νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα. Καταλαβαίνετε;

— Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου, κυρία; ρώτησε ἡ Ζιλὲτ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— 'Ακοῦστε με ὣς τὸ τέλος, εἶπε ἡ δούκισσα. 'Ο βασιλιᾶς θ' ἀδιαφορήση γιὰ μένα, ἂν μείνετε ἐδῶ. 'Ο πατέρας σας, ποὺ ξέρει τὰ μυστικὰ τῆς αὐλῆς, ἤρθε νὰ πέση στὰ πόδια μου καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσω νὰ φύγετε. Αὐτό, ἄλλωστε, ἦταν καὶ τὸ δικό μου συμφέρον. Γι' αὐτό, δὲν δυσκολεύθηκα νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία του. Κατάφερα, λοιπόν, μ' ἕνα ἔξυπνο τέχνασμα νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὸ Λοῦβρο... 'Η σειρὰ σας τώρα!

'Η ὠμὴ γλῶσσα τῆς δουκίσσης εἶχε πειράξει τὴ Ζιλέτ. 'Αλλὰ δὲν ἀμφέβαλε ὅτι τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

— 'Ο πατέρας μου βγῆκε ἀπὸ τὸ Λοῦβρο; ρώτησε.

— Ναί... σᾶς περιμένει καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα πιὸ πέρα. Κατάφερα νὰ τοῦ προμηθεύσω ἕνα ἀμάξι ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήση ὅπου θελήσετε... Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ εἶναι ν' ἀπομακρυνθῆτε... Συγχωρῆστε με, παιδί μου, γιατὶ σᾶς μιλάω ἔτσι... 'Αλλά, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν χάνωμε οὔτε στιγμή.

— Εἶμαι ἕτοιμη νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, εἶπε ἡ Ζιλέτ.

— 'Ελᾶτε...

Πέρασαν ἀμέσως στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου περίμενε ὁ 'Αλαϊ ντὲ Μαχοῦ.

— Προπορευθῆτε καὶ φροντίστε νὰ μὴν μᾶς φέρουν δυσκολίες στὴν ἔξοδο, τοῦ εἶπε ἡ δούκισσα.

'Ο ἀξιωματικὸς ἔτρεξε ἀμέσως.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ δούκισσα καὶ ἡ Ζιλὲτ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ Λοῦβρο.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου; ρώτησε ἡ νέα.

— 'Ελᾶτε, τῆς φώναξε ἡ δούκισσα τραβώντας την μέσα στὸ σκοτάδι.

'Ο 'Αλαϊ λὲ Μαχοῦ βάδιζε τρία βήματα πίσω, ἕτοιμος νὰ ἐπέμβη ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου; ξαναεῖπε ἡ Ζιλὲτ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ φοβᾶται. Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν πατέρα μου!

— Θὰ τὸν δῆτε σὲ λίγο, τῆς ἀπάντησε ἡ δούκισσα. 'Ελᾶτε... ἐλᾶτε...

'Η Ζιλὲτ δίστασε.

— Κύριε λὲ Μαχοῦ! φώναξε ἡ δούκισσα. 'Εκεῖνος ἔτρεξε ἀμέσως.

— Βοηθῆστε τὴ δεσποινίδα νὰ προχωρήση...

'Απὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της, ὁ ἀξιωματικὸς κατάλαβε. Ἔπιασε ἀμέσως ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ Ζιλὲτ καὶ τὴν τράβηξε μὲ ὁρμή.

— Ποῦ μὲ πηγαίνετε; φώναξε ἡ δυστυχισμένη. 'Ω, κύριε, μὲ κάνετε νὰ πονάω!... Κυρία!...

'Η δούκισσα, ὅμως, δὲν ἀπάντησε.

'Η Ζιλὲτ κατάλαβε τότε ὅτι τὴν εἶχαν παρασύρει σὲ παγίδα καὶ τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω μ' ὅλη της τὴ δύναμι.

— Βοήθεια! φώναξε. Βοήθεια!

— Κάμετε τὸ καθῆκον σας, κύριε λὲ Μαχοῦ, εἶπε ψυχρὰ ἡ δούκισσα.

— Βοήθεια! φώναξε καὶ πάλι ἡ Ζιλέτ. 'Αλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο. Μὲ μια γρήγορη κίνησι, ὁ 'Αλαϊ λὲ Μαχοῦ τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι του κι' ἔπειτα τὴ φίμωσε μὲ τὴ σάρπα του.

Τὸ σπίτι τῆς τρελλῆς

Ἕνα ἀμάξι μετέφερε σὲ λίγο τὴ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ, τὸν 'Αλαϊ λὲ Μαχοῦ καὶ τὴ Ζιλὲτ στὴν ὁδὸ τῶν 'Ελευθέρων Τοξοτῶν.

'Η Ζιλὲτ εἶχε χάσει, στὸ μεταξύ, τὶς αἰσθήσεις της.

Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Μαργαρίτας τῆς τρελλῆς, ἡ δούκισσα κατέβηκε πρώτη καὶ διέταξε τὸν 'Αλαϊ λὲ Μαχοῦ νὰ φορτωθῆ τὴ Ζιλὲτ στὸν ὦμο του καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήση.

Ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὴν ξύλινη σκάλα. 'Η δούκισσα ἔσπρωξε κατόπιν τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὴν ἁθλια τρώγλη τῆς τρελλῆς.

— Σοῦ ἔφερα τὴ νέα ποὺ σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ, εἶπε στὴ Μαργαρίτα πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι. Τὴ βλέπεις;

'Ο 'Αλαϊ λὲ Μαχοῦ, εἶχε μπῆ ἔπειτα ἀπὸ τὴ δούκισσα κι' εἶχε ἀποθέσει τὴν ἀναίσθητη Ζιλὲτ στὸ πάτωμα. Τῆς ἔβγαλε κατόπιν τὸ φίμωτρο ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῆς ἔλυσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

— Εἶνε ἡ κόρη τῆς κακῆς γυναίκας ποὺ σ' ἔκαμε νὰ ὑποφέρης, συνέχισε ἡ δούκισσα

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΥΟ

Τὸ τελευταῖο κῦμα ψύχους ποὺ ἔπληξε τὴν 'Αγγλία πάγωσε κυριολεκτικὰ καὶ τὰ περιστέρια τῆς πλατείας Τραφάλγκαρ τοῦ Λονδίνου. Τὸ δριμὺ ψῦχος δυσχεραίνει τὸ πέταγμα τῶν πτερύγων αὐτῶν καὶ τὰ καθηλώνει στὸ ἔδαφος. Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ἐφετεινὸς βαρὺς χειμώνας, προκάλεσε στὴν Εὐρώπη περὶ τοὺς 800 θανάτους. Οἱ δὲ ζημιὲς ποὺ ὑπέστησαν τὰ σπίτια, ἡ γεωργία καὶ οἱ συγκοινωνίες ἀνῆλθαν σὲ πολλὰ δισεκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα.

— Κι' ἡ κόρη μου; εἶπε ἡ τρελλή.

— Θὰ σοῦ τὴν φέρω... Στὸ μεταξύ, ἡ νέα αὐτὴ εἶνε δική σου... Μπορεῖς νὰ τὴν κάμης ὅ,τι θέλεις. Μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἶνε ἡ κόρη τῆς γυναίκας ποὺ σοῦ ξερρίζωσε τὴν καρδιά.

'Η τρελλὴ κύτταξε πρῶτα τὴ Ζιλὲτ κι' ἔπειτα τὴ δούκισσα κι' ἔκαμε μιὰ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ δείξη πὼς εἶχε καταλάβει.

— Εἶνε δική σου, τῆς ξαναεῖπε ἡ δούκισσα. Μπορεῖς νὰ τῆς βγάλης τὰ μάτια, νὰ τὴν κόψης κομματάκια, νὰ τὴν κρεμάσης. Ἔφυγε κατόπιν παίρνοντας μαζί της καὶ τὸν 'Αλαϊ λὲ Μαχοῦ.

— Πρέπει νὰ ξεχάσετε ὅ,τι εἴδατε κι' ὅτι ἀκούσατε, τοῦ εἶπε καθὼς ξανάμπαιναν στὰ ἁμάξι. Διαφορετικά, σᾶς περιμένει ἡ Βαστίλλη.

— Δὲν εἶδα καὶ δὲν ἄκουσα τίποτε, κυρία, ἀπάντησε ὁ Μαχοῦ.

Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε ἀμέσως.

Μέσα στὴν τρώγλη τῆς τρελλῆς, ἡ Ζιλὲτ ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ συνέρχεται. Ἄνοιξε πρῶτα τὰ μάτια της κι' ἔπειτα ἀναπηδήθηκε στοὺς ὠμοὺς της. Εἶνε πολὺ ὁμοιοφη... Μοῦ λέει: «Μαγούλα, σ' ἀγαπάω» καὶ κοιμᾶται κάθε βράδυ στὴν ἀγκαλιά μου. Δὲν ξέρει τίποτε ἀπὸ τὴ ζωή μου, ἀλλὰ καταλαβαίνει πὼς ἔχω πονέσει πολύ. 'Η καρδούλα της τῆς λέει πὼς ἔχω πονέσει τόσο πολὺ ποὺ δὲν ἀντέχω πιά. Μὲ σφίγγει τότε στὴν ἀγκαλιά της κι' ἀμέσως ξεχνάω τοὺς πόνους μου καὶ γίνομαι εὐτυχισμένη... 'Αλλὰ σὺ εἶσαι ἡ Ζιλέτ;

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ βαθειὰ λύπη, ἡ Ζιλὲτ ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ξεσχίζεται. Ξέχασε ἀμέσως τοὺς δικούς της πόνους καὶ τὰ δικά της βάσανα καὶ κύτταξε μὲ συμπόνοια αὐτὴ τὴ γυναίκα.

— Γιατί μὲ μισεῖτε, κυρία, ἀφοῦ κι' ἐγὼ ὑποφέρω ὅπως καὶ σεῖς; τῆς εἶπε. Ὦ, ἂν ξέρατε πόσο εἶμαι δυστυχισμένη!

'Αλλ' ἡ Μαργαρίτα δὲν φάνηκε πὼς ἄκουσε τὰ λόγια της.

— Ἂν δὲν εἶσαι ἡ Ζιλέτ, ποῦ βρίσκεται, λοιπόν, ἡ κόρη μου; ξαναεῖπε. Δὲν τὴν εἶδα οὔτε σήμερα, οὔτε χτές. Εἶνε ἀμέτοητες οἱ ἡμέρες ποὺ δὲν τὴν εἶδα. Ποῦ εἶνε; Ψάχνω παντοῦ, ἀλλὰ δὲν κατάφερα ἀκόμη νὰ τὴν βρῶ πουθενά. Ἔχω περπατήσει τόσο πολύ, ποὺ τὰ πόδια μου δὲν μὲ βαστάνε πιά. Ποῦ εἶνε;... Ποιὸς μοῦ τὴν πῆρε;... Ἂν εἶχε πεθάνει, θὰ τὸ ἤξερα. Ὄχι, μὴν μοῦ πῆτε πὼς ἔχει πεθάνει... Καμμιὰ φορὰ νομίζω πὼς θὰ τὴν βρῶ... 'Αλλά, ξαφνικά, βλέπω μπροστά μου ἕνα σωρὸ ἐμπόδια, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ παραμερίσω... Σίγουρα μοῦ τὴν κρύβει ὁ Φραγκίσκος. Τὴν θέλει κι' αὐτὴν ὅπως ἤθελε ἄλλοτε τὴ μητέρα της... Τὴν κόρη ἔπειτα ἀπὸ τὴ μητέρα... Ὅταν τὴν ἀτιμάση, θὰ τὴν πετάξη κι' αὐτήν, ὅπως ἔκαμε καὶ μὲ μένα... 'Αλλὰ θὰ πληρώση γιὰ τὰ ἐγκλήματά του... Μιὰ γυναῖκα θὰ ἐκδικηθῆ ὅλες τὶς νέες ποὺ τὶς πῆρε στὰ βρωμερὰ χέρια του καὶ κατόπιν τὶς πέταξε σὰν παιχνιδάκια.

— Κυρία, τῆς εἶπε ἡ Ζιλέτ, γιατί ἀπελπίζόσαστε ὅτι μπορεῖτε νὰ ξαναβρῆτε τὴν κόρη σας;... Ἴσως τὴν βρῆτε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόσαστε.

'Η τρελλὴ ἄρχισε νὰ γελάη καὶ πάλι.

— Σούτ! εἶπε πολὺ σιγά. Θὰ μοῦ φέρουν τὴν κόρη μου... Μοῦ τὸ εἶπε ἡ καλὴ κυρία: «Θὰ κάμης αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ καὶ θὰ σοῦ φέρω τὴν κόρη σου...» Ναί, ἔτσι εἶνε. 'Η νέα εἶδε μιὰν ἀπειλὴ στὰ τελευταῖα λόγια τῆς τρελλῆς. Ὑπῆρχε μιὰ τρομερὴ πλεκτάνη γύρω της, ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ τὴν μαντέψη.

— Τί σᾶς ζήτησαν νὰ κάμετε γιὰ νὰ σᾶς δώσουν τὴν κόρη σας; ρώτησε προσπαθώντας νὰ δώση ἕναν σταθερὸ τόνο στὴ φωνή της.

— Τί νὰ κάμω; εἶπε ἡ Μαργαρίτα. 'Η καλὴ κυρία μοῦ εἶπε νὰ σὲ βασανίσω... Δὲν πρέπει νὰ πεθάνης μιὰ φορά, ἀλλὰ χίλιες!

— Καὶ θὰ τὸ κάμετε;

'Η τρελλὴ ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Μὲ ρωτάει ἂν θὰ τὸ κάμω; εἶπε. 'Αλλὰ καὶ τί δὲν θἄκανα γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν κόρη μου;

— Θὰ κάμετε αὐτὸ τὸ τρομερὸ πρᾶγμα, ἐπειδὴ σᾶς διέταξε μιὰ γυναῖκα ποὺ μὲ ἐχθρεύεται; ρώτησε ἡ Ζιλέτ.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ τρελλή. Δὲν θὰ τὸ κάμω γι' αὐτό. 'Αλλὰ γιατὶ σὲ μισῶ. Κάνοντάς σε νὰ ὑποφέρης, θὰ ἐκδικηθῶ τὴ γυναῖκα ποὺ κατέστρεψε τὴ ζωή μου... Θὰ ἐκδικηθῶ τὴ μητέρα σου!

— Τὴ μητέρα μου!

'Ηταν τόσο σπαρακτικὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, ποὺ ἡ τρελλὴ σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὴν κύτταξε σαστισμένη.

— Τὴ μητέρα μου; ξαναεῖπε ἡ Ζιλέτ. Τὴν ξέρετε κυρία;

— Ἂν τὴν ξέρω! ἀπάντησε ἡ τρελλή. Μὲ ρωτᾶς ἂν τὴν ξέρω!... Ἄκουσε, λοιπόν... 'Αγαποῦσα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔλεγαν Φραγκίσκο... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἡ μητέρα σου, μοῦ πῆρε τὸν ἀγαπημένο μου κι' ἀπὸ τότε κλαίω. Πῶς μπορῶ, λοιπόν, νὰ μὴ τὴ μισῶ; Τὰ ἀσυνάρτητα αὐτὰ λόγια τρόμαξαν τὴ Ζιλέτ.

«Εἶνε τρελλὴ» σκέφτηκε.

'Η Μαργαρίτα ξαναπῆγε κοντά της, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν τράνταξε κάμποσες φορές.

— Ἂν ξέρω τὴ μητέρα σου! ξαναεῖπε. Αὐτὴ μοῦ ἔφερε τὴν ἐπιστολή... τὴν ἐπιστολὴ ὅπου ὁ Φραγκίσκος μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε... Αὐτὴ καθόταν στὰ γόνατα τοῦ Φραγκίσκου τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφερα τὴν κόρη μου στὸν κόσμο... Καὶ μὲ ρωτᾶς ἂν τὴν ξέρω τὴ μητέρα σου; Εἶσαι, λοιπόν, τρελλή;

Τράνταξε καὶ πάλι τὴ Ζιλέτ, ἐνῶ τὰ μάτια της ἐξακόντιζαν ἀστραπές.

'Η νέα κατάφερε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ τινάχτηκε ὀρθια.

— Εἶνε τρελλή! τραύλισε. Θὰ μὲ σκοτώση!

'Αλλ' ἡ Μαργαρίτα ὥρμησε πάνω της καὶ τῆς ἔσφιξε μὲ λύσσα τὸ χέρια.

'Η Ζιλὲτ ἄφησε ἕνα ἐλαφρὸ μουγκρητὸ καὶ κατόπιν σωριάστηκε κάτω. Εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις της.

'Η μάσκα

'Η τρελλὴ ἄφησε τὰ χέρια τῆς νέας κι' ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιὰ λαχανιασμένη.

Μιὰ φωτεινὴ λάμψι ξεχύθηκε, ξαφνικά, μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς της.

Γιατί, λοιπόν, ἔπρεπε νὰ βασανίση αὐτὸ τὸ ἄκακο κι' ἀθῶο πλάσμα; Δὲν μποροῦσαν ἄρα γε νὰ τῆς ξαναδώσουν τὴν κόρη της χωρὶς νὰ τὴν ὑποχρεώσουν σ' αὐτὴ τὴ σκληρὴ καὶ βάρβαρη πρᾶξι;

Τὴ νέα αὐτὴ ποὺ κοιτόταν χάμω τὴν ἀναζητοῦσε ἡ μητέρα της, ὅπως κι' αὐτὴ ἔψαχνε νὰ βρῆ τὴν κόρη της. Τὴ Ζιλέτ της! Τὴν ἀγαπημένη της Ζιλὲτ ποὺ ἦταν ἕξη χρόνων. Τὸ μυαλό της δὲν ξέφευγε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. 'Η κόρη της ἦταν πάντοτε ἕξη χρόνων.

Παρακολούθησε κάμποσες στιγμὲς αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἀλλ' ἔπειτα τὸ κενὸ ἁπλώθηκε καὶ πάλι στὸ μυαλό της.

Γιὰ ποιὸ λόγο ἔπρεπε νὰ λυπηθῆ αὐτὴ τὴ νέα; Τὴν ἀδιάντροπη! Εἶχε τολμήσει νὰ τῆς πῆ πὼς λεγόταν Ζιλέτ! Ὅπως κι' ἡ κόρη της! 'Αλλὰ θὰ μετάνοιωνε πικρὰ γι' αὐτό.

Κι' ἄλλωστε, τί τὴν εἶχε διατάξει ἡ καλὴ κυρία;... Ὄχι, δὲν θὰ τὴν σκότωνε... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν σκοτώση μιὰ μόνον φορά. Θἄβρισκε κάτι ἄλλο, ποὺ θἄκανε αἰώνιο τὸν πόνο καὶ τὰ μαρτύριό της.

Τί ὅμως;

Τὰ μάτια τῆς τρελλῆς ξαναπῆραν τὴν τρομερὴ ἔκφρασί της.

Πλησίασε σὲ λίγο καὶ καυβαριάστηκε στὰ πόδια τῆς νέας. Ποιὸ μαρτύριο θὰ ἐπινοοῦσε γιὰ τὸ θῦμα της;

Κύτταξε τὴ Ζιλὲτ μὲ προσοχή. 'Η ἀναπνοή της ἦταν κανονική. Κοιμόταν. Εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ λιποθυμία στὸν ὕπνο χωρὶς ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της.

Οἱ ὧρες κυλοῦσαν ἀργά.

Ἕνα ἀδύνατο φῶς ἁπλώθηκε, τέλος, μέσα στὸ δωμάτιο. Εἶχε ἡμερώσει.

'Η Μαργαρίτα τινάχτηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὀρθια. Εἶχε βρῆ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. 'Η ἐκδίκησί της θὰ ἦταν τρομερή! Σίγουρα, ἡ καλὴ κυρία θὰ εὐχαριστιόταν καὶ θὰ τῆς ξανάδινε τὴν κόρη της.

— Γρήγορα! φιθύρισε. Δὲν πρέπει νὰ χάνω οὔτε στιγμή!

Ἔτρεξε ἀμέσως σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, πῆρε ἀπὸ κεῖ ἕνα σχοινὶ καί, ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὴ Ζιλέτ, τῆς ἔδεσε προσεχτικὰ τὰ πόδια κι' ἔπειτα τὰ χέρια, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν μπορῆ νὰ κάμη τὴν παραμικρὴ κίνησι.

'Ηταν ἤσυχη τώρα πὼς τὸ θῦμα της δὲν μποροῦσε νὰ φύγη.

'Η Μαργαρίτα ἄνοιξε κατόπιν τὴν πόρτα καὶ βγῆκε, ἀφοῦ πῆρε μαζί της τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ἡ δούκισσα ντ' Ἐτάμπ.

Ὅταν ξαναγύρισε, εἶχε περάσει πάνω ἀπὸ ὥρα.

'Ηταν λαχανιασμένη. 'Ανέβηκε, ὡστόσο, τρέχοντας τὴ σκάλα.

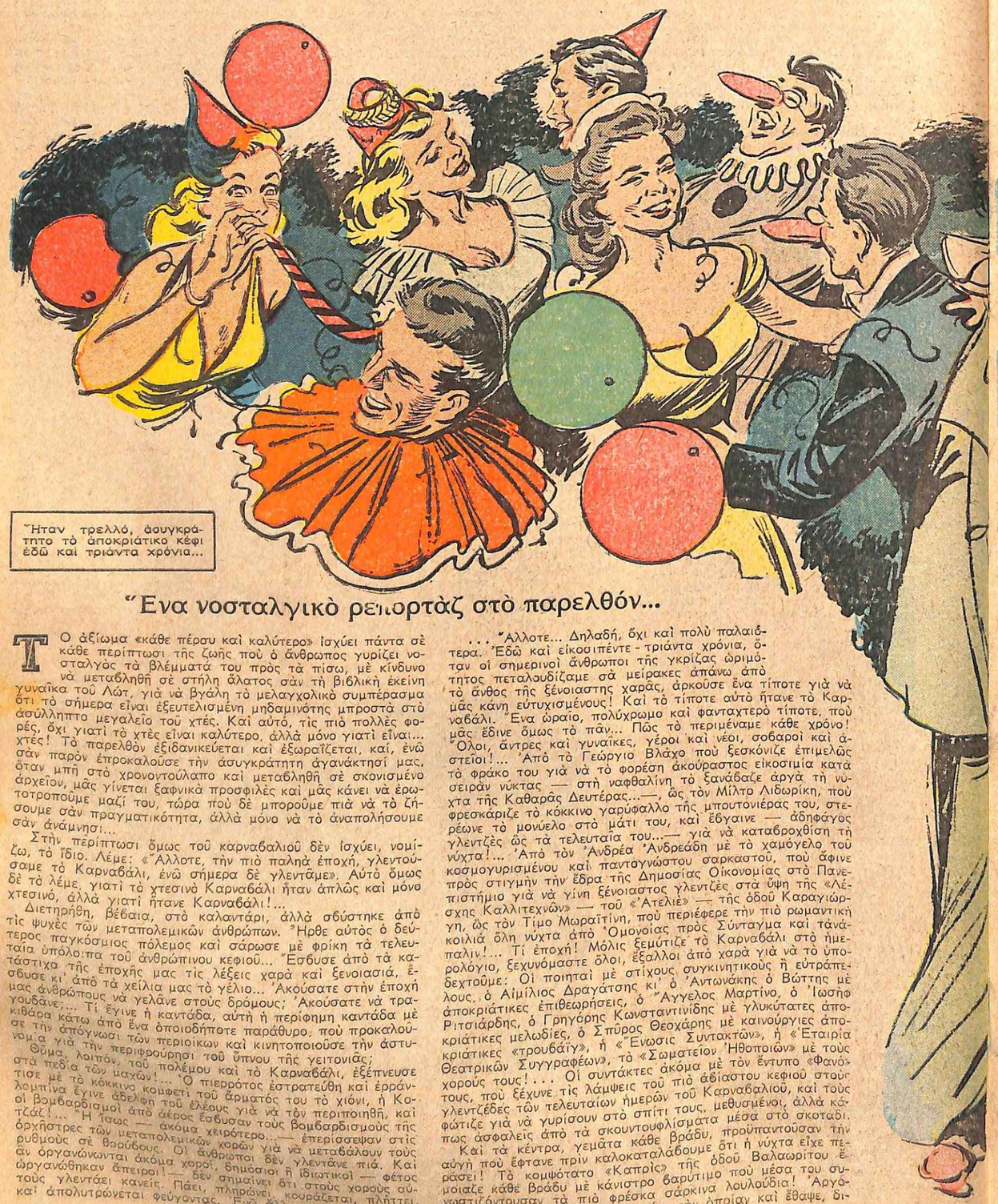
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια

ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Στὸ Παρίσι, τὸ «κλοῦ» τῆς ἐφετεινῆς ἀποκριᾶς ἀπετέλεσε τὸ «μπάλ ντὲ τὲτ» (χορὸς κεφαλιῶν), ποὺ διοργάνωσε στὸ πολυτελέστατο μέγαρό της ἡ περίφημη μαντὰμ ντὲ Νοάϊγ (κάτω ἀριστερά). Τὰ ἔσοδα τῆς κυρίας αὐτῆς ποὺ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σπουδαῖες γυναῖκες τῆς γαλλικῆς κοινωνίας καὶ τὶς πιὸ πλούσιες ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, προέρχονται ἀπὸ διάφορες ἐπιχειρήσεις τοῦ λιμένος τῆς Ν. Ὑόρκης, στὶς ὁποῖες εἶναι μέτοχος. Ὁ χορὸς της εἶχε τιτλοφορηθῆ «Διακεκριμμένα κεφάλια 4 αἰώνων». Στὴ φωτογραφία μας ἕνα ζευγάρι ἀπὸ τοὺς 380 προσκεκλημένους της τὴ μεταμφίεσι, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήση. Τέλος οἱ ἴδιοι ἐξήγησαν ὅτι παρίσταναν τὸν παλιὸ περίφημο Ὁλλανδὸ ζωγράφο Ἱερώνυμο Μπὸς καὶ τὴν Ἀμαρτία.

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Ἦταν τρελλό, ἀουγκράτητο τὸ ἀποκριάτικο κέφι ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια...

Ἕνα νοσταλγικὸ ρεπορτὰζ στὸ παρελθόν...

Ὁ ἀξίωμα «κάθε πέρσυ καὶ καλύτερο» ἰσχύει πάντα σὲ κάθε περίπτωση τῆς ζωῆς ποὺ ὁ ἄνθρωπος γυρίζει νοσταλγὸς τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ πίσω, μὲ κίνδυνο νὰ μεταβληθῆ σὲ στήλη ἅλατος σὰν τὴ βιβλικὴ ἐκείνη γυναῖκα τοῦ Λώτ, γιὰ νὰ βγάλη τὸ μελαγχολικὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ σήμερα εἶναι ἐξευτελισμένη μηδαμινότης μπροστὰ στὸ ἀσύλληπτο μεγαλεῖο τοῦ χτές. Καὶ αὐτό, τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ὄχι γιατὶ τὸ χτὲς εἶναι καλύτερο, ἀλλὰ μόνο γιατὶ εἶναι... χτές! Τὸ παρελθὸν ἐξιδανικεύεται καὶ ἐξωραΐζεται, καί, ἐνῶ σὰν παρὸν ἐπροκαλοῦσε τὴν ἀσυγκράτητη ἀγανάκτησί μας, ὅταν μπῆ στὸ χρονογούλαπο καὶ μεταβληθῆ σὲ σκονισμένο ἀρχεῖο, μᾶς γίνεται ξαφνικὰ προσφιλὲς καὶ μᾶς κάνει νὰ ἐρωτοτροποῦμε μαζί του, τώρα ποὺ δὲ μποροῦμε πιὰ νὰ τὸ ζήσουμε σὰν πραγματικότητα, ἀλλὰ μόνο νὰ τὸ ἀναπολήσουμε σὰν ἀνάμνησι...

Στὴν περίπτωσι ὅμως τοῦ καρναβαλιοῦ δὲν ἰσχύει, νομίζω, τὸ ἴδιο. Λέμε: «Ἄλλοτε, τὴν πιὸ παλιὰ ἐποχή, γλεντούσαμε τὸ Καρναβάλι, ἐνῶ σήμερα δὲ γλεντᾶμε». Αὐτὸ ὅμως δὲ τὸ λέμε, γιατὶ τὸ χτεσινὸ Καρναβάλι ἦταν ἁπλῶς καὶ μόνο χτεσινό, ἀλλὰ γιατὶ ἦτανε Καρναβάλι!...

Διετηρήθη, βέβαια, στὸ καλαντάρι, ἀλλὰ σβύστηκε ἀπὸ τὶς ψυχὲς τῶν μεταπολεμικῶν ἀνθρώπων. Ἦρθε αὐτὸς ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος καὶ σάρωσε μὲ φρίκη τὰ τελευταῖα ὑπόλοιπα τοῦ ἀνθρώπινου κεφιοῦ... Ἔσβυσε ἀπὸ τὰ κατάστιχα τῆς ἐποχῆς μας τὶς λέξεις χαρὰ καὶ ξενοιασιά, ἔσβυσε κι' ἀπὸ τὰ χείλια μας τὸ γέλιο... Ἀκούσατε στὴν ἐποχή μας ἀνθρώπους νὰ γελᾶνε στοὺς δρόμους; Ἀκούσατε νὰ τραγουδᾶνε;... Τί ἔγινε ἡ καντάδα, αὐτὴ ἡ περίφημη καντάδα μὲ κιθάρα κάτω ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε παράθυρο, ποὺ προκαλοῦσε τὴν ἀπογνωσι τῶν περιοίκων καὶ κινητοποιοῦσε τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν περιφρούρησι τοῦ ὕπνου τῆς γειτονιᾶς;

Θῦμα, λοιπόν, τοῦ πολέμου καὶ τὸ Καρναβάλι, ἐξέπνευσε στὰ πεδία τῶν μαχῶν!... Ὁ πιερρότος ἐστρατεύθη καὶ ἐρράντισε μὲ τὸ κόκκινο κομφετὶ τοῦ ἅρματός του τὸ χιόνι, ἡ Κολομπίνα ἔγινε ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆ, καὶ οἱ βομβαρδισμοὶ ἀπὸ ἀέρος ἔσβυσαν τοὺς βομβαρδισμοὺς τῆς πιάτζας!... Ἢ ἴσως — ἀκόμα χειρότερο... — ἐπερίσσεψαν στὶς ὀρχήστρες τῶν μεταπολεμικῶν χορῶν γιὰ νὰ μεταβάλουν τοὺς ρυθμοὺς σὲ θρηνώδους. Οἱ ἄνθρωποι δὲν γλεντᾶνε πιά. Καὶ ἂν ὀργανώνονται ἀκόμα χοροί, δημόσιοι ἢ ἰδιωτικοί — φέτος ὀργανώθηκαν ἄπειροι! — δὲν σημαίνει ὅτι στοὺς χοροὺς αὐτοὺς γλεντάει κανείς. Πάει, πληρώνει, κουράζεται, πλήττει, καὶ ἀπολυτρώνεται φεύγοντας. Ἕνα ἄλλοτε...

... Ἄλλοτε... Δηλαδή, ὄχι καὶ πολὺ παλαιότερα. Ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε - τριάντα χρόνια, ὅταν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι τῆς γκρίζας ὡριμότητος πεταλουδίζαμε σὰ μείρακες ἀπάνω ἀπὸ τὸ ἄνθος τῆς ξένοιαστης χαρᾶς, ἀρκοῦσε ἕνα τίποτε γιὰ νὰ τὸ μᾶς κάνη εὐτυχισμένους! Καὶ τὸ τίποτε αὐτὸ ἦτανε τὸ Καρναβάλι. Ἕνα ὡραῖο, πολύχρωμο καὶ φανταχτερὸ τίποτε, ποὺ μᾶς ἔδινε ὅμως τὸ πᾶν... Πῶς τὸ περιμέναμε κάθε χρόνο! Ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, γέροι καὶ νέοι, σοβαροὶ καὶ ἀστεῖοι!... Ἀπὸ τὸ Γεώργιο Βλάχο ποὺ ξεσκόνιζε ἐπιμελῶς τὸ φράκο του γιὰ νὰ τὸ φορέση ἀκούραστος εἰκοσιμία κατὰ

"Ενας κουβᾶς μὲ κρύο νερὸ ἐνισχύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἀποκαθιστᾶ τὴ νευρικὴ ἰσορροπία.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΕΙΝΕ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟ ΜΕΣΟΝ

Γιὰ τὴν ἀρτηριοσκλήρωση, τὴ νευρικὴ ἐξάντλησι, τὴν ὑπερκόπωση, τὴ βρογχίτιδα, τὴν ἀϋπνία

Μεγάλο πάταγο εἶχε κάνει στὴ Γερμανία, ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια, ἡ δίκη ἑνὸς πάστορος, τοῦ αἰδεσιμωτάτου Σεβαστιανοῦ Κνάιπ, ποὺ οἱ διασημότερες ἐπιστημονικὲς κορυφὲς τῆς ἐποχῆς του τὸν εἶχαν κατηγορήσει γιὰ τσαρλατανισμοί.

Ὡστόσο, οἱ τσαρλατανισμοὶ τοῦ Σεβαστιανοῦ Κνάιπ ἀποτελοῦν σήμερα, μετὰ ἕναν αἰώνα, τὴν τελευταία λέξη τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης!

Τί ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε ἐξαγγείρει τὴν μῆνι τῶν σοφῶν τοῦ 1850 σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ καθήσουν τὸν Κνάιπ στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου; Ἡ πρωτότυπη —καὶ «ἐξωφρενική», κατὰ τὰ κριτήρια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης— θεραπευτική, ποὺ ἐφάρμοζε στοὺς ἀρρώστους του.

Πρῶτον: ἡ εἰδικὴ δίαιτα, ποὺ τοὺς ἐπέβαλε καὶ γιὰ τὴν ὁποία ἰσχυρίζοταν πὼς εἶναι τὸ καλύτερο φάρμακο: Ψωμὶ σταρένιο, γάλα, βούτυρο, κουάκερ, λαχανικὰ καὶ φροῦτα.

Δεύτερον: ἡ «ἀπαράδεκτη» ἀντίληψί του, ὅτι ὁ ἥλιος, τὸ φῶς, ὁ ἀέρας ἐπιδροῦν εὐεργετικὰ σὲ ὑγιεῖς καὶ ἀρρώστους.

Τρίτον: ἡ ἐπαναστατικὴ θεωρία του, ὅτι τὸ νερὸ ἔχει πολύτιμες θεραπευτικὲς ἰδιότητες.

Στὶς ἡμέρες μας, ἡ δίαιτα, ποὺ ἐπρόσβεσε ὁ Κνάιπ, θεωρεῖται ὡς ἡ ἰδεώδης ἀπὸ πλήθους γιατρῶν. Ἡ γνώμη του, ὅτι τὸ φῶς, ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀέρας εἶναι ἀνεκτίμητοι συντελεστὲς γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, δὲν ἀμφισβητεῖται ἀπὸ κανένα. Καὶ τὸ ὅτι τὸ νερὸ ἔχει πράγματι πολύτιμες θεραπευτικὲς ἰδιότητες, ἀνάγεται στὶς πιὸ πρόσφατες «ἀνακαλύψεις» τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης! («Χάριν δικαιοσύνης», ὡστόσο, δέν θάπρεπε νὰ μὴν ἀναφέρωμε τοῦ ἐρασιτέχνου ἐκείνου πρωτοπόρου, οἱ σημερινοὶ Γερμανοὶ γιατροὶ ὀνόμασαν τὴν ὑδροθεραπεία «θεραπευτικὴ Κνάιπ»). Ἔχει δημιουργηθῆ, μάλιστα, καὶ τὸ ρῆμα («Κνάιπεν»), ποὺ σημαίνει: ἐφαρμόζω τὴ μέθοδο θεραπείας τοῦ Κνάιπ).

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη δὲν σταμάτησε, φυσικά, στὶς ἀρχικὲς διαπιστώσεις τοῦ σοφοῦ πληρικοῦ, ἀλλὰ τὶς ἐπεξέτεινε πολὺ περισσότερο. Σήμερα, δὲν ἀναγνωρίζεται ἁπλῶς πιά, ὅτι τὸ νερό, μὲ τὸ νὰ καθιστᾶ ὑγιέστερο, ἀκμαιότερο καὶ ἀνθεκτικώτερο τὸν ὀργανισμό, εἶναι ἕνα ἰσχυρὸ προστατευτικὸ μέσο γιὰ τὶς ἀρρώστειες. Ἔχει ἀκόμη ἐξακριβωθῆ πὼς ἀσκεῖ καὶ κατασταλτικά, ἐπίσης, ἀποτελέσματα, πὼς ἔχει, δηλαδή, καθαρὼς ἰαματικὲς ἰδιότητες.

Οἱ περιπτώσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες τὸ νερὸ ἀναγνωρίζεται ὡς φάρμακο ἀπολύτως ἀποτελεσματικό, εἶναι ἡ ἀρθρησκλήρωσις, ἡ ἀϋπνία, ἡ νευρικὴ ἐξάντλησις, ἡ ὑπερκόπωσις, οἱ παθήσεις τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ ἡ βρογχίτις.

Ὅλα τὰ περίπλοκα θεραπευτικὰ συστήματα, ποὺ ἐπινοήθηκαν, κατὰ καιρούς, γιὰ τὶς παραπάνω περιπτώσεις, δὲν ἔχουν τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ νεροῦ.

Φυσικά, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη μορφὴ θεραπευτικῆς, ἡ τελειοποιημένη καὶ ὁλοκληρωμένη ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἐπιστήμονες «θεραπευτικὴ Κνάιπ» πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται μὲ μέθοδο, μὲ προσοχή, μὲ μέτρο καί, προπαντός, ἐπειτὰ ἀπὸ συγκεκριμένες ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ γιὰ κάθε περίπτωσι.

Ἐνῶ π. χ. ἔχει ἐπανειλημμένως ἀποδειχθῆ καὶ θεωρεῖται ὡς ἀναντίρρητο ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Γερμανοὺς ἐπιστήμονες, ὅτι τὸ κρύο νερὸ ἐπιτελεῖ κυριολεκτικῶς θαύματα στὰ νευρωτικὰ ἄτομα, συμβαίνει νὰ ἔχη εὐρύτατα διαδοθῆ ἡ σφαλερὴ δοξασία, ὅτι, στὶς περιπτώσεις αὐτές, τὸ κρύο νερὸ ὀδηγεῖ στὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα. Γιατί; Ἐπειδή, κατὰ κανόνα, ἀντὶ νὰ γίνεται χρῆσις, γίνεται κατάχρησις. Τότε, πράγματι τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἐνάντιο ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἐπιδιώκομε. Ὁ ἰσχυρὸς κλονισμός, ποὺ δέχεται τὸ νευρικὸ σύστημα μ' ἕνα κρύο ντούς, παρατείνόμενο ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀντὶ νὰ ζωογονήση τὸ χαλαρωμένο νευρικὸ σύστημά μας, τὸ συντρίβει.

Ἡ καταλληλότερη κούρα, γιὰ τὶς περιπτώσεις νευρικῆς ἐξαντλήσεως εἶναι τὰ ντούς μὲ ἐναλλασσόμενον χλιαρὸ — στὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος — καὶ κρύο νερό. Ἀμέσως μετά, πρέπει νὰ ἐπακολουθῆ λίγη γυμναστικὴ ἢ ξάπλωμα.

Γιὰ τὴν ὑπερκόπωσι, ἀποτελεσματικώτερη ἀπὸ τὸ κρύο ντούς εἶναι ἡ ἕξις μέθοδος, ποὺ συνιστοῦν οἱ σημερινοὶ ἐπίγονοι τῆς σχολῆς τοῦ Σεβαστιανοῦ Κνάιπ.

Κάθε πρωί, ἀμέσως μόλις σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὥστε νὰ εἶναι τὸ σῶμα σας ἀκόμη ζεστό, μουσκεύετε στὸ κρύο νερό, ἕνα κομμάτι λινὸ ὑφασμα καὶ πλένετε μ' αὐτό, μὲ γοργὲς καὶ ἰσόχρονες μεταξύ τους κινήσεις, ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας. Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ δεξὶ χέρι καὶ καταλήγετε στὸ ἀριστερὸ πόδι. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ σκουπισθῆτε, πέφτετε πάλι, γιὰ λίγα λεπτά, στὸ κρεββάτι, φροντίζοντας νὰ τυλιχθῆτε καλὰ μὲ τὰ σκεπάσματα.

Γιὰ τὰ ἄτομα, ἐξ ἄλλου, στὰ ὁποῖα δὲν γίνεται καλὴ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ εἶναι πάντοτε ξεπαγιασμένα τὰ πόδια τους, συνιστᾶται ὁ ἀκόλουθος τρόπος θεραπείας:

Νὰ μπαίνουν, ὄρθιοι, σὲ μιὰ μπανιέρα γεμάτη ὡς τὴ μέση μὲ νερό, βάζοντας κάθε τόσο ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο πόδι, μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ τοῦ βαδίσματος. Ἡ κούρα αὐτὴ δὲν πρέπει, τὸν χειμώνα, νὰ διαρκῆ περισσότερο ἀπὸ 30 δευτερόλεπτα, γιὰ νὰ φτάση κατόπιν, προοδευτικά, τὴ διάρκεια τῶν 2 λεπτῶν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες. Ἀμέσως μετά, πρέπει νὰ ἐπακολουθῆ μιὰ γερὴ ἐντριβή.

Ἐκείνη, ὅμως, ποὺ εἶναι, γιὰ τὶς συνθῆκες τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἡ πιὸ πολύτιμη ἀπὸ τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ νεροῦ, εἶναι ἡ ἀποτελεσματικότητά του ἐναντίον τῆς ἀϋπνίας.

Ὅπως ἀποδείξανε οἱ τελευταῖες στατιστικές, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων, ποὺ πάσχουν ἀπὸ μόνιμη ἀϋπνία, αὐξάνει ἀνησυχαστικά, σ' ὅλες τὶς χῶρες, χρόνο μὲ τὸ χρόνο. Καὶ παράλληλα αὐξάνει ἡ κατανάλωσις τοῦ βερονάλ, τοῦ λουμινὰλ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὑπνωτικῶν ποὺ ὁδηγοῦν σ' ἕνα πρόσκαιρο μόνο ἀποτέλεσμα, προκαλῶντας, συχρόνως, ἀνεπανόρθωτη φθορὰ στὸν ὀργανισμό.

Γιὰ νὰ προστατεύσουν τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴ μάστιγα τῶν ὑπνωτικῶν, οἱ ἐπιστήμονες ἐπινοήσανε, τὰ τελευταῖα χρόνια, διάφορες μεθόδους γιὰ τὴν περιστολὴ τῆς ἀϋπνίας (τεχνητοὶ φωτισμοί, ἁπαλὰ χρώματα, «νυστακτικὴ» μουσικὴ καὶ διάφοροι ἄλλοι ὑποβλητικοὶ ἦχοι) ποὺ ἔχουν, ὅμως, τὸ μειονέκτημα νὰ ἀπαιτοῦν περίπλοκες καὶ δαπανηρὲς ε.δικὲς ἐγκαταστάσεις. Ὅπου ἀνακάλυψαν... τὸ νερό!

Ὅσοι πάσχουν, λοιπόν, ἀπὸ ἀϋπνία, μποροῦν νὰ δοκιμάσουν τὴν ἁπλούστατη αὐτὴ μέθοδο.

Θὰ πάρουν δυὸ μπανάκια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὸ ποδόλουτρο, καὶ θὰ γεμίσουν τὸ ἕνα μὲ ζεστὸ καὶ τὸ ἄλλο μὲ κρύο νερό. Θὰ τοποθετήσουν πρῶτα τὰ πόδια τους στὸ μπάνιο μὲ τὸ ζεστὸ νερό, ὅπου θὰ τὰ ἀφήσουν 5 λεπτά. Κατόπιν, θὰ τὰ μεταφέρουν στὸ κρύο νερό, ὅπου θὰ τὰ ἀφήσουν μόνο 20 δευτερόλεπτα. Ἡ ἴδια διαδικασία, μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς ρυθμό, θὰ ἐπαναληφθῆ τέσσερες φορὲς συνεχῶς, ὥστε τὰ πόδια νὰ μείνουν στὸ νερὸ συνολικὰ 21 λεπτὰ καὶ 20 δευτερόλεπτα. Ἔπειτα, θὰ κάνουν μιὰ νέρη ἐντριβή. Αὐτὸ θὰ ἐπαναλαμβάνεται τακτικά, κάθε βράδυ.

ΑΜΕΤΑΠΕΙ ΣΤΟ Σ!...

Ὁ ἄνθρωπος μέσα στὸν χαλύβδινο πνεύμονα, εἶναι ὁ Μάνουελ Μοράλες καὶ ὁ κύριος μὲ τὰ γυαλιὰ εἶναι ὁ δικηγόρος του Τζέρομ Σίλλς. Κάτοικος τοῦ Ὄκλαντ τῆς Καλιφορνίας ὁ κ. Μοράλες, πρασεβλήθη προσφάτως ἀπὸ πολιομυελίτιδα βαρείας μορφῆς καὶ τοποθετήθηκε μέσα σὲ χαλύβδινο πνεύμονα. Παρὰ τὴ δυστυχία του ὅμως ἐπέμενε νὰ βγῆ τὸ διαζύγιο, ποὺ εἶχε ζητήσει εἰς βάρος τῆς ἀστοτης συζύγου του. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία πάρθηκε στὸ δικαστήριο, ὅπου ὁ κ. Μοράλες ζήτησε νὰ μεταφερθῆ γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὶς κατηγορίες του, εἰς βάρος τῆς γυναίκας του.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Καθαρὴ Δευτέρα

Τούτη, λοιπόν, τὴν Κυριακὴ
τὸ Καρναβάλι ξεθωριάζει
καὶ τή... γωνιὰ τὴν τακτικὴ
τῆς ταβερνούλας μᾶς ἀδειάζει!
Παίρνουνε πόδι, δηλαδή,
ἀπ' τὶς ταβέρνες μας οἱ μπάλλοι
καὶ τῶν στουπιῶν οἱ ὀπαδοί
θάχουν τὸ πρόσταγμα καὶ πάλι!

*

Οἱ φεσοφόροι οἱ ἀναιδεῖς
θὰ μᾶς ἀδειάσουνε τὴ θέσι
καὶ στ' Ἀναφιώτικα θὰ δῆς,
μόνον ἐκεῖνους ποὺναι «φέσι»!
Οἱ «κουδουνᾶτοι» τῆς στιγμῆς
πάνε κι' ἐκεῖνοι γιὰ τὴν κούνια
καὶ θὰ ἐπέλθουμε δρημεῖς,
ὅσοι γινόμαστε... «κουδούνια»!

*

Τὰ παρδαλὰ τὰ κοτιγιόν
δὲν θὰ πλευρίζουν τὸ βαρέλι
καὶ τὴ ρετσίνα, τὸ κραγιόν
δὲν θὰ τὴν κάνη... κοκκινέλι!
Τέλος κι' ἡ μύτη μας ἡ ἀδρή,
ποὺναι τὸ σῆμα τῶν πιωμένων,
θὰ ξεχωρίζη ἀπ' τὴ
(φαιδρὴ
τὴ μύτη τῶν μασκα-
(ρεμένων!

*

Ὅλα θ' ἀλλάξουν
(αὐθωρεὶ
τὴν ἑπομένη τὴ
(Δευτέρα
κι' ὄντως Δευτέρα
(Καθαρὴ
θἄναι γιὰ τὸν κρα-
(σοπατέρα.
Διότι ἐντὸς τοῦ κα-
(πηλειοῦ
«Κούλουμα» θὰ
(γιορτάση φίνα
καὶ δίχως τοῦ Καρ-
(ναβαλιοῦ
τὰ... κουλουθάκατα
(ἐκεῖνα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΥΠΕΡΕΧΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ!..

Οἱ θεωρίες τῶν βιολόγων καὶ κοινωνιολόγων τῆς ἐποχῆς μας

Οἱ γυναῖκες φανερώνουν... μετριοφροσύνη ἀσυγχώρητη, ὅταν ζητοῦν ἁπλῶς ἰσότητα δικαιωμάτων μὲ τὸν ἄντρα! Γιατί εἶναι βιολογικῶς καὶ πνευματικῶς ἀνώτερες ἀπὸ ἐκεῖνον, ἄρα καὶ θὰ ὠφείλαν νὰ ἀπαιτοῦν ὄχι ἴσα, ἀλλὰ περισσότερα δικαιώματα!

Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς δὲν προέρχεται, ὅπως θὰ μποροῦσατε ἐνδεχομένως νὰ φαντασθῆτε, ἀπὸ μιὰ ἐξαλλη φεμινίστρια, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ὁμάδα βιολόγων παγκοσμίου κύρους, ποὺ διεξήγαγαν τελευταίως μιὰ εὐρυτάτη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, κατ' ἐντολὴ τῆς Οὐνέσκο.

Τὸ συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο κατέληξαν οἱ ἐπιστήμονες αὐτοί, ἔρχεται νὰ ἀνατρέψη μιὰ πανάρχαιη δοξασία, ποὺ ἐπὶ 5.000 ὁλόκληρα χρόνια εἶχε μείνει ἀκλόνητη στὸ βάθρο της. Τὴ δοξασία πὼς ἡ γυναίκα εἶναι «φύσει» κατώτερη ἀπὸ τὸν ἄντρα.

Βουδδιστὲς μοναχοί, Κινέζοι καὶ Ἰάπωνες σοφοί, Ἰνδοὶ στοχαστές, μεγάλες πνευματικὲς κορυφὲς τῆς ἀνθρωπότητας, ὅπως ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Σωκράτης καὶ ὁ Γερμανὸς Σοπεγχάουερ εἶχαν διακηρύξει σὲ ὅλους τοὺς τόνους τὴν «ἀπύθμενη βλακεία τοῦ θηλυκοῦ γένους!»).

Λάθος — ἀπαντοῦν οἱ ἐπιστήμονες τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Τὸ θηλυκὸ γένος, ὄχι μόνο δὲν χαρακτηρίζεται ἀπὸ «ἀπύθμενη βλακεία», ἀλλὰ ὑπερέχει, ἀπὸ κάθε ἄποψι, ἀπέναντι τοῦ γένους τῶν ἀνδρῶν!...

Ἕνα πρὸς ἕνα, οἱ βιολόγοι τῆς Οὐνέσκο παρατάσσουν τὰ ἐπιχειρήματα, ποὺ δικαιολογοῦν αὐτὴ τὴ θεωρία.

ΠΡΩΤΟΝ: Ἡ σωματικὴ κατασκευὴ τῆς γυναίκας εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ τοῦ ἀνδρός.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ἡ γυναῖκα ἔχει πολὺ μεγαλύτερη δύναμι ἀντιστάσεως ἀπέναντι τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν διαφόρων μολύνσεων.

ΤΡΙΤΟΝ: Ἡ γυναῖκα ἔχει ρωμαλεώτερο νευρικὸ σύστημα, ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἀντέχη περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄντρα, τόσο στοὺς σωματικοὺς πόνους, ὅσο καὶ τὶς ψυχικὲς δοκιμασίες.

Ἂν —παρατηροῦν στὴν ἐκθεσί τους οἱ ἐπιστήμονες τῆς Οὐνέσκο— εἶχε ἀνατεθῆ στὸ γένος τῶν ἀνδρῶν ὁ ρόλος τῆς τεκνογονίας, τὸ ἀνθρώπινο εἶδος θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐξαφανισθῆ, γιατὶ κανεὶς ἄνδρας δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἀντιμετωπίση τὶς ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ!).

ΤΕΤΑΡΤΟΝ: "Οταν, σὲ μιὰ στιγμὴ μεγάλου κινδύνου, ἡ γυναῖκα καλεῖται νὰ σώση τοὺς δικούς της, ἕνα ἀγαπημένο της πρόσωπο ἢ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της, ἀναπτύσσει πολὺ μεγαλύτερη δραστηριότητα καὶ ἐφευρετικότητα ὀπ' ὅτι ὁ ἄνδρας.

ΠΕΜΠΤΟΝ: Ἀπέναντι πέντε κεφαλαλων ἀνδρῶν ἀναλογεῖ μιὰ μόνον κεφάλαλη γυναῖκα.

Ἡ ἴδια ἀναλογία ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν τραυλῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν.

ΕΚΤΟΝ: Καμμιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο δὲν πάσχει ἀπὸ δαλτωνισμό.

ΕΒΔΟΜΟΝ: Οἱ σοβαρὲς ὀφθαλμικὲς παθήσεις ἐμφανίζονται στοὺς ἄνδρες 16 φορὲς συχνότερα παρὰ στὶς γυναῖκες.

ΟΓΔΟΟΝ: "Εναντι τριῶν ἀνδρῶν, ποὺ αὐτοκτονοῦν, μόνον μιὰ γυναῖκα ἀποφασίζει νὰ θέση μόνη της τέρμα στὴ ζωή της.

ΕΝΑΤΟΝ: Σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν, τὰ κορίτσια ἔχουν φθάσει σ' ἕνα βαθμὸ εὐφυΐας, ποὺ τὰ ἀγόρια δὲν τὸν φθάνουν, παρὰ ὅταν γίνουν 7 ἐτῶν. Τὴν ὑπεροχὴ αὐτή, τὰ κορίτσια ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν διατηροῦν καὶ σὲ ὁλόκληρη τὴ σχολικὴ περίοδο.

Οἱ ἐπιστήμονες τῆς Οὐνέσκο δὲν περιορίζονται, ὅμως, μόνο στὸ νὰ ἀπαριθμήσουν τοὺς ἐννέα αὐτοὺς βασικοὺς παράγοντες, ποὺ συνιστοῦν τὴν ὑπεροχὴ τοῦ γυναικείου φύλου ἀπέναντι τοῦ ἀνδρικοῦ. Ἐπεχείρησαν καὶ νὰ τὴν αἰτιολογήσουν.

Κατὰ τὴ θεωρία, τὴν ὁποία ἀναπτύσσουν, τὸ μυστικὸ τῆς γυναικείας ὑπεροχῆς βρίσκεται στὰ χρωμοσώματα.

Γιὰ τὴν γέννησι ἑνὸς παιδιοῦ — ἐξηγοῦν — χρειάζονται δυὸ χρωμοσώματα.

Τὰ χρωμοσώματα αὐτὰ εἶναι δυὸ εἰδῶν. Ἐκεῖνα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ μητέρα, ἀνήκουν πάντοτε στὴν ὁμάδα Χ. Ἐκεῖνα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀνήκουν στὴν ὁμάδα Χ ἢ τὴν ὁμάδα Ψ.

Ἂν τὰ χρωμοσώματα, ποὺ θὰ συναντηθοῦν κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεως, ἀνήκουν καὶ τὰ δυὸ στὴν ὁμάδα Χ, τότε τὸ παιδί, ποὺ θὰ γεννηθῆ, θὰ εἶναι κορίτσι. Ἂν ἀνήκουν τὸ ἕνα στὴν ὁμάδα Χ καὶ τὸ ἄλλο στὴν ὁμάδα Ψ, τότε τὸ παιδὶ θὰ εἶναι ἀγόρι. Σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις «παρθενογενέσεως», δηλαδὴ συλλήψεως χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ ἀνδρός, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, τὸ παιδί, ποὺ γεννήθηκε, ἦταν πάντα κορίτσι, γιατὶ ἡ σύνθεσις τῶν χρωμοσωμάτων ἦταν Χ + Χ.

Τὰ χρωμοσώματα, ὅμως, τῆς ὁμάδος Ψ εἶναι ἀτελῆ. Τοὺς λείπουν ὡρισμένες ἀπὸ τὶς ἰδιότητες, ποὺ ἔχουν τὰ χρωμοσώματα τῆς ὁμάδος Χ, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἐκεῖνα δὲν στεροῦνται καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἰδιότητες τῶν χρωμοσωμάτων Ψ.

Κατὰ συνέπειαν, παρατηροῦν οἱ ἐπιστήμονες, ὁ συνδυασμὸς χρωμοσώμων Χ + Ψ παράγει βιολογικῶς κατώτερο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὸν συνδυασμὸ Χ + Ψ —καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ὀφείλεται ἡ ἀναμφισβήτητη βιολογικὴ ὑπεροχὴ τῶν γυναικῶν ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν!

Ἀλλὰ οἱ βιολόγοι δὲν εἶναι οἱ μόνοι, ποὺ ὑἱοθετοῦν τὴ θεωρία τῆς γυναικείας ὑπεροχῆς. Τὴν ψῆφο τους ὑπὲρ τοῦ πρώτου «ἀσθενοῦς φύλου» ἔρριζαν, τὸν τελευταῖο καιρό, καὶ οἱ κοινωνιολόγοι τῆς Οὐνέσκο, καὶ οἱ κοινωνιολόγοι τῆς Οὐνέσκο, ποὺ, ἐπειτα ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν διαθνῶν στατιστικῶν, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα πὼς ὄχι μόνο ἡ γυναῖκα δὲν ἀποτελεῖ «κοινωνικὸ παράκα δὲν ἀποτελεῖ «κοινωνικὸ παράσιτο», ὅπως συνήθισαν πολλοὶ νὰ πιστεύουν, ἀλλὰ εἶναι, ἀντίθετα, ἡ σπουδαιότερη «πηγὴ ἐνεργείας» γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη.

Ποῦ τὸ στηρίζουν αὐτό; Βασικά, στὸ ὅτι ἡ νοικοκυρὰ δαπανᾶ 12 ἢ 16 ὧρες, κατὰ μέσον ὅρο, τὴν ἡμέρα, γιὰ τὶς διάφορες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, καταναλίσκοντας περισσότερο χρόνο καὶ περισσότερο μόχθο ἀκόμα καὶ τὸν σκληρότερα ἐργαζόμενο ἐργάτη τῆς βαρείας βιομηχανίας.

Ἂν προσθέσωμε —τονίζουν— τὸν πρωταρχικὸ ρόλο τῆς γυναίκας στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν, θὰ διαπιστώσωμε πὼς ἡ συνεισφορά της στὸ κοινωνικὸ σύνολο εἶναι πολὺ σημαντικώτερη ἀπὸ τὴ συνεισφορὰ τοῦ ἄνδρός.

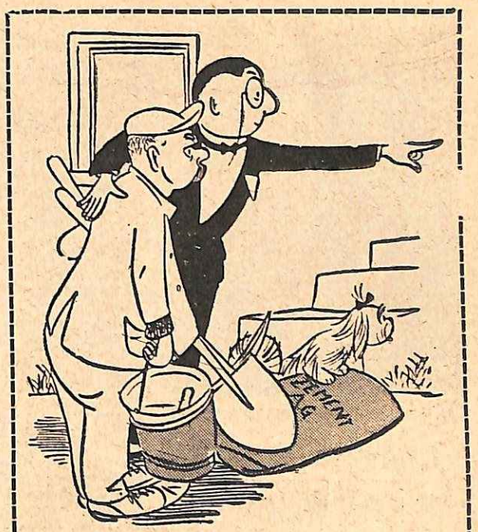
Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς τομεῖς, ποὺ ἀνῆκαν πάντα στὴν ἀρμοδιότητα τῆς γυναίκας, ἡ χειραφέτησί της ἀπὸ τὴν «ἀνδρικὴ τυραννία» ὁλοκλήρων αἰώνων τῆς ἔδωσε στὰ τελευταῖα χρόνια τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναπτύξη τὴν ἱκανότητά της καὶ σὲ ἄλλα πεδία.

Στὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἀμερικανικὰ πανεπιστήμια, ἡ ἀναλογία τῶν φοιτητριῶν φτάνει σήμερα τὰ 25% ὡς 40%.

Στὴ Γαλλία, τὴ Ρουμανία καὶ τὴ Γιουγκοσλαβία, οἱ ἐργαζόμενες γυναῖκες ἀποτελοῦν ἀντιστοίχως τὰ 38%, 46% καὶ 49% τοῦ ἐργαζομένου πληθυσμοῦ. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες, ἀπασχολοῦνται ἐπαγγελματικὰ 20 ἑκατομμύρια γυναῖκες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες 9,2 ἑκατομμύρια εἶναι παντρεμένες. Στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία, τέλος, 2 ἑκατομμύρια γυναῖκες ἐργάζονται σὲ ἐπιστημονικὰ ἱνστιτοῦτα.

Ὁ μόνος τομέας, ὅπου ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει παίξει ἀκόμη ἀποφασιστικὸ ρόλο, εἶναι ἡ πολιτική. Αὐτό, ὅμως, εἶναι πρὸς καλὸ ἢ πρὸς κακὸ τῆς Ἀνθρωπότητος; Οἱ ἐπιστήμονες τῆς Οὐνέσκο φρονοῦν τὸ δεύτερο.

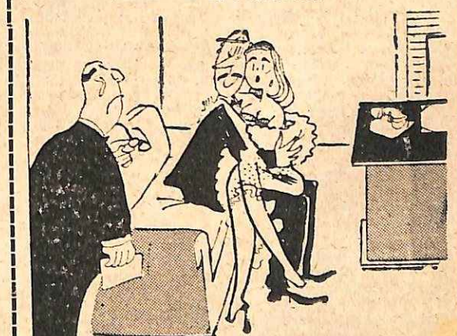
«Ἂν —γράφουν στὸν ἐπίλογο τῆς ἐκθέσεώς τους— τὸ χέρι, ποὺ λικνίζει τὸ παιδὶ στὴν κούνια του, κυβερνοῦσε καὶ τὸ πηδάλιο τῆς πολιτικῆς τῶν κρατῶν, ὁ κόσμος θὰ ἦταν, ἀσφαλῶς, καλύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον, ποὺ εἶναι σήμερα!...».

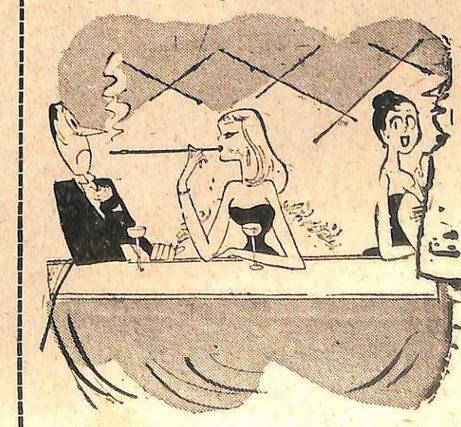
ΒΛΑΚΑΣ 100 ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟ

— Ποῦ νὰ τοποθετήσω τὸ ἡλιακὸ ὡρολόγιο, κύριε;

— Μπροστὰ στὴν πόρτα, κάτω ἀπὸ τὴ λάμπα, γιὰ νὰ τὸ βλέπω καὶ τὴ νύχτα!.....

— Δὲν μοῦ εἴπατε νὰ μὴ τὸν ἀφήσω μὲ κανένα τρόπο νὰ φύγη, κύριε διευθυντά;

— Ἔχει ἕνα δικό της τρόπο νὰ κρατᾶ τοὺς ἄντρες σὲ ἀπόστασι!.....

Ὁ Αὐστριακὸς μουσουργὸς Ὄσκαρ Στράους.

Ο ΣΤΡΑΟΥΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τὸν πληρώνανε γιὰ νὰ μὴν κάνη τίποτα!

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται αὐτὸ ἀπίστευτο, εἶναι γεγονὸς πὼς τὸ Χόλλυγουντ πληρώνει κάποτε μυθώδη ποσὰ σὲ περίφημους συγγραφεῖς ἢ μουσικοσυνθέτες... γιὰ νὰ μὴ κάνουν τίποτε!

Αὐτὸ συνέβη λοιπὸν καὶ μὲ τὸν Ὄσκαρ Στράους, τὸ συνθέτη τοῦ «Ὀνειρώδους Βάλς», στὰ στούντιο τῆς Γουὼρνερ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπισκεπτόταν τὴν Ἀμερική, σὲ ἡλικία 60 χρονῶν.

Οἱ ἀδελφοὶ Γουὼρνερ τοῦ ἔκαμαν τὴν ἀσυνήθιστη τιμὴ νὰ τὸν περιμένουν στὴν πόρτα, γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Τοῦ εἶχαν πληρώσει ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ του ἀπ' τὴ Βιέννη καὶ τοῦ εἶχαν προσφέρει ἕνα ζηλευτὸ συμβόλαιο 3 μηνῶν, γιὰ νὰ συνθέτη μουσικὴ γιὰ φίλμ.

Οἱ λεπτομέρειες αὐτὲς ἀναφέρονται σὲ μιὰ βιογραφία τοῦ Στράους, ποὺ ἐξεδόθη τελευταία, μὲ τίτλο «Ὁ πρίγκιψ τῆς Βιέννης».

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἐπίσημο γεῦμα, μὲ τὶς σχετικὲς προπόσεις, τὸν ὡδήγησαν σ' ἕνα ὑπέροχα ἐπιπλωμένο διαμέρισμα, ποὺ θὰ ἦταν τὸ γραφεῖο του. Τοῦ τὸ εἶχε παραχωρήσει ὁ Ἄλ Τζόλσον, ποὺ τὸ κατεῖχε ὡς τότε. Ἀποτελεῖτο δὲ ἀπὸ δυὸ δωμάτια, λουτρό, μουσικὴ βιβλιοθήκη καὶ μπάρ. Ὁ Στράους εἶχε στὴ διάθεσί του ἕνα θαυμάσιο πιάνο «Στάϊνγουαίη», ἕνα γραμματέα, ἕνα μουσικὸ βοηθό, σωφὲρ καὶ αὐτοκίνητο δικό του.

Φυσικά, τὸν περικύκλωσαν ἀμέσως ρεπόρτερ καὶ φωτορεπόρτερ, βομβαρδίζοντάς τον μὲ ἐρωτήσεις. Τὸν φωτογράφισαν σὲ κάθε δυνατὴ στάσι. Τὸν ρώτησαν γιὰ τὸ ἔργο του, τὸ γάμο του, τὴν οἰκονομική του κατάστασι, τὶς πολιτικὲς πεποιθήσεις του, τὴ γνώμη του γιὰ τὸ Χίτλερ καὶ γιὰ τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας τοῦ Ἀμοῦνδσεν στὸ Νότιο Πόλο...

Ὅταν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του, ἦταν πεθαμένος ἀπ' τὴν κούρασι κι' ἔπεσε ἀμέσως στὸ κρεβάτι. Ἀμέβαλλε τώρα ἄν, στὴν ἡλικία του, θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξη στὸν πυρετώδη ρυθμὸ τῆς ἀμερικανικῆς ζωῆς.

Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ διαλυθοῦν οἱ ἀνησυχίες του, ὅταν εἶδε πὼς ἡ «δουλειὰ» του δὲν τὸν κούραζε καθόλου! Πήγαινε κάθε πρωῒ στὸ γραφεῖο του, διάβαζε τὶς ἐφημερίδες, ἔπινε καφέδες, λεμωνάδες, ὅ,τι ἤθελε... Δεχότανε κάπου κάπου φιλικὲς ἐπισκέψεις, κανόνιζε συντροφιὲς γιὰ βραδυνὰ τσικεράκια. Καὶ τίποτ' ἄλλο!

Ὅταν ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν δουλειά, τοῦ ἀπάντησαν νὰ μὴ ἀνησυχῆ κι' ὅτι θὰ γινότανε κι' αὐτὸ στὴν ὥρα του...

Ἔτσι πέρασε ὁ καιρὸς καὶ τελείωσε τὸ συμβόλαιό του, χωρὶς νὰ κάνη ἀπολύτως τίποτε! Ὑπέγραψε τότε ἕνα ἄλλο συμβόλαιο μὲ τὴ Μετρο - Γκόλντουϊν, γιὰ ἕνα φίλμ ὅπου ἡ πρωταγωνίστρια Τζέννυ Λίντ τραγούδησε ἕνα πρωτότυπο τραγούδι του. Ὕστερα τοῦ ἀνέθεσαν νὰ γράψη τὴ μουσικὴ γιὰ ὁλόκληρο φίλμ, τύπου ὄπερας. Ἐνῶ ὅμως συνέθετε ἄριες, ντουέτα, κ.λ.π., τὸν εἰδοποίησαν ξαφνικά... πὼς εἶχαν ἀλλάξει ἰδέα καὶ πὼς τὸ φίλμ ἐκεῖνο θὰ γυριζότανε χωρὶς μουσική!

Αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ πιὰ γιὰ τὸ Στράους! Ἑτοίμασε ἀμέσως τὶς βαλίτσες του κι' ἔφυγε μὲ τὴ γυναίκα του Κλάρα γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἦταν ἕτοιμος δὲ νὰ πάρη τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο γιὰ τὴν Εὐρώπη, ὅταν ὁ διευθυντὴς Ἔρνστ Λοὺμπιτς τοῦ τηλεγράφησε ἐπειγόντως, παρακαλώντας τον νὰ γυρίση πίσω καὶ νὰ ἑτοιμάση μιὰ προσαρμογὴ τῆς μουσικῆς τοῦ «Ὀνειρώδους Βάλς», γιὰ ἕνα καινούργιο φίλμ.

Εἶναι ἀμέτρητα τὰ χαριτωμένα ἀνέκδοτα ποὺ ἀναφέρει ἡ βιογραφία τοῦ Στράους, ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς διαμονῆς του στὸ Χόλλυγουντ.

Ἤσαν τότε τὰ χρόνια τῆς αὐστηρῆς ποτοαπαγορεύσεως. Ὡστόσο, ὁ Στράους εἶχε ἀρκετὲς μπουκάλες μὲ ποτά, φυλαγμένες μέσα σ' ἕνα κρυφὸ ντουλάπι τοῦ τοίχου. Μιὰ μέρα λοιπόν, τὸν ἐπισκέφθηκε ξαφνικὰ ἕνας ἀστυνομικός, ἔκαμε μιὰ ἔρευνα κι' ἀνακάλυψε αὐτὴ τὴν κρύπτη.

— Ξέρετε πὼς ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, τοῦ εἶπε. Ὡστόσο, ἀγοράσατε ἀπὸ λαθρεμπόρους ὅλες αὐτὲς τὶς μποτίλιες... μὲ ἀλκοὸλ κακῆς ποιότητος...

Ὁ Στράους περίμενε πιὰ νὰ τὸν συλλάβουν καὶ γιὰ τὸν κλείσουνε στὴ φυλακή. Ἀλλ' ὁ ἀστυνομικὸς συνέχισε, μπαίνοντας ἐπιτέλους στὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του:

— Νὰ μὴν τὸ ξανακάνετε αὐτό, κ. Στράους. Θὰ σᾶς δώσω τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου μου, κι' ὅταν θέλετε θὰ μὲ εἰδοποιῆτε νὰ σᾶς προμηθεύω ἐγὼ τὰ ἐκλεκτότερα οὐίσκυ, τζὶν καὶ κονιὰκ! Θὰ σᾶς τὰ φέρνω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸ γραφεῖο σας!

Αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ πιὰ γιὰ τὸ Στράους! Ἑτοίμασε ἀμέσως τὶς βαλίτσες του κι' ἔφυγε μὲ τὴ γυναίκα του Κλάρα γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἦταν ἕτοιμος δὲ νὰ πάρη τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο γιὰ τὴν Εὐρώπη, ὅταν ὁ διευθυντὴς Ἔρνστ Λοὺμπιτς τοῦ τηλεγράφησε ἐπειγόντως, παρακαλώντας τον νὰ γυρίση πίσω καὶ νὰ ἑτοιμάση μιὰ προσαρμογὴ τῆς μουσικῆς τοῦ «Ὀνειρώδους Βάλς», γιὰ ἕνα καινούργιο φίλμ.

Εἶναι ἀμέτρητα τὰ χαριτωμένα ἀνέκδοτα ποὺ ἀναφέρει ἡ βιογραφία τοῦ Στράους, ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς διαμονῆς του στὸ Χόλλυγουντ.

Ἤσαν τότε τὰ χρόνια τῆς αὐστηρῆς ποτοαπαγορεύσεως. Ὡστόσο, ὁ Στράους εἶχε ἀρκετὲς μπουκάλες μὲ ποτά, φυλαγμένες μέσα σ' ἕνα κρυφὸ ντουλάπι τοῦ τοίχου. Μιὰ μέρα λοιπόν, τὸν ἐπισκέφθηκε ξαφνικὰ ἕνας ἀστυνομικός, ἔκαμε μιὰ ἔρευνα κι' ἀνακάλυψε αὐτὴ τὴν κρύπτη.

— Ξέρετε πὼς ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, τοῦ εἶπε. Ὡστόσο, ἀγοράσατε ἀπὸ λαθρεμπόρους ὅλες αὐτὲς τὶς μποτίλιες... μὲ ἀλκοὸλ κακῆς ποιότητος...

Ὁ Στράους περίμενε πιὰ νὰ τὸν συλλάβουν καὶ γιὰ τὸν κλείσουνε στὴ φυλακή. Ἀλλ' ὁ ἀστυνομικὸς συνέχισε, μπαίνοντας ἐπιτέλους στὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του:

— Νὰ μὴν τὸ ξανακάνετε αὐτό, κ. Στράους. Θὰ σᾶς δώσω τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου μου, κι' ὅταν θέλετε θὰ μὲ εἰδοποιῆτε νὰ σᾶς προμηθεύω ἐγὼ τὰ ἐκλεκτότερα οὐίσκυ, τζὶν καὶ κονιάκ! Θὰ σᾶς τὰ φέρνω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸ γραφεῖο σας!

Ὁ Στράους πήγαινε συχνὰ στὸ μεγάλο ἐστιατόριο τοῦ στούντιο κι' ἔκανε συντροφιὰ μὲ τοὺς ἀστέρες, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκούς. Μιὰ μέρα λοιπόν, κάθησε στὸ τραπέζι του μιὰ φριχτή, ἀσχημότατη γρηά, βρωμιακη, μ' ἀχτένιστα μαλλιά, κουτσοδόντα... Ἔφαγε δίχως νὰ πῆ λέξι κι' ὕστερα ἔφυγε. Τότε ὁ Στράους διαμαρτυρήθηκε στὴ σερβιτόρα:

— Μὰ γιατί ἀφίσατε νὰ καθήση αὐτὴ ἡ μέγαιρα στὸ τραπέζι μου;

— Ποιὰ μέγαιρα, κ. Στράους; ἀπάντησε ἐκείνη γελῶντας. Δὲν τὸν ἀναγνωρίσατε λοιπόν; Ἦταν ὁ μεγάλος Λὸν Τσάνεϋ, ὁ ἱκανώτερος στὶς μεταμορφώσεις ἠθοποιός μας!.....

ΟΟ

Ἐπικίνδυνη κλοπὴ

Μιὰ ἔκκλησι μοναδικὴ στὸ εἶδος της μεταδόθηκε ραδιοφωνικῶς ἀπ' τὴ γαλλικὴ ἀστυνομία σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα:

«Ἂν εἶσαστε σεῖς ὁ κλέφτης, ἴσως νὰ κρύβετε τὸ φονιά σας! Μέσα σ' ἕνα μολυβένιο κύλινδρο, βάρους 50 κιλῶν, ὑπάρχει ἕνας μικρὸς βῶλος ἀπὸ ράδιον, ποὺ μπορεῖ νὰ σκοτώση σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁποιον θὰ ἐκτεθῆ στὴν ἀκτινοβολία του. Ἐκεῖνος ποὺ ἔκλεψε τὸν κύλινδρο, πρέπει ν' ἀπαλλαγῆ τὸ ταχύτερο ἀπ' αὐτόν, γιὰ τὸ καλό του!».

Σὲ 24 ὧρες λοιπόν, ἡ ἀστυνομία βρῆκε τὴ μολυβένια θήκη μὲ τὸ ράδιον κάτω ἀπὸ ἕνα ἀωρὸ ἀπὸ παλησίδερα.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΩΣ

Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλοι τὴν θεωροῦν σὰν παιγνίδι κι' ἄλλοι τὴ φοβοῦνται

Θὰ μποροῦσε νὰ διαιρέση κανεὶς τὸν κόσμο σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες: Στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ μεταμφιέζωνται καὶ σ' ἐκείνους ποὺ αἰσθάνονται ἀποστροφὴ πρὸς τὴ μεταμφίεσι. Ἐκεῖνοι, ἀντίθετα, στοὺς ὁποίους αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδιάφορο ἀποτελοῦν μιὰ ἀσήμαντη μειοψηφία.

Βλέπει κανεὶς ἀνθρώπους ἐξαιρετικὰ σοβαρούς, νὰ χαίρωνται σὰν μικρὰ παιδιά, γιατὶ θὰ πᾶνε μεταμφιεσμένοι σ' ἕνα χορό. Γιὰ ἄλλους, ἀντίθετα, αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς διασκεδάσεως εἶναι ἀπαράδεκτο. Αὐτὴ ἡ ἀποστροφὴ δείχνει πόσο ἐξαιρετικὴ σημασία ἀποδίδουν στὸ νὰ δείξουν τὸν ἑαυτό τους, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, διαφορετικὸν ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ φαίνονται πὼς εἶναι.

Οἱ πρῶτοι, ὅταν τοὺς ρωτήση κανεὶς γιατὶ μεταμφιέζονται, ἀπαντοῦν ὅτι τὸ κάνουν γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Οἱ δεύτεροι δικαιολογοῦν τὴν ἀποστροφή τους λέγοντας ὅτι φοβοῦνται μήπως γελοιοποιηθοῦν. Αὐτὲς οἱ ἐξηγήσεις, ὅμως, δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν ἀλήθεια. Γιὰ τοὺς πρώτους, ἡ μεταμφίεσι εἶναι κάτι πιὸ περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ παιχνίδι. Ὁ φόβος ποὺ αἰσθάνονται οἱ ἄλλοι, ἐξ ἄλλου, ἀποτελεῖ μιὰ ἔμμεση ὁμολογία τῆς ἀδυναμίας τους: δὲν θέλουν, δηλαδή, νὰ δείξουν ποιοί εἶναι πραγματικά.

Ἂς δοῦμε, ὅμως, ποιὰ εἶναι ἡ βαθύτερη σημασία ποὺ ἔχει ἡ μεταμφίεσι.

Τὰ παιδιά, πρῶτα - πρῶτα, βρίσκουν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι σ' αὐτήν. Κι' ἄλλωστε, ὅλα τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν εἶναι μιὰ διαρκὴς κωμῳδία. Στὸ θέατρο δὲν προσέχουν τὰ λόγια ποὺ λένε οἱ ἠθοποιοί, Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει εἶναι τὰ κοστούμια τους, οἱ κινήσεις τους, οἱ μορφασμοί τους κλπ. Στὶς ἱστορίες ποὺ διαβάζουν, ἐξ ἄλλου, ἑλκύονται περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἥρωες ποὺ ζοῦν σ' ἕναν κόσμο διαφορετικὸν ἀπὸ τὸν δικό τους: ἱππότες, ἐρυθροδέρμους, ἀγρίους κλπ.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν μεταμφίεσι παραμένει σὲ μερικὰ ἄτομα κι' ὅταν μεγαλώσουν. Σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μεγάλα παιδιά. Γι' αὐτὸ μεταμφιέζονται ὅπως καὶ τὰ παιδιά, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν εὐχαρίστησί τους καὶ χωρὶς ὑστεροβουλία.

Οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, ποὺ ἔχουν τὸ εὐτύχημα νὰ παραμένουν παιδιὰ ἀποτελοῦν ἀπάνεις ἐξαιρέσεις. Στοὺς περισσότερους ἀνθρώπους ποὺ αἰσθάνονται τὴν ἐπιθυμία νὰ μεταμφιεσθοῦν, ἡ τάσις αὐτὴ κρύβει, ἀντίθετα, μιὰ μικρὴ ἢ μεγάλη πικρία, μιὰ ἀπογοήτευσι γιατὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶναι κι' ὄχι κάτι ἄλλο.

Τὸ ὅτι ἀγαποῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ φροντίζομε γι' αὐτὸν δὲν σημαίνει καὶ πὼς εἴμαστε εὐχαριστημένοι γιὰ κεῖνο ποὺ εἴμαστε. Πολλοὶ ἄνθρωποι, τουναντίον, αἰσθάνονται τὴν προσωπικότητά τους σὰν φυλακὴ καὶ θὰ ἤθελαν πολὺ νὰ μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτήν. Ἡ μεταμφίεσις εἶναι, λοιπόν, γι' αὐτοὺς ἕνα εἶδος «φυγῆς». Γλυτώνουν, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴν ἐνοχλητικὴ προσωπικότητά τους. Φορώντας τὸ κοστοῦμι ἑνὸς ἄλλου προσώπου, χάνουν τὴ συναίσθησι τοῦ «ἐγώ» τους. Γίνονται ἄλλοι ἄνθρωποι.

Δὲν ὑπάρχει ἀσφαλέστερο μέσο γιὰ νὰ ἐξακριβώση κανεὶς τὶς βαθύτερες τάσεις ἑνὸς ἀτόμου ἀπὸ τὶς προτιμήσεις του στὸ ζήτημα τῆς μεταμφιέσεως. Τὸ κοστοῦμι ποὺ διαλέγομε εἶναι μιὰ ὁμολογία τῶν κρυφῶν πόθων μας. Ἐταμφιέζονται, βλέπει κανεὶς αὐστηροὺς συμβολαιογράφους νὰ μεταμφιέζωνται σὲ πειρατὲς τοῦ παληοῦ καιροῦ ἢ μιὰ ἐνάρετη καὶ σεμνὴ νέα νὰ διαλέγη ἕνα κοστοῦμι ἀπαχίσσας.

Ἡ μεταμφίεσι ἦταν πολὺ διαδεδομένη στὴ Ρώμη τῶν χρόνων τῆς παρακμῆς. Ὁ Καλιγούλας, ὁ Νέρων, ὁ Κόμμοδος, ὁ Ἡλιογάβαλος, ποὺ ἦταν πρότυπα ἀκολασίας καὶ διαφθορᾶς, ἐμφανίζοντο καὶ δημοσίᾳ ἀκόμη φορῶντας μακρειὲς γυναικεῖες ἐσθῆτες καὶ στολισμένοι μὲ κοσμήματα. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰώνα, ἐξ ἄλλου, ὑπῆρχεἰ/τὸ Λονδῖνο μιὰ ἀριστοκρατικὴ λέσχη, ποὺ τὰ μέλη της ντύνονταν σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία γυναικεία μόδα.

Ὁ λόρδος Βύρων εἶχε μαζί του μιὰ γοητευτικὴ νέα, ποὺ τὴν ἔντυνε σὰν ἀγόρι. Ἡ Λουΐζα Μισέλ, ἡ μεγάλη ἐπαναστάτρια τῆς γαλλικῆς Κομμούνας, ἡ ζωγράφος Ρόζα Μπονὲρ καὶ ἡ διάσημη μυθιστοριογράφος Γεωργία Σάνδη ντύνονταν σὰν ἄνδρες. Ὁ μεγάλος μουσουργὸς Ριχάρδος Βάγκνερ, τέλος εὑρισκε εὐχαρίστησι νὰ ντύνεται σὰν γυναῖκα. Κατέχομε σήμερα πολλὲς ἐπιστολές του... πρὸς τὴ ράφτρα του, στὴν ὁποία ὑποδείκνυε πῶς ἤθελε νὰ τοῦ φτιάξη τὰ φουστάνια του. Πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸν ἐμπόδιζε, ὅμως, νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀνδροπρεπὴς σ' ὅλες τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις του.

Ἔχει παρατηρηθῆ στοὺς χοροὺς μετημφιεσμένων ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ ντύνονται σὰν ἄνδρες, προτιμοῦν τὴ στρατιωτικὴ στολή, ἐνῶ οἱ ἄνδρες προτιμοῦν τὶς βαρύτιμες τουαλέτες.

Ἡ προτίμησι αὐτὴ δείχνει κάποτε μιὰ ἀγάπη πρὸς τὸν τύπο, ποὺ ἐνσαρκώνουμε μὲ τὴ μεταμφίεσί μας.

Ἂς ἔρθωμε τώρα σ' ἐκείνους ποὺ ἀποστρέφονται τὴ μεταμφίεσι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φοβοῦνται μήπως δὲν μποροῦν νὰ διατηρήσουν τὴν ἀξιοπρέπειά τους κάτω ἀπ' αὐτὴ ἢ ἐκείνη τὴ μεταμφίεσι. Ὄχι, σπάνια, ἄλλωστε, πάσχουν ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος. Αὐτὴ τὴ δειλία τὴν συναντάει κανεὶς μόνο σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶναι σίγουροι γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Μιὰ ἄλλη κατηγορία εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ φοβοῦνται μήπως φανερώσουν ὡρισμένες ἐνδόμυχες τάσεις τους, ποὺ τὶς κρύβουν προσεχτικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ αἰσθάνονται ἐνστικτωδῶς τὴν ψυχολογικὴ σημασία τῆς μεταμφιέσεως. Ἀντὶ νὰ τὴν βλέπουν, λοιπόν, σὰν παιχνίδι, τὴν θεωροῦν τούναντίον, σὰν πρᾶξι ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ καὶ ἐπικίνδυνη. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀποφεύγουν!

Ἰδιαίτερη γραφικότητα καὶ τρελλὴ εὐθυμία εἶχαν τὰ καρναβάλια στὶς διάφορες πόλεις τῆς Ἰταλίας

Τὸ Καρναβάλι

Ἡ ἱστορία ἑνὸς ἐθίμου ποὺ εἶναι παλιὸ ὅσο καὶ ὁ κόσμος

Ὁ Καρναβάλι δὲν εἶναι, ὅπως πολλοὶ νομίζουν, μιά... ἐφεύρεσι τῶν χριστιανικῶν χρόνων. Ἀπεναντίας, πρόκειται γιὰ μιὰ συνήθεια τόσο παληὰ ὅσο κι' ὁ κόσμος.

Ὅλοι σχεδὸν οἱ προχριστιανικοὶ λαοί, στὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴν Ἀσία, εἶχαν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ποὺ χάνονται στὰ βάθη τῆς προϊστορίας, γιορτὲς καταπληκτικὰ ὁμοιες μὲ τὸ δικό μας Καρναβάλι.

Οἱ γιορτὲς αὐτὲς ἦταν σχεδὸν κατὰ κανόνα, μ' ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, τοποθετημένες ἀνάμεσα στὸν χειμῶνα καὶ στὴν ἄνοιξι, κι' εἶχαν ὡς κύριο χαρακτηριστικό τους τὸ πάνδημο μασκάρεμα.

Ἔτσι στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο, ἀπὸ τὸν δωδέκατο αἰῶνα π.Χ., τὸ Καρναβάλι ἀνοιγε στὰ μέσα Φεβρουαρίου καὶ κρατοῦσε ἕνα περίπου μῆνα. Ἦταν μιὰ σειρὰ ἐπισήμων καὶ λαϊκῶν γιορτῶν, ἀφιερωμένων στὸν θεὸ Ἄνουδι. Τὴν ἐπίσημη πλευρὰ τοῦ καρναβαλιοῦ αὐτοῦ τὴν ἀποτελοῦσαν ἐξιλαστήριες θυσίες ποὺ γίνονταν κάθε πρωῒ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν φαραὼ στὸν ναὸ τοῦ τιμωμένου θεοῦ καθὼς καὶ στρατιωτικὲς ἐπιδείξεις στὸν ναὸ τοῦ τιμωμένου θεοῦ καθὼς καὶ στρατιωτικὲς ἐπιδείξεις κάθε ὄγδοη μέρα. Τὴ λαϊκὴ πλευρὰ τὴν ἀποτελούσαν χοροὶ στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες κάθε πόλεως, στοὺς ὁποίους λάβαιναν μέρος ἄντρες καὶ γυναῖκες, φορῶντας μάσκες ὁμοιες μὲ τὴ μορφὴ τοῦ Ἄνουδι.

Στὴ Φοινίκη καὶ στὴν Καρχηδόνα. τὸ καρναβάλι ἀρχιζε τὸν Δεκέμβριο καὶ κρατοῦσε ὡς τὰ μέσα περίπου τοῦ Ἰανουαρίου, ἀλλὰ οἱ μέρες του ἦταν μοιρασμένες σὲ πένθιμες καὶ σὲ εὔθυμες.

Στὶς πρῶτες εἴκοσι μέρες, γίνονταν ἀνθρωποθυσίες. Ρίχνονταν στὴ θάλασσα κορίτσια ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν μὲ μιὰ πέτρα δεμένη στὸ λαιμό τους κι' ὁ λαὸς τὰ θρηνοῦσε φορῶντας ἄσπρα ἱμάτια καὶ προσωπίδες καφετιές. Ἀφοῦ τελείωναν αὐτὲς οἱ θυσίες, τὸ χρῶμα τῶν προσωπίδων γινόταν κόκκινο κι' ἐπακολουθοῦσαν λαϊκὰ ξεφαντώματα κι' ὄργια γύρω ἀπὸ τοὺς ναούς.

Στὴ Βαβυλωνία καὶ στὴν Ἀσσυρία, τὸ καρναβάλι γινόταν στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως κι' ἦταν ἀφιερωμένο στὸν μυθικὸ ἥρωα Γιλγαμές, ποὺ ἦταν κάτι ἀνάλογο μὲ τὸν Ἡρακλῆ τῶν προγόνων μας. Κι' ἐδῶ ἐπίσης, κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν γιορτῶν αὐτῶν ἦταν ἡ μεταμφίεσι κι' ὁ χορός.

Στὴν Κίνα καὶ στὴν Ἰαπωνία κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οἱ ἐποχὲς τοῦ ἔτους ἦταν... πέντε κι' ὄχι τέσσερις. Ἡ πέμπτη ἦταν οἱ τριαντατρεῖς μέρες γιορτῶν ἀνάμεσα στὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξι, κατὰ τὶς ὁποῖες σὲ κάθε πόλι καὶ χωριὸ γίνονταν τελετὲς ὁμοιες μὲ τὶς σημερινὲς παρελάσεις τοῦ Καρνάβαλου.

Ὡρισμένα πρόσωπα, ποὺ εἶχαν κι' ἱερατικὴ ἰδιότητα, μεταμφιέζονταν σὲ δράκοντες καὶ σὲ ἄλλα τέρατα τῆς μυθολογίας τῶν χωρῶν αὐτῶν, φορῶντας χαρτονένια πελώρια κεφάλια, καὶ διέσχιζαν κάθε βράδυ τοὺς δρόμους, πηγαίνοντας στὸν ναὸ τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία. Ὁ λαὸς τοὺς συνώδευε μὲ τραγούδια καὶ χορούς καὶ τοὺς πετοῦσε μακρυὲς χάρτινες ταινίες γαλάζιου καὶ κόκκινου χρώματος, ἀπὸ τὶς ὁποῖες κατάγονται οἱ σημερινὲς σερπαντίνες.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ὁ πρόδρομος τοῦ καρναβαλιοῦ ὑπῆρξαν οἱ βακχικὲς γιορτές, ποὺ γίνονταν πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τοῦ κρασιοῦ. Ἀπ' αὐτὲς τὶς γιορτές, κατὰ τὶς ὁποῖες ἀναπαριστάνονταν οἱ εὔθυμες περιπέτειες τοῦ Βάκχου, προῆλθε σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀρχαία τραγῳδία.

Οἱ βακχικὲς γιορτὲς συναντῶνται ἀργότερα μὲ ἀρκετὲς τροποποιήσεις καὶ στὴ Ρώμη, ὅπου λέγονταν Μπακανάλια κι' εἶχαν πάνδημο ὀργιαστικὸ χαρακτῆρα.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος κατάργησε τὰ Μπακανάλια μὲ εἰδικὸ διάταγμα, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατό του ἐπικράτησαν πάλι, ὄχι μονάχα ἀνάμεσα στοὺς εἰδωλολάτρες, ἀλλὰ καὶ στοὺς χριστιανούς.

Ἔτσι προῆλθε τὸ σημερινὸ Καρναβάλι, ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸ Τριῴδιο καὶ τελειώνει τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, δηλαδὴ τὴν πρώτη μέρα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Οἱ Πατέρες τῆς ἐκκλησίας χτύπησαν μὲ πύρινους λόγους αὐτὴ τὴν εἰδωλολατρικὴ συνήθεια, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, πέφτοντας στὸ σκοτάδι τοῦ μεσαίωνος, ποὺ ἀρχίζε, δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ εἰδωλολατρικὸ ἔθιμο καὶ πίστευαν, ὅτι ἡ εὐθυμία τῶν ἡμερῶν τοῦ Τριῳδίου ὄχι μονάχα δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ κι' ἐπιβάλλεται σὰν ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴ νηστεία τῆς Τεσσαρακοστῆς, ποὺ ἐπακολουθεῖ.

Ἔτσι δόθηκε στὰ ἀρχαῖα ρωμαϊκὰ Μπακανάλια ἕνα καινούργιο ὄνομα, ποὺ θὰ τὰ συνεβίβαζε μὲ τὴν... χριστιανικὴ συνείδησι. Ἡ λέξι Καρναβάλι, ποὺ ἀντικατέστησε τὰ Μπακανάλια, προέρχεται ἀπὸ τὴ λατινικὴ γλῶσσα καὶ σημαίνει «ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κρέας», εἶναι δηλαδὴ ἀντίστοιχη μὲ τὴν ἑλληνικὴ λέξ. Ἀποκριά.

Ἄλλο, βέβαια, ἂν κατὰ τὸ Καρναβάλι ὄχι μόνο δὲν προετοιμάζονται οἱ χριστιανοὶ γιὰ τὴ νηστεία, ἀλλὰ τὸ ρίχνουν ἔξω ὅσο σὲ καμμιὰ ἄλλη περίοδο τοῦ χρόνου.

Τὸ Καρναβάλι εἶχε τὶς μεγαλύτερες δόξες του κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Ὅπως καὶ σήμερα, ἡ ἀποκορύφωσί του σημειωνόταν τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, ἀλλὰ σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης ἄρχιζε ἀπὸ τά... Χριστούγεννα.

Σὲ ὡρισμένα μέρη τῆς Εὐρώπης, ὅπως στὴ Γαλλία, τὴν Ἰταλία, τὸ Βέλγιο καὶ τὴν Ἱσπανία, τὸ Καρναβάλι εἶχε γιὰ πρωταγωνιστὲς τοὺς τρελλούς, ποὺ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα τοὺς ἀμολοῦσαν ἀπὸ τὰ φρενοκομεῖα καὶ τοὺς ἄφηναν νὰ κάνουν τὶς σχετικὲς παραστάσεις τους στὶς πλατεῖες. Ὁ κόσμος γύρω τους χειροκροτοῦσε ξέφρενα κι' ἡ τρέλλα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἄφθονου κρασιοῦ, ποὺ χυνόταν τὴ μέρα αὐτή, μεταδιδόταν σὲ ὅλους.

Ἰδιαίτερη γραφικότητα εἶχαν τὰ καρναβάλια τῆς Ἰταλίας. Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πόλεις τῆς χώρας αὐτῆς εἶχε διαμορφώσει κι' ἕνα δικό της τύπο καρναβαλιοῦ καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς διασώθηκαν ὡς τὶς μέρες μας, ὅπως τὰ καρναβάλια τῆς Φλωρεντίας, τῆς Βερώνας καὶ τῆς Νεαπόλεως.

Ἀλλὰ τὸ μόνο ἀπὸ τὰ μεσαιωνικὰ καρναβάλια ποὺ ἀντιστάθηκε πραγματικὰ στὸν χρόνο καὶ διατηρήθηκε ἀνέπαφο ὡς τὶς μέρες μας εἶναι ἐκεῖνο τῆς Νίκαιας. στὴν Κυανῆ Ἀκτή. Οἱ περίφημες παρελάσεις τοῦ Καρνάβαλου τῆς Νίκαιας διατηροῦν τὰ μεσαιωνικά τους χαρακτηριστικὰ κι' ἔχουν πλοῦτο φαντασίας μοναδικὸ στὸν κόσμο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ ἐπιληψία θεραπεύεται σὲ λίγες βδομάδες

Ἡ θαυματουργὸς μέθοδος ἑνὸς Γάλλου ἐρασιτέχνη βιολόγου

Τὰ 75% τῶν ἐπιληπτικῶν μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν μέσα σὲ λίγους μῆνες! Ἡ ἐπιληψία, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μυστηριώδεις ἀρρώστειες, ποὺ ἡ ἐπιστήμη τὴ θεωροῦσε ὡς τώρα ἀνίατη, θὰ πάψῃ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ ἀριθμῇ τὰ ἑκατομμύρια θυμάτων,

Ὁ Γάλλος ἐρασιτέχνης βιολόγος Ὑβ Ζυμπέ, ποὺ ἀνακάλυψε τὸν τρόπο γιὰ τὴν ὁριστικὴ θεραπεία τῆς ἐπιληψίας.

ποὺ ἔχει σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ βρέθηκε ὁ τρόπος νὰ καταπολεμηθῇ ἀποτελεσματικά.

Ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένες περιπτώσεις τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς, ποὺ ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ ἡ ἐπιστήμη, ὅλες οἱ ἄλλες δὲν εἶναι πιὰ παρὰ ἁπλὸ παιγνιδάκι μπροστὰ στὴν καινούργια θεραπευτικὴ μέθοδο, ποὺ ἀνακάλυψε κι' ἐφαρμόζει ἕνας Γάλλος βιολόγος, ὁ Ὑβ Ζυμπέ.

Ὁ Ὑβ Ζυμπέ, ἡλικίας σήμερα ἑβδομήντα χρονῶν, δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἐρασιτέχνης. Τὸ πραγματικό του ἐπάγγελμα δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἰατρική. Ἀφοῦ πῆρε τὸ δίπλωμα τοῦ μηχανολόγου ἀπὸ τὴν Πολυτεχνικὴ Σχολὴ τῶν Παρισίων, ἄνοιξε χάριν στὴν ἀρκετὰ μεγάλη περιουσία, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἕνα ἐργοστάσιο στὰ περίχωρα τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης κι' ἀφωσιώθηκε στὴ βιομηχανία.

Τὶς ἐλεύθερες ὧρες του τὶς χρησιμοποιοῦσε ἀνέκαθεν σὲ μελέτες σχετικὲς μὲ τὴ βιολογία, ποὺ τὶς ἔκανε στὸ ἰδιωτικό του ἐργαστήριο.

Ἐδῶ καὶ δέκα πέντε περίπου χρόνια, τράβηξαν τὴν προσοχή του οἱ νευροψυχικὲς παθήσεις καὶ σιγὰ - σιγὰ τὸ ἐνδιαφέρον του ἐντοπίστηκε στὴν ἐπιληψία.

Ὕστερα ἀπὸ συστηματικὲς ἔρευνες, ὁ Ὑβ Ζυμπὲ κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ἔχει τὴν αἰτία της σὲ μιὰ τοξίνη, ποὺ παρουσιάζεται συγχρόνως στὴ λευκὴ οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου καὶ στὸ πλάσμα τοῦ αἵματος.

Ἡ διαπίστωσι αὐτὴ ἔλυσε τὸ μυστήριο, ποὺ τύλιγε τὴν προέλευσι τῆς ἐπιληψίας κι' ἔδωσε τὴν δυνατότητα στὸν Γάλλο ἐρασιτέχνη βιολόγο νὰ ἀναζητήσῃ καὶ τέλος νὰ βρῇ τ. ταλλήλες φαρμακευτικὲς οὐσίες ποὺ θεραπεύουν τὴν ἐπιληψία.

"Οταν ξέρουμε τὴν αἰτία ἀπὸ τὴν ὁποία προκαλεῖται μιὰ πάθησι στὸν ὀργανισμό, εἶναι ἀρκετὰ εὔκολο νὰ βρεθοῦν οἱ τρόποι τῆς θεραπείας.

Ἡ δυσκολία, ποὺ κυρίως συνάντησε ὁ Ὑβ Ζυμπέ, ἦταν στὸ νὰ καθορίσῃ τὶς δόσεις, ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ θεραπεία κάθε εἰδικῆς περιπτώσεως. Κι' αὐτό, γιατὶ ἡ ἐπιληψία δὲν εἶναι μιὰ ἀρρώστεια, ποὺ παρουσιάζεται μὲ τὰ ἴδια ἀπολύτως χαρακτηριστικὰ σὲ ὅλα τὰ ἄτομα, ἀλλὰ τὰ συμπτώματά της ἔχουν μεγάλη ποικιλία ἀπὸ ἄρρωστο σὲ ἄρρωστο. Καμμιὰ ἀρρώστεια δὲν ἔχει, ὅπως αὐτή, τόσο «προσωπικὸ» χαρακτῆρα.

Ἡ φαρμακευτικὴ θεραπεία, ποὺ καθώρισε κι' ἐφαρμόζει ὁ Ὑβ Ζυμπέ, δὲν εἶναι λοιπὸν στὶς λεπτομέρειές της ἡ ἴδια γιὰ ὅλους τοὺς ἀρρώστους.

Οἱ γιατροί, ποὺ τὴν παραδέχτηκαν καὶ τὴν ἀσκοῦν στὴ Γαλλία, εἶναι ἀρκετοὶ καὶ βασίζονται πάνω σὲ ἕνα βιβλίο, ποὺ ἐξέδωσε τώρα τελευταία ὁ Ὑβ Ζυμπέ. Στὸ βιβλίο αὐτό, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος του ἀποτελεῖται ἀπὸ πίνακες «φασολογίας», ἀναφέρονται χίλιες τριακόσιες ἑξῆντα τρεῖς περιπτώσεις ἐπιληψίας, μὲ τὶς εἰδικὲς φαρμακευτικὲς ἐνδείξεις γιὰ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτές.

Τὰ ἀποτελέσματα σ' ἕνα πλῆθος ἀρρώστων ἀπὸ τὴ θεραπεία, ποὺ δοκίμασε ὁ Ὑβ Ζυμπὲ γιὰ τὴν ἐπιληψία, εἶναι καταπληκτικά!

Ἀπὸ στατιστικές, ποὺ κρατᾶ ὁ ἴδιος, ἀποδείχνεται, ὅτι τὰ 75% τῶν ἐπιληπτικῶν γίνονται ἐντελῶς καλὰ μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ὁ παραμικρὸς κίνδυνος ὑποτροπῆς.

Στὴν ἀρχὴ οἱ κρίσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑποφέρει ὁ ἄρρωστος, ἀραιώνουν καὶ τέλος σταματοῦν ξαφνικά. Μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῶν κρίσεων συμπίπτει καὶ μιὰ γενικώτερη νευρικὴ καὶ ψυχικὴ βελτίωσι τῆς ὑγείας τοῦ ἀρρώστου. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔγιναν καλὰ χάρι στὴν θεραπεία τοῦ Ὑβ Ζυμπέ, ἤρθαν σὲ μιὰ τέλεια ἰσορροπία τοῦ νευρικοῦ τους συστήματος, στὸ ὁποῖο, ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ ἐπιληψία ἐπιφέρει γενικώτερες βλάβες.

Οἱ ἐπίσημοι ἰατρικοὶ κύκλοι τῆς Γαλλίας, δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀναγνωρίσει τὴ θεραπεία αὐτή, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἕναν ἐρασιτέχνη.

Τ' ἀποτελέσματά της ὅμως δὲν θ' ἀργήσουν νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ τὴν παραδεχτοῦν, γιατὶ εἶναι πολὺ εὔγλωττα καὶ δὲν ἀφήνουν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὀρθότητά της.

Ὁ ἔρπης ζωστὴρ στὶς ἐγκύους

Ὁ ἔρπης ζωστὴρ εἶναι ὀδυνηρή, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐπικίνδυνη ἀσθένεια. Ὅταν, ὅμως, προσβάλῃ μιὰ ἔγκυο γυναίκα, μπορεῖ νὰ ἔχῃ πολὺ δυσάρεστες συνέπειες στὸ παιδὶ ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῇ. Δυὸ παρόμοιες περιπτώσεις ἀνέφερε τελευταῖα ὁ Γάλλος ἐπιστήμων δόκτωρ Σανσόν. Ἐπρόκειτο γιὰ δύο ἐγκύους ποὺ προσεβλήθησαν ἀπὸ ἔρπητα ζωστῆρα στὴν ἀρχὴ τῆς ἐγκυμοσύνης των. Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες ἔφεραν στὸν κόσμο παιδιὰ μὲ καταρράκτη ἐκ γενετῆς.

Τεχνητὸ μητρικὸ γάλα

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρία παρήγαγε τεχνητὸ μητρικὸ γάλα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὶς κυριώτερες βιταμίνες καὶ ἄλλα στοιχεῖα μεγάλης θεραπευτικῆς ἀξίας. Τὸ τεχνητὸ αὐτὸ γάλα παρουσιάζει τὸ πλεονέκτημα ἀπέναντι τοῦ φυσικοῦ ὅτι ἐξασφαλίζει μιὰ σταθερὴ δίαιτα στὸ βρέφος. Τὸ μητρικὸ γάλα, παρατηροῦν ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, πρέπει νὰ προτιμᾶται πάντοτε ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν εἰδικοὶ λόγοι ποὺ ἀποκλείουν τὴ χρῆσι του (ἀσθένεια τῆς μητέρας, μεγάλη ἐξάντλησι κλπ.).

Ραδιενεργὸς δακτυλίτις

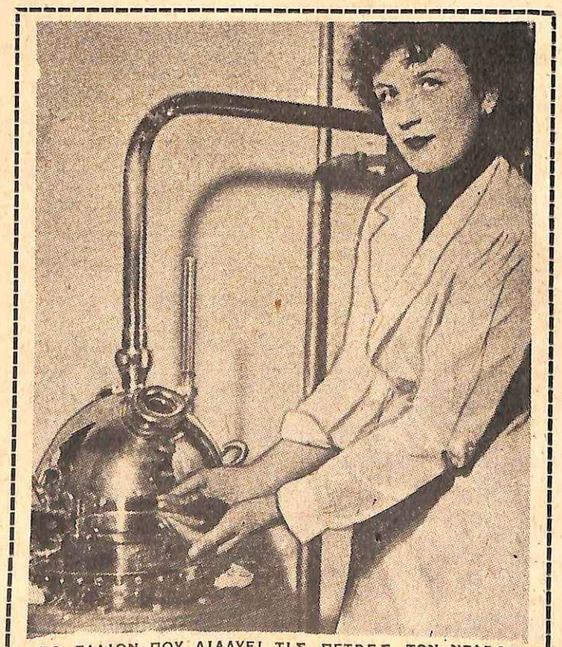
Μ' ὅλο ποὺ ἡ δακτυλίτις εἶναι ἀπὸ τὰ παλαιότερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα φαρμακα γιὰ τὶς παθήσεις τῆς σοδιᾶς, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιδρᾷ στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ πάντοτε μυστηριώδης. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες σκέφτηκαν νὰ τὴν μεταβάλουν σὲ ραδιενεργὸ γιὰ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ παρακολουθήσουν τὴν πορεία της μέσα στὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ τὶς ἀντιδράσεις ποὺ προκαλεῖ. Ἀντὶ ὅμως νὰ τὴν ὑποβάλουν στὴν ἐπίδρασι μιᾶς ραδιενεργοῦ πηγῆς, ἐπροτίμησαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιο τὸ φυτὸ ραδιενεργό. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἡ δακτυλίτις καλλιεργεῖται μέσα σὲ «ἀτομικὴ ἀτμόσφαιρα», ποὺ περιεχει δηλαδὴ ραδιενεργὸ ἄνθρακικὸ ὀξύ. Τὸ φυτὸ ἀπορροφᾷ αὐτὸ τὸ ἀέριο κι' ἔτσι γίνεται καὶ τὸ ἴδιο ραδιενεργό. Πιστεύεται ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ λυθῇ τὸ μυστήριο τῆς ἐπιδράσεως τῆς δακτυλίτιδος.

Τὸ «κουράρε» ἐναντίον τοῦ τετάνου

Ὁ τέτανος, ὅταν ἡ μορφή του εἶναι πολὺ βαρειά, ἀφήνει ἐλάχιστες ἐλπίδες σωτηρίας. Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες, ὅμως, ἐφήρμοσαν τελευταῖα μιὰ καινούργια μέθοδο σὲ μεσικὲς βαρύτατες περιπτώσεις μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἐχορήγησαν στοὺς ἀσθενεῖς ἰσχυρὲς δόσεις «κουράρε» καὶ ταυτόχρονα ἐνήργησαν τραχειοτομὴ καὶ ἐπέτυχαν ἔτσι μιὰ τεχνητὴ ἀναπνοή. Οἱ ἀσθενεῖς στοὺς ὁποίους ἐμαρμόσθηκε αὐτὴ ἡ μέθοδος σώθηκαν ὅλοι.

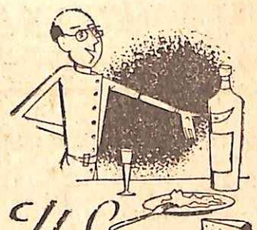
Οἱ γάτες προκαλοῦν ἀδενοπάθειες!

Μὴν παίζετε μὲ τὶς γάτες! Τὰ γρατσουνίσματά τους προκαλοῦν μιὰ εἰδικῆς μορφῆς ἀδενοπάθεια, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ φλόγωσι καὶ διαπύησι ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἀδένων. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ συνοδεύεται ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετό, πόνους στὶς ἀρθρώσεις καὶ ἀναπνευστικὴ δυσχέρεια. Πιστεύεται ὅτι ἡ ἀδενοπάθεια αὐτὴ ὀφείλεται σὲ ἰὸ ποὺ μεταδίδεται ἀπὸ τὴ γάτα. Ἡ πενικιλλίνη, ἡ στρεπτομυκίνη καὶ οἱ σουλφαμίδες δὲν ἔχουν ἐπίδρασι σ' αὐτὸ τὸν ἰό. Ἀποτελεσματικὴ εἶναι, τουναντίον, ἡ χρυσομυκίνη σὲ δόσεις 0,5 — 1 γραμμαρίου τὴν ἡμέρα ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα.

ΤΟ ΕΛΑΙΟΝ ΠΟΥ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΙΣ ΠΕΤΡΕΣ ΤΩΝ ΝΕΦΡΩΝ

Ἀπὸ τὶς ρίζες ἑνὸς φυτοῦ ποὺ ὀνομάζεται «Κράπεν» καὶ φύεται στὴν Ἰνδονησία, οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες παρασκεύασαν ἐσχάτως ἕνα αἰθέριο ἔλαιο, πού, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ κλινικὲς δοκιμές, ἔχει καταπληκτικὲς ἰδιότητες. Συγκεκριμένα, κονιορτοποιεῖ κυριολεκτικὰ τὶς πέτρες τῶν νεφρῶν καὶ τῆς χοληδόχου κύστεως, σὲ τρόπον ὥστε νὰ ἀποβάλλωνται πλέον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, χωρὶς νὰ χρειαστῇ ὁ πάσχων νὰ καταφύγῃ σὲ ἐγχείρησι. Τὸ αἰθέριο ἔλαιο τῆς ρίζας «Κράπεν» εἶναι ἀποτελεσματικώτατο στὴν ἀρχὴ τῆς «λιθιάσεως», ὅταν οἱ λίθοι δὲν εἶναι πολλοὶ ἢ δὲν ἔχουν ἀκόμη μεγάλες διαστάσεις - γιατὶ ἀργότερα δὲν μπορεῖ ν' ἀποφευχθῇ ἡ ἐγχείρησι. Ἀνωτέρω τὸ διϋλιστήριο μὲ τὸ ὁποῖο παρασκευάζεται τὸ θαυματουργὸ αἰθέριο ἔλαιο ἀπὸ τὶς ρίζες τοῦ φυτοῦ «Κράπεν».

Ἡ δίαιτα

ποὺ ταιριάζει σὲ κάθε ἀρρώστεια

Ποιὰ ἄτομα πρέπει νὰ προγευματίζουν ἐλαφρὰ

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος ποιὲς κατηγορίες ἀτόμων πρέπει νὰ παίρνουν ἕνα πλούσιο πρόγευμα. Ἂς δοῦμε τώρα σὲ ποιὲς περιπτώσεις ἐπιβάλλεται ὁ περιορισμὸς τοῦ προγεύματος, τόσον ποσοτικὰ ὅσον καὶ ποιοτικά.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν πρωτίστως οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ποὺ ζοῦν καθιστικὴ ζωή,

Νὰ ἕνας τύπος προγεύματος γι' αὐτὰ τὰ ἄτομα:

Ψωμί: 50—60 γραμμάρια. Μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῇ μ' ἕνα μπισκότο.
Βούτυρο: 10 γραμμάρια.
Καφὲς χωρὶς ζάχαρη.
Ἐλάχιστο γάλα.
Ἡ ζάχαρη μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῇ μὲ μέλι.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν ἐπίσης οἱ πνευματικῶς ἐργαζόμενοι. Ἐπειδή, ὅμως, καταναλίσκουν μεγάλη ποσότητα νευρικῆς ἐνεργείας, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀμινοξέα ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ σιτηρὰ καὶ τὰ ἄλλα δημητριακὰ προϊόντα.

Τὴν ἴδια δίαιτα πρέπει ν' ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ἔφηβοι κατὰ τὴν περίοδο τῶν ἐξετάσεων.

Τὸ πρόγευμα στὰ ἄτομα τῆς κατηγορίας αὐτῆς δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾶῃ τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητο. Τὸ ἄφθονο βούτυρο καὶ τὸ γάλα ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προκαλέσουν ἡπατικὴ ὑπερκόπωσι μὲ τὰ γνωστὰ ἐπακόλουθά της: παχυσαρκία, πεπτικὲς διαταραχές, ἐντερικὲς ζυμώσεις, πικρὸ στόμα, ἡμικρανία κτλ.

Ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ ἄλλη κατηγορία ἀτόμων, ποὺ πρέπει νὰ τρῶνε τὸ πρωῒ ἐλάχιστα. Τὸ πρόγευμά τους θὰ περιλαμβάνῃ, λοιπόν, τροφὲς χωρὶς ἀξιοσημείωτη θρεπτικὴ ἀξία.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ δὲν περιλαμβάνονται οἱ παχύσαρκοι. Γιατί, ἂν τοὺς στερήσωμε ἀπὸ τὸ πρόγευμα, θὰ φάνε πολὺ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Γι' αὐτούς, ὁ διαιτητικὸς κανὼν συνίσταται στὸν περιορισμὸ ὅλων τῶν γευμάτων, τόσον ποσοτικὸς ὅσο καὶ ποιοτικῶς. Λίγο τὸ πρωΐ, περισσότερο τὸ μεσημέρι, ἐλάχιστο τὸ βράδυ.

Τὸ πρόγευμα χωρὶς θρεπτικὴ ἀξία ἐνδείκνυται κυρίως στοὺς ἀσθενεῖς ἢ στοὺς ὑποψηφίους ἀσθενεῖς, ποὺ, ἂν δὲν τηρήσουν μιὰ αὐστηρὴ δίαιτα, κινδυνεύουν ν' ἀρρωστήσουν σοβαρά. Στὴν κατηγορία αὐτὴ περιλαμβάνονται οἱ πάσχοντες ἀπὸ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, ἀπὸ σκλήρωσι τῶν ἀρτηριῶν ἢ τῶν πνευμόνων, ἀπὸ συμφόρησι τοῦ ἥπατος, ἀπὸ νεφρικὰ νοσήματα, ἀπὸ νοσήματα τῆς καρδιᾶς μὲ οἰδήματα, ἀπὸ χρονία βρογχίτιδα μὲ ἐμφύσημα, οἱ πληθωρικοὶ μὲ τάσι στὴν παχυσαρκία, οἱ ἀρθριτικοὶ καὶ οἱ ρευματικοί.

Ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν τῶν ἀσθενῶν κουράζεται σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ νύχτα, γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ στὶς ἀνάγκες τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης μεταξὺ αἵματος καὶ ἱστῶν. Εἶναι ἀπαραίτητο, λοιπόν, νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ ξεκουραστῇ τὸ πρωΐ.

Τὸ πρόγευμα τῶν ἀσθενῶν αὐτῆς τῆς κατηγορίας μπορεῖ νὰ περιλαμβάνῃ: ἐλαφρὸ καφέ, ζουμὶ ἀπὸ χόρτα, ἕνα ἢ δυὸ ποτήρια μεταλλικὸ νερὸ (ἀνάλογα μὲ τὴν πάθησι).

Ἐπίσης ὥριμα φροῦτα, κατὰ προτίμησιν μπανάνες, δαμάσκηνα, μῆλα, ἀχλάδια, πορτοκάλια, μανταρίνια. Τὸ μέλι εἶναι ἐξαίρετο σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Ἀρκεῖ νὰ μὴν γίνεται κατάχρησις.

Τὸ πρόγευμα αὐτὸ προσφέρει στὸν ὀργανισμὸ φυσικὸ σάκχαρο καὶ βιταμίνες, χωρίς, ὅμως, νὰ τὸν ἐπιβαρύνῃ μὲ στοιχεῖα ποὺ συσσωρεύονται στοὺς ἱστούς. Ἐπὶ πλέον ἔχει διουρητικές, καθαρτικὲς καὶ ἀντιτοξικὲς ἰδιότητες. Ὑποβοηθεῖ, ἐξ ἄλλου, τὴν ἀπορρόφησι τῶν εἰδικῶν φαρμάκων, ποὺ ἐνδείκνυνται σὲ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Γενικὲς συστάσεις γιὰ τὸ πρόγευμα

Καὶ τώρα νὰ μερικὲς γενικὲς συστάσεις γιὰ τὸ πρόγευμα, ποὺ ἀπευθύνονται σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως:

1. Μὴν τρῶτε τὸ πρωῒ γλυκίσματα μὲ πολλὴ ζάχαρη ἢ ποὺ εἶναι φτιαγμένα μὲ βιομηχανικὰ λίπη.

2. Ἀποφύγετε ὅσο μπορεῖτε τὴ ραφιναρισμένη ζάχαρη. Ἡ ζάχαρη ποὺ ρίχνομε στὸν καφὲ παρεμποδίζει τὴν ἀφομοίωσι τῶν μεταλλικῶν στοιχείων καὶ γι' αὐτό, παρὰ τὴν προσωρινὴ ἐνίσχυσι ποὺ μᾶς παρέχει, ἐξασθενίζει βαθμιαῖα τὸν ὀργανισμό.

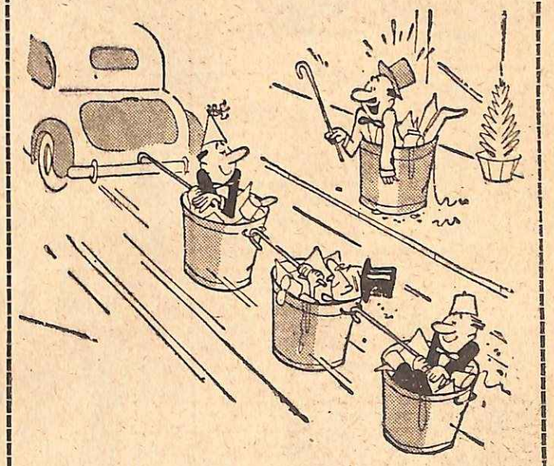
3. Μὴν πίνετε πολὺ γάλα, ποὺ συντελεῖ στὴν αὔξησι τῆς ὀξύτητος τοῦ ὀργανισμοῦ. (Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα ἔχει κι' ἡ ζάχαρη). Προκαλεῖ, ἐξ ἄλλου, γαστρικὴ κόπωσι, ἡπατικὴ συμφόρησι, ὀδυνηρὲς συσπάσεις τῆς χοληδόχου κύστεως κτλ. Τὸ ἀπαραίτητο στὸν ὀργανισμὸ ἀσβέστιο μποροῦμε νὰ τὸ βροῦμε σ' ἄλλες τροφές, π. χ. τὸ ἀμύγδαλο ἢ τὸ πλήρες ψωμί.

4. Μὴν κάνετε κατάχρησι στὸ βούτυρο ποὺ εἶναι δύσπεπτο. Τὸ στομάχι μας χρειάζεται τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες γιὰ νὰ τὸ χωνέψῃ. 10—20 γραμμάρια ἀρκοῦν στὸν ἐνήλικα, ποὺ δὲν ὑποβάλλεται σὲ ὑπερβολικοὺς κόπους.

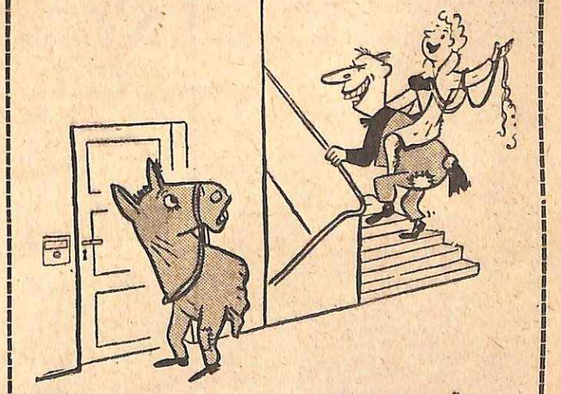
5. Ἀποφύγετε τὸ κακάο γιὰ νὰ μὴν κουράσετε τὸ στηκότι σας.

6. Ἀποφεύγετε στὸ πρόγευμα τὰ ἀλλαντικά, τὶς κονσέρβες καὶ γενικὰ τὰ κρέατα. Σᾶς δίνουν προσωρινὰ μιὰ ψευδαίσθησι δυνάμεως, ἀλλὰ κουράζουν βαθμιαῖα καὶ ἐξαντλοῦν τὸν ὀργανισμό, λόγω τῆς συγκεντρώσεως στοὺς ἱστοὺς ἐπιβλαβῶν οὐσιῶν, ὅπως εἶναι ἡ οὐρία, τὸ οὐρικὸ ὀξὺ ἡ κρεατινίνη κτλ.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— *Μήπως θὰ περάσετε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας νὰ ἔρθω κι' ἐγὼ μαζί σας;...*

— *"Ωστε ἔτσι, Γιάννη;... Καλά, θὰ τὰ ξαναποῦμε!...*

— *Δεσποινὶς Μάρθα... Σᾶς λατρεύω!...*

Χαμόγελο

Ὁ πειρασμός

Ὁ σύζυγος: Μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ πὼς δὲν θὰ ξαναγόραζες καινούργιο φόρεμα.

Ἡ σύζυγος: Ἀγάπη μου, ὁ σατανᾶς μ' ἔβαλε στὸν πειρασμό.

Ὁ σύζυγος: Ἔπρεπε τότε νὰ τοῦ πῆς: «Ὕπαγε ὀπίσω μου σατανά!»

Ἡ σύζυγος: Τοῦ τὸ εἶπα. Καὶ τότε ἦταν ποὺ τὸν ἄκουσα πίσω μου νὰ μοῦ ψιθυρίζη: «Αὐτὸ τὸ φόρεμα σοῦ ἔρχεται τρέλλα!...»

★

— Θεέ μου! φωνάζει ἡ ἔνοχος σύζυγος μέσα στὴν κρεβατοκάμαρά της, τοῦ δευτέρου πατώματος. Ἔρχεται ὁ ἄντρας μου!

— Καὶ τί νὰ κάνουμε τώρα; ρωτᾶ ὁ φίλος της.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία. Γιὰ νὰ σωθῆ ἡ τιμή μου πρέπει...

— Λέγε γρήγορα!

— Νὰ τὸ παράθυρο. Ἕνα πήδημα καὶ σωθήκαμε!...

— Ἔμπρός, λοιπόν, τῆς λέει ἐκεῖνος. Πήδησε. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἂν θελήση νὰ σὲ κυνηγήση!...

★

Ἕνας νεαρὸς φοιτητὴς γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸ χωριό του. Θέλοντας νὰ δείξη στὸν πατέρα του τὴ σοφία του, τοῦ εἶπε τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγαν:

— Πατέρα, βλέπω πὼς θὰ φᾶμε δυὸ περιστέρια. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς θὰ φᾶμε τρία...

— Μπᾶ! Καὶ πῶς;

— Νά! Αὐτὸ εἶναι ἕνα. Καὶ τὰ δυὸ μαζὶ εἶναι δυό. Τὸ ἕνα καὶ τὰ δύο γίνονται ἐν ὅλῳ τρία.

— Λοιπόν, τοῦ ἀπάντησε ὁ πατέρας του. Ἐγὼ θὰ φάω τὸ ἕνα, ἡ μητέρα σου τὸ ἄλλο κι' ἐσὺ τὸ τρίτο.

Κόκκαλο ὁ νεαρὸς φοιτητής.

★

Ὁ καθηγητὴς (στοὺς φοιτητές): Κύριοι, λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἕναν ἀκριβῆ ὁρισμὸ τῶν ἀναμικτῶν αἰσθημάτων, ποὺ αἰσθάνονται οἱ ἄνθρωποι σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Μολαταῦτα θὰ δοκιμάσω νὰ σᾶς περιγράψω ἕνα ἀνόμικτο αἴσθημα μὲ τὴν παρακάτω εἰκόνα: Φαντασθῆτε, π.χ., ἀφ' ἑνὸς τὸ ράφτη σας μὲ τὸν ἀνεξόφλητο λογαριασμὸ στὸ χέρι καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν ταχυδρόμο μὲ μιὰ συστημένη ἐπιστολή, ποὺ περιέχει τὸ μηνιαῖο ἐπίδομα τοῦ πατέρα σας... Φαντασθῆτε, λοιπόν, καὶ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου σας... συγχρόνως.

★

Ἐκεῖνος: Σὲ παρακαλῶ, ἀγάπη μου, μὴ μοῦ λὲς πιὰ γλυκὰ λόγια!

Ἐκείνη: Γιατί;

Ἐκεῖνος: Ξέρεις καλὰ πὼς ἔχω... ζαχαροδιαβήτη!

★

— Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, γιὰ νὰ πάψη ἡ γυναίκα μου ν' ἀγοράζη διαρκῶς γαντία...

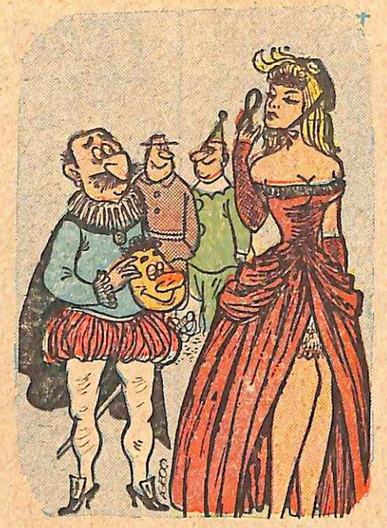
— Χάρισέ της ἕνα διαμαντένιο δαχτυλίδι!

★

— Στὰ ἐμπόρια, πρέπει νάναι κανεὶς τίμιος πάντα... Χτές, ἕνας πελάτης ἔδωσε κατὰ λάθος στὸ συνεταῖρο μου 200 δραχμὲς παραπάνω...

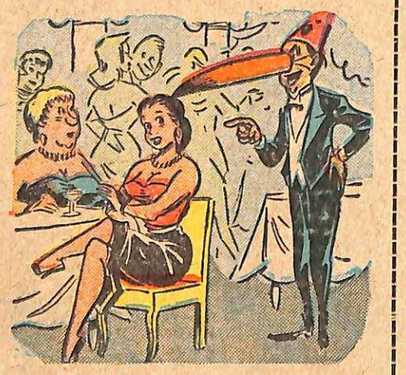
— Κι' ἐκεῖνος τοῦ τὶς ἐπέστρεψε;

— Ὄχι. Ἀλλὰ τὶς μοιράστηκε ἀμέσως μαζί μου!

— Σᾶς παρακαλῶ, φορέστε τὴ μάσκα. Σᾶς κάνει πιὸ συμπαθητικό!...

(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

— Μὲ συγχωρῆτε, χορεύετε, δεσποινίς;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Μιὰ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία;...

(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Φροντίδες γιὰ τὸ μέτωπο

Τὸ μέτωπο χρειάζεται θρεπτικὴ κρέμα κι' ἐλαφρὸ μασσάζ, ποὺ θ' ἀρχίζη ἀπ' τὸ κέντρο του, ἀνάμεσα στὰ φρύδια, καὶ θὰ προχωρῆ πρὸς τὰ μελίγγια. Πιέζετε δυνατὰ μὲ τὰ τρία μεσαῖα δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ σας τὸ μέσο τοῦ μετώπου, ἐνῶ μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ ἄλλου κάνετε τὸ μασσάζ.

Ἀποφεύγετε ἰδίως νὰ ζαρώνετε τὸ μέτωπό σας, μὲ συχνοὺς μορφασμοὺς δίχως αἰτία. Ἂν ὡστόσο ἡ συχνὴ συνοφρύωσί σας ἔχη ἤδη δημιουργήσει μιὰ μικρὴ κατακόρυφη ρυτίδα ἀνάμεσα στὰ φρύδια σας, ἔχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ ρυτίδα αὐτὴ διακρίνεται τόσο περισσότερο, ὅσο πιὸ κοντὰ βρίσκονται τὰ φρύδια στὴ ρίζα τῆς μύτης. Μαθῆστε τα λοιπὸν ἔτσι ὥστε ν' ἀρχίζουν ἀπ' τὴν ἰδία κατακόρυφη γραμμὴ μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ ματιοῦ.

Συνταγὴ γιὰ σαποῦνι

Νά ἡ συνταγὴ ἑνὸς σαπουνιοῦ σπιτικοῦ, ποὺ φρεσκάρει περίφημα τὰ ὑφάσματα, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζη καθόλου τὸ χρῶμα τους ἢ τὴν ἀπαλότητα τοῦ μαλλιοῦ τους:

Ξύνετε 250 δράμια καλὸ σαποῦνι Μασσαλίας. Τ' ἀνακατεύετε μὲ ἄλλη τόση βωδινὴ χολή. Μαλάζετε καλὰ τὸ μίγμα, τέσσερες φορὲς τὸ λιγώτερο μέσα σὲ μιὰ μέρα. Τ' ἀφίνετε 24 ὧρες. Ὕστερα τὸ ξεσταίνετε ἐλαφρὰ γιὰ νὰ λυώση, τὸ φιλτράρετε ἀπὸ ἕνα τουλουπάνι καὶ προσθέτετε 25 δράμια νέφτι, 25 δράμια βενζόλη (ὑπάρχει στὰ φαρμακεῖα) καὶ 10 δράμια ἀμμωνία. Ἀνακατεύετε καλά, χύνετε τὸ σαποῦνι σὲ καλούπια καὶ τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώση 8 μέρες.

Ὕστερα εἶναι πιὰ ἕτοιμο γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε. Τρίβετε καλὰ μ' αὐτὸ τὸ χρηκὲ ἢ τὸ λερωμένο γιακᾶ τοῦ ρούχου σας. Περνᾶτε ἀπὸ πάνω μιὰ βούρτσα σκληρὴ καὶ βρεγμένη, γιὰ νὰ σχηματισθῆ πολὺς ἀφρός. Τέλος, ξεπλένετε μὲ καθαρὸ νερό.

Ἐν' ἄλλο σαποῦνι γιὰ τοὺς λεκέδες, καλό, ἀλλὰ λίγο ἀκριβό, εἶναι τὸ ἑξῆς:

Λυώνετε σ' ἕνα πήλινο δοχεῖο καὶ σὲ σιγανὴ φωτιὰ 30 δράμια σαποῦνι Μασσαλίας κομένο σὲ ψιλὲς φέτες κι' ἄλλο τόσο λευκὸ ἀλκοόλ. Ἔχετε διαλύσει ἰδιαιτέρως 6 κροκοὺς αὐγῶν σὲ 10 δράμια νέφτι. Ἀνακατεύετε τὰ δυὸ ὑγρὰ καὶ προσθέτετε τόσο ἀργιλλόχωμα (πουρί), ὥστε νὰ γίνη τὸ μίγμα ἀρκετὰ πηχτὸ καὶ νὰ πάρη τὸ σχῆμα ποὺ θέλετε νὰ τοῦ δώσετε.

Πῶς γίνεται ὑποφερτὸ τὸ ρετσινόλαδο

Τὸ ρετσινόλαδο εἶναι ἀηδιαστικό. Ὑπάρχει ὡστόσο ἕνας τρόπος νὰ τὸ κάνετε πιὸ ὑποφερτό: Ζεσταίνετε καλὰ μιὰ πλατύστομη μποτιλλίτσα, βουτῶντας την σὲ βραστὸ νερό. Ρίχνετε μέσα πρῶτα μιὰ κουταλιὰ βραστὸ γάλα, ὕστερα τὸ λάδι καὶ τελευταία ἄλλη μιὰ κουταλιὰ γάλα. Βουλώνετε τὴ μπουκάλα καὶ τὴν κουνᾶτε δυνατά. Ὕστερα ἀδειάζετε τὸ ὑγρὸ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι, ζεσταμένο ἐπίσης, καὶ δίνετε νὰ τὸ πιῆ γρήγορα ὁ ἄρρωστος.

Γιὰ τὰ λουλούδια

Ποτίζετε ταχτικὰ τὶς γλάστρες σας, ἂν θέλετε νὰ στολίζουν πραγματικὰ τὸ σπίτι σας. Ἔχετε πάντα ἀπὸ κάτω ἕνα πιάτο, γιὰ νὰ μαζεύη τὸ νερὸ ποὺ στραγγίζει. Βάζετε τις κάθε μέρα κοντὰ στὸ παράθυρο ἐπὶ μερικὲς ὧρες, γιατὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὰ φυτά.

Γιὰ νὰ διατηρήσετε περισσότερο τὰ κομμένα λουλούδια, πλένετε καθημερινῶς τὰ κοτσάνια τους στὴ βρύση καὶ τὰ κόβετε στὴν ἄκρη ἕνα πόντο πειρίπου. Συχρόνως, ἀλλάζετε τὸ νερό τους.

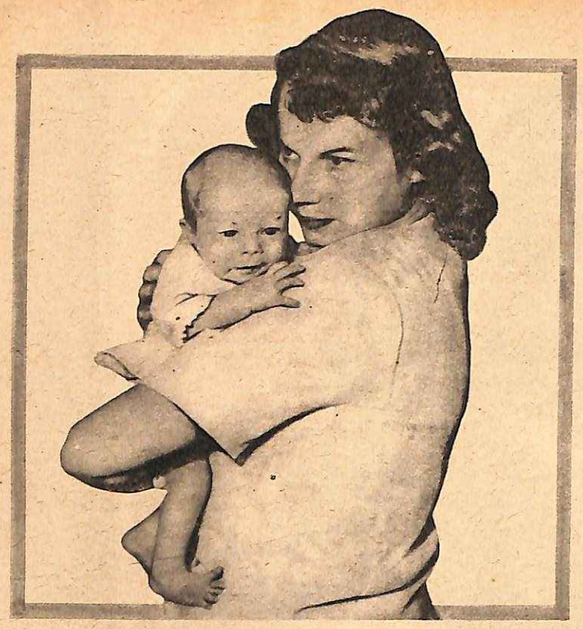
Ὅταν ἔχουν ἀρχίσει κάπως νὰ μαραίνωνται, μπορεῖτε νὰ τὰ ξαναζωντανέψετε βουτῶντας τα ὁλόκληρα σὲ χλιαρὸ νερό. Γεμίζετε ἐπίσης τὸ βάζο τους μὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ χοντρὸ ἁλάτι.

Τὰ φύλλα τῶν κομμένων κλαδιῶν μένουν δροσερὰ καὶ πράσινα, ἂν ρίξετε ἕνα ξυλοκάρδουνο μέσα στὸ νερὸ τοῦ βάζου τους καὶ προσθέτετε κάθε μέρα λίγο νερὸ στὸ ἀρχικό, γιὰ ν' ἀναπληρώνετε ἐκεῖνο ποὺ πίνουν τὰ φύλλα.

Πῶς καθαρίζονται οἱ νιπτῆρες

Γιὰ νὰ καθαρίστε τοὺς νιπτῆρες ἀπὸ πορσελάνη, τὰ μπάνια κλπ. τὰ τρίβετε μ' ἕνα βαμπάκι βουτγμένο μὲ βενζίνη. Ἔτσι, καθαρίζουν τέλεια καὶ γρήγορα. Ὕστερα τὰ σκουπίζετε μ' ἕνα καθαρὸ καὶ μεταχειρισμένο πανί, ποὺ νὰ μὴν ἀφήνη χνοῦδι.

'Η Μέριλυν Μάκ Ἄλλιστερ μὲ τὸ παιδί της, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο μεὰ τὴν ἐγχείρησι τῆς μητέρας του.

Παγωμένη ἐπὶ 6 ὧρες!...

'Η 'Αμερικανίδα Μέριλυν Μάκ Ἄλλιστερ ἀφηγεῖται πῶς τῆς ἔγινε μιὰ ἐπικίνδυνη ἐγχείρησι στὴν καρδιά, ἐνῶ ἦταν ἔγκυος

ΑΦΟΥ μὲ ἐξέτασε ὁ γιατρός, πρόφερε μερικὲς λέξεις ποὺ ἰσοδυναμοῦσαν μὲ θανατικὴ καταδίκη γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ ἀγέννητο παιδί μου.

—'Αν δὲν γίνη ἐγχείρησι στὴν καρδιά σας, δὲν ἔχετε ἐλπίδες σωτηρίας, μοῦ εἶπε. Κι' ἀκόμα λιγώτερες ἐλπίδες θὰ ἔχη τὸ παιδί σας.

"Αν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, πιστεύω πὼς δὲν θὰ δεχόμουνα νὰ κάνω τὴν ἐγχείρησι. Στὸ κάτω - κάτω, εἶχε ζήσει 20 χρόνια μ' ἐκείνη τὴν ἐλαττωματικὴ καρδιά μου καὶ τὴν εἶχα πιὰ βαρεθῆ... Μὰ τώρα ἦταν στὴ μέση κάτι ἄλλο: τὸ ἀνυπεράσπιστο παιδί μου, ποὺ εἶχε δικαίωμα νὰ ζήση!

'Η ἀρρώστεια τῆς καρδιᾶς μου ὑπῆρχε ἐκ γενετῆς: Εἶχε μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ τοίχωμα ποὺ χώριζε τὰ δυὸ ἐπάνω μέρη της.

"Οταν γεννήθηκα, πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, στὸ Σακραμέντο τῆς Καλιφορνίας, οἱ γιατροὶ ἀγνοοῦσαν ἀκόμα αὐτὴ τὴν καρδιακὴ πάθησι, συνεπῶς καὶ τὸν τρόπο τῆς θεραπείας της. Μόνο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔγινε ἡ πρώτη διάγνωσι μιᾶς τέτοιας περιπτώσεως, κι' ἀργότερα ἀκόμα ἡ πρώτη ἐπιτυχημένη ἐγχείρησι γιὰ τὸ διόρθωμα αὐτοῦ τοῦ ἐλαττώματος.

'Ωστόσο, ὅταν ἤμουν μικρὸ κορίτσι, οἱ γιατροὶ ποὺ μ' ἐξέταζαν, ἔβλεπαν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴν καρδιά μου. 'Υποπτεύονταν κάποια ἀνωμαλία, ποὺ τὴν ὠνόμαζαν ἀόριστα «καρδιακὸ ψίθυρο», καὶ μοῦ συνιστοῦσαν νὰ μὴν κουράζωμαι.

"Ενα ἀπ' τὰ παράξενα γνωρίσματα αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι ὅτι μπορεῖ ὁ ἄρρωστος νὰ μείνη ἐπὶ χρόνια σ' ἕνα εἶδος ἰσορροπίας, δίχως σοβαρὲς ἐνοχλήσεις. Ὕστερα ὅμως, κάτι συμβαίνει ξαφνικά, καὶ τὸν κάνει νὰ πάρη «τὴν κάτω βόλτα». Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χειροτερεύει γρήγορα. Τὰ πρῶτα συμπτώματά του εἶναι: κούρασι, ζάλες, λιποθυμίες. Καὶ τὸ μοιραῖο τέλος εἶναι: θάνατος ἀπὸ συγκοπή.

Αὐτὸ συνέβη καὶ μ' ἐμένα. "Ωσπου παντρεύτηκα, στὰ 15 χρόνια μου, βρισκόμουν σὲ ἰσορροπία. 'Αλλ' ὅταν γέννησα τὸ πρῶτο παιδί μου, τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1953, ἡ καταπόνησι τῆς ἐγκυμοσύνης μ' ἔκανε νὰ πάρω «τὴν κάτω βόλτα».

Μετὰ δυὸ μῆνες, πρόσεξα πὼς ἤμουν διαρκῶς κουρασμένη. 'Αναπνεα μὲ δυσκολία. 'Ιδίως τὴ νύχτα πάθαινα συχνὰ δύσπνοια, μοῦ φαινότανε πὼς πνιγόμουν.

"Οταν λοιπόν, ἕνα χρόνο ἀργότερα, ξαναέμεινα ἔγκυος, πῆγα σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Λὸς Ἀντζελες, ὅπου μ' ἐξέτασαν προσεκτικὰ οἱ γιατροὶ καὶ ἀποφάνθηκαν τελικὰ πὼς εἶχα τὴ μοιραία ἐκείνη τρύπα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιᾶς μου.

"Επρεπε νὰ τὴ ράψουνε — μοῦ εἶπαν. 'Αλλ' ἡ ἐγκυμοσύνη μου τοὺς ἔκανε νὰ διστάζουν. Ποτὲ δὲν εἶχε ξαναγίνει τέτοια ἐπέμβασι σὲ ἔγκυο γυναίκα!

Γιὰ νὰ ἐπιτύχη αὐτὴ ἡ ἐγχείρησι, πρέπει ὁ ἄρρωστος νὰ ὑποβληθῆ σὲ ἰσχυρὴ ψῦξι. Τὸν βουτᾶνε λοιπὸν μέσα σὲ πάγο, ὥστε νὰ πέση ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματός του καὶ νὰ περιορισθῆ στὸ ἐλάχιστο ἡ λειτουργία τῆς καρδιᾶς του. "Ετσι ὁ χειρουργὸς κάνει τὴν ἐγχείρησι χωρὶς νὰ φοβᾶται ραγδαία αἱμορραγία.

'Αλλ' οἱ γιατροὶ τῆς κλινικῆς εἶχαν κάθε λόγο νὰ πιστεύουν πὼς τὸ ἀγέννητο παιδί μου δὲν θ' ἀντεῖχε σὲ τέτοια ψῦξι. Κι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε διστακτικούς.

Στὶς ἑπόμενες ἡμέρες, ἡ κούρασι κι' ἡ δύσπνοιά μου μεγάλωσαν. "Αρχισα νὰ παθαίνω ξαφνικὲς λιποθυμίες — πολλὲς φορὲς ἐκεῖ ποὺ μιλοῦσα.

'Αποφασίσαμε λοιπόν, ὁ ἄντρας μου κι' ἐγώ, νὰ κάνω τὴν ἐγχείρησι, ἐφόσον δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσι.

Μπῆκα στὸ νοσοκομεῖο μιὰ βδομάδα νωρίτερα, γιὰ νὰ ξεκουραστῶ ἀπ' τὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ. 'Η ἐγχείρησι θὰ γινότανε στὶς 5 Νοεμβρίου 1955.

Τὴν προηγούμενη νύχτα, δὲν μπόρεσα καθόλου νὰ ἡσυχάσω, μ' ὅλο ποὺ μοῦ εἶχαν δώσει καταπραϋντικό. Τὸ πρωὶ μ' ἔβαλαν σ' ἕνα φορεῖο καὶ μὲ πῆγαν σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν μιὰ μεγάλη μετάλλινη μπανιέρα, γεμάτη μὲ παγωμένο νερὸ καὶ μὲ κομμάτια πάγου. Μὲ νάρκωσαν μ' ἕνα ἀναισθητικὸ καὶ μὲ βούτησαν σ' αὐτὸ τὸ λουτρό.

"Οπως μοῦ ἐξήγησαν κατόπιν — γιατὶ ἐγὼ δὲν αἰσθανόμουν τίποτε — ἔμεινα μιὰ ὥρα ἐκεῖ μέσα, ὡς ὅτου ἡ θερμοκρασία μου κατέβηκε στοὺς 28 βαθμούς. Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ μου σὲ ὀξυγόνο καὶ αἷμα εἶχαν τόσο περιορισθῆ, ὥστε ἡ καρδιά μου σταμάτησε σχεδόν. "Ετσι ὁ χειρουργὸς μπόρεσε νὰ τὴν ἀνοίξη, νὰ χώση τὸ ἕνα του δάχτυλο μέσα στὴν τρύπα της καὶ μὲ τ' ἄλλο χέρι νὰ τὴ ράψη σφιχτά, μὲ βελόνα καὶ εἰδικὴ κλωστή.

'Η ἐγχείρησι ἐπρόκειτο νὰ διαρκέση 2 - 3 ὧρες. 'Αλλ' ὁ χειρουργὸς βρῆκε τόσες δυσκολίες, ὥστε χρειάστηκε 6 ὧρες περίπου.

Σ' αὐτὸ δὲ τὸ διάστημα, λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνη ὁ ἄντρας μου, ἀπ' τὴν ἀγωνία, γιατὶ νόμισε πὼς ἡ καθυστέρησι ἐκείνη σήμαινε κάτι τὸ ἀπευκταῖο...

"Οταν ξύπνησα, βρισκόμουν στὸ κρεβάτι μου καὶ κρύωνα ἀφάνταστα. Ζήτησα κι' ἄλλες κουβέρτες ἀπ' τὴ νοσοκόμα...

Οἱ γιατροὶ μὲ βεβαίωναν ὅτι ἡ ἐγχείρησι εἶχε πετύχει τελείως κι' ὅτι τὸ παιδί μου δὲν εἶχε πάθει τίποτε. Βεβαιώθηκα ἄλλωστε κι' ἡ ἴδια γι' αὐτό, ὅταν τὸ αἰσθάνθηκα πάλι νὰ κλωτσάη μέσ' στὴν κοιλιά μου.

Σὲ δυὸ βδομάδες, ποὺ βγῆκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, πήγαμε μὲ τὸν ἄντρα μου νὰ ἰδοῦμε ἕνα σπίτι ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσουμε. Στὸ γυρισμό, ὁ ἄντρας μου μοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Δὲν πρόσεξες κάτι;...

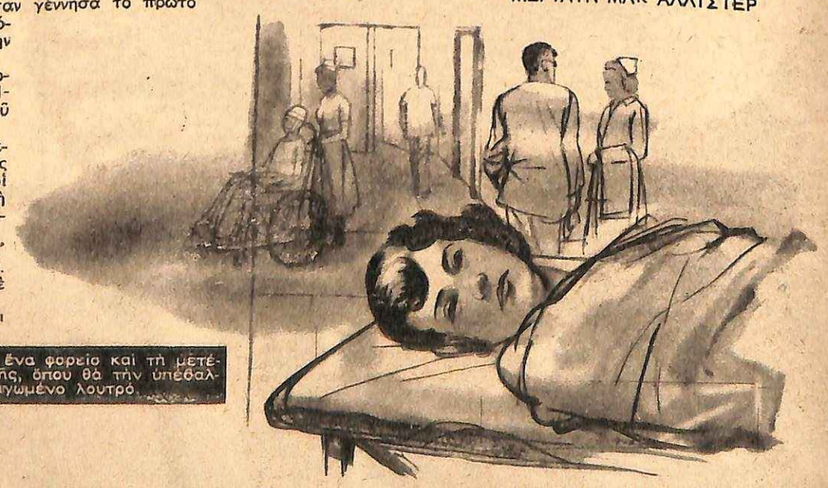
Τότε, γιὰ πρώτη φορά, κατάλαβα πὼς εἶχα θεραπευθῆ πραγματικά!

Εἶχα κάμει τόσο δρόμο μὲ τὰ πόδια, εἶχα ἀνεβοκατεβῆ σκάλες, κι' ὅμως ἀνάσαινα κανονικώτατα.

Εἶχαμε σωθῆ, ἐγὼ καὶ τὸ παιδί μου, χάρις σ' ἕνα θαῦμα τῆς σύγχρονης χειρουργικῆς.

"Αν ὡστόσο εἶχα γεννηθῆ 5 χρόνια νωρίτερα, σήμερα δὲν θὰ ζοῦσα πιά...

ΜΕΡΙΛΥΝ ΜΑΚ ΑΛΛΙΣΤΕΡ

Οἱ νοσοκόμες ἔβαλαν τὴν ἄρρωστη σ' ἕνα φορεῖο καὶ τὴ μετέφεραν σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο τῆς κλινικῆς, ὅπου θὰ τὴν ὑπέβαλλαν σὲ ἰσχυρὴ ψῦξι μ' ἕνα παγωμένο λουτρό.

Τὰ ζῶα - γίγαντες ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

'Η φάλαινα, ὁ ρινόκερως κι' ὁ ἐλέφας κοντεύουν νὰ χαθοῦν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς μὲ τὸ κυνήγι ποὺ τοὺς κάνει ὁ ἄνθρωπος

ΤΑ τρία πιὸ γιγάντια ζῶα τῆς γῆς, ἡ φάλαινα, ὁ ρινόκερως κι' ὁ ἐλέφας, κοντεύουν νὰ ἐξαφανιστοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ κυνήγι, ποὺ τοὺς κάνει ὁ τόσο μικροσκοπικὸς ἀπέναντί τους ἄνθρωπος.

'Η ἐξολόθρευσι τῶν φαλαινῶν ἄρχισε ἐδῶ κι' ἑξακόσια περίπου χρόνια. 'Απὸ τότε ὡς σήμερα, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν κολοσσῶν τῆς θάλασσας μικραίνει μὲ ὁλοένα πιὸ ραγδαῖο ρυθμό. 'Υπολογίζεται, ὅτι μονάχα κατὰ τὸν εἰκοστὸ αἰῶνα ἔχουν σκοτωθῆ ἕνα ἑκατομμύριο περίπου φάλαινες καὶ χωρὶς ἄλλο τὰ πελώρια αὐτὰ θηλαστικὰ θὰ εἶχαν πάψει νὰ ὑπάρχουν ἀπὸ καιρό, ἂν δὲν λαμβάνονταν διεθνῆ μέτρα γιὰ τὸν ἔλεγχο καὶ τὸ σχετικὸ περιορισμὸ τοῦ κυνηγιοῦ τους.

Σήμερα, σὲ κάθε φαλαινοθηρικό, ὑπάρχουν ἐκπρόσωποι τοῦ διεθνοῦς γραφείου ἐλέγχου, ποὺ ἀγρυπνοῦν ὥστε νὰ γίνωνται σεβαστὰ τὰ ὅρια, ποὺ ἔχουν θεσπισθῆ γιὰ τὸ κυνήγι τῆς φάλαινας.

Στὸν 'Ανταρκτικό, ὅπου κυνηγιοῦνται οἱ περισσότερες φάλαινες, τὸ κυνήγι τους ἐπιτρέπεται μονάχα γιὰ διάστημα δυάμισυ μηνῶν, ἀπὸ τὶς 16 Δεκεμβρίου ὡς τὶς 31 Μαρτίου.

Μέσα σὲ τέτοια χρονικὰ ὅρια, ἡ πεῖρα τῶν τελευταίων ἐτῶν δείχνει, ὅτι ἀφ' ἑνὸς πιάνονται ἀρκετὲς φάλαινες, ὥστε νὰ βγάζουν ἀρκετὰ κέρδη οἱ σχετικὲς ἑταιρεῖες κι' ἀφ' ἑτέρου ὁ ἀριθμὸς τῶν ζώων αὐτῶν διατηρεῖται σὲ ἕνα σταθερὸ ἐπίπεδο.

Οἱ ρινόκεροι εἶναι ὁ δεύτερος γίγας τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ποὺ κινδυνεύει νὰ ἐξαφανιστῆ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀμείλικτου κυνηγιοῦ. Σὲ διάφορα μέρη τῆς 'Αφρικῆς, ὅπου ὑπάρχουν κοπάδια ρινοκέρων, κυκλοφοροῦν μέρα καὶ νύχτα περίπολοι μὲ τζίπ, γιὰ νὰ προστατεύουν τοὺς τελευταίους ἀπογόνους τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς κυνηγούς. 'Εκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσι, ποὺ δίνει τὸ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο κυνήγι τοῦ ρινόκερου, ἑλκύει ὅσους ἀσχολοῦνται μ' αὐτὸ καὶ τὸ δέλεαρ τοῦ κέρδους, γιατὶ τὸ κιτρινορόδινο κέρατο αὐτοῦ τοῦ ζώου ἔχει περίπου τὴν ἴδια ἐμπορικὴ ἀξία μὲ τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

Σύμφωνα μὲ στατιστικὲς ποὺ δημοσίεψε τελευταῖα ἡ βρετανικὴ Ζωολογικὴ ἑταιρεία, οἱ ρινόκεροι, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὴν 'Αφρική, δὲν ὑπερβαίνουν τὶς τρισήμισι χιλιάδες κι' ἂν ἀφηνόταν τὸ κυνήγι τους ἐλεύθερο, τὸ ζῶο αὐτὸ θὰ ἐξαφανιζόταν τελείως ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς μέσα σὲ τέσσερα - πέντε χρόνια.

'Ο τρίτος, τέλος, γίγας τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ποὺ ἀπειλεῖται μὲ σύντομη ἐξολόθρευσι, εἶναι ὁ ἐλέφας.

Τὸ κυνήγι του, ὅπως εἶναι γνωστό, ὀφείλεται στὴν ἐμπορικὴ ἀξία τῶν χαυλιοδόντων καὶ χρονολογεῖται ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Οἱ ἐλέφαντες, ποὺ ζοῦν ἀκόμα μέσα στὶς ζούγκλες τῆς 'Αφρικῆς καὶ τῆς 'Ασίας, ἀριθμοῦνται σὲ πολλὲς δεκάδες χιλιάδων, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου λόγος γιὰ νὰ ὑποθέση κανείς, ὅτι τὸ εἶδος τους δὲν κινδυνεύει μὲ ἐξαφάνισι, ἂν συνεχισθῆ ἡ ἴδια τακτική.

"Αν κι' ἀνοργάνωτο, τὸ κυνήγι τοῦ ἐλέφαντος διεξάγεται ὡστόσο σὲ μεγάλη κλίμακα καὶ στὶς δυὸ αὐτὲς ἠπείρους ἀπὸ ἄτομα ἢ ἐπιχειρήσεις καὶ μὲ τὰ σύγχρονα μέσα ἔχει κατεβάσει σὲ χαμηλότατο ἐπίπεδο τὸν ἀριθμὸ τῶν πελωρίων αὐτῶν ζώων.

Σύμφωνα μὲ στατιστικές, ποὺ ἔχουν γίνει ἀπὸ 'Αμερικανοὺς καὶ 'Αγγλους ἐπιστήμονες, προκύπτει ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα πενῆντα χρόνια ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλεφάντων ἔχει περιοριστῆ στὴν 'Αφρικὴ καὶ στὴν 'Ασία κατὰ 76%, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 47,5% ὀφείλονται στὸ κυνήγι τῶν τελευταίων δέκα πέντε ἐτῶν!

Μ' αὐτὸν τὸν ραγδαῖο ρυθμὸ καταλαβαίνει κανεὶς εὔκολα, ὅτι μιὰ καὶ τὸ κυνήγι τῶν ἐλεφάντων ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται χωρὶς κανένα διεθνῆ ἔλεγχο, θὰ ὁδηγήση πολὺ σύντομα στὴν τελεία ἐξαφάνισι τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, συνῆλθε τελευταῖα στὸ Λονδῖνο ἕνα εἰδικὸ συνέδριο, ποὺ ἔβαλε τὶς βάσεις ἑνὸς προγράμματος διεθνοῦς ἐλέγχου γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ ἐλέφαντος, ἀναλόγου μὲ τὸν ἔλεγχο, ποὺ γίνεται — ὅπως εἴπαμε πιὸ πάνω — στὸ κυνήγι τῆς φάλαινας.

'Αλλὰ ὁ ἔλεγχος στὸ κυνήγι τοῦ ἐλέφαντος εἶναι πολὺ δύσκολος καὶ γι' αὐτὸ τὸ συνέδριο ποὺ συνῆλθε στὸ Λονδῖνο συνάντησε πολλὰ ἐμπόδια στὸν καθορισμὸ τῶν σχετικῶν λεπτομερειῶν τοῦ ἐλέγχου ποὺ πρότεινε.

Εἶναι ὅμως βέβαιο, ὅτι τὰ ἐμπόδια αὐτὰ θὰ ὑπερπηδηθοῦν, γιατὶ ὁ χρόνος ποὺ ἀπομένει σποὺς ἐλέφαντες δὲν ἔχει πολλὰ περιθώρια.

Καὶ τὰ διάφορα ἐνδιαφερόμενα κράτη ξέρουν πολὺ καλά, ὅτι ἂν δὲν καταλήξουν σύντομα σὲ ἀποφάσεις, θὰ ζημιωθοῦν ἀνεπανόρθωτα.

'Αμερικανικοὶ ἐξωφρενισμοὶ

Τὰ καταστήματα τῆς Νέας 'Υόρκης πουλᾶνε ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἁλάτι διαφόρων χρωμάτων: κόκκινο, πράσινο, κίτρινο, γαλάζιο, μώβ, γκρενά, κεραμιδί, ροὺ κτλ. "Ετσι μπορεῖ κανεὶς νὰ συνδυάση τὸ ἁλάτι ποὺ χρησιμοποιεῖ στὸ τραπέζι του μὲ τὸ χρῶμα τοῦ τραπεζομάντηλου ἢ τῶν πιάτων κτλ.

Καὶ δεύτερος ἐξωφρενισμός: "Ενας ὁδοντίατρος, στὸ Κλάϋτον τοῦ Μισσοῦρι, διπλασίασε τὴν πελατεία του καταργώντας τὴ λευκὴ μπλοῦζα καὶ γενικὰ τὸ λευκὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο του. 'Ο γιατρὸς αὐτὸς ἐμφανίζεται μπροστὰ στοὺς πελάτες του μὲ πράσινα παπούτσια, κίτρινο πανταλόνι καὶ παρδαλὸ πουκάμισο. 'Ο βοηθός του φορεῖ μπλὲ παπούτσια, μὲ πανταλόνι κτλ. κι' οἱ νοσοκόμες φοροῦν πολύχρωμες κλαδωτὲς μπλοῦζες. Παρδαλὰ εἶνε ἐπίσης καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ ἰατρείου. Κατὰ τὸν ἐν λόγω γιατρό, τὸ λευκὸ φοβίζει τοὺς ἀσθενεῖς, ἐνῶ ἡ πολυχρωμία τοὺς δίνει θάρρος.

1 'Εκπληκτικὰ θάρρος, ἡρωϊσμὸ καὶ αὐτοθυσία ἐπέδειξε πρὸ ἡμερῶν στὸν Φοίνικα τῶν 'Ην. Πολιτειῶν ἡ 14ετὶς μαθήτρια Κάρολ Βὰν Βλυκ σώζωντας ἀπὸ βέβαιο θάνατο 9 παιδάκια ποὺ κινδύνευαν νὰ καοῦν ζωντανά. 'Η Κάρολ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐπίβλεψι τῶν παιδιῶν αὐτῶν προκειμένου οἱ γονεῖς τους νὰ μεταβοῦν σ' ἕνα ἀποκριάτικο πάρτυ. Τὰ τέσσερα παιδιὰ ἀνῆκαν στὸ ζεῦγος Μάγιερ καὶ τὰ ἄλλα πέντε στὸ ζεῦγος "Οτις. Τὰ παιδιὰ εἶχαν πέσει νὰ κοιμηθοῦν, ὅταν ἄγνωστο ἀπὸ ποιὰ αἰτία, τὸ ἕνα διαμέρισμα πῆρε φωτιὰ ἡ ὁποία γρήγορα μεταδόθηκε καὶ στὸ ἄλλο. "Η Κάρολ ριψοκινδυνεύοντας κατ' ἐπανάληψι τὴ δική της ζωὴ κατώρθωσε νὰ σώση καὶ τὰ 9 παιδιὰ ποὺ πολιορκοῦν γύρω της στὴν ἀνωτέρω φωτογραφία.

2 "Οπὸ ἀναγγείλαμε ἤδη, ὁ Λώρενς 'Ολιβιὲ καὶ ἡ Μαίριλυν Μονρόε θὰ παίξουν γιὰ πρώτη φορὰ μαζὶ στὸ φίλμ «'Ο κοιμώμενος πρίγκηψ», ποὺ θὰ γυριστῆ βάσει τοῦ ὁμωνύμου μεγάλης θεατρικῆς ἐπιτυχίας τοῦ Τέρενς Ράττιγκαν. Τὸ συμβόλαιο ποὺ ὑπεγράφη μεταξὺ τῶν δυὸ καλλιτεχνῶν δὲν καθορίζει μόνο πὼς ἡ Μαίριλυν θὰ εἶναι ἡ παρτενὲρ τοῦ Λώρενς 'Ολιβιέ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ τελευταῖος θὰ εἶναι ὀφυστάμενός της, δεδομένου ὅτι ἡ ἴδια ἡ Μαίριλυν εἶναι ἡ παραγωγὸς τοῦ φίλμ.

3 Οἱ περισσότερες μητέρες ἀντιλαμβάνονται πάρα πολὺ ἀργά, πὼς τὸ παιδί τους ἔχει κάποιο ἐλάττωμα στὰ μάτια καὶ πὼς δὲν βλέπει καλά, παρὰ μόνο ἀπὸ τὸ ἕνα. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς τὸ ἐλαττωματικὸ μάτι, ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ ἀδρανῆ καὶ γιὰ νὰ ἐπαναλάβη στὴν κανονική του δραστηριότητα, χρειάζεται εἰδικὴ καὶ μακρὰ θεραπεία. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ κάθε μητέρα πρέπει ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ νὰ δοκιμάζη τὴν καλὴ ὅρασι τῶν ματιῶν τοῦ παιδιοῦ της, κλείνοντας διαληλοδιαδόχως τὰ μάτια του καὶ ἀφοχρεώνοντάς το νὰ βλέπη μόνο μὲ τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ διάφορα ἀντικείμενα καὶ νὰ πῆς τὰ περιγράφη.

4 Τὸ ἀγγλικὸ φορτηγὸ «Μπαλτρόδε», χωρητικότητος 2.500 τόννων, ἐξώκειλε, πρὸ ἡμερῶν, στὶς παγωμένες ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ "Ελβα, ὅπου κι' ἔμεινε σφηνωμένο στοὺς πάγους. "Ολες αἱ ἀπόπειρες γιὰ τὴν ἀνέλκυσί του ἀπέτυχαν, τώρα δὲ δὲν ἀπομένει καμμιὰ ἄλλη ἐλπίδα γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ του στὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, παρὰ τὸ λυώσιμο πάγων καὶ ἡ παλίρροια, ποὺ θὰ ξαναγεμίση τὸν "Ελβα μὲ θαλάσσια νερά.

ΤΟ ΤΡΙΟ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ΔΟΥΛΕΥΑΝΕ καὶ οἱ δύο σὲ μιὰ φτωχικὴ ταβέρνα: Ἐκεῖνος βιολί, ἐκείνη πιάνο. Τόσα χρόνια τώρα, ντουέττο στὴ ζωή, ντουέττο καὶ στὴ μουσική. Ἀπὸ νέοι. Ἀπὸ τότε ποὺ τὰ ὄνειρα φτερώνανε τὶς ψυχές τους, ποὺ οἱ ἐλπίδες χτίζανε μπροστά τους κρυστάλλινα παλάτια...

Περάσανε ὅμως τὰ χρόνια, γκριζάρανε τὰ μαλλιά τους, κύρτωσε ἡ ράχη τους... Σκληρύνανε τὰ δάχτυλά τους. Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἐξακολουθήσανε νὰ παίζουνε — ἐκείνου νὰ σκαλώνουνε ἀπάνω στὶς χορδὲς τοῦ βιολιοῦ, ἐκείνης νὰ σέρνωνται κουρασμένα ἀπάνω στὰ πλήκτρα τοῦ πιάνου...

... Νά, ὅπως ἀπόψε: Εἴχανε παίξει ἀπὸ νωρίς, καί, ἐκεῖ, κατὰ τὶς δύο, νοιώσανε τσακισμένα τὰ κορμιά τους, βαρειὰ τὰ βλέφαρά τους ἀπὸ τὴ νύστα... Εἶχε φύγει κι' ὁ τελευταῖος πελάτης. Ἡ γρηὰ πιανίστα ἔ-

Δυὸ γέροι καὶ μιὰ νέα κάνανε σχέδια τριανταφυλλένια γιὰ τὸ μέλλον...

κλεισε τὸ παληὸ ξεκούρντιστο πιάνο.

Ὁ γερο - βιολίστας ἔβαλε κι' αὐτὸς σιωπηλὰ τὸ βιολί του μέσα στὴ θήκη του κι' ὕστερα τὴν ἔκλεισε.

Περάσανε ἀπὸ τὸν πάγκο γιὰ νὰ πληρωθοῦνε, ὁ χοντρὸς ταβερνιάρης τοὺς πέταξε τὰ λίγα χαρτονομίσματα τοῦ μεροκάματου μὲ ἕνα χασμουρητό, καὶ βγήκανε στὴ νύχτα, στὸν χειμῶνα, στὸ χιονόνερο.

Ἐκεῖνη σφίχτηκε κοντά του, σὰ νὰ τοῦ ζητοῦσε λίγη ζεστασιά...

— Ἄλλος ἕνας χειμώνας στὴν πλάτη μας, Λίζα... τῆς ψιθύρισε ἐκεῖνος μελαγχολικά. Καὶ χειμώνας βαρύς!

Δὲν τοῦ ἀπάντησε, μόνο σφίχτηκε ἀπάνω του πιὸ πολύ...

Κατηφορίσανε σιγὰ - σιγὰ τὸ συνοικιακὸ δρομάκι. Τὸ βιολὶ βάραινε σὰ μολύβι στὰ χέρια τοῦ γέρου. Ἡ γρηὰ ἔσερνε τὰ πόδια της.

— Κι' ἔχουμε ἀκόμα δράμο... ψιθύρισε αὐτός.

— Ἀλήθεια... πῶς θὰ φτάσουμε στὸ σπίτι;...

Κάθε βράδυ γινότανε στερεότυπα αὐτὴ ἡ ἴδια συζήτησι. Οἱ γέροι, τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι ὕστερα ἀπὸ τόσες ὧρες ἐξαντλητικὴ δουλειά, πεινασμένοι — ἡ «διεύθυνσις» ἔδινε τόσο λίγο φαΐ... — νυσταγμένοι, τραβάγανε σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ δωματιάκι τους, «μέσ' ἀπὸ τὰ ἴδια σκοτεινὰ δρομάκια...

Ρουτίνα... Κι' ὅμως, ἂν τοὺς τόλεγε κανεὶς, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, ὅταν κάνανε «μουσικὴ δωματίου» οἱ δυό τους, πὼς θὰ κατέληγαν ἐδῶ, δὲ θὰ τὸ πιστεύανε ποτέ...

— Θυμάσαι, Λίζα, τὴν «πρόσκλησι στὸ βάλς» τοῦ Βέμπερ;... ἔκανε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Βιολίστας.

Κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του ἔνοιωσε τὸ χέρι της νὰ τρέμῃ...

— Ἂν τὸ θυμᾶμαι... Σὰ νὰ βλέπω μπροστά μου τὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ σπιτιοῦ μου, στὴ Νεάπολι, μὲ τὶς γκρενὰ κουρτίνες στὰ παραθύρια, τὴ βαρειὰ λάμπα τοῦ γκαζιοῦ στὴ μέση, τὴν κονσόλα μὲ τὶς φωτογραφίες στὴ μιὰ γωνιά, καὶ τὸ πιάνο στὴν ἄλλη...

— Ἤσουνα τότε, Λίζα, ἕνα μελαχροινὸ κοριτσάκι μὲ ἐβένινα μαλλιά...

— Κι' ἤσουνα, Κώστα, ἕνας ὁλόξανθος νέος, ψηλός, γεμάτος ὄνειρα...

— Κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ ἤμαστε ἀπὸ τοὺς καλοὺς μαθητὲς τοῦ Ὠδείου... Κι' ἐνῶ σπουδάζαμε, ὀνειρευόμαστε νὰ γίνουμε μεγάλοι στὸ ἐξωτερικό...

Ἡ γρηὰ γέλασε βραχνά:

— Καὶ γίναμε μικροὶ στὴν ταβέρνα!

Σωπάσανε γιὰ λίγο. Τὸ χιονόνερο στάλαζε ἀπάνω τους τὰ παγωμένα δάκρυά του...

— Ὕστερα, πάντρευτήκαμε... συνέχισε ἐκείνη πιὸ σιγά. Τὸ πρῶτο μας λάθος, Κώστα. Δὲ συμφωνεῖς;...

Ὁ γέρος ἀναστέναξε:

— Ἦταν, ἀλήθεια, ἕνα λάθος, μ' ἕνα ἔξοχο ὅμως ἀποτέλεσμα... Τὴν κόρη μας!

Ἡ γρηὰ στάθηκε σὰ νὰ τῆς εἶχε κόψει τὴν ἀνάσα ἡ θύμησι πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ ξεροβόρι...

—Ἡ κορούλα μας!... μουρμούρισε. Ποῦ νὰ βρίσκεται;...

— Ποιός ξέρει... ἀκαύστηκε σιγανὴ πλάϊ της κι' ἡ φωνὴ τοῦ γέρου. Τὴ μεγαλώσαμε μὲ τόσες στερήσεις, κι' ὕστερα μιὰ μέρα μᾶς τἄσκασε!... Σκληρὰ ποὺ εἶναι τὰ παιδιά!...

Ἡ γρηούλα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Καλύτερα πού φυγε, Κώστα... Τί νἄκανε σήμερα στὴν κατάντια μας;... Σώθηκε τὸ παιδάκι!...

Ἕνα ἀπότομο ψηλὸ πεζοδρόμιο. Ἡ γρηούλα παραπάτησε κι' ἔπεσε... Ὁ γέρος δὲν πρόφτασε νὰ τὴν κρατήσῃ... Μόνο τὸ βιολὶ τοὔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια, πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θήκη του μὲ τὸ τίναγμα καὶ βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο...

Ἡ γρηούλα βογγοῦσε:

— Ὤχ!... Φοβᾶμαι πὼς ἔσπασα τὸ πόδι μου... Καϋμένε Κώστα! Πῶς θὰ μὲ κουβαλήσῃς;...

Ὁ γερόντακος ἔκανε νὰ τὴ σηκώσῃ, ἔπεσε ὅμως δίπλα της κι' αὐτός...

Ἕνα ἐλαφρὸ γυναικεῖο βῆμα δίπλα τους. Κι' ὕστερα, μιὰ ἀπαλὴ γυναικεία φωνὴ μέσ' στὸ σκοτάδι, ἀπὸ πάνω τους:

— Τί πάθατε;... Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω;...

Ὁ γέρος ἰσπικώθηκε μὲ κόπο:

— Νάι... Ἡ γυναῖκα μου ἔπεσε καί... Μιὰ ἀχτίνα φεγγαριοῦ γλύστρησε μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ὁ γέρος ἔγινε πελίδνός. Κυττοῦσε ἅπληστα τὴν ἄγνωστη, τὴν κυττοῦσε... Ὕστερα τῆς ἔπιασε ἀπότομα τὰ χέρια:

— Νίνα!...

Ἔσκυψε στὴν πεσμένη γυναῖκα του, καὶ τῆς φώναξε βραχνά:

— Εἶναι ἡ Νίνα!... Ἀκοῦς;... Ἡ Νίνα!...

*

Σὲ λίγην ὥρα, ἡ οἰκογένεια εἶχε συγκροτηθῆ μέσ' στὸ φτωχικὸ δωμάτιο Τῆς γερᾶς τὸ πόδι πονοῦσε πολὺ πιὸ λίγο — ἡ χαρὰ τῆς καρδιᾶς εἶχε ἐπουλώσει σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν πόνο. Ἡ μιζέρια εἶχε ξεχαστῆ. Κι' ἐκεῖ, δυὸ γέροι, ἀποτυχημένοι μουσικοί, καὶ μιὰ νέα προτέζα, κάνανε σχέδια τριανταφυλλένια γιὰ τὸ μέλλον:

— Θὰ ποῦμε στὴν ταβέρνα νάρθῃς νὰ δουλέψῃς μαζί μας... ἔλεγε ὁ βιολίστας.

— Ἐμεῖς θὰ παίζουμε, ἐσὺ θὰ τραγουδᾶς, πρόσθεσε ἡ πιανίστα, κορούλα μας!...

Ἐκείνη τοὺς κυττοῦσε, πότε τὸν ἕνα, πότε τὸν ἄλλον, τὰ δυὸ ἀγαπημένα της γεροντάκια, ποὺ τἄχε ἀφίσει γιὰ κάποιον ποὺ δὲν ἄξιζε τὴ θυσία... Ἀπόδειξις πώς, ὕστερα τὴν εἶχε ἀφίσει, κι' αὐτή, ἀπὸ σκαλοπάτι σὲ σκαλοπάτι...

... Τώρα ὅμως, θἆχαν ἀλλάξει: Τὸ ντουέττο εἶχε γίνει τρίο!.. Καὶ τὸ τρίο αὐτὸ—πιάνο, βιολί, τραγούδι—ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἄγραφτη συμφωνία ποὺ λέγεται «εὐτυχία»...

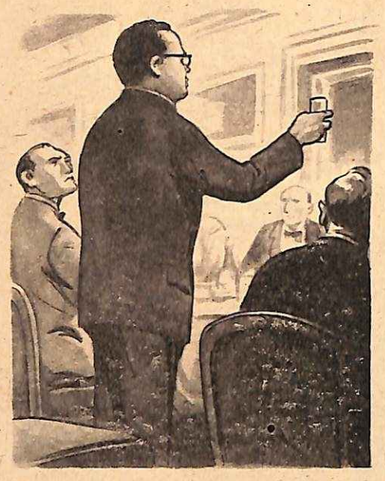
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Λυποῦμαι, φίλε μου, γιατὶ ὑποσχέθηκα στὴ γυναῖκα μου νὰ μὴ ξεμυτήσω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅσο θὰ κρατήσῃ τὸ ταξίδι της!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Μόλις αἰσθάνθηκα τὰ βλέμματά τους καρφωμένα ἐπάνω μου, ξέχασα τὸ λόγο ποὺ θὰ ἐκφωνοῦσα...

ΡΗΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ...

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΕΚΤΙΜΩ βαθύτατα αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὴν εὐχέρεια νὰ βγάζουν λόγους ὁ-ποια ὥρα τοὺς κατέβη κι' ὅπου βρε-θοῦν. Δὲν ἐννοῶ τοὺς πολιτευομέ-νους, ποὺ ἐπὶ τέλους τὸ ἔχουν ἐπάγγελμα νὰ ἐκφωνοῦν δεκάκρικους. Οὔτε, φυσικά, τοὺς δικηγόρους, τοὺς εἰσαγγελεῖς, ἢ τοὺς ἱεροκήρυκας. Μιλῶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν ἔχουν ἄμεση σχέσι μὲ τὴ ρητορικὴ τέχνη κι' ὅμως τὰ καταφέρνουν μιὰ χαρὰ νὰ ἀγορεύσουν ἐκ τοῦ προχείρου, ἂν πα-ρουσιασθῆ ἀνάγκη.

Καὶ ἀνάγκες παρουσιάζονται συχνὰ καὶ μάλιστα ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανείς. Γιὰ μένα οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι μι-κρὲς περιπέτειες, γιατὶ δὲν ἀνήκω—δυστυ-χῶς—στὴν κατηγορία τῶν ἐκ τοῦ προχεί-ρου ρητόρων. Γι' αὐτὸ καὶ τὶς περισσότε-ρες φορὲς ἀπὸ ὅσες παρέστη ἀνάγκη νὰ βγάλω κανένα δεκάκρικο, μᾶλλον τὰ θα-λάσσωσα.

Δέος μοῦ προκαλεῖ ἀκόμη μιὰ σχετικὴ περίπτωσι τῆς ὁποίας... θύμα ἔπεσα πρὸ 22 περίπου ἐτῶν στὸ Βερολῖνο. Βρισκόμουν ἐκεῖ μὲ δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ τῆς «Πα-τρίδος» καὶ μιὰ μέρα πῆρα μιὰ πρόσκλησι νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ἐργοστάσια τῆς Ζήμενς —τὸ περίφημο Ζήμενσταντ—ὅπου ἐργάζον-ταν δεκάδες χιλιάδες ἐργατῶν.

Ἀνταποκρίθηκα πρόθυμα στὴν πρόσκλη-σι καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ βρισκόμουν στὰ ἐργοστάσια. Μὲ παρέλαβαν στὴν ἀρχὴ 2—3 ἀνώτεροι ὑπάλληλοι καὶ μὲ γύρισαν στὰ τμήματα κατασκευῆς ραδιοφώνων. Κα-τόπιν μὲ παρέλαβαν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι μὲ περιέφεραν στὰ τμήματα κατασκευῆς ὑ-λικοῦ τηλεπικοινωνιῶν. Τὸ μεσημέρι ἔρ-γα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἑστιατόρια τῶν ἐργοστα-σίων καὶ συνέκισα τὴν περιοδεία μου ὡς τὸ βράδυ.

Δὲν εἶχα δῆ ὅμως παρὰ μιὰ περιοχὴ μόνο. Μὲ κάλεσαν νὰ ἐπανέλθω τὴν ἑπο-μένη, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα τμήματα τῶν ἐργοστασίων. Δὲν ἀρνήθηκα, ἂν καὶ οἱ ἐξηνίσεις τε-χνικῶν λεπτομερειῶν ἦσαν πολὺ κουρα-στικὲς γιὰ μένα, ὁ ὁποῖος, οὔτε ἰδέα εἶχα ταροπισθῶ σὲ πράγματα ποὺ δὲν μ' ἐνδιέ-φεραν.

Παρὰ ταῦτα λόγοι φιλοτιμίας μ' ἔκαναν νὰ προσέχω κατὰ τὸ δυνατόν, ἢ τουλάχι-στον νὰ κάνω πὼς προσέχω. Ἐν τῷ μετα-ξύ συνέβη καὶ τὸ ἑξῆς: Ὅσο προκωροῦσα στὴν ἐπιθεώρησι τῶν ἐργοστασίων, τόσο πλήθαιναν οἱ ξενάγοί μου. Κατὰ τὸ μεση-μέρι τῆς δευτέρης ἡμέρας θὰ ἦσαν περὶ τοὺς δέκα αὐτοὶ ποὺ μὲ συνώδευαν — καὶ μοῦ ἐξηγοῦσαν τὰ κοβέκαστα — μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ 3—4 ἀνώτατοι ὑπάλληλοι, ἀλλὰ ὅταν πλήαναμε μεσημεριάτικα πρόσκειρα, θὰ ὅτι τὸ βράδυ θὰ φάμε ἐπισημότερα,— ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἐπισκέψεώς μου μαζὶ μὲ δύο ἀπὸ τοὺς πολλοὺς διευθυντάς. Ὁ-πως εἶχαν ἐλθεῖ τὰ πράγματα, δὲν μπο-ροῦσα νὰ διαστηπώσω ἀντιρρήσεις, ἀκέφθη-κα ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπισημότης μποροῦσε νὰ ἔχη ὡς συνέπεια καὶ προπόσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες βέβαια δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι. Παρὰ ταῦτα ἔκρινα φρόνιμο νὰ λάβω τὰ μέτρα μου, γιὰ νὰ μὴν πάθω καμμιὰ συμ-φορά. Καὶ ἐνῶ οἱ συνοδοί μου μοῦ ἔδει-χναν τὰ διάφορα μηχανήματα καὶ τὸν τρό-πο τῆς λετιουργίας της, ἐγὼ σκάρωνα νοε-ρῶς μιὰ μικρὴ πρόποσι, σὲ γαλλικὴ γλῶσ-σα, ὥστε νὰ εἶμαι ἑτοιμος γιὰ κάθε ἐνδε-χόμενο.

Μετὰ μιὰ ὥρα περίπου εἶχα ἑτοιμο στὸ νοῦ μου τὸν δεκάκρικο. Τὸν ἐπανέλαβα ἐν νῷ πάντα—τουλάχιστον εἴκοσι φορές, ἔτσι ποὺ τὸν ἔμαθα ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατώ-τὰ καὶ δὲν εἶχα ἀμφιβολία ὅτι θὰ τὰ κα-τάφερνα μιὰ χαρὰ κατὰ τὴν κρίσιμη ὥρα.

Τὸ βράδυ μὲ ὠδήγησαν σὲ μιὰ μικρή, ἀλλὰ κομψὴ τραπεζαρία στὴ μέση τῆς ὁ-ποίας μᾶς περίμενε ἕνα τραπέζι φορτω-μένο πολυτελέστατα σερβίτσια καὶ λουλού-δια. Μὲ τοποθέτησαν στὴν ἐπισημότερη θέσι, ἀφοῦ μοῦ σύστησαν τοὺς ἐδικὰ γιὰ τὸ δεῖπνο ἐλθόντας διευθυντάς.

"Ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα κι' ἐγὼ ἐπανελάμβανα στὸ νοῦ μου τὴν πρόποσί, δοξάζοντας κάθε φορὰ τὸ Θεὸ ποὺ τὴ θυμόμουν στὴν ἐντέλεια. Κάποτε ἦλθε ἡ μοιραία ὥρα τῶν ἐπιδορπί-ων καὶ τότε εἶδα ἕναν ἀπὸ τοὺς διευθυν-τὰς νὰ σηκώνεται, νὰ χτυπάη τὸ προσοῦνι του στὸ ποτῆρι γιὰ νὰ ἐπιβάλη ἡσυχία, νὰ καρφώνη τὰ βλέμματά του ἐπάνω μου καὶ νὰ... ἀμολάη τὴν πρόποσί του, σὲ ὡραία γαλλικά. Εἶπε μερικὰ πράγματα γιὰ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, κατόπιν ἐξέφρασε τὸ θαυ-μασμό του γιὰ τὴ σύγχρονη, μίλησε ἐν συνεχείᾳ γιὰ τὶς ἑλληνογερμανικὲς ἐμπο-ρικὲς καὶ οἰκονομικὲς σχέσεις, ἐξέφρασε τὴ χαρά του γιὰ τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ἀντι-προσώπου τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου στὰ ἐργο-στάσια καὶ κατέληξε («ὑψώνων τὸ κύπελλον» ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ εὐτυχίας μου.

Ἐθεώρησα καθῆκον νὰ χειροκροτήσω καὶ τὸ παράδειγμά μου μιμήθηκαν καὶ οἱ ἄλ-λοι συνευωχούμενοι. "Ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ διατηροῦσα τὴν αὐτοπεποίθησί μου, ἀλλὰ μόλις σηκώθηκα νὰ ἐκφωνήσω τὸ ἀπὸ ὠ-ρῶν σκαρωμένο στὸ μυαλό μου λογίδριο, ἄρχισα νὰ τὰ χάνω. Ἀλλὰ τὸ πλήγμα τῆς χάριτος τὸ αἰσθάνθηκα ὅταν ὀρθιος καὶ μὲ τὸ ποτῆρι τῆς σαμπάνιας στὰ χέρια γύρι-σα καὶ εἶδα τοὺς συνδαιτημόνας μου. Ὅ-λοι τους εἶχαν καρφωμένα τὰ βλέμματά τους ἐπάνω μου κι' αὐτὸ φαίνεται πὼς ἤ-σκησε ἕνα εἶδος μαγνητικῆς ἐπιδράσεως. Κύτταζα πότε τὰ μάτια τους καὶ πότε τοὺς κατὰ κανόνα χοντροὺς σβέρκους τους.

"Ἀρχισα κανονικά: («Ἀγαπητοὶ κύριοι...») Ἀλλὰ εἶχα ξεκάσει ὅλα τὰ ἄλλα. Ὁ δε-κάκρικός μου εἶχε πάει περίπατο. "Ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀποσπάσω τὴ σκέψι μου ἀπὸ τοὺς... σβέρκους τῶν ἀκροατῶν μου. Κόμ-πιασα, ξανακόμπιασα, ξεροκατάπια, ἀδύνα-τον νὰ θυμηθῶ... Μιά, δυὸ φράσεις ἐφτα-ναν ὡς τὸ στόμα μου, ἀλλὰ ἀνακατωμένες. "Ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ συγκεντρωθῶ. Καὶ μπροστὰ στὸν κίνδυνο νὰ πάθω μεγα-λύτερη συμφορά, («ὑψωσα τὸ κύπελλον») καὶ εἶπα τὸ... τέλος τῆς προπόσεως: («Προπίνω εἰς ὑγείαν σας καὶ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς ἑταιρίας σας»).

Βέβαια δὲν ἦταν πρὸς θάνατον. Σκέ-φθηκα ὅμως πόσο ἀδικα πῆγε ὁ κόπος μου νὰ σκαρώσω στὸ νοῦ μου τὸν δεκάκρι-κο, νὰ τὸν ἐπαναλάβω κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες φορές, νὰ τὸν μάθω ἀπ' ἔξω κι' ἀ-νακαπτωτὰ καὶ στὸ τέλος νὰ τὸν φάη τὸ σκοτάδι...

"Ἐχω διαπιστώσει ὅτι ἐκπληκτικὴ ἱκα-νότητα γιὰ τὸ σκάρωμα προχείρων λόγων ἔχουν οἱ Ἑλληνοαμερικανοί. Τοῦτο τὸ ὀ-φείλουν κυρίως στὶς ὀργανώσεις τους — Ἀχέπα, Γκιάπα κτλ. — στὶς συνεδριάσεις τῶν ὁποίων πλεῖστοι ἐκφωνοῦν λόγους καὶ οἱ περισσότεροι μὲ ἀξιοθαύμαστη εὐχέ-ρεια. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο στὶς συνεδριά-σεις τῶν ὀργανώσεων ποὺ ἀποκαλύπτονται τὰ ρητορικὰ ταλέντα. Ἀκόμη καὶ σὲ τε-λετές, σὲ γλέντια, σὲ γάμους, σὲ βαπτί-σεις, οἱ λόγοι δὲν λείπουν. Εἶναι ἕνα εἶ-δος ἀπραξιόν. Τὸ 1946 ἤμουν στὴ Νέα Ὑ-όρκη καὶ πῆρα πρόσκλησι νὰ παρευρεθῶ στὴ βάπτισι τοῦ παιδιοῦ ἑνὸς φιλικοῦ μου ζεύγους. Τὸ μυστήριο ἔγινε στὴν ἐκκλη-σία καὶ κατόπιν μαζευτήκαμε ὅλοι στὴν κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κοινοτικὴ αἴθου-σα, ὅπου ἐωρτάσθηκε μὲ γλέντι τὸ γεγο-νός. Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώθηκε ἕνας κι' ἔβγαλε ἕνα λογίδριο. Κατόπιν ἕνας δεύ-τερος καὶ σὲ λίνο ἕνας τρίτος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ εἶπε ὅσα εἶπε, κατέληξε:

—Καὶ τώρα θὰ μᾶς μιλήση ὁ Ἀθηναῖος δημοσιογράφος ποὺ βρίσκεται στὴ συγκέν-τρωσί μας!

Ἐννοοῦσε ἐμένα. "Εκανα νὰ φύγω, ἀλ-λὰ ὁ... εἰσηγητὴς μὲ πρόλαβε καὶ μὲ ὠδή-γησε σχεδὸν διὰ τῆς βίας στὴν ἐξέδρα. Θέλοντας καὶ μὴ ἔβγαλα ἕνα λόγο, ὁ ὁ-ποῖος πρέπει νὰ ἦταν ἀσυνάρτητος, ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ αἰσθανόμουν. Περιέργως στὸ τέλος μὲ χειροκρότησαν. Μεγάλη ἡ καλωσύνη τους...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἡ κατάκτησι τοῦ συζύγου

Οἱ περισσότεροι γάμοι γίνονται στὶς ἡμέρες μας ἀπὸ αἴσθημα. "Ενας ἄν-τρας καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγα-πιοῦνται, ἀποφασίζουν, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς μπαίνουν μερικοὶ νέοι παράγοντες στὴ ζωή τους.

Κατὰ τὴν περίοδο τοῦ εἰδυλλίου σας (ἢ τῆς μνηστείας σας) εἴχατε καταχτήσει τὸν ἀγαπημένο σας. Ἀλλ' αὐτὸ πιὰ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει τώρα νὰ καταχτήσετε καὶ τὸ σύζυ-γό σας. Καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο εὔκολο. Ἀνάμεσα στὴ μιὰ κατάκτησι καὶ στὴν ἄλλη ὑπάρχει μιὰ κολοσσιαία δια-φορά. "Οσο ἐνωρίτερα τὴν ἀντιληφθῆτε, τό-σο τὸ καλύτερο.

Ὁ ἀγαπημένος κι' ὁ σύζυγος εἶνε δυὸ ὄντα τελείως διαφορετικὰ μεταξύ τους. Μὲ τὸν πρῶτο φτιάνετε ὄνειρα. Μὲ τὸν δεύτερο μπαίνετε στὸ στάδιο τῆς πραγματοποιή-σεως αὐτῶν τῶν ὀνείρων. Κι' ἐδῶ βρίσκε-ται ἡ διαφορά. Τὰ ὄνειρα ποὺ φτιάνετε μὲ τὸν πρῶτο εἶνε μόνον λόγια. Μὲ τὸν δεύτε-ρο φτιάνετε ἔργα.

Τὸ δυσκολώτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔργα εἶνε νὰ συγχωνεύσετε δυὸ προσωπικότητες, τὴ δική σας καὶ τοῦ συζύγου σας, σὲ μιὰ μό-νο. Διαφορετικά, ὁ γάμος καταντάει μιὰ ἁπλῆ συμβίωσι, ποὺ γίνεται ἀνιαρὴ καὶ κουραστικὴ μὲ τὸν καιρό.

Ἀλλὰ πῶς θὰ κατακτήσετε τὸ σύζυγό σας ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή; Καὶ σὲ τί συ-νίσταται αὐτὴ ἡ κατάκτησις;

Θὰ ἔχετε διαβάσει ἴσως σὲ μερικὰ ἐγ-χειρίδια γιὰ τὴν ἔγγαμη ζωὴ ὅτι ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ παραμείνη καὶ μετὰ τὸ γάμο ἡ τρυφερὴ ἀγαπημένη τοῦ συζύγου της. Καὶ αὐτὸ εἶνε σωστό. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ταυτό-χρονα νὰ ξεχνάη πὼς δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀγα-πημένη, ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγος. Θὰ προσπα-θήση, λοιπόν, νὰ καταχτήση τὸν ἄντρα της σὰν σύζυγος. Καὶ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Μ' ἁπλούστερα λόγια πρέπει νὰ μπῆτε ἀμέσως στὸν καινούργιο ρόλο σας.

Τρεῖς εἶνε οἱ βασικὲς ἀρετὲς τῆς ἰδανι-κῆς συζύγου: ἡ στοργή, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ νοικοκυρωσύνη. "Ολες οἱ ἄλλες περιλαμ-βάνονται μέσα σ' αὐτὲς ἢ ἀποτελοῦν προε-κτάσεις τους. "Ας τὶς ἰδοῦμε χωριστὰ τὴν καθεμιά.

1. Ἡ στοργὴ

Εἶνε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη, μιὰ ζεστὴ πνοή, ποὺ ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σταματήση στὸ δρόμο της ἢ νὰ μο-λύνη τὴν ἀγνότητά της. Ἕνα χάδι ἄψυχο καὶ ἄπιαστο, μιὰ λαχτάρα ποὺ δὲ μικραίνει κι' οὔτε μεγαλώνει, γιατὶ εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια κι' ὁ χρόνος ἢ οἱ περιστάσεις δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἐπηρεάσουν.

Ἡ στοργὴ ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ μπορεῖ νὰ κάμη καὶ χωρὶς αὐτήν. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ τὴν ἀναπληρώση. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη δὲν μπορεῖ ν' ἀναπληρώση τὴ στοργή, μ' ὅλο ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχη καὶ χωρὶς αὐτήν.

Στὴν ἀγάπη γιὰ τὸ σύζυγό σας πρέπει, λοιπόν, νὰ προσθέσετε τώρα καὶ τὴ στορ-γή σας. Ἡ στοργὴ αὐτὴ θὰ εἶνε πάντοτε ἄγρυπνη καὶ δὲν θὰ κουράζεται ποτέ.

Καὶ τώρα μάθετε κάτι ποὺ ἴσως δὲν τὸ ξέρετε. Ἡ ἀγάπη ἐλκύει τὸν ἄντρα, εἶνε ὁ μαγνήτης ποὺ τὸν φέρνει κοντά σας. Ἀλλ' ἡ μαγικὴ δύναμις ποὺ τὸν κρατάει εἶνε ἡ στοργή. Οἱ ἄνδρες δὲν ξέρουν νὰ σᾶς τὸ ποῦν. Καὶ πολλὲς φορὲς παραπονοῦνται ὅτι δὲν τοὺς ἀγαπᾶτε ἀρκετά, μ' ὅλη τὴ θέρμη καὶ τὴ λαχτάρα ποὺ ἔχουν οἱ ἐκδηλώσεις σας. Γιατὶ λείπει ἀπ' αὐτὲς ἡ στοργή.

"Αν κάποτε λείψη ἡ ἀγάπη, ἡ στοργὴ εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ κάμη εὐτυχισμένη τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνδρογύνου. Χωρὶς τὴ στοργή. ὅμως, ἡ ἀγάπη εἶνε ἕνα λουλοῦδι ποὺ κόπηκε ἀπὸ τὸ μίσχο του καὶ ποὺ θὰ μαραθῆ.

Ἡ ἀξιοπρέπεια

"Ενας ἄντρας ποὺ ἀγαπάει συγχωρεῖ τὰ πάντα στὴν ἀγαπημένη του. "Οχι σπάνια, μάλιστα, τὴ στολίζει μὲ τὰ ἐλαττώματά της, σὰν νὰ εἶνε προτερήματα. Τοῦ ἀρέσει π.χ. τὸ ὅτι εἶνε φιλάρεσκη, καπριτσόζα, ἀπειθάρχητη, προκλητική καὶ ἴσως αὐθά-δης. Τοῦ ἀρέσει ἀκόμη τὸ ὅτι κάνει τρέλ-λες καὶ τὸ ὅτι διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα κορί-τσια. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τῆς δώ-ση τὸ δικαίωμα καὶ θὰ τὴν κάμη γυναῖκα του, σβύνει μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ ὅλο αὐτὸ τὸ παρελθὸν καὶ ὑψώνει μπροστά της ἕνσν κώδικα ἀπαιτήσεων.

"Ολες αὐτὲς οἱ ἀπαιτήσεις περιστρέφον-ται γύρω στὸ θέμα τῆς ἀξιοπρεπείας. Ἡ γυναῖκα του πρέπει νὰ μιλάη, νὰ φέρνεται καὶ νὰ ντύνεται μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ προκαλῆ τὸ γενικὸ σεβασμό. Οἱ ψίθυροι ποὺ γίνονταν ἄλλοτε γύρω στὴν ἀγαπημέ-νη του τὸν ἐκολάκευαν. ("Ολοι οἱ ἄνδρες εἶνε λίγο ἢ πολὺ ματαιόδοξοι γιὰ τὴ γυναί-κα ποὺ ἀγαποῦν). Τώρα, ὅμως, δὲν ἀνέχε-ται τίποτε. Κι' ἡ ἀξίωσις αὐτὴ εἶνε λογι-κή. Τὸ παληὸ ζευγάρι ἔχει γίνει πιὰ ἀν-τρόγυνο. Γιὰ τὶς τρέλλες ποὺ ἔκανε τὸ πρῶ-το μποροῦσαν ὅλοι νὰ μιλοῦν. Ἀλλ' ἕνα ἀγ-τρόγυνο εἶνε ἕνας κλειστὸς κόσμος, ποὺ ἔ-χει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ζώνη σιωπῆς γύρω του.

Ἡ ἀξιοπρέπεια ἔχει καὶ μιὰ ἄλλη μορ-φή. Πρέπει νὰ σέβεστε τὴ γυναικεία προ-σωπικότητά σας. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ ἐχθρός σας εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας σας, ποὺ ἔχει μιὰ ἔμφυτη τάσι νὰ τὴν τσαλακώση καὶ νὰ τὴν ποδοπατήση. Μὴν τὸ ἀνεχθῆτε. Προστατεύοντας τὴ γυναικεία ἀξιοπρέπειά σας, προστατεύετε τὴν εὐτυχία τῆς συζυ-γικῆς σας ζωῆς.

3. Ἡ νοικοκυρωσύνη

Ὁ ἄντρας σας μπορεῖ νὰ εἶνε πλούσιος κι' ἡ ζωή σας νὰ κυλάη ὅπως στὰ παραμύ-θια. "Αν, ὅμως, σᾶς λείπη ἡ νοικοκυρωσύ-νη, θὰ εἴσαστε σὰν μιὰ φιλοξενουμένη μέ-σα στὸ σπίτι σας.

Τὸ νὰ εἴσαστε νοικοκυρὰ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ξέρετε νὰ κάνετε ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Σημαίνει μόνο νὰ εἶ-σαστε σὲ θέσι νὰ δώσετε σεῖς τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς μέσα στὸ σπίτι σας.

"Αν ἡ νοικοκυρωσύνη χρειάζεται σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει ὅλες τὶς ἀνέσεις, εἶνε, βέ-βαια, πιὸ πολὺ ἀπαραίτητη σὲ μιὰ ἄλλη, ποὺ ἡ ζωή της κυλάει σ' ἕνα περιβάλλον πιὸ περιωρισμένο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ κρίσιμες στιγμὲς τῆς συζυγικῆς ζωῆς.

Ἐς ὥρα γάμου

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΝΕΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ

"ΠΕΡΕΤΕ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα μᾶς κά-νει κάπως νὰ ντρεπόμαστε, ἐμᾶς τοὺς Σουηδούς...», εἶπε ὁ δόκτωρ Στὶγκ Τόραλοβ, ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Δραματικοῦ θεά-τρου τῆς Στοκχόλμης, ὅταν ἕνας Γερμα-νὸς δημοσιογράφος τοῦ ζήτησε τὴν γνώ-μη του γιὰ τὴν συμπαρισταμένη του Ἄννι-τα "Εκμπεργκ.

"Ἦταν ἄραγε τὸ γεγονὸς πὼς ἡ δόξα τῆς ὡραίας αὐτῆς στὰρ ὀφείλεται περισ-σότερο στὶς πλούσιες καμπύλες, παρὰ στὸ πλοῦσιο ταλέντο της — καὶ στὸ ὅτι, κατὰ μοιραία συνέπεια, προβάλλει τὶς πρῶτες περισσότερο ἀπὸ τὸ δεύτερο... — ποὺ ἔ-κανε τὸν διευθυντὴ μιᾶς δραματικῆς Σχο-λῆς μὲ παγκόσμιο φήμη, τῆς σχολῆς ἀπὸ τὴν ὁποία ξεπήδησαν ὅλες οἱ δόξες τῆς σουηδικῆς ὀθόνης: ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν, ἡ Μάϊ Τσέττερλιγκ, ἡ Ἄννιτα Μπιλιόρκ, νὰ ἐκφραστῆ τόσο προσβλητικὰ γι' αὐτήν;

"Οχι ἀποκλειστικά. Γιατί, στὸ κάτω-κάτω ὁ δόκτωρ Τόραλοβ ξέρει πολὺ καλὰ πὼς οἱ καμπύλες, στὴν μορφὴ ποὺ ἔχει πάρει σήμερα ἡ ἑβδόμη τέχνη, λογαριάζονται περισσότερο ἀπὸ τὸ ταλέντο μιᾶς ἠθοποι-οῦ καὶ πὼς κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατηγορήση τὴν Ἄννιτα "Εκμπεργκ για-τὶ ἀκολούθησε ἕναν δρόμο, ποὺ, πρὶν ἀπὸ ἐκείνη, εἶχαν χαράξει ἡ Μαίριλυν Μον-ρόε, ἡ Τζέην Ράσσελ, ἡ Σοφία Λόρεν καὶ τόσες ἄλλες.

Ἐκεῖνα, ποὺ ἔχουν κάνει τὴν ἐκρηκτι-κὴ Ἄννιτα ἐξαιρετικὰ ἀντιδημοτικὴ στὴ Σουηδία, εἶναι οἱ ἐκκεντρικότητες, οἱ ὑ-περβολὲς καὶ τὰ διαφημιστικὰ τεχνάσμα-τα, ποὺ χρησιμοποιεῖ συνήθως γιὰ νὰ ρε-κλαμάρη τὸ ὄνομά της, ὁ ἐπιδεικτικὸς σνο-βισμὸς της καὶ ὁ ἐπιτηδευμένος της κο-σμοπολιτισμός.

«Ἡ "Εκμπεργκ — δήλωσε δηκτικὰ ὁ δό-κτωρ Τόραλοβ — συγκέει τὴν δόξα μὲ τὸν κτῦπο Τόραλοβ — καὶ διασύρει μιὰ γε-διαφημιστικὸ θόρυβο καὶ διασύρει μιὰ γε-νικὰ Σουηδῶν ἠθοποιῶν, ἐμφανιζόμενη στὸν κόσμο ὡς ἐκπρόσωπός τους, χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζη».

Κόρη ἑνὸς ταπεινοῦ συνοικιακοῦ φωτο-γράφου, ἡ Ἄννιτα "Εκμπεργκ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴν σουηδικὴ πόλι Μάλμο, στὸ φτωχικὸ περιβάλλον ἑνὸς μικροαστι-κοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκεῖνο, ποὺ τὴν ξεχώριζε στὸ σχολεῖο, ἦταν ἡ ἀπὸ τὶς ἄλλες συμμαθήτριές της, ἥτανε ἡ φιλαρέσκειά της καὶ ἡ ἐπίμονη φροντίδα νὰ τονίζη μὲ τὸ ντύσιμό της — ἀπὸ τότε! — τὰ σωματικὰ προσόντα της.

Δεκαέξη ἐτῶν, ἡ Ἄννιτα εἶχε ἀποκτή-σει πλήρη συνείδησι τῆς ὁμορφιᾶς της καὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν ἐκμεταλλευτῆ ὅ-σο πιὸ ἀποδοτικὰ μποροῦσε.

Παράτησε τὸ σχολεῖο κι' ἐργάστηκε ὡς φωτομοντέλο γιὰ διάφορα περιοδικά.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ περιοδικὰ αὐτὰ—διαβάζουν σήμερα οἱ Σουηδοί — ἀνήκαν στὴν κατη-γορία τῶν λαθροβίων καὶ οἱ φωτογραφίες τῆς Ἄννιτας, ποὺ δημοσιεύονταν σ' αὐ-τά, ἦταν ἀπὸ τὶς «ἀκατάλληλες δι' ἀνηλί-κους».

Τὸ 1951, σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν, ἡ Ἄννιτα "Εκμπεργκ γνώρισε τὸν πρῶτο θρίαμβο στὴν ζωή της. Ἀναδείχτηκε μὲς Σουηδία, στὰ πρῶτα μεταπολεμικὰ καλλιστεῖα ποὺ ἔγιναν, καί, γεμάτη ἐλπίδες, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, μὲ τὴν σιγουριὰ σχεδὸν πὼς, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, θὰ ἀναδεικνυόταν καὶ μὶς Ὑφηλίτς.

Ἡ ψῆφος τῶν ἑλληνοδικῶν, ποὺ τὴν κα-τέταξαν τετάρτη, ἦταν μιὰ ἀπογοήτευσι γιὰ τὴν ἐγωϊστρια καὶ ματαιόδοξη Ἀννί-τα. Τὸ συμβόλαιο μὲ μιὰ μεγάλη κινημα-τογραφικὴ ἑταιρία, ποὺ θὰ τῆς ἐξασφάλι-ζε ὄπως περίμενε, ἄκοπα τὴν παγκόσμια δόξα, δὲν πραγματοποιήθηκε. Καὶ ἡ ὡραία Σουηδέζα μὲ τὶς προκλητικὲς καμπύλες ἀναγκάστηκε νὰ γυρίση στὸ παλιό της ἐ-πάγγελμα, νὰ ξαναγίνη φωτομοντέλο, μὲ διαφορὰ πὼς ὄχι στὸ Μάλμο πιά, ἀλ-λὰ στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ τύχη, ὡστόσο, δὲν ἄργησε νὰ τῆς ξα-νακαμογελάση καὶ πάλι. Ἡ ἄρνησι τῆς Μαίριλυν Μονρόε νὰ λάβη μέρος σ' ἕνα γκρούπ καλλιτεχνῶν, ποὺ θὰ πήγαινε νὰ προσφέρη λίγη ἀναψυχὴ στοὺς ἄνδρες τῶν ἀμερικανικῶν μονάδων τῆς Γροιλανδίας, καὶ ἡ ξαφνικὴ ἀρρώστεια τῆς "Αρλεν Ντάλ, ποὺ τὴν ἐμπόδισε, τὴν τελευταία στιγμή, νὰ λάβη μέρος στὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Πόλεμος καὶ εἰρήνη», ἦταν οἱ δυὸ συμ-πτώσεις, ποὺ ἄνοιξαν ἐντελῶς ἀπροσδό-κητα τὸν δρόμο τῆς ἐπιτυχίας γιὰ τὴν Ἀν-νίτα "Εκμπεργκ.

Στὴ Γροιλανδία, ἡ ἡφαιστειώδης θηλυ-κότητά της ξετρέλλανε κυριολεκτικὰ τοὺς στρατιῶτες. («Ἡ φλόγα της Ἀμερικανούς στρατιῶτες, ἔγραφε τότε στοὺς φίλους του ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Καὶ ὅταν προβλήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Ρώμη, ὅπου εἶχε γυριστῆ, τὸ «Πόλεμος καὶ εἰρήνη», οἱ Ἰταλικὲς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ τῆς ἀφιέρωσαν ὁλόκληρες στῆ-λες μὲ ἐνθουσιώδη σχόλια, διανθισμένα μὲ φωτογραφίες τῆς στὶς προκλητικώτε-ρες στάσεις.

Μονομιᾶς, ἡ Ἄννιτα "Εκμπεργκ εἶχε γί-νει, γιὰ τοὺς Ἰταλούς, ἡ μεγάλη (τρίτη) τοῦ σὲξ ἀπῆλ, στὸ πλευρὸ τῆς Σοφίας Λόρεν καὶ τῆς Τζίνα Λολομπρίντζιτα!

Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀμερική, ἡ Ἄννιτα δὲν ἔκανε, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες, λι-γώτερο πάταγο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καμπύλες της, σ' αὐτὸ συνετέλεσαν, κατὰ τὸ μέγιστο μέρος, τὰ ἀλλεπάλληλα σκάνδαλά της.

Ἄφοῦ, γιὰ ἀρκετὸ καιρό, διατήρησε ἐ-ρωτικὲς σχέσεις μὲ τὸν ὁρᾶνκ Σινάτρα, τὸν διάσημο τραγουδιστὴ καὶ πρώην σύ

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΕ επιμείνει τόσο ή Λύντα, ώστε είχε καταφέρει τὸν πατέρα της νὰ τῆς πάρη γιὰ δασκάλα τὴ Τζούλια Ρομιέ, μιὰ κοπέλλα σχεδὸν συνομήλική της. Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ δικηγόρος Ζὰκ Λωρὰν ἀνακάστηκε νὰ παραδεχθῆ πὼς ἦταν ἐπιτυχημένη ἡ ἐκλογὴ τῆς κόρης του: Ἡ Τζούλια ἀποτελοῦσε πρότυπο δασκάλας, τέλεια μορφωμένη, ἀξιοπρεπὴς καὶ σοβαρή. φαινόταν νᾶχε ξεχάσει πὼς ἦταν μόνο 22 χρονῶν, πὼς ἀνῆκε σ' ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια ποὺ εἶχε φτωχύνει, προπάντων δὲ πὼς ἦταν ὁμορφη.

Ὁ Ζὰκ τὴν θαύμαζε γιὰ τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὴν ἱκανότητά της. Μὰ ἡ Τζούλια δὲν εἶχε μάτια, παρὰ μονάχα γιὰ τὴ μαθήτριά της. φερνόταν ἀλλιῶτε καὶ σ' αὐτὴν κάπως ἐπιφυλακτικά. Ἐκείνη θύμωνε, γιατὶ ἤθελε νὰ τῆς μιλᾶη ἡ Τζούλια στὸν ἑνικὸ καὶ νὰ τὴ θεωρῆ σὰν ἀδελφή της.

Τὴν ἐπαιρνε μαζί της, τὴν παρουσίαζε σὰν τὴν καλύτερη φίλη της. Πολλοὶ τὶς νόμιζαν ἀδελφές. Καὶ τότε ὁ Ζὰκ διαμαρτυρόταν:

—Τὸ περίμενα, αὐτό!... Ὡραία φιγούρα κάνω τώρα ἐγώ, μὲ δυὸ κόρες τῆς παντρειᾶς!

—Μὰ ἀφοῦ ἔχεις κατάμαυρα τὰ μαλλιά σου, ὅλα τὰ δόντια σου γερὰ καὶ μιὰ σιλουέτα σπόρτσμαν! ἀπάντησε ἡ κόρη του. Εἶσαι μόλις 40 χρόνων! Ξέρεις πὼς εἶναι σκανδαλῶδες νὰχω ἕνα μπομπὰ τόσο νέο;

Ὁ Ζὰκ χαμογέλασε, κολακευμένος. Ναί, ἐνοιωθε πὼς ἦταν νέος, γιατὶ δὲν εἶχε φθείρει τὴ ζωή του μὲ περαστικοὺς ἔρωτες. Εἶχε μείνει πιστὸς στὴ νεκρὴ μητέρα τῆς Λύντας. Ὡστόσο τώρα ἡ καρδιά του ξυπνοῦσε καὶ διεκδικοῦσε τὰ δικαιώματά της.

Ν' ἀγαπήση; Μὰ πίστευε πὼς δὲν εἶχε πιὰ αὐτὸ τὸ δικαίωμα, μὲ μιὰ κόρη 18 χρόνων.

("Ὅταν" παντρευτῆ ἡ Λύντα, ἴσως... σκεπτόταν. Μὰ τότε θᾶμαι ἀληθινὰ γέρος... κι' ἡ Τζούλια θἄχη παντρευτῆ κι' αὐτή...").

Γιατὶ δὲν ἔκρυβε πιὰ ἀπ' τὸν ἑαυτό του πὼς εἶχε ἐρωτευθῆ τὴ δασκάλα τῆς κόρης του. Δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τῆς πῆ οὔτε μιὰ λέξι, γιὰ νὰ μὴ προσθληθῆ, νομίζοντας πὼς ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὴ θέσι της καὶ νὰ τὴν κάνη φιλενάδα του.

Ἀπόφευγε μάλιστα νὰ βρίσκεται μαζί της. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἐκείνη. Κι' ὁ δικηγόρος εἶχε πεισθῆ ἔτσι πὼς τῆς ἦταν ἀντιπαθητικός.

—Σὲ ντρέπεται... τοῦ ἐξηγοῦσε ἡ κόρη του.

Ἕνα μεσημέρι, στὸ τραπέζι, ἡ Λύντα εἶπε:

—Ἡ Τζούλια μοῦ σύστησε σήμερα τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει..

Ὁ Ζὰκ ταράχθηκε καὶ κλώμισε. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Τζούλια — μ' ὅλο ποὺ προσπάθησε νὰ χαμογελάση...

Ναί, ἦταν καθὼς πρέπει νέος ὁ Γκὺ Σαντών. Γνωρίζονταν μὲ τὴ Τζούλια ἀπὸ παιδιὰ κι' εἶχαν ἀποφασίσει ἀπὸ τότε νὰ παντρευτοῦνε. Κι' ὁ Γκὺ δὲν ἄλλαξε προθέσεις, οὔτε κι' ὅταν φτώχυνε ἡ μνηστή του. Ἦταν ἕνας νέος τίμιος καὶ κρατοῦσε τὸ λόγο του.

Μιὰ μέρα, ἡ Λύντα τὸν συνάντησε τυχαία στὸ δρόμο. Ἐπιασαν κουβέντα καὶ προχώρησαν λίγο μαζί. Τὴν ἄλλη μέρα ξανασυναντήθηκαν... κι' ὕστερα κάθε μέρα. Ὁ Γκὺ ὑποδεχόταινε τὴ Λύντα μὲ χαμόγελο καὶ ταραχή. Ἀφοῦ τὴ ρωτοῦσε γιὰ τὴ Τζούλια. μιλοῦσαν ὑστερα γιὰ χίλια δυὸ ὡραῖα πράγματα. Ξαφνικὰ ὅμως μελαγχολοῦσαν κι' οἱ δυό...

Ἡ Τζούλια δὲν ἐβγαινε πιὰ ἀπ' τὸ σπίτι, ἐδῶ καὶ πολλὲς μέρες.

Φήτησε ὑποπτεύεται... πὼς ἀγαπᾶ τὸ Γκύ; ἀναρωτιόταν ἡ Λύντα. Ναί, σίγουρα, θὰ τὸ διάβασε στὸ πρόσωπό μου! Γι' αὐτὸ ἴσως ἀποφασίζεται, γιὰ νὰ μοῦ τὸν παραχωρήση, γιὰ νὰ μοῦ ξεπληρώση τὶς εὐεργεσίες μου... Ω, ὄχι, δὲν θέλω!»).

Ὡρίστηκε νὰ μὴν ξαναδῆ τὸ Γκύ. Κι' ἔπαφε κι' αὐτὴ νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ σπίτι. Δὲν κατάλαβε κἂν πὼς εἶχαν φτάσει οἱ Ἀπόκριες.

Ὅλοι στὸ ἀπίτι φαίνονταν κατσουφιασμένοι, κακόκεφοι. Κανεὶς δὲν ἐμφανιζόταν στὸ τραπέζι. Ἡ Λύντα ἔτρωγε μόνη της, ἀνόρεχτα.

Ἤθελε νὰ κλάψη, γιατὶ ἔπρεπε νὰ σθύση τὸ ἐρωτικό της ὄνειρο. Μὰ συγκρατήθηκε κι' εἶπε στὸν ἑαυτό της πὼς ὤφειλε νὰ ξεχάση...

Ἀποφάσισε νὰ πάη σ' ἕνα χορό, τουλάχιστον τὴν τελευταία νύχτα τῆς Ἀποκριᾶς. Παράγγειλε ἕνα κοστούμι κολομπίνας. Ἡ Τζούλια θὰ πήγαινε κι' ἐκείνη, ντυμένη πεταλούδα. Ὁ Γκὺ τὶς εἶχε δῆ καὶ τὶς εἶχε θαυμάσει καὶ τὶς δυό, ἔτσι μεταμφιεσμένες!

Ὁ Ζὰκ δὲν θὰ πήγαινε μαζί τους.

Ἔφτασε ἐπιτέλους τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ. Μιὰ ἰδέα ἦρθε ξαφνικὰ στὸ μυαλὸ τῆς Λύντας... Γύρισε στὴ φίλη της κι' τῆς εἶπε ἀπότομα, ψυχρά:

—Μὴν ἔρθης μαζί μου, δὲ σὲ θέλω!

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τῆς μιλοῦσε ἔτσι ἐπιτακτικά. Ὡστόσο ἡ Τζούλια δὲν πειράχτηκε, οὔτε ζήτησε ἐξηγήσεις. Εὐχαριστήθηκε μάλιστα, γιατὶ δὲν θᾶταν ἀνάγκη νὰ βγῆ.

—Μὴν τὸ πῆς στὸ μπομπά, τὴν παρακάλεσε ἡ Λύντα. Θὰ πάω μὲ μιὰ φίλη μου.

Ἔλεγε ψέματα: θᾶταν μόνη. Ἤξερε ὅμως πὼς θὰ περίμενε ὁ Γκύ... φόρεσε γρήγορα τὸ κοστούμι τῆς Τζούλια, δίχως νὰ τὴν δῆ ἐκείνη. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ δῆ μονάχα τὸ Γκὺ γιὰ τελευταία φορά. Ἤθελε νὰ τὸν πάρη στὴν ἀνικαλιά του, νομίζοντας τὴν γιὰ τὴ Τζούλια καὶ νὰ τῆς δώση ἕνα φιλί, Τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο. Αὐτὸ μονάχα ποθοῦσε!

Μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι, τὴν πλησίασε ὁ Γκὺ καὶ τῆς εἶπε:

—Θέλεις ἀληθινὰ νὰ πᾶμε στὸ χορό; Ἐγὼ νομίζω πὼς εἶναι προτιμώτερο νὰ μιλήσουμε λίγο, μέσα στ' αὐτοκίνητο ποὺ περιμένει ἐδῶ κοντά. Ἔλα..

Καὶ μόλις ἀνέβηκαν στ' αὐτοκίνητο, συνέχισε:

—Ἔλαβα τὸ γράμμα σου, Τζούλια. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σου. Ἔκανες καλὰ νὰ κυττάξης μέσ' στὴν καρδιά σου... αὐτὸ ποὺ ἐνῶ δὲν τολμοῦσα νὰ κάνω... Λὲν θέλω νόητες τύψεις ποὺ ἀγαπᾶς ἕναν ἄλλον. Σοῦ εὔχομαι νὰ εὐτυχήσης! Ἀγαπῶ κι' ἐγὼ μιὰν ἄλλη

...Ἀλλὰ δίχως ἐλπίδα!

Τῆς ἅρπαξε τὰ χέρια καὶ ποόσθεσε:

—Εἶσαι καλή, Τζούλια! Θὲς νὰ μὲ βοηθήσης; Ἀγαπῶ τὴ Λύντα!...

Ἡ κοπέλλα ἔμπηξε μιὰ φωνὴ κι' ἄρχισε νὰ τρέμη. Ἔβαλε ξαφνικὰ τὰ κλάματα. Ὁ Γκύ, τρομαγμένος, τῆς ἔβγαλε τὴ μάσκα...

Σὲ λίγο πισσμένοι οἱ δυό τους ὰπ' τὸ χέαι, τρέχανε στὸ σπίτι, νιὰ νὰ φανεοώσουνε τὸν ἔρωτά τους στὸν πατέρα τῆς Λύντας καὶ νὰ ζητήσουν τὴ συνκατάθεσί του. Μὰ κι' ἐκεῖνος εἶχε μιὰ σοβαοὴ εἴδηοι—τόσο σοβαρή. ποὺ δὲν εὑρισκε τὸ θάρρος νὰ τὴν ξεστομίση. Ἤταν χλωμός...

Ἡ Τζούλια, στὴν κάμαρά της, ἑτοίμαζε κλαίγοντας τὸ μπαοῦλο της.

—Φεύγω, εἶπε στὴ φίλη της. Μὴ φοβᾶσαι, δὲν σοῦ ποίγνω τὸ μπομπά σου...

Ἡ Λύντα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Μὰ ὁ Γκύ, ποὺ εἶχε καταλάβει, χαμογέλασε. Πλησίασε τὴ Τζούλια καὶ τὴν ἔπιανε κοντὰ στὸ Ζάκ. Ὕστερα ἔπιασε ἀπ' τὸ χέοι τὴ Λύντα καὶ εἶπε:

—Μπορεῖς νὰ μείνης, Τζούλια... νιοτὶ θὰ φύγουμε ἐμεῖς... Ἀγοπιόμοστε καὶ θὰ παντρευτοῦμε! Γιὰ νὰ νιοιτάσουμε μάλιστα τοὺς ἀρραβῶνες μας, θὰ πᾶμε ὁ' ἕνα εὐθυμο ὁπακοιάτικο χορό. Σᾶς συμβουλεύουμε νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς τὸ ἴδιο!...

Ἡ Λύντα ἔβγαλε νιρήνοσα τὸ κοστούμι τῆς πετελούδας κι' ἔβαλε ἕνα ὡραῖο ἄσπρο μετοξωτὸ φόρεμα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ Λύντα χόρευε εὐτυχισμένη μὲ τὸ Γκὺ σ' ἕνα μεγάλο νυχτερινὸ κέντρο...

ΡΟΛΑΝ ΚΡΕΜΙΕ

"Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ Λύντα χόρευε εὐτυχισμένη μὲ τὸ Γκὺ σ' ἕνα μεγάλο νυχτερινὸ κέντρο...

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ καὶ χρόνια βαστοῦσε ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στὸ Σφενδοσλάβο καὶ στὸν Ἀνδρόνικο τὸ Β΄. Χρόνια καὶ χρόνια, "Ελληνες καὶ Βούλγαροι, σφάζονταν στὴ χερσόνησο τοῦ Αἵμου. Ὁ Σφενδοσλάβος ἂν καὶ γέρος πιά, μὲ πεῖσμα ξανάρχιζε κάθε χρόνο τὶς τολμηρὲς ἐπιδρομές του στὴν ἀνατολικὴ καὶ νότια Μακεδονία, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δείξη πὼς ἦταν ἀκατάβλητος τσάρος. Μὰ ὁ Ἀνδρόνικος, μὲ ἀκούραστη ἐπιμονή, τὸν χτυποῦσε ἀδιάκοπα. Τοῦ ἔπαιρνε κάθε τόσο κι' ἀπὸ μερικὰ φρούρια καὶ τοῦ στένευε ὁλοένα τὰ σύνορα. Ὁ αὐτοκράτορας μισοῦσε θανάσιμα τὸν αἱμοδόρο ἀντίπαλό του γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτο, γιατὶ βασάνιζε τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο καὶ δεύτερο, γιατὶ τοῦ εἶχε κλέψει τὴν ἐγγονή, τὴν πεντάμορφη Θεοδώρα...

Ἡ ἀπαγωγὴ της ἔγινε τὸ Δεκαπενταύγουστο τοῦ 1919. Ὅλη ἡ «ἀφρόκρεμα» τῆς βασιλεύουσας εἶχε προσκληθῆ στὴν Ἀδριανούπολι ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Καντακουζηνό, τὸ μέγα δομέστικο, γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν «πανήγυριν τῆς Θεοτόκου», ποὺ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο γιορταζόταν μὲ μεγάλη εὐλάβεια καὶ πολυτέλεια στὴν πρωτεύουσα τῆς Θράκης. Ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες καὶ τὰ γειτονικὰ χωριά, ἄντρες καὶ γυναῖκες ἔφταναν μὲ τὰ παιδιά τους, στολισμένοι μὲ τὰ καλύτερα τους φορέματα καὶ τὰ πολύτιμα τους χρυσαφικά. Ὅλοι οἱ ξενῶνες, ὅλα τὰ πανδοχεῖα γέμιζαν ἀφωκτικά. Ἀκόμη καὶ τὰ ἰδιωτικὰ σπίτια, φίλευαν καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους. Ἡ Θεοδώρα βέβαια, φιλοξενήθηκε στὸ μέγαρο τοῦ Καντακουζηνοῦ, μαζὶ μὲ τὴν ἀκολουθία της. Ἡ πριγκηποπούλα ἦταν τότε δεκάξη χρόνων. Μὰ ἡ ὁμορφιά της, ἔκανε σ' ὅλους καταπληκτικὴ ἐντύπωση.

Φαίνεται ὅμως ὅτι μεγαλύτερη ἐντύπωση προξένησε στοὺς κατασκόπους τοῦ Σφεντοσλάβου, ποὺ ἦταν σκορπισμένοι παντοῦ. Ἀπαφάσισαν τότε νὰ τὴν κλέψουν, γιὰ νὰ τοῦ τὴν πάνε σὰν λάφυρο τῆς τυφλῆς τους ἀφοσιώσεως. Τὰ κατάφεραν καλὰ μὲ τὴ βοήθεια κάποιου προδότη ἀξιωματικοῦ τῆς συνοδείας, ποὺ τὴν παρέσυρε ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός, γνώριζε τὸ μυστικὸ δεσμὸ τῆς Θεοδώρας, μὲ τὸ νεαρὸ ἑκατόνταρχο Δημήτριο Κομηνό, ἀνεψιὸ τοῦ «νοσηροῦ σεβαστοκράτορος Ἰωάννου Β΄». Ἔτσι κατώρθωσε νὰ τὴν ξεγελάση, λέγοντάς της ὅτι τὴν περίμενε ὁ ἀγαπημένος της. Ἐκείνη τὸν πίστεψε καὶ τὸν ἀκολούθησε. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν παρέδωσε στοὺς Βούλγαρους «ἀντὶ τετράκις πεντήκοντα ὑπερπύρων», γιὰ νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ φύγουν.

"Οταν μαθεύτηκε τὸ κακό, ὁ Ἰωάννης Καντακουζηνὸς κίνησε μὲ δυὸ λάχους νὰ κυνηγήση τοὺς κατασκόπους. Μὰ ἦταν πλέον ἀργά. Ἡ πριγκηποπούλα εἶχε παραδοθῆ κιόλας «εἰς τὸν γηραιὸν κράλην Σφενδοσλάβον, ὅστις ἐδέχθη τὴν Θεοδώραν μὲ τιμὰς ἰσαξίους αὐτοκρατορίσσης». Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ τσάρος, τόσο πολὺ μαγεύτηκε ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ ὁμορφιὰ της ποὺ ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρευτῆ ἐπίσημα καὶ νὰ ζητήση εἰρήνη ἀπὸ τὸν Ἀνδρόνικο. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ Καταλανοὶ «πολλὰς ἐπαγαγόντες πληγὰς εἰς τοὺς Βυζαντίνους, ἔτρεπον εἰς φυγὴν τὸν στρατὸν τοῦ "Ελληνος αὐτοκράτορος παρὰ τὴν Χριστούπολιν καὶ ἐκεῖθεν πρὸς ἀπέλευσιν εἰς Ἀσίαν». "Επαι ὁ Ἀνδρόνικος «ἐξ ἀνάγκης ἐδέχθη τὰς προτάσεις τοῦ Σφενδοσλάβου — ἀναφέρει ὁ Π. Καλλιγᾶς στὴ «Βυζαντινὴ Ἱστορία» του — καὶ διὰ τῆς συνομολογηθείσης φιλίας ἀπηλλάγη τὸ κράτος ἐπὶ μακρὸν ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως τῶν Βουλγάρων καὶ ἐπορίσθη σῖτον, οὗ εἶχε μεγίστην ἔλλειψιν».

Οἱ γάμοι τῆς δυστυχισμένης Θεοδώρας καὶ τοῦ Βούλγαρου βασιλιᾶ, ἔγιναν ἕπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, στὸ φημισμένο ναὸ τοῦ Ἁγίου Σίμωνος τῆς Σόφιας. Εἶκοσι ἐπίσημοι ἀπεσταλμένοι τοῦ Βυζαντίου, παρευρίσκονταν στὴ στέψι. Αὐτοὶ ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη μάχονταν μεταξύ τους, στέκονταν τώρα σὲ παράταξι μπρὸς στὸ μισητὸ κράλη, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη πίκρα γιὰ τὸ χαμὸ τῆς πριγκηποπούλας. Ὁ βρόμος ποὺ θὰ περνοῦσαν οἱ νεόνυμφοι ἦταν κατάφωτος ἀπὸ τὶς ἀναμένες λαμπάδες. Ἐμπρὸς προπορεύονταν ὁ Σφενδοσλάβος, μὲ τὴ μεγάλη στολή του, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ Θεοδώρα. Πίσω του ἀκολουθοῦσαν ιερεῖς, μεγιστᾶνες καὶ ἀξιωματικοί, ὅλοι μὲ τὶς πλούσιες τους φορεσιὲς καὶ τὰ λαμπερά τους ἅρματα. Κι' ὡστόσο ὅλη ἐκείνη ἡ πολυτέλεια— λάφυρα τὰ περισσότερα ἀπὸ τὶς ἁρπαγὲς καὶ τὶς λεηλασίες τῶν ἑλληνικῶν πόλεων—δὲν μποροῦσε νὰ σκεπάση τὰ βάρβαρη ἐμφάνισί τους. Ἡ ἀρχοντιὰ ἦταν ἐπιφανειακή. Γιατὶ στὸ βάθος τους σάλευε ἕνα ἀνήμερο θηρίο...

Ξαφνικά, καθὼς ἡ νύφη περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς πατρίδας της, γύρισε τὸ κάτωχρο πρόσωπό της καὶ τοὺς κύτταξε ἔτσι, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ τὴ λυπηθοῦν. Τὸ δακρυσμένο της βλέμμα καρφώθηκε μὲ ἀπόγνωσι στὸ Δημήτριο Κομηνό. Ὁ νεαρὸς ἑκατόνταρχος ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της, ἔτοιμος νὰ τὴν ἁρπάξη στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴ σύρη ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ ἀπάνθρωπου ἐκείνου βασιλιᾶ, ἔστω κι' ἂν ἔπεφτε τρυπημένος ἀπ' τὰ κοντάρια τῶν φρουρῶν. Τὸν πρόλαβε ὅμως ὁ χιλίαρχος Μιχαὴλ Χανδρινός.

—Δὲν εἶναι ἀκόμη καιρός, Δημήτριε! τοῦ ψιθύρισε. Καταλαβαίνω τὴν ἀγωνία σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπομείνης. "Ισως ἀργότερα νὰ βροῦμε κάποιο τρόπο νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε...

Ὁ Δημήτριος ἔσφιξε τὰ δόντια του κι' ἄφησε τὴ Θεοδώρα νὰ περάση. Ἡ τελετὴ εἶχε τελειώσει. Οἱ «ἀπεσταλμένοι» κλήθηκαν στὸ ἐπίσημο δεῖπνο τοῦ παλατιοῦ, ποὺ κράτησε τρεῖς ὁλόκληρες μέρες. Ὁ Σφενδοσλάβος διασκέδαζε μὲ τὸ βάρβαρο τρόπο του. Μὰ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Θεοδώρα δὲν παρουσιάστηκε πουθενά. Ὁ ἑκατόνταρχος, ποὺ εἶχε πάει ἐκεῖ μόνο γιὰ νὰ τὴ δῆ, ἦταν ἀπελπισμένος. Ὁ Μιχαὴλ Χανδρινός, στενὸς του φίλος, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήση. Τὰ λόγια ὅμως δὲν ὠφελοῦσαν. Ὁ Δημήτριος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὰ παίξη ὅλα γιὰ ὅλα.

—Δὲν θάρθω μαζί σας στὴ βασιλεύουσα, τοῦ εἶπε κάποια στιγμὴ ποὺ κανεὶς δὲν τοὺς πρόσεχε. Θὰ μείνω ἐδῶ, Μιχαήλ! Θὰ μείνω, ὥσπου νὰ κατορθώσω νὰ ἐλευθερώσω τὴν ἀγαπημένη μου ἢ νὰ πεθάνω μαζί της.

—Τὸ ἴδιο σκέφτομαι κι' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ἥσυχα ἐκεῖνος. Θὰ μείνω κοντά σου. Μὴ μὲ κυττάζῃς ἔτσι, Δημήτριε! "Ο,τι κι' ἂν μοῦ πῆς, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω γνώμη. "Αλλωστε στὸ ἐχθρικὸ αὐτὸ ἔδαφος, ἔχω πολλοὺς φίλους ἑλληνόφωνους, ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν εὐχαρίστως. Ἐνῶ ἐσὺ δὲν γνωρίζεις κανένα καὶ θὰ χαθῆς ἄδικα...

Ὁ Δημήτριος ἔσφιξε συγκινημένος τὸ χέρι τοῦ χιλίαρχου καὶ δὲν ξαναμίλησε. Τώρα πιὰ ἦταν βέβαιος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τολμηρῆς ἐπιχειρήσεώς του. Μαζὶ μὲ τὸ Μιχαήλ, θὰ μποροῦσε νὰ κατέβη στοὺς ἑφτὰ κύκλους τῆς κολάσεως. Ἀλλὰ μήπως δὲν βρισκόντουσαν στὴν κόλασι; Τὰ μάτια τῶν Βουλγάρων τοὺς κυττοῦσαν μὲ τὸ βαυμονικό τους τεύρινο βλέμμα. "Ηταν σὰν νὰ προετοιμάζανε κάτι σκοτεινό, ἄγριο, ἀβυσσαλέο. Κάποια στιγμή, ὁ Σφενδοσλάβος γεμίζοντας τὸ κύπελλό του, τὸ ἄδειασε μονορούφι. Χτύπησε κατόπιν τὴ γλῶσσα του δυναπά, σκούπισε μὲ τὸ μεταξωτό του μανίκι τὸ στόμα του καὶ σηκώθηκε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ξανασμίξιο, τὸ βλέμμα του θολό.

—Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου καλεσμένοι, φώναξε κυττάζοντας τοὺς "Ελληνες, θὰ σᾶς σπείλω πίσω στὴ βασιλεύουσα, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ...ιλε κάποτε ἐδῶ ὁ αὐτοκράτοράς σας Βασίλειος, τοὺς Βουλγάρους ...ντες. Θὰ σᾶς τυφλώσω ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀρχηγό σας ποὺ θὰ τὸν ἀφήσω μ' ἕνα μάτι, γιὰ νὰ μπορέση νὰ σᾶς ὁδηγήση στὴν καταραμένη πατρίδα σας...

Τὸ σύνθημα εἶχε δοθῆ. Σὰν τὰ τσακάλια οἱ φρουροὶ ἔπεσαν πάνω στοὺς ἐκοιμᾶτο ἀπεσταλμένους. Τράβηξαν ἐκεῖνοι τὰ σπαθιὰ τους καὶ ἡ μάχη ἄρχισε. Ὁ ἀγώνας ὅμως ἦταν ἄνισος. Οἱ "Ελληνες ἔπεφταν ὁ ἕνας ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλον, μπρὸς στὶς ὑπέρτερες δυνάμεις τοῦ ὑπουλου ἐχθροῦ. Ὡστόσο ὁ Δημήτριος, ὁ Μιχαὴλ κι' ἕνας ἀξιωματικός, ὁ Νικήτας Μαμωνᾶς, κατώρθωσαν νὰ ξεφύγουν τὴ σφαγή. «Δεινοὶ δύτες ξιφομάχοι — γράφει ὁ Καλλιγᾶς — διέφυγον εἰς παρακείμενον ὄλσος προκειμένου νὰ ἐξαφανισθῶσι πρὶν κατοπνηθοῦν ὑπὸ τῶν δεκάδων προσδρομόντων φρουρῶν». Οἱ τρεῖς τολμηροὶ ἄντρες, εἶχαν σωθῆ ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια...

—Αὐτὸ θὰ πῆ φιλία μὲ λύκους, ἔκανε ὁ Χανδρινὸς μόλις βρέθηκαν ἀσφαλισμένοι σὲ κάποιο σπιτάκι μὲ "Ελληνες κατοίκους. Ἐσύ, Νικήτα, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς τὸ ταχύτερο στὴ βασιλεύουσα, γιὰ ν' ἀναγγείλῃς

τὰ διατρέξαντα στὸν αὐτοκράτορα. Ὁ Δημήτριος κι' ἐγώ, θὰ μείνουμε ἐδῶ. Δὲν μποροῦμε ν' ἀφήσουμε τὴ Θεοδώρα ἀπροστάτευτη...

"Εφυγε ὁ Νικήτας, πέρασε στὴν Ἀδριανούπολι κι' ἀπὸ κεῖ ἔφτασε στὰ παράλια τῆς Προποντίδας, ὅπου εἶχε στρατοπεδεύσει ὁ Ἀνδρόνικος, ποὺ πολεμοῦσε τοὺς Καταλανούς. Ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων ἦταν ὁ νέος Ἀνδρόνικος «ὅστις ἦτο ζωηρός, εὐφυὴς, ἱπποτικὸς τοὺς τρόπους, εὐχαρίστου συμπεριφορᾶς, ἐξαιρέτου καλλονῆς καὶ λίαν προσφιλὴς διὰ τὸ εὐπροσήγορον καὶ ἀπέριστον». "Ηταν ἀδελφὸς τῆς Θεοδώρας καὶ ἐγγονὸς τοῦ αὐτοκράτορα. Ὅταν ὁ Νικήτας τὸν πληροφόρησε γιὰ τὴν προδοσία τῶν Βουλγάρων καὶ τὴν ὕπουλη ἐπίθεσί τους μέσα στὸ παλάτι ποὺ τοὺς φιλοξενοῦσαν, τὸ ὡραῖο του πρόσωπο ἁχρίστου θανάσιμα. Λάτρευε τὴν ἀδελφή του ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο κι' ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἐπέμενε νὰ μὴν ἐπιτρέψουν τὸ γάμο της μὲ τὸ Σφενδοσλάβο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶχε μαλώσει μὲ τὸν παππού του «ὅστις ἀπαιτοῦσεν ὑποταγὴν εἰς τὰς ἰδιοτρόπους αὐτοῦ γνώμας».

—"Ωστε ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Μιχαὴλ ἐμειναν στὴ Βουλγαρία; ρώτησε τὸ Μαμωνᾶ. Ὡραῖα! Πιστεύω πὼς οἱ ἐνέργειές τους θὰ στεφθοῦν μ' ἐπιτυχία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσουμε. "Εμαθα ὅτι ὁ Σφενδοσλάβος βρίσκεται στὸν Πρίλαπο. Θὰ φύγω λοιπὸν ἀμέσως γιὰ νὰ πάω νὰ τὸν πολιορκήσω...

Οἱ δύο φίλοι ἔμαθαν τὴν ἄφιξί του στὴν Ἀδριανούπολι καὶ χάρηκαν. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Δημήτριος εἶχε καταρτίσει νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὴ Θεοδώρα, μέσον ἑνὸς μουγγοῦ σκλάβου, ποὺ ἦταν "Ελληνας. Οἱ Βούλγαροι τοῦ εἶχαν κόψει τὴ γλῶσσα. Τὸν κράτησαν ὅμως στὸ παλάτι, γιατὶ ἦταν εἰδικὸς στὴν κατεργασία πετσιῶν, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὰ σάνδαλά τους. Ὁ Ἱστορικὸς Γρηγορᾶς μᾶς διαφύλαξε καὶ τ' ὄνομά του: Τὸν Ἔλεγαν Ἀναστάσιο. Μὲ τὸ σκλάβο αὐτὸ λοιπόν, ὁ νεαρὸς ἑκατόνταρχος ἔστειλε μήνυμα στὴν ἀγαπημένη του, ὅτι προετοίμαζαν τὴν ἀπαγωγή της. Ἡ τραγικὴ πριγκηποπούλα, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ φαντασθῆ μιὰ τέτοια εὐτυχία. Νόμιζε πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὴ σφαγὴ τῆς ἀκολουθίας της, τὴν εἶχαν ὅλοι ἐγκαταλείψει. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὁ Δημήτριος τῆς μηνοῦσε πὼς ἦταν ἐκεῖ καὶ πὼς εἶχε ἐλπίδες νὰ ξανασμίξουν...

Ὁ Ἀναστάσιος εἶχε συνεννοηθῆ καὶ μὲ ἄλλους "Ελληνες σκλάβους τοῦ παλατιοῦ, νὰ βοηθήσουν τὴ Θεοδώρα νὰ ἐλευθερωθῆ. Μὰ πάνω ποὺ ἦταν ὅλα ἕτοιμα, ἦρθε μήνυμα ἀπὸ τὸν Πρίλαπο ὅτι ὁ Σφενδοσλάβος εἶχε πάθει καρδιακὴ προσβολὴ κι' εἶχε πεθάνει. Τὰ στρατεύματά του γύριζαν πίσω, κυνηγημένα ἀπὸ τὸ νέο Ἀνδρόνικο. Ὁ θάνατος βέβαια τοῦ κράλη ἦταν ἕνα εὐχάριστο γεγονὸς γιὰ τοὺς Βυζαντινούς, ἀλλὰ τοὺς ἔρωτευμένους ἔμως ἦταν μιὰ τραγικὴ ἀτυχία γιατί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Θεοδώρα δὲν μποροῦσε νὰ μείνη, οὔτε λεπτὸ μόνη της. Τὴν περιτριγύριζαν οἱ αὐλικοὶ καὶ πρὸ παντὸς ὁ γυιὸς τοῦ Σφενδοσλάβου, Γεώργιος, ποὺ τὸν εἶχε διαδεχθῆ στὸ θρόνο.

—Δὲν πρόκειται νὰ κάνω τὰ σφάλματα τοῦ πατέρα μου, τῆς εἶπε ἕνα βράδυ ποὺ βρέθηκαν μόνοι οἱ δυό τους. Θὰ ζητήσω εἰρήνη ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες σου. Οἱ λαοί μας ἔχουν κουραστῆ ἀπὸ τοὺς πολέ-

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

μους. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ στείλω μαντάτορες στὴ βασιλεύουσα, γιὰ ν' ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις...

Φτερούγισε χαρούμενα ἡ καρδιὰ τῆς Θεοδώρας καὶ χωρὶς νὰ σκεφτῆ τὶς συνέπειες τοῦ εἶπε ὅτε τὶς διαπραγματεύσεις αὐτὲς μποροῦσε νὰ τὶς κάνη ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν ἀδελφό της Ἀνδρόνικο, ποὺ βρισκόταν στὴν Ἀδριανούπολι. Ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί του.

—Ποιὸς εἶναι ὁ τρόπος αὐτός; τὴ ρώτησε ὁ νεαρὸς κράλης μισοκλείνοντας τὰ μάτια του. Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ ἀδελφός σου δὲν θὰ θελήση νὰ μιλήση ἀπ' εὐθείας μὲ Βουλγάρους...

Ἀνάπαντη ἡ πριγκήπισσα ἔπεσε στὴν παγίδα. Τοῦ ὁμολόγησε ὅτι «κάπου κοντὰ» κρυβόντουσαν ὁ χιλίαρχος Χανδρινὸς κι' ὁ ἑκατόνταρχος Δημήτριος, ποὺ εἶχε μαζί τους μυστικὴ ἐπαφὴ μέσον τοῦ "Αναστασίου. Ὁ φόβερὸς τσάρος αἰσθάνθηκε ἄγρια χαρά. Προσπάθησε ὅμως νὰ κρύψη τὰ πραγματικά του αἰσθήματα καὶ τῆς εἶπε ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ τοὺς δεχθῆ στὸ παλάτι, γιὰ νὰ συζητήσουν τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης. Ἡ Θεοδώρα, ποὺ ἦταν ἀπραγη ἀπὸ πονηριὲς «ἐνήργησεν περιαυτόν τὸν παππούν της, ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν διαπνεομένην ὑπὸ αἰσθήματος ἐλευθερίας παρὰ ὑπὸ ἀπερισκεψίας καὶ ἐπιπολαιότητος». "Εστειλε μήνυμα στὸ Δημήτριο μὲ τὸν "Αναστάσιο, γράφοντάς του ὅλα τὰ σχετικά.

—Τί λὲς ἐσὺ γι' αὐτό, Μιχαήλ; ρώτησε τὸ χιλίαρχο ποὺ στεκόταν δίπλα του στὸ σκεφτικός. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν "Ανδρόνικο. Τὸν τρόπο τὸν ξέρεις. Φύγε λοιπὸν τὸ ταχύτερο, γιὰ νὰ τοῦ μεταδώσῃς τὰ νέα. Μόναν αὐτὸς θὰ λάβη ἀποφάσεις...

—Καὶ σύ; ἔκανε ἀνήσυχος ὁ Χανδρινός. Τί πρόκειται νὰ κάνης ἐσύ, Δημήτριε;

—Ἐγὼ θὰ πάω ἀμέσως ἀπὸ παλάτι. Ξέρω τί σκέφτεσαι, ἀλλ' ἀδιαφορῶ γιὰ τὴ ζωή μου. "Ο,τι κι' ἂν μοῦ συμβῆ, θὰ πεθάνω τουλάχιστον κοντὰ στὴ Θεοδώρα...

Ὁ Μιχαὴλ δὲν ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἐμποδίση. Γνώριζε πὼς ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ἔλεγε δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν μεταπείση. "Ετσι ἔφυγε γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήση τὸν Ἀνδρόνικο ἐνῶ ὁ ἑκατόνταρχος ἀκολουθοῦσε τὸν Ἀναστάσιο. Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ κράλης, εἶχε ὅλα τὰ σημάδια τῆς ἐγκαρδιότητος καὶ τῆς προθυμίας. Ὁ Γεώργιος ὡστόσο τὸν ρώτησε γιατὶ δὲν εἶχε ἔρθει μαζί του ὁ Μιχαήλ. "Οταν ἄκουσε ὅτι εἶχε φύγει γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὸν Ἀνδρόνικο, τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκώσει φίδι. Ὁ Δημήτριος ὅμως δὲν πρόσεξε τὴν κίνησί του αὐτή, γιατὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν στὴν εἴσοδο ποὺλαε ἦταν ὡχρὴ καὶ καταδεδλημένη. Τίποτε ὅμως δὲν εἶχε ἀλλάξει τὴν ἀπαράμιλλη ὁμορφιά της.

—Ἐσὺ νεαρὲ ἑκατόνταρχος δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ περισσότερο. Σὰν ὑπνωτισμένος σχεδὸν ἔτρεξε κοντά της κι' ἅρπαξε τὰ χλωμὰ της χέρια ποὺ ἔτρεμαν, μέσα στὰ δικά του. Πέφτοντας κατόπιν στὰ πόδια της, φίλησε τὴν ἄκρη τῆς ἐσθήτας της σὰν νὰ φιλοῦσε τὴν Ἰδια.

—Δέσποινα! πρόφερε πνιγμένος ἀπὸ συγκίνησι. Δέσποινα...

Δὲν εὑρισκε λόγια νὰ συνεχίση. Γιατὶ αὐτὰ ποὺ ἤθελε νὰ τῆς πῆ, ἦταν ἀδύνατο νὰ εἰπωθοῦν μπροστὰ στὸν κράλη. Ἡ Θεοδώρα ὅμως ἔγυρε ὁλόκληρη πάνω του. "Επιασε τοὺς ὤμους του καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

—Ἀγαπημένε μου! τοῦ ψιθύρισε. Τώρα πιὰ μποροῦ νὰ πεθάνω ἡσυχη.

Εἶδε τὴ σκηνὴ ἐκείνη ὁ Γεώργιος, ἄκουσε τὰ λόγια τῆς «μητριᾶς» του καὶ τὸ ἀνήμερο θηρίο ποὺ σάλευε μέσα του, ξύπνησε ἄγριο κι' ἀρπαχτικό. Σήκωσε τότε ἀπ' τὸ πλάτι του ἕνα βαρὺ ρόπτρο καὶ χτύπησε τὸ «γκάγκ». Στὴν αἴθουσα ὥρμησαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ πανύψηλοι Βούλγαροι μὲ ξυρισμένα κεφάλια καὶ μὲ πελώρια χαντζάρια στὰ χέρια. Ὁ Δημήτρης κατάλαβε. "Ηταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ξανάπεφτε στὴν ὕπουλη παγίδα τῶν φοβερῶν ἀνδρώπων, ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ἱερὰ οὔτε ὅσιο. Ὁ ἑκατόνταρχος δὲν μποροῦσε ν' ἀμυνθῆ. Δὲν εἶχε τὸ σπαθί του, γιατὶ εἶχε πάει στὸ παλάτι μὲ τὰ ροῦχα ποὺ κρυβόταν γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίζεται. "Ετσι πιάστηκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη κι' ἄνιση πάλη. Ἡ Θεοδώρα ἔπεσε πάνω του κλαίγοντας σπαραχτικά. Μὰ οἱ Βούλγαροι τὴν τράβηξαν βάναυσα ἀπὸ κοντά του.

—"Ωστε πιστεύες πὼς μποροῦσα νὰ ζητήσω εἰρήνη ἀπὸ τοὺς Βυζαντινούς; τὸν ρώτησε σαρκαστικὰ ὁ κράλης. Πόσο ἀνόητος στάθηκες! Πρωτοῦ ἀκόμη πεθάνῃ ὁ πατέρας μου, εἶχα ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ Θεοδώρα ἐρχόταν σ' ἀπαρὴ μ' "Ελληνες συνωμότες, μέσον τοῦ "Αναστασίου. "Οσο ὅμως κι' ἂν τὸν παρακολούθησαν οἱ ἄνδρωποί μου, δὲν κατώρθωσαν ποτὲ νὰ τὸν πιάσουν. Γι' αὐτὸ μεταχειρίστηκα ὡς δόλωμα τὴ μητριά μου...

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε! ἀποκρίθηκε τολμηρὰ ὁ Δημήτριος. Σὲ λίγο ὁ νέος Ἀνδρόνικος θὰ βρίσκεται ἐδῶ, στὴ Σόφια. Κι' ἡ χώρα σου θὰ καταστραφῆ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη...

Ὁ κράλης ξαναγέλασε μὲ τὸ ἀπαίσιο γέλιο του.

—Ἔτσι νομίζεις; εἶπε. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη μποροῦσε νὰ συμβῆ αὐτό, ἐσὺ δὲν θὰ τὸ ἔβλεπες ποτέ. Σὲ λίγο, τὰ ὡραῖα σου γαλανὰ μάτια θὰ βυθιστοῦν στὸ σκοτάδι...

Ἡ Θεοδώρα ἔβγαλε μιὰν ἀπ' τὶς πιὸ ἀπελπισμένη κραυγὴ καὶ κύλησε ἀναίσθητη στὸ δάπεδο. Ὁ Γεώργιος πρόσταξε νὰ τὴ μεταφέρουν στὰ διαμερίσματά της, ἐνῶ συγχρόνως ἔδινε διαταγὴ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ σύνεργα γιὰ τὴν τυφλωσι τοῦ Δημητρίου. "Ετσι κι' ἔγινε. Ἡ ἀπάνθρωπη αὐτὴ τιμωρία, πραγματοποιήθηκε ἀμέσως. Ὁ δυστυχισμένος ἑκατόνταρχος ἦταν τυφλὸς πιὰ γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Ὁ Γεώργιος εἶπε τότε στοὺς ἀνδρώπους ποὺ νὰ τὸν πάνε ὡς τὰ σύνορα τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. "Επρεπε νὰ τὸν δοῦν οἱ ὑπάλληλες τοῦ Ἀνδρόνικου, γιὰ νὰ καταλάβουν τί τοὺς περίμενε κι' αὐτούς. Ὁ αἱμοδόρος ὅμως τσάρος δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι αὐτὸ θὰ ἔφερνε ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Γιατὶ οἱ στρατιῶτες, μόλις εἶδαν τὰ σβυσμένα μάτια τοῦ Δημητρίου, ἀντὶ νὰ τρομάξουν, ἀγανάκτησαν σὲ ἀπίστευτο βαθμό. Καὶ τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ἔπεσαν σὰν τοὺς σίφουνες μέσα σὲ βουλγάρικες πολιτεῖες καὶ τὶς κατάκαψαν...

Τρόμαξε ὁ Γεώργιος μὲ τὴ θύελλα ποὺ ἐξαπόλυσαν οἱ Βυζαντινοὶ κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίση, ζήτησε συμμαχία μὲ τὸν ἡγεμόνα τῆς Βιδύνης Μιχαήλ, «ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Σισμανιδῶν», ποὺ ἦταν ὡς τότε ἐχθρός του. Ὁ Μιχαὴλ ὅμως προτίμοῦσε τὴ συμμαχία τῶν "Ελλήνων. Μήνυσε λοιπὸν στὸ Γεώργιο ὅτι ἐσὺ δὲν θὰ τὸν βοηθοῦσε, ἂν τοῦ παρέδιδε τὴ Θεοδώρα. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν παντρεμένος μὲ τὴν "Αννα, τὴ θυγατέρα τοῦ Στέφανου Μιλούτιν τῆς Σερβίας, θὰ τὴ χώριζε γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴν πεντάμορφη "Ελληνίδα. Φυσικὰ ὁ Γεώργιος δέχτηκε τὴν πρότασι καὶ τοῦ ἔστειλε τὴν τραγικὴ πριγκήπισσα. Ἀλλὰ μόλις ὁ ἡγεμόνας τῆς Βιδύνης «ἔλαβεν τὸ ἀκριβὲν τοῦτο λάφυρον τοῦ Βυζαντίου», ἀντὶ νὰ κρατήση τὸ θέ τὸ ἀκριβὲν τοῦτο λάφυρον τοῦ Βυζαντίου», ἀντὶ νὰ κρατήση τὸ λόγο του «ἔπεμψεν εἰς τὸν νέον Ἀνδρόνικον δύο Βουλγάρους, τὸν Γρίσδον καὶ τὸν Πάντζον, ἀγγέλλων εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν του διὰ συμμαχίαν. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ καὶ τρεῖς ἑταῖλησαν πρέσβεις εἰς Βιδύνην, ὁ Μιχαὴλ Χανδρινός, ὁ Ἰωάννης Ἀπληστάρης καὶ ὁ τυφλωθεὶς ἑκατόνταρχος Δημήτριος Κομηνὸς πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς εἰρήνης». Φυσικὰ οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι δὲν ἤξεραν ὅτι θὰ συναντοῦσαν ἐκεῖ τὴ Θεοδώρα. Ὅστε ὅμως καὶ ἡ Θεοδώρα περίμενε νὰ ξαναδῆ τὸν ἀγαπημένο της. Ἀλλ' ὅταν μπῆκαν στὴν αἴθουσα ποὺ τοὺς περίμενε ὁ Μιχαήλ, ὁ Χανδρινὸς ἄνοιξε ἐκπληκτος τὰ μάτια ἀντικρύζοντας τὴν πριγκηποπούλα,

Αἱ ἀρρώστειες ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

"Ενας ἄνθρωπος στοὺς τρεῖς πεθαίνει ἀπὸ αὐτές!...

Οἱ ἀσθένειες τῆς καρδιᾶς ἀποτελοῦν τὴ μεγαλύτερη μάστιγα τῆς ἐποχῆς μας. Οἱ τελευταῖες διεθνεῖς στατιστικὲς μᾶς λένε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος στοὺς τρεῖς πεθαίνει ἀπὸ τὴν καρδιά του. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, στοὺς 105 θανάτους, οἱ 30 ὀφείλονται σὲ καρδιοπάθειες. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ ξέρωμε γι' αὐτὸ τὸ πολύτιμο καὶ, δυστυχῶς, ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο ὄργανο τοῦ σώματός μας, ποὺ εἶναι ἡ καρδιά; Πῶς μποροῦμε νὰ προλάβωμε τοὺς κινδύνους ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν ἢ νὰ περιορίσωμε τὴν ἔκτασι καὶ τὴ σημασία τους;

Σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μιὰ γαλλικὴ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις ἀπηυθύνθη σὲ ἕξη διαπρεπεῖς Γάλλους καρδιολόγους, τοὺς καθηγητὰς Ζὰν Λενέγκρ, Μαρσὲλ Μουκέν, Ἐμὶλ Ντονζελό, Πιὲρ ντὲ Γκουντάρ ντ' Ἀλλαίν, Πιὲρ Σουλιὲ καὶ τὸν ἰδόκτορα Μαρσὼ Σερβέλ.

Οἱ ἀπαντήσεις τους στὰ τεθέντα σ' αὐτοὺς ἐρωτήματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Μποροῦμε νὰ καταλάβωμε ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία ὅτι ἕνα παιδάκι ἔχει προδιάθεσι στὶς καρδιοπάθειες;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ, ἄλλωστε, ὅτι ἕνα παιδάκι γεννιέται μὲ προδιάθεσι στὶς παθήσεις τῆς καρδιᾶς.

2) Ὑπάρχουν πολλὰ παιδιὰ καρδιοπαθῆ;

Δυστυχῶς, πάρα πολλά. Στὰ 100 παιδιά, τὸ ἕνα ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά του.

3) Ὑπάρχει κληρονομικὴ προδιάθεσις στὶς παθήσεις τῆς καρδιᾶς;

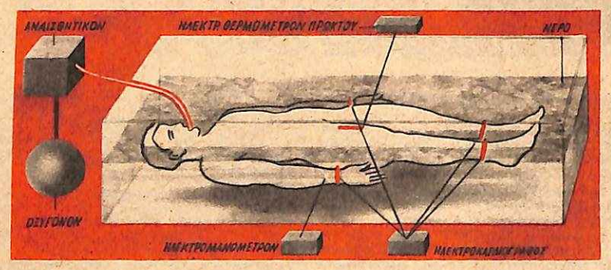
Ὑπάρχει κάποια προδιάθεσις, ἀλλὰ μόνο γιὰ ὡρισμένες καρδιοπάθειες. Γιὰ τὶς ἄλλες ὅμως, ποὺ εἶναι καὶ οἱ περισσότερες, δὲν μποροῦμε νὰ μιλήσωμε γιὰ κληρονομικὴ προδιάθεσι.

4) Οἱ ἔφηβοι εἶναι περισσότερο ἐντεθειμένοι στὸν κίνδυνο τῶν καρδιοπαθειῶν;

Ἡ καρδιὰ δὲν ἔχει ἰδιαίτερη ἀδυναμία κατὰ τὴν περίοδο αὐτή. Οἱ ἔφηβοι, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ ἐπιδίδωνται σὲ βίαια καὶ ἐξαντλητικὰ σπόρ, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ὁ ὀργανισμός τους βρίσκεται κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ στὸ στάδιο τῆς ἀναπτύξεως καί, ὅπως εἶναι φυσικό, ἔχει ἰδιαίτερη εὐαισθησία.

5) Ὑπάρχουν εἰδικὲς καρδιοπάθειες γιὰ τὴν κάθε ἡλικία;

Ναί. Οἱ ἐκ γενετῆς καρδιοπάθειες ἀποτελοῦν τὸ θλιβερὸ προνόμιο τῶν παιδιῶν. Μετὰ τὰ 15 ἢ 20 χρόνια γίνονται σπανιώτερες. Οἱ ὀξεῖς ρευματισμοὶ τῶν ἄκρων προσβάλλουν συνήθως τοὺς ἐφήβους καὶ τοὺς νέους. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀσθενεῖς φθάνουν, ὡστόσο, στὰ ὀγδόντα χρόνια καὶ πεθαίνουν ἀπὸ τελεῖως διαφορετικὴ αἰτία. Οἱ παθήσεις τῶν ἀρτηριῶν κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους ἔπειτα ἀπὸ τὰ τριάντα πέντε. Ἡ ὑπέρτασις καὶ ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις γίνονται συχνότερες μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἡλικίας καὶ φθάνουν στὴ μεγαλύτερη συχνότητά τους μεταξὺ τῶν 50 καὶ τῶν 60.

Μιὰ νέα μέθοδος γιὰ τὶς ἐγχειρήσεις τῆς καρδιᾶς εἶναι ἡ καλουμένη ὑποθερμικὴ. Ὁ ἀσθενὴς ὑποβάλλεται σὲ κανονικὴ νάρκωσι καὶ κατόπιν τοποθετεῖται μέσα σ' ἕνα εἰδος λουτῆρος, ποὺ τὸ νερό του βρίσκεται σὲ θερμοκρασία 4ο καὶ ὅπου λυώνουν κομματάκια πάγου. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος κατέρχεται στὶς 30 ἢ τοὺς 26 βαθμοὺς καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος σταματάει ἐπὶ 5–6 λεπτά. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ χειρουργὸς πρέπει ν' ἀπεραττώση τὴν ἐγχείρησί του. Μετὰ τὴν ἐγχείρησι, ὁ ἀσθενὴς τοποθετεῖται μέσα σ' ἕνα λουτρὸ θερμοκρασίας 45 βαθμῶν. Μέσα στὸ λουτρὸ αὐτὸ τὸν ἀφήνουν ὡς ποὺ νὰ ἀνακτήση τὸ σῶμα του τὴν κανονική του θερμοκρασία.

6) Οἱ καρδιοπάθειες προσβάλλουν περισσότερο ὡρισμένα ἐπαγγέλματα;

Εἶναι ἀμφισβητήσιμο. Παρουσιάζουν, πάντως, μεγαλύτερη συχνότητα στὰ ἐπαγγέλματα, ἄπου τὸ ἄτομο ἔχει μεγαλύτερες εὐθύνες, π.χ. μεταξὺ τῶν ἰατρῶν, τῶν ἐπιχειρηματιῶν, τῶν βιομηχάνων, τῶν χρηματιστῶν, τῶν διευθυντῶν μεγάλων ὀργανισμῶν κλπ.

7) Ὁ ἄντρας προσβάλλεται συχνότερα ἀπὸ παθήσεις τῆς καρδιᾶς παρὰ ἡ γυναῖκα;

Κατὰ γενικὸ κανόνα ναί. Αὐτὸς ὁ κανών, ὅμως, δὲν ἰσχύει γιὰ ὅλες τὶς καρδιοπάθειες. Π.χ. προκειμένου γιὰ τὴ στένωσι τῆς μιτροειδοῦς, ἡ ὑπεροχὴ βρίσκεται μὲ τὸ μέρος τῆς γυναίκας. Προκειμένου, ὅμως, γιὰ τὶς παθήσεις τῆς ἀορτῆς καὶ τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, ὁ ἄνδρας ἀφήνει πίσω του καὶ μάλιστα πολὺ πίσω του τὴ γυναῖκα. Ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασις προσβάλλει στὴν ἴδια ἀναλογία ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἴσως, μάλιστα, ὑπάρχει κάποια ὑπεροχὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας. Ἀλλ' ἡ ὑπεροχὴ αὐτὴ εἶναι ἐλαφρή. Ἡ ὑπέρτασις στὸν ἄνδρα, ἐξ ἄλλου ἔχει συνήθως πολὺ σοβαρώτερη μορφὴ ἀπὸ ὅ,τι ἔχει στὴ γυναίκα.

8) Ὑπάρχουν συμπτώματα ἄλλων ἀσθενειῶν, ποὺ μοιάζουν μὲ ἐκεῖνα τῶν καρδιοπαθειῶν;

Ναί. Κατὰ κανόνα, ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ ἀσθενὴς συγχέει τὰ πρῶτα μὲ τὰ δεύτερα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ πηγαίνουν νὰ συμβουλευθοῦν ἕναν καρδιολόγο γιὰ τὴν καρδιά τους εἶναι συνήθως ὑπερευαίσθητα ἢ νευρικὰ ἄτομα, ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ ὀργανικὴ πάθησι. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο μπορεῖ νὰ συμβῆ. Συμπτώματα παθήσεων τῆς καρδιᾶς νὰ ἐκληθοῦν, δηλαδή, ὡς ὀφειλόμενα σ' ἄλλες ἀσθένειες. Οἱ πραγματικοὶ καρδιοπαθεῖς π.χ. δὲν σκέπτονται ποτὲ ὅτι ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν καρδιά τους, ἀλλ' ἀποδίδουν τὰ συμπτώματα ποὺ αἰσθάνονται στὸ στομάχι τους, στὰ ἔντερα, στοὺς βράγχους, στοὺς πνεύμονες, στὰ δόντια, στὸ λαιμό τους, σὲ ρευματισμούς, ἢ τὰ θεωροῦν σὰν ἁπλὲς νευραλγίες.

9) Ὑπάρχουν καρδιακὲς διαταραχὲς ποὺ ἡ προέλευσί τους εἶναι ψυχική;

"Αν θέλουμε νὰ κυριολεκτήσωμε, ὄχι. Ὑπάρχουν μόνον καρδιακὲς ἀντιδράσεις στὶς διάφορες συγκινήσεις. Κάθε συγκίνησις ἐπιδρᾶ ἄμεσα στὸ νευρικὸ σύστημα καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ στὴν καρδιά. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν καρδιακὲς βλάβες ποὺ νὰ ἔχουν προέλευσι καθαρὰ ψυχική.

10) Ποιὰ εἶναι ἡ συχνότερη καρδιοπάθεια;

Ὁ καρδιακὸς ρευματισμός. Ἀμέσως ἔπειτα ἔρχονται ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασις καὶ αἱ ἀσθένειες τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν.

11) Μποροῦμε νὰ προλάβωμε τὸν καρδιακὸ ρευματισμό;

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ δίνωμε μεγαλύτερη προσοχὴ στὶς παθήσεις τῶν ἀμυγδαλῶν, ποὺ ἀπαιτοῦν, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, προσεκτικὲς βακτηριολογικὲς ἐξετάσεις, παρατεταμένη θεραπεία μὲ πενικιλλίνη καὶ κάποτε χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Ὁ καρδιακὸς ρευματισμὸς ἔχει ὑποχωρήσει στὶς ἡμέρες μας, πιθανὸν γιατὶ δίνομε μεγαλύτερη προσοχὴ στὶς παθήσεις τοῦ λαιμοῦ. Πραγματικά, ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἀποτελεῖ μιὰ ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ σὲ κάποια στρεπτοκοκκικὴ μόλυνσι τοῦ λαιμοῦ. Εἶναι αὐτονόητο, ὅμως, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεται χρῆσις ἀντιβιωτικῶν γιὰ κάθε πονόλαιμο. Μόνο ὁ γιατρὸς εἶναι ἁρμόδιος νὰ συστήση τὴ χρῆσι τους.

12) Ποιὰ εἶναι τὰ συμπτώματα τῆς καρδιακῆς ἀνεπαρκείας;

Δὲν ὑπάρχουν χαρακτηριστικὰ συμπτώματα γιὰ τὸν ἀσθενῆ. Πολλὲς ἀσθένειες ἢ διαταραχὲς καὶ μάλιστα ἀσήμαντες μποροῦν νὰ παρουσιάσουν τὰ ἴδια συμπτώματα. Τὰ δύο χαρακτηριστικὰ συμπτώματα τῆς καρδιακῆς ἀνεπαρκείας εἶναι, πάντως, τὸ λαχάνιασμα ὅταν κάνωμε κάποια προσπάθεια, καθὼς καὶ τὸ λαχάνιασμα στὸ κρεβάτι. ("Οπως εἴπαμε, ὅμως, πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες, ὅπως π.χ. τὸ ἄσθμα, παρουσιάζουν τὰ ἴδια συμπτώματα).

13) "Επειτα ἀπὸ μιὰ κρίσι καρδιακῆς ἀνεπαρκείας, μπορεῖ ὁ ἀσθενὴς νὰ συνεχίση τὶς συνηθισμένες ἀσχολίες του;

Πολλοὶ ἀσθενεῖς συνεχίζουν τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τους. Χρειάζονται, πάντως, ὡρισμένες προφυλάξεις: Ὁ ἀσθενὴς πρέπει ν' ἀποφεύγη τοὺς πόνους καὶ τὶς συγκινήσεις καὶ νὰ ἐξοβελίση τὸ ἁλάτι ἀπὸ τὴ διατροφή του.

14) Οἱ μεταβολὲς τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως ἀποτελοῦν σύμπτωμα ἢ προμήνυμα κάποιας καρδιοπαθείας;

"Οχι. Ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις κινεῖται μέσα σὲ πολὺ μεγάλα περιθώρια στὸ ἴδιο ἄτομο.

15) Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ διατροφὴ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐμφάνισι ὡρισμένων καρδιοπαθειῶν;

Ἡ διατροφὴ παίζει ἀσφαλῶς σημαντικὸ ρόλο στὴν ἐμφάνισι τῶν «ἀρτηριακῶν» ἀσθενειῶν τῆς καρδιᾶς, ἐκείνων, δηλαδή, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ὑπέρτασι, τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι, τὶς ἀοστίτιδες, καθὼς καὶ σὲ μερικὲς ἀλλοιώσεις τοῦ καρδιακοῦ μυός. Ἀλλὰ δὲν ποέπει νὰ φθάνωμε σὲ ὑπερβολές, ποὺ ἐπηρεάζουν κάποτε καὶ τὸ ἠθικὸ τοῦ ἀσθενοῦς, στὸ κεφάλαιο αὐτό. Ἐνδείκνυται, πάντως, ὁ περιορισμὸς τῶν λιπῶν, τῶν αὐγῶν καὶ τοῦ ἁλατιοῦ. Καλὸν εἶναι ἐπίσης νὰ ἐλαττώσωμε τὴν ποσότητα τῆς τροφῆς μας.

16) Ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων ἔχει δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν καρδιά;

Ἀσφαλῶς ναί. Ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ ὡρισμένων καρδιοπαθειῶν καὶ ἰδίως τῆς στηθάγχης καὶ τῆς μυοκαρδίτιδος. Οἱ ἀσθένειες αὐτὲς παρατηροῦνται κυρίως μεταξὺ τῶν μορφωμένων τάξεων τῶν πόλεων. Οἱ συγκινήσεις, ἐξ ἄλλου, οἱ ἐγκυμοσύνες, καὶ τὰ ἠθικὰ τραύματα ἐπιδροῦν ἐπίσης στὴν καρδιά.

17) Ἡ πολὺ ἤρεμη ζωὴ ἀποτελεῖ κίνδυνο γιὰ τὴν καρδιά;

Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ἀλλ' ἡ μεγάλη φυσικὴ ἀδράνεια ἐπιβραδύνει τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ αἵματος στὴν καρδιὰ καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, νὰ χειροτερεύση τὴν κατάστασι ἑνὸς ἀσθενοῦς.

18) Ἡ φυσικὴ κούρασις εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴ νευρική;

Ἡ ἀναλογία τῶν παθήσεων τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν εἶναι πολὺ μεγαλύτερη μεταξὺ τῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ τῶν διανοουμένων παρὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ κουράζονται σωματικὰ (ἐργατῶν, ἀγροτῶν κλπ.). Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ ὑποστηριχθῆ ὅτι ἡ νευρικὴ κούρασις εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴ φυσική. Ἡ φυσικὴ κούρασις ἀποκτᾶ ἰδιαίτερη σημασία μόνον στὶς ἀσθένειες τῶν καρδιακῶν βαλβίδων ἢ τοῦ μυοκαρδίου.

Ἡ «τεχνητὴ καρδιὰ» τοῦ Γάλλου καθηγητοῦ Τομά. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔδωσε ἄριστα ἀποτελέσματα σὲ ζῶα, οἱ ἐπιστήμονες διστάζουν ἀκόμη νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν στὸν ἄνθρωπο.

19) Ἡ ἀϋπνία καταρρακώνει τὴν καρδιά;

Ἡ ἀϋπνία μόνη της δὲν προκαλεῖ κούραση τῆς καρδιᾶς. "Οταν, ὅμως, συνδυάζεται μὲ ἄλλους παράγοντες, ἠθικοὺς ἢ νευρικούς, μπορεῖ νὰ ἔχη δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν καρδιά.

20) Ποιὰ εἶναι ἡ ἐπίδρασις τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος;

Τὸ ζήτημα τοῦ καπνοῦ συζητεῖται ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Οἱ κλινικοὶ παραδέχονται, πάντως, ὅτι τὸ κάπνισμα προκαλεῖ ὄχι μόνο ὁδυνηρὰ ἢ νευροτονικὰ φαινόμενα, ἀλλ' ὅτι συντελεῖ ἐπίσης στὴν ἐκδήλωσι τῶν παθήσεων τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, τῆς στηθάγχης καὶ τῆς καρδιακῆς ἐμβολῆς. Γι' αὐτό, οἱ πάσχοντες ἀπὸ στηθάγχη ἢ ἀπὸ ἀρτηρίτιδες πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὸ κάπνισμα.

Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἀπαγορεύονται ἐπίσης στοὺς καρδιοπαθεῖς. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ συνιστοῦν τὸ οὐίσκυ στὴ στηθάγχη. Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ δίκοπο μαχαίρι. Γιατὶ τὸ οὐίσκυ διαστέλλει ἴσως τὶς στεφανιαῖες ἀρτηρίες, ἂν καὶ προσωρινά, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, εἶναι ὁ σημαντικώτερος παράγων τῆς κυρώσεως τοῦ ἥπατος.

Ὁ καφές, ἐφ' ὅσον δὲν προκαλεῖ παλμούς, μπορεῖ νὰ ἐπιτραπῆ στοὺς καρδιοπαθεῖς.

21) Οἱ σεξουαλικὲς σχέσεις ἀντενδείκνυνται;

Οἱ σεξουαλικὲς σχέσεις ἀπαγορεύονται μόνο στοὺς ἀσθενεῖς ποὺ παρουσιάζουν κρίσεις ὀξέος οἰδήματος τοῦ πνεύμονος. Οἱ ἄλλοι καρδιοπαθεῖς, ὅμως, πρέπει νὰ εἶναι ἐγκρατεῖς καὶ νὰ ἀπέχουν τελείως κατὰ τὴν ὥρα τῆς πέψεως.

22) Μιὰ καρδιοπαθὴς μπορεῖ ν' ἀποκτήση παιδιά;

Ναί, ἐφόσον δὲν πάσχει ἀπὸ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια ἢ ἀπὸ μεγάλη στένωσι τῆς μιτροειδοῦς. Οἱ γυναῖκες ποὺ πάσχουν ἀπὸ μεγάλη ὑπέρτασι πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφεύγουν τὴν ἐγκυμοσύνη.

23) "Ενας καρδιοπαθὴς πρέπει ν' ἀποφεύγη τὶς σκάλες;

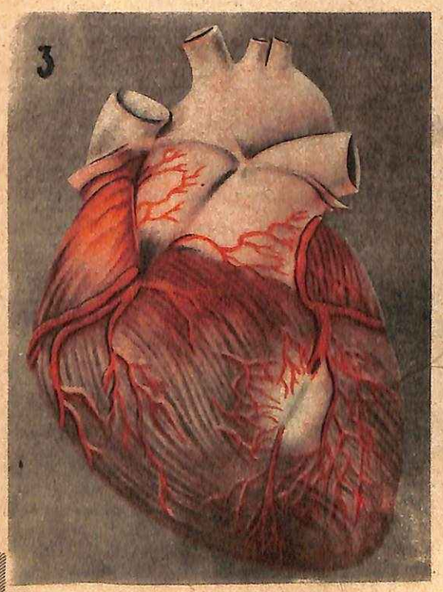
Οἱ καρδιοπαθεῖς καὶ ἰδίως οἱ πάσχοντες ἀπὸ στηθάγχη εἶναι καλὸ ν' ἀποφεύγουν τὶς σκάλες.

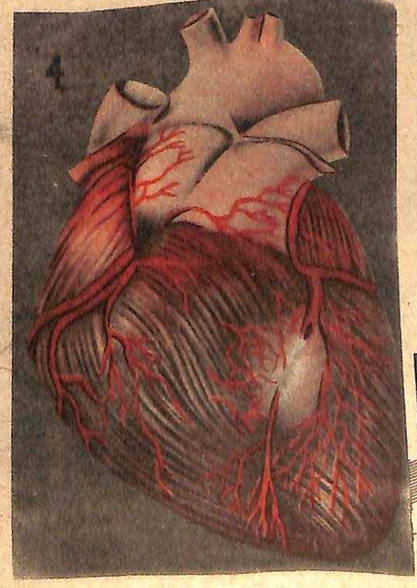
24) "Ενας καρδιοπαθὴς μπορεῖ νὰ κάνη σπόρ;

Τὰ ἤρεμα σπόρ, ἐφόσον ἔχει παρέλθει ἡ περίοδος τῶν κρίσεων, δὲν ἀπαγορεύονται: ποδήλατο σὲ ὁμαλὸ ἔδαφος, γκόλφ, κολύμβησις, περίπατοι στὴ θάλασσα.

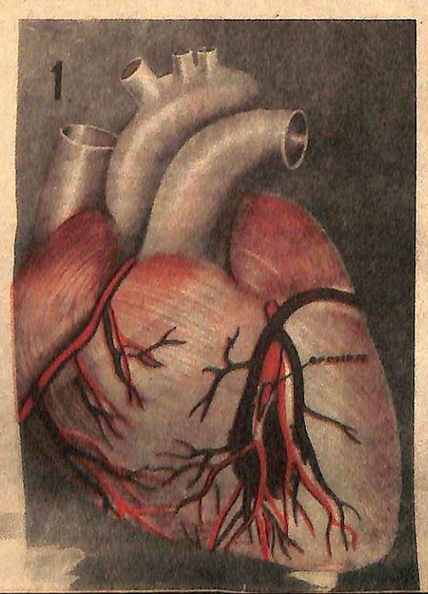
25) Ἡ ἐντατικὴ πνευματικὴ ἐργασία κουράζει τὴν καρδιά;

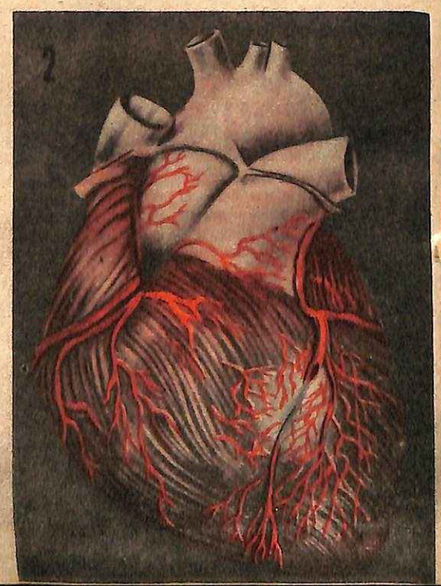
"Οχι.

Ὁ κίνδυνος τῆς θρομβώσεως ἔχει πιὰ ἀποφευχθῆ (εἰκόν 3) 50 ἡμέρες μετὰ τὴν ἀρχικὴ προσβολή. "Επειτα ἀπὸ 3 μῆνες (εἰκόν 4), ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁριστικῶς θεραπευθείς.

Ἡ θρόμβωσις εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρώτερες ἀσθένειες τῆς καρδιᾶς. Προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα θρόμβο αἵματος ποὺ σχηματίζεται σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ στεφανιαῖες ἀρτηρίες. (Στὴν εἰκόνα 1 ὁ θρόμβος βρίσκεται στὴν ἀριστερή). Ὁ ἀσθενὴς πρέπει τότε νὰ ὑποβληθῆ στὴν κατάλληλη θεραπεία μὲ ὀξυγόνο. Ἐνδείκνυνται ἐπίσης οἱ ἐνέσεις μὲ ἀντιπηκτικὲς οὐσίες, γιὰ ν' ἀποφευχθῆ ὁ σχηματισμὸς καὶ ἄλλων θρόμβων. Μόλις παρέλθη ἡ κρίσις, ὁ ἀσθενὴς εἰσέρχεται στὸ στάδιο τῆς ἐπουλώσεως καὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν βλαβῶν ποὺ εἶχαν προκληθῆ ἀπὸ τὸ σχηματισμὸ τοῦ θρόμβου. Ὁ ὄγκος τοῦ θρόμβου μικραίνει ὁλόενα, ἐνῶ οἱ βλάβες ποὺ εἶχαν προκληθῆ στὶς ἀρτηρίες ἐπανορθοῦνται βαθμιαία. (Ἡ εἰκόν 2 δείχνει τὴν κατάστασι τῆς στεφανιαίας ἀρτηρίας ἔπειτα ἀπὸ 5 ἡμέρες). Τὸ ἔργον τῆς ἐπανορθώσεως συνεχίζεται. Ὁ θρόμβος περιορίζεται καὶ τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ μὲ σχετικὴ ἐλευθερία.

Μιά γυναῖκα χάθηκε!..

Ἡ ἠθοποιὸς μὲ τὴ ...αύρη πυτζάμα καὶ ὁ «Βαλε ...τίνο»

ΕΝΩ τὸ πολυτελέστατο σκάφος «Ντάρμπαν Καίηστλ» ἔσκιζε μὲ μεγαλοπρέπεια τὰ νερὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τὸ πρωῒ ἐκεῖνο τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1947, οἱ ταξιδιῶτες ἄκουγαν παραξενεμένοι τὸ μεγάφωνο τοῦ πλοίου νὰ λέῃ καὶ νὰ ξαναλέῃ πολλὲς φορές:

«Παρακαλεῖται ἡ ἐπιβάτις τῆς καμπίνας 126 τῆς πρώτης θέσεως νὰ ἀναφέρῃ τὴν παρουσία της σὲ ἀποδιδήποτε ἀξιωματικὸ τοῦ πλοίου... Ἡ ἠθοποιὸς μὶς Ἄϊλην Τζίμπσον παρακαλεῖται νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς».

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, ἕνας καμαρότος εἶχε βρῇ ἀδειανὴ τὴν καμπίνα αὐτή, τὸ φινιστρίνι της ἀνοιχτὸ καὶ τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ πιπσιλισμένα μὲ λίγο αἷμα. Τὸ ὡραῖο νυχτικὸ τῆς μὶς Τζίμπσον βρισκότανε πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, δίπλα στὸ κρεβάτι, κι' ἀπὸ κάτω οἱ παντόφλες της. Ἀπὸ τ' ἄλλα ροῦχα της, δὲν ἔλειπε παρὰ μόνο ἡ μαύρη μεταξωτὴ πυτζάμα καὶ ἡ ρόμπα της. Αὐτὰ λοιπὸν πρέπει νὰ φοροῦσε ἡ ἠθοποιός, ὅταν ἐξαφανίσθηκε.

Στὴν ἀρχή, δὲν ἀνησύχησε κανείς. Γιατὶ ἦταν πιθανώτατο ἡ νεαρὴ καὶ ὄμορφη μὶς Τζίμπσον νὰ εἶχε βρῇ... προσωρινὴ φιλοξενία σὲ ἱκάποιαν ἄλλη καμπίνα! Μὰ ὅταν ἔφτασε τὸ μεσημέρι, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀκόμη σημεῖα ζωῆς, ὁ πλοίαρχος βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Διέταξε δὲ ν' ἀλλάξῃ δρόμο τὸ πλοῖο καὶ ν' ἀρχίσῃ ἔρευνες στὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπου μποροῦσε νὰ εἶχε πέσει ἡ μὶς Τζίμπσον.

Τίποτε ὅμως δὲν φαινόταν, πάνω σπὴν ὑγρὴ ἔκταση. Ἀφοῦ ἔψαξε τοῦ κάκου, τὸ πλοῖο συνέχισε τὸ ταξίδι του. Εἰδοποιήθηκε ὅμως μὲ τὸν ἀσύρματο ὁ Σκότλανδ Γιάρδ. Ἡ ἀπάντησι ἦταν μιὰ διαταγὴ νὰ μὴν πειράξουν ἀπολύτως τίποτε μέσα στὴν καμπίνα 126 καὶ νὰ κλειδώσουν τὴν πόρτα της, ὥσπου νὰ φτάσῃ τὸ πλοῖα στὸ Σαούθαμπτον καὶ ν' ἀσχοληθῇ ἡ ἀστυνομία μὲ τὴν ὑπόθεσι.

Ἔφτασε ὅμως πολὺ ἀργὰ ἡ διαταγὴ αὐτή. Γιατὶ ἕνας καμαρότος, ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζῆλο, εἶχε συγυρίσει ἤδη τὴν καμπίνα, εἶχε ἀλλάξει σεντόνια καὶ μαξιλάρια κι' εἶχε κλείσει τὸ ὀρθάνοιχτα φινιστρίνι!

Ὅλα ἔδειχναν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἔγκλημα ἢ γιὰ δυστύχημα. Ἡ ἐκδοχὴ τῆς αὐτοκτονίας ἔπρεπε μᾶλλον ν' ἀποκλεισθῇ. Γιατὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσῃ ἀπὸ ἕνα πλοῖο, πέφτει στὴ θάλασσα ἀπ' τὸ κατάστρωμα, κι' ὄχι ἀπ' τὸ στενὸ φινιστρίνι τῆς καμπίνας της.

Πάντως, τὸ πιὸ ἐπείγον ἦταν νὰ βρεθῇ τὸ πτῶμα. Εἰδοποιήθηκαν λοιπὸν νὰ προσέχουν ὅλα τὰ πλοῖα ποὺ ταξίδευαν γύρω ἀπ' τὸν τόπο τοῦ δράματος —δηλαδὴ στ' ἀνοιχτὰ νερὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Λιβερίας, ἀπὸ τὸ Καιηπτάουν ὡς τὶς Καναρίους νήσους. Συγχρόνως γίνονταν ἔρευνες ἀπὸ τὶς τοπικὲς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς σ' ὅλες τὶς ἀκρογιαλιὲς τῆς Λιβερίας, τῆς Σιέρα - Λεόνε καὶ τῆς Σενεγάλης. Στὶς ἔρευνες αὐτὲς ἔλαβαν μέρος ἐπίσης ὑδροπλάνα καὶ σκάφη τῆς ἀκτοφυλακῆς.

Ἡ νεκρὴ ὅμως ἠθοποιὸς μὲ τὴ μαύρη πυτζάμα δὲν βρέθηκε πουθενά, παρ' ὅλες τὶς ἐπίμονες ἔρευνες ποὺ ἔγιναν στὰ μέρη αὐτά.

Μόλις ἐπιβιβάσθηκαν στὸ «Ντάρμπαν Καίηστλ» δυὸ ἀστυνομικοὶ τῆς Σκότλανδ Γιὰρδ —ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπὶρτς κι' ὁ ντέτεκτιβ Κουΐνλαν— ἄρχισαν ἀμέσως συστηματικὲς ἔρευνες.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες ἢ τὸ πλήρωμα δὲν εἶχε δῇ τὴν ὁμαίρη ἠθοποιό, τὴ νύχτα τῆς ἐξαφανίσεώς της. Ὁ νυχτοφύλακας ὅμως τῆς ὑπηρεσίας εἶχε ἀκούσει νὰ χτυπάῃ τὰ κουδούνι τῆς καμπίνας 126, κατὰ τὶς 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Πῆγε τότε νὰ δῇ τί συνέβαινε.

Καθὼς ὅμως δακίμαζε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς καμπίνας, κάποιος —ποὺ δὲν τὸν εἶδε στὸ πρόσωπο— τὴν ἔσπρωξε ἀπὸ μέσα ἀπότομα καὶ τὴν ξανάκλεισε, ἐνῶ μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ ἔλεγε:

— Δὲν θέλουμε τίποτε, νυχτοφύλακα. Λάθος ἔγινε...

Ὅταν ἄκουσε τὴ λεπτομέρεια αὐτή, ὁ ντέτεκτιβ Κουΐνλαν εἶπε στὸ συνάδελφό του:

— Ἕνας ταξιδιώτης ἴδεν μποροῦσε νὰ ξέρῃ ὅτι θαρχόταν ὁ νυχτοφύλακας, ἐνῶ εἶχε χτυπήσει τὸ κουδοῦνι γιὰ τὸν καμαρότο. Αὐτὴ εἶναι μιὰ λεπτομέρεια γνωστὴ μόνο στοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος, ποὺ ξέρουν πῶς λειτουργεῖ ἡ ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία τοῦ σκάφους!

Ὁ συλλογισμὸς αὐτός, ποὺ ἀποδείχθηκε σωστός, ἀποτέλεσε τὴν πρώτη ἔνδειξι γιὰ τὴ διαφώτισι τοῦ μυστηρίου.

Συγχρόνως, ὁ εἰδικὸς ἐπιθεωρητὴς Μπὶρτς εἶχε φωτογραφίσει ὅλα τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ποὺ ὑπῆρχαν πάνω στὴν πόρτα τῆς καμπίνας. Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ κίνησε ἰδιαιτέρως τὸ ἐνδιαφέρον του, ἦταν ἕνα ἀποτύπωμα μὲ σχῆμα μικροῦ V, προερχόμενο ἀπ' τὰ κάτω μέρος τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, 2—3 πόντους πάνω ἀπ' τὸν καρπό. Γιατὶ ἤξερε καλὰ ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ δὲν ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ μιὰ ἐπίπεδη ἐπιφάνεια, παρὰ μόνον ὅταν τὸ χέρι τὴν πιέσῃ δυνατά.

Συνεπῶς τὸ ἀποτύπωμα ἐκεῖνο ἀνῆκε πιθανώτατα στὸν ἄγνωστο ποὺ εἶχε κλείσει τὴν πόρτα τῆς καμπίνας στὰ μοῦτρα τοῦ νυχτοφύλακα. Ὁ Μπρὶτς τὸ συνέκρινε μὲ τὰ ἀποτυπώματα ὅλων τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ βρῆκε πὼς ἀνῆκε στὸν καμαρότο τοῦ καταστρώματος Τζέϊμς Κόμπ, ποὺ δὲν εἶχε κανονικὰ καμμιὰ δουλειὰ στὴν καμπίνα 126.

Ὁ Κὰμπ ἦταν ἕνας μελαχροινὸς καὶ ὡραῖος ἄντρας, μὲ πολλὲς ἐρωτικὲς κατακτήσεις. Οἱ συνάδελφοί του τὸν εἶχαν βαφτίσει «Βαλεντῖνο».

Στὴν ἀρχή, ἀρνήθηκε πὼς εἶχε μπῇ ποτὲ στὴν καμπίνα τῆς μὶς Τζίμπσον. Ὅταν ὅμως ἔμαθε πὼς εἶχε βρεθῇ ἐκεῖ τὸ ἀποτύπωμά του, ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ ἠθοποιὸς τὸν εἶχε προσκαλέσει κρυφὰ στὴν καμπίνα της.

— Ξαφνικά, πράσθεσε, τὴν ἔπιασε ἕνα εἶδος κρίσεως κι' ἔπεσε νεκρή. Τράμαξα τότε καὶ πέταξα τὸ πτῶμα της ἀπ' τὸ φινιστρίνι...

— Ποῦ ὀφείλονται λοιπὸν αὐτὲς οἱ γρατζουνιὲς στὰ χέρια σου καὶ στὸ λαιμό σου; τὸν ρώτησε ὁ Κουΐνλαν.

— Ξύστηκα καὶ ματώθηκα, δικαιολογήθηκε ὁ Κάμπ. Στὸ κάτω - κάπω, χάνετε ἄδικα τὸν καιρό σας! Ξέρω καλὰ τοὺς ἀγγλικοὺς νόμους: Δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθῇ κατηγορία φόνου, ἂν δὲν βρεθῇ τὸ πτῶμα!

— Ναί, αὐτὸ ἰσχύει στὴν ξηρά, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ ντέτεκτιβ. Γιὰ τὰ ἐγκλήματα ὅμως ποὺ γίνονται στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος, ἐφαρμόζεται ἕνας ἄλλος, παληὸς νόμος, τῆς ἐποχῆς τῶν πειρατῶν! Σύμφωνα μ' αὐτόν, δὲν χρειάζεται νὰ βρεθῇ τὸ πτῶμα. Ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, θὰ γλύτωναν τὴν κρεμάλα ὅλοι οἱ κουρσάροι ποὺ σφάζανε τὰ θύματά τους καὶ πετοῦσαν τὰ πτώματα στὴ θάλασσα...

Σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε, κυπτάζοντας στὰ μάτια τὸν καμαρότο:

— ... καθὼς κι' ἐκεῖνοι πού, ἀφοῦ κακοποιήσουν μιὰ ἀνυπεράσπιστη γυναῖκα, τὴν πετᾶνε ὕστερα στὰ ἀσκυλόψαρα!

Ὁ Κὰμπ παράχθηκε, χλώμιασε. Καταλάβαινε πιὰ πὼς εἶχε χάσει τὸ παιγνίδι καὶ πὼς θὰ πλήρωνε ἀκριβὰ τὸ ἔγκλημά του...

Τὰ ματωμένα σεντόνια καὶ μαξιλάρια θεωρήθηκαν ἀπόδειξι πὼς ἡ Ἄϊλην Τζίμπσον εἶχε βρῇ βίαιο θάνατο. Ἐφόσον δὲ ὁ Κὰμπ εἶχε παραδεχτῇ πὼς αὐτὸς εἶχε πετάξει τὸ πτῶμα της ἀπ' τὸ φινιστρίνι, δὲν μποροῦσε νάταν ἄλλος ὁ ἔνοχος.

Μ' αὐτὸ τὸ συλλογισμό, τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ ἰσόβια δεσμά. Τώρα εἶναι κλεισμένος σὲ κάποια ἀγγλικὴ φυλακὴ —κι' ἴσως περνάει τὸν καιρό του μαθαίνοντας καλύτερα τοὺς νόμους!

(Τράμαξα τότε καὶ πέταξα τὸ πτῶμα της ἀπ' τὸ φινιστρίνι).

ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ τοῦ μπέμπη

Οὔτε πολλὰ χάδια, οὔτε μεγάλη αὐστηρότης

"Ο μπέμπης πεινάει τὸ πρωῒ, ἀλλὰ δὲν τρώει τίποτα τὸ βράδυ» ἢ «ἄλλοτε τρώει μὲ βουλιμία κι' ἄλλοτε δὲν θέλει νὰ βάλῃ τίποτα στὸ στόμα του» ἢ ἀκόμη «δὲν ἔχει ὄρεξι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ» κτλ. Πόσα προβλήματα γιὰ τὴ μητέρα, ἔπειτα ἀπὸ τὸν τέταρτο μῆνα!

Σ' ὅλα αὐτὰ λοιπὸν τὰ προβλήματα πρέπει νὰ δώσῃ γρήγορα λύσι καί, δυστυχῶς. στὶς περισσότερες περιπτώσεις, δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ γιατρό, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι τὰ καπρίτσια, ποὺ παρουσιάζει ἡ ὄρεξι τοῦ παιδιοῦ τῆς δὲν ὀφείλονται σὲ ἀρρώστεια καὶ δὲν ἀνάγονται, συνεπῶς, στὴ σφαῖρα τῆς θεραπευτικῆς

Ἀλλὰ ποιὰ λύσι θὰ δώσῃ στὰ προβλήματα αὐτά;

Ἂς δοῦμε τὰ κυριώτερα:

1. Ἡ ὄρεξι τοῦ μπέμπη παρουσιάζει διάφορες διακυμάνσεις κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας

Τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῇ. Ὅταν τὸ παιδὶ θήλαζε, ἔπαιρνε τὴν ποσότητα τοῦ γάλακτος ποὺ ἤθελε, χωρὶς ἐσεῖς νὰ μπορῆτε νὰ ξέρετε ἂν ἐπῆρε πολὺ ἢ λίγο. Ὅταν, ὅμως, τοῦ δίνετε γάλα μὲ τὸ μπιμπερόν, βλέπετε πόσο ἔμεινε στὸ μπουκάλι καὶ αὐτὸ σᾶς ἀνησυχεί, γιατὶ εἶνε ἄλλοτε λίγο κι' ἄλλοτε πολύ. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανὼν ποὺ νὰ λέῃ ὅτι τὸ παιδὶ πρέπει νὰ τρώῃ τόσο ἢ τόσο τὴν κάθε φορά. Τὸ κυριώτερο εἶνε νὰ τρώῃ. Ἂν τὴ μιὰ φορὰ τρώῃ πολὺ καὶ τὴν ἄλλη λίγο, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.

Ἀφῆστε, λοιπόν, τὸ ἔνστικτο τοῦ παιδιοῦ νὰ ρυθμίσῃ τὴν ποσότητα ποὺ θὰ πάρῃ σὲ κάθε γεῦμα.

2. Δὲν ἔχει ὄρεξι ὅταν ξυπνάῃ

Τὸ ὅτι δὲν ἔχει ὄρεξι, ὅταν ξυπνάῃ δὲν σημαίνει πὼς δὲν ἔχει ὄρεξι. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ τὸ βιάσετε. Ἀφῆστε το νὰ «συνέλθῃ» ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ θὰ ἰδῆτε τότε πὼς καὶ ἡ ὄρεξί του θὰ ἀφυπνισθῇ σιγὰ - σιγά. Ἐνῶ, ἂν θελήσετε νὰ τὸ βιάσετε, εἶνε πιθανὸν νὰ τὸ ἐκνευρίσετε καὶ νὰ τὸ κάμετε νὰ μὴν φάῃ τίποτε.

Πρὸ παντός, μὴν στεκώσαστε μὲ τὸ μπιμπερὸν στὸ χέρι, μόλις τὸ παιδάκι ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

3. Πεινάει πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό, ἀλλὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ δὲν θέλει νὰ φάῃ

Εἶνε πιθανὸν τὸ «ὡράριο» ποὺ τοῦ ἔχετε κανονίσει νὰ μὴν τοῦ ταιριάζῃ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ μόνη δυνατὴ λύσις εἶνε νὰ φέρετε πιὸ μπροστὰ τὶς ὧρες τῶν γευμάτων. Π.χ. ἂν εἴχατε κανονίσει στὶς 12 τὸ μεσημβρινὸ φαγητὸ τοῦ παιδιοῦ σας, ν' ἀρχίσετε στὸ ἑξῆς νὰ τοῦ τὸ δίνετε στὶς 11 ἢ στὶς 11½.

4. Ἔχει λιγώτερη ὄρεξι ἀπὸ ἄλλοτε

Μήπως αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἐλαττώθηκαν οἱ ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ του; Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἕκτο μῆνα, ὁ ρυθμὸς τῆς ἀναπτύξεως ἐπιβραδύνεται κι' ὅτι ὁ ρυθμὸς γίνεται ἀκόμη πιὸ βραδὺς ἔπειτα ἀπὸ τὸ πρῶτο ἔτος.

5. Ὁ μπέμπης ἔχασε σιγὰ - σιγὰ τὴν ὄρεξί του

Ἂν αὐτὸ ἔγινε βαθμιαῖα, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε, ἰδίως ἂν ἡ γενικὴ κατάστασις τοῦ παιδιοῦ σας εἶνε καλή.

Καλὸν εἶνε, πάντως, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι νὰ ἐξετάσετε τὰ ἑξῆς:

α) Μήπως ἡ δίαιτα τοῦ παιδιοῦ σας εἶνε πολὺ μονότονη; Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ δώσετε μεγαλύτερη ποικιλία στὴν τροφή του. Ἡ ὄρεξί του θὰ ξαναγυρίσῃ σιγὰ - σιγά.

β) Μήπως, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στομαχικὴ διαταραχή, βιασθήκατε νὰ τὸ ξαναφέρετε στὴν κανονικὴ δίαιτα; Καλὸν εἶνε τότε νὰ τὴν ἐλαφρώσετε γιὰ ἕνα διάστημα.

γ) Μήπως ἐπιμένετε νὰ τοῦ δίνετε τροφὲς ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσουν; Δὲν πρέπει νὰ εἴσαστε τύραννος γιὰ τὸ παιδί σας, ἀλλὰ νὰ συμμορφώνεσθε μὲ τὴν ὄρεξί του καὶ νὰ μὴν ἀποδίδετε τὶς τυχὸν ἀντιδράσεις του σὲ καπρίτσια.

δ) Μήπως τοῦ κάνετε πολλὰ χάδια γιὰ νὰ φάῃ; Στὸ ζήτημα αὐτὸ πρέπει ν' ἀκολουθῆτε ἕνα ὡρισμένο μέτρο. Δηλαδή, οὔτε πολλὰ χάδια, οὔτε μεγάλη αὐστηρότης.

6. Ὁ μπέμπης ἔχασε ἀπότομα τὴν ὄρεξί του

Πολλὲς ἀσθένειες προαναγγέλλονται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἂν λοιπὸν παρατηρήσετε ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς ὀρέξεως συνεχίζεται, πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε χωρὶς ἀναβολὴ τὸ γιατρό σας.

7. Ὁ μπέμπης εἶνε διαρκῶς ἀνόρεκτος

Ἂν ἡ ἀνορεξία του δὲν δικαιολογῆται ἀπὸ ὡρισμένη πάθηση, πρέπει νὰ ἐξετάσετε τὸν ψυχικὸ παράγοντα. Μήπως τὸ παιδί σας ζηλεύει τὰ ἄλλα του ἀδέρφια; Μήπως τοῦ ἔχετε δημιουργήσει ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος μὲ τὸ νὰ τὸ μαλλώνετε διαρκῶς, λέγοντάς του πὼς εἶνε παληόπαιδο ἢ πὼς δὲν τὸ ἀγαπᾶτε; Μήπως τὸ ἔχετε φοβίσει, μιλώντας του διαρκῶς γιὰ τὸν μπαμπούλα ἢ γιὰ τὸν ἁράπη; Μήπως ἔχετε μεταβάλει τὰ γεύματα τοῦ παιδιοῦ σας σὲ ἀγῶνα ὑπομονῆς ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ σὲ κεῖνο;

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει ν' ἀλλάξετε ἀμέσως τακτική.

Καὶ μιὰ τελευταία συμβουλή: Κάμετε τὸ φαγητὸ τοῦ μπέμπη χαρούμενο. Προσέξετε ὅμως, μὴν φθάσετε στὴν ἀντίθετη ἄκρη: νὰ μὴν τρώῃ ἂν δὲν τοῦ κάμετε ὡρισμένα ἀστεῖα ἢ παιχνίδια.

---

1 Δυὸ φίλες ποὺ μένουν στὸ ἴδιο δωμάτιο ἢ δυὸ νεαροὶ σύζυγοι μποροῦν νὰ διατηρήσουν περίφημα τὶς ἁρμονικὲς γραμμὲς τοῦ σώματός τους καὶ τὸ σφρῖγος τους μὲ λίγη γυμναστικὴ ποὺ θὰ κάνουν μαζί, καὶ ποὺ ἀποδίδει καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ πὶς ἀσκήσεις, ποὺ γίνονται μεμονωμένα. Πιάνονται, κατ' ἀρχήν, ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν, ὅπως στὴ φωτογραφία μας, γέρνουν πρὸς τὰ πίσω καὶ σπρώνουν τὰ ἐλεύθερα χέρια τους ψηλὰ ἀναπνέοντας συγχρόνως βαθιά. Ἀφοῦ ἐπαναληφθῇ ἡ ἄσκησι αὐτὴ 10 φορές, ἡ μιὰ ἀπὸ πὶς φίλες, μὲ τὴ σειρά της, βοηθάει τὴν ἄλλη νὰ κάμῃ 10 βίαιες στροφὲς κι' ἔπειτα νὰ γείρῃ πρὸς τὰ πίσω, σχηματίζοντας μὲ τὸ κορμί της γέφυρα. Ἐπαναλαμβανόμενες 10 φορὲς κάθε πρωῒ οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς ἐξασφαλίζουν εὐεξία καὶ σφρίγος.

2 Ἡ Μινοῦ Ντρυέ, εἶναι τὸ παιδὶ - θαῦμα τῆς ἐποχῆς μας, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνεται ὁ μεγαλύτερος θόρυβος. Ἡ μικρὴ Γαλλίδα, ποὺ εἶδε σὲ ἡλικία 6 χρόνων νὰ ἐκδίδεται ἡ πρώτη της ποιητικὴ συλλογή, ἡ ὁποία μάλιστα σημείωσε καὶ μεγάλη ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία, ἔχει χωρίσει σὲ δυὸ στρατόπεδα τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τοὺς κοιτικοὺς τῆς πατρίδος της. Ἄλλοι τὴν παραδέχονται ὡς φαινόμενο μοναδικό, ἄξιο μεγάλης προσοχῆς κι' ἄλλοι πιστεύουν πὼς πρόκειται περὶ ἀπάτης καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἔργα ποὺ ἀποδίδονται στὴ Μινοῦ ὀφείλονται στὴν πραγματικότητα στὴ θετὴ μητέρα της. Ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε πάντως ἐντύπωσι εἶναι ἡ συμφωνία τῶν μικρούλας Μινοῦ σὲ διάφορες συγκεντρώσεις ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, στὶς ὁποῖες προσεκλήθη καὶ ὅπου ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι μὲ τὸ παράξενο πνεῦμα της.

3 Οἱ συνηθισμένες σπρίζες τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἀποτελοῦν θανάσιμο κίνδυνο γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ βάζουν πὰ βάζουν τὰ δάχτυλά τους παντοῦ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται τὸν κίνδυνο ποὺ ἐνεδρεύει. Μιὰ γερμανικὴ βιομηχανία κατασκευάζει τώρα πρίζες, ποὺ ἀπομακρύνουν τὸν κίνδυνο αὐτόν. Οἱ νέες αὐτὲς πρίζες (κάτω δεξιά) εἶναι σκεπασμένες μὲ εἰδικὴ μονωτικὴ πλάκα, ποὺ πρέπει νὰ πιεσθῇ μονωτικὴ πλάκα, ποὺ πρέπει νὰ πιεσθῇ γιὰ νὰ γυρίσῃ μισὴ στροφή, γιὰ νὰ κανεὶς νὰ μὴ γυρίσῃ μισὴ στροφή, γιὰ νὰ ἀποκλεισθοῦν οἱ τρύπες τῆς ἐπαφῆς τους.

4 Γιὰ νάχῃ κάνει ἕνα τέτοιο ταπουάζ στὰ πόδια του ὁ μπακάλης τοῦ Σικάγου Ντέηβ Κοῦπερ, σημαίνει ὅτι τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν του ἀνήκουν στὸ γαργάλημα! Τὴν πρωτότυπη διασκέδασί του ὁ Ντέηβ τὴν ἐπέδειξε πρὸ ἡμερῶν, δημοσίᾳ, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συγκλήσεως τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀμερικανῶν παντοπωλῶν, γιὰ νὰ κάνῃ συγχρόνως, μὲ ἐκκεντρικὸ τρόπο, προπαγάνδα ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ συνεδρίου ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη.

Ο χορός των Φραγκων

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΝ Κάτω Μυλοπόταμο της Κρήτης βασίλευε τα παλιά τα χρόνια μια καλή γυναίκα, ή Ζαμπιά, θρήσκα, δίκαιη και πονόψυχη. Στό άρχοντικό της είχε καμμιά δωδεκαριά γυναίκες έλαφρόμυαλες και πεταχτές, πού ό νοῦς τους ἦταν πάντα ἰστὶ διασκέδασι, στὸ φαγοπότι, στοὺς χορούς. Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν μὲ γλέντια, μὰ ὁ λαὸς πεινοῦσε καὶ ὑπόφερε.

Ὅταν ἦρθε ἡ Ἀποκρηά, οἱ δώδεκα γυναίκες βρέθηκαν στὶς δόξες τους. Τραπέζια καὶ χοροὶ ἀπ' τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ κι' ἕνα σωρὸ μαντινάδες:

«Τοῦτες οἱ μέρες ἔχουν το, τοῦτες οἱ τρεῖς βδομάδες,
ὅπου χορεύουνε οἱ νειὲς καὶ σκάζουνε οἱ γράδες...»

Οἱ αὐλικὲς γυναῖκες ἰκαλοῦσαν καὶ τὰ φραγκόπουλα ἀπὸ τὰ διπλανὰ τὰ κάστρα, ἀπὸ τὸ φραγκοπατημένο μέρος τῆς Κρήτης καὶ γλεντούσανε μαζί. Ὁ λαὸς δὲν τοὺς ἀγαποῦσε τοὺς φράγκους. ἸΚι' ὅταν ἔβλεπε πὼς τὰ «δοσίματά» του τάτρωγαν ἐκεῖνοι, ἀγρίευε.

Εἶχαν ὅμως στὴ Ζαμπιᾶ μεγάλο σεβασμό, γιατὶ ἦταν κόρη πολεμιστὴ ποὺ τοὰκισε τοὺς φράγκους πρὶν πολλὰ χρόνια κι' ἐλευθέρωσε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο τόπο.

Τὸν παληὸ καιρὸ συνήθιζαν τὴν Ἀποκρηά, νὰ φοροῦν «μουτσοῦνες» κι' ἰδοὺ ὅπως σήμερα μεταξωτὰ ντόμινα κι' ἕνα σωρὸ στολίδια.

Τότε φοροῦσαν στὸ πρόσωπο μιὰ ξερὴ προβιὰ ἀπὸ λαγὸ ἢ ἀρνί, μὲ δυὸ τρύπες γιὰ τὰ μάτια, κρεμοῦσαν κουδούνια ἀπάνω τους, βάζανε σιδεροπάπουτσα στὰ πόδια καὶ τὴ νύχτα παίρνανε γραμμὴ τὰ σπίτια. Ἐκεῖ χόρευαν, πηδοῦσαν, φώνιαζαν, πείραζαν τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, ἐλέγαν ἀστεῖα, ἔκαναν καὶ καμμιὰ ζημιὰ ὣς ποὺ τοὺς ἔπαιρνε μασκαρεμένους κι' ἀμασκάρευτους ἡ χαραυγή.

Τότε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀνέβαινε σ' ἕναν τοῖχο, τὸν πιὸ ψηλὸ τοῦ χωριοῦ, τίναζε τὰ χέρια του σὰν κόκκορας καὶ λαλοῦσε μὲ δυνατὴ φωνή:

«Κουκουρίκου κουκουρί,
φᾶτε πῆττα μὲ τυρί,
γιατὶ βγῆκεν ἡ αὐγή,
«μούτσουνας» πιὰ νὰ μὴ βγῆ!»

Τὸ γλέντι ἄρχιζε ἀπὸ τὴν Τσικνοπέμπτη καὶ βαστοῦσε ὅλη νύχτα, γιατὶ ὁ ἥλιος δὲν ἔπρεπε νὰ δῆ κανένα κατσικοπόδαρο στὸ δρόμο. Τὴν ἡμέρα οἱ μασκαράδες δὲν βγαίνανε ἔξω. Ἔπειτα ὅμως ἀρχισαν νὰ βγαίνουν, ὅπως ἔκαναν κι' οἱ φράγκοι. Οἱ γυναῖκες ὡστόσο δὲν βγαίνανε ποτέ. Ξεπόρτιζαν τὴ νύχτα, μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες «μουτσοῦνες».

Δὲν φοροῦσαν ὅμως λαγοτόμαρα στὰ μοῦτρα, ἀλλὰ «ἀκέπες» διάφανες. Ἐπίσης, ἀντὶ νὰ ντύνωνται μὲ προβιὲς τραγίσιες, φοροῦσαν λινάτσες, ποὺ κολλοῦσαν ἀπάνω τους φτερὰ ἀπὸ ὄρνιθες, πετεινούς, περιστέρια καὶ γαλιά.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες ὥσπου πλησίαζε ἡ Τυρινή. Τὴν παραμονή, ποὺ ἦταν Ψυχοσάββατο, ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὸ μοναστῆρι τῆς Χαλέπας καὶ νὰ κάνουνε ἐσπερινὸ γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν πεθαμένων. Ἐκεῖ ἦταν θαμένος κι' ὁ κύρης τῆς Ζαμπιᾶ, ὁ πολεμιστὴς τῶν φράγκων.

Ἐκείνη μάλιστα τὴ χρονιὰ ἑτοίμασαν ἀπὸ βραδὺς τὸ μοναστῆρι, μαζεύτηκαν κι' ὅλοι οἱ μοναχοὶ καὶ περίμεναν τὴ «βασίλισσα» Ζαμπιᾶ μὲ τὴν ἀκολουθία της.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἀνήμερα τὸ Ψυχοσάββατο, πῆγε κάποιος ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸ φραγκοκάστελλο, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Ζαμπιᾶ, ὅτι οἱ φράγκοι εἶχαν τὴ βραδυὰ ἐκεῖνη μεγάλη ἀποκριάτικη γιορὴ καὶ χορό. Καὶ τὴν παρακαλοῦσαν νὰ πάνῃ κι' αὐτὴ μὲ τὶς δώδεκα κυράδες τῆς Αὐλῆς της.

Ἡ Ζαμπιᾶ δὲν ἤθελε νὰ πάνῃ. Μὰ οἱ ἀλαφροκέφαλες γυναῖκες τῆς ἔλεγαν:

—Τί ὡραῖα ποὺ θὰ εἶναι!

—Μὰ δὲν εἶναι ἁμαρτία; ρωτοῦσε ἡ Ζαμπιᾶ.

—Νὰ πᾶμε, ἔλεγαν ἐκεῖνες, κι' ἂς μὴ χορέψουμε!...

—Μὰ κι' ἂν μᾶς δοῦν;...

—Νὰ γίνουμε «μουτσοῦνες», νὰ μὴ μᾶς γνωρίσουν!

Ἔτσι τὴν κατάφεραν. Πῆραν λινὸ πανί, κόλλησαν πολλὰ φτερὰ πάνω του καὶ πῆγαν.

Ἡ Ζαμπιᾶ φόρεσε στὸ κεφάλι της καὶ τὸ χρυσό της στέμμα κι' οἱ ἄλλες τὰ μαλαματένια τους στεφάνια.

Οἱ καλογέροι περίμεναν ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος στὸ μοναστῆρι τῆς Χαλέπας τὴ «βασίλισσα» Ζαμπιᾶ, μὰ ποῦ νὰ φανῇ ἐκείνη.

Πέρασε ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ, βασίλεψε ὁ ἥλιος, ἦρθε ἡ νύχτα. Ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὸ μνημόσυνο, μὰ πουθενὰ δὲν φαινόταν ἡ Ζαμπιᾶ!

Τὴ ζήτησαν ἀπὸ δῶ, τὴ ζήτησαν ἀπὸ κεῖ—γιατὶ τὸ κυρίως μνημόσυνο στὰ χωριὰ τῆς Κρήτης γίνεται ἀπὸ βραδυς—μὰ δὲν φάνηκε. Ἔστειλαν παλληκάρια στὸ ἀρχοντικὸ της, μὰ δὲν ἦταν οὔτ' ἐκεῖ!...

Ἤρθαν τὰ μεσάνυχτα. Ὅλοι βγήκανε νὰ δοῦνε πῶς χάθηκε ἡ κόρη τοῦ πολεμιστή, ἡ «βασίλισσά» τους!...

Ἕνας καλόγερος τοῦ μοναστηριοῦ χτύπησε τότε τὶς καμπάνες δυνατά.

Δοῦλοι, βοσκοί, ἐργάτες τῆς Χαλέπας μαζεύτηκαν καὶ πῆραν κατόπιν τὶς στράτες, τὰ μονοπάτια, τὰ βουνὰ γιὰ νὰ βροῦν τὴ «ρήγισσα».

Μὰ ὅλοι γύρισαν ἀπελπισμένοι.

—Πουθενὰ δὲν φάνηκε! εἶπανε.

Ἕνας κουτσὸς καλόγερος, ποὺ φύλαγε κατσίκια, ὅταν εἶδε φῶτα στοὺς φράγκικους πύργους τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδε τὴ Ζαμπιᾶ νὰ χορεύῃ ντυμένη στὰ πούπουλα, μὲ τὸ χρυσό της στέμμα στὸ κεφάλι.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τότε, μπῆκε μ' ὅλο τὸ κοπάδι τῶν κατσικιῶν του, μέσα στὴ μεγάλη σάλα τοῦ χοροῦ! Ὅσοι χόρευαν τάχασαν καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν! Ἦταν ἀποκρηάτικο ἀστεῖο κανενὸς μασκαρᾶ ἢ μήπως εἶχε γεμίσει κατσικοπόδαρους ὁ τόπος;...

Ξαφνικὰ εἶδαν τὸν κουτσὸ καλόγερο μὲ τ' ἄγρια γένια, τὰ μακρυὰ μαλλιὰ καὶ τὰ κουρελιασμένα ράσα νὰ στέκεται στὴ μέση τῆς σάλας, νὰ σηκώνῃ τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ νὰ φωνάζῃ δυνατά:

—Ἁμαρτία, Χριστιανοί! Ὁ γονιὸς νὰ περιμένῃ νὰ συκωρεθῇ κι' ἡ κόρη του νὰ χορεύῃ μὲ τοὺς φράγκους!... Πῶς φέγγουν τὰ καντήλια μέσα ἐδῶ καὶ πῶς λάμπει ἡ κορῶνα καὶ δὲν κοκκινίζει ἀπὸ ντροπή!...

Ἡ Ζαμπιᾶ τότε κατάλαβε τὸ λάθος της.

Καὶ καθὼς ἦτανε μασκαρεμένη μὲ τὰ πούπουλα ἔτρεξε μὲ τὶς δώδεκα ἀλαφρόμυαλες γυναῖκες της στὸ Μοναστῆρι τῆς Χαλέπας.

Ἔπεσε τότε ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ πατέρα της κι' ἔλεγε θρηνῶντας:

—Κύρη μου, συχώρεσέ με!

Καὶ τότε ἄνοιξε ἡ ταφόπετρα μὲ τὸν σταυρὸ ἀπάνω καὶ βγῆκε ἀπὸ μέσα ἀχνὸς καὶ φωτεινός, σὰν φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ὁ πατέρας της ἀμαρτωμένος, ὅπως τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἔθαψαν. Ἁπλωσε τὰ χέρια ἀπάνω στὴν κόρη του καὶ στὶς δώδεκα ἄλλες γυναῖκες καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ὑπόκωφη σὰν νἄβγαινε ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο, βόγγηξε:

—Καταραμένη νᾶσαι κι' ἐσὺ καὶ ἡ ἀκολουθία σου ποὺ πάτησες τὴ μέρα τῶν ψυχῶν καὶ πῆγες νὰ χορέψῃς μὲ τοὺς φράγκους!...

Τότε ἡ Ζαμπιᾶ σωριάστηκε κάτω ἄφωνη.

—Καταραμένη νᾶσαι κι' ἐσὺ καὶ ἡ ἀκολουθία σου, ποὺ πῆγες μὲ τὸ στέμμα μου σ' ἐκείνους, ποὺ τόσους σκότωσαν ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας... εἶπε πάλι ὁ νεκρός.

Καὶ πρόσθεσε:

—Καταραμένη νᾶσαι ποὺ ἦρθες μὲ ροῦχα «μουτσουνάρη» νὰ μοῦ κάνῃς κόλλυβα! Ποτὲ νὰ μὴν ἀπολείψουνε τὰ πρόσωπα φτερὰ ἀπὸ τὸ σῶμα σου καὶ τὸ στέμμα μου αἷμα νὰ γίνῃ ζωντανὸ καὶ νὰ καθίσῃ στὸ κεφάλι σου!

Κι' ἀπὸ τότε ἡ «βασίλισσα» Ζαμπιᾶ ἔγινε μιὰ ὄρνιθα, ποὺ εἶχε ἕνα κόκκινο λειρὶ στὸ κεφάλι της, ἀντὶ γιὰ στέμμα.

Κι' ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της ἔγιναν κι' αὐτὲς ὄρνιθες.

Ἔτσι ἂν τύχῃ καὶ δῆτε καμμιὰ κότα ποὺ νἄχῃ τὸ λειρί της μὲ μυτίτσες, σὰν νὰ φοράῃ στέμμα βασιλικό, κρατάει ἀπὸ τὴν καταραμένη «βασίλισσα».

Οἱ ἄλλες πάλι, ποὺ ἔχουνε λειρὶ σὰν ἕνα κομμάτι ματωμένης σάρκας, εἶναι ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της...

Καὶ ἀπὸ τότε, στὴν Κρήτη, γιὰ τιμωρία τῆς ἄπονης κόρης, ἀποκρεύουνε μὲ ὄρνιθες.

—Καταραμένη νᾶσαι, ποὺ ἦρθες μὲ ροῦχα «μουτσουνάρη», νὰ μοῦ κάνῃς κόλλυβα! φώναζε ὁ πατέρας της.

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρὶ

Ἡ Ἐνοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἀπ' τὴν ἀρνησι τοῦ Ροζὲ νὰ τοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν προέλευσι τῶν χαρτονομισμάτων, ὁ Λουσιὲν συλλαμβάνει μιὰ ἀόριστη ὑποψία, ποὺ διαλύεται ὅμως ἀμέσως. Τελικά, τὸν πείθει νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὴν ὑπεράσπισί του. Πηγαίνει ὕστερα νὰ ζητήσῃ περισσότερες πληροφορίες ἀπ' τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ τὴ βρίσκει ἑτοιμοθάνατη. Μετὰ τὸ θάνατό της, ἀναλαμβάνει τὴ μικρὴ Σουζὰν κάποιος γέρος θεῖος, ποὺ ἦρθε ἀπ' τὴν ἐπαρχία. Φτάνει, τέλος, ἡ μέρα τῆς δίκης τοῦ Λαρόκ. Ὁ Λουσιὲν ἔχει ἀπόλυτη πεποίθησι πὼς θὰ τὸν σώσῃ. Καὶ πραγματικά, ἐπηρεάζει τοὺς ἐνόρκους, μὲ τὰ ἐπιχειρήματά του ποὺ ἀπευθύνονται κυρίως στὴν καρδιά τους. Εἶναι βέβαιος πιὰ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο ὁ Ροζέ. Θέλει ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τὴν τελεία ἀπαλλαγή του.

11ον

Ὁ Λουσιὲν εἶχε ἀφίσει γιὰ τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἀγορεύσεώς του τὸ θέμα τῆς ἀνακρίσεως τῆς Σουζὰν καὶ τῆς μητέρας της.

Ἤθελε νὰ μεγαλώσῃ τὴ συγκίνησι τῶν ἐνόρκων, μὲ τὴν ἀφήγησι τοῦ πονεμένου ἐκείνου γολγοθᾶ, ἐκείνων τῶν ἀκατονόμαστων μαρτυρίων.

Ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ τὴ νέα γυναῖκα καὶ τὴν κοπελλίτσα, ξεγελασμένες ἀσφαλῶς ἀπὸ μιὰ ὁμοιότητα, νὰ μποῦν νὰ προδώσουν τὸ Λαρὸκ καὶ νὰ μὴν ἀπαντοῦν στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἐπιβαρύνουν ἀκόμα μ' ἕνα στοιχεῖο.

Ἤθελε προπάντων νὰ δείξῃ τὸ Λαρὸκ ὅταν τὶς ἱκέτευε νὰ μιλήσουνε, βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητά του, καὶ συναντοῦσε τὴν ἀλύγιστη ἐπιμονή τους.

Σ' αὐτὰ ἴδιως τ' ἀποτελέσματα βασιζόταν.

Μιλοῦσε ἐδῶ καὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ τὸν ἄκουγαν ὅλοι μὲ θρησκευτικὴ σιωπή, ὅταν ἕνας ὑπάλληλος τοῦ δικαστηρίου πλησίασε διακριτικὰ τὸν κλητῆρα καὶ τοῦδωσε ἕνα γράμμα.

Ἐκεῖνος τὸ πῆρε καὶ κύτταξε τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ φακέλου. Ἔγραφε μονάχα:

«Κον Λουσιὲν ντὲ Νουαρβίλ».

Ὁ κλητῆρας περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμή, ὥστε νὰ μὴ διακόψῃ τὸ δικηγόρο στὴ μέση μιᾶς φράσεως. Ὕστερα τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα.

Ἐκεῖνος κύτταξε τὴν ἐπιγραφή, ἐνῶ συγχρόνως ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾶ. Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τοῦ ἦταν ἄγνωστος.

Μιλώντας πάντα, ἄνοιξε τὸ φάκελλο, τὸν τσαλάκωσε καὶ τὸν πέταξε χάμω. Ξεδίπλωσε τὸ γράμμα. Μὰ δὲν τοῦ ἐρριξε ἀμέσως μιὰ ματιά.

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα...

Ὁ Λουσιὲν σταμάτησε λίγο, ἤπιε μιὰ γουλιὰ νερὸ καὶ χαμογέλασε στὸ Λαρόκ, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: «Κουράγιο!... Δὲν γελάστηκα... Ὅλα πᾶνε καλά!»

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ γράμμα.

Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε καλά... Οἱ φράσεις καὶ οἱ λέξεις χόρευαν μπροστὰ στὰ θολωμένα μάτια του...

Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἦταν παράξενα χλωμός, μὲ τὰ χείλη του σφιγμένα. Ὕστερα διάβασε πάλι...

Κι' ὁ Λαρόκ, ποὺ τὸν κύτταζε, τρόμαξε ἀπ' τὴ μεταβολὴ ποὺ παρατηροῦσε στὸ πρόσωπό του. Ἕνας πόνος φοιτὸς ὀργώνε τὴ φυσιογνωμία του...

Διάβαζε πάντα τὸ γράμμα, σὰν νἄταν γραμμένο σὲ ξένη γλῶσα καὶ νὰ χρειαζόταν λίγη ὥρα γιὰ νὰ τὸ μεταφράσῃ.

Κι' ὅμως ἦταν σύντομο καὶ ἁπλό. Ἔλεγε μονάχα:

«Ἀναλάβατε τὴν ὑπεράσπισι τοῦ Ροζὲ Λαρόκ, ἐνῶ εἶναι φίλος τῆς γυναίκας σας! Ποὶν ἀπὸ λίγο, κάνατε ὑπαινιγμοὺς γιὰ κάποια ἐρωτικὴ περιπέτεια, ποὺ τελείωσε μὲ τὴν ἐπιστροφὴ ἑνὸς δανείου 100 χιλιάδων φράγκων. Αὐτὸ λοιπὸν εἶν' ἀλήθεια, κύριε. Γυρίστε σπίτι σας καὶ ρωτῆστε σχετικὰ τὴ γυναῖκα σας. Ἡ ἁπλούστερα, ρωτῆστε τὸ Λαρόκ, ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντά σας».

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν σταλμένο ἀπ' τὸ Λουβερσάν, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ δίκη.

Ὁ Λουβερσὰν φοβόταν μήπως ὁ Λουσιὲν σώσῃ τὸ Λαρόκ. Ἔτρεμε μήπως τοῦ ξεφύγῃ ἡ ἐκδίκησί του. Γι' αὐτό, εἶχε φροντίσει νὰ ἐπέμβῃ...

Ὁ Λουσιὲν νόμισε ξαφνικὰ πὼς εἶχε φωτιστῆ τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς του. Θυμήθηκε τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Λαρόκ, ὄχι μονάχα μπροστὰ στὸν ἀνακριτή, ἀλλὰ καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο, στὴ φυλακή.

Ξανάειδε τὴ δυνατὴ συγκίνησι ποὺ τὸν εἶχε κυριέψει, ὅταν τοῦ ἀνάγγειλε τὴν ἀπόφασί του ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισί του... καὶ τὴν ἐπίμονη ἄρνησί του νὰ τὸν δεχθῇ γιὰ συνήγορο.

Ποιὰ παράξενα ἐπιχειρήματα εἶχε μεταχειριστῆ, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἄρνησί του;

Τὸ φόβο τῆς ἀποτυχίας τοῦ Λουσιέν. Παιδιάστικο ἐπιχείρημα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ καθόλου.

Ὕστερα, τὴν ὁμολογία ἐκείνη τῆς ἐνοχῆς του, ποὺ δὲν τὴν εἶχε πιστέψει ὁ Λουσιέν...

Κι' ἔπειτα, εἶχε κοντέψει νὰ λιποθυμήσῃ, νὰ πάθῃ συγκοπή, ὅταν ὁ Νουαρβίλ, σὲ μισοαστεία — μισοσοβαρά, τοῦ ἔκαμε ὑπαινιγμοὺς γιὰ κάποια περιπέτεια μὲ μιὰ γυναῖκα... κι' ὅταν μίλησε γιὰ τὸ σύζυγο τῆς γυναίκας αὐτῆς!...

Τώρα καταλάβαινε ὁ Λουσιὲν καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἡ δική του!

Κι' αὐτὸς εἶχε μιλήσει γιὰ ἕνα «καπρίτσιο» τοῦ Ροζέ, χαμογελῶντας καλοκάγαθα... Λίγο ἔλειψε μάλιστα νὰ εἰρωνευθῇ τὸν ἄτυχο σύζυγο.

Κι' ὁ σύζυγος ἐκεῖνος — ὢ, τί ντροπή! — ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος!...

Σὲ κάθε ἄλλη στιγμή, δὲν θὰ πίστευε καθόλου τὸ ἀνώνυμο ἐκεῖνο γράμμα. Μὰ τώρα ἐρχότανε σὲ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ δώσῃ μορφὴ στὴν ἀόριστη ὑποψία ποὺ τοῦ εἶχε γεννηθῇ πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες!

Εἶχε κάμει ὅ,τι μποροῦσε, γιὰ νὰ μὴ ξανασκεφθῇ αὐτὴ τὴν ὑποψία. Τὴ θεωροῦσε πιὰ σβυσμένη, νεκρή!

Μὰ νὰ ποὺ εἶχε ξυπνήσει κι' εἶχε μεγαλώσει!

Ὁ τρόμος τοῦ Ροζὲ μπροστὰ στὸ Λουσιέν, στὴ φυλακή, μιλοῦσε καθαρώτερα κι' ἀπὸ μιὰ ὁμολογία...

Ὅταν τὸ δηλητήριο μπῆ στὸ σῶμα, εἶναι χαμένη πιὰ ἡ ζωή. Ὅταν ἡ ἀμφιβολία εἰσχωρήσῃ στὴν ψυχή, εἶναι πιὰ χαμένη ἡ γαλήνη κι' ἡ εὐτυχία.

Ἡ Τζούλια, φιλενάδα τοῦ Ροζέ!... Φιλενάδα τοῦ ἀδελφικοῦ του φίλου, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο... Τί ἀτιμία!...

Τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κατηγορεῖτο γιὰ ἕνα ἔγκλημα, καὶ ποὺ τὸν ὑπερασπιζόταν τώρα μὲ τόση θέρμη, γιατὶ ἦταν ἴσως ὁ μόνος ποὺ πίστευε στὴν ἀθωότητά του!... Τί τραγικὴ εἰρωνεία!...

Τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ὁποίου ἐξαντλοῦσε τὶς λίγες του δυνάμεις, τὴν κλονισμένη ὑγεία του!...

Πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμη, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς δὲν τὸν ἐνοιαζε ἂν πέθαινε πάνω σὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, προκειμένου νὰ σώσῃ ἔτσι τὸ Ροζέ...

Τὸ Ροζέ, τὸ φίλο τῆς γυναίκας του!

Νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴ λαιμητόμο ἢ ἀπ' τὰ κάτεργα τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει τὴν εὐτυχία, ποὺ εἶχε προδώσει τὴν ἱερώτερη φιλία, ποὺ τὸν εἶχε ἀτιμάσει!...

Ὁ Λουσιὲν ἀναζήτησε τὰ ματιὰ τοῦ Λαρὸκ καὶ ψιθύρισε πάλι: «Ἄτιμε!... Ἄτιμε!...»

Μόνον ἕνας ἅγιος ἢ ἕνας βαθὺς φιλόσοφος μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ αὐτό.

Κι' ὁ Λουσιὲν δὲν ἦταν οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο.

Ἦταν κοινὸς θνητός, κι' ὑπόφερε τώρα ἕνα ἀπερίγραπτο μαρτύριο.

Ὑπάρχουν ὡρισμένα δράματα τῆς καρδιᾶς, ποὺ εἶναι ἀνίσχυρη νὰ τὰ περιγράψῃ ἡ πέννα τοῦ συγγραφέως. Τοῦ λείπουν οἱ κατάλληλες λέξεις, οἱ ἐκφράσεις τοῦ φαίνονται ἀδύνατες καὶ ψυχρές.

Ἕνα τέτοιο δρᾶμα συνέβαινε τώρα μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ Λουσιέν.

Ὅταν διάβασε καὶ κατάλαβε τὶς ἀπαίσιες ἐκεῖνες γραμμές, ἔπεσε στὴν πολυθρόνα του, τόσο βαρυά, ὥστε νόμισαν ὅλοι πὼς κάτι εἶχε πάθει. Ὁ κλητήρας ἔτρεξε κοντά του γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Μὰ ἐκεῖνος τὸν ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Δὲν εἶναι τίποτα, εἶπε, δὲν εἶναι τίποτα!

Κι' ἡ ματιά του ἀναζήτησε τὴ ματιὰ τοῦ ἀνησύχου Λαρόκ.

—"Ατιμε! ψιθύρισαν τὰ χείλη του, χωρὶς ν' ἀκουστῇ ἡ φωνή του. "Ατιμε!...

Ὁ Λαρὸκ ἐνοιωσε νὰ φεύγῃ ἡ ζωή του. Τὰ μάτια του γέμισαν φρίκη.

— Τί λές; ρώτησε.

— Λέω, εἶπε σιγανὰ ὁ Λουσιὲν σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος του, λέω πὼς εἶσαι ἑκατὸ φορὲς πιὸ ἄτιμος ἀπὸ τοὺς αἰσχρότερους κακούργους!

— Λουσιέν!...

— Λέω πὼς ἀξίζεις τὴ μεγαλείτερη περιφρόνησι! Λέω... πὼς εἶσαι ὁ «φίλος» τῆς Τζούλιας!

— Λουσιέν!

— Τόλμησε λοιπὸν νὰ τὸ ἀρνηθῇς, κυττάζοντάς με στὰ μάτια!

Θὰ προτιμοῦσε ὁ Ροζὲ ν' ἀντιμετωπίσῃ χίλιους θανάτους, παρὰ τὴ ματιὰ ἐκείνη τοῦ προδομένου φίλου του.

Ἔκρυψε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ὁμολογῶντας ἔτσι τὸ σφάλμα του.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνή, ποὺ χρειαστήκαμε τόση ὥρα γιὰ νὰ τὴ διηγηθοῦμε, εἶχε διαρκέσει τρία λεπτὰ μονάχα.

Ἐδῶ καὶ τρία λεπτά, ὁ Λουσιὲν σώπαινε. Μὰ ἦταν τέτοια ἡ γοητεία τοῦ λόγου του, ὥστε κανεὶς δὲν τὸ πρόσεξε, δὲν παραξενεύτηκε γιὰ τὴ σιωπή του. Εἶχαν ἄλλοι τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸν ἄκουγαν ἀκόμη...

Ἤξεραν ἄλλωστε πὼς ἦταν ἄρρωστος καὶ πὼς εἶχε ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἀπὸ ἀφοσίωσι στὸ φίλο του.

Περίμεναν ὅλοι... Ἔπρεπε ὡστόσο νὰ μιλήσῃ ἀκόμη ὁ Λουσιέν, νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀγόρευσί του. Ἂν σώπαινε περισσότερο, θὰ προκαλοῦσε τὴν περιέργεια · καὶ τὴν ἔκπληξι.

Μὰ τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ μιλήσῃ, ν' ἀγορεύσῃ; Τί θἄλεγε τώρα;...

Ἄλλωστε, δὲν εἶχε κἂν τὴ δύναμι νὰ σταθῇ ὄρθιος. Ἔνοιωθε τὸ θάνατο στὶς φλέβες του. Τοῦ φαινότανε πὼς κάτι τι ξέσκιζε τὴν καρδιά του, τὸ στῆθος του, ἐκεῖ ποὺ εἶχε πληγωθῇ ἄλλοτε, στὸν πόλεμο.

Ἔφερε γρήγορα τὸ μαντῆλι του στὰ χείλη του. Ὅταν τὸ πῆρε ἀπὸ κεῖ, ἦταν ματωμένο! Τὄκρυψε ὅμως ἀμέσως, πρὶν τὸ ἀντιληφθῇ κανείς.

Ὅλοι τὸν κυττάζανε καὶ περίμεναν, μέσα στὴ γενικὴ σιωπή.

Δὲν θυμότανε πιὰ τίποτε. Μιὰ μονάχα σκέψι ἔμενε μέσ' στὸ μυαλό του: ἡ ἀπιστία τῆς γυναίκας του, ἡ προδοσία τοῦ φίλου του!...

Τί θἄκανε τώρα; Θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ὑπερασπίζεται, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;..

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά, πίστευε στὴν ἀθωότητά του. Μὰ τώρα δὲν ἤξερε πιὰ ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν πιστεύῃ...

Γιατί, πίστευε, πρὶν ἀπὸ λίγο; Γιατί ἤξερε τίμιο καὶ εἰλικρινῆ τὸ Ροζέ...

Μὰ ποῦ ἦταν τώρα ἡ ἐντιμότης κι' ἡ εἰλικρίνειά του;

"Ενας προδότης τῆς φιλίας δὲν μπορεῖ τάχα νὰ γίνῃ δολοφόνος; Τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγκλήματα δὲν εἶναι βαρύτερο ἀπ' τὸ δεύτερο;...

Νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ;... Μὰ θἄθελε μᾶλλον νὰ τὸν κατηγορήσῃ, νὰ φωνάξῃ στὸν πρόεδρο, στοὺς δικαστές, στοὺς ἐνόρκους, ποὺ τὸν κύτταζαν προσεχτικὰ κι' ἐρωτηματικά:

«Βλέπετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;... Τοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη, παρ' ὅλες τὶς ἀποδείξεις ἐναντίον του... Δὲν ἀμφέβαλλα οὔτε στιγμὴ γιὰ τὴν ἀθωότητά του...

»Ἐ λοιπόν, τώρα ἄλλαξαν ὅλα! Σᾶς τὸν παραδίνω... Τὸν κατηγορῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος... γιὰ ἕνα ἔγκλημα ποὺ ὁ νόμος τὸ βλέπει μ' ἐπιείκεια, μολονότι συντρίβει συχνὰ δυὸ ζωές: τὴ συζυγικὴ ἀπιστία... Σᾶς τὸν παραδίνω κι' ἀναιρῶ ὅλα ὅσα εἶπα, ὅσα ἀκούσατε.

»Τὰ παθητικὰ ἐκεῖνα λόγια ποὺ μεταχειρίστηκα γιὰ νὰ σᾶς συγκινήσω, οἱ χειρονομίες στὶς ὁποῖες ἔβαζα ὅλη μου τὴν ψυχή, τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ βγαίνανε μέσα ἀπ' τὴν καρδιά μου, δὲν ἦσαν παρὰ ρητορικὰ σχήματα! Τίποτε ἀπ' ὅσα ἔλεγα δὲν ἦταν ἀλήθεια! Δὲν τὰ πίστευα! Δὲν τὰ πίστευα!».

Ἀναζήτησε τὴ ματιὰ τοῦ Λαρὸκ καὶ ψιθύρισε πάλι:

—"Ατιμε!... "Ατιμε!...

Ὁ πρόεδρος παραξενεύτηκε ἐπιτέλους γιὰ τὴ τόση διάρκεια τῆς σιωπῆς του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε, κύριε ντὲ Νουαρβίλ, σᾶς ἀκοῦμε

"Επρεπε νὰ συνεχίσῃ!...

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ξανασηκώθηκε ὄρθιος.

Τσαλάκωσε κι' ἔχωσε στὴν τσέπη του τὸ μοιραῖο γράμμα, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι του. "Ας ἔμενε τούλάχιστον κρυφὴ ἡ ἀτίμωσί του!

Προσπάθησε νὰ ξαναβρῇ κάπως τὴν αὐτοκυριαρχία του.

Ἄρκουσε γι' αὐτὸ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ μπροστά του καὶ γύρω του.

Μπροστὰ του βρισκόταν ἡ Δικαιοσύνη, ποὺ τὴν ἐκπροσωποῦσαν ἄνθρωποι γνωστοί του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — ἄνθρωποι μὲ τὰ ἐλαττώματά τους, μὲ τὰ τρωτὰ σημεῖα τους, ποὺ εἶχαν ὅμως τώρα ἕνα ξεχωριστὸ μεγαλεῖο, γιατὶ ἐνσάρκωναν μιὰ ἔννοια ἱερή, θεία... Ὁ πρόεδρος, μὲ τὴν κόκκινή του τήβεννο, φαινότανε σὰν ἄγαλμα τοῦ Δικαίου, τοῦ Θεοῦ Νόμου!

Ὁ Λουσιὲν ἀνατρίχιασε ἐλαφρά...

Δὲν ἀπευθυνότανε πιὰ σὲ ἀνθρώπους. Ἐκεῖνοι ποὺ κάθονταν ἀντίκρυ του — οἱ ἔνορκοι — εἶχαν ἕνα ἀπεριόριστο δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου πάνω στὸν κατηγορούμενο. Ἔτσι τοὺς ἔβλεπε τώρα ὁ Λουσιέν...

Πίσω του, βρισκόταν τὸ ἀκροατήριο, ὁ πολὺς κόσμος, γεμάτος περιέργεια. Αὐτὸς δὲν τὸν ἐνδιέφερε. Μά, πιὸ κοντά του, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀπαθεῖς χωροφύλακες, ἕνας ἄνθρωπος περίμενε νὰ κριθῇ ἡ τύχη του.

Οἱ ἄλλοι εἶχαν μαζευτῇ γιὰ νὰ τὸν δικάσουν. Κι' αὐτός, ὁ Λουσιέν, βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

"Ηταν καθήκον του, ἐφόσον τὸ εἶχε ζητήσει μόνος του!

Ὁ Ροζὲ δὲν εἶχε παρὰ μιὰ ἐλπίδα: τὸ Λουσιέν. "Αν τὴν ἔχανε, θἄταν χαμένος!

Τὸ καθήκον μίλησε, μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ Νουαρβίλ, δυνατώτερα ἀπ' τὸν πόνο του, τὴ μανία καὶ τὴ ντροπή του...

— Κύριοι δικασταί, ἄρχισε πάλι, κύριοι ἔνορκοι...

Μὰ ἡ φωνή του εἶχε ἀλλάξει πολύ. "Ηταν βραχνή, σχεδὸν σβουμένη.

Ὅσοι τὸν ἄκουγαν, παραξενεύτηκαν, κυττάχτηκαν μ' ἀπορία.

— Ξεκουραστῆτε μερικὰ λεπτὰ ἀκόμη! τοῦ εἶπε ὁ πρόεδρος.

Μὰ ὁ δικηγόρος ἔκαμε ἕνα νόημα, ποὺ σήμαινε πὼς δὲν χρειαζόταν ἀνάπαυσι. Συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του ἐνάντια στὴν κούρασι, στὸν πόνο, στὸ θάνατο!

Γιατὶ ἔνοιωθε πὼς ἔσβυνε σιγὰ - σιγά, πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ γιὰ πολύ, πὼς ὁ θάνατος θὰ τοὔφερνε σὲ λίγο τὴν ἀπολύτρωσι...

Τὸ καθῆκον τοῦ φώναζε:

«Δὲν γελάστηκες! Μπορεῖ νἄναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔνοχος ἀπέναντί σου, μπορεῖ νὰ ἀτίμασε τὸ σπίτι σου καὶ νάσπειρε τὴν ἀπελπισία στὴ ζωή σου. Μὰ τώρα δὲν δικάζεται γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Λαρουέτ. Ξέρεις δὲ καλὰ πὼς εἶναι ἀθῶος γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό.

»Θὰ ρίξῃς στὴν πλάστιγγα τὸ βάρος τῆς δικῆς σου μηησικακίας;

»Θὰ ἀφίσῃς νὰ καταδικασθῇ, ἐπειδὴ ὑπῆρξε φίλος τῆς γυναίκας σου;... Τὸν πίστεψες ἀθῶο, κι' ἐξακολουθεῖς νὰ τὸν πιστεύῃς. Εἶναι πραγματικά! Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ὑπερασπισθῇς Σύντριψε τὴν καρδιά σου μὲ τὰ λόγια σου, πέθανε ἀπ' τὸν ἠρωϊσμό σου, ἂν χρειαστῇ. Δῶσε ὅμως ἔτσι ἕνα μεγάλο, ἕνα ὡραῖο παράδειγμα αὐτοθυσίας: Πέθανε περήφανος γιὰ τὸν ἑαυτό σου, μὲ ἤρεμη τὴν ψυχή!...»

Θ' ἀγόρευε λοιπὸν ἀκόμη... Μὰ ἦταν τώρα πληγωμένος θανάσιμα! Μὲ τὰ τελευταῖα του λόγια θἄφευγε κι' ἡ ὕστατη πνοή του...

Μίλησε πάλι... Τώρα ἔσκυβαν ὅλοι καὶ κοπιάζανε γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουνε. Τέντωναν τ' αὐτί τους, συγκρατοῦσαν τὴν ἀνάσα τους.

"Οσο κοντὰ κι' ἂν βρισκότανε στὸ δικαστήριο, οἱ μισὲς φράσεις του δὲν φτάνανε στ' αὐτιὰ τοῦ προέδρου καὶ τῶν ἐνόρκων.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μιλᾶτε λίγο πιὸ δυνατά, ἂν αὐτὸ δὲν σᾶς κουράζῃ, τοῦ εἶπε ὁ πρόεδρος.

Ὁ χορὸς τῶν γαλακτοπαραγωγῶν!...

Προσπάθησε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Ὡστόσο ἐξακολούθησε νὰ μιλᾷ.

"Θέλε νὰ σώσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, γιατὶ ἦταν καθῆκον του — ὅπως ἤθελε πρὶν ἀπὸ λίγο νὰ τὸν σώσῃ, ἀπὸ φιλία!

Στὴν ἀπελπισία καὶ στὴν ἀγωνία του, εὕρισκε ἐκφράσεις τρυφερὲς καὶ παθητικές, ποὺ φτάνανε στὴν ψυχὴ κι' ἔφερναν δάκρυα στὰ μάτια.

Μά, ξαφνικά, ἐνῶ μιλοῦσε, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀγόρευσί του — τρέφοντάς την μὲ τὴ σάρκα του καὶ μὲ τὸ λίγο αἷμα ποὺ τοῦ ἀπόμενε, δίνοντάς της παλμὸ μὲ τὴν ἴδια τὴ ζωή του — μιὰ σκέψι ὀρθώθηκε σὰν ματοβαμένο φάντασμα, τοῦ ἔσφιξε τὸ λαιμό, τὸν ἔπνιξε, ἔσβυσε τὴ φωνή του.

Ἡ Τζούλια ἦταν φιλενάδα τοῦ Ροζέ. Μὰ ὁ Ροζὲ δὲν εἶχε θελήσει νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ὀφειλέτη, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὰ κλεμένα χαρτονομίσματα. "Ηταν ἡ γυναῖκα του, ἡ Τζούλια;

Τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἀποτελοῦσαν ἕνα δάνειο τοῦ ἑαστοῦ στὴ φιλενάδα του;

Μὰ ἡ Τζούλια δὲν εἶχε ἕνα τόσο μεγάλο ποσόν, γιὰ νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ. Ποιὸς τῆς τὸ εἶχε δώσει λοιπόν;

Κάποιος ἄλλος «φίλος» ἴσως;

Κι' ἂν ἔψαχε αὐτὸς ὁ δολοφόνος;

Ὦ, τὶ σκοτεινὴ ἄβυσσος ἀνοιγότανε τώρα μπροστά του!...

Ἡ Τζούλια, συνένοχος τοῦ δολοφόνου... ἡ Τζούλια, ἡ ἀγαπημένη του γυναίκα!...

Τί εἶχε κάνει λοιπόν, γιὰ νὰ πληρωθῇ μὲ τόσο αἶσχος, αὐτός, ὁ ἀνάπηρος, ὁ τίμιος καὶ καλὸς ἄνθρωπος;...

Μὰ αὐτὸ ξεπερνοῦσε πιὰ τὴν ἀντοχή του. Τὸ τελευταῖο ἐλατήριο τῆς ζωῆς του ἔσπασε...

Μ' ἕνα θαῦμα θάρρους καὶ ὑπέροχης ἀφοσιώσεως, θέλησε ἀκόμα νὰ μιλήσῃ... Μὰ ἡ μνήμη του τὸν ἐγκατέλειψε.

Σωριάστηκε ξαφνικὰ στὸ κάθισμά του, κλείνοντας τὰ μάτια του. καὶ τραύλισε μερικὲς κομμένες λέξεις:

— Ἐπιείκεια.. Ὁ Λαρόκ.. εἶν' ἀθῶος..

Ὁ Ροζὲ θέλησε νὰ τρέξῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀλλ' οἱ χωροφύλακες τὸν ἐμπόδισαν, κρατῶντας τον καρφωτὸ στὴ θέσι του.

Στὸ μεταξύ, μεταφέρανε τὸ λιπόθυμο Νουαρβὶλ στὴν αἴθουσα τῶν μαρτύρων. Κι' ἕνας γιατρὸς ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ — ὁ δόκτωρ Μαρτινὼ — τοῦ πρόσφερε ἀμέσως τὶς πρῶτες βοήθειες.

Μὰ ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος δὲν ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις του. Κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, κυκλοφόρησε ἡ διάδοσι πὼς εἶχε πεθάνει ἀπὸ ρῆξι ἑνὸς ἀνευρύσματος τῆς ἀορτῆς.

"Ηταν ἀληθινὴ ἡ διάδοσι αὐτή. "Οταν τὄμαθε ὁ Λαρόκ, ἔπνιξε τοὺς λυγμούς του μέσα στὰ δάχτυλά του.

Σ' ὅλη τὴν αἴθουσα εἶχε ἁπλωθῇ μιὰ βαθειὰ συγκίνησι. Ὁ δικηγόρος εἶχε πεθάνει γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ φίλο του. Τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ φιλία.

Αὐτὸ πίστευαν ὅλοι. Μὰ ὁ Λαρὸκ μάντευε τὴν ἀλήθεια!

Τὸν εἶχε δῆ νὰ διαβάζῃ τὸ γράμμα ποὺ τοῦ πῆγε ὁ κλητήρας, καὶ νὰ χλωμιάζῃ φριχτά. Τὸν εἶχε δῆ νὰ γυρίζῃ πρὸς τὸ μέρος του, νὰ τὸν κυττάζῃ μ' ἀηδία καὶ περιφρόνησι καὶ νὰ προφέρῃ: «"Ατιμε!... "Ατιμε!...»

Τὰ ἤξερε λοιπὸν ὅλα. Καὶ μπόρεσε νὰ μετρήσῃ ἕνα - ἕνα τοὺς δισταγμοὺς τοῦ δικηγόρου, ὅσο ἡ σιωπή του πρόδινε τὴν ἐσωτερικὴ πάλη του.

Σὲ τέτοιες τραγικὲς καταστάσεις, ὁ νοῦς ἀποκτᾷ μιὰ ἀπίστευτη διορατικότητα καὶ ἀντίληψι... Ὁ Ροζὲ εἶχε διαβάσει μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ Λουσιέν... τοῦ φίλου του ποὺ τὸν εἶχε καταραστῇ καὶ ποὺ εἶχε πεθάνει ἐξ αἰτίας του...

Εἶχε ἤδη προκαλέσει τὸ θάνατο δυὸ ἀνθρώπων: τῆς Ἀνριὲτ καὶ τοῦ Λουσιέν...

Ὅταν λοιπὸν ὁ πρόεδρος τὸν ρώτησε ἂν εἶχε νὰ προσθέσῃ τίποτε γιὰ ὑπεράσπισί του, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε μὲ δυνατὴ φωνή, ποὺ δὲν ἔτρεμε καθόλου:

— Εἶμαι ἔνοχος. Σκότωσα κι' ἔκλεψα. Καταδικάστε με!

Τὸ ἀκροατήριο συνταράχθηκε ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἐκείνη ἐξέλιξι. Μὲ πολὺ κόπο μπόρεσε ὁ πρόεδρος νὰ ἐπιβάλῃ σιωπή. Ὕστερα ἔκαμε μερικὲς ἐρωτήσεις στὸν κατηγορούμενο, ζητῶντας νὰ διευκρινίσῃ τὰ βασικὰ σημεῖα τῆς ὑποθέσεως.

Μὰ ἐκεῖνος περιορίσθηκε στὴν ἴδια πάντα, σταθερὴ κι' ἀμετάβλητη ἀπάντησι:

— Εἶμαι ἔνοχος. Καταδικάστε με!

"Ηθελε νὰ καταδικασθῇ, ὁ δυστυχισμένος. Εἶχε ἀνάγκη νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμα. "Επρεπε νὰ πληρώσῃ γιὰ τὸ θάνατο τῆς Ἀνριέτ, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Λουσιέν.

Οἱ ἔνορκοι ἀποσύρθηκαν γιὰ νὰ συσκεφθοῦν.

Ὁ Λουσιὲν εἶχε μιλήσει στὶς καρδιές τους, κι' ἡ ὄψιμη ὁμολογία τοῦ Λαρὸκ δὲν εἶχε ἐπηρεάσει πολὺ τὴ γνώμη τους.

Εἶχαν μαντέψει κάποιο μυστήριο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Μὰ δίσταζαν, βρίσκονταν σ' ἀμφιβολία. Κι' ἐφόσον ὡφειλαν ν' ἀποφανθοῦν πάνω σὲ θετικὰ γεγονότα, ξαναγύριζαν στὴ μνήμη τους τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ἡ ἀνάκρισι: τὰ ἐνοχοποιητικὰ χαρτονομίσματα, ἡ ἄρνησι τοῦ κατηγορουμένου νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσί τους, ἡ κατάθεσι τῆς Βικτουάρ, ἡ παράξενη συμπεριφορὰ μητέρας καὶ κόρης.

Τέλος, οἱ ἔνορκοι ξαναγύρισαν στὴν αἴθουσα κι' ὁ πρόεδρός τους διάβασε τὴν ἐτυμηγορία τους: Εἶχαν κηρύξει τὸν κατηγορούμενο ἔνοχο. ἀλλὰ μὲ ἐλαφρυντικά.

Ὁ Λαρὸκ ἄκουσε τὴν ἀπόφασί τους.

"Αν εἶχε ζήσει ὁ Λουσιέν, ἴσως νὰ ἔσωζε τὴν ἐλευθερία του! Μὰ εἶχε πεθάνει, ἀφίνοντας ἀσυμπλήρωτο τὸ ἔργο του.

Ὡστόσο, τοῦ ἔσωσε τὸ κεφάλι, τὸν γλύτωσε ἀπ' τὴ λαιμητόμο.

Τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ ἰσόβια δεσμά...

Ὁ κόσμος βγῆκε ἀπ' τὴν αἴθουσα. Βουβός.

— Δίκηο!... Εἶναι δίκηο! ψιθύρισε ὁ Ροζέ, ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουνε.

"Υστερα τὸν εἶδαν νὰ φεύγῃ, ἀνάμεσα στοὺς χωροφύλακες, καμπουριαστός. μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό...

ΙΓ΄

Ὁ Ἀντριὲν Μπεναντί, ὁ θεῖος τῆς Ἀνριέτ, εἶχε ἕνα χτιρίο στὸ Λαβαλντιέ, στὰ βουνὰ τῶν Ἀρδεννῶν. Ἐκεῖ εἶχε πάρει τὴ Σουζάν.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ καὶ τὴν παρέλαβε ἡ κ. Μπεναντί, ποὺ τὴν ἀγάπησε ἀμέσως ὅσο ἄλλοτε μιὰ κόρη της ποὺ εἶχε πεθάνει μικρή. ἡ Σουζὰν ἔπεσε ἄρρωστη.

Οἱ τρομερὲς συγκινήσεις τῆς ἀνακρίσεως καὶ τῆς δίκης, ποὺ τὴν εἶχαν κρατήσει ὡς τότε σὲ συνεχῆ ἔξαψι καὶ ἀγωνία, τὴσει ὡς τότε σὲ συνεχῆ ἔξαψι καὶ ἀγωνία, τήσει ὡς τότε σὲ συνεχῆ ἔξαψι καὶ ἀγωνία, τὴν κεραυνοβολοῦσαν τώρα ποὺ εἶχαν τελειώσει.

"Ενας δυνατὸς ἐγκεφαλικὸς πυρετὸς ἔβαλε σὲ κίνδυνο τὴ ζωή της.

Μὰ δυὸ νέοι γιατροί, οἱ δόκτορες Μορὼ καὶ Λαπιέρ, τὴν περιποιήθηκαν μ' ἀληθινὴ ἀφοσίωσι.

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες. πάλευε μὲ τὸ θάνατο. "Ηταν τόσο λεπτοκαμωμένη κι' ἀδύνατη, ὥστε ἡ ἀρρώστεια τὴν τσάκιζε. "Εμενε κάποτε ὧρες ὁλόκληρες λιπόθυμη, σὰν πεθαμένη. Κι' ὅταν συνερχότανε, τὴν κυρίευε ἕνα εἶδος μανίας, ποὺ τὴν ἄφινε ὕστερα ἀκόμα πιὸ ἐξαντλημένη, ἀνίκανη ν' ἀνασάνῃ...

Πάνω στὸ παραμιλητὸ τοῦ πυρετοῦ της, τραύλιζε συχνὰ φράσεις ἀκατάληπτες, ἀναφέροντας τὰ ὀνόματα τοῦ πατέρα της, τῆς μητέρας της, τοῦ Λαρουέτ, τοῦ Λαρὸκ, ποὺ εἶχαν ἀνακατευτῇ στὴ ζωή της τὶς τελευταῖες μέρες...

Ἐπιτέλους, ἔγινε καλά. Ὁ πυρετός της πέρασε. Σηκώθηκε.

Ὁ ἥλιος κι' ὁ καθαρὸς βουνήσιος ἀέρας βοήθησαν ὥστε ν' ἀναρρώσῃ τελείως σ' ἕνα μῆνα.

Ὁ θεῖος Μπεναντὶ δὲν εἶχε κρύψει ἀπ' τοὺς δυὸ γιατροὺς τοὺς λόγους ποὺ εἶχαν προκαλέσει αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια της.

—"Ισως, ὅταν συνέλθῃ. δὲν θὰ θυμᾶται πιὰ αὐτὸ τὸ δρᾶμα, εἶπε ὁ δόκτωρ Μορώ. Εἶναι κάτι ποὺ συμβαίνει συχνά.

Κι' ὁ συνάδελφός του πρόσθεσε:

— Θἄταν εὐτυχία γι' αὐτήν!

Καὶ πραγματικά, ἔγινε αὐτὸ ποὺ εἶχαν προβλέψει: Μετὰ τὴ θεραπεία της, ἡ Σουζὰν φάνηκε πὼς τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα.

Στὴν ἀρχή, ἦταν λίγο ἀνήσυχη, γιατὶ ὑπῆρχε κάποιο κενὸ στὴ ζωή της, σὰν μιὰ ἔλλειψι συνεχείας. Φαινότανε ν' ἀναζητῇ μέσα στὸ νοῦ της τί εἶχε συμβῇ προηγουμένως.

Ἡ κ. Μπεναντί, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ μητρικὴ στοργὴ τὸ ξύπνημα τῆς ἀντιλήψεως τῆς μικρῆς, καθωδήγησε τὶς προσπάθειές της αὐτές: Τῆς εἶπε πὼς ὁ πατέρας της κι' ἡ μητέρα της εἶχαν φύγει γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι καὶ πὼς θ' ἀργοῦσε πολὺ νὰ τοὺς ξαναδῇ...

Ἡ Σουζὰν τὴν ἄκουγε προσεκτικά, μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι στὴ ματιά της.

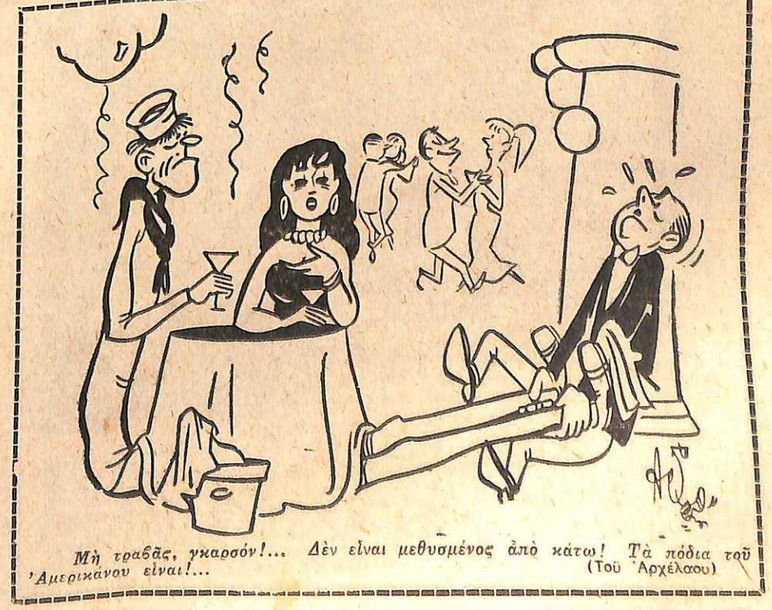
Δὲν ἀπάντησε τίποτε, δὲν ἔκαμε καμιὰ παρατήρησι, καμμιὰ ἐρώτησι.

Σιγὰ - σιγά, ὅσο ξαναγύριζε ἡ ὑγεία της, εὕρισκε πάλι τὸ χαμόγελό της καὶ τὰ χρώματα τοῦ προσώπου της.

Ὁ Μπεναντὶ κι' ἡ γυναῖκα του ἦσαν ἥσυχοι πιὰ γι' αὐτήν.

— Ξέχασε! ἔλεγαν μεταξύ τους.

"Ισως ὅμως δὲν θἄταν τόσο ἥσυχοι, ἂν τὴν ἔβλεπαν στὶς στιγμὲς τῆς μοναξιᾶς της, ὅταν ἡ φυσιογνωμία της ἔπαιονε μιὰ ἔκφρασι πρωΐμης σοβαρότητος καὶ τὸ μέτωπό της αὐλακωνόταν ἀπὸ ρυτίδες...

Μὴ τραβᾶς, γκαρσόν!... Δὲν εἶναι μεθυσμένος ἀπὸ κάτω! Τὰ πόδια τοῦ Ἀμερικάνου εἶναι!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ὁ χειμῶνας ἔφτασε, πέρασέ, ἦρθε τὸ καλοκαίρι, κι' ὕστερα πάλι ὁ χειμώνας. Ἐδῶ κι' ἑνάμισυ χρόνο, ὁ Ροζὲ Λαρὸκ βρισκόταν στὰ κάτεργα.

Ἔπεφτε χιόνι ἀπὸ πολλὲς μέρες, κι' ἡ παγωνιὰ τὸ εἶχε σκληρύνει, Σκέπαζε τὰ δέντρα, ἔπνιγε τοὺς κρότους τῶν μηχανῶν καὶ τῶν σφυριῶν. Ὡστόσο, ἡ ἐργασία συνεχιζότανε κανονικά. Ἀπ' τὶς ψηλὲς τουβλοχτισμένες καπνοδόχες ἀνέβαιναν μαῦρα σύννεφα καπνοῦ, σκιάζοντας τὸ γαλανὸ οὐρανό, πάνω ἀπ' τὶς σκεπὲς τῶν κτιρίων.

Εἶχε φτάσει ἡ νύχτα. Ἀκόμα πιὸ γαλήνια ἀπ' τὴν ἡμέρα. Τὸ χιόνι φαινότανε πιὸ ἄσπρο, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Οἱ καπνοδόχες ξερνούσανε τώρα μυριάδες σπίθες, ποὺ ἔσκαζαν στὸν ἀέρα σὰν πυροτεχνήματα. Κάπου - κάπου δέ, ἀνέβαιναν καὶ κόκκινες φλόγες, σὰν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ πετάξουν πρὸς τὰ ἄστρα.

Τὸ κρῦο ἦταν δυνατό, κι' ὅλα τὰ σπίτια μένανε κατάκλειστα. Τὰ παράθυρα ὅμως ἦσαν φωτισμένα.

Ἡ νύχτα, ἡ παγωνιὰ καὶ τὸ χιόνι βύθιζαν σὲ νάρκη τὸ Λαβαλντιέ.

Ἡ ὥρα ἦταν 10 περίπου. Ψυχὴ στοὺς δρόμους. Μόνο οἱ ἐργάτες βγαίνανε κάπου - κάπου ἀπ' τὸ χυτήριο, μαῦροι ἀπ' τὸν καπνὸ καὶ μουσκεμένοι στὸν ἱδρώτα, γυμνοὶ ὡς τὴ μέση, περνῶντας ἀπότομα ἀπ' τὴν πνιγηρὴ ζέστη στὸ δυνατὸ κρῦο.

Ὅταν ἄνοιγαν ἔτσι οἱ πόρτες τοῦ χυτηρίου, φαινότανε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ ἐσωτερικὸ του, κόκκινο σὰν ἀναμμένος φοῦρνος, ὅπου σάλευαν εἴκοσι δαιμόνια, παίζοντας μὲ τὶς φλόγες...

Κατὰ τὶς 10½, φάνηκε ἕνας ἄντρας, κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Εἶχε κατεβῆ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀπ' τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ τοῦ Μοντερμέ.

Προχώρησε ἀργὰ δίπλα στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, πάνω στὸ παθνέο καὶ σχεδὸν ἀπάτητο χιόνι.

Ἦταν ψηλός, μὰ περπατοῦσε σκυφτός, σὰν νὰ βαστοῦσε στοὺς ὤμους του ἕνα βαρύτατο φορτίο. Ὁ κατεβασμένος γύρος τοῦ καπέλλου του φαινότανε σὰν νὰθελε νὰ κρύψη τὸ πρόσωπό του.

Εἶχε τυλιγμένο ἕνα μαντῆλι γύρω στὸ λαιμό του. Δὲν φοροῦσε παλτό. Τὰ φθαρμένα ροῦχα του δὲν ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπ' τὸ κρῦο.

Ἀκουμποῦσε σ' ἕνα ραβδί, κομμένο ἀπὸ κάποιο δέντρο.

Φαινότανε πὼς δὲν ἦταν πολὺ βέβαιος γιὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε, γιατὶ σταμάτησε ἐπανειλημμένως καὶ κύτταξε γύρω του, γιὰ νὰ προσανατολισθῆ.

Οἱ πνιγμένοι κρότοι τοῦ χυτηρίου τὸν καθοδηγοῦσαν.

Ὅταν ἔφτασε στὸ Λαβαλντιέ, πλησίασε σ' ἕνα ὑαλουργεῖο καὶ εἶπε σ' ἕνα ἐργάτη ποὺ βρισκότανε στὴν αὐλή:

— Μὲ συγχωρῆτε, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ πληροφορία...

—Ὅ,τι θέλεις, καλέ μου ἄνθρωπε,ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ προθυμία.

— Μήπως ξέρετε ποῦ βρίσκεται τὸ χυτήριο τοῦ κ. Ἀντριὲν Μπεναρντί;

— Καὶ ποιὸς δὲν τὸ ξέρει; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡστόσο, ὅτι μὲ τέτοιο διαβολόκαιρο, δὲν θὰ βρῆς στοὺς δρόμους οὔτε γάτα, γιὰ νὰ σὲ ὁδηγήσῃ!

Κι' ὁ ἐργάτης βγῆκε ἀπ' τὴν αὐλὴ καὶ προχώρησε λίγο σ' ἕνα δρομάκι, ὅπου τὸ χιόνι ἦταν μαυρισμένο ἀπὸ καρβουνόσκονη. Ὕστερα ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του μιὰ κατεύθυνσι καὶ εἶπε:

—Τράβα ὁλόϊσια, καὶ θὰ βρῆς μπροστά σου τὸ χυτήριο.

Ὁ ξένος τὸν εὐχαρίστησε. Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, εἶχε φτάσει στὸν προορισμό του.

Ἀντὶ ὅμως νὰ μπῆ ἀμέσως στὸ χυτήριο, ἔκαμε τὸ γύρο του, σὰν νὰ φοβότανε, ἢ σὰν κλέφτης ποὺ ἀναζητοῦσε καμμιὰ κρυμένη πόρτα.

Σταμάτησε γιὰ λίγο κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο, κάθησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ φάνηκε νὰ σκέπτεται.

Πέρασαν ἔτσι μερικὰ λεπτά. Ξαφνικά, ἕνα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο του καὶ τὸν τράνταξε δυνατά. Συγχρόνως, τοῦλεγε μιὰ τραχειὰ φωνή:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, τοῦ λόγου σου;

Ὁ ξένος σηκώθηκε καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μ' ἕνα ψηλὸ γέρο, ποὺ τὸν κύτταξε φιλύποπτα.

— Εἴσαστε ὁ κ. Ἀντριὲ Μπεναρντί... τοῦ εἶπε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—'Ολόκληρος! Μὰ ἐσὺ ποιὸς εἶσαι;

Ὁ ἄγνωστος κύτταξε γύρω του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τὸν ἄκουγε κανείς. Ὕστερα ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ πρόφερε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ πνιγμένους λυγμούς:

—Ὁ Ροζὲ εἶμαι, θεῖε μου... Δὲν μὲ γνωρίζετε λοιπόν;

Ὁ Μπεναρντὶ ἔκαμε ἀπότομα ἕνα βῆμα πίσω. Ὕστερα ἔπιασε ἀπ' τὰ δυὸ μπράτσα τὸ Ροζὲ καὶ τὸν κύτταξε ἀπὸ πολὺ κοντά, ἀμίλητος, σὰν ν' ἀμφέβαλλε ἀκόμα, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ πιστέψη...

— Ἐσύ;... εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή. Ἐσὺ ἐδῶ;... ἐλεύθερος;...

— Ναί, ἐγώ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Κι' ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ εὐκολώτερα ὁ Μπεναρντί. Ὕστερα ρώτησε ζωηρά, σὰ νάταν αὐτὴ ἡ μοναδική του σκέψι:

— Κι' ἡ Σουζάν;... ἡ κόρη μου;... Τί κάνει;

— Ἡσύχασε, εἶναι πολὺ καλά.

Ὁ Ροζὲ Λαρὸκ ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι. Εἶχε φοβηθῆ, φαίνεται, καμμιὰ καινούργια δυστυχία...

Οἱ δυὸ ἄντρες σώπασαν γιὰ λίγο. Ὕστερα ὁ Μπεναρντὶ εἶπε:

— Ἔλα γρήγορα, πᾶμε στὸ σπίτι. Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ πρέπη νὰ σὲ δῆ κανείς...

— Ὄχι. Ἂν μὲ δοῦν, εἶμαι χαμένος!

— Στὸ σπίτι μου, θὰ μπορέσουμε νὰ κουβεντιάσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.. Περίμενέ με ἐδῶ ἕνα λεπτό. Πάω νὰ δώσω ὁδηγίες στοὺς ἐργάτες καὶ θὰ ξανάρθω ἀμέσως.

Καὶ μπῆκε στὸ χυτήριο, σὰν νὰ χανόταν μέσα σ' ἕνα βάραθρο ἀπὸ φλόγες.

Πέρασαν πέντε λεπτά. Ὕστερα ὁ Μπεναρντὶ ξαναγύρισε καὶ εἶπε:

— Ἔλα τώρα.

Καὶ τὸν τράβηξε μαζί του, σιωπηλά.

Τὸ σπίτι του δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπ' τὸ χυτήριο. Ἡ γυναίκα του δὲν εἶχε πλαγιάσει ἀκόμα. Τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα.

Ὅταν εἶδε νὰ μπαίνῃ ὁ ἄντρας της, χλωμὸς καὶ ταραγμένος, μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀλήτης, ἡ κ. Μπεναρντὶ σηκώθηκε κι' ἔκαμε μιὰ κίνησι τρόμου.

Ὁ Μπεναρντὶ ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα. Ἔπειτα ἔδειξε τὸ Ροζὲ στὴ γυναίκα του καὶ τῆς ἐξήγησε:

—Εἶν' ὁ Λαρόκ, ὁ ἄντρας τῆς Ἀνριέτ, ὁ πατέρας τῆς Σουζάν!

Ὅπως κι' ὁ ἄντρας της πρὶν ἀπὸ λίγο, ἡ κ. Μπεναρντὶ τραύλισε:

—Ἐσεῖς, ἐδῶ;... ἐλεύθερος;

Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, γιατὶ δὲν τὸν εἶχε δῆ ποτέ της.

Ὁ Λαρὸκ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του, μὴ ἔχοντας πιὰ τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ. Ὕστερα ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ψιθύρισε:

—Τὴ Σουζάν... θέλω τὴ Σουζάν!

Ὁ Μπεναρντὶ κι' ἡ γυναίκα του κυττάχτηκαν. Φοβόντουσαν πὼς εἶχε ἔρθει νὰ τοὺς πάρῃ τὸ παιδί!

—Κοιμᾶται, ἀπάντησε ἡ καλὴ γυναῖκα.

—Ὤ, δὲν θὰ τὴν ξυπνήσω, σᾶς τ' ὁρκίζομαι! Δὲν θὰ κάνω καθόλου θόρυβο... Μὰ ἀφῆστε με νὰ τὴ δῶ, νὰ τὴ χορτάσω μὲ τὰ μάτια! Φοβόμουνα τόσο πὼς δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα ποτέ πιά!

Ἡ κ. Μπεναρντὶ δίστασε λίγο. Ὁ Λαρὸκ εἶχε ἑνώσει τὰ χέρια του ἱκετευτικά. Τέλος, ἡ γερόντισσα ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ τοῦ ἔκαμε νόημα. Ἐκεῖνος πῆγε κοντά, πατῶντας στὰ νύχια.

Εἶδε μιὰ δμορφη, κάτασπρη καμαρούλα, καὶ στὸ βάθος τὸ ἄσπρο κρεβάτι ὅπου κοιμόταν ἡ Σουζάν.

Ἔκαμε μερικὰ βήματα, τρεκλίζοντας ἀπ' τὴ συγκίνησι. Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ κύτταξε μὲ λαχτάρα τὴ μικρούλα.

Τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της ἀναπαυότανε στὸ μαξιλάρι. Κοιμότανε τόσο ἤρεμα, ὥστε δὲν ἀκουγότανε κἂν ἡ ἀναπνοή της.

Κι' ἔβλεπε, φαίνεται, κάποιο ὡραῖο ὄνειρο, γιατὶ χαμογελοῦσε στὸν ὕπνο της.

Ὁ Ροζὲ Λαρὸκ ἔσκυψε ἀκόμα πιὸ πολύ, Τὰ χείλη του ἄγγιξαν ἀνάλαφρα τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ Σουζὰν ἔκαμε μιὰ κίνησι, μισάνοιξε τὰ μάτια της καὶ γύρισε ἀπ' τὸ ἄλλο πλευρό, ἀλλὰ δίχως νὰ ξυπνήσῃ.

Ὁ Λαρὸκ βγῆκε ἀθόρυβα ἀπ' τὴν κάμαρά της. Ἡ κ. Μπεναρντὶ βεβαιώθηκε πὼς τὸ κοριτσάκι κοιμότανε πάντα ἤσυχα, κι' ἔπειτα ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

Ὁ Ροζὲ εἶχε καθήσει τώρα μπροστὰ στ ἀναμμένο τζάκι κι' ἔκλαιγε σιωπηλά.

Ἡ καρδιά του εἶχε ἀναστατωθῆ, βλέποντας τὴν κόρη του, ποὺ τὴν εἶχε στερηθῆ ἐνάμισυ χρόνο, γιατὶ τοὺς ἔχε χωρίσει ἡ ἀτιμωτικὴ καταδίκη του, καὶ νόμιζε πὼς δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε ποτὲ πιά..

Ὕστερα σταμάτησαν ξαφνικὰ τὰ δάκρυά του, κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, στὸ στῆθος του, βογγώντας πονεμένα. Ζαλίστηκε, κλονίστηκε, ἕτοιμος νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ κάθισμά του. Μὰ ὁ Μπεναρντὶ πρόλαβε νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Καὶ τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ στ' αὐτί, πολὺ σιγά, σὰν ντροπιασμένος:

—Σᾶς παρακαλῶ... λίγο ψωμί... ἔχω τρεῖς μέρες νηστικός!

ΙΕ΄

Ἀφοῦ ἔφαγε λίγο κι' ἤπιε ἕνα ποτῆρι κρασί, ὁ Ροζὲ φάνηκε πὼς συνῆλθε κάπως. Κύτταξε τότε τὸ ἀντρόγυνο, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ πονεμένη ἔκπληξι, καὶ εἶπε:

— Σίγουρα θ' ἀναρωτιόσαστε πῶς συμβαίνει νὰ βρίσκωμαι ἐδῶ, ἑνάμισυ χρόνο μετὰ τὴν καταδίκη μου σὲ ἰσόβια δεσμά.

— Δραπετεύσατε λοιπόν; ρώτησε ἡ κ. Μπεναρντί.

—Ἔξη μῆνες ἀφοῦ ἔφτασα στὰ κάτεργα τῆς Νέας Καληδονίας, κατάφερα νὰ δραπετεύσω, μαζὶ μὲ πέντε πολιτικοὺς καταδίκους. Ταξείδεψα μὲ διάφορα καράβια, ἄλλοτε σὰν ναύτης, ἄλλοτε σὰν μηχανικός, ἢ σὰν καμαρότος. Ἔφτασα στὴν Ἀμερική, ὅπου ἔμεινα ἕνα χρόνο περίπου. Καὶ βρήκα δουλειὰ σ' ἕνα καλὸ ἐργοστάσιο.

»Ξέρετε πὼς εἶχα ἀρχίσει ἀλλοτε τὴν καρριέρα μου ἀπὸ ἁπλὸς ἐργάτης. Ἡ δουλειὰ ἔδεν μὲ τρομάζει... Εἶχα ἐξασφαλίσει ἔτσι τὴ ζωή μου. Μὰ δὲν εἶχα παρὰ ἕνα σκοπό: νὰ ξαναδῶ τὴν κόρη μου! Ἔκανα λοιπὸν οἰκονομίες, γιὰ νὰ πληρώσω τὸ ναῦλο τῆς ἐπιστροφῆς μου στὴ Γαλλία.

»Ὅταν μάζεψα ἀρκετά, μπαρκάρισα σ' ἕνα πλοῖο ποὺ πήγαινε στὴν Ἀμβέρσα. Θἄμουν ἀσφαλέστερος ἐκεῖ, στὸ Βέλγιο... Ἤξερα ἀπ' τὸ Λουσιὲν ντὲ Νουαρβίλ πὼς εἴχατε ἀναλάβει ἐσεῖς τὴ Σουζάν. Ἐφόσον λοιπὸν τὸ Λαβαλντιὲ ἀπέχει μόνο μερικὰ χιλιόμετρα ἀπ' τὰ σύνορα, δὲν θὰ διέτρεχα πολὺ κίνδυνο.

»Τὰ λεφτὰ ὅμως ποὺ εἶχα μαζέψει, φτάνανε ἴσα - ἴσα γιὰ τὸ ταξεῖδι μου. Στὴν Ἀμβέρσα λοιπὸν βρέθηκα δίχως πεντάρα. Κι' ἤρθα ἀπὸ κεῖ μὲ τὰ πόδια, ζητιανεύοντας στὸ δρόμο. Ἔτσι μάζεψα πάλι μερικὰ λεφτὰ καὶ μπόρεσα νὰ πάρω τὸ τραῖνο ἀπ' τὸ Ζιβέ. Μὲ τὸ σιδηρόδρομο, εἶχα λιγώτερο φόβο, παρὰ στοὺς μεγάλους δρόμους, ὅπου μποροῦσε νὰ μοῦ ζητήσουνε τὰ χαρτιά μου οἱ χωροφύλακες.

»Νὰ πῶς ἔφτασα ἐδῶ, σὲ τέτοια χάλια!

— Καὶ τί σκοπεύεις τώρα, νὰ κάνῃς; ρώτησε διστακτικὰ ὁ Μπεναρντί.

—Ὤ, μὴ φοβόσαστε πὼς θὰ σᾶς δώσω βάρος γιὰ πολύ! Δὲν θέλω ἄλλοστε νὰ σᾶς ἐκθέσω. Γιατὶ θὰ ἐκτεθῆτε, βέβαια ἂν γίνῃ γνωστὸ στὸ χωριὸ πὼς δώσατε ἄσυλο σ' ἕνα δραπέτη τῶν κατέργων...

Ὁ Ροζὲ μιλοῦσε μὲ κάποια πικρία.

— Πιστεύεις ἀληθινὰ πὼς ἔχω αὐτὸ τὸ φόβο; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπεναρντί

— Εἶναι δικαίωμά σας. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ παραπονεθῶ...

—Ὅταν σὲ ρώτησα τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς, ἐννοοῦσα ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά σου. Γιατὶ ὑποθέτω πὼς δὲν θὰ κάνῃς ποτὲ τὴν τρέλα νὰ μείνῃς στὴ Γαλλία, ἕνα χρόνο μετὰ τὴν καταδίκη σου!

—Ἀσφαλῶς δὲν θὰ μείνω στὴ Γαλλία. Θὰ ξαναφύγω, ἀπόψε κι' ὅλας. Μονάχα θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε τίποτε ροῦχα καθαρὰ καὶ λίγα λεφτά... Τὰ λεφτὰ δὲν τὰ θέλω γιὰ μένα... Θὰ ζητιάνευα καὶ πάλι, ἂν ἤμουνα μόνος μου, καὶ θὰ γινόμουνα ναύτης σὲ κανένα πλοῖο, γιὰ νὰ γυρίσω στὴν Ἀμερική... Μὰ ἡ Σουζὰν θὰ ὑπέφερε πολύ, μὲ μιὰ τέτοια ζωή, μέσ' στὸ χειμῶνα καὶ τὸ κρῦο!

— Γιατὶ μιλᾶς γιὰ τὴ Σουζάν;

—Ἤρθα νὰ πάρω τὴν κόρη μου!

— Θέλεις... θέλεις νὰ μᾶς τὴν πάρῃς;...

— Γιατὶ σᾶς φαίνεται παράξενο; Δὲν εἶναι δικαίωμά μου;

— Δικαίωμά σου; Δυστυχισμένε! Πῶς μπορεῖς νὰ διεκδικήσῃς αὐτὸ τὸ δικαίωμα;... Ἡ καταδίκη σου σὲ ἀπέκλεισε ἀπ' τὸν κόσμο, ἀπ' τὴν κοινωνία, σ' ἔθεσε ἐκτὸς νόμου!

Οἱ Μπεναρντὶ κυττάζονταν, ἀναστατωμένοι. Ὅπως εἴπαμε, εἶχαν ἀγαπήσει τὴ Σουζὰν σὰν δική τους κόρη. Παίρνοντάς την τώρα ὁ Ροζέ, θἄταν σὰν νὰ τοὺς ξεκολλοῦσε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν καρδιά τους.

— Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴ Σουζάν, εἶπε ὁ Λαρόκ.

—Ἡ Σουζὰν θὰ μείνῃ κοντά μας. Ἔχει βρῆ ἐδῶ τὴ γαλήνη, τὴν ἀνεσι, τὴν εὐτυχία. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ τῆς τὰ δώσῃς, ὅλ' αὐτά;

— Θὰ προσπαθήσω. Εἶμαι νέος, δυνατός. Ἡ ζωὴ δὲν τελείωσε γιὰ μένα.

— Μὰ θὰ βρῆ ἐδῶ κάτι ποὺ ἐσὺ δὲν θὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ τῆς προσφέρῃς.

— Θεῖε μου!

— Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα ὄνομα ἔντιμο, ἀκηλίδωτο!

— Μὲ καταδίκασαν, θεῖε μου, μὰ εἶμαι ἀθῶος!...

Ὁ Μπεναρντὶ τὸ εἶχε πῆ πάντα, τὸ εἶχε πιστέψει, κι' ὅμως τώρα ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀμφιβολίας. Φάνηκε σκληρός.

— Μένεις πάντως στιγματισμένος, ἀπάντησε.

Ὁ Ροζὲ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ λίγο.

— Καταλαβαίνω γιατὶ θέλετε νὰ κρατήσετε τὴ Σουζάν, εἶπε ἐπιτέλους. Σᾶς καταλαβαίνω... καὶ σᾶς ἀγαπῶ περισσότερο γι' αὐτό. Μὰ ἡ κόρη μου εἶναι ἡ μοναδική μου ἐλπίδα, ἡ μόνη μου χαρά... ἡ μόνη δύναμι ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ συγκρατήσῃ στὴ ζωὴ καὶ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ πεθάνω!

»Τὴ θέλω, μοῦ χρειάζεται! Ἄλλωστε, θὰ σᾶς καθησυχάσω καὶ τοὺς δυό, ὥστε νὰ εἴσαστε βέβαιοι πῶς, δίνοντάς μου πίσω τὴν κόρη μου, δὲν τὴ δίνετε σ' ἕνα δολοφόνο, οὔτε σ' ἕνα κλέφτη... Θὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ κάτι ποὺ δὲν φανέρωσα οὔτε στὸ Λουσιὲν ντὲ Νουαρβίλ, οὔτε στοὺς δικαστές.

»Θὰ μ' ἔσωζε αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι. Ἀλλὰ ἡ τιμὴ μοῦ ἀπαγόρευε νὰ μιλήσω. Θὰ τὴν κάμω τώρα σὲ σᾶς, γιὰ νὰ καταλάβετε πὼς ἔχω πάντα ἀναλάβει ἐσεῖς τὴ Σουζάν. Ἐφόσον λοιπὸν τὸ Λαβαλντιὲ ἀπέχει μόνο μερικὰ χιλιόμετρα ἀπ' τὰ σύνορα, δὲν θὰ διέτρεχα πολὺ κίνδυνο.

»Τὰ λεφτὰ ὅμως ποὺ εἶχα μαζέψει, φτάνανε ἴσα - ἴσα γιὰ τὸ ταξεῖδι μου. Στὴν Ἀμβέρσα λοιπὸν βρέθηκα δίχως πεντάρα. Κι' ἤρθα ἀπὸ κεῖ μὲ τὰ πόδια, ζητιανεύοντας στὸ δρόμο. Ἔτσι μάζεψα πάλι μερικὰ λεφτὰ καὶ μπόρεσα νὰ πάρω τὸ τραῖνο ἀπ' τὸ Ζιβέ. Μὲ τὸ σιδηρόδρομο, εἶχα λιγώτερο φόβο, παρὰ στοὺς μεγάλους δρόμους, ὅπου μποροῦσε νὰ μοῦ ζητήσουνε τὰ χαρτιά μου οἱ χωροφύλακες.

»Νὰ πῶς ἔφτασα ἐδῶ, σὲ τέτοια χάλια!

— Καὶ τί σκοπεύεις τώρα, νὰ κάνῃς; ρώτησε διστακτικὰ ὁ Μπεναρντί.

—Ὤ, μὴ φοβόσαστε πὼς θὰ σᾶς δώσω βάρος γιὰ πολύ! Δὲν θέλω ἄλλοστε νὰ σᾶς ἐκθέσω. Γιατὶ θὰ ἐκτεθῆτε, βέβαια ἂν γίνῃ γνωστὸ στὸ χωριὸ πὼς δώσατε ἄσυλο σ' ἕνα δραπέτη τῶν κατέργων...

Ὁ Ροζὲ μιλοῦσε μὲ κάποια πικρία.

— Πιστεύεις ἀληθινὰ πὼς ἔχω αὐτὸ τὸ φόβο; διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπεναρντί

— Εἶναι δικαίωμά σας. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ παραπονεθῶ...

—Ὅταν σὲ ρώτησα τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς, ἐννοοῦσα ποιὰ εἶναι τὰ σχέδιά σου. Γιατὶ ὑποθέτω πὼς δὲν θὰ κάνῃς ποτὲ τὴν τρέλα νὰ μείνῃς στὴ Γαλλία, ἕνα χρόνο μετὰ τὴν καταδίκη σου!

—Ἀσφαλῶς δὲν θὰ μείνω στὴ Γαλλία. Θὰ ξαναφύγω, ἀπόψε κι' ὅλας. Μονάχα θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε τίποτε ροῦχα καθαρὰ καὶ λίγα λεφτά... Τὰ λεφτὰ δὲν τὰ θέλω γιὰ μένα... Θὰ ζητιάνευα καὶ πάλι, ἂν ἤμουνα μόνος μου, καὶ θὰ γινόμουνα ναύτης σὲ κανένα πλοῖο, γιὰ νὰ γυρίσω στὴν Ἀμερική... Μὰ ἡ Σουζὰν θὰ ὑπέφερε πολύ, μὲ μιὰ τέτοια ζωή, μέσ' στὸ χειμῶνα καὶ τὸ κρῦο!

— Γιατὶ μιλᾶς γιὰ τὴ Σουζάν;

—Ἤρθα νὰ πάρω τὴν κόρη μου!

— Θέλεις... θέλεις νὰ μᾶς τὴν πάρῃς;...

— Γιατὶ σᾶς φαίνεται παράξενο; Δὲν εἶναι δικαίωμά μου;

— Δικαίωμά σου; Δυστυχισμένε! Πῶς μπορεῖς νὰ διεκδικήσῃς αὐτὸ τὸ δικαίωμα;... Ἡ καταδίκη σου σὲ ἀπέκλεισε ἀπ'

ΑΘΛΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Καναδὸς φακίρης Ράντι, ἡλικίας 27 χρόνων, ἔμεινε κλεισμένος μέσα σ' ἕνα σιδερένιο κιβώτιο βυθισμένο στὸ νερὸ ἐπὶ μιὰ ὥρα καὶ 40 λεπτά, καταφερνίποντας ἔτσι κατὰ 13 λεπτὰ τὸ ρεκὸρ ποὺ εἶχε ἐπιτύχει τὸ 1926 ὁ περίφημος Οὐὴντίνι. Ὁ ἄθλος αὐτὸς πραγματοποιήθηκε στὸ πανδοχεῖο Σέλτον. Τὸ κιβώτιο, βάρους 500 κιλῶν, κλείστηκε ἑρμητικὰ καὶ βυθίστηκε κατόπιν στὸ νερὸ μπροστὰ σὲ πολλοὺς θεατές. Γύρω ἀπὸ τὸν φακίρη, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας τὴν ὥρα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ χαλύβδινο φέρετρό του, διακρίνονται ἑξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: ὁ βοηθός του Φράνκ Σανσέξ, ὁ Τζώρτζ Κόυκ γραμματεὺς τῆς ἑνώσεως τῶν Ἀμερικανῶν θαυματοποιῶν, ὁ δόκτωρ Μπ. Τζίλμπερτ καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς γυμναστικῆς Φράνκ Σεντίτα.

ΘΑ ΓΙΝΗ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΣΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Σύμφωνα μὲ τὸ περσικὸ σύνταγμα, ἂν ἡ σύζυγος τοῦ Σάχη τῆς Περσίας, δὲν τοῦ δώσῃ διάδοχο μέσα σὲ μιὰ πενταετία, τότε ὁ γάμος διαλύεται αὐτομάτως. Στὶς 12 Φεβρουαρίου συμπληρώθηκαν πέντε χρόνια ἀφ' ὅτου ὁ Σάχης παντρεύτηκε τὴν ὡραία Σοράγια, χωρὶς ἡ τελευταία νὰ τοῦ χαρίσῃ παιδί. Ὁ Σάχης ὅμως εἶναι τόσο ἐρωτευμένος μαζί της, ὥστε δὲν φαίνεται διατεθειμένος νὰ τὴν ἀποχωριστῇ. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, μιὰ ἀπὸ τὶς λύσεις ποὺ συζητοῦνται σήμερα στὴν Τεχεράνη εἶναι καὶ ἡ ἀνακήρυξις σὲ διάδοχο τοῦ θρόνου τῆς κόρης τοῦ Σάχη Σαχνάζ, ποὺ εἶναι 15 χρόνων. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ τροποποιηθῇ τὸ σύνταγμα, τὸ ὁποῖο, ὡς ἔχει σήμερα, δὲν ἐπιτρέπει σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ ἀνέβῃ στὸ θρόνο. Στὴ φωτογραφία μας ἡ πριγκήπισσα Σαχνάζ ἀνάμεσα στὶς ἀδελφὲς τοῦ πατέρα της πριγκήπισσες Σαμὲ καὶ Σαχνάζ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Εἰς τοὺς ἀγαπητούς κ. Νίκον Κλωνῆν καὶ δίδα Ζωζὼ Σπανοῦ, οἱ ὁποῖοι ἠρραβωνίσθησαν εἰς Αἴγιον, εὐχόμεθα ταχείαν τὴν στέψιν.

Οἶκον. Ραφ. Παρίτση

Ὁ χειμῶνας ἔφτασε, πέρασέ, ἦρθε τὸ καλοκαίρι, κι' ὕστερα πάλι ὁ χειμώνας. Ἐδῶ κι' ἑνάμισυ χρόνο, ὁ Ροζὲ Λαρὸκ βρισκόταν στὰ κάτεργα.

Ἔπεφτε χιόνι ἀπὸ πολλὲς μέρες, κι' ἡ παγωνιὰ τὸ εἶχε σκληρύνει, Σκέπαζε τὰ δέντρα, ἔπνιγε τοὺς κρότους τῶν μηχανῶν καὶ τῶν σφυριῶν. Ὡστόσο, ἡ ἐργασία συνεχιζότανε κανονικά. Ἀπ' τὶς ψηλὲς τουβλοχτισμένες καπνοδόχες ἀνέβαιναν μαῦρα σύννεφα καπνοῦ, σκιάζοντας τὸ γαλανὸ οὐρανό, πάνω ἀπ' τὶς σκεπὲς τῶν κτιρίων.

Εἶχε φτάσει ἡ νύχτα. Ἀκόμα πιὸ γαλήνια ἀπ' τὴν ἡμέρα. Τὸ χιόνι φαινότανε πιὸ ἄσπρο, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Οἱ καπνοδόχες ξερνούσανε τώρα μυριάδες σπίθες, ποὺ ἔσκαζαν στὸν ἀέρα σὰν πυροτεχνήματα. Κάπου - κάπου δέ, ἀνέβαιναν καὶ κόκκινες φλόγες, σὰν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ πετάξουν πρὸς τὰ ἄστρα.

Τὸ κρῦο ἦταν δυνατό, κι' ὅλα τὰ σπίτια μένανε κατάκλειστα. Τὰ παράθυρα ὅμως ἦσαν φωτισμένα.

Ἡ νύχτα, ἡ παγωνιὰ καὶ τὸ χιόνι βύθιζαν σὲ νάρκη τὸ Λαβαλντιέ.

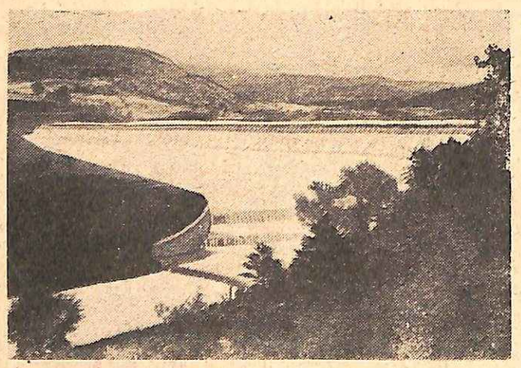
Ἡ ὥρα ἦταν 10 περίπου. Ψυχὴ στοὺς δρόμους. Μόνο οἱ ἐργάτες βγαίνανε κάπου - κάπου ἀπ' τὸ χυτήριο, μαῦροι ἀπ' τὸν καπνὸ καὶ μουσκεμένοι στὸν ἱδρώτα, γυμνοὶ ὡς τὴ μέση, περνῶντας ἀπότομα ἀπ' τὴν πνιγηρὴ ζέστη στὸ δυνατὸ κρῦο.

Ὅταν ἄνοιγαν ἔτσι οἱ πόρτες τοῦ χυτηρίου, φαινότανε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ ἐσωτερικό του, κόκκινο σὰν ἀναμμένος φοῦρνος, ὅπου σάλευαν εἴκοσι δαιμόνια, παίζοντας μὲ τὶς φλόγες...

Κατὰ τὶς 10½, φάνηκε ἕνας ἄντρας, κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Εἶχε κατεβῆ πρὶν ἀπὸ λίγο ἀπ' τὸ τραῖνο στὸ σταθμὸ τοῦ Μοντερμέ.

Προχώρησε ἀργὰ δίπλα στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, πάνω στὸ παθνέο καὶ σχεδὸν ἀπάτητο χιόνι.

Ἦταν ψηλός, μὰ περπατοῦσε σκυφτός, σὰν νὰ βαστοῦσε στοὺς

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ φράγματα τοῦ ὑδρευτικοῦ δικτύου τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΔΙΨΑΣΗ Η Ν. ΥΟΡΚΗ

Τεράστια ἔργα γιὰ νὰ προμηθεύεται νερὸ ἡ ἀμερικανικὴ μεγαλούπολις

«Ὅσο κι' ἂν περηφανεύεται γιὰ τὰ τεχνικά της θαύματα, ἡ Νέα Ὑόρκη ὑστερεῖ ἀκόμη σ' ἕνα σημεῖο: στὴν ὕδρευση», ἔγραφε κάποτε μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα. Καὶ οἱ εἰδικοί, βεβαιώνουν ὅτι θὰ περάσουν ἀρκετὰ χρόνια, ὥσπου ἡ ἀμερικανικὴ μεγαλούπολι νὰ μπορέσῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἐντελῶς τὴ δίψα τῶν κατοίκων της.

Κάθε μέρα ποὺ περνάει, ἡ Νέα Ὑόρκη ξοδεύει 1.150.000.000 γαλλόνια νερὸ γιὰ τὶς ἀνάγκες της, ποὺ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα γίνονται καὶ μεγαλύτερες. Στὴν αὔξησι τῆς καταναλώσεως τοῦ νεροῦ, συντελοῦν πολλοὶ καὶ διάφοροι λόγοι. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους εἶναι ἡ συνεχὴς αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς μεγαλύτερης ὁλέως τῆς Ἀμερικῆς, μὲ τὰ ὀχτὼ ἑκατομμύρια κατοίκους.

Ἡ τεχνικὴ πρόοδος, ἐπίσης, συντελεῖ στὴν αὔξησι τῆς καταναλώσεως. Τὰ μηχανικὰ πλυντήρια καὶ τὰ μηχανήματα κλιματισμοῦ π.χ. χρειάζονται ἀρκετὸ νερὸ γιὰ νὰ λειτουργήσουν. Κάθε καινούργιο διαμέρισμα, ἀλλωστε, εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ τὸ λουτρό του, ποὺ φυσικὰ ὁ προορισμός του εἶναι νὰ ξοδεύῃ νερό.

Ἡ καταπληκτικὴ κατανάλωσι τοῦ νεροῦ, προϋποθέτει βέβαια καὶ τὴν ὕπαρξι ἑνὸς ἐξ ἴσου καταπληκτικοῦ δικτύου γιὰ τὴ συγκέντρωσι καὶ τὴ διανομή του.

Δὲν εἶναι λοιπὸν παράξενο τὸ ὅτι ἡ Νέα Ὑόρκη καταφεύγει σὲ περισσότερες ἀπὸ χίλιες πηγές — μικροὺς καὶ μεγάλους ποταμούς, λίμνες καὶ μικρὰ ρεύματα — γιὰ νὰ προμηθευτῇ τὸ νερὸ ποὺ τῆς χρειάζεται.

Παρ' ὅλο ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὰ νερὰ μεγάλων ποταμῶν, οἱ Νεοϋορκέζοι δὲν περιφρονοῦν οὔτε τὰ πηγάδια καὶ τὶς πηγές, ποὺ μὲ τὸ μικρὸ περιεχόμενό τους προσφέρουν κάτι κι' αὐτές, ὅταν εἶναι πολλές.

Οἱ κύριες ποσότητες τοῦ νεροῦ, πάντως, φτάνουν στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τέσσερες μεγάλες λίμνες καὶ ὑδραγωγεῖα. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ κύρια αὐτὰ σημεῖα τοῦ ἐφοδιασμοῦ ἀπέχουν δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πόλι, ἔχει δημιουργηθεῖ τὸ μεγαλύτερο δίκτυο ὑδραγωγῶν, ποὺ τὸ συνολικό τους μῆκος φτάνει τὰ 8.720 χιλιόμετρα.

Ἀπὸ τοὺς ἀγωγοὺς αὐτούς, ὁ μεγαλύτερος εἶναι ὁ «Ντελαγουέρ» ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀορτὴ ὅλου τοῦ δικτύου καὶ εἶναι ταυτόχρονα τὸ μεγαλύτερο τοῦννελ τοῦ κόσμου. Τὸ μῆκος του εἶναι 216 χιλιόμετρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μεγαλύτερο μέρος περνάει μέσα ἀπὸ βουνὰ ἢ βρίσκεται θαμένο στὴ γῆ.

Σὲ ὡρισμένα σημεῖα ἡ διάμετρος τοῦ ἀγωγοῦ φτάνει τὰ ἕξη μέτρα καὶ ἕνα μέρος του εἶναι σκαμμένο στὴν καρδιὰ ἑνὸς βουνοῦ, σὲ βάθος 750 μέτρων ἀπὸ τὴν κορυφή του. Γιὰ τὴν κατασκευή του χρειάστηκαν 11.000 τόννοι δυναμίτιδος καὶ 79 ἄτομα σκοτώθηκαν σὲ δυστυχήματα, κατὰ τὴ διάρκειά των ἐργασιῶν.

Πρὸς τὸ παρόν, ὅλες οἱ πηγὲς αὐτὲς ἐξασφαλίζουν στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ νερὸ ποὺ χρειάζεται καὶ ἀφίνουν καὶ ἕνα περίσσευμα 100.000.000 γαλλονιῶν τὴν ἡμέρα γιὰ τὶς κακὲς μέρες. Δεδομένου ὅμως ὅτι οἱ ἀνάγκες αὐξάνουν μὲ γρήγορο ρυθμό, οἱ ὑπεύθυνοι δὲν ἡσυχάζουν, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ βροῦν καὶ καινούργιες πηγές.

Τὶς ἀνησυχίες τους ἐντείνει ὁ φόβος μήπως ἐπαναληφθῇ ἡ τρομερὴ ξηρασία τοῦ 1949 - 50, ὅταν τὸ περιεχόμενο τῶν ὑδραγωγείων τῆς Νέας Ὑόρκης ἔφτασε στὸ ἕνα τρίτο τοῦ συνηθισμένου καὶ οἱ κάτοικοί της ἐνοιῶσαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φάσμα τῆς ἐλλείψεως τοῦ νεροῦ.

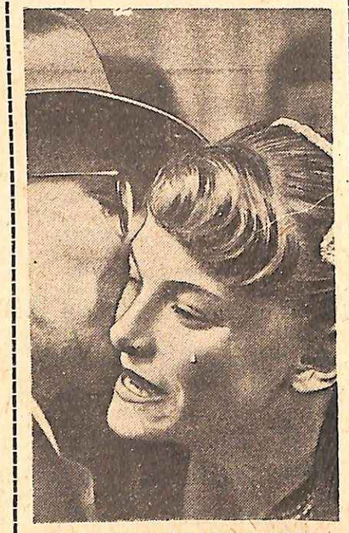
Μέσα στὴν ἀπελπισία τους, οἱ Νεοϋορκέζοι δὲ δίστασαν νὰ καταφύγουν καὶ στὴ βοήθεια τοῦ διάσημου «βροχοποιοῦ» Οὐάλλας Χάουελ. Λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς πρώτης του προσπαθείας, ὁ Ἀμερικανὸς βροχοποιὸς ἀναγκάστηκε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀναμιξί του, γιατὶ ἔπιασε μιὰ καταρρακτώδης βροχή.

Μόλις γλύκανε ὁ καιρός, ὁ Χάουελ βομβάρδισε τὰ σύννεφα μὲ τὰ παράξενα μηχανήματά του. Ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωσι, ὅμως, ξέσπασε μιὰ τρομερὴ καταιγίδα, ποὺ ἔκανε μεγάλη ζημιὰ στὴ γεωργία καὶ πολλοὶ τὴν ἀπέδωσαν στὸν βομβαρδισμὸ τοῦ Χάουελ.

Γιὰ νὰ μὴν ὑπάρξῃ περίπτωσις ἐλλείψεως νεροῦ, λοιπόν, οἱ ἀρχὲς τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχουν θέσει σὲ ἐφαρμογὴ ἕνα πρόγραμμα ποὺ ἡ ἐκτέλεσί του θὰ ἔχῃ τελειώσει τὸ 1967. Τότε, ἡ ἀμερικανικὴ μεγαλούπολι θὰ ἔχῃ ἐξασφαλισμένα 1.850.000.000 γαλλόνια νερὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ ὑπερκαλύπτουν τὶς ἀνάγκες της. Καὶ δὲν θὰ χρειαστοῦν καινούργια ἔργα παρὰ μόνο τὸ 2.000 μ.Χ.

Ἕνα τόσο μεγαλόπνοο σχέδιο, βέβαια, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ συναντᾶ καὶ δυσκολίες ἀνάλογες μὲ τὸ... μπόϊ του. Πρὶν λίγο καιρό, οἱ μηχανικοὶ εἶδαν ὅτι γιὰ νὰ τοποθετήσουν τοὺς ἀγωγούς, ἔπρεπε νὰ ξηλώσουν 120 χιλιόμετρα ἀπὸ τοὺς αὐτοκινητόδρομους τῆς Πολιτείας, ποὺ φυσικά, ὁ δῆμος τῆς Νέας Ὑόρκης ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς φτιάξῃ μὲ δικό του χρήματα σὲ ἄλλη τοποθεσία.

Γιὰ παρόμοιο σκοπό, οἱ μηχανικοὶ διέταξαν τὴν διάλυσι μιᾶς γέφυρας, ποὺ κι' αὐτή, ξαναστήθηκε σὲ ἄλλο σημεῖο. Σὲ 17 περιπτώσεις, τέλος, οἱ μηχανικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν τὴ μεταφορὰ ἰσαρίθμων νεκροταφείων, ποὺ ἡ παρουσία τους ἐμπόδιζε τὴ δουλειά τους.

ΝΙΚΗΣΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ

Στοὺς χειμερινοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα, ποὺ ἔγιναν μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Κορτίνας, στὸ Γκάρμις - Παρτενκίρχεν τῆς Γερμανίας, ἡ νεαρὰ Ἀμερικανίδα Κάρολ Χάις, ποὺ ἦρθε δεύτερη στὴν καλλιτεχνικὴ παγοδρομία, σιὴν Κορτίνα, κατάφερε νὰ νικήσῃ τὴ μεγάλη ἀντίπαλό της Τίνλεϋ Ἄλμπραϊτ, ποὺ εἶχε ἀνακηρυχθῆ Ὀλυμπιονίκης. Ἡ Κάρολ μετὰ τὸν θρίαμβό της κλαίει ἀπὸ χαρὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ παππού της, ὁ ὁποῖος εἶναι ὀδοντογιατρὸς στὸ Μόναχο, μὲ πολὺ καλὴ πελατεία. Οἱ γονεῖς τῆς Κάρολ, ποὺ μετανάστευσαν πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν Ἀμερική, εἶναι γερμανικῆς καταγωγῆς.

Ο ΖΕΡΑΡ ΦΙΛΙΠ ΧΟΡΕΥΕΙ...

Ὁ Ζεράρ Φιλὶπ ἀγαπᾶ πολὺ τὸ χορὸ καὶ ἡ γυναῖκα του λατρεύει τὸ σκυλάκι της φόν-φόν, τὸ ὁποῖο δὲν ἀποχωρίζεται οὔτε στιγμή. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία ἀποτελεῖ συνεπῶς μιὰ εἰκόνα ἀπολύτου συζυγικῆς εὐτυχίας γιὰ τὸ συμπαθὲς ζευγάρι. Ὁ Ζεράρ ἔχει παντρευτῆ τὴν διαζευγμένη σύζυγο ἑνὸς Γάλλου βουλευτοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἡ ὁποία ἐξασκοῦσε ἄλλοτε τὸ ἐπάγγελμα τῆς δημοσιογράφου, σήμερα ὅμως τὸ ἔχει πιὰ ἐγκαταλείψει.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Γιὰ τὴν ἀχαριστία

—Ὁ ἀχάριστος ἄνθρωπος ὅταν τὸν καθίσῃς στὸν ὦμο σου, θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀνέβῃ στὸ κεφάλι σου.

—Ἡ ἀχαριστία εἶνε κόρη τῆς ὑπερηφάνειας.

—Τὸ χορταμένο στόμα γρήγορα ξεχνάει ἐκεῖνον ποὺ τοῦδωσε νὰ φάῃ.

—Ὅταν πῆς ἕναν ἄνθρωπο ἀχάριστο, εἶναι σὰν νὰ τοῦ λὲς ὅλες τὶς βρισιὲς μαζί.

—Ἡ ἀχαριστία σκοτώνει τὴ φιλανθρωπία.

Γιὰ τὴν φρονιμάδα

—Ἕνας κόκκος φρονιμάδας ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ ἕνα βαρέλι δύναμι.

—Ἡ φρονιμάδα εἶναι ζαθέρφη τῆς ἐπιτυχίας.

—Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ὄχι μόνο ζητάει συμβουλές, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀκολουθεῖ.

—Οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι ἔχουν πάντα τὴν τύχη μὲ τὸ μέρος τους.

—Ὁ φρόνιμος ἐλπίζει λίγο καὶ δὲν ἀπελπίζεται ποτέ.

—Ὁ φρόνιμος ἂν σφαλῇ, μεγάλο σφάλμα κάνει.

—Ὁ φρόνιμος νικάει τὸν ἀντρειωμένο.

ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ!..

Γιὰ τὶς ἀθλητικὲς συναντήσεις, τ,' ἀνοιξιάτικα καπέλλα, τὰ «γκάρντεν - πάρτυ» κ. τ. λ.

Ἀφοῦ ἐξάντλησαν ὅλους τοὺς κλασσικοὺς τρόπους ἀσφαλίσεως — δυστυχήματα, πυρκαϊές, ταξίδια κλπ. —οἱ διάφορες ἑταιρεῖες ἄρχισαν νὰ εὑρύνουν κατὰ πολὺ τὸν κύκλο τῶν ἐργασιῶν τους. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν φαίνεται παράξενο τὸ ὅτι ὑπάρχουν σήμερα ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες, ποὺ τὰ βάζουν μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως κατὰ κάποιον τρόπο, ἀσφαλίζοντας τοὺς πελάτες τους κατὰ τοῦ καιροῦ. Συγκεκριμένα, στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἀγγλία, μερικὲς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ ἀσφαλίζουν τοὺς πελάτες τους κατὰ τῆς βροχῆς.

Ἂς πάρουμε γιὰ παράδειγμα ἕναν ἀγῶνα πυγμαχίας, ποὺ πρόκειται νὰ δοθῇ στὸ ὕπαιθρο. Σχεδὸν ὅλα εἶναι κανονισμένα — ἀκόμη καὶ τὸ ἀποτέλεσμα πολλὲς φορὲς—ἐκτὸς ἀπὸ τὸν συνήθως ἄστατο καιρό! Μία ἔστω καὶ ἐλαφρὰ βροχή, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ μείνουν ἀπούλητα τὰ περισσότερα εἰσιτήρια.

Ἂν αὐτὸ συμβαίνῃ στὴν Ἀγγλία, οἱ ὀργανωτὲς τοῦ ἀγῶνος δὲν ἔχουν παρὰ νὰ καταφύγουν στὴν ἑταιρεία τοῦ μίστερ Τζὼν Χάλλ, ποὺ μετὰ τὴν καταβολὴ ἑνὸς μικροῦ σχετικὰ ποσοῦ, ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ μὲ ἕνα σεβαστὸ ποσόν, στὴν περίπτωσι ποὺ μιὰ ξαφνικὴ βροχὴ θὰ τοὺς χαλάσῃ τὰ σχέδια.

Ἡ ἑταιρεία αὐτὴ ἔχει τοὺς περισσότερους πελάτες της στὴν Ἀγγλία, ἀλλὰ ἀρκετὲς φορὲς δέχεται προσφορὲς καὶ ἀπὸ ἄλλες χῶρες.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐπίσης, ὑπάρχει μιὰ παρόμοια ἑταιρεία, ποὺ ἀναλαμβάνει ἀσφαλίσεις κατὰ τοῦ καιροῦ, περιορίζοντας τὴ δραστηριότητά της στὴν Ἀμερική.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι, φυσικά, ὁ πρῶτος παράγων ποὺ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν εἶναι ὁ καιρός. Ἡ ἑταιρεία τοῦ κ. Χάλλ μαζεύει στοιχεῖα καὶ πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὸν καιρὸ ἀπὸ διακόσια περίπου σημεῖα τῆς Ἀγγλίας, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλες χῶρες.

Οἱ πληροφορίες καὶ τὰ στοιχεῖα περνᾶν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς μεγάλης ὁμάδος εἰδικῶν στὰ ζητήματα τοῦ καιροῦ, ποὺ ἔχουν ἐπίσης στὴ διάθεσί τους λεπτομερῆ στοιχεῖα γιὰ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες καὶ τὶς καιρικὲς μεταβολὲς ποὺ ἐπεκράτησαν σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τελευταίων 35 ἐτῶν.

Ὕστερα ἀπὸ ἐπισταμένες μελέτες καὶ ἀπείρους μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ ἔχουν κάνει, οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ εἶναι σὲ θέσι —ἢ τουλάχιστον νομίζουν ὅτι μποροῦν — νὰ κάνουν ὑπολογισμοὺς γιὰ τὰ κέφια τοῦ καιροῦ τόσο στὴν Ἀγγλία, ὅσο καὶ στὶς χῶρες ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρουν.

Κυρίως, ὅμως, μαθαίνουν τόν, κατὰ κάποιο τρόπο, ὡρισμένο ρυθμὸ ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ καιρικὲς μεταβολὲς καὶ μποροῦν νὰ ξέρουν — πάντοτε μὲ τὴν ἀκρίβεια ποὺ εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχουν μετεωρολόγοι— πότε εἶναι πιθανὸ νὰ βρέξῃ σὲ μιὰ περιοχή, ποῦ εἶναι πιὸ δυνατὲς οἱ πτῶσεις βροχῆς καὶ ἄλλα παρόμοια στοιχεῖα.

Τὶς πληροφορίες αὐτές, βέβαια, τὶς κρατᾶν γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἑταιρείας καὶ τὶς συμβουλεύονται ὅταν κάποιος πελάτης ζητήσῃ νὰ ἀσφαλιστῇ ἐναντίον τοῦ καιροῦ. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, ποὺ οἱ συνθῆκες δὲν εἶναι εὐνοϊκές, ἡ ἑταιρεία δὲν δέχεται νὰ ἀσφαλίσῃ.

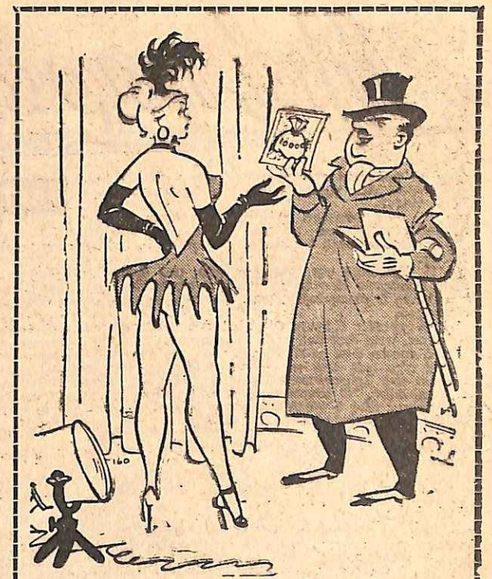
Πάντως, μιὰ καὶ ἡ ἀσφαλὴς πρόγνωσι τοῦ καιροῦ εἶναι ἀδύνατη—ὅπως ὁμολογεῖ κάθε μετεωρολόγος— ὁ κ. Χάλλ διευθύνει τὴν ἐπιχείρησί του παίρνοντας σὰ βάσι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σίγουρα δεδομένα τῆς μετεωρολογίας: ὅτι σχεδὸν ποτὲ ὁ καιρὸς δὲν εἶναι ἴδιος καὶ στὰ δύο ἡμισφαίρια.

Ἡ ἑταιρεία του, λοιπόν, ἐξαπλώνει τὴ δρᾶσι της καὶ στὰ δύο ἡμισφαίρια. Κι' ἔτσι, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἀπρόβλεπτες μεταβολὲς τοῦ καιροῦ στὸ ἕνα τὴν ἀναγκάζουν νὰ πληρώσῃ πολλὲς ἀποζημιώσεις, ἰσοφαρίζει τουλάχιστον ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ ζημία, μὲ τὰ κέρδη ποὺ τῆς ἀφίνουν οἱ ἀσφαλίσεις στὸ ἄλλο ἡμισφαίριο.

Οἱ συχνότεροι πελάτες τοῦ κ. Χάλλ εἶναι ἄτομα καὶ ἐπιχειρήσεις ποὺ τὸ συμφέρον τους εἶναι νὰ μὴ βρέξῃ μιὰ ὡρισμένη μέρα καὶ κυρίως σύλλογοι ποὺ ὀργανώνουν ἀθλητικὲς συναντήσεις στὸ ὕπαιθρο. Γιὰ τοὺς τελευταίους, τὸ ξέσπασμα μιᾶς βροχῆς, σημαίνει μεγάλη οἰκονομικὴ ζημία.

Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἡ ἑταιρεία εἰσπράττει τὰ ἀνάλογα ἀσφάλιστρα καὶ ἀναλαμβάνει νὰ πληρώσῃ ἕνα μεγαλύτερο ποσόν, ἂν βρέξῃ τὴν ὡρισμένη μέρα. Καὶ φυσικά, δὲν λείπουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζητᾶν νὰ ἀσφαλιστοῦν ἐναντίον τῆς βροχῆς γιὰ παράδοξους λόγους.

Σ' αὐτὴν τὴν κατηγορία ἀνῆκε καὶ ὁ Γάλλος ἀριστοκράτης, ποὺ ἀποφάσισε νὰ δώσῃ μιὰ μεγάλη δεξίωσι στοὺς κήπους ἑνὸς ξενοδοχείου, γιὰ νὰ γιορτάσῃ τοὺς γάμους τῆς κόρης του. Ἀλλὰ ἐπειδὴ φοβόταν ὅτι μιὰ ξαφνικὴ ἀλλαγὴ μποροῦσε νὰ τοῦ ματαιώσῃ τὴ δεξίωσι καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴ δεξίωσι καὶ νὰ κατασκευάσῃ μηχανὲς γιὰ τὸ κόψιμο τοῦ γρασιδιοῦ καὶ ἤθελε νὰ βρέξῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, γιατὶ ἀλλοιῶς τὸ γρασίδι δὲν θὰ μεγάλωνε εὔκολα καὶ θὰ ἔπεφτε ἡ κατανάλωσι τῶν προϊόντων του!...

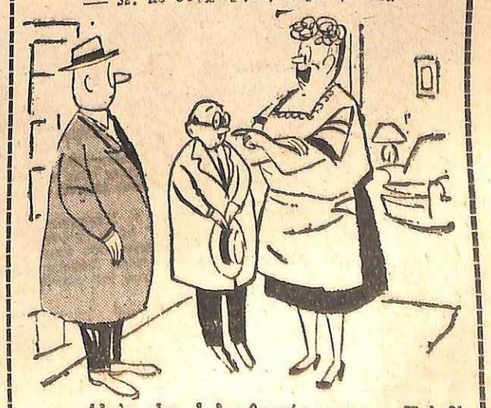

—Νὰ σοῦ χαρίσω, Δηλίκα μου, μιὰ πρόσφατη φωτογραφία μου γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι!.....

ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

—Ὦ, μὲ συγχωρῆτε, κυρία μου!..

— Αὐτὸς εἶνε ὁ διευθυντὴς σου;... Καὶ δὲν τολμᾶς νὰ τοῦ ζητήσῃς αὔξησι;

Μιά παράξενη συνάντηση

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το πρόσωπο τοῦ νέου ποὺ μπῆκε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο μου δὲν μοῦ θύμιζε τίποτε.

— Συνάντησα χτὲς τὴ Στεφανία Νάρντι, μοῦ εἶπε. Μπορῶ, μάλιστα, νὰ σᾶς πῶ ποῦ μένει.

— Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ Στεφανία Νάρντι; τὸν ρώτησα ὄχι χωρὶς κάποια ἔκπληξη.

— Ἡ ἐξαδέλφη τῆς γυναίκας μου, μοῦ ἀπάντησε. Θυμᾶστε...

Δὲν θυμόμουν τίποτε. "Επειτα ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια, ὅμως, ποὺ ἄρχισε νὰ μοῦ λέη ὁ συνομιλητής μου, ἡ ἀνατριχιαστικὴ σκηνὴ ξαναγύρισε στὸ μυαλό μου.

Ἡ Στεφανία Νάρντι ἔμενε σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὸ Οὐέστ Πόϊντ. Μιὰ μέρα, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια βρέθηκε νεκρή. Εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἀλλὰ μὲ ποιό τρόπο, Θεέ μου! Τὸ πρόσωπό της ἦταν μιὰ ἀπέραντη πληγή. Ἡ σφαῖρα εἶχε μπῆ ἀπὸ τὰ ρουθούνια της κι' εἶχε σπάσει ὅλα τὰ μικρὰ κόκκαλα ποὺ βρίσκονταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ὁ θανατός της ἦταν, φυσικά, ἀκαριαῖος. Ὁ ἰατροδικαστὴς ποὺ ἐξέτασε τὸ πτῶμα της ἐβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ἡ κάννη τοῦ περιστρόφου, ποὺ ἡ αὐτόχειρ εἶχε στηρίξει πιθανὸν σιὸν κρόταφό της, εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ της θέσι κι' ἔτσι ἡ σφαῖρα ἀκολούθησε αὐτὴ τὴν περίεργη διαδρομή.

— Καὶ εἴπατε πὼς συναντήσατε τὴ Στεφανία Νάρντι; ρώτησα τὸν παράξενο συνομιλητή μου.

— Ναί, χτὲς τὸ ἀπόγεμα. Ἦταν τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα βαρὺ γούνινο παλτὸ καὶ τὸ ὄψος της μοῦ φάνηκε κάπως ἀφηρημένο... Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως...

— Τῆς μιλήσατε;

— Ὄχι. Προτίμησα νὰ τὴν παρακολουθήσω.

— Θὰ τὴν εἴδατε σίγουρα νὰ ξαναγυρίζη στὸν τάφο της, ὅπως κάνουν ὅλα τὰ φαντάσματα, εἶπα γελώντας. Σὲ ποιό.. νεκροταφεῖο μένει;

— Δὲν μένει σὲ κανένα νεκροταφεῖο, ἀλλὰ σ' ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα τῆς 7ης λεωφόρου, μοῦ ἀπάντησε ὁ συνομιλητής μου. Μόνον ὅτι ὁ θυρωρὸς δὲν τὴν ξέρει ὡς Στεφανία, ἀλλ' ὡς Λουΐζα Νάρντι.

— Ἄ, ρωτήσατε; εἶπα.

— Ναί. Μένει ἐκεῖ ἀπὸ δώδεκα χρόνια.

— Ἡ Λουΐζα Νάρντι;

— Σᾶς εἶπα ὅτι εἶναι ἡ Στεφανία, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής μου. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ὁ θυρωρὸς τὴν ξέρει μὲ τὸ ὄνομα Λουΐζα...

— Αὐτὸ μόνον δὲν μπορεῖτε, νὰ καταλάβετε; εἶπα. Ἐγὼ σπάζω τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ βρῶ... μὲ ποιὸ τρόπο μπόρεσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν τάφο της. Γιατί, βέβαια, ἡ Στεφανία Νάρντι πέθανε...

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής μου. Ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ παρακολουθήσαμε τὴν κηδεία της.

— Καὶ τώρα τὴν εἴδατε νὰ κάνη βόλτες στοὺς δρόμους...

— Ἐβγαινε ἀπὸ ἕνα κατάστημα μόδας.

— Πολὺ περίεργο, εἶπα. Ἀφῆστε με νὰ σκεφτῶ καὶ ξαναπεράστε ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Στὸ μεταξύ, οὔτε λέξι σὲ κανένα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ παράξενου ἐπισκέπτη μου, φώναξα δύο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ τοὺς διέταξα νὰ παρακολουθήσουν τὴ Λουΐζα Νάρντι καὶ νὰ συγκεντρώσουν κάθε δυνατὴ πληροφορία σχετικὰ μ' αὐτὴ τὴ νέα.

Ἡ ἔρευνα ποὺ ἔκαμαν δὲν ἔδωσε τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο. Ἡ Λουΐζα Νάρντι ἔμενε πραγματικὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἀπὸ δώδεκα χρόνια. Ἦταν κόρη ἑνὸς βιομηχάνου, ποὺ εἶχε πεθάνει ἀφήνοντάς της μιὰ μεγάλη περιουσία. Ἔτρεχε ἄλλοτε στὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ τὶς διασκεδάσεις. Ἀλλά, τὸν τελευταῖον καιρό, ζοῦσε κλεισμένη στὸ διαμέρισμά της. Ἔβγαινε ἀπ' αὐτὸ μόνον γιὰ νὰ κάμη ἕναν μικρὸ περίπατο ἢ νὰ πάη στὸν κινηματογράφο. Κανεὶς δὲν τὴν ἐπισκεπτόταν ποτέ. Φαινόταν πολὺ λυπημένη. Ἴσως κάποια ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι, μοῦ εἶπαν οἱ πράκτορες μου. Δὲν ἦταν σὲ θέσι, ὅμως, νὰ μοῦ ποῦν τίποτε τὸ πιὸ θετικό.

Τὶς τρεῖς ἢ τέσσερις ἡμέρες ποὺ εἶχαν μεσολαβήσει, τὸ πρόβλημα τῆς Λουΐζας Νάρντι μὲ εἶχε ἀπασχολήσει πολλὲς φορές. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα καμμιὰ λύσι του. Ἡ γιὰ τὴν ἀκρίβεια οἱ διάφορες λύσεις ποὺ παρουσιάζονταν στὸ μυαλό μου δὲν στέκονταν στὰ πόδια τους, μόλις τὶς ἐξέταζα προσεχτικώτερα.

Στὸ τέλος, πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ στὸ διαμέρισμά της. Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχα, ἡ γυναῖκα ποὺ τὴν ὑπηρετοῦσε ἔφευγε ἐπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Προτίμησα, λοιπόν, νὰ πάω ἀπόγεμα γιὰ νὰ τὴν βρῶ μόνη.

— Ἡ δεσποινὶς Στεφανία Νάρντι; εἶπα μόλις μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι.

— Τὸ ἤξερα πὼς αὐτὸ θὰ γινόταν μιὰ μέρα, ψιθύρισε.

Ἡ φωνή της ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Περάστε, κύριε, προσθέσε. Εἴστε ἀστυνομικός, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καθίσαμε σ' ἕνα κομψὸ σαλονάκι κι' ἄκουσα τότε ἀπὸ τὸ στόμα της μιὰ ἱστορία τόσο καταπληκτική, ποὺ τὸ μυαλό μου θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν φαντασθῆ ποτέ.

Ἡ συνομιλήτριά μου ἦταν πραγματικὰ ἡ Στεφανία Νάρντι.

— Οἱ νόμοι δὲν μοῦ δίνουν δικαίωμα σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, γιατὶ ὁ πατέρας μου, ὁ "Αλλαν Νάρντι δὲν μ' ἀναγνώρισε ποτέ, μοῦ ἐξήγησε. Εἶμαι ἐξώγαμο τέκνο. Ἡ μητέρα μου λεγόταν Μάριλυν Φόρσετ. Ἐγώ, ὅμως, προτίμησα τὸ ὄνομα Νάρντι. Δὲν ἦταν πιὸ σωστό;

Δὲν ἀπάντησα.

— Ὁ πατέρας μου εἶχε ἀπὸ τὸ γάμο του μιὰ νόμιμη κόρη, τὴ Λουΐζα καὶ, πεθαίνοντας, ἄφησε σ' αὐτὴν ὅλη τὴν περιουσία του συνέχισε. Σὲ μένα δὲν ἄφησε τίποτε... Τὸ φαντάζεστε αὐτό, κύριε; Τίποτε... Ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζωμαι σὰν δακτυλογράφος, ἐνῶ ἡ ἀδελφή μου ζοῦσε σὰν βασίλισσα... Τὰ ὑπόλοιπα τὰ κατολαβαίνετε...

Δὲν εἶχα καταλάβει ἀκόμη τίποτε.

— Μιὰ μέρα, ξανεῖπε ἐπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ ἡ Στεφανία, ἀποφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἀδελφή μου, γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήση... Καὶ τότε εἶδα πὼς μοιάζαμε σὰν δυο ἀτσιγάνες νερό. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἔκαμε καὶ σ' ἐκείνην ἐντύπωσι. Εἴχαμε τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὴν ἴδια σωματικὴ διάπλασι, τὸ ἴδιο χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τὰ ἴδια μάτια, τὰ ἴδια χαρακτηριστικά... Αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὴν ἀδελφή μου μὲ παρακίνησε σ' ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμα.

»Ἡ ἀδελφή μου, συνέχισε ἡ συνομιλήτριά μου, μοῦ ἔδωσε κάποια μικρὴ βοήθεια. Ὤ, μιὰ πολὺ μικρὴ βοήθεια... μιὰ ἐλεημοσύνη σχεδόν. Ἡ ταν, βλέπετε, ἡ νόμιμη κόρη τοῦ πατέρα μου, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν τὸ παιδὶ τῆς ἁμαρτίας. Μοῦ ὑποσχέθηκε, ὡστόσο, πὼς θἀρχόταν νὰ μ' ἐβλεπε. Μὲ πόση ἀνυπομονησία περίμενα αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι!

»Ἐπὶ τέλους, ἦρθε. Εἶχα καταστρώσει τὸ σχέδιό μου κι' ἤξερα ἀπὸ πρὶν τί ἔπρεπε νὰ κάμω... Τὴν ἔβαλα νὰ καθίση στὸ μοναδικὸ καναπὲ ποὺ ὑπῆρχε στὸ δωμάτιό μου κι' ἔκαμα πὼς ἤθελα νὰ τακτοποιήσω τὰ μαξιλάρια. Κάτω ἀπ' αὐτὰ εἶχα κρύψει ἕνα περίστροφο ποὺ εἶχα ἀγοράσει μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ ἔδωσε. Τὸ ἄφησα ἀμέσως καὶ στήριξα τὴν κάννη κάτω ἀπὸ τὴ μύτη της. "Επειτα πίεσα τὴ σκανδάλη... Ἡ ἀδελφή μου σωριάστηκε νεκρὴ χωρὶς νὰ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὸ χτύπημά μου ἦταν τόσο καλὰ ὑπολογισμένο, ποὺ τὸ πρόσωπό της ἔγινε μιὰ ἀπέραντη πληγή. "Ετσι ἤμουν βέβαιη πὼς κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ τὸ παραμικρό, ὅπως καὶ ἔγινε. "Επειτα, φόρεσα τὸ παλτό της, πῆρα τὴν τσάντα της κι' ἦρθα ἐδῶ... Στὴν εἴσοδο, ὁ θυρωρὸς ὑποκλίθηκε μπροστά μου λέγοντας: «Καλησπέρα σας, δεσποινὶς Νάρντι». Τὴν ἄλλη μέρα, διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὴν αὐτοκτονία τῆς... Στεφανίας Νάρντι.

»Ἀπὸ τότε ζῶ ἐδῶ. Δὲν χρειάστηκε νὰ κάμω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ

Ἔπιασα ἀμέσως τὸ περίστροφο καὶ στήριξα τὴν κάννη του κάτω ἀπὸ τὴ μύτη της...

διώξω τὴ γυναῖκα ποὺ ὑπηρετοῦσε τὴ Λουΐζα καὶ νὰ πάρω μιὰ ἄλλη... Τὶς πρῶτες ἡμέρες μὲ ἐνώχλησαν κάποιοι φίλοι τῆς Λουΐζας μὲ τὰ τηλεφωνήματά τους. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς μοῦ εἶπε πὼς ἦταν... μηνυτήρας μου. «Ὅλα τέλειωσαν μεταξύ μας, τοῦ ἀπάντησα. Ἀγαπῶ ἕναν ἄλλον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ξαναδῶ». Ἦταν ἀρκετὰ εὐγενὴς γιὰ νὰ μὴν μὲ ξαναενοχλήση... Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀπόδιωξα καὶ τοὺς ἄλλους.

»Ὅταν ἔκαμα αὐτὴ τὴν ὑποκατάστασι, εἶχα φαντασθῆ πὼς θὰ χαιρόμουν τὴν καινούργια ζωή μου. Ἀλλ' εἶμαι τώρα πιὸ δυστυχισμένη ἀπὸ πρίν. Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ ζῶ μὲ τὶς τύψεις κοί τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή. Κάθε φορὰ ποὺ ἀποφασίζω νὰ βγῶ νομίζω πὼς θὰ ἰδῶ κάποιον ἀστυνομικὸ νὰ μὲ περιμένη μπροστὰ στὴν πόρτα γιὰ νὰ μὲ πιάση. Καὶ τὸ ἴδιο ὅταν γυρίζω... Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἤρθατε!... Εἶμαι πιὸ ἡσυχη τώρα... Θέλετε νὰ μάθετε τίποτε ἄλλο;»

— Ὄχι, ἀπάντησα ἐνῶ σηκωνόμουν ἀπὸ τὴ θέσι μου.

— Ἐβγαλα ταυτόχρονα τὶς χειροπέδες ἀπὸ τὴν τσέπη μου.

— Λυπᾶμαι, εἶπα, ἀλλ' εἶμαι ὑποχρεωμένος...

— Ἁπλωσε μόνη της τὰ χέρια της. Τὴν τύλιξα κατόπιν μὲ τὸ γούνινο παλτὸ της καὶ φύγαμε μαζύ.

ΡΟΝΑΛΝΤ ΜΠΡΟΥΚ

Εὐεργέτησε μιὰ ὁλόκληρη πόλι!...

"Ενας ἑκατομμυριοῦχος θέλησε νὰ προσφέρη ἀπολαύσεις σὲ ὅλους τοὺς συμπολίτες του

ΜΟΝΟ ἕνας ἑκατομμυριοῦχος μποροῦσε νὰ βρεθῆ μπροστὰ στὸ δίλημμα, ποὺ ἀντιμετώπισε ἐδῶ καὶ 25 χρόνια ὁ 'Αμερικανὸς Χάρρυ Κλαὶϋ Τρέξλερ: ἔπρεπε νὰ διαθέση ἑντεκα ἑκατομμύρια δολλάρια μὲ τὴ διαθήκη του καὶ δὲν ἤξερε κανένα συγγενὴ του ποὺ νὰ τὰ ἔχη ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Δὲν εἶχε δικά του παιδιὰ καὶ ἡ γυναίκα του ἦταν ἐντελῶς ἐξασφαλισμένη μὲ τὴν τεράστια προσωπική της περιουσία. Ὅσο γιὰ τοὺς στενοὺς συγγενεῖς του, δὲν εὕρισκε κανέναν ποὺ νὰ ἔχη ἀπόλυτη ἀνάγκη σὲ τὰ δικά του λεφτά, ἀφοῦ ἦταν ὅλοι πλούσιοι.

"Αν στὸ δύσκολο αὐτὸ πρόβλημα, προσθέσουμε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος, δὲν δυσκολευόμαστε νὰ καταλάβουμε γιατὶ ὁ Τρέξλερ προτίμησε στὸ τέλος νὰ χαρίση τὴν περιουσία του στὴν πόλι "Αλλεντάουν, τῆς Πενσυλβανίας —ὅπου γεννήθηκε καὶ πέρασε τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του— καὶ ἔγινε ἔτσι εὐεργέτης ὅλων τῶν συμπολιτῶν του.

Στὴν ἰδιορρυθμία του, ἐπίσης, θὰ πρέπη νὰ ἀποδώσουμε τὸ γεγονὸς ὅτι φρόντισε ὥστε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία του νὰ διατεθῆ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν διασκέδασι τῶν συμπολιτῶν του. "Ετσι, χάρις στὴν γενναιοδωρία του, οἱ κάτοικοι τῆς "Αλλεντάουν, ἀπολαμβάνουν σήμερα μιὰ σειρὰ ἀπὸ καταπράσινα πάρκα, λίμνες γιὰ φαρεμμα, δάση γιὰ κυνήγι καὶ ἐθνικοὺς κήπους, ποὺ εἶναι ὅλα φτιαγμένα ἀποκλειστικὰ γιὰ ἐκείνους.

Τὸ κυνῆγι βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόλι...

Παράλληλα μὲ τὴν γενναιοδωρία του, ὁ Τρέξλερ φάνηκε καὶ λογικός, γιατὶ πρὶν πεθάνη τὸ 1933, ὀργάνωσε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ πρόγραμμα γιὰ τὴν διάθεσι τῆς περιουσίας του. Γιατί, ἀντὶ νὰ τὴν χαρίση κατευθεῖαν στὸ κράτος, ἔκανε διάφορες ἐπενδύσεις καὶ κανόνισε μόνος του τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ διατίθενται τὰ κέρδη.

Τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ κέρδη πηγαίνουν γιὰ διάφορους φιλανθρωπικοὺς καὶ κοινωνικοὺς σκοπούς. Ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα, τὰ μισὰ διατίθενται γιὰ τὴν συντήρησι καὶ τὴν ἐπέκτασι τῶν πάρκων τῆς πόλεως, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα μένουν γιὰ νὰ καλύψουν τὶς τυχὸν ζημίες ποὺ εἶναι πιθανὸν νὰ προκύψουν.

Χάρις στὸν διακανονισμὸ αὐτό, λοιπόν, τὸ κεφάλαιο τῶν ἑντεκα ἑκατομμυρίων ἔχει αὐξηθῆ σήμερα σὲ δεκατρία καὶ ἡ πόλι "Αλλεντάουν καὶ ἡ ἐπαρχία στὴν ὁποία ὑπάγεται ἔχουν εἰσπράξει ἐννέα ἑκατομμύρια δολλάρια ἀπὸ τὰ κέρδη.

"Ενα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς κληρονομίας τοῦ Ἰδιόρρυθμου δωρητῆ, ἔχει διατεθῆ γιὰ τὴν ἐπέκτασι καὶ τὴν συντήρησι τῶν δημοτικῶν πάρκων. Παραλλήλα, ὅμως, ὁ Τρέξλερ ἄφισε στὴν πόλι τὸ ἀπέραντο ἀγρόκτημά του ἀπὸ 600 στρέμματα, ποὺ ἔχει μετατραπῆ σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ περιποιημένα πάρκα.

Μαζὶ μὲ τὸ κτῆμα, ὑπάρχει καὶ ἕνα χωριστὸ κεφάλαιο, ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ ὁποίου βγαίνουν τὰ χρήματα γιὰ τὴ συντήρησι τῶν πάρκων. "Ετσι, τὸ "Αλλεντάουν ἔχει φτάσει σήμερα νὰ διαθέτη ἀπὸ ἕνα πάρκο γιὰ κάθε ἑκατὸ κατοίκους του.

Σύμφωνα μὲ τὴ θέλησι τοῦ δωρητῆ, τὰ πάρκα αὐτὰ δὲν χρησιμεύουν μόνο γιὰ καλλωπιστικοὺς σκοπούς, ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὰ ἀπολαμβάνουν μὲ κάθε τρόπο οἱ πολῖτες τῆς "Αλλεντάουν. Σὲ διάφορα σημεῖα τους εἶναι τοποθετημένα ἐξοχικὰ τραπεζάκια, καρέκλες καὶ ἄλλα εἴδη, ὅπως ἐπίσης ὑπάρχουν λίμνες, πισίνες καὶ ἐκτάσεις στρωμένες μὲ γρασίδι, ποὺ οἱ καρφωμένες πινακίδες προσκαλοῦν τοὺς ἐπισκέπτες νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν μὲ κάθε τρόπο.

Μέσα στὰ πάρκα, ὑπάρχουν εἰδικὲς λίμνες, ὅπου ἀναπαράγονται χιλιάδες ψάρια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ποὺ διοχετεύονται κάθε τοσὸ σὲ ἄλλες λίμνες ἢ ποταμάκια, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ἐρασιτέχνες ψαράδες νὰ ἀσκολοῦνται μὲ τὸ ἀγαπημένο τους σπόρ, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Γιὰ τοὺς κυνηγούς, ἐπίσης, ὁ Τρέξλερ χάρισε στὴν πόλι του μιὰ δασώδη περιοχὴ 5.800 στρεμμάτων, ποὺ ἔχει ἄφθονο κυνῆγι. Δίπλα στὴν περιοχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, ὑπάρχει μιὰ ἔκτασι 8.100 στρεμμάτων, τριγυριομένη μὲ φράχτη 20 χιλιομέτρων, ποὺ κι' αὐτὴν τὴν χάρισε στὸ "Αλλεντάουν ὁ Τρέξλερ. Ἡ ἔκτασι αὐτὴ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος ἀπέραντου Ἐθνικοῦ Κήπου καὶ φιλοξενεῖ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ σπάνια ζῶα, ποὺ ἀλλοιῶς ὑπῆρχε φόβος νὰ ἐκλείψουν ἀπὸ τὴν περιοχή.

Μὲ τὴν διαθήκη του ἐπίσης, ὁ 'Αμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος ἄφισε στὴ γενέτειρά του ἕνα πλούσιο θερμοκήπιο καὶ τὸ μεγάλο ποσὸν ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴ συντήρησί του. Μὲ τὰ προϊόντα τοῦ θερμοκηπίου αὐτοῦ, ἀνανεώνονται τὰ φυτὰ καὶ τὰ δέντρα τῶν κήπων καὶ τῶν δασῶν.

Σύμφωνα μὲ τὴ θέλησι τοῦ Τρέξλερ, ἄλλωστε —ποὺ ἄφισε καὶ τὰ ἀπαραίτητα χρήματα γιὰ νὰ ἐκπληρωθῆ— δημιουργήθηκε ἕνα εἰδικὸ συνεργεῖο ποὺ φροντίζει γιὰ τὸν ἀνθοστολισμὸ τῆς πόλεως. Σὲ ὅλες τὶς γωνίες τοῦ "Αλλεντάουν, βλέπει κανεὶς εἰδικὲς κολῶνες, ποὺ στὴν κορφή τους εἶναι τοποθετημένες πελώριες γλάστρες. Τὸ καλοκαίρι καὶ τὴν ἄνοιξι οἱ γλάστρες αὐτὲς εἶναι γεμᾶτες μὲ ὡραῖα λουλούδια καὶ τὸ χειμῶνα στολίζονται μὲ ἀειθαλῆ φυτά.

Στὶς τελευταῖες του θελήσεις, ἐξ ἄλλου, ὁ Τρέξλερ δὲν ξέχασε τὰ παιδιὰ καὶ ἄφισε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν εἰδικοὶ χῶροι γιὰ τὰ παιχνίδια τους μέσα στὰ μεγάλα πάρκα του. Στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐπίσης, ὀργανώνεται μιὰ γιορτή, στὴν ὁποία παίρνουν μέρος πάνω ἀπὸ χίλια παιδιὰ τοῦ "Αλλεντάουν καὶ γιορτάζουν τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, τρώγοντας καὶ διασκεδάζοντας μὲ χρήματα ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ Τρέξλερ.

"Ετσι, ὁ 'Αμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος φρόντισε νὰ προσφέρη στοὺς συμπολίτες του ἕνα σωρὸ τρόπους γιὰ νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὴ φύσι. Παραλλήλα, ὅμως, ἄφισε τεράστια ποσὰ γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

'Εδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, λειτουργεῖ στὸ "Αλλεντάουν μὲ χρήματα τοῦ Τρέξλερ μιὰ σχολὴ νοσοκόμων, ποὺ προορίζονται γιὰ νὰ προσφέρουν τὶς γνώσεις καὶ τὶς ὑπηρεσίες τους στὶς ἀπορες οἰκογένειες. Μετὰ τὴν ἐκπαίδευσί τους, οἱ νοσοκόμες αὐτὲς ἀρχίζουν νὰ ἐπισκέπτωνται τὰ σπίτια τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἰατρικὴ περίθαλψι.

'Ο ρόλος τους δὲν περιορίζεται μόνο στὸ νὰ περιθάλπουν τοὺς ἀρρώστους, ἀλλὰ κυρίως φροντίζουν νὰ μεταδίδουν στὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς γνώσεις τους, ποὺ θὰ τὰ βοηθήσουν νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες καὶ νὰ περιποιοῦνται μόνα τους τοὺς ἀρρώστους τους.

"Αν τέλος, κάποιος ἀπὸ τοὺς νέους ἢ τὶς νέες τοῦ "Αλλεντάουν ἔχει τὴ φιλοδοξία νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ τραγοῦδι ἢ τὴ μουσική, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀπευθυνθῆ στὸ εἰδικὸ ἵδρυμα ποὺ ὀργάνωσε μὲ λεφτά του ὁ Τρέξλερ. Τὸ ἵδρυμα αὐτὸ βοηθάει μὲ κάθε τρόπο, καὶ κυρίως μὲ τὴν ἀπαραίτητη οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι, τοὺς νέους τῆς πόλεως ποὺ ἔχουν κλίσι στὴ μουσική.

Σὲ κάθε ἑκατὸ πολῖτες τοῦ "Αλλεντάουν, ἀναλογεῖ καὶ ἀπὸ ἕνα πάρκο...

Ὁ «Ράτζερ», ἡ ἀρσενικὴ τίγρις - ἐγκληματίας, μὲ τὸν δαμαστή της Καζαρτέλλι.

ΜΙΑ ΤΙΓΡΙΣ ΤΟΥ ΤΣΙΡΚΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ!..

Σκότωσε ὡς τώρα τέσσερα ἄλλα θηρία κι' ἀποπειράθηκε νὰ κατασπαράξῃ τὸν δαμαστή της

Ὁ «Ράτζερ», μιὰ ἀρσενικὰ τίγρις τῆς Βεγγάλης, ἡλικίας πέντε χρόνων, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας, ποὺ γνώρισαν ὡς τώρα τὰ χρονικὰ τοῦ διεθνοῦς τσίρκου!...

Μέσα στὸ σύντομο διάστημα τῆς νεαρῆς του ἡλικίας, ὁ «Ράτζερ» ἔχει διαπράξει ὡς σήμερα πέντε ἐγκλήματα καὶ ζημίωσε τὸ ἰταλικὸ τσίρκο «Ἀουρόρα», στὸ ὁποῖο ἀνήκει, μὲ δέκα ὀχτὼ χιλιάδες δολλάρια, ὅσο ἄξιζαν ὅλα μαζὶ τὰ θηρία — συνάδελφοί του, ποὺ σκότωσε.

Τὸ πρῶτο ἔγκλημα, ποὺ διέπραξε ἡ διάσημη πιὰ γιὰ τὴ σατανικὴ ποινηριὰ καὶ τὴν ἀγριότητά της αὐτὴ τίγρις, ἔγινε τὸ 1952, ὅταν τὸ τσίρκο «Ἀουρόρα» βρισκόταν στὴν Ἰταλικὴ πόλι Ἄκουϊ.

Ὁ «Ράτζερ» ἦταν μόλις ἑνὸς χρόνου, ὅταν ἄρχισε τὴν ἐγκληματικὴ του σταδιοδρομία μὲ μιὰ ἀποπειρα φόνου ἐναντίον τοῦ θηριοδαμαστῆ του, τοῦ περίφημου Καζαρτέλλι.

Ὁ Καζαρτέλλι εἶναι ὁ μόνος θηριοδαμαστὴς στὸν κόσμο, ποὺ κάνει ἐπιδείξεις παρουσιάζοντας μέσα στὸ ἴδιο κλουβὶ τίγρεις καὶ λιοντάρια μαζί. Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, ποὺ ὁ «Ράτζερ» βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὰ μαστίγιο τοῦ Καζαρτέλλι, ἔδειξε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ὑπακούσῃ σὲ ὅλα. Σὲ κάθε εὐκαιρία, ἐπιζητοῦσε νὰ χυμήξῃ πάνω του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ μαστίγιο καὶ τὸ μακρύ, μυτερὸ του κοντάρι.

Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Καζαρτέλλι, ἀνεβασμένος σ' ἕνα σκαμνί, προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸν «Ράτζερ» νὰ πηδήσῃ μέσ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο σιδερένιο στεφάνι, ἡ τίγρις σηκώθηκε στὰ πίσω πόδια της καὶ μ' ἕνα μικρὸ πήδημα τοῦ τράβηξε μιὰ νυχιὰ στὸ πρόσωπο, ποὺ τὸν γέμισε αἵματα. Κι' ἦταν ἔτοιμη νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ὁριστικὸ χτύπημα, ὁπότε ἡ «Σουλτάνα», μιὰ λέαινα δυὸ χρόνων, ὁρμητάς του νὰ ἀμυνθῇ καὶ νὰ παρατήσῃ τὸ θῦμά του.

Ὁ Καζαρτέλλι σώθηκε ἔτσι ὡς ἐκ θαύματος κι' ὁ καυγᾶς ἀνάμεσα στὰ δυὸ θηρία πῆρε γρήγορα τέλος, χωρὶς κανένας ἀπευκταῖο.

Ἀλλ' ὁ «Ράτζερ» ἦταν ἐκδικητικός. Ὡρκίστηκε μέσα του, πὼς ἡ «Σουλτάνα» θὰ τοῦ πλήρωνε ἀκριβὰ τὴν ἐπέμβασί της.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ὅταν τὸ τσίρκο «Ἀουρόρα» βρισκόταν στὴν πόλι Νόβι Λιγκοῦρε, ὁ «Ράτζερ» ἐκδικήθηκε! Ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ τσίρκου εἶχαν ἀφήσει γιὰ λίγη ὥρα τίγρεις καὶ λιοντάρια μόνα τους στὸ κοινὸ κλουβί, καμώθηκε πὼς κοιμόταν γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὴν ἀντίζηλό του. Καὶ ξαφνικά, καθὼς ἡ «Σουλτάνα» ἦταν ἀπρόσεχτη, πήδησε πάνω της καὶ τῆς ἔχωσε τὰ κοφτερά του νύχια στὰ πλευρά. Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἡ λέαινα εἶχε ξεκοιλιαστῆ καὶ τὰ ἄλλα θηρία, ἠλεκτρισμένα ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ αἵματος, ἔπεσαν πάνω της καὶ τὴν κατασπάραξαν. Ὁ «Ράτζερ» κυττοῦσε μὲ μάτια γεμᾶτα ἀπὸ θανάσιμο μῖσος τὸν δαμαστή, ποὺ παρακολούθησε, ἀνίκανος νὰ κάνῃ πιὰ τίποτα, τὴν ἄγρια ἐκείνη πανδαισία.

Τὸ τρίτο ἔγκλημα, ποὺ ἀναφέρει ὁ «φάκελλος» τῆς διαβολικῆς αὐτῆς τίγρεως εἶναι τὸ ἑξῆς: Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1955, στὴν πόλι Μέλτσο, ὁ «Ράτζερ» κατοικοῦσε στὸ ἴδιο κλουβὶ μὲ τὴ «Μαρακάν», μιὰ ἄλλη τίγρι σχεδὸν συνομήλικη του.

Ἡ «Μαρακὰν» ὑπέμενε ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τοὺς ἐγωϊσμούς του, γιατὶ ἦταν μιὰ τίγρις πολὺ ἐξημερωμένη καὶ μέ... λεπτὰ αἰσθήματα. Ἀλλὰ ὁ «Ράτζερ» ἦταν ἀνυπόφορος κι' ἡ ὑπομονή της συγκατοίκου του εἶχε τὰ ὅριά της.

Μιὰ μέρα, τοῦ ἔδειξε ἐπὶ τέλους τὰ δόντια της. Αὐτὸ ἦταν. Ὁ «Ράτζερ» δὲν ἀνέχτηκε αὐτὴ τὴ θανάσιμη προσβολή. Καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ χύμηξε ξαφνικὰ πάνω στὴ «Μαρακάν», πρὶν αὐτὴ προλάβῃ νὰ ἀμυνθῇ. Τῆς ἔδωσε δυὸ φοβερὰ χτυπήματα στὸ κεφάλι κι' ὕστερα γύρισε ἥσυχος - ἥσυχος στὴ θέσι του; Ἡ «Μαρακὰν» ἐμεινε... νὰ ἀουτ κι ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες τὰ τίναξε!...

Τέταρτο ἔγκλημα: Ἰούνιος τοῦ 1955, στὴν πόλι Μπαργκοσέζια. Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ θῦμα τοῦ «Ράτζερ» ἦταν ἕνα χαριτωμένο, παιγνιδιάρικο τιγράκι, ἡ «Ἴντια».

Ἡ «Ἴντια» ἔπαιζε μέσα στὸ κλουβὶ κι' ὁ «Ράτζερ», μιὰ στιγμή, τὴν πρόσταξε νὰ καθίσῃ φρόνιμα, βγάζοντας ἕνα τρομερὸ μουγκρητό. Ἡ «Ἴντια» ὅμως δὲν ἔδωσε σημασία καὶ συνέχισε τὰ παιγνίδια της. Καὶ τότε ὁ «Ράτζερ», σήκωσε τὸ πόδι του κι' ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τῆς «Ἴντια», ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μὴ ξαναπκωθῇ πιά...

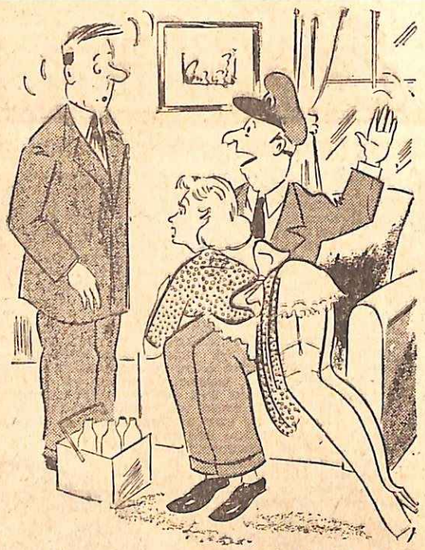
Τὸ πέμπτο καὶ τελευταῖο—πρὸς τὸ παρὸν — ἔγκλημα τοῦ «Ράτζερ», ἔγινε ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα στὴν πόλι Πιετρασάνια. Θῦμα του αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν μιὰ περίφημη γιὰ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὸ λυγερό της κορμὶ λέαινα, ἡ «Δαλιδᾶ».

Οἱ σχέσεις τῶν δύο θηρίων ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ ἐγθρικές. Ἡ «Δαλιδᾶ» εἶχε πρέμα χαρακτῆρα καί... χρυσὴ καρδιά. Ἀλλὰ σιγὰ - σιγά, ὁ «Ράτζερ» ἄρχισε νὰ τὴν ἀντιπαθῇ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί της στὸν θηριοδαμαστὴ Καζαρτέλλι.

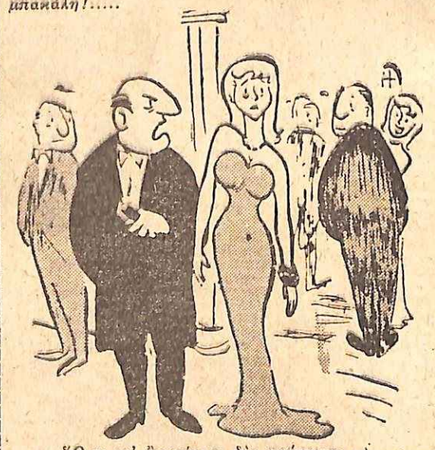
Κάθε φορά, ποὺ διασταυρώνονταν τὰ δυὸ θηρία, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐπιδείξεων, ὁ «Ράτζερ» ἦταν σὰν νὰ ἔπιδειξεων, ὁ «Ράτζερ» ἦταν σὰν νὰ τῆς ἔλεγε στὴ γλῶσσα του: «Δειλή! Πουλημένη!»

Ἡ «Δαλιδᾶ» δὲν ἔδινε σημασία, ἀλλ' ὁ «Ράτζερ» εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ τὴν τιμωρήσῃ γιὰ καλά. Μιὰ μέρα, ἡ «Δαλιδᾶ» πλησίασε στὸ κιγκλίδωμα ποὺ χώριζε τὸ κλουβί της ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ «Ράτζερ» κι' αὐτὸς τότε, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία, τῆς τράβηξε μιὰ φοβερὴ νυχιὰ στὸ πόδι.

Ἡ πληγὴ δὲν φάνηκε στὴν ἀρχὴ σοβαρή, ἀλλὲ δυστυχῶς γιὰ τὴ «Δαλιδᾶ», ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἐπαθε γάγγραινα καὶ ἡ λέαινα ψόφησε...

—"Ἐπιασα τὴ γυναῖκα σας νὰ φλερτάρῃ μὲ τὸν μπακάλη!.....

—"Ο,τι κι' ἂν κάνῃς, δὲν πρόκειται νὰ σοῦ πάρω ἄλλο βραγιόλι γιὰ τὸ δεξί σου γέρι!..

—Λυποῦμαι, Μαρία, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀντικαταστήσω τὸ σομιὲ τοῦ πρεσβατιοῦ σου! —Αὐτὸ θὰ δυσαρεστήσῃ τὸ κύριο περισσότερο ἀπὸ μένα, κυρία!.....

Η ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΗ ΜΑΣΚΑ

Πῶς μετεπήδησε ἀπὸ τὸ θέατρο στὸ δρόμο

Ἡ ἀποκριάτικη μάσκα ἔχει μακροχρόνια κι' ἔνδοξη ἱστορία. Κυρίως συνδέεται μὲ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ θέατρο, μὰ παίρνει διάφορες μεταβολὲς ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες.

Δυὸ μάσκες, ἡ μιὰ γελάστη κι' ἡ ἄλλη λυπητερή, ἀλλὰ καὶ οἱ δυὸ ὑπερβολικὲς στὶς ἐκφράσεις τους, ἦταν ἀπαραίτητες στὸ ἀρχαῖο θέατρο. Στὶς μάσκες αὐτὲς κατασφεγγαν οἱ ἄνδρες ποὺ ἔπαιζαν στὴν ἀρχαία σκηνή, γιατὶ γυναῖκες ἠθοποιοὶ δὲν ὑπῆρχαν στὴν ἀρχαιότητα.

Οἱ μάσκες ἦταν πολλῶν εἰδῶν. Σαράντα κωμικὲς κι εἴκοσι πέντε τραγικὲς προκαλοῦσαν τὸ γέλιο ἢ τὸν τρόμο τῶν θεατῶν. Οἱ ἥρωες, οἱ θεοί, τὰ ἔνδοξα πρόσωπα τοῦ ἔργου, οἱ παράσιτοι ἀντιπροσωπεύονταν καθένας μὲ τὴ σχετικὴ μάσκα του.

Κάθε μάσκα εἶχε ἕνα δικό της μυστιριώδη μηχανισμό. Ὅπως σὲ ὅλα, ἔτσι καὶ σ' αὐτό, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦταν ἀριστοτέχνες.

Εἶχαν μάσκες ἀπὸ χαλκό, ἀπὸ ξύλο, ἀπὸ φλοιοὺς δένδρων, ἀπὸ δέρματα, πολλὲς φορὲς δὲ ἦταν ὑπερφυσικές. Ἀπὸ τὸ μέσα μέρος οἱ θεατρικὲς αὐτὲς μάσκες εἶχαν γλωσσίδες, ὅπως τῶν μουσικῶν ὀργάνων, καθὼς καὶ ἄλλα μεταλλικὰ ἐλάσματα, ποὺ σκεπὸς τους ἦταν νὰ αὐξάνουν ἢ νὰ χαμηλώνουν τὴ φωνὴ τοῦ ἠθοποιοῦ, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωσι. Ὅταν γελοῦσε ὁ ἠθοποιός, ἀπὸ τὸ πελάριο στόμα τῆς κωμικῆς μάσκας ἔβγαινε ἕνας παταγώδης καγχασμός. Θρηνοῦσε καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς θλιμένης μάσκας ἔβγαινε τότε τὸ πιὸ γοερὸ κλάμμα.

Ὅταν ἤθελε νὰ παραστήσῃ τὴ φρίκη τοῦ τυφλοῦ Οἰδίποδος, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς τραγικῆς μάσκας ἔβγαινε μιὰ τέτοια δυνατὴ φωνή, ποὺ ἔσχιζε τὸν ἀέρα καὶ πάγωνε τὴν ψυχὴ τοῦ θεατοῦ.

Εὐτυχισμένη ἐποχή, ὅπου ἀπ' ὅλες τὶς θέσεις, ὅλοι οἱ θεατὲς μποροῦσαν ν' ἀκοῦνε καθαρὰ τοὺς ἠθοποιούς.

Οἱ αἰῶνες περνοῦσαν, πολλὲς μεταβολὲς ἔγιναν στὸ παγκόσμιο θέατρο, ἀλλὰ ἡ μάσκα ἔμεινε. Τὴ βλέπομε ἀκόμη ὡς τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅμως οἱ ἠθοποιοὶ προσπαθοῦν νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὴ μάσκα. Ὁ πρῶτος ποὺ τὸ κατάφερε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἦταν ὁ περίφημος Μπόσκος. Πέταξε ὁριστικὰ τὴ μάσκα καὶ μὲ ἀκάλυπτο τὸ πρόσωπό του, ἀπέκτησε δόξα καὶ πλούτη, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι συνάδελφοί του.

Ὁλόκληρο τέλαντον ἔπαιρνε κάθε ἀρχαῖος «ὑποκριτὴς» γιὰ κάθε παράστασι!.

Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς, παρ' ὅλη τὴν περιφρόνησι τῆς κοινωνίας, βρίσκονταν ἄνθρωποι πρόθυμοι νὰ κάμουν τὸν ἠθοποιό, ἀδιαφορῶντας ἂν μετὰ θάνατον τοὺς πετοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο τῶν τιμίων ἀνθρώπων.

Οἱ Ἰταλοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ 16ου αἰῶνα ἐξακολούθησαν τὴν ἀρχαία παράδοσι στὴν αὐτοσχέδια κωμωδία τους καὶ στὴν παντομίμα τους. Οἱ μάσκες τοῦ Πιερρότου, τοῦ Ἀρλεκίνου, τῆς Κασσάνδρας ἀποτελοῦν τὰ προχειρότερα παραδείγματα.

Οἱ Γάλλοι ἠθοποιοὶ ἀπὸ τὸν 17ο αἰῶνα μιμήθηκαν τὰ σκηνικὰ τεχνάσματα τῶν Ἰταλῶν συναδέλφων τους. Ὁ Μολιέρος δημιούργησε, κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα, τὸ ρόλο τοῦ Μασκαρίλου. Καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἡ μάσκα φοριόταν πάνω στὴ σκηνὴ ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς χορευτές, τοὺς μίμους, τοὺς «ντιζὲρ» καὶ τὰ βωβὰ πρόσωπα, ὡς τὰ 1866.

Στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος φαίνεται ὅτι ἡ μάσκα κατέβηκε στὸ δρόμο. Καὶ τὸ περίεργο, ὄχι σὲ ἡμέρες καρναβαλιοῦ, ἀλλὰ στὰ καλὰ καθοῦμενα!...

Στὴν ἀρχὴ ἔγινε μέρος τῆς... γυναικείας τουαλέττας. Οἱ κυρίες τὴ φοροῦσαν ἔξω γιὰ νὰ προφυλάξουν τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο καὶ τὴ νύχτα γιὰ νὰ διατηροῦν τὴ δροσερότητα τοῦ χρώματός τους.

Μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἡ μάσκα εἶχε γίνει ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν εὐγενῶν.

Τὸ λανσάρισμα τῆς μόδας αὐτῆς ὀφείλεται καὶ πάλι στὴν Ἰταλία.

Στὸ Τουρίνο, στὴν ἀρχή, μεταχειρίσθηκαν ἕνα ἁπλὸ τετράγωνο ὑφασμα διαφανές, ποὺ τὸ κάρφωναν στὰ δυὸ πλάγια τῆς περούκας.

Ἔπειτα συναντᾶμε τὴ μάσκα στὴ Βενετία, στὰ σκοτεινὰ χρόνια τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα. Οἱ κατάδικοι σιδηροδέσμιοι, φρωῦτα μαύρη προσωπίδα, ὡδηγοῦντο στὴ φυλακὴ ἀπὸ τὴν «ἔφορα τῶν Στεναγμῶν»...

Τὸ 18ο αἰῶνα ἡ μάσκα καταλήγει σ' ἕνα ἄσπρο χαρτόνι ζωγραφισμένο. Διάσημοι καλλιτέχνες ἀσχολοῦνται μὲ τὸ νέο αὐτὸ εἶδος διακοσμητικῆς. Οἱ μάσκες τοῦ Λόγκι καὶ τοῦ Γκουέρντι ἦταν σωστὰ καλλιτεχνήματα.

Στὴ Γαλλία, στὰ χρόνια τοῦ «Ἱππότου βασιλέως» ἡ μάσκα στὴν ἀρχὴ σκεπάζει τὰ πρόσωπα τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς, ἀλλὰ μὲ τί τρόπο! Συγκρατιέται ἀπὸ ἕνα σύρμα ποὺ καταλήγει σὲ μικρὴ γυάλινη σφαῖρα, ποὺ ἔμπαινε στὸ στόμα! Ἡ κυρία ποὺ φοροῦσε αὐτὴ τὴ μάσκα μποροῦσε ν' ἀκούῃ τὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις τῶν θαυμαστῶν της, ἀλλὰ ὄχι καὶ ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτές, χωρὶς κίνδυνο ν' ἀποκαλυφθῇ. Κι' ἔτσι ὁ ἱππότης τῆς ρομαντικῆς ἐκείνης ἐποχῆς ἔμενε πρὸ αἰνίγματος. Τὸ σύστημα ὅμως αὐτὸ δὲν κράτησε πολύ.

Ὁ Βασιλεὺς Ἑρρίκος Γ'. καὶ οἱ ἀκόλουθοί του, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, χρησιμοποιήσαν τὴ μάσκα γιὰ νὰ διασκεδάσουν μὲ τὸ πλῆθος στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς ἐποχῆς τους.

Τὸ 17ο αἰῶνα, ἐπὶ Ἑρρίκου Δ'. καὶ Λουδοβίκου ΙΓ'. φορίεται ἀκόμα ἡ μάσκα τόσο ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς, ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς πλεβείους.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' ἡ μάσκα δὲν χρησιμεύει πιὰ παρὰ γιὰ τὰ ταξίδια, γιὰ τοὺς περιπάτους, γιὰ τὸ ἔλκυθρο, σύμφωνα μὲ τὴν ἀγγλικὴ μόδα.

Τέλος, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣΤ' θὰ τὴ φοροῦσαν ἀκόμη μερικοί, ἀφοῦ σὲ μιὰ σκηνὴ στοὺς «Γάμους τοῦ Φιγκαρὼ» ἡ κόμησσα λέει στὴ Σουζάνα:

—Τὴ βελουδένια μάσκα μου καὶ τὸ μπαστοῦνι μου, γιὰ νὰ πάω νὰ ρεμπάσω στὴν ταράτσα!...

Ἐπειτα, οἱ χοροὶ μεταμφιεσμένων τῆς ὅπερας γενίκευσαν τὴ χρῆσι τῆς μάσκας κατὰ τὶς Ἀπόκρησες.

Ἡ βιομηχανία τῆς μάσκας, ποὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ ἰταλική (ἡ Βενετία τὸ 17ον αἰῶνα προμήθευε μάσκες σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη), ἔγινε γρήγορα καὶ βιομηχανία παρισινή.

Στὰ 1613, κάποιος Λεονάρδος ντὲ Λόρς, χοροδιδάσκαλος, ἔφτιαξε μάσκες γιὰ τὰ μπαλέτα τοῦ βασιλέως, ποὺ τὶς βρῆκαν ἐλαφρότερες καὶ κομψότερες.

Ἔκαναν μάλιστα μεγάλη ἐντύπωσι.

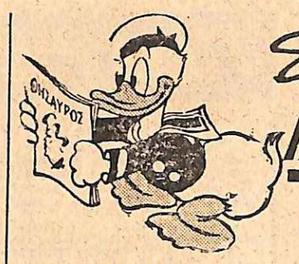
Ἡ δόξα τοῦ ντὲ Λόρς ἐπισκίασε τὴ φήμη τῶν ζωγράφων καὶ τῶν γλυπτῶν τῆς ἐποχῆς του καὶ ὁ εὐτυχὴς ντὲ Λόρς ἀπέκτησε καὶ τρονόμιο εὐρεσιτεχνίας. Σὲ κανένα ἄλλον δὲν ἐπιτρέποταν νὰ φτιάνῃ μάσκες!...

Ἦρθε ὅμως ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα προνόμια κατάργησε καὶ τὸ προνόμιο τοῦ ντὲ Λόρς. Ἕνας Ἰταλός, ὀνόματι Μαράσσι, ἵδρυσε τότε τὸ πρῶτο ἐργοστάσιο προσωπίδων στὴν παρισινὴ συνοικία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Αὐτὸς ἔφτιαχνε μάσκες μὲ ροδαλὰ πρόσωπα ἢ μὲ τρομερὲς μύτες καὶ χάρτινα κεφάλια ἀνθρώπων, ζώων, πουλιῶν, θηρίων.

Αὐτὲς τὶς μάσκες μιμήθηκαν κατόπιν καὶ ἄλλοι καὶ ἔφτασαν ἔτσι σιγὰ - σιγὰ ὡς τὰ χρόνια μας.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Ἐνθυμητὰ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ Τζεβελέκος

Ἦταν ἕνας τύπος πολὺ περίεργος ὁ Τζεβελέκος. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦτανε Ἰωάννης Παπαχριστοδουλόπουλος ἀλλὰ χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ ξέρῃ πῶς, ἀπὸ ποῦ καὶ γιὰ ποιὰ αἰτία, τοῦ κόλλησε τὸ παρατσούκλι Τζεβελέκος. Τὸ μόνο ποὺ θυμόταν ἦταν πὼς μιὰ μέρα ὅταν ἦτανε παιδὶ καχεκτικὸ κ' ἀσχημομούρικο καὶ περνοῦσε ἀπὸ κάποιο δρόμο μὲ κάτι συμμαθητές του, ἓν' ἄλλο παιδὶ τὸν ἔδειξε καὶ εἶπε:

—Χά! Χά! Ὁ Τζεβελέκος!

Ὅλοι γελάσανε σὰν χάγες χωρὶς λόγο. Κι' ἀπὸ τότε τοὺμεινε.

Ἦταν λοιπόν, πολὺ περίεργος τύπος ὁ Τζεβελέκος. Δὲν εἶχε συμφιλιωθῇ μὲ τὴ ζωὴ καὶ δὲν τὴ συμπεροῦσε τὴν ἐπανωνία. Ἄλλα δὲν ἦταν κακός... Τώλεγε μόνος του κι' ἦταν ἀλήθεια:

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι κακός. Κακοὶ εἶν' οἱ ἄλλοι κι' ἐγὼ κάνω ἄμυνα!

Ἀλλ' αὐτὴ τὴν «ἄμυνα» τὴν ἐννοοῦσε μὲ δική του ἠθική. Ὅταν τὸν καλέσανε στρατιώτη, δὲν ἤθελε νὰ πάῃ στὸν πόλεμο. Ἔκοψε τὸ φαΐ καὶ τὸν ὕπνο, κάπνιζε σαράντα τσιγάρα τὴν ἡμέρα καὶ περπάταγε χιλιόμετρα ὁλόκληρα. Εἶχε μείνει πέτσι καὶ κόκκαλο. Κίτρινος σὰν τὸ φλουρί. Ὅταν τὸν ρώταγες «τί ἔχει» σοῦ ἀπαντοῦσε ψυχραιμότατα:

—Ἀκόμη δὲν ἔχω, δυστυχῶς, τίποτα. Ἀλλὰ θέλω νὰ πάθω φυματίωσ ...

—Χριστὸς καὶ Παναγία. Γιατί;

—Γιὰ νὰ μὴν πάω στὸν πόλεμο. Φταίω γώ, γιατὶ τσακώνονται τὰ Κράτη μεταξύ τους κι' ὕστερα τὰ κανονίζουν καὶ πίνουνε σαμπάνια;

—Τζεβελέκο μου... Ἐκτιμῶ τὰ εἰλικρινῆ σου αἰσθήματα, ἀλλὰ προκειμένου νὰ πάθῃς φυματίωσι τὴν κάνεις καλὰ μὲ τὴν κατάλληλη θεραπεία. Ἕνα πόδι δὲν τὸ ξαναβάζεις!

Σὲ κύτταζε εἰρωνικά:

—Καλὲ τί μᾶς λές; Μιὰ φυματίωσι τὴν κάνεις καλά. Ἕνα πόδι δὲν τὸ ξαναβάζεις!

Στὸ χάλι ποὺ τὸν εἶδαν οἱ γιατροὶ τὸν ἀπήλλαξαν. Σὲ δυὸ μῆνες χτύπησαν οἱ σειρῆνες καὶ κατετάγη ἐθελοντής!

—Θὰ πάω νὰ πολεμήσω γιὰ τὴν Πατρίδα μου καὶ τὴν αἰωνοτρεπεία μου! Τώρα δὲ μὲ ὑποχρεώνει κανείς. Ἔτσι θέλω καὶ πάω.

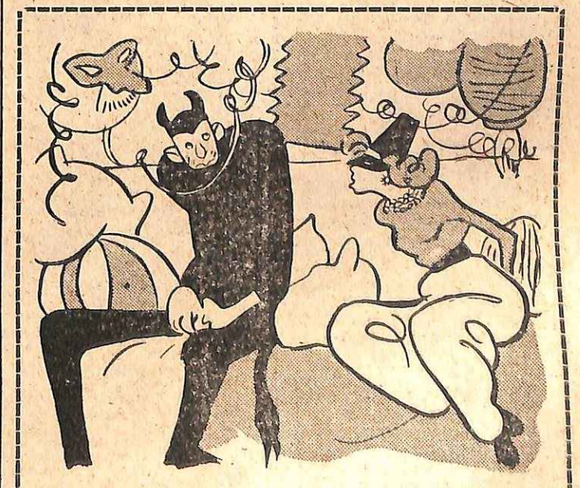
Ὑπῆρισε μὲ παράσημα. Στὴν Κατοχὴ πρόσφερε σπουδαίες ὑπηρεσίες. Στὴν ἀπελευθέρωσι ἔβριζε τοὺς ἀπελευθερωτάς. Δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τίποτο κι' ἀπὸ κανένα. Βρῆκε μιὰ καλὴ θέσι σὲ κάποια γνωστὴ Ἑταιρία καὶ καθὼς ἦταν ἄριστος ὑπάλληλος, τὸν εἶχανε μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ. Ἀλλὰ ὁ Τζεβελέκος εἶχε τὸ «κομπλὲξ» τῆς καχυποψίας.

—Δουλεύω νύχτα μέρα κι' ἕνα ψωμὶ πρωῒ θὰ μὲ πετάξουνε σὰν τὸ σκυλὶ στὸ δρόμο, ἔλεγε συχνά.

—Μὰ τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύῃς αὐτό;

—Ξέρω γὼ τί σοῦ λέω. Ξέρω τὶ σκληρὴ καὶ ἀνάλγητη εἶν' ἡ κοινωνία.

—Ἔ, μὰ σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία ζοῦμε ὅλοι. Κι' ἐμεῖς τὴν

—Ἀπὸ ἕνα διάβολο περίμενα πολὺ μεγαλύτερη φλόγα!..

ἀποτελοῦμε.

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ θ' ἀμυνθῶ. Θὰ βγῶ «παθὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ» καὶ θὰ πάρω τὸ μισθό μου σύνταξι, νὰ τοὺς δώσω δέκα φάσκελα καὶ νὰ κάθωμαι στὸ καφενεῖο μὲ τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στὸ ἄλλο νὰ παίζω τάβλι!

Κι' ἔβαλε πάλι πλώρη... γιὰ φυματίωσι. 'Αδυνάτισε, κιτρίνισε, ἔγινε σὲ κακὸ χάλι. Τὸν κάλεσε μιὰ μέρα ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

— Κύριε Τζεβελέκο, μήπως θέλετε ἄδεια;

—"Οχι, κύριε πρόεδρε, ἡ ὑγεία μου ἔχει σοβαρῶς κλονισθῆ. Πρέπει ν' ἀποσυρθῶ ἐντελῶς.

— Εὐχαρίστως. Μᾶς ἔχετε προσφέρει τόσες ὑπηρεσίες, ποὺ θὰ σᾶς κάνουμε μιὰ τυπικὴ ἀπόλυσι γιὰ νὰ πάρετε ὅλη τὴν ἀποζημίωσι.

— Εὐχαριστῶ.

Τὰ κατάφερε καὶ πῆρε καὶ τὴ σύνταξι.

Μιὰ μέρα πῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν πρόεδρο.

— Κύριε Τζεβελέκο, τοῦ εἶπ' ἐκεῖνος, σᾶς εὔχομαι περαστικά. Κρίμα μόνο, ποὺ ἀρρωστήσατε, γιατὶ σᾶς προώριζα γιὰ γενικὸ διευθυντὴ τῆς 'Εταιρίας. Τώρα ἀναθέσαμε στὸν κύριο Φλωρά.

Ξεροκατάπιε ὁ Τζεβελέκος:

— Δὲν πειράζει, ψιθύρισε. Τυχερὰ εἶν' αὐτά.

Τὸ φύσαγε καὶ δὲν κρύωνε! Εἶχε σκοπὸ μὲ τὴν ἀποζημίωσι ν' ἀνοίξῃ ἕνα γραφεῖο ἀντιπροσωπείων. Θύμωσε καὶ τὴ μοίρασε σὲ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς!... "Εμεινε μόνο μὲ τὴ σύνταξι. Πήγαινε στὸ καφενεῖο, πολιτικολογοῦσε, γκρίνιαζε κι' ἐπληττε φοβερά.

"Ενα πρωὶ πῆγε στὸν πρόεδρο τῆς 'Εταιρίας.

—Κύριε πρόεδρε,ἔγινα καλά.

—Πολὺ χαίρομαι.

—Μπορῶ νὰ ξαναγυρίσω;

— Δυστυχῶς αὐτὸ δὲν γίνεται. Δὲν ὑπάρχει θέσι, ἀλλὰ δὲν ἔχετε καὶ τὸ δικαίωμα. 'Εἴχετε ἀποζημιωθῆ. Μόνον... ὡς εἰσπράκτωρ.

— Εἰσπράκτωρ! Δέχομαι.

Καὶ ἀνέλαβε εἰσπράκτωρ στὴν 'Εταιρία ποὺ θὰ ἦταν Γενικὸς Διευθυντής!

Τὸν εἶδα μιὰ μέρα μὲ τὴν τσάντα νὰ τρέχῃ.

— Σκληρὴ κοινωνία, τοῦ εἶπα. Πρέπει ν' ἀμύνεσαι!

Κούνησε τὰ κεφάλι του:

— Μμμμμ. Καλλίτερα νὰ μὴν ἀμύνεσαι καὶ πολύ!

ΕΨΙΛΟΝ

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει τὴν τριχόπτωση κι' ἡ τριχόπτωσις τὴ φαλάκρα. Σταματῆστε τὸ κακὸ ἐγκαίρως. **ΤΗΛ· 612-010**

Esthètique Moderne

ΜΕ KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 (ΚΟΛΩΝΑΚΙ)

ΔΗΜ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ 5—7

ΣΕΚΕΡΗ 8 καὶ Γωνία ΚΑΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006

ΑΘΗΝΑΙ

Παιγνίδια

Ἡ κρυμμένη παροιμία

"Αν πάρετε δυὸ συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν 16 λέξεων τῶν ἑξῆς γραμμάτων ποὺ ἑπεξηγοῦμε κατωτέρω καὶ ποὺ θὰ τοποθετήσετε στὴν Α' στῆλη, θὰ μπορέσετε διαβάζοντάς τα στὴ σειρὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία.

	A		B
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			

μία. Τὰ τέσσερα ὑπόλοιπα γράμματα, ἀναγραμματιζόμενα ἢ μὴ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ σχηματίσετε ἰσάριθμες νέες λέξεις, ποὺ ἑπεξηγοῦμε ἐπίσης κατωτέρω καὶ θὰ τοποθετήσετε στὴ Β' στῆλη.

Α' ΣΤΗΛΗ

1) 'Ανταλλαγή.
2) Περιέχουν συνήθως ὑγρά.
3) Μαλακὸς στὴν ἀφή.
4) Σημειώνεται στὸ χάρτη μὲ μιὰ γραμμή.
5) "Ογκος γεμάτος ὑγρό.
6) Δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.
7) Παράλιος πόλις τῆς Μ. 'Ασίας ἐπὶ τοῦ Πόντου.
8) Βαθυλώμα.
9) 'Αχρηστεύει τὴν ὅρασι.
10) Δυνατὸ ποτό.
11) "Εχει γόστιμο κρέας.
12) 'Απονήρευτος.
13) Περίφημη ὄπερα.
14) 'Απαραίτητα στοὺς ζωγράφους.
15) Βενετσιάνικος... δρόμος.
16) 'Ακολουθία νοημάτων.

Β' ΣΤΗΛΗ

(Λέξεις τῶν 4 γραμμάτων).

1) Λάχανο.
2) Προϊὸν σκέψεως.
3) Σπαθί.
4) "Οργανο αἰσθήσεως.
5) Νεογέννητα.
6) Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.
7) Κίνησις ὑγροῦ.
8) Συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἀκοή.
9) Ντέ...: μάρκα αὐτοκινήτων.
10) Λέγεται καὶ κότσι.
11) Πηγὴ νεροῦ.
12) Μουσικὸς ὅρος.
13) ...Στῆβενς: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.
14) 'Εορτάζει στὶς 21 Μαΐου.
15) Ποτάσσα.
16) "Εδωσε τὸ ὄνομά του σ' ἕνα ἀλφάβητο.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Δυὸ βαρέλια περιέχουν μαζὶ 186 ὀκάδες κρασί. "Αν πάρουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο τὸ ἕνα πέμπτο τοῦ περιεχομένου του καὶ ἀπὸ τὸ δεύτερο τὸ ἕνα τέταρτο τοῦ περιεχομένου του καὶ τὰ δυὸ βαρέλια θὰ περιέχουν τὴν ἴδια ποσότητα κρασιοῦ. Πόσο κρασὶ περιέχει τώρα τὸ κάθε βαρέλι;

2) "Ενας χωρικὸς πηγαίνει μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ χωριὸ του στὸ χωριὸ Δ ποὺ ἀπέχει ἀρκετὰ χιλιόμετρα. Φτάνοντας σὲ ἀπόστασι ἑνὸς χιλιομέτρου, ἀρχίζει νὰ σκέπτεται τὸ ρολόϊ του καὶ μονολογεῖ:

—Περπάτησα μὲ ταχύτητα 4 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, τότε ρα. "Αν ἔκανα ὅμως 5 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, τότε θὰ βρισκόμουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα χιλιόμετρο πέρα ἀπὸ τὸ χωριό.

Πόση ὥρα περπατοῦσε ὁ χωρικὸς καὶ ποιὰ εἶναι ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τὰ δυὸ χωριά;

3) Τρεῖς ἀριθμοὶ ποὺ μᾶς δίνουν γιὰ σύνολο 288 παρουσιάζουν τὴν ἑξῆς ἰδιότητα: 'Ο δεύτερος εἶναι διπλάσιος τοῦ πρώτου καὶ ὁ τρίτος τριπλάσιος τοῦ δευτέρου. Ποιοί εἶναι οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀριθμοί;

4) Δυὸ χωρικοὶ ξεκινοῦν συγχρόνως ἔφιπποι ἀπὸ τὰ δυὸ γειτονικὰ χωριά τους πηγαίνοντας ὁ ἕνας πρὸς συνάντησι τοῦ ἄλλου. Δεδομένου ὅτι ὁ δρόμος ποὺ συνδέει τὰ δυὸ χωριὰ τους εἶναι μοναδικὸς καὶ ὅτι ὁ ἕνας μπορεῖ νὰ διανύσῃ τὴν ὅλη ἀπόστασι μέσα σὲ 5 ὧρες ἐνῶ ὁ ἄλλος χρειάζεται 7, μπορεῖτε νὰ βρῆτε μὲ ἀκρίβεια ὕστερα ἀπὸ πόση ὥρα θὰ συναντηθοῦν;

Συναρμολόγησις

Χωρὶς ν' ἀλλάξετε τὴ σειρὰ τῶν ἑπωνύμων στὸν κατωτέρω πίνακα, προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ ὄνομα κι ἡ ἰδιότης τοῦ καθενός, δεδομένου ὅτι στὴ δευτέρη καὶ τρίτη στῆλη, ὀνόματα καὶ ἐπαγγέλματα ἔχουν ἀνακατευθῆ.

1) Βύρων 'Εμμανουὴλ φιλόσοφος
2) Ραικίας 'Ιωάννης ἠθοποιὸς
3) Ραϊντγκεν Κάμιλλος ποιητὴς
4) Παπανικολῆς 'Αρθοῦρος φιλικὸς
5) Παπαϊωάννου Παῦλος φυσικὸς
6) Σοπὲν Γεώργιος ἰχνογράφος
7) Σοπενχάουερ 'Ιωάννης ἐπαναστάτης
8) Ξάνθος Γουλιέλμος ποιητὴς
9) Ντορὲ Δημήτριος ἀγωνιστὴς
10) Ντεμουλὲν Φρειδερίκος πιανίστας

Μεταγραμματισμὸς

Μιὰ θεὰ πολὺ μεγάλη
μόνο ἀλλάζει τὸ κεφάλι
καὶ διαίρεσις τοῦ χρόνου
ἡ μονὰς αὐτοῦ προβάλλει.

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 4 5 6 7 = Χώρα τῆς Δ. 'Ασίας.
2 3 4 5 = Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας.
3 2 4 7 = 'Αρχαῖος σοφός.
4 1 4 7 = 'Ορυκτόν.
5 4 2 4 7 = Γυναῖκα τῆς μυθολογίας.
6 1 3 6 7 = Εὐτυχία, εὐδαιμονία.
7 4 3 3 4 7 = 'Εορτάζει στὶς ἀρχὲς Δεκεμβρίου.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Μαγικὸ γράμμα

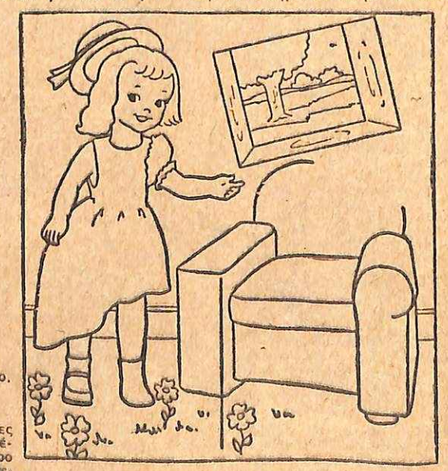
'Ανταλλάσσοντας ἕνα γράμμα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, μ' ἕνα ἄλλο πάντοτε τὸ ἴδιο, θὰ σχηματίσετε ἰσάριθμες νέες λέξεις, χωρὶς κανένα ἀναγραμματισμό:

Πάρος — Φθίνω — Φάρος — Πῶλος — Νέμος — Σπόρος — Στῦλος — Χάρος — Βάσις — Θυσία — Σπάνις.

Μιὰ εἰκόνα μὲ 12 λάθη

Δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ βρῆτε μέσα στὴν εἰκόνα αὐτὴ 12 λάθη. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μὲ τὰ διαφορα παιγνίδια τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἔχει ἐξασκηθῆ σημαντικὰ ἡ παρατηρητικότητά σας. Σᾶς προτείνομε τώρα νὰ δοκιμάσετε μὲ τὸ ἴδιο αὐτὸ παιγνίδι καὶ τὴ μνήμη σας. 'Αφοῦ κλείσετε τὸ περιοδικό, προσπαθῆστε νὰ γράψετε πάνω σ' ἕνα χαρτὶ ὅσο περισσότερα λάθη ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀνακαλύψατε. "Αν γράψετε πέντε, πρέπει νὰ εἶσθε κιόλας ἀρκετὰ ἱκανοποιημένος, ἂν φτάσετε τὰ δέκα σᾶς δέχονται θερμὰ συγχαρητήρια. "Οταν πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι πολλοὶ παῖκτες συγχρόνως, κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ θυμηθῆ τὰ περισσότερα λάθη.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 98

Παιδικὰ ὄνειρα

Κάτια — Μαίρη, Λονδίνο: Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἀκριβῶς εἶναι τὸ χειρόγραφο ποὺ μοῦ στείλατε: Γράμμα σ' ἐμένα, γιὰ νὰ μοῦ ἱστορήσετε τὸν βίο σας καὶ νὰ μὲ συμβουλευθῆτε; "Η διηγηματάκι, ποὺ θέλετε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε, ὅπως ἀφήνετε νὰ ὑπονοηθῆ; Κι' ἔτσι δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς νὰ σᾶς πῶ. "Αν πρόκειται γιὰ τὴν πρώτη περίπτωσι, νομίζω πὼς ἡ νέα τροπὴ στὴ ζωή σας δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπελπίζῃ, ἀφοῦ τώρα εἶσθε ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν πρώην σύζυγόν σας καὶ ἀφοῦ ξαναβρήκατε τὸν πρῶτο κι' ἀδημοίγητο ἀγαπημένο σας. Γιατὶ ἀποκλείεται νὰ πραγματοποιηθῆ τώρα τὸ παιδικό σας ἐκεῖνο ὄνειρο καὶ νὰ συνδεθῆτε πιὰ νομίμως μαζί; Καὶ αὐτὸς τί λέει γιὰ μιὰ τέτοια πιθανότητα; Δὲν φαντάζομαι νὰ τὴν ἀποκλείῃ, ἀφοῦ κι' ἐκεῖνος σᾶς ἀγαπάει πάντα καὶ τώρα ἀκόμα σᾶς τὸ βεβαιώνει αὐτό... Καὶ αὐτὴ μὲν εἶναι ἡ γνώμη μου στὴν προσωπική σας περίπτωσι. "Αν πάλι, ἐνδιαφέρεστε μόνο...λογοτεχνικῶς, ἔχω νὰ σᾶς πῶ ὅτι κατ' ἀρχὴν ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δημοσιεύει συνεργασία ἀναγνωστῶν, γιατὶ ἔχει μονίμους καὶ γνωστοὺς συνεργάτες.

'Ανεμώνη 6.: 'Από ὅσα μοῦ γράφετε γιὰ τὸ πῶς συμπεριφέρεται ὁ νεαρὸς γνωρίμιός σας, συμπεραίνω ὅτι ἐνδιαφέρεται κατ' ἀρχὴν γιὰ σᾶς, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἔχει καὶ σοβαρὸ σκοπό. Γιατὶ ἂν ἀληθινὰ ἐννοιώθη ἀγάπη γιὰ σᾶς, ὕστερ' ἀπὸ τόσων χρόνων ἀδελφικὴ γνωριμία καὶ συνάφεια, θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ σᾶς μιλήσῃ, δίχως περιστροφὲς καὶ παραδόλες καὶ νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῆ ὄχι μόνο τὸν ἔρωτά του, μὰ καὶ τὴν ἀπόφασι ποὺ θὰ εἶχε γιὰ σᾶς. Γιὰ νὰ μὴν τὸ κάνῃ, σ' αὐτὸν ὑπάρχει τὸ «σκοτεινὸ σημεῖο» ποὺ ὑπαινίσσεται. Προφανῶς θέλει ἡ αἰσθηματικὴ πρωτοβουλία νὰ προέλθῃ ἀπὸ σᾶς, νὰ τοῦ προτείνετε ἐσεῖς, δηλαδή, σχέσεις, γιὰ νὰ ἐπωφεληθῆ αὐτός. Καὶ ὅταν αὔριο βαρεθῆ ἡ ἐρῆ κάποιαν ἄλλη κοπέλλα, τότε νὰ νομίζῃ πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς παρατήσῃ δίχως ἐξήγησι καὶ δίχως δισταγμό, μὲ ἡσυχη τὴ συνείδησί του, πὼς ἐσεῖς τὸν εἴχατε προκαλέσει νὰ συνδεθῆτε ἐρωτικῶς. Μ' ἄλλα λόγια ὁ νεαρὸς δὲν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη! Καὶ αὐτὸ σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ εἶσθε ἀπέναντί του αὐστηρὰ ἐπιφυλακτικὴ καὶ νὰ περιορισθῆτε στὴν εὐγενικὴ τυπικότητα τῶν κοινωνικῶν σας σχέσεων μαζί του!

'Ανήσυχη καρδιὰ γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Δ.: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές σας καὶ σᾶς τὶς ἀνταποδίδω! 'Ωστόσο θὰ σᾶς στεναχωρήσω, γιατὶ θὰ σᾶς πῶ, μὲ τὴν εἰλικρίνεια, ποὺ μοῦ ζητᾶτε, ὅτι ὑποπέσατε σ' ἕνα μεγάλο σφάλμα καὶ ὅτι ἐσᾶς πρέπει νὰ θεωρήσω τὴν κυριώτερη αἰτία γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς περιπετείας σας. 'Απορῶ, μάλιστα, πῶς ἐσεῖς, κορίτσι γνωστικὸ καὶ ἔντιμο, φθάσατε στὴν ἐπιπολαιότητα νὰ ἐμπιστευθῆτε τὴν ἤθική σας σ' αὐτὸν γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξετε πὼς τὸν ἀγαπούσατε εἰλικρινά! Κρίμα νὰ μὴν ἀντιληφθῆτε πὼς ἔτσι πέσατε θῦμα μιᾶς ἀνήθικης φάρσας, γιὰ τὴν ὁποία, βέβαια, σήμερα βασανίζεστε. 'Ο νεαρὸς ἐξαφανίστηκε καὶ ἐξαφάνισε καὶ κάθε ἴχνος τῆς διαδάσεώς του καὶ σεῖς τοῦ κάκου τοῦ γράφετε καὶ τὸν ἐκλιπαρεῖτε. Τὰ γράμματα ἐπιστρέφονται ἀνεπίδοτα!... Καὶ τώρα μοῦ ζητᾶτε τὴ συμβουλή μου. 'Αλλὰ θὰ μὲ ἀκούσετε, ἂν σᾶς πῶ τί πρέπει νὰ κάνετε: Λοιπόν, νὰ ἐξακριβώσετε σὲ ποιὰ μοναδα ὑπηρετεῖ καὶ τότε νὰ τοῦ στείλετε ἕνα συοτηµένο γράμμα, καλώντας τον νὰ σᾶς τῆ πῶς βλέπει τὶς ὑποχρεώσεις του ἀπέναντί σας. "Αν ἀρνηθῆ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἢ ἂν σᾶς δώσῃ ἀόριστη ἀπάντησι, τότε, ἂν ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτόν, πραγματικά, καὶ τὸν ἀγαπᾶτε ἀκόμη, νὰ δώσετε τὸν λόγο στοὺς γονεῖς σας, γιὰ νὰ ἐνεργήσουν ἐκεῖνοι πιὰ ὅ,τι πρέπει ἐπὶ τοῦ προκειμένου!

Μέλλουσα κυρία: Μὰ εἶναι πράγμα αὐτὸ γιὰ ν' ἀνησυχῆτε; Ἐπειδὴ συμπίπτει δίσεκτο τὸ ἔτος καὶ λόγω τῆς ξαφνικῆς ἀδιαθεσίας τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας, ἀναβλήθηκαν γιὰ μερικὲς ἡμέρες οἱ γάμοι σας κι' οἱ γονεῖς σας ἔχουν τρομοκρατηθῆ καὶ ἐπηρεάζουν καὶ σᾶς, γιατὶ ἔχουν τὴν πρόληψι πὼς αὐτὰ ὅλα θὰ σᾶς βγοῦν σὲ κακό! Εἶναι σοβαρὰ αὐτά; Οἱ προλήψεις καὶ οἱ συμπτώσεις δὲν ἔχουν καμμιὰ λογική. Μὴ δίνετε, λοιπόν, τὴν παραμικρὴ σοβαρότητα σ' αὐτὰ καὶ μὴ στενοχωριέστε.

Θ. Β. ἀγάπησα καὶ πόνεσε: Σᾶς συμπονῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ νοιώσατε ἀπὸ τὸ εἰδύλλιό σας. Εἶναι πραγματικὰ ἀχαρακτήριστος ὁ ἄνθρωπος αὐτός, στὸν ὁποῖον, ἐνῶ ἀφιερώσατε ὅλη σας τὴν ἀγάπη καὶ ὅλη σας τὴ στοργή, σᾶς διέψευσε καὶ ἀρραβωνιάστηκε μὲ ἄλλη. 'Οφείλω ὅμως, μὲ ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια, νὰ σᾶς ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ καὶ νὰ σᾶς τονίσω πὼς δὲν πρέπει νὰ ἔχετε τὴν παραμικρὴ αὐταπάτη καὶ οὔτε νὰ ἔχετε τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα γι' αὐτόν, ἔστω καὶ ἂν σᾶς ὁλώσῃ μετάνοια. Τὸ πιὸ πρακτικό, ὅσο καὶ ἀξιοπρεπὲς γιὰ σᾶς εἶναι ἕνα: Νὰ ἀποφασίσετε τὸ γρηγορώτερο καὶ νὰ δεχθῆτε τὴν καλύτερη ἀπὸ τὶς προτάσεις ποὺ σᾶς κάνουν. "Οσο καὶ ἂν ἀκόμα φέρθηκε τόσο ἀχαρακτήριστα καὶ πρόδωσε τὸ ἱερὸ αἴσθημά σας, εἶμαι βέβαιη πὼς αὐτὴ τὴν ἄτυχη περιπέτεια, δὲν θ' ἀργήσετε νὰ τὴν ξεχάσετε καὶ νὰ δημιουργήσετε μιὰ νέα ζωὴ στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ νὰ σᾶς νοιώθη καὶ νὰ σᾶς φροντίζῃ.

Χαμένο μέλλον Μ. Τ.: 'Αντιλαμβάνομαι ὅλη τὴ δραματικὴ θέσι στὴν ὁποία βρίσκεστε. 'Ο ἄντρας σας ἐργάζεται σὲ ἄλλη πόλι ὅπου ρεμπελεύει, παραμελῶντας τὶς μεγάλες ἠθικὲς καὶ οἰκονομικὲς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Καὶ σεῖς, πάλι, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν ἀκολουθήσετε ἐκεῖ πέρα, ὄχι μόνο γιατὶ ἔτσι θὰ ἐπιβαρύνετε ἀκόμα περισσότερο τὸ φτωχὸ σας οἰκογενειακὸ προϋπολογισμό, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ λόγους στοργῆς πρὸς τοὺς γονεῖς σας, ποὺ εἶναι γέροι κι' ἄρρωστοι καὶ δὲν θέλουν νὰ σᾶς στερηθοῦνε. Στὸ μεταξύ, καθὼς μοῦ γράφετε, ὁ ἄντρας σας σᾶς ἐκδιάζει νὰ τὸν ἀκολουθήσετε, ἀλλοιῶς σᾶς ἀπειλεῖ πὼς θὰ ζητήσῃ διαζύγιο καὶ θὰ πάρῃ αὐτὸς κοντά του τὰ παιδάκια σας. Ἀλλά, τέλος πάντων αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν δείχνει τὴν παραμικρὴ κατανόησι στὶς δύσκολες αὐτὲς περιστάσεις, ποὺ σᾶς ἔτυχαν; Νομίζω ὅμως πὼς θὰ ἀντιληφθῆ τὸ χρέος του, ἂν τοῦ δείξῃτε καὶ τὸν κάνετε νὰ καταλάβῃ ὄχι μονάχα τὸ ἠθικό του χρέος, μὰ καὶ τὸ οἰκονομικὸ τοῦ συμφέρον. Καὶ συμφέρον τοῦ εἶναι νὰ φροντίσῃ τὰ ἐξασφαλίσῃ πόρον ζωῆς στὸν ἴδιο σας τὸν τόπο χωρὶς νὰ ἀναγκασθῆ νὰ ἐκπατρισθῆ καὶ χωρὶς καὶ σεῖς νὰ ἐγκαταλείψετε τοὺς γονεῖς σας.

Κ. Χ. Α. — 23, Θεσ)νίκη: Συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σας ὅτι εἶνε ὅλως διόλου παράλογη ἡ ἀξίωσι τῆς μητέρας σας νὰ πάρετε γιὰ σύζυγο μιὰ γειτονοπούλα σας, γιὰ τὴν ὁποία ὡστόσο σεῖς προσωπικὰ δὲν αἰσθάνεστε τὸ παραμικρὸ αἴσθημα ἢ ἐνδιαφέρον. Καὶ θὰ κάνετε καλά, ἔστω καὶ ἂν παρασυρθῆκατε πρὸς στιγμὴν νὰ δώσετε ἀνεπίσημο λόγο μὲ τοὺς δικούς της, νὰ πάτε καὶ νὰ τοὺς ἐξηγήσετε πὼς ἐξαναγκασθῆκατε σ' αὐτὸ μονάχα ἀπὸ τὴ μητέρα σας. Καὶ ὅτι δὲν θὰ πρέπῃ νὰ κάμετε ἕναν τέτοιο γάμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ βγῆτε καὶ σεῖς καὶ ἡ κοπέλλα ἀπογοητευμένοι καὶ δυστυχισμένοι, ἀφοῦ τίποτα δὲν σᾶς συνδέει καὶ βρίσκετε πὼς δὲν ταιριάζουν οὔτε ἡ νοοτροπία σας, οὔτε ὁ χαρακτήρας σας. Καὶ στὴ μητέρα σας ἐξηγῆστε της ὅτι ὅση καὶ ἂν εἶνε ἡ στοργὴ της γιὰ σᾶς καὶ μεγάλη ἡ ἐπιθυμία της νὰ σᾶς ἰδῆ ἀποκατεστημένον, δὲν πρέπει πάντως νὰ ἐπιμένῃ νὰ πάρετε μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲν σᾶς συγκινεῖ διόλου!

'Ιάσωνας: Βλέπω καὶ στὴ δική σας αἰσθηματικὴ περίπτωσι πὼς ἡ μητέρα σας εἶναι τὸ ἐμπόδιο γιὰ νὰ παντρευτῆτε. 'Αγαπιέστε μὲ μιὰ καλὴ κι' ἄξια κοπέλλα, ἡ ὁποία ἔχει καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα νὰ συμβάλη στὸ κοινό σας μέλλον, ἀλλὰ ἡ μητέρα σας δὲν θέλει τὴ νύφη αὐτή, ἐπειδὴ εἶναι Γαλλίδα καὶ καθολικὴ τὸ θρήσκευμα. 'Ωστόσο δὲν βρίσκω ὅτι αὐτὲς οἱ δικαιολογίες εἶναι σοβαρὲς γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν ἀρνησί της. "Αν ἡ κοπέλλα καθ' ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ἰδίως ὀπὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς εἶναι ἀψογη καὶ ἀξιοπρεπής, σπουδαγμένη καὶ βαθύπλουτη, ἡ γαλλικὴ της καταγωγὴ τί ἔχει νὰ κάνῃ; "Οσο, πάλι, γιὰ τὴν καθολικὴ της θρησκεία, κι' αὐτὸ λύεται αὐτομάτως μὲ τὸ γάμο σας, ἂν ἡ κοπέλλα θέλῃ. Μὲ τὸν ὅρκο τῆς ἐλπίζω, νὰ δεχθῆ τὸ ὀρθόδοξο θρήσκευμα τοῦ συζύγου της. 'Εξηγῆστε, λοιπόν, αὐτὰ στὴ μητέρα σας καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ τὴν κάνετε νὰ δῆ τὴν ἀλήθεια, ποὺ εἶναι ἡ συμπαράστασί της στὴν εὐτυχία σας, δίχως προκαταλήψεις.

Μαίρη Π. Δ., Βούλαν: Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές σας καὶ σᾶς τὶς ἀντιαποδίδω. "Οσο γιὰ τὸ αἰσθηματικό σας ζήτημα, βρίσκω δτι λαμπρὰ καὶ ἀξιοπρεπέστατα φερθῆκατε νὰ διακόψετε ἀμέσως τὶς σχέσεις σας μὲ τὸν πονηρὸ νέο, ποὺ ἤθελε ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης σας. Καὶ χαίρομαι ποὺ βρήκατε ὕστερα ἀντικατάστατη του, ἀσυγκρίτως καλύτερο, τὸ νέον αὐτὸ ποὺ σᾶς ἀρραβωνιάστηκε καὶ ποὺ τώρα ἑτοιμάζεστε γιὰ τὸ γάμο σας. "Οσο γιὰ τὸ φόβο ποὺ ἔχετε, πὼς ὁ πρῶτος, γιὰ ἐκδίκησι, θὰ θελήσῃ νὰ σᾶς ἐκδιάσῃ, ἐπειδὴ κράτει τὰ γράμματα ποὺ τοῦ στέλνατε, νομίζω πὼς δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆσετε. 'Εξηγῆστε προκαταβολικῶς στὸν μνηστῆρα σας πὼς ἔχει τὸ ζήτημα καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ σᾶς καταλάβῃ καὶ θὰ σᾶς δικαιώσῃ.

ΕΡΗ

ΟΟ

Φιλία ἢ ἔρως;

'Εξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐπιστολῆς ποὺ μοῦ ἔστειλε μιὰ «Μικρὴ μαθήτρια ἀπὸ τὴν Καλλιθέα ἔρχομαι νὰ δώσω μιὰ ἐξήγησι σὲ ὅλες τὶς κοπέλλες ἀπὸ 13—19 ἐτῶν καὶ τοὺς νέους ἀπὸ 15—22 ἐτῶν ποὺ μοῦ γράφουν: Τὸ πρῶτο συναίσθημα ποὺ νοιώθουν σὲ μιὰ τέτοια ἡλικία εἶναι μιὰ ἔλξις, μιὰ συμπάθεια γιὰ γνωρίμιο, ἡ ὁποία θὰ πρέπῃ νὰ ἐξελιχθῆ σὲ μιὰ ἀγνὴ φιλία.

Μιλῶ γιὰ νέους καὶ νέες ποὺ βγαίνουν ἀπὸ νοικοκυρόσπιτα, μὲ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ ἠθικὲς ἀρχές.

'Η φιλία δὲν εἶναι ἀποκλειστικὴ γιὰ ἕνα πρόσωπο. Τὸ ἴδιο συναίσθημα, μπορεῖ νὰ νοιώσῃ μιὰ κοπέλλα γιὰ περισσότερους συμμαθητὲς καὶ συμμαθήτριές της.

'Η φιλία εἶναι ἀγνή, ἐκδηλώνεται δημόσια καὶ ὄχι σὲ κρυφὰ ραντεβοῦ. Δὲν ἐκθέτει τὴν οἰκογένεια καὶ δὲν δημιουργεῖ σχόλια.

'Η φιλία αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ ἔρως, ὅπως νομίζουν πολλὰ κορίτσια, γιατὶ ἕνας ἔρως προϋποθέτει εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις δεσμῶν γάμου. Πράγμα τὸ ὁποῖον

'Επιστημονικὰ Καλλυντικὰ

LYDIA P

ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Γιὰ ξηρὸ δέρμα Νο 1. Γιὰ κανονικὸ Νο 2 Γιὰ λιπαρὸ Νο 3.

ΚΡΕΜΑ βιταμίνης Α γιὰ κανονικὸ καὶ ξηρὸ δέρμα. Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα.

Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612.450.

Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΑΡΝΟΥΛ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

'Η χαριτωμένη βεντέττα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Φρανσουὰζ 'Αρνουὶλ δὲν εἶχε ἀπασχολήσει ποτὲ τὸν τύπο μὲ τοὺς ἔρωτές της. Πολλοὶ πλούσιοι τῆς ἔκαναν δελεαστικὲς προτάσεις ἀλλ' ἡ κινηματογραφικὴ της καρριέρα τὴν ἀπασχόλησε ὁλοκληρωτικὰ καὶ ὁ ἔρωτας τὴν ἄφηνε τελείως ἀδιάφορη. Τώρα ποὺ ἔγινε πιὰ διάσημη ἀποφάσισε φαίνεται ν' ἀφήσῃ τὸν μικρὸ φτερωτὸ θεὸ νὰ τὴν πλήξῃ μὲ τὰ βέλη του. Διαδόθηκε ἔτσι πρὸ καιροῦ πὼς ἡ Φρανσουὰζ θὰ ἀρραβωνιαζόταν τὸν σκηνοθέτη Λουὶ Βερνέϊγ, ὅπως ἄφησε ὅμως ἡ ἴδια νὰ ἐννοηθῆ πρὸ ἡμερῶν, μελλοντικὸς τῆς σύζυγος θὰ εἶναι μᾶλλον ὁ Παρισινὸς διαφημιστὴς

κανένας νέος 15—22 ετών, δεν μπορεί νά άναλάβη, γιατί έξαρτᾶται άπό τούς γονείς του, καί πιθανόν νά έχη πιό σοβαρές ύποχρεώσεις γιά τό σπίτι του.

Μή ξεγελιοῦνται, λοιπόν, τά κορίτσια καί μή έκτίθενται μέ γράμματα, μέ φωτογραφίες, μέ κρυφά ραντεβοῦ καί μέ έπακόλουθα. Ὁ νέος, πού κάνει τόν κουτό καί δέχεται μιά τέτοια κατάστασι, διασκεδάζει, περνᾶ τόν καιρό του εὐχάριστα, μέχρι τῆς στιγμῆς πού θά έπέμβουν οἱ γονεῖς του καί θά έγκαταλείψη τή νέα, γιά μιά ἄλλη, ἤ γιά σπουδές, ἤ γιά ὑποχρεώσεις πρός τό σπίτι μου.

Σέ ποιόν θά μείνουν οἱ ντροπές; Στό κορίτσι! Στό κορίτσι, πού δέν έκράτησε τή θέσι του, πού παρεξήγησε τό αἴσθημα τῆς φιλίας καί μετεπήδησε σέ μιά ἐρωτική περιπέτεια, δίχως νά σκεφθῆ ὅτι ὁ νέος πού συναναστρέφεται δέν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καί τοῦ μέλλοντός του.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ σᾶς «Μικρή μαθήτρια»: Ὅλες αὐτές οἱ ὑπεκφυγές, πού θλέπετε τώρα, προέρχονται ἀπό μιά ὡριμώτερη σκέψι τοῦ νέου, φοβᾶται ὅμως νά σᾶς τό πῆ, γιά νά μή σᾶς λυπήση. Ὑποσυνήδητα θάρθῆ ἡ μοιραία στιγμή. Γι' αὐτό προτιμώτερο εἶναι ν' ἀπομακρυνθῆτε μόνη σας γιά νά μήν έκτεθῆτε πιό πολύ.

Ριχάρδο Ἄγυ.: Οἱ γνωριμίες αὐτές, συνήθως, εἶναι ἐφήμερες. Δέν πρέπει, λοιπόν, νά ἐνθουσιάζεστε τόσο εὐκολα. Πόσα καί πόσα τέτοια περιστατικά δέν συμβαίνουν, ἰδίως, στά σανατόρια.

Οὔτε νά σᾶς κάνη ἐκπληξι τό φιλί. Ἡ νεότης εἶναι πάντοτε τολμηρή καί δέν ἔχει συναίσθησι τοῦ κινδύνου. Ἐκτός, ἄν κι' ἐκείνη ἔπασχε ἀπό τήν ἴδια ἀρρώστεια. Τό ξέρουμε τῆς ἡλικίας δέν παίζει κανένα ρόλο. Ἐξ ἄλλου εἶναι τόσο μικρή ἡ διαφορά! Νομίζω, πῶς αἰτία τῆς ἀρνήσεως θά εἶναι τό ἄλλο πρόσωπο, μέ τό ὁποῖο ἔχει συνδεθῆ τώρα.

Ὑποσυδήποτε, πρέπει ν' ἀδιαφορήσετε, γιατί ἡ ἀρρώστεια σας δέν ἐπιδέχεται στενοχωρίες.

Ἄτυχη ἀγάπη: Στήν ἡλικία πού εἶστε καί στό βαθμό πού κατέχετε προϋποτίθεται ὅτι εἶστε πιά ἄνδρας, μέ λογική καί μέ φιλότιμο. Οἱ ἄνδρες, λοιπόν, στήν ἡλικία σας καί στή θέσι πού βρίσκεσθε, δέν σκέπτονται ἐκδικήσεις, οὔτε ἐγκλήματα! Εἶναι σοβαροί, αὐστηροί καί ὑπερήφανοι.

Δέν περίμενα, λοιπόν, ἀπό σᾶς, νά ἐκλιπαρῆτε τήν ἐπιστροφή της, ὅταν ξέρετε, κι' εἶσθε βέβαιος γιά τίς κακές της πράξεις.

Πῶς θά μπορέσετε ποτέ νά βγάλετε ἀπό τό μυαλό σας, ὅσα μοῦ γράφετε σήμερα, ὅταν θά εἶναι γυναῖκα σας; Πῶς θά τῆς ἔχετε ἐμπιστοσύνη μετά τό γάμο; Μιά κοπέλλα, ὅταν συνηθίση πιά σ' αὐτά δέν εἶναι εὔκολο νά τά ξεχάση. Σᾶς συμβουλεύω νά σκεφθῆτε λογικά καί νά περιφρονήσετε τόν παληό ἑαυτό σας, πού ταπεινώθηκε τόσο πολύ. Ἔπειτα συνεχίστε τή ζωή σας μ' ἕνα καινούργιο θάρρος, μέ νέες σκέψεις, μέ νέες ἀποφάσεις. Δέν πρέπει νά σκεφθῆτε ποτέ πιά ἐκείνην, πού δέν σεβάστηκε τόν ἄνθρωπο πού ἐπρόκειτο νά πάρη γιά ἄντρα της.

Στρατιώτη: Παρέδωσα τό γράμμα σας στόν εἰδικό συντάκτη, γιά τή δημοσίευσι τῆς ἀγγελίας.

Ἐντιμο. Ἐρωτιδέα: Οἱ γυναῖκες δέν εἶναι καθόλου μυστηριώδεις, ὅπως νομίζετε. Εἶναι συχνά ἐπιπόλαιες, πολύ ἐπιπόλαιες μάλιστα. Στήν περίπτωσι τῆ δικῆ σας, ἡ γυναῖκα αὐτή ξεπερνᾶ ὅλα τά ὅρια καί φοβᾶμαι ὅτι θά βρῆτε τό μπελά σας, γιατί θά σᾶς κατηγορήση γιά τό ἀντίθετο: ὅτι ἐσεῖς φταίτε!

Τό μόνο, λοιπόν, πράγμα πού ἔχω νά σᾶς συμβουλέψω εἶναι νά φύγετε μακρυά γιά νά μή συνεχισθοῦν οἱ ἀπαιτήσεις. Ἀλλοιῶς νά εἶστε δέβαιος ὅτι θά ἔρθη ἀφορμή νά σᾶς κατηγορήση στό θεῖο σας.

Καμέλια Νο 1: Γιατί θέτετε τόσα πολλά ἐρωτήματα στόν ἑαυτό σας; Γιατί σᾶς πιάνει ἡ ἀγωνία καί ὁ φόβος;

Ἀφοῦ ἡ μητέρα σας τά ξέρει ὅλα καί ἀφοῦ περιμένετε τόν πατέρα σας νά κανονίση τίς σχέσεις σας, νά τοῦ τό πῆτε καθαρά, πῶς δέν πρέπει νά τοῦ κακοφαίνεται, πού δέν βγαίνετε μαζί του ἔξω, ἀφοῦ οἱ σχέσεις σας δέν ἔχουν κανένα ἐπίσημο χαρακτῆρα κι' ἑπομένως δέν θέλετε νά ἐκτίθεστε στά μάτια τοῦ κόσμου. Οὔτε σπίτι του νά μήν πᾶτε, ἐκτός ἄν συνοδεύεστε ἀπό τή μητέρα σας, γιά νά γνωρίσετε τή μητέρα του. Ἀλλά... τόν τελευταῖο λόγο τόν ἔχει, πάλι, ὁ πατέρας σας.

Προσέχετε, λοιπόν, νά εἶσθε φρόνιμη, εὐγενική καί διόλου πρόθυμη.

Οἱ ναυτικοί εἶναι συνηθισμένοι φλιοῦς. Προσοχή, ἀφοῦ τίποτα ἀκόμα, δέν ἔχει συζητηθῆ, σχετικῶς μέ τό γάμο σας.

Τζίνα: Χαλκίδα: Εἶστε παράξενη. "Οσο σᾶς παρακαλοῦσε ἐκεῖνος, ἐσεῖς τοῦ φερόσαστε μέ τόν πιό σκληρό τρόπο. Τώρα πού ἐκεῖνος σιωπᾶ, ἐσεῖς ἔχετε τρελλαθῆ μαζί του; Δέν τρῶτε, δέν κοιμᾶσαστε, ἔχετε γίνει σκελετός!

Αὐτά ὅλα εἶναι ἀνοησίες. Πρέπει νά κυττάξετε τήν ὑγεία σας, γιατί δέν ἀξίζει γιά ἕναν ἄγνωστο, νά στερῆσετε ἀπό τούς γονεῖς σας τήν κοπέλλα πού ἀνάθρεψαν, μεγάλωσαν κι' ἐμόρφωσαν μέ τόση λαχτάρα.

Φανῆτε ἰσχυρή, φρόνιμη, σοβαρή, καί ἄν ξανάρθη ἡ γράψη, νά ἀνακοινώσετε στούς γονεῖς σας, τό τί συμβαίνει μ' αὐτόν, κι' ἐκείνοι μόνον θά σᾶς βοηθήσουν, ἄν εἶνε τυχερό νά τόν πάρετε. Αὐτός εἶναι ὁ ἴσιος δρόμος, καί ὁ πιό τίμιος γιά ἕνα κορίτσι οἰκογενείας.

Πρωταθλητῆς τῆς κακοτυχίας Η. Μ. Ω.: Δέν εἶναι διόλου σωστό νά παιδεύετε μιά κοπέλλα, ἐπειδή ἐσεῖς δέν ἔχετε νά πλήρωσετε νοίκι καί περιμένετε νά τήν παντρευθῆτε γιά νά σᾶς δώση τόν πατέρας της ἕνα δωμάτιο στό σπίτι του.

Δέν τήν ἀγαπᾶτε καθόλου, ἀφοῦ σκέπτεστε ὅλ' αὐτά.

Μή τήν παρασύρετε περισσότερο, ἀφῆστε την στήν τύχη της. Μήν ἀνακατατώνετε μιά ὁλόκληρη οἰκογένεια, πού δέν πρόκειται νά ἔχετε ἀπ' αὐτήν κανένα ὄφελος.

Ἀπομακρυνθῆτε, φύγετε, μακρυά της, μήν παρουσιάζεστε μπροστά της, ὡς πού νά σάς χάση, νά ἀπελπισθῆ καί νά συνέλθη.

Γιατί θέλετε νά τῆς κάνετε κακό; Μέ ποιό δικαίωμα;

Δυό φίλοι: Καλά κάνατε, πού τόν ρωτήσατε. Κι' αὐτός, σάν εἰλικρινής πού ἦταν, σᾶς ἀπάντησε, ὅτι δέν πρόκειται οἱ σχέσεις σας νά καταλήξουν σέ γάμο. Καί τώρα; Τί περιμένετε; Πρέπει νά φερθῆτε φρόνιμα, καί νά μήν ἐκτεθῆτε πιά οὔτε σέ κεῖνον οὔτε σέ ἄλλον, ἀφοῦ πρόκειται νά παντρευθῆτε.

Ἀνθισμένο γιασεμί: Δέν εἶναι δυνατον ν' ἀγαπᾶτε τό φοιτητή, ἀφοῦ ἀλληλογραφεῖτε μέ ἄλλους. Αὐτό λέγεται ἀπιστία ἤ ἀδιαφορία. "Ο,τι καί νά συμβαίνη ἀπό τά δύο, καί ἐφ' ὅσον δέν ἔχετε κανένα δεσμό μέ τό φοιτητή, δέν βλέπω τό λόγο νά μή δεχθῆτε μιά καλή τύχη, πού σᾶς ἐμφανίζεται, δίχως νά τήν περιμένετε. Προκύπτει ὅμως τό ζήτημα τοῦ μακρυνοῦ ταξιδιοῦ. Αὐτό, ὡστόσο, δέν εἶναι ζήτημα δικό σας. "Επρεπε νά εἶχατε ἐμπιστευθῆ τήν ὑπόθεσι στούς γονεῖς σας. Γιατί ἐκείνοι πιά θ' ἀποφασίσουν, θά πάρουν πληροφορίες καί θά τοῦ γράψουν ὅτι θά ἤσαν, βέβαια εὐτυχεῖς, νά παντρέψουν τήν κόρη τους μ' ἕνα καλό ἄνθρωπο, ἀλλά... τοὺς εἶναι ἀδύνατο νά τή στείλουν μόνη στά ξένα καί στά χέρια ἑνός ἀνθρώπου πού δέν ξέρουν. Ὁ γάμος μπορεῖ νά γίνη, μόνον ὅταν ἀποφασίση νάρθῆ ἐδῶ. Κατόπιν θά φύγετε μαζί.

Γ. Μ. Πληγωμένο πουλί: Μοῦ γράφετε ὅτι οἱ δικοί σας σκοποί εἶναι «εὐγενεῖς» ἀπέναντί της κι' ὅτι τήν ἀγαπᾶτε τρελλά.

Ἄν συμβαίνη ὅμως κάτι τέτοιο, γιατί τότε εἶστε ἔτσιθελτος νά τά παρατήσετε ὅλα; Καί γιατί μέ ρωτᾶτε ἄν πρέπη νά συνεχίσετε αὐτή τήν ἀγάπη; Ἀπό τήν ἐρώτησί σας βγαίνει τό συμπέρασμα ὅτι δέν τήν ἀγαπᾶτε. Γιατί ἄν τήν ἀγαποῦσατε, δέν θά κρυδόσαστε. Θά στέλνατε τούς γονεῖς σας νά βροῦν τόν πατέρα της καί νά ἐξηγηθοῦν γιά τά περαιτέρω. Ἀφῆστε την, λοιπόν, ἡσυχη, γιατί τόσο ἐσεῖς, ὅσο κι' ἐκείνη, εἰσθε πολύ μικροί ἀκόμη, καί ἀνίκανοι νά δημιουργήσετε οἰκογένεια μέ ὅλες τίς μελλοντικές ὑποχρεώσεις καί εὐθύνες.

Ἕνα ἐρωτευμένο, Ναύπλιο: Ἀπό τό γράμμα σας, πού διάδασα κατάλαδα ὅτι ἔχω νά κάνω μ' ἕνα λογικό καί ἠθικό παιδί. Αὐτό πού ἔκανε, παραδείγματος χάριν, ὁ ἄλλος συμμαθητής σας, ἦταν ἄπρεπο. Γιατί, πρέπει νά ξέρετε πῶς ποτέ δέν πρέπει νά προσβάλλωμε ἤ νά ἐκθέτωμε, γιά ὁποιονδήποτε σκοπό, ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Καί σεῖς, μέσα στό σχολεῖο ἀποτελεῖτε ὅλοι σας, κορίτσια καί ἀγόρια, μιά οἰκογένεια. Μεταξύ σας πρέπει νά αἰσθάνεσθε μιά φιλία, μιά ἀγνή καί μεγάλη φιλία.

Πιστὴν στὸν ἔρωτα: Δέν πρέπει νά ἔλθετε σέ ἀντιδικίες μέ κεῖνον νά ἐκδηλωθῆ, καί νά δῆτε κατά ποῦ θά στρίψη τήν προσοχή του, Ὑποσυδήποτε σέ νεαρούς δέν πρέπει νά ἔχη κανείς ἐμπιστοσύνη,

ΜΙΡΑΝΤΑ

"Ολα τά νεώτερα συστήματα Περμανάντ καί βαφῆς ἐκτελοῦνται εἰς τό Κομμωτήριον «ΛΟΥΞ» ἀπό εἰδικευμένους εἰς τό ἐξωτερικόν τεχνίνες μέ τά καλύτερα ὑλικά.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΞ»

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59 α

Τηλ. 23-776

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8

Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25 226

ION ΔΙΤΣ

Κρέμα ION

Ὁλοκληρωμένη τροφή καί γλύκισμα. Παρασκευάζεται ἀμέσως. Γευστικώτατη, φθηνή, οἰκονομική, εὔπεπτος.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΣΟΚΟΛΑΤΟΠΟΙΑΣ ΙΟΝ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Νικόλαον Μακρῆ, Κέρκυρα: Τόν Ἀλέξανδρο Ἰωαννίδη, τόν ἐξετέλεσαν οἱ Γερμανοί τό Σεπτέμβριο τοῦ 1944. Ἦταν ἀρχηγός τοῦ κλιμακίου «Ἡλέκτρα» τῆς ὀργανώσεως «Ἀπόλλων». Ἡ διεύθυνσι σᾶς εὐχαριστεῖ γιά τά καλά σας λόγια. Τό ἴδιο κι' ἐγώ. Βασ. Κόντον, Ξάνθην: Τά τελευταῖα ποῦ σᾶς λείπουν, ὑπάρχουν στά γραφεῖα μας. Πέτρον Παπαδημητρίου, Ἐνταῦθα: Μπορῶ νά σᾶς διαδεδαιώσω ὑπεύθυνα ὅτι μέ τ' ἀρχικά Ε.Θ.Α. δέν ἔδρασε καμμιά ἐθνική ὀργάνωσι στό διάστημα τῆς Κατοχῆς. Τό... στοιχημα τό κερδίζετε σεῖς. Ἰωάννην Βαρθολομαίον, Σαντορίνη: Νά μοῦ στείλετε τό γράμμα σας. Θά τό παραδώσω ὁ ἴδιος στά χέρια του. Μίμη Βαρέλη, Βέρροια: Γιά τό στρατοπέδο ποῦ μοῦ ἀναφέρετε στό γράμμα σας, θά διαδάσετε σ' ἕνα ἀπό τά προσεχῆ τεύχη. Σταῦρον Γεωργιάδην, Λάρισα: Νά γράψετε ὅ,τι θέλετε. "Ὀχι ὅμως καί «ἡρωϊκά τετράστιχα» σάν κι' αὐτά ποῦ στείλατε. Ζαχαρία Νικολετάτον, Δειληνάτα, Κεφαλληνία: Ν' ἀπευθύνετε τό γράμμα σας στήν ὁδό Ἐμμ. Μπενάκη 40 καί στ' ὄνομά του. Θά σᾶς ἀπαντήση ὑποσυδήποτε. Μαρίκα Ντάδαρη, Καλλιθέα: Θά γράψω. Λίγη ὑπομονή. Ἰωάννην Παπασιδέρη, Ἰωάννινα Σαρρῆ, Κωνστ. Εὐθυμιάδη, Ἀλέξανδρον Κούρτογλου, Σωτήριον Ρούφον, Παναγιώτη Σιγάλα, Ἀναστάσιον Ὀμηρίδην, Γεώργιον Κονταλέξην, Χρῆστον Φασουλᾶν, Μιχαήλ Μάρδαν, Ἀθανάσιον Κουρούπην, Ἰωάννην Σοφιανόπουλον, Κωνστ. Παπαδόπουλον, Δημήτριον Νομικόν, Δημήτριον Γαδαλᾶν, Ἰωάννην Σαράδαν, Θεόδωρον Σακελλαρίδην, Διονύσιον Ἀλεξανδρῆν, Γεώργιον Κυρακοῦ, Ντίνον Καραπαναγιώτην, Βας. Μανωλᾶν καί Ἰωάννην Κουρτάκην, Π.Τ.Σ. 908: Εὐχαριστῶ. Ἀθ. Λεβέντην, Καστοριά: "Οταν μέ θυμηθῆτε μοῦ τό στέλνετε. Γρηγόριον Καραγιάννην, Σῦρον: Δέν ἔχετε ἄδικο. Πρός τό παρόν ὅμως δέν γίνεται τίποτε. Ἄνναν Ἀντωνοπούλου, Κομοτινήν: "Εγραψα. Τό ἴδιο καί γιά τήν ἀνῆψιά σας. Αἰμ. Ἐξηντάρη: Πάτρας: Δέν ἔγιναν ἀκριδῶς ἔτσι τά πράγματα. Ὑπάρχουν ὅμως πολλά ὡραῖα καί ἄγνωστα στοιχεῖα. Τό κρατῶ. Ἰωάννην Δ. Μαρκαντωνάκη, Γύθειον: Ἀργότερα ἴσως. Τά στρατοπέδα αὐτά δέν ἦταν «δεκάδες», ἀλλά «κατοντάδες». Πολλοί Γερμανοί βέβαια ἀγνοοῦσαν τήν ὑπαρξί τους, οἱ περισσότεροι ὅμως τήν ἤξεραν. Λεωνίδα Σταυρόπουλο, Θεσ)νίκη: Ἡ φωτογραφία ἐξαιρετική καί σᾶς εὐχαριστῶ. Ἀπό τά πρόσωπα ποῦ εἰκονίζεσαι, γνωρίζω μόνο τό ἕνα. Θεόδωρο Ἀναστασιάδη, Ἰωάννινα: Ναί, ἔτσι εἶναι. Ἀλλά τί σημασία μπορεῖ νά ἔχη σήμερα αὐτό; Γεώργιον Πορφύρην, Χανιά, Κρήτη: Τήν περιπέτεια αὐτή, θά τή διαδάσετε σ' ἕνα ἀπό τά προσεχῆ τεύχη. Μιχάλη Προυσσῆ, Κηφισιά: Χαίρομαι ποῦ τά βρίσκετε ὅλα «ἀλάνθαστα», μιά καί καί ζήσατε τό δράμα τῶν κατέρων. Γεώργιον Κωστόπουλον, Σῦρον: Καί οἱ ἐπίσημοι φάκελλοι πολλές φορές ἀναφέρουν ὀνόματα ζωντανῶν γιά πεθαμένους. Μικέν Νανόπουλον, Ἐνταῦθα: Τό βιβλίο αὐτό ἔχει τήν ἀξία του. Δέν εἶναι καθαρά ἱστορικό, ἀλλά ὁ συγγραφέας του ἔζησε ἀπό κοντά ὅλες τίς δρματικές περιπέτειες, ποῦ περιγράφει στίς σελίδες του. Τάκην Ε. Δρακούλην, Θεσ)νίκη: Τά πρόσωπα ποῦ ἀναφέρετε στό γράμμα σας, ἐκτός ἀπό τόν Γ. Π., ὅλα τ' ἄλλα πέθαναν σέ στρατοπέδα συγκεντρώσεως. Γεώργιον Κόλλιαν, Κορωπί: Πῶς μποροῦσε νά γίνη διαφορετικά; "Επρεπε νά πληρώση κι' αὐτός τίς ἁμαρτίες του. Στέφαγον Μπουζάλαν, Ἐνταῦθα: Δέν θά περιμένετε πολύ. Σ' ἕνα ἀπό τά προσεχῆ τεύχη θά διαδάσετε τήν ἱστορία του.

Γ. Β. Ι.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἄννα Τρασ., Κομοτινή: Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Τό φαινόμενο ποῦ σᾶς ἀπασχολεῖ δέν εἶναι σύνηθες. "Εχω τή γνώμη ὅτι πρόκειται περί ἐλαφρᾶς ἀκρατείας ὀφειλομένης σέ αἴτιο ποῦ θά τό ἐρευνήση ὁ γιατρός, στόν ὁποῖο πρέπει νά ἀποταθῆτε, ὑποσυδήποτε. Ἐγώ μόνον θά σᾶς συστήσω νά κάνετε 15 ἐνέσεις Sulfate de Strychnine τῶν 0,002 μλγρ., μιά τήν ἡμέρα καί νά ἀποφεύγετε τάς ἀποτόμους ψύξεις.

Σπουργίτη, Φλώρινα: Οὐδεμία ἐπιστολή, ἡ ὁποία θά φτάση στά χέρια μου μένει ἄνευ ἀπαντήσεως. Τό πιθανότερο εἶναι, ὅπως λέτε κι' ἐσεῖς, νά σᾶς διέφυγε ἡ ἀπάντησί μου. "Ηδη στό ἐρώτημά σας ἀπαντῶ ὅτι ἡ περίπτωσί σας ἔχει ἀνάγκη ὑποσυδήποτε ἐξετάσεως παρά ἰατροῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δέν εἶναι δυνατόν νά τεθῆ ἐκ τοῦ μακρόθεν διάγνωσις. Στηριζόμενος στά γραφόμενά σας θά σᾶς συνιστοῦσα νά κάμετε δοκιμαστικῶς ὁρμονοθεραπεία, σέ γιατρό ὅμως.

Λυπημένο σωφεράκι: Δέν νομίζω ὅτι οἱ λόγοι αὐτοί εἶναι ἀρκετά δικαιολογία νά μήν πηγαίνετε νά σᾶς δῆ ἕνας γιατρός. "Ολα τά περιστατικά λέγονται νοσήματα καί μόνο ἀπό τήν πλευρά αὐτήν τά βλέπουν καί τά κρίνουν οἱ γιατροί, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου προελεύσεως, καί κρατοῦν πάντοτε τό μυστικό τοῦ ἀρρώστου. Τώρα μέ δίμηνες διακοπές, θά κάνετε 10 ἐνέσεις Arenorm τῶν 25 μλγρ. δύο τήν ἑδδομάδα καί ἐν συνεχεία θά πάιρνετε ἐπί 15 ἡμέρες τρία χάπια ἀπό τό ἴδιο φάρμακο τῶν ἐνέσεων, μέχρις ὅτου ἐξετε ἱκανοποιητικόν ἀποτέλεσμα.

Ἀγωνία: Τό τοπικό πάχος δυσκολώτατα ὑποχωρεῖ. Ἡ δίαιτα ποῦ θέλετε νά ἐφαρμόσετε οὐδεμία ἐπίδρασι μπορεῖ νά ἔχη στήν προκειμένη περίπτωσι. Δυνατόν νά ἔχετε καλά ἀποτελέσματα μόνο μέ τή συστηματική ἐφαρμογή τῆς μασσοθεραπείας σέ συνδυασμό μέ γυμναστικές ἀσκήσεις. Ἡ μέθοδος ὅμως αὐτή θά πρέπη νά ἐφαρμοσθῆ ἀπό εἰδικό.

Χαρίκλεια Κ...., Θεσ)νίκη: Νά γράφετε μέ ψευδώνυμο. Θά ἤθελα νά σᾶς πῶ ὅτι τό καλύτερο θά ἦταν νά σᾶς ἔδλεπε ἕνας εἰδικός γιατρός. Ὑπάρχουν δέ πολλοί στή Θεσ)νίκη, ὁπότε ἡ σύστασις θά ἦταν σαφεστέρα καί πλέον ἀποτελεσματική. Πάντως, στηριζόμενος ἐπί τῶν γραφομένων σας, συνιστῶ νά κάνετε χρῆσι τῆς crème Phyllis σέ συνδυασμό μέ τήν Mousse Phyllis καί μοῦ ξανάγραφετε.

Α. Δ. Σπανό, Ἐνταῦθα: Δέν βλέπω τό λόγο ποῦ σᾶς κάνει νά αἰσθάνεστε κατωτερότητα, σέ σημεῖο μάλιστα ποῦ νά σᾶς δδηγῆ, ὅπως λέτε, σέ σκέψεις παράλογες. Τό περιστατικό σας εἶναι σύνηθες καί ὡς ἐπί τό πλεῖστον θεραπεύσιμο. Ἀλλά καί ἄν ἀκόμη δέν θεραπευθῆ ἀπολύτως, θά βελτιωθῆ, ὥστε νά μήν κάνη ἐντύπωσι οὔτε σέ σᾶς τόν ἴδιο. Τοῦτο ὅμως θά γίνη ἄν πᾶτε σέ εἰδικό γιατρό, μιά καί μένετε ἐδῶ.

Γυιὸς τοῦ ἴσκιου: Λέγοντάς σας στίς δύο προηγούμενές μου ἀπαντήσεις ὅτι ἡ θεραπεία θά πρέπη νά ἐπαναλαμδάνεται ἐπί 2—3 ἔτη, νομίζω ὅτι πρέπει νά εἶμαι ἀντελληπτός, ὅτι δηλ. ἐντός δύο ἤ τριῶν ἐτῶν κατά βούλησι καί γιά νά ἐκλείψη ὁ φόδος, ποῦ σᾶς κατέχει θά κάμετε θεραπεία σέ ἴσα χρονικά διαστήματα μεταξύ της μιᾶς καί τῆς ἄλλης. Δέν πρόκειται νά σᾶς ἐπηρεάση ὁ νευρικό σας σύστημα. Τά φαινόμενα τῆς περειᾶς οὐδεμίαν σχέσι ἔχουν μέ τήν πάθησι. Τά τῶν ὀφθαλμῶν, στόν ὀφθαλμίατρον.

Λέσδιο καλλονή, Λέσδο: Διάδασα μετά προσοχῆς τήν ἐπιστολή σας, δυστυχῶς ὅμως τό περιστατικό σας εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε θά εἶναι ἀδύνατον σ' ἕνα γιατρό ἐκ τοῦ μακρόθεν νά κάμη σχετικήν διάγνωσι ἄνευ ἐξετάσεως καί ἀκόμα περισσότερο νά συστήση φαρμακευτική ἀγωγή. Ἐχω ὅμως τή γνώμη ὅτι δέν πρόκειται ἁπλῶς περί κοπώσεως. Πιθανόν μιά ἐκδήλωσι ρευματικῆς ἤ ἄλλης φύσεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Καί πιθανόν μιά πάθησι τοῦ στομάχου ἤ ἀκόμη τοῦ παγκρέατος κλπ.

Γερόντούδη: Νά γράφετε μέ ψευδώνυμο. Νομίζω ὅτι θά ἦσαν περισσότερο θετικές καί ἐπομένως παρά πάνω ἀπό ὅ,τι πρέπει ἐν τάξει.

Ἐπαρχιωτοπούλα Α. Α., Χανιά: Ἡ ἐτσυ καί μικρή ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν παίζει δασικό ρόλο. Γιά τή βελτίωσί σας, θά παίρνετε μετά τή λήξι τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας τρία δισκία τήν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal. Ἐν συνεχεία δέ θά παίρνετε τρία δισκία τήν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Yuvenine, τοῦ ὁποίου τήν χρῆσιν θά διακόπετε κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου.

Νησιώτισσα, Ἰκαρία: Αὐτό πού σᾶς συμδαίνει εἶναι δυνατόν νά προέρχεται ἀπό ἀνεπάρκεια καί ὑπολειτουργία τῶν ὠοθηκῶν. Γιά τό ζήτημα ποῦ σᾶς φοδίζει, γράφω στήν διευθυνσι ποῦ μοῦ στείλατε.

Σ. Μαν — Ἀποστ. Π. 27, Θεσ)νίκη: Τό φάρμακο γιά τό ὁποῖον μοῦ γράφετε, δέν ἐκυκλοφόρησε ἀκόμη στήν Ἑλλάδα καί οὔτε γνωρίζουν οἱ φαρμακοποιοί μας τό ὄνομά του. Σᾶς ἀναγράφω ἕνα πολύ ἀποτελεσματικό νέο φάρμακο, ἀπό τό ὁποῖον θά παίρνετε τό πρωϊ μισή ὥρα πρό τοῦ προγεύματος ἕνα δισκίο καί τό μεσημέρι πάλιν μισή ὥρα πρό τοῦ γεύματος ἄλλο ἕνα δισκίον. Δέν πρέπει νά ὑπερδῆτε αὐτές τίς δόσεις. Τό φάρμακο εἶναι: Tabl. Preludine.

Λόλα Τρ. Π., Ἐνταῦθα: "Οπως τόσα κορίτσια, ἔτσι καί σεῖς ὑποφέρετε ἀπό ὑπολειτουργία καί ἀνεπάρκεια ὠοθηκική. Ἡ θεραπεία φάρμακα. Τό Artane δέν εἶναι γι' αὐτή τήν ἀρρώστεια, ἀλλά γιά τά σπαστικά φαινόμενα τῆς Parkinson.

Τζίνο Τσέρβι: Τό σημερινό σας ἐνόχλημα δέν ἔχει καμμιά σχέσι μέ τήν πλευρίτιδα, φυματίωσι καί παχυπλευρίτιδα, ποῦ ἔχετε περάσει στό παρελθόν. Θά κάμετε Amp. Brobecal Νο 10 καί Amp. Multi - B. Νο 10. Ἐσωτερικῶς θά πάρετε Tab. Sédamyl fl. Νο 2, ἀπό τρία ἡμερησίως. Μετά τή θεραπεία αὐτή, νά μέ ἐνημερώσετε ἐπί τῶν ἀποτελεσμάτων.

Τ. Σ., Κοζάνη: Θά κάμετε μιά σειρά Amp. Calcibromine Νο 10 καί Amp. Multi - B. Νο 10 ἐναλλάξ, τίς πρῶτες ἐνδοφλεδίως καί τίς δεύτερες ἐνδομυϊκῶς. Κάδε δράδυ θά κάμετε Amp. Largactil 5 c.c. Νο 20 ἐνδομυϊκῶς. "Ετσι θ' ἀπαλλαγῆτε ἐντελῶς ἀπό ὅλα τά ἐνοχλήματα τῆς νοσοφοδίας, ποῦ σᾶς δασανίζει.

Φ, Β., Σπάρτη: Τό ἀρρώστεια σας ὀνομάζεται ψυχονεύρωσις. Ἐκτός ἀπό τήν ἀφδονίαν τῶν συμπτωμάτων, ποῦ μοῦ ἐγράψατε, μπορεῖ νά προστέθεται καθημερινῶς καί ἄλλα ἀκόμη, χωρίς νά σημαίνη τοῦτο πώς ἡ ἀρρώστεια σας χειροτερεύει. Μέ τόν τρόπο ποῦ ἀντιμετωπίζετε τήν κατάστασι, δέν γίνεται τίποτε ἀπολύτως. "Εχετε ἀνάγκην θεραπείας εἰδικῆς καί σύντομης, γιά ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπό ὅλα αὐτά.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Ι. Α. Μ., Κοκκινιά: Σχετικῶς μέ τήν ἀτελῆ ἀνάπτυξι τῶν ὀργάνων τοῦ φύλου τοῦ παιδιοῦ σας, ὑπάρχει θεραπεία, εἶναι ὅμως πολύπλοκος καί ἀπαιτοῦνται προκαταρκτικές ἐξετάσεις.

Ε. Ι. Μ.: Ἀσφαλῶς στήν ἀτελῆ ἀνάπτυξι τοῦ σκελετοῦ τοῦ μικροῦ σας, φταίει ἡ κακή διατροφή τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Χορηγῆσατε ἐνέσεις Devidone 600.000 μ. κάθε 10 μέρες μιά ἐνδομυϊκῶς, σύνολον 5 ἐνέσεων καί γράψατε μου πάλι.

Δ. Ε., Λαμία: Ἐφόσον ἡ κόρη σας ἔχει περάσει πρόφατη ἀδενοπάθεια, ἀποφύγετε τά ἐμδόλια καί μάλιστα τά ἀντιτυφικά.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥ-ΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Λυπημένη πεταλούδα; Ἀλεξάνδρεια: Γιά τήν τόνωσι τῆς ὁρμῆς θά κάνετε κάθε πέντε ἡμέρες μιά ἔνεσι ἐκ τοῦ φαρμάκου Protandren - Ciba τῶν 25 μλγρ. Ἐσωτερικῶς θά παίρνετε τρία δισκία τήν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Yuvenine. Θά διακόπετε κατά τή διάρκεια τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας καί θά ἀρχίζετε τή θεραπεία πέντε ἡμέρες μετά τή λήξι της. Συνεχίσετε ἐπί τρίμηνο.

Ε. Λ. Ρ., Χανιά: Γιά τό ζήτημα ποῦ σᾶς ἀπασχολεῖ πρέπει πρό πάσης ἀποφάσεως, νά ἐπισκεφθῆτε ἕνα γυναικολόγο τοῦ τόπου σας, ὁ ὁποῖος θά σᾶς συμδουλεύη τί πρέπει νά κάνετε.

Μικρὴ βιολέττα, Κύπρο: Οἱ λευκές γραμμές ἤ ραδδώσεις, ὅπως μοῦ γράφετε, εἶναι ἀποτέλεσμα διατάσεως (τεντώματος) τοῦ δέρματος μηρῶν, κοιλίας, στήθους καί ἐμφανίζονται κατά τ

Οἱ ἀνδριάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στὴν Καθαρὴ

Ἡ Ἐφταλία ἤλεγε μὲ παράπονο στὸ Νικολάκη τση:

— Μέρες τώρα ἡ γυναικογειτονιὰ ἤκανε κομπίνα, τζονταρίσματα, φυσνίζε πορτοκάλια μὲ τὸ φτυάρι, ψάρια, κρέας, ἀκόμη καὶ ραδίκια-τσ'... Εὐρυδίκης, τεφτεράκι, παγαμέντο, κι' οὔλα αὐτὰ γιὰ νὰ γίνη σήμερα Κολωνάκι, καλοκοσμίτισσα, νὰ πάη στὴν Καθαρὴ μὲ πλεούμενα, μὲ ρόδες, φτερά, βελουσπὲτ νὰ βγῆ τσαΐρι. Καὶ μόνο 'μεῖς...

— Μά, βρὲ γυναίκα, γιὰ μᾶς τὰ φτωχαδάκια καὶ τὸ τσιτσιμπίρι ἀκόμα εἶνε πολυτέλεια! τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος.

Μὰ ἐκείνη τὸ βιολί τση.

— Καθαρὴ γιὰ τὸ μαχαλά μας θὰ πῆ ξεσπίτωμα, στρουμέντα, μπουγαδοκόφινα μὲ φαγιά, ταραμοκεφτέδες, βρεχτοκούκια, κολιτσιάνοι, φωνόγραφα, κάρδαμο, μαντολίνα, τσερκένια, ὄξω φτώχεια! Καὶ 'μεῖς μόνο.

Στάθηκε λίγο ξεροκατάπιε καὶ ξακολούθησε:

— Δὲν σουφρίρω ντουνιαντάν, οὔτε θὰ τὸ ντυγιαντίσω, αὔριο νὰ μὲ ρωτάη ἡ καρσινή μου: «Καλὲ Φταλία, δὲν πᾶμε χτὲς στὴν Καθαρή;» Καὶ νὰ μὲ στραβοκυττάζη, ἔτσι ποὺ νὰ λὲς πὼς θ' ἀνοίξη τὸ πορτμονέ τση νὰ μ' ἐλεήση!

— Βρὲ σὲ ζουλεύει, Φταλία μου, γιατί εἶσαι ἕνα πούλουδο!

— Μπορεῖ νἄμαι πούλουδο, ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάνης; Ἡ τύχη μου μὲ φύτεψε σ' ἕνα γκαζτενεκέ. Σήμερα κι' ὁ Κολοκοτρώνης θὰ πάρη φύλλον πορείας, καὶ θὰ κάνη τ' ἀντέτι. Αὐτὸ θὰ πῆ Καθαρή!...

Καὶ τότε ὁ Νικολάκης ξεσπάθωσε:

—"Οχι, λάθος κάνεις, Καθαρὴ θὰ πῆ ξωκκλήσι, μετάνοιες ποὺ νὰ πονέσουν τὰ γόνατα, τριήμερο, «Κύριε τῶν δυνάμεων», καὶ βραδυνὴ δέησι.

Μὰ ἐκείνη ἀφρίζει καὶ τσιρίζει.

Καὶ τότε ὁ Νικολάκης, γιὰ νὰ δώση τόπο τσ' ὀργῆς, τὴν πῆρε καὶ πήγανε στὴν Καισαριανή. Ἐκεῖ ὅλα, καφενεῖα, μάντρες, μικρομάγαζα, σπάσανε τὶς γλάστρες μὲ τὸ βασιλικό, τὰ τεζιάκια, τοὺς ναργιλέδες, τὸ τάβλι μὲ τὰ ζάρια, καὶ βάλανε τζάζ. Κι' ἔτσι ὁ κάθε καβαλιέρος χορεύει μούρη μὲ μούρη, καὶ μπερδεύει τὰ πόδια του μὲ τὰ πόδια τῆς ντάμας. Οἱ γυρατζῆδες πουλοῦνε πασατέμπο γιὰ τὴν ταινία, κι' ἀραποστόπορο τοῦ... γάλακτος. Τὰ τσιτσιμπίρια κάνουνε τσφφφσσσ!

Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ταβατοῦρι καὶ τὸ πατιρντί ἡ Ἐφταλία χιλιμιντρᾶ καὶ γκουστουρᾶ σὰν ἀλόγατο. Ὅλοι γύρω ἀναστενάζουν καὶ γλυκοσαλιάζουν. Τὰ τραπεζάκια κι' οἱ καρέγλες τρίζουν στὸ πέρασμά της. Ἀκόμη κι' ὁ ψάλτης, κι' ὁ καντηλανάφτης τσ' ἐκκλησίας, μόλις τὴν καρσιλαντίσανε, πλευρίσανε καὶ τῆς σιγομουρμουρίσανε: «Χαίρε κεχαριτωμένη!»

Ἀμέσως ὁ Νικολάκης χύμηξε νὰ τοὺς φάη τὰ λαρύγγια. Μὰ ἡ Ἐφταλία μ' οὔλο τση τὸ σαν-φρουὰ μπῆκε στὴ μέση καὶ τοὺς τε:

— Ντροπή σου!... Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὑπηρετοῦν τὸ Θεό, καὶ παρακαλοῦνε νύχτα μέρα, ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ! Λοιπὸν τί θὲς; Νὰ μὴ θαυμάσουν ὅ,τι ἔπλασε τ' ἀφεντικό τους; Ἂν δὲν μοῦ κάνανε κοπλιμέντα, θάταν ἀσὰν νὰ περιφρονοῦσαν οἱ καλφάδες τὸ μάστορα!

Καὶ γιὰ νὰ τὸν πλερώση πεσίνι, συνέχισε:

—"Αφησαν τὴν ψυχή τους νὰ ἐξαγνιστῆ σὲ μιὰ βραδυνὴ δέησι. Αὐτό, ὅπως μοῦλεγες, θὰ πῆ Καθαρή!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΜΑΣ

— Κλεῖσε τὴν πόρτα, σὲ παρακαλῶ. Κάνει ρεῦμα!...

— Γιὰ ποιὸ ζήτημα μιλούσαμε, ὅταν μπῆκε ὁ ἄντρας σου, μὲ τὸ περ.στροφο στὸ χερι;

'Αποκριάτικη ἀντεπίθεσι!...

Η ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Μιὰ εὔθυμη κηδεία τοῦ Καρνάβαλου

Σὲ μερικὰ χωριὰ τῆς Κρήτης, τὸ γλέντι τῆς Τυρινῆς 'Αποκριᾶς παρατείνεται ὡς τὸ μεσημέρι τῆς Καθαρῆς Δευτέρας. Γιὰ νὰ εἶναι μάλιστα ὅλοι ἐν τάξει καὶ μὲ τοὺς ἑαυτούς τους καὶ μὲ τὴ θρησκεία καὶ μὲ τὴν 'Αποκριὰ καὶ μὲ τὴ Σαρακοστή, κλείνουν καλὰ ἀπὸ τὸ πρωῒ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν μέχρι τὸ μεσημέρι τῆς Καθαρῆς Δευτέρας!

'Από τὸ μεσημέρι ὅμως κι' ἔπειτα ἀρχίζει ἡ Σαρακοστὴ κι' ἀκούγονται καὶ τὰ σαρκοστιανὰ τραγούδια. Σερβίρονται τότε καὶ τὰ σαρκοστιανὰ φαγητὰ σ' ἕνα μέρος ἐξοχικό, ἰδίως ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἁλώνια καὶ τὸ γλέντι συνεχίζεται μέχρι νὰ βραδυάση ἡ Δευτέρα. "Ενα ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς Καθαρῆς Δευτέρας ἀρχίζει ὡς ἑξῆς:

«'Εμίσεψ' ἡ 'Αποκριά,
μὲ λύρες μὲ «μπαντοῦρες»
κι' ἐμπῆκεν ἡ Σαρακοστὴ
μ' ἐλπὲς καὶ μὲ παπούλες...».

«Μπαντούρα» στὴν Κρήτη λέγεται ἡ δική μας πίπιζα. «Παποῦλες» δὲ εἶναι ἕνα εἶδος ὄσπριου τῆς Κρήτης, κάτι μεταξὺ φακῆς καὶ μπιζελιοῦ. "Οταν νυχτώση, γυρίζουν στὰ σπίτια τους.

Τὸ φαγητὸ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας εἶναι: ἐλιές, κουκιὰ ξηρὰ βρεγμένα, λούπινα, παποῦλες, χαλεβᾶς καὶ ἄφθονο καλὸ κρασί.

Στὰ Λευκόγεια, τὸ ἀπόγευμα τῆς Καθαρῆς Δευτέρας γινόταν μιὰ πολὺ περίεργη τελετή, ποὺ συμβόλιζε τὸ τέλος τῆς 'Αποκριᾶς, τὸ θάψιμο τοῦ τρελλοῦ γλεντιοῦ καὶ τὴ συγκέντρωσι τῶν ἀνθρώπων στὴ μετάνοια καὶ τὰ αὐστηρὰ θρησκευτικὰ καθήκοντά τους.

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τῆς Καθαρῆς Δευτέρας, ὅλοι οἱ ἄνδρες ἢ σχεδὸν ὅλοι, μουντζουρωμένοι μαζεύονταν στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ.

'Εκεῖ ἔβαζαν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς σὲ μιὰ σανίδα καὶ ἀρχιζαν νὰ τὸν κλαίνε, σὰν νεκρό, μὲ δίστιχα σατυρικά.

Κατόπιν ἐρχόντουσαν οἱ... παπάδες, δηλαδὴ χωρικοὶ ντυμένοι σὰν παπάδες, μ' ἕνα ψάλτη π. χ. γιὰ καλυμαῦχι κι' ἕνα φουστάνι γρηᾶς γι' ἄμφιο κλπ.

'Ακολουθοῦσαν δῆθεν οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτη κλαίγοντας. Οἱ συγγενεῖς αὐτοὶ δὲν ἦταν ἄλλοι, παρὰ οἱ ὀρφανοὶ... μασκαράδες.

'Εννοεῖται, ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος νεκρός, εἶναι ὁ Καρνάβαλος, ποὺ τὸν κηδεύει ἡ Σαρακοστή. "Ηταν δὲ ντυμένος σὰν γυναῖκα ἀδύνατη, ψηλὴ καὶ στὰ κατάμαυρα ντυμένη.

Πίσω-πίσω ἀκολουθοῦσαν παιδιὰ ποὺ κρατοῦσαν στεφάνια καμωμένα μὲ φρέσκα κρεμμυδάκια καὶ σκορδόπουλα.

Καὶ ἡ γιορτὴ ἀρχιζε μὲ τὸ μοιρολόι:

«'Ελᾶτε καὶ στὸ ξόδι του
κάμετε τὸ σταυρό σας
ἕως τὰ χθὲς γλεντάγατε,
μὲ τοῦτον στὸ πλευρό σας,
κρασὶ πολὺ σᾶς κέρασε,
καὶ «ὠματιὲς» κι' ἀπάκια
μαζί του ἐχορέψατε
κι' εἴπατε τραγουδάκια...».

Οἱ «ὠματιὲς» εἶναι ἕνας μεζές, ποὺ γινόταν ἀπὸ χοῖρο τὶς ἡμέρες τῆς 'Αποκριᾶς στὴν Κρήτη. "Επαιρναν τὰ ἔντερα τοῦ χοίρου καὶ τὰ ἔβαζαν τρεῖς ἡμέρες σὲ καθαρὸ νερὸ γιὰ νὰ λευκάνουν. Κατόπιν τὰ γέμιζαν μὲ ρύζι καὶ σιτάρι ἀλεστό, ποὺ τὸ λένε «χοντρο». Στὸ γέμισμα αὐτὸ ἀνακατεύαν κανέλλα, πιπέρι, κίμινο, ξυσμένες πορτοκαλόφλουδες καὶ σταφίδες. "Επειτα τὰ ἔβραζαν κι' αὐτὴ ἦταν ἡ «ὠματιά», γιατὶ ἄλλοτε ἔριχναν καὶ αἷμα μέσα, σὲ μερικὰ μέρη καὶ χοιρινὸ κρέας.

Τὰ «ἀπάκια» πάλι ἦταν τὸ φαρονέφρι τοῦ χοίρου, μουσκεμένο ἐπὶ ἡμέρες στὸ ξύδι κι' ἔπειτα καπνισμένο μὲ ἀρωματικὰ βότανα.

Αὐτοὶ ἦταν οἱ ἀποκριάτικοι μεζέδες καὶ τὰ ...πρωτερήματα τοῦ μακαρίτη Καρνάβαλου ποὺ ἔκλαιγαν οἱ μασκαρεμένοι «μοιρολογιστάδες» τῆς Καθαροδευτεριάτικης κηδείας του.

'Αφοῦ λοιπόν, τὸν ἔκλαιγαν, παρουσιάζονταν κατόπιν μερικοί, μουντζουρωμένοι κι' αὐτοί, ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους παληοτηγάνια, παληοδίσκους κρεμασμένους σὲ σουβλιά, φτυάρια κλπ.

'Ο «παπᾶς» κρατοῦσε ἕνα φουρναρόπανο καὶ τὸ βουτοῦσε σ' ὅσα νερὰ θὰ συναντοῦσε στὸ πέρασμά του ψάλλοντας:

«'Ημεῖς ἐτοῦτον κλαίομεν,
ἡμᾶς ποιὸς θὰ μᾶς κλάψη,
ὅπου τὸ σκορδοκρέμμυδο
σ' ὅπου τὸ σκορδοκρέμμυδο
τ' ἀντέρα θὰ μᾶς κάψη!...».

"Ετσι, ἀφοῦ γύριζαν ὅλο τὸ χωριό, ἀκουμποῦσαν τὸ νεκρὸ Καρνάβαλο στὸν περίβολο τῆς ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τοῦ εὐχηθοῦν καλὴν ἀντάμωσι τοῦ χρόνου. Κι' ἔπειτα γύριζαν στὰ σπίτια τους.

Μὲ τὴν τελετὴ αὐτὴ τελείωνε καὶ τὸ γλέντι. 'Από τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔπαυε κάθε τραγούδι. Κάθε μασκαρᾶς ἔπρεπε νὰ γδυθῆ, κάθε μουτζουρωμένος νὰ πλυθῆ, κάθε χρῶμα νὰ λείψη, γιατὶ ἀρχιζε ἡ «ψυχοσωτήριος» Σαρακοστή!

Η ἀγάπη τῆς Ο' Τόχιο

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ μπὰρ τοῦ Νιζιένσκα, στὸ Ναγκασάκι, ἦταν γνωστότατο, τόσο στὴν ἀστυνομία, ὅσο καὶ στοὺς τυχοδιώκτες καὶ ἀπατεῶνες τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Τὸ βράδυ αὐτό, ὁ "Ανταμς κι' ὁ Τζὼν Ρίσπεν πίνανε ἐκεῖ, ἄκεφα. Εἶχαν μείνει ἕνα μήνα στὸ Ναγκασάκι, χωρὶς νὰ τελειώσουν οὔτε μιὰ καλὴ δουλειά. Τοὺς κυνηγοῦσε γκίνια...

Κάποια στιγμή, πλησίασε στὸ τραπέζι τους ἕνας ἄντρας μετρίου ἀναστήματος.

—Γειά σας, παιδιά! τοὺς φώναξε χαρούμενα.

—'Εσύ, Μπίλλυ Κέντ! Τί εὐχάριστη ἔκπληξη! εἶπε ὁ "Ανταμς.

Κάθησαν οἱ τρεῖς μαζί. Εἶχαν νὰ ἰδωθοῦνε ἀπ' τὸ Σικάγο.

'Ενῶ ὁ Ρίσπεν κι' ὁ Τζών, φλυαροῦσαν, ὁ "Ανταμς κύτταζε τὸ δεύτερο, ἀμίλητος.

— Πρόσεξες κάτι, Τζών; εἶπε ξαφνικὰ στὸ φίλο του. 'Ο Κέντ εἶναι πανομοιότυπο τοῦ Τάννερ!

— Μὰ βέβαια, ἔχεις δίκηο... συμφώνησε κι' ὁ ἄλλος. Μήπως εἶχες, Μίλλυ, κανένα δίδυμο ἀδελφό, χαμένο ἀπὸ μωρό; "Αν εἶν' ἔτσι, θὰ τὸν βρῆς ἐδῶ! Δουλεύει περίφημα, μὲ τ' ὄνομα Τάννερ.

— Μπᾶ; Δυστυχῶς εἶμαι μοναχογυιός! Καὶ τί δουλειὲς κάνει ὁ «ἀδελφός» μου;

— Εἶναι ἀρχαιπώλης καὶ ἔμπορος μαργαριταριῶν.

'Ο Ρίσπεν σκέφθηκε λίγο. "Υστερα εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Πρέπει νὰ βγάλουμε κάτι ἀπ' αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα... Σκέφθηκα ἕνα σχέδιο. 'Ακοῦστε...

*

Τὸ μαγαζὶ τοῦ Τάννερ ἦταν μεγάλο. "Ενας διάδρομος τὸ ἔνωνε μὲ τὴν κάμαρα ὅπου κοιμόταν ὁ πλούσιος ἔμπορος. 'Αριστερά, μιὰ σκάλα ὁδηγοῦσε στὸ διαμέρισμα τῶν ὑπηρετῶν — ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος.

"Οταν ἤθελε τσαΐ, ὁ Τάννερ χτυποῦσε τὰ χέρια του. Καὶ τὸν σερβίριζε τότε ἡ Ο' Τόγια, ὑπάλληλος, καμαριέρα καὶ νυχτοφύλακας τοῦ μαγαζιοῦ. 'Η κοπέλλα αὐτὴ ἦταν 15 χρονῶν μονάχα, μυρωμένη σὰν λουλούδι. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ λεπτὴ ἔκφρασι καὶ τὰ μαλλιά της ἦταν ἁπαλὰ καὶ μαλακά. Παρ' ὅλα τὰ νειάτα της, ἔμενε προσκολλημένη στὶς παραδόσεις τοῦ τόπου της.

"Ενα ἀπόγευμα ὁ Τάννερ ἔφυγε γιὰ δουλειές του. Θὰ ἔλειπε μιὰ μέρα. "Αφισε γι' ἀντικαταστάτη του τὸν πιὸ ἡλικιωμένο ὑπάλληλό του, τὸ Σαγιεμόν.

'Ο "Ανταμς κι' ὁ Ρίσπεν, ποὺ φύλαγαν ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζί του, τὸν εἶδαν νὰ τραβᾶη κατὰ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, μὲ μιὰ βαλιτσοῦλα στὸ χέρι. "Υστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ λοιπόν, μπῆκε στὸ κατάστημα ὁ Κέντ, ντυμένος ἴδια μὲ τὸν Τάνερ καὶ κρατώντας μιὰ ὅμοια βαλίτσα.

'Ο Σαγιεμὸν κι' ἡ Ο' Τόγια τὸν κύπταξαν μὲ ἔκπληξι. Πῶς εἶχε γυρίσει ἔτσι ξαφνικὰ ὁ ἀφέντης τους;...

Τὸν συνώδευε κι' ἕνας 'Αμερικανὸς μὲ γυαλιὰ — ὁ "Ανταμς, μεταμφιεσμένος — καὶ φλυαροῦσε συνεχῶς, τόσο ποὺ φαινόταν πὼς δὲν ἄφινε τὸν «Τάννερ» ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.

"Ηταν φανερὸ πὼς εἶχε ἀναβάλει τὸ ταξίδι του ὁ Τάννερ, γιὰ νὰ κλείση κάποια σπουδαία δουλειὰ μ' αὐτὸ τὸν ξένο. "Ετσι σκέφθηκαν ἡ Ο' Τόγια κι' ὁ Σαγιεμόν, ὅταν ἄκουσαν τὸν 'Αμερικανὸ νὰ λέη στὸν ψευτο-Τάννερ:

—"Αν δέχεσαι, θὰ σᾶς μετρήσω ἀμέσως τὰ 1.000 δολλάρια.

Δίχως νὰ μιλήση, ὁ Τάννερ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο του καὶ τὸν ἔπηρε στὴν κάμαρά του, ἀφοῦ πέρασε μαζί του μπροστὰ ἀπ' τὸ μεγάλο εἴδωλο τοῦ θεοῦ Νταϊκοκού, ποὺ ἦταν στημένο πλάϊ στὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου.

—'Εν τάξει! "Επαιξες καλὰ τὸ ρόλο σου! Αὐτὰ τὰ ζῶα δὲν ὑποψιάστηκαν τίποτα... τοῦ εἶπε ὁ "Ανταμς.

Σὲ λίγο ἔφυγε, φωνάζοντας ἐπιδεικτικὰ στὸν ψευτο-Τάννερ πὼς θὰ ξαναγύριζε στὶς 10 τὸ βράδυ νὰ φέρη τὰ λεφτά.

'Ο Κέντ κάθησε τότε μπροστὰ στὴν παληὰ κάσσα τοῦ Τάννερ κι' ἄρχισε τὴ δουλειά του. Εἶχε εἰδικότητα στὶς διαρρήξεις. Σὲ μισὴ ὥρα, εἶχε ἀνοίξει τὸ ἀπηρχαιωμένο ἐκεῖνο χρηματοκιβώτιο. Καὶ θαμπώθηκε, βλέποντάς το γεμάτο γεμάτο ἀπὸ κουτιὰ μὲ κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια, κι' ἄλλα πολύτιμα κοσμήματα.

Στὸ μεταξύ, οἱ ὑπηρέτες τοῦ Τάννερ εἶχαν ἀνεβῆ στὸ διαμέρισμά τους. 'Η Ο' Τόγια τοὺς σερβίρισε τὸ βραδυνὸ φαγητό. "Υστερα κάθησε κι' αὐτὴ σὲ μιὰ ψαθα.

Δὲν ἔτρωγε ὅμως. Φαινόταν σὰν κάτι νὰ τὴν ἀπασχολοῦσε.

Σηκώθηκε σὲ λίγο, δίχως νὰ τὴν προσέξουν, καὶ κατέβηκε στὸ κατάστημα. Μιὰ ἠλεκτρικὴ λαμπτήσα ἔριχνε τὶς κόκκινες ἀνταναklάσεις της στὰ τέρατα καὶ στοὺς πολεμιστές.

'Η νέα γονάτισε δίπλα στὸ θεὸ Νταϊκοκοὺ καὶ προσευχήθηκε σιωπηλά... "Υστερα σηκώθηκε, βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ στάθηκε, κυττάζοντας ἀναποφάσιστη τὴν πόρτα τοῦ Τάννερ.

Ξαφνικά, φάνηκε πὼς μιὰ λάμψι εἶχε φωτίσει τὸ μυαλό της, ἐξηγῶντας της κάποιο μυστήριο ποὺ τὴ βασάνιζε. 'Ανέβηκε τὴ σκάλα βιαστικὰ κι' ἀθόρυβα κι' ὥρμησε μέσα στὴν κάμαρα τῶν ὑπηρετῶν. Γονάτισε κι' ἀκούμπησε σχεδὸν χάμω τὸ κεφάλι της.

—Κάτω, στὸ δωμάτιο, δὲν βρίσκεται ὁ ἀφέντης... ψιθύρισε κατατρομαγμένη. Εἶν' ἕνας ἄλλος ποὺ τοῦ μοιάζει... Δὲν γύρισε ὁ ἀφέντης!...

Μιλοῦσε μὲ τόση πεποίθησι, ὥστε οἱ ἄλλοι ἐπηρεάσθηκαν.

—Πῶς τὸ ξέρεις; Μίλησες μαζί του; ρώτησε ὁ Σαγιεμόν.

—"Οχι. Τὸ ξέρω ὅμως!

Κατέβηκαν ὅλοι τὴ σκάλα, πατῶντας στὰ νύχια. Στὸ διάδρομο ὅμως, δείλιασε ὁ Σαγιεμὸν καὶ μπῆκε στὸ κατάστημα, ἀντὶ νὰ χτυπήση τὴν πόρτα τοῦ Τάννερ.

—"Αν περιμένουμε ἐδῶ, ψιθύρισε δισταχτικά. "Αν βρίσκεται ἀληθινὰ ὁ ἀφέντης στὸ δωμάτιο, θὰ μᾶς τιμωρήση ποὺ τὸν ἐνοχλήσαμε... Θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη...

'Ο Κέντ εἶχε γεμίσει πιὰ τὴ βαλίτσα του μὲ τὰ κοσμήματα καὶ περίμενε τὸν "Ανταμς. "Οταν τὸν ἄκουσε νὰ χτυπάη τὸ κουδουνι τῆς πόρτας, ἅρπαξε τὴ βαλίτσα, καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο.

Οἱ ὑπηρέτες ὑποκλίθηκαν ταπεινά, βλέποντάς τον νὰ μπαίνη στὸ κατάστημα. 'Ο Κέντ προχώρησε πρὸς τὴν ἐξώπορτα γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξη. Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ Ο' Τόγια ἔπεσε μπροστὰ του κι' ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὰ πόδια του:

— Κλέφτης!... Κλέφτης!... ξεφώνησε.

'Εκεῖνος ἔχασε τὴν ψυχραιμία του, βλαστήμησε καὶ τὴν πέταξε μακρυὰ μὲ μιὰ κλωτσιά. Μὰ οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες εἶδαν τὸν τρόμο του, κατάλαβαν κι' ὥρμησαν ἀπάνω του.

Τὸ παιχνίδι εἶχε χαθῆ! Σὲ λίγο, τὸν παραδίνανε στὴν ἀστυνομία.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τάννερ ρωτοῦσε τὴν Ο' Τόγια, ποὺ νοσηλευότανε στὸ νοσοκομεῖο, γιατὶ ἡ κλωτσιὰ τοῦ Κέντ τῆς εἶχε σπάσει τὸ ἕνα χέρι:

— Μὰ πῶς κατάλαβες ὅτι δὲν ἤμουν ἐγώ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δυὸ γελάστηκαν;

— Κάθε φορὰ ποὺ γύριζες ἀπ' ἔξω, κύριε, εἶχα παρατηρήσει πὼς ἄγγιζες τὸ θεὸ Νταϊκοκού, γιὰ νὰ σοῦ φέρη τύχη. Χτὲς τὸ βράδυ ὅμως, δὲν τὸν ἄγγιξες. Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο. Προσευχήθηκα στὸ Νταϊκοκού, κι' αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὴν ἐξήγησι, μὲ βοήθησε νὰ καταλάβω...

— Μὰ γιατὶ μὲ παρατηροῦσες τόσο προσεχτικά; παραξενεύτηκε ὁ Τάννερ...

'Η κοπέλλα τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Κι' ἡ ματιά της μιλοῦσε εὐγλωττα.

«Γιατὶ σ' ἀγαποῦσα, κύριε!» ἔλεγε.

...'Ο γάμος τους ἀποδείχθηκε ἀπ' τοὺς πιὸ ταιριασμένους. "Ισως γιατὶ τὸν εὐλόγησε ὁ θεὸς Νταϊκοκού.

Χ. ΝΤΕ ΒΕΡ ΣΤΑΚΠΟΥΛ

Σὲ μιὰ ὥρα εἶχε ἀνοίξει τὸ ἀπηρχαιωμένο ἐκεῖνο χρηματοκιβώτιο...

Ἀνατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ μεγάλη προῖκα

Κάποτε ὁ Ναστραδίν Χότζας πῆρε τὴν ἀπόφαση ν' ἀφήση πιὰ τοὺς καφενέδες καὶ τὰ καπηλειὰ γιὰ νὰ νοικοκυρευτῆ.

—Ἀμάν τζάνουμ, μὰ τὸν Ἀλλάχ, σκυλοδαρέθηκα τὴ ρέμπελη ζωή, ἐξομολογήθηκε στὸ στενό του φίλο Νουρῆ Ὀγλοῦ. Κι' ἂν μοῦ βρῆς μιὰ καλὴ χανούμ, εἶμαι πρόθυμος νὰ παντρευτῶ!

Μὰ ὁ Νουρῆ δὲν ἔλεγε νὰ τὸν πιστέψη.

—Ἄσε τὰ χωρατά, Ναστραδίν, κι' αὐτὰ δὲν περνοῦνε σὲ μένανε, τοῦ εἶπε θυμωμένα. Ἄμα τοῦ λόγου σου ἀποφασίσης νὰ παντρευτῆς, τότε πρέπει τὴν ἴδια μέρα νὰ γίνη στάχτη καὶ μπούρμπερη τὸ τζαμὶ τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Χότζας ὅμως εἶχε χωνέψει γιὰ καλὰ τὴν παντρειὰ καὶ στὸ τέλος κατάφεσε τὸ Νουρῆ νὰ φάξη γιὰ νύφη.

—Καὶ πρόσεχε, τζάνουμ, ἡ χανοὺμ ποὺ θὰ μοῦ βρῆς γιὰ γυναῖκα θέλω νὰ ἔχη μπόλικα φλουριά... Γιατί, εἶπαμε νὰ παντρευτοῦμε, ὄχι ὅμως καὶ νὰ βουλέψουμε! εἶπε φεύγοντας ὁ Ναστραδίν στὸ Νουρῆ Ὀγλοῦ.

Ἔτσι σὲ λίγες ὧρες, ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε ἀναστατωθῆ ἀπὸ τὴν εἴδησι πὼς ὁ Χότζας ἤθελε νὰ παντρευτῆ κι' ἔψαχνε γιὰ νύφη. Κι' ἀμέσως ὅλες οἱ προξενῆτρες βρήκανε δουλειά. Ξαμολυθήκανε στὰ καλντερίμια καὶ στὶς γειτονιὲς ψάχνοντας γιὰ τὴ χανούμ, ποὺ θἄβαζε ἐπὶ τέλους σὲ τάξι τὸ μεγαλύτερο ζευζέκη τῆς Ἀνατολῆς.

Μὰ τοῦ κάκου. Γιατὶ ὁ Ναστραδίν, μόλις ἄκουγε πὼς ἡ νύφη δὲν εἶχε γρόσια καὶ φλουριά, γύριζε τὴν πλάτη του κι' ἔλεγε κοροϊδευτικὰ στὶς προξενῆτρες:

—Τί νὰ τὶς κάνω τὶς χάρες καὶ τὶς ὁμορφιὲς τῆς λεγάμενης; Ἐδῶ εἶναι παντρειὰ στὴ μέση, ὁλόκληρη ζωή, κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ λὲς περνᾶνε ὥσπου νὰ πῆς... ραδίκι.

Ὥρα κι' εἶχε νὰ τὸ κάνη γιὰ τὴ ξεδιάντροπιὰ τοῦ Χότζα.

Μὰ στὸ τέλος, ὁ φίλος του ὁ Νουρῆ Ὀγλοῦ βρῆκε τὴν ἀξία χανούμ.

—Δὲν πειράζει, Ναστραδίν ἐφέντη, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη, ποὺ εἶναι χήρα ἡ καϋμένη καὶ σηκώνει κάμποσα χρονάκια στὴν πλάτη της. Μὲ τοὺς παράδες της ὅμως περνᾶς μπέϊκα τὴν ὑπόλοιπη ζωή σου.

Τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του ὁ Χότζας συμφώνησε ἀμέσως καὶ ὥρισε νὰ γίνουν οἱ γάμοι τὴν ἐρχόμενη βδομάδα.

Κι' οἱ φίλοι του σαστισμένοι ἔλεγαν:

—Μωρὲ παραδόπιστος ποῦγιανε ὁ Ναστραδίν τώρα στὰ γεράματα!

Μὰ τοῦ Χότζα καρφὶ δὲν τοῦ καιγότανε.

—Ἐγὼ θ' ἁπλώσω τὴν ἀρίδα μου, θὰ τρώω καὶ θὰ πίνω σάν ἀγᾶς! μονολογοῦσε εὐχαριστημένος. Καὶ θὰ σκάσουν ὅλοι Κι' ἡ προξενῆτρα ἔφευγε γρήγορα-γρήγορα αὐτοὶ ποὺ μὲ κατσομπολεύουνε.

Κι' ἔτσι ἔκανε. Παντρεύτηκε τὴ πλούσια χήρα καὶ περνοῦσε ζωὴ χαρισάμενη.

—Μπρὲ Ναστραδίν, τοῦ εἶπε κάποιος ἕνα βράδυ στὸ καπηλειό, διπλομανταλωμένη τὴν ἔχεις τὴ γυναῖκα σου; Οὔτε στὴ βρύση πάει γιὰ νερό, οὔτε στὸ χαμάμ μὲ τὶς ἄλλες χανούμ. Λὲς νὰ φοβᾶται τὸν ἥλιο μήπως τῆς χαλάση τὸ δέρμα της;

Ἐνῶ ὅμως ὅλοι περίμεναν ν' ἀνάψη μεγάλος καυγὰς καὶ νὰ θυμώση ὁ Χότζας, ἀντίθετα τοῦ λόγου του, ἀφοῦ χαιδολόγησε τὰ γένεια του, χαμογέλασε πονηρὰ καὶ εἶπε:

—Μπᾶ, μὴ τὴ συνεριζόσαστε, μωρὲ παιστὸ σπίτι ἡ καϋμένη...

—Καὶ σάν πῆ δουλειά, Ναστραδίν; τὸν ρώτησαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

—Νά... Μετράει ἡ κακομοῖρα τὰ φλουριὰ ποὺ θἄβάση τὸ βράδυ στὸν ἀντρα της γιὰ νὰ γλεντήση! Ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας, σκασμένος στὰ γέλια. Ἀπὸ αὔριο ὅμως, συνέχισε, θἄχη περισσότερη δουλειά.

—Καὶ γιατί, Ναστραδίν; τὸν ρώτησαν.

—Νά, θἄχη νὰ μετρᾶη τὰ χρέη, ποὺ θἄτῆς ἐπιστρέψουν ὅλοι ὅσοι πῆραν δανεικὰ ἀπ' τὸν ἀντρα της καὶ τώρα πίνουν μαζί του καὶ τὸν κοροϊδεύουν! εἶπε θυμωμένα ὁ Χότζας.

Καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι, ἐνῶ ὅλη ἡ παρέα, ποὺ τοῦ χρωστοῦσε, ἄρχισε τὶς γαλῆφιὲς καὶ τὶς συγγνῶμες!

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Ἀπόκρηες ἦταν κουζοὺμ καὶ τὸ Σουρπουίτσα μου μὲ λέει μασκαράδες ντυμένοι νὰ ἰνόμαστε.

— Κουζοὺμ λέω τί ντύσιμο νὰ ἐκάνουμε;

Τὸ Σουρπουΐτσα μὲ λέει ὅτι θέλει ἰσπανιόλα ντυμένη νὰ ἔνεται καὶ φουστάνια μουστάνια παραγγελμένα νὰ ἐκάνη.

— Κουζούμ, τῆς λέω, αὐτὰ τιρελλὰ πιράμματα ἔνονται. Τί φυστάνια καὶ μιστάνια νὰ ἐκάνης! Σωστὸ πιράμμα εἶναι κουζοὺμ φυστάνι ἰπληρωμένο νὰ ἐκάνης καὶ μιὰ βραδυὰ μόνο νὰ φορέσης; Γιατὶ ἄμα τὸ Ἀποκρὴες περασμένο θὰ ἔνωνται τί θὰ τὸ ἐκάνης τὸ φυστόνι;

— Θὰ τὸ ξαναβάλω τοῦ χρόνου, μὲ λέει.

— Σοὺς γιάβρουμ. Ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο χῖτς ντὲν εἶναι σωστὸ φυστάνι νὰ φορᾶς.

Τέλος σπάγγων καυγὰ ἐκάναμε καὶ ὕστερα λέω στὸ Σουρπουΐτσα μου ἄμα μασκαρεμένοι θέλει νὰ ἰνόμαστε ἐγὼ ἤξέρω ἕναν τιρόπο καὶ ὡραῖα νὰ μασκαρευόμαστε καὶ χῖτς μιὰ πεντάρα ἰπληρωμένο νὰ μὴ ἐκάνουμε.

— Τί τρόπο; μὲ λέει.

— Νὰ σὲ πῶ, γιάβρουμ, ἐσὺ τὸ δικός μου τὰ κουστοῦμι φορεμένο νὰ ἐκάνης καὶ ἐγὼ τὸ δικός σου τὸ φυστάνι. Καταλαβαίνεις; Ἔτσι πολὺ ἀστεῖο θὰ ἔνεται, πολλὰ ἔλια θὰ ἐκάνουμε, μασκαράδες θὰ ἰνόμαστε καὶ χῖτς μπὶρ παρὰ ντὲν θὰ ἰπληρώνουμε.

Τὸ Σουρπουΐτσα στὴν ἀρχὴ χῖτς τέτοιο πιράμμα ντὲν ἤθελε ἄμμα σιγὰ - σιγὰ τὸ ἰδέα μου χωνεμένο ἔκανε.

— Καλὰ λὲς Καραμπετάκι. Ἔτσι θὰ σπάσουμε κέφι.

—Ἀμὲ τί σὲ λέω!

— Θὰ τὸ ρίξουμε στὴ σαχλαμάρα.

—Ἀμὲ τί σὲ λέω!

Τὸ λοιπὸν ἀμέσως ἀμέσως τὸ βιράδυ — τελευταία ἰβδομάδα ἦτανε — τὸ Σουρπουΐτσα μου δικός μου κουστοὺμι ἐβάζει. Παντελόνι μου λιγάκι στενὸ ἦτανε, γιατὶ τὸ Σουρπουΐτσα μου ἀπὸ πίσω λίγο παχουλὸ ἔνεται. Τέλος σπάγγων τσιτωμένο τσιτωμένο, τὸ κοστοὺμι μου ἐβάζει καὶ ἀπὸ μπροστά, πάλι σακκάκι μου λίγο στενὸ ἦτανε, γιατὶ τὸ Σουρπουΐτσα μου ἀπὸ μπροστὰ λίγο παχουλὸ ἔνεται.

Ἐγὼ δικό της φουστάνι φορεμένο ἐκάνω, στὸ κεφάλι μου μαλλιὰ ἐβάζω, πιρόσωπό μου μπογιατισμένο ἐκάνω, τακούνια, βιραχιόλια, κολλιὲ μολλιὲ φελιὰν φιστὶκ ἐβάζω καὶ πολλὰ ἔλια ἱκάνουμε.

—Ἐν τάξει εἶμαι;

—Χοῦ, χοῦ, χοῦ, τὸ Σουρπουΐτσα μου, λέει, πολὺ ἀστεῖος εἶσαι.

Καὶ ἐκεῖνη, ὅμως, πολὺ ἀστεία ἦτανε. Τὸ λοιπόν, ἔτσι ὅπως εἴμαστε τὸ βιραδάκι ὄξω ἰβγαίνουμε καὶ ἐγὼ στὸ χέρι μου μιὰ ὀμπρέλλα ἀνοιγμένη, κρατημένο ἔκανα. Τὸ λοιπὸν μόλις ἀπὸ τὸ Ἰσπίτι μας ἰβγήκαμε τὸ κόσμος ἔλια πολλὰ ἔκανε, ἄμμα ἕνας πιλησιασμένο μᾶς ἐκάνει καὶ μάγουλό μου πιασμένο μοῦ ἐκάνει.

—Ἄχ καλέ, μὴ μὲ πειράζης! λέω καὶ ὅλοι μαζὶ πολλὰ ἔλια ἐκάνουμε.

Κάποιος, ὅμως, ἄλλος χέρι του μπροστὰ στὸ Σουρπουΐτσα μου ἁπλωμένο ἐκάνει καὶ λέει:

— Κύριε, τί ἔχεις μέσα στὰ γιλέκο σου καὶ φουσκώνει ἔτσι;

— Βάϊ, βάϊ, βάϊ, κιοπόγλου κιοπέκ, λέω, χέρι στὸ ὑναῖκα μου ἐβάζεις;

—Ὢ μὲ τὸ μπαρδόν, λέει, γυναῖκα εἶναι; Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶναι ἄντρας. Γιὰ νὰ δῶ καλύτερα...

Καὶ πάλι χέρι του, κιοπόγλου κιοπέκ, ἁπλωμένο στὸ γιλέκο της ἐκάνει! Ἀμάν, ντινινὶ ἰμανινί! Ὀμπρέλλα μου ἀμέσως σηκωμένο ἐκάνω, ἰξύλο τοῦ δίνω, ἰξύλο Ἰπαίρνω, φασαρία, σαματᾶς, κακὸ—βάϊ, βάϊ, τί εἶνε. Μοῦτρα του μαῦρα ἐκανα καὶ μοῦτρα μου μαῦρα ἐκανε.

Ἔτσι μασκαράδες εἰνήκαμε καὶ τὶς Ἀπόκρηες ὡραῖα ὡραῖα Ἰπεράσαμε.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Προληπτικῶς

Μὰ δὲν σταματᾶς καὶ καθόλου, χριστιανέ μου. Ἄειντε καὶ κινῖνα, ἄειντε καὶ ἀσπιρίνες, ἄειντε καὶ γαργάρες, ἄειντε καὶ σωληνάρια μὲ ἀπολυμαντικὰ τῆς ρινός, τοῦ φάρυγγος, τοῦ στόματος, ἄειντε καὶ διευκολυντικὰ τῆς ἀναπνοῆς, ἄειντε καὶ τσάγια καὶ φασκόμηλα καὶ χαμομήλια. Μὰ τόσο γριπποπιασμένος εἶσαι, ἀνθρωπέ μου; Πῶς; Δὲν ἔχεις γρίππη; Ἀλλὰ τότε γιατί κάνεις αὐτὴ τὴ φρικαλέα καταναλωσι ἀντιγριπποπικῶν φαρμάκων; Χάριν γούστου ἢ τὰ βρίσκεις νόστιμα;

Ὁρίστε; Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ἔλεγα κι' ἐγώ. Ἐξήγησέ μου, λοιπόν, τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς ἀδιακόπου φαρμακοκαταπόσεως.

Τί εἶπες; Τὰ παίρνεις προληπτικῶς; Δηλαδή; Τί πάει νὰ πῆ προληπτικῶς; Ἄ! Γιὰ νὰ προλάβης τὴ γρίππη πρὶν σοῦ ἔρθη. Δηλαδή, τουφεκιὲς στὸν ἀέρα, ποὺ λέμε. Ἄμ τί ἄλλο εἶναι αὐτὸς ὁ προληπτικὸς πόλεμος ἐναντίον μὴ ἐμφανιζομένου ἐχθροῦ; Τί ἔκανε λέει; Εἶναι τὸ καλύτερο σύστημα ἀμύνης; Κούνια ποὺ σὲ κούναγε βλακέντιε! Ὄχι βρὲ βλάκα, δὲν εἶμαι ἐναντίον τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τὴν ἐπιδημία. Ἀλλὰ ἐντὸς τῶν λογικῶν ὁρίων πάντοτε. Δηλαδή, νὰ προσέχης νὰ μὴν ἐκτίθεσαι στὰ ρεύματα, νὰ ντύνεσαι καλά, ν' ἀποφεύγης τοὺς πάσχοντας καὶ τοὺς κλειστοὺς χώρους. Καὶ πλέον οὖ. Αὐτὰ εἶναι τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ποὺ συνιστᾶ καὶ τὸ ὑπουργεῖον ὑγιεινῆς καὶ κάτι ξέρει πάρα πάνω ἀπὸ σένα, κουτόμυαλε. Κι' αὐτὰ ποὺ κάνεις τοῦ λόγου σου εἶναι βλακεῖες πρώτου μεγέθους. Γιατὶ ἐπιβαρύνεις καὶ ταλαιπωρεῖς τὸν ἀνόητο ὀργανισμό σου μ' ἕνα σωρὸ φάρμακα ἄνευ λόγου καὶ αἰτίας. Ἀέρα στὴ διπλῆ, ποὺ λένε. Καὶ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θὰ ρίχνης καὶ βεντοῦζες, προληπτικῶς! Πῶς; Ρίχνεις καὶ ἀπὸ δαῦτες; Μπράβο! Μήπως κάνεις καὶ πενικιλλίνες; Ἄ! Κάνεις κι' ἀπὸ δαῦτες, προληπτικῶς. Καὶ νομίζεις πὼς θὰ τὴ γλυτώσης, ἠλίθιε! Ἄμ δὲ θὰ τὴ γλυτώσης. Κάτι τέτοιους σὰν καὶ σένα κυνηγάει ἡ γρίππη, γιὰ νὰ κάνη κέφι. Καὶ θέλω νὰ σὲ ἰδῶ τί θὰ κάνης ἅμα θὰ σοῦρθη κατακέφαλα, κουτομόγλα. Ἀκοῦτε πράματα!

Σὲ βλέπω καὶ αἰσθάνομαι βδελυγμία, γιατὶ δὲν φανταζόμουν ὅτι ἡ ἄνθρωπίνη βλακεία θὰ μποροῦσε νὰ φτάση σὲ τέτοιο σημεῖο. Ἀλλὰ ἐσὺ τὴ δουλειά σου. Τὸ κινῖνο σου καὶ τὴν ἀσπιρίνη σου, κοκορόμυαλε. Κύττα μὴν ξεχάσης κοιμιὰ δόσι, γιατὶ θὰ μοῦ κακοφανῆ!

Ὁρίστε; Σὲ εἰρωνεύομαι; Πῶς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα; Τί νὰ εἰρωνευθῶ ἀπὸ τὸ παληόμουτρό σου καὶ τὸ κατάντημά του; Ἁπλῶς ἀηδιάζω καὶ σκέπτομαι τὸ χάλι σου. Λοιπόν, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, πάρε τὸ φαρμακεῖο τῆς τσέπης σου, τὰ μπουκαλάκια, τὰ κουτάκια καὶ τὰ σωληνάρια καὶ τράβα σπίτι σου καὶ ξαπλώσου προληπτικῶς γιὰ δυὸ-τρεῖς μῆνες, γιατὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ πιὰ ν' ἀνέχωμαι αὐτὴ τὴ βλακώδη κατάστασι. Καὶ σοῦ προλέγω κάτι, νὰ τὸ θυμηθῆς. Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὴ γλυτώσης ἀπὸ τὴ γρίππη. Ἀλλὰ τὴ δηλητηριάσι ἀπὸ τὰ φάρμακα δὲν θὰ τὴν ἀποφύγης καὶ θὰ σὲ τρέχουνε σὲ κανένα σταθμὸ πρώτων βοηθειῶν νὰ γελάσω. Ἐν πάσῃ περιπτώσει μπροστά μου ἄλλο φάρμακο δὲν θὰ ξαναπάρης καὶ σημείωσέ το. Γιατὶ θὰ σὲ πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ δαῦτα, αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τὸ τέλος μιᾶς ἱστορίας

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ἡ νύχτα ἦταν γεμάτη ἄστρα, ἀλλὰ ἔκανε ἀρκετὸ κρύο. Πλησίαζε ἡ ὥρα ἔντεκα κι' ὁ Φράνκ Νταίηβις βάδιζε γρήγορα, γιατὶ εἶχε νὰ τελειώση μιὰ σπουδαία δουλειά.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἦταν ἡ... δολοφονία τοῦ Τὶμ Γκάρστεϋκ, ποὺ ἔπρεπε νὰ πεθάνη ἐκείνη τὴ νύχτα ἀπωσδήποτε. Ὁ Φράνκ Νταίηβις σκεφτόταν μὲ ποιό τρόπο νὰ σκοτώση τὸν Τὶμ Γκάρστεϋκ. Ἤθελε νάναι ἕνας τρόπος ὁλότελα πρωτότυπος ποὺ νὰ μὴν εἶχε περάσει ὡς τότε ἀπὸ τὸ μυαλὸ κανενὸς ἐγκληματία. Ἕνας τρόπος, ἐξ ἄλλου, ποὺ νὰ μὴν ἔμοιαζε καθόλου μ' αὐτοὺς ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Φράνκ Νιταίηβις εἶχε χρησιμοποιήσει σὲ ἄλλους του φόνους.

Βάδιζε, βυθισμένος στὶς σκέψεις του αὐτές, μέσ' ἀπὸ τὸ στενὸ δρομάκι μιᾶς φτωχογειτονιᾶς τοῦ Μπρούκλιν, ὅταν ξαφνικὰ ἕνα μικρὸ χέρι ἔπιασε τὸ δικό του.

Ὁ Φράνκ γύρισε κι' εἶδε μ' ἔκπληξι του ἕνα κοριτσάκι ἴσαμε δέκα χρόνων, ποὺ πὸν εἶχε σταματήσει.

—Καλέ, ἔχασα τὸ δρόμο μου, τοῦ εἶπε ἡ μικρούλα μὲ τὴν κρυστάλλινη φωνίτσα της. Θὰ μὲ πᾶς στὴ μαμᾶ μου;

—Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μαμᾶ σου; τὴ ρώτησε ὁ Φράνκ Νταίηβις.

—Εἶναι σ' ἕνα ἄλλο δρόμο σὰν αὐτόν, ὅπου εἶναι ἕνα ἐστιατόριο μὲ μπλὲ φῶτα.

Ὁ Φράνκ Νταίηβις χαμογέλασε. Ὁ δρόμος ἐκεῖνος ἦταν ἕνα τετράγωνο πιὸ πέρα καὶ τὸν ἤξερε πολὺ καλά.

Θὰ τελείωνε, λοιπόν, σύντομα μὲ τὴ μικρούλα καὶ δὲν θὰ καθυστεροῦσε.

Καθὼς προχωροῦσαν, τὴ ρώτησε:

—Πῶς σὲ λένε;

—Μαίρη, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη, περπατῶντας χοροπηδηχτὰ πλάϊ του.

—Καὶ δὲν μοῦ λές; Πῶς βρέθηκες ἔξω τέτοια ὥρα;

—Ὁ σκύλος μας ὁ Μπούκυ μοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κυνηγῶντας τὸν βρέθηκα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Ξέρεις, ἤρθα χτὲς ἀπὸ τὴν ἔξοχὴ νὰ μείνω σπὶς μαμᾶς μου καὶ δὲν ξέρω τοὺς δρόμους ἐδῶ.

—Καὶ μὲ ποιόν μένεις στὴν ἔξοχή;

—Μὲ τὴ γιαγιά μου.

Σὲ λίγο βρίσκονταν στὸν δρόμο, ποὺ ἔμενε ἡ Μαίρη. Ἡ μικρούλα τοῦ ἔδειξε μιὰ παλιὰ, λαϊκὴ πολυκατοικία.

Ὁ Φράνκ Νταίηβις, κρατώντας την πάντα ἀπὸ τὸ χέρι, κατευθύνθηκε πρὸς τὰ κεῖ.

—Σὲ ποιό πάτωμα μένει ἡ μαμᾶ σου; τὴ ρώτησε.

—Στὸ πέμπτο.

Ἡ πολυκατοικία ἦταν μισοερειπωμένη, οἱ σκάλες ψηλές, βρώμικες καὶ σκοτεινές. Καθὼς ἀνέβαιναν τὰ ἀτέλειωτα σκαλοπάτια, τοῦ ἐξήγησε, πὼς ἡ μαμά της ἔμενε σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ εἶχε πλάϊ μιὰ μικρὴ κουζίνα.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ πέμπτο πάτωμα, ὁ Φράνκ Νταίηβις εἶδε μπροστά του μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὁλόϊδιες πόρτες.

—Νά, ἐκεῖ εἶναι, τοῦ εἶπε ἡ μικρούλα, δείχνοντας μιὰ ἀπ' αὐτές.

Μπῆκαν μαζὶ κι' ὁ Φράνκ Νταίηβις, εἶδε ἀμέσως, στὴ φτωχὴ κάμαρα, μιὰ φωτογραφία στὸν τοῖχο, ποὺ τοῦ ἔκανε βαθειὰ ἐντύπωσι. Παρουσίαζε μιὰ νέα γυναῖκα, μὲ λεπτὰ κι' εὐγενικὰ χαρακτηριστικά.

Ἀλλὰ καθὼς κύτταζε στὸ τραπέζι, ἀνατρίχιασε. Εἶδε πάνω στὸ τραπεζομάντηλο δυὸ σωληνάρια ἀπὸ βερανάλ ἄδεια. Ὁ ἴδιος εἶχε χρησιμοποιήσει συχνὰ αὐτὸ τὸ μέσον, γιὰ νὰ στείλη στὸν ἄλλο κόσμο γυναῖκες, ποὺ τοῦ ἦταν πιὰ ἀνυπόφορες. Ἡ μαμὰ τῆς Μαίρης, θἄχε αὐτοκτονήσει μ' ἐκεῖνα τὰ βερονάλ.

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ἡ μικρούλα πὸν τράϐηξε ἀπὸ τὸ χέρι, λέγοντάς του:

—Ὄχι, ἔκανα λάθος, δὲν εἶναι ἐδῶ τὸ σπίτι μας. Ἐδῶ κάθεται ἡ δεσποινὶς Μέγκ. Νά, αὐτὴ ποὺ εἶναι σιτὴ φωτογραφία.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ κάτω στὸ δρόμο, ἀκούστηκαν γυναικεῖες φωνές:

—Μαίρη! Μαίρη!

—Εἶναι ἡ μαμᾶ ποὺ μὲ φωνάζει, εἶπε ἡ μικρούλα καὶ χύθηκε στὶς σκάλες.

Μὰ τώρα, ὁ Φράνκ Νταίηβις εἶχε πάψει νὰ σκέφτεται τὴ Μαίρη καὶ τὴ μαμά της. Πίσω ἀπὸ ἕνα διάφανο παραϐάν, διέκρινε τὸ σῶμα μιᾶς γυναίκας πάνω στὸ κρεϐάτι.

Πῆγε κατὰ κεῖ κι' εἶδε τὴ Μέγκ, ὅπως τὸ περίμενε. Ἐτοιμοθάνατη, σὲ κωματώδη κατάστασι.

Μιὰ ὥρα πιὸ ὕστερα, ὁ Φράνκ Νταίηβις περίμενε μὲ ἀγωνία στὸν προθάλαμο τοῦ συνοικιακοῦ νοσοκομείου τὴν ἀπάντησι τῶν γιατρῶν. Ἦταν κατσουγκινημένος. Ὅποιος καὶ νάταν ὁ λόγος, ποὺ ἡ ὁμορφη ἐκείνη κοπέλλα εἶχε ἀποφασίσει νὰ ϕύγη ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, τὴν εὐρισκε τὸσο ἀξιαγάπητη, τόσο συμπαθητική, σὰν νὰ ἦταν ἐρωτευμένος ἀπὸ καιρὸ μαζί της.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Ἐσφιγγε τὴν καρδιά. Κάπνιζε τὸ ἕνα τσιγάρο πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ κάθε τόσο τὸ βλέμμα του καρφωνόταν στὸ μεγάλο ἠλεκτρικὸ ρολόι τοῦ τοίχου.

Τὰ λεπτά, τὰ τέταρτα, οἱ ὧρες περνοῦσαν ἀργά, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ μάθη τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Μέγκ.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ νοσοκόμα ϕάνηκε στὸ κατώφλι. Τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶναι πιὰ ἔξω ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Μὰ θὰ κοιμᾶται ἀκόμα γιὰ πολλὲς ὧρες. Ἐλᾶτε νὰ τὴ δῆτε αὔριο τὸ ἀπόγεμα...

Ὁ Φράνκ Νταίηβις ἔϐγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό.

Οἱ χλωμὲς ἀνταύγειες τῆς μέρας, ποὺ ἐρχόταν, ἔπεφταν τώρα ἔξω ἀπὸ τὸ χώλ τοῦ νοσοκομείου.

Βγῆκε γρήγορα καὶ κατευθύνθηκε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου τὸν εἶχαν καλέσει γιὰ νὰ πάρουν τὴν κατάθεσι.

Εἶδε τὴ Μέγκ ἑτοιμοθάνατη, σὲ κωματώδη κατάστασι...

Αὐτὸς ἦταν ποὺ εἶχε βρῆ τὴ Μέγκ.

—Μὰ τί μοῦ λέτε ἐκεῖ; Ἔκανε ἐκπληκτος ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας. Περπατούσατε τὴν ὥρα ἐκείνη μὲ τὴ σκέψι πὼς νὰ σκοτώσετε ἕναν ἄνθρωπο;

—Ἀκριϐῶς, τοῦ ἀποκρίθηκε πάλι ἥσυχα - ἥσυχα ὁ Φράνκ Νταίηβις. Ἐπρόκειτο νὰ κάνω τὸν πενιτηκοστὸ κατὰ σειρὰν φόνο μου.

—Καὶ μοῦ τὸ λέτε ἔτσι ψύχραιμα... πὼς ἔχετε σκοτώσει τόσους ἀνθρώπους; ϕώναξε ὁ ἀστυνόμος σαστισμένος, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψη στ' αὐτιά του.

—Γιατί νὰ σᾶς τὸ κρύψω; ἀπάντησε ὁ Φράνκ Νταίηβις, γελῶντας αἰνιγματικά.

—Μὰ ἐπὶ τέλους, τί θέλετε νὰ πῆτε; Ἐξηγηθῆτε! ξαναρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, ἔκανε χαμογελῶντας τώρα ὁ Φράνκ Νταίηβις. Εἶμαι συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων. Αὔριο ἐπρόκειτο νὰ παραδώσω στὸν ἐκδότη μου τὰ χειρόγραϕα ἑνὸς καινούργιου μου βιϐλίου, ποὺ τελείωνε μ' ἕνα ϕόνο. Καὶ τὸ τέλος τοῦ βιϐλίου μου αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ τὸ γράψω ἀπόψε τὴ νύχτα.

» Ἔσπαζα ὅμως τὸ κεφάλι μου νὰ βρῶ ἕνα πρωτότυπο τρόπο νὰ ξεκάνω τὸν Τὶμ Γκάρστεϋκ, θέλω νὰ πῶ, ἕνα ἀπὸ τοὺς ἥρωες τῆς ἱστορίας μου.

» Καταλαϐαίνετε, μυαλό εἶναι αὐτό. Στερεύει κάποτε σὲ ἐπινοήσεις...

—Ἄ, ἔτσι, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, παίρνοντας μιὰ ϐαθειὰ ἀναπνοὴ μ' ἀνακούφισι.

» Καὶ δὲν μοῦ λέτε, τώρα τί θὰ κάνετε μιὰ καὶ δὲν σᾶς παίρνει πιὰ ἡ ὥρα;

—Ἁπλούστατα, θ' ἀφήσω γιὰ μεθαύριο αὐτὴ τὴ δουλειά, γιατὶ στὸ μεταξὺ ἔχω νὰ γράψω ἕνα θαυμάσιο διήγημα γιὰ τὴν ἐφημερίδα, ὅπου συνεργάζομαι. Θἄναι ἡ ἱστορία τῆς νύχτας αὐτῆς.

» Ἀλλὰ μιὰ καὶ θέλω νὰ μάθω τὸ τέλος της, γιατὶ ἀκόμα δὲν τὸ ξέρω, μοῦ ἐπιτρέπετε;... Δὲν ὑπάρχει ἄλλωστε λόγος νὰ σᾶς ἀπασχολῶ περισσότερο...

Ὁ Φράνκ Νταίηβις σηκώθηκε, χαιρέτησε τὸν ἀστυνόμο καὶ βγῆκε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Μέγκ, ποὺ εἶχε γίνει ἐντελῶς καλά, εἶχε ἕνα μικρὸ πάρτυ στὸ φτωχικό της διαμερισματάκι.

Οἱ καλεσμένοι της ἦταν ἡ μικρούλα Μαίρη, ἡ μαμά της κι' ὁ Φράνκ Νταίηβις.

Ἡ Μαίρη εἶχε ἀπορροφηθῆ μὲ τὰ παιχνίδια, ποὺ τῆς εἶχε ϕέρει ὁ μεγάλος της ϕίλος.

Ἡ μαμά της ἀσχολοῦνταν στὴν κουζίνα. Κι' ἡ Μέγκ, τὸ κορίτσι μὲ τὰ λεπτὰ κι' ὁμορϕα χαρακτηριστικά, διδάσκε σὰν μαγεμένη τὴν ἱστορία, ποὺ εἶχε δημοσιεύει ὁ Φράνκ Νταίηβις στὴν ἐφημερίδα.

—Ἦταν ἀκριϐῶς ἡ ἱστορία τῶν ὅσων τοῦ εἶχαν συμϐῆ ἐκείνη τὴ νύχτα.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε κι' ἕνα τέλος, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχε γραϕτῆ στὴν πραγματικότητα.

Ἡ ὁμορϕη κοπέλλα, ποὺ εἶχε σωϑῆ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ϑανάτου, δὲν εἶχε νοιώσει ἀπλᾶ εὐγνωμοσύνη στὸν σωτῆρα της.

Ἐνοιωϑε νὰ τὴν ἑνώνη μαζί του καὶ κάποιο ἄλλο αἴσϑημα, πιὸ γλυκό, πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ ὡραῖο.

Ἦταν τὸ ἴδιο ἀκριϐῶς αἴσϑημα, ποὺ κι' ὁ σωτήρας της ἐνοιωϑε γι' αὐτή, μόνος κι' ἔκεῖνος στὴ ζωὴ ὡς ἐκείνη τὴ νύχτα, ἀπογοητευμένος ἴσως ὅπως κι' ἡ ἴδια.

Ὅταν ἡ Μέγκ σήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, ποὺ τώρα ἔτρεμε στὰ χέρια της, ἐκεῖνος τῆς χαμογέλασε γλυκά.

Στά μάτια της ϕάνηκαν ἰδάκρυα.

Χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα, ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Φράνκ κι' ἡ Μέγκ συμϕώνησαν σιωπηλά πὼς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ἄξιζε νὰ μὴ μείνη μονάχα στὸ χαρτί.

Ο ΜΠΕΡΑΡΝΤ.

Η μόδα της γυναίκας

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΟΠΩΣ ἀνανεώνεται ὅλη ἡ φύσις τὴν ἄνοιξι, ἔτσι ἀνανεώνονται καὶ τὰ ὑφάσματα. Γιὰ τὰ ἀνοιξιάτικα ταγιὲρ βλέπουμε τὰ ντρὰ-σατέν, τὰ σατὲν-ντὲ-λαΐν καὶ τὰ βαμβακερὰ σατὲν ὅλα σὲ ἀνοικτὰ χρώματα.

Γιὰ τὰ σύνολα ἐξ ἄλλου καὶ τὰ φορέματα θὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ ἐλαφρὰ σεβιότ, τὰ ζέρσεϋ, οἱ φανέλλες καὶ διάφορα ριγωτά.

Θὰ δοῦμε συγχρόνως πολλοὺς συνδυασμοὺς ἀπὸ μονόχρωμα ὑφάσματα μὲ ὑφάσματα φασοναί. Οἱ συνδυασμοὶ θὰ ἐξωτερικεύωνται μὲ ἁπλὰ γαρνιρίσματα ἢ μὲ φούστα καὶ κορσὰζ διαφορετικὰ ἢ φόρεμα ὁλόκληρο ἀπὸ φασοναὶ ὑφασμα καὶ βέστα ἢ ἐπανωφοράκι ἀπὸ σχετικὸ ὑφασμα μονόχρωμο.

Θὰ βρῆτε στὰ μαγαζιὰ ὑφάσματα φασοναὶ καὶ μονόχρωμα ποὺ πουλιοῦνται μαζί.

Γιὰ τὰ ἐμπριγιὲ φορέματα θὰ χρησιμοποιηθοῦν πολλὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα μονόχρωμα ἢ ἐμπριμέ, ὁλομέταξα ἢ ἀνακατεμένα μὲ βαμβάκι ἢ νάϋλον.

Τὰ κυριώτερα σχέδια γιὰ τὰ ἐμπριμὲ θὰ εἶναι τὰ λουλούδια σὲ ζωηρὰ χρώματα ποὺ εἶναι τοποθετημένα διαφοροτρόπως.

Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης πολλοὺς σταμπαρισμένους ταφτάδες καὶ «τουὰλ-ντὲ-σουνά». Ἐδῶ θὰ κυριαρχοῦν τὰ σκόρπια μπουκετάκια ἀπὸ μικροσκοπικὰ ἄνθη καὶ πολλὰ μικρὰ «πουά».

Καὶ μία τελευταία πρωτοτυπία θὰ εἶναι τὰ σταμπαρισμένα («κασμὶρ»), ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τουαλέττες ἐμπιγιέ.

ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Τὰ πιὸ ἀνοικτὰ χρώματα εἶναι αὐτὰ ποὺ θὰ φιγουράρουν πιὸ πολὺ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι καὶ ἰδίως ὅλοι οἱ τόνοι τοῦ παστέλ.

Τὸ μπλὲ πρωτοστατεῖ, ἀπὸ τὸ πιὸ ἀχνὸ ὅπως εἶναι ὁ οὐρανὸς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ὡς τὸ πιὸ βαθὺ μιᾶς σεληνόλουστης νύχτας. Κοντὰ στοὺς διάφορους τόνους τοῦ μπλὲ θὰ δοῦμε πολλὰ κίτρινα σὰν τὸ χρῶμα ποὺ ἔχουν τὰ στάχυα, πολλὰ τριανταφυλλιά, σὰν τὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν καὶ ὅλους τοὺς τόνους τῶν πράσινων φύλλων. Μεγάλο ρόλο θὰ παίξη τὸ χρῶμα τοῦ τίλλιου, ἐνῶ τὸ ἄσπρο εἶναι πάντοτε στὴν ἡμερησία διάταξι μόνο του ἢ σὲ συνδυασμὸ μὲ ἄλλα χρώματα.

Κάτι ποὺ θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας, θὰ εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ βαθύχρωμου μπλὲ μὲ τὸ ἄσπρο. Θὰ τὸν δοῦμε σὲ τουαλέττες, σὲ σύνολα γιὰ τὸ δρόμο καὶ σὲ ταγιέρ. Ὁ ρόλος τοῦ λευκοῦ α' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις θὰ εἶναι κυρίως διακοσμητικός: Θὰ γαρνίρη μὲ ἕνα «ντεπασὰν» τὴ ζακέττα ἢ τὸ φόρεμα ἢ θὰ τοποθετῆ μία ἐσάρπα στὸ λαιμό.

Τὸ λευκὸ χρῶμα παίζει μεγάλο ρόλο ἐφέτος. Ὅπως δείχνει τὸ φιγουρίνι μας, τὸ ἀνοιξιάτικο αὐτὸ ταγεράκι παρουσιάζεται μ' ἕνα ὁμορφο ἄσπρο ζαμπὸ, μὲ ἄσπρο καπελλάκι καὶ ἄσπρα γάντια.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ ἐφετεινὰ ταγιὲρ εἶναι χαριτωμένα, κομψὰ καὶ νεανικά. Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τους εἶναι οἱ κοντὲς μπάσκες στὶς ζακέττες, ἐνῶ οἱ φοῦστες παρουσιάζουν ποικιλία ἀνάμεσα σὲ πολὺ στενές, σὲ ἐλαφρὰ ἐβάζὲ καὶ σὲ ἐντελῶς φαρδιές, ἀκόμη καὶ πλισσὲ-δωτές.

Κοντὰ στὶς κύριες αὐτὲς γραμμὲς τὰ ἀνοιξιάτικα ταγιὲρ ἐφαρμόζουν μία μεγάλη ποικιλία σὲ λεπτομέρειες.

Τὸ κούμπωμα τῆς ζακέττας π. χ. ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ κούμπωμα τῆς φούστας. Ἐνῶ ἡ φούστα κουμπώνει μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ τοποθετημένα στὸ δεξὶ πλάϊ ἡ ζακέττα κουμπώνει ἀριστερά. Ἡ ἴδια ἀντίθεσι παρατηρεῖται καὶ στὶς τσέπες. Τόσο ἡ ζακέττα ὅσο καὶ ἡ φούστα ἔχουν ἀπὸ μιὰ τσέπη κοφτὴ ὁριζόντια ποὺ συμπληρώνεται μὲ ἕνα καπάκι. Τῆς ζακέττας ὅμως ἡ τσέπη βρίσκεται ἀπὸ δεξὶ πλάϊ τῆς μπάσκας, ἐνῶ τῆς φούστας εἶναι τοποθετημένη ἀριστερὰ καὶ ἀρκετὰ χαμηλά, ὥστε νὰ ἀπέχη ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ τέλος τῆς μπάσκας. Ἕνα ἄλλο ταγιὲρ ἐφαρμόζει τὴν τονισμένη μέση, τὸ κούμπωμα τῆς ζακέττας ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι, μανίκια τρουὰ-κὰρ καὶ φούστα ἐβάζὲ μὲ φύλλα ποὺ σχηματίζουν κλός.

Ἄλλη ἰδιοτροπία εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ κλασσικοῦ μὲ τὴν καινοτομία. Σ' ἕνα ταγιὲρ ποὺ ἡ ζακέττα ἀκολουθεῖ ὅσον ἀφορᾶ τὸ κούμπωμα, τὶς τσέπες, τὴν ἐφαρμογὴ τῆς μέσης καὶ τὴν εὐθυγραμμία τῆς φούστας ἐντελῶς τὴν κλασσικὴ γραμμή, ἔρχεται ὁ γιακᾶς ποὺ παρουσιάζει κτυπητὴ ἀντίθεσι. Εἶναι μεγάλος, σχεδὸν τετράγωνος καὶ καταλήγει σὲ δυὸ μικρὰ ρεβεράκια.

Ἄλλως τε πρέπει νὰ ξέρωμε πὼς ὁ μεγάλος γιακᾶς εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς τωρινῆς μόδας. Ἐμφανίζεται ἄλλοτε ἐβάζέ, ἀπέχοντας λίγο ἀπὸ τὸν λαιμό καὶ ἄλλοτε ἐντελῶς χαμηλὸς ἀφίνοντας τὸν λαιμὸ ἐντελῶς ἐλεύθερο καὶ γαρνίροντας ἀποκλειστικὰ τὴ ζακέττα.

Ἡ τρέσσα, ἐξ ἄλλου, θὰ ἀποτελέση ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γαρνιρίσματα, ἰδίως τῶν ταγιὲρ. Γιὰ νὰ γαρνίρωμε ἕνα ταγιὲρ π. χ. ἀπὸ ὑφασμα ντομιὲ σὲ διάφορα χρώματα θὰ διαλέξωμε μιὰ τρέσσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σκοῦρα χρώματα. Ἡ τρέσσα θὰ γαρνίρη τὸν γύρο τῆς μπάσκας, ὅλο τὸ μῆκος τοῦ κουμπώματος καὶ τὰ ρεβέρ.

Σὲ πολλὰ ἐξ ἄλλου ταγιέρ, ποὺ εἶναι καμωμένα μὲ ριγὲ ὑφάσματα, τὸ γαρνίρισμα γίνεται μὲ ἀντίθετη τοποθέτησι τῶν γραμμῶν. Στὰ σκωτσέζικα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ ταγιὲρ πλεονάζουν ὡς χρώματα τὸ μπλὲ καὶ τὸ ἄσπρο, τὰ δυὸ χρώματα ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας ἐφέτος.

Πολλὰ ἀπὸ τ' ἀνοιξιάτικα ταγιὲρ ἔχουν ζακέττες ποὺ κλίνουν μᾶλλον πρὸς τὴ βέστα καὶ εἶναι φαρδειὲς πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ σφίγγουν στοὺς γοφοὺς μὲ μιὰ φάσσα ποὺ τὶς συγκρατεῖ καὶ τὶς κάνει νὰ κουμπώνουν χαμηλὰ μὲ ἕνα μόνο κουμπί.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΕΣ «ΚΟΥΠ»

Ἡ μόδα δίνει ἐφέτος στὴν μπλούζα ἰδιαίτερη ἐντελῶς σημασία καὶ μᾶς τὴν παρουσιάζει σὲ διάφορες «κοῦπ».

Ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο τοῦ ταγιὲρ σας, θὰ διαλέξετε τὴν ἀνάλογη μπλούζα. Μὲ ἕνα κλασσικὸ ταγιὲρ ἡ ἐνδεδειγμένη μπλούζα εἶναι ἡ σεμιζιέ. Ἡ μπλούζα αὐτὴ ἔχει γιακαδάκι, ποὺ νὰ κλείνη στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ γιακᾶ ποὺ νὰ φορίεται εἴτε ἀνοικτὸς εἴτε κλειστός. Θὰ ἔχη κατὰ προτίμησι μακρειὰ μανίκια, ποὺ θὰ καταλήγουν σ' ἕνα πουανιὲ ἀρκετὰ φαρδὺ μὲ σταυρωτὸ κούμπωμα ἢ στὸν τύπο τοῦ ἀνδρικοῦ ὑποκαμίσου.

Ἂν ὅμως τὸ ταγιὲρ σας ξεφεύγη ἀπὸ τὴν κλασσικὴ γραμμὴ καὶ παρουσιάζη τὶς διάφορες ἰδιοτροπίες τῆς μόδας ποὺ ἀναφέραμε παρὰ πάνω, τότε καὶ ἡ μπλούζα παίρνει κάποιον ἰδιαίτερο χαρακτῆρα. Πολλὲς φορὲς τὴν βλέπομε νὰ κουμπώνη σταυρώνοντας πολύ, ἄλλοτε τὴν βλέπομε στολισμένη μ' ἕνα νομίτη, κι' ἄλλοτε ἔχει στοὺς ὤμους ἐπωλέττες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ξεφεύγουν λεπτὲς πιετίτσες ποὺ φθάνουν ὡς τὴ μέση ἢ σταματοῦν κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος σχηματίζοντας ἕνα εἶδος ζιλέ.

Ἄλλες μπλοῦζες ποὺ θὰ φορεθοῦν πολὺ εἶναι οἱ λενζερί. Λεπτὲς βατίστες, βουαλάζ, ὀργκαντζὰ καὶ διάφοροι τύποι νάϋλον θὰ συνδυάζωνται μὲ λεπτότατες βαλανσιέν, μὲ κέντημα, μὲ φιλτρὲ καὶ ἀνάμεσά τους πιεπτίτσες θὰ συντελοῦν στὸ νὰ μᾶς δίνουν ὡραιότατα σύνολα.

Ἡ μεγάλη ὅμως μόδα τῆς μπλούζας δὲν θὰ περιορίζεται στὸ νὰ τὴν παρουσιάση μόνον ὡς ἐξάρτημα τοῦ ταγιέρ. Ὁ συνδυασμὸς μπλούζας καὶ φούστας καθὼς σᾶς δείχνουν καὶ τὰ φιγουρίνια μας θὰ εἶναι καὶ μιὰ αὐτοτελὴς ἐμφάνισις ἀμπιγιέ.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ πλισσὲ φούστα θὰ κυριαρχήση σὲ διάφορες παραλλαγές. Πότε θὰ ἔχη μικρὲς κουφωτὲς πιέτες, πότε θὰ ἔχη πιέτες πολὺ λεπτὲς μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ ἴδιο μέρος, πότε θὰ ἔχη πιέτες μὲ κενὰ διαστήματα ἀνάμεσά τους. Ὅλη ὅμως αὐτὴ ἡ πορεία τῶν πιετῶν, δὲν ἀποκλείει καὶ τὶς φαρδειὲς φοῦστες κλὸς μὲ γκοντὰ ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἄλλες ποὺ τὸ φάρδος τους ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς γοφούς.

Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως, πὼς οἱ πλισσεδωτὲς φοῦστες φοριοῦνται μὲ σκέτες μπλοῦζες, ἐνῶ ὅταν οἱ φοῦστες δὲν ἔχουν πιέτες, αὐτὲς μπαίνουν ὅλες στὶς μπλοῦζες.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Τὰ βελάκια θὰ παίξουν μεγάλο ρόλο ὅλη τὴν ἄνοιξι, γιατὶ θὰ εἶναι τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ καπέλλου.

Θὰ ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ καπέλλο, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀποκλείωνται καὶ τὰ διαφορετικὰ χρώματα.

Τὰ φετεινὰ βελάκια εἶναι ἀραχνοῦφαντα καὶ τὸ μόνο τους στόλισμα θὰ εἶναι μεγάλες καὶ μικρὲς βουλίτσες. Τὸ μάκρος τους ποικίλλει. Ἄλλοτε περιορίζονται στὸ νὰ σκεπάζουν μόνον τὰ μάτια, ἄλλοτε θὰ φθάνουν ὡς τὸ στόμα καὶ ἄλλοτε θὰ σκεπάζουν ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο, ἀκόμη καὶ τὸ σαγόνι. Θὰ ἰδοῦμε καὶ ἄλλα βέλα ποὺ σκεπάζοντας ὅλο τὸ καπέλλο θὰ πέφτουν μὲ χάρι στὸν ὦμο.

—Τὰ κεφάλια θὰ εἶναι πάντα σκεπασμένα, πότε μὲ ἕνα κομμάτι λαμέ, πότε μὲ στράς, πότε μὲ μικρὲς καλότες καμωμένες μὲ πέρλες ἢ φύλλα, ἢ λουλούδια.

«Κάθε κυρία ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της φορεῖ καπέλλο». Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα ποὺ ἀσπάζονται ὅλοι οἱ ρυθμισταὶ τῆς Παρισινῆς Μόδας.

Ποιὰ κυρία θὰ τολμήση ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ δήλωσι νὰ παρουσιασθῆ ξεκαπέλλωτη;

Τὰ λαμὲ καὶ τὰ στράς ποὺ ἀναφέραμε παρὰ πάνω, ἀνταποκρίνονται σὲ βραδυνὰ ντυσίματα καὶ μὲ αὐτὰ συνδυάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁλόχρυσα βελάκια μισὰ ποὺ φοριοῦνται ἐπάνω στὰ καλύμματα τῶν κεφαλιῶν ντραπαριστά.

Ἄλλο βραδυνὸ στολίδι τοῦ κεφαλιοῦ εἶναι μικρὰ φτερὰ ἀπὸ στρὰς καὶ ἀπὸ λαμὲ ποὺ εἶναι ὁμορφα καὶ πρωτότυπα. Εἶναι μιὰ μόδα ποὺ τὴν λανσάρισε ἡ Λολομπρίντζιτα.

Ἀριστερά: Ταγεράκι ἀνοιξιάτικο ἀπὸ μπλὲ μαρὲν φανέλλα γαρνιρισμένο μὲ λευκὸ ζέρσεϋ στὸ κούμπωμα, στὶς τσέπες καὶ τὰ μανίκια. Δεξιά: Τὸ καντριγιὲ αὐτὸ ταγεράκι γαρνίρεται μόνο μὲ μία ἄσπρη κορδέλλα στὸ γιακὰ καὶ φορίεται μὲ ἄσπρο καπελλάκι καὶ ἄσπρα γάντια.

—Ὅσο γιὰ τὰ κτενίσματα ἐμφανίζονται λιγάκι πιὸ φουσκωτὰ καὶ πιὸ γυναικεῖα. Τ' ἀφίνομε νὰ μακρύνουν λίγο καὶ κάποτε μιὰ ἄνετη φράντζα θὰ στολίζη τὸ μέτωπο.

Οἱ ντεκολορασιὸν δὲν ἔχουν πιὰ τὶς μόδας καὶ καθὼς λέγεται θὰ ἔχουν μεγάλη πέρασι τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ καστανά.

—Γιὰ τὸ μακιγιάρισμά σας προσέξτε τὴ λεπτομέρεια ὅτι μόνον τὰ ἀκρὰ ρὸζ εἶναι τῆς μόδας.

Τὸ χρῶμα τῆς εὐαισθησίας θὰ ἀρέσῃ ἰδιαιτέρως, ἀλλὰ ἀντιθέτως τὰ φρύδια πρέπει νὰ εἶναι καλὰ τονισμένα μὲ καμπύλη κανονική.

Ὅσο γιὰ τὰ μανικιὰδα ἢ μόδα τὰ θέλει γυρισμένα πρὸς τὰ ἐπάνω. Ὅσες ἔχουν τὸ στόμα μικρό, εἶναι οἱ εὐνοούμενες τῆς μόδας, ἀλλὰ καὶ ὅσες τὸ ἔχουν πιὸ μεγάλο, μποροῦν ὡραιότατα νὰ τὸ διορθώσουν μ' ἕνα κατάλληλο μακιγιάζ.

—Τὰ λουλούδια τέλος εἶναι ἡ μεγάλη μόδα τῆς λουλουδένιας ἐποχῆς. Τὰ βλέπομε στὰ ὑφάσματα, τὰ βλέπομε στὰ καπέλλα, στὴ μπουτονιέρα τοῦ ταγιέρ, στὶς κορδέλλες, στὰ μαλλιά. Παντοῦ λουλούδια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1

2

3

4

5

6

7

1) Ἐδῶ ἀντιστρέφονται οἱ ὅροι: Ἡ μπλούζα ἔχει τὶς πιέτες καὶ ἡ φούστα εἶναι ἴσια. 2) Ἀπογευματινὸ σύνολον μπλούζας καὶ φουστίτσας κλὸς ἀπὸ σατὲν-σαντούν. 3) Γιὰ ἕνα χορευτικὸ ἀπόγευμα ἢ ταφταδένια ἐμπριμὲ φούρεθῆ μὲ μία μπλούζα ἀπὸ σατέν. 4) Ὡραῖο σύνολον ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ φούστα πλισσὲ μὲ πλατειὲς πιέττες καὶ κορσὰζ σεμιζιέ. 5) Κορσὰζ σπορτίφ σὲ εἶδος μπλούζας ἀθλητικῆς καὶ φούστα καμωμένη μὲ πλισσὲ τοποθετημένο καρὰ διαστήματα. 6) Καὶ ἄλλη πλισσεδωτὴ φούστα μὲ ὡραῖες πιέττες καὶ κορσὰζ σεμιζιέ. 7) Ἡ μπλούζα αὐτοῦ τοῦ μοντέλου ἔχει κλεῖσιμο σταυρωτὸ μὲ ἕνα μόνο κουμπὶ καὶ μία τσέπη. Φορίεται μὲ πλισσὲ φούστα.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΑΡΙ ΖΟΡΝΤΑΝ

Τὸ μυστικὸ

ΤΗΣ ΞΑΝΘΕΙΑΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ 'Ανναμπέλλα τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε ἀπομείνει κατάπληκτη μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς θείας Ὀνωρίνας. Δὲν τὴν ἀφηνε πιὰ νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους γιὰ νὰ πουλάη κάρτες, τῆς ἀγόρασε ἕνα ὡραῖο φόρεμα, κατέλλο καὶ παπούτσια, τὴν πῆρε στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ κοιμᾶται μαζί της καὶ τῆς ὑποσχέθηκε μάλιστα πὼς θὰ τὴν ἔστελνε πάλι στὸ σχολεῖο. Ἡ μικρούλα, μόλις βρῆκε τὴν εὐκαιρία, ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν Ρισὰρ καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὰ τελευταῖα αὐτὰ περιστατικά. Ὁ Ρισὰρ τὴ συμβούλεψε νὰ προσέχη. Ὁ μόνος ὅμως ποὺ δὲν παραξενεύτηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς κυρᾶς Ὀνωρίνας ἦταν ὁ Καζιμὶρ Κόστ. Σὲ λίγο, μιὰ Κυριακὴ πρωί, ἡ 'Ανναμπέλλα σκόνταψε στὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς πόρτας πάνω σὲ μιὰ πέτρα.

11ον

Ἔσκυψε τότε, καὶ εἶδε ἕνα ἄσπρο χαρτὶ τυλιγμένο στὴν πέτρα ἐκείνη.

Τὸ πῆρε, τὸ ξεδίπλωσε καὶ εἶδε πὼς ἀπὸ μέσα ἦταν γραμμένο. "Ἔχωσε τότε τὸ χαρτάκι στὴν τσέπη της κι' ἀνέβηκε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια.

Ἡ θεια 'Ονωρίνα τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα λέγοντάς της:

— Καλὸ μου παιδάκι, ἤρθες πάνω στὴν ὥρα, ποὺ ἔχω ἀναμμένη τὴ φωτιά. Θέλεις νὰ σοῦ ψήσω ἕνα φλυτζάνι γάλα μὲ καφέ;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ θεία μου, ἀπάντησε ἡ 'Ανναμπέλλα, ποὺ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ μείνῃ μονάχη της.

Ἡ θεία 'Ονωρίνα γύρισε τότε στὴν κουζίνα κι' ἡ μικρὴ πῆγε στὴν κάμαρά της. 'Εκεῖ στάθηκε μπροστὰ στὸ παράθυρο, ἔβγαλε τὸ χαρτάκι καὶ τὸ διάβασε φοβισμένα. Στὸ χαρτάκι ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«"Αν θέλῃς νὰ μάθῃς τί ἔλεγε τὸ γράμμα ποὺ ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς ξανθειᾶς κούκλας, αὔριο Δευτέρα νὰ εἶσαι στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα στὶς Βενσέν, στὴν καλύβα τοῦ φύλακα, στὸ βάθος τῆς δενδροστοιχίας μὲ τὶς καστανιές. Θὰ συναντήσῃς κάποιον ποὺ εἶναι φίλος σου καὶ θέλει τὸ καλό σου καὶ ποὺ θὰ σοῦ δώσῃ πολύτιμες πληροφορίες».

Τὸ γράμμα ἦταν μὲ κεφαλαῖα καὶ χωρὶς ὀρθογραφή.

Ἡ 'Ανναμπέλλα σκέφθηκε ἀμέσως τὸν Καζιμὶρ. Τῆς εἶχε πῆ πὼς ὅ,τι τῆς συμβῇ ἢ ὅ,τι νέο μάθῃ νὰ μὴ χασομερήσῃ καθόλου καὶ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Μὰ πῶς θὰ ξαναβγαίνε πάλι ἔξω; Τί θὰλεγε ἡ θεία 'Ονωρίνα;

«"Αχ! Θεούλη μου, ἔλεγε μέσα της ἡ μικρή, πηγαίνοντας στὴν κουζίνα. Φώτισέ με νὰ βρῶ μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ βγῶ».

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ἡ θεία 'Ονωρίνα. Μήπως δὲν εὐχαριστήθηκες στὴν ἐκκλησία;

— Ὄχι, θεία μου, εἶπε ἡ 'Ανναμπέλλα, εὐχαριστήθηκα πολύ, 'Αλλ' ἐπειδὴ πεινοῦσα, γύρισα γρήγορα ἐδῶ καὶ δὲν πῆγα μιὰ βόλτα ὡς τὸ πάρκο...

— Καὶ πότε τί κάθεσαι, παιδάκι μου; ρώτησε ἡ θεία της, ποὺ δὲν τῆς ἀρνιόταν πιὰ τίποτα.

'Η 'Ανναμπέλλα πῆρε λίγο ψωμὶ καὶ τυρὶ καὶ κατέβηκε τὶς σκάλες χαρούμενη. "Ηταν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας ὅταν ἄκουσ'τηκε ἡ φωνὴ τῆς θείας της:

— Στὸ πάρκο εἶπες πῶς θὰ πᾶς; Μὴν ἀργήσῃς, παιδάκι μου. Θὰ σὲ περιμένω νὰ φᾶμε..

— Θὰ γυρίσω γρήγορα, θεία μου, ἀπάντησε ἡ μικρὴ κι' ἔκλεισε πίσω τῆς πόρτα. 'Αρχισε τότε νὰ τρέχῃ. Σὲ πέντε λεπτὰ βρισκόταν στὸ ἱκιάσκι τοῦ Ρισάρ.

— Γιατί τρέχεις ἔτσι, 'Ανναμπέλλα; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος, βλέποντάς την λαχανιασμένη. Συμβαίνει τίποτα;

'Η 'Ανναμπέλλα βγάζοντας τὸ γράμμα ποῦ τὸ ἔδωσε, λέγοντάς του:

— Νά, διάβασε!...

Ὁ Ρισὰρ τὸ διάβασε γρήγορα - γρήγορα καὶ γυρίζοντας στὴν 'Ανναμπέλλα τῆς εἶπε:

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς; Θὰ πᾶς στὸ μέρος ποὺ σοῦ ὥρισε;

— Καὶ βέβαια θὰ πάω. Θὰ ἤθελα νὰ ἔρθῃς κι' ἐσύ, ἂν δὲν σοῦ κάνῃ κόπο, γιὰ νὰ μὴν εἶμαι μόνη μου.

Ὁ Ρισὰρ ἔρριξε πάλι μιὰ ματιὰ στὸ γράμμα.

— Στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγεμα εἶναι... μουρμούρισε. Εὐτυχῶς αὔριο τέτοια ὥρα δὲν ἔχω πολλὴ δουλειά. Θὰ φροντίσω νὰ πάρω ἄδεια γιὰ μιὰ - δυὸ ὧρες. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ πᾶς στὸν κύριο Καζιμὶρ νὰ τοῦ ζητήσῃς τὴ συμβουλή του.

— Ἐκεῖ εἶχα σκοπὸ νὰ πάω, εἶπε ἡ 'Ανναμπέλλα. 'Αλλὰ ἤθελα πρῶτα νὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα...

Ὁ Ρισάρ, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἀπόδειξη αὐτὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης της, χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ μαλλιά της.

— Ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω ὅσο ὁ κ. Κόστ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοῦ δώσῃς τὸ γράμμα γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ...

'Η 'Ανναμπέλλα κυττάζοντας τὸ ρολόϊ τοῦ πάρκου εἶπε:

— "Εχω μιὰ ὥρα καιρὸ μπροστά μου. Θὰ πάω στὸν κ. Καζιμὶρ καὶ θὰ γυρίσω σπίτι ποὺ θὰ μὲ περιμένῃ ἡ θεία 'Ονωρίνα νὰ φᾶμε μαζί.

— Μπά! Τρῶτε τώρα μαζί; ρώτησε ὁ Ρισάρ. Δὲν τρῶς πιὰ μόνη σου στὴν κουζίνα;

'Η 'Ανναμπέλλα χαιρέτησε τὸ φίλο της χάϊδεψε καὶ τὸ Λύκο, ποὺ στεκόταν πάντα στὰ πόδια τοῦ μικροῦ του ἀφέντη κι' ἔφυγε.

'Η οἰκονόμος τοῦ κ. Κόστ, στὸ χτύπημα τῆς πόρτας, ἄνοιξε καὶ εἶδε μπροστά της ἕνα κοριτσάκι.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ κ. Κόστ; ρώτησε ἡ 'Ανναμπέλλα.

— Ναί, ἐδῶ εἶναι! Πῶς σὲ λένε γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὸ ὄνομά σου;...

— Πέστε του πὼς τὸν ζητάει ἡ 'Ανναμπέλλα. Μὲ γνωρίζει...

— "Ε, πότε, πέρασε καὶ κάθισε...

'Η κυρὰ Βερονίκη —ὅπως ἔλεγαν τὴν οἰκονόμο— ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριό της.

Κι' ἀμέσως γύρισε κοντὰ στὴ μικρούλα, γιὰ νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὣς τὸ γραφεῖο του.

Ὁ κ. Καζιμὶρ ἦταν χωμένος στὴν πολυθρόνα του, πίσω ἀπὸ μιὰ στιβὰ βιβλίων καὶ ἐφημερίδων.

— Τί τρέχει, 'Ανναμπέλλα; τὴ ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε Καζιμίρ, τοῦ εἶπε ἡ 'Ανναμπέλλα, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἀνησυχήσω, γιατὶ ξέρω πὼς τὴν Κυριακὴ ἀναπαύεστε. 'Αλλὰ ἐσεῖς μοῦ δώσατε τὸ θάρρος αὐτό... Κι' ἐπειδὴ βρῆκα αὐτὸ τὸ χαρτί, ἔπρεπε νὰ ἔρθω νὰ σᾶς τὸ δώσω. Διαβάστε το...

Ὁ Καζιμὶρ πῆρε τὸ σημείωμα καὶ τὸ διάβασε χωρὶς νὰ δείξη καμμιὰ συγκίνησι.

— Ποῦ τὸ βρῆκες; ρώτησε τὴ μικρούλα.

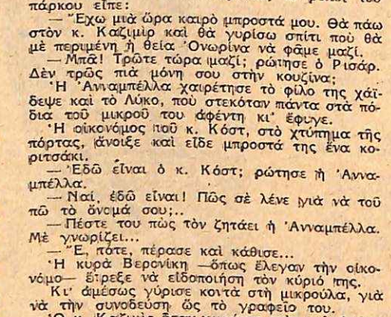
— Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας...

Ὁ δημοσιογράφος δίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ βάζοντάς το στὴν τσέπη του, τῆς εἶπε:

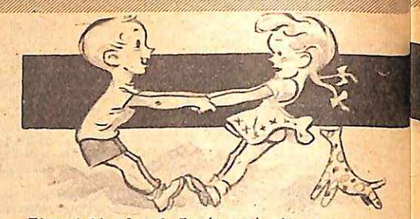
— Αὔριο, λοιπόν...

— Μά... θὰ ἔρθετε καὶ σεῖς; ρώτησε ἡ 'Ανναμπέλλα

— Καὶ βέβαια! Δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς μονάχη σου. Ποῦ ξέρεις ἂν αὐτὸς ποὺ σοῦ γράφει, εἶναι φίλος ἢ ἐχθρός;

— "Εφερε ἕνα ἀρκουδάκι στὸ μικρό!

— Τότε τί θὰ πῶ τοῦ Ρισάρ, ποὺ τὸν παρακάλεσα νὰ μὲ συνοδέσῃ; ρώτησε πάλι, κάπως παραπονεμένη, ἡ 'Ανναμπέλλα.

— "Ας ἔρθῃ κι' αὐτὸς μαζί μας! εἶπε ὁ Καζιμίρ. Θὰ τηλεφωνήσω μάλιστα καὶ στὴν Γκρέτα νὰ ἔρθῃ κι' αὐτή. Αὔριο ἔχουμε πρώτη 'Οκτωβρίου. Μπαίνουμε στὸ φθινόπωρο κι' εἶναι ὡραῖα νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο ὡς ἐκεῖ. Ἐσένα σ' ἀρέσει ἡ ἐξοχή;

— Ναί, ψιθύρισε ἡ 'Ανναμπέλλα, ποὺ δὲν καταλάβαινε ἱτί σχέσι εἶχε τὸ φθινόπωρο κι' ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἐξοχῆς μὲ τὸ ραντεβοῦ ποὺ εἶχε μὲ τὸν ἄγνωστο.

— Λοιπόν, εἶπε σοβαρὰ πάρα ὁ Καζιμίρ, αὔριο στὶς τρισήμισυ νὰ βρισκόσαστε κι' οἱ δυὸ σας στὴν εἰσοδο τοῦ πάρκου. Μὴν ἐξαχαστῆς, γιατὶ στὶς τέσσερις ἀκριβῶς πρέπει νὰ εἴμαστε στὸ μέρος τοῦ ραντεβού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'.

"Εχοντας πλάϊ του τὸν Ρισάρ, ὁ Καζιμὶρ ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο. 'Η Γκρέτα μὲ τὴν 'Ανναμπέλλα καθάντουσαν πίσω ἀμίλητες, κυττάζοντας τοὺς ἔρημους δρόμους τῶν προαστείων, ἀπ' ὅπου περνοῦσαν.

"Εφτασαν λοιπὸν στὶς Βενσὲν καὶ μπῆκαν στὴ δενδροστοιχία μὲ τὶς καστανιές. Ὁ Καζιμὶρ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο. Κατέβηκαν τότε ὅλοι καὶ πῆραν πεζῆ τὸ δρόμο γιὰ τὴν καλύβα τοῦ φύλακα, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὸ σημείωμα, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸ βάθος τῆς δενδροστοιχίας.

'Η καλύβα ἦταν ἕνα ξύλινο σπιτάκι, ποὺ χρησίμευε ἄλλοτε γιὰ κατοικία τοῦ βασσοφύλακα. Τώρα ὅμως ἦταν ἕνα ἐρείπιο. 'Η πόρτα ἦταν μισοανοιχτή.

Ὁ Καζιμὶρ τὴν ἔσπρωξε καὶ μπῆκε πρῶτος.

Ὁ Ρισάρ, ἡ 'Ανναμπέλλα κι' ἡ Γκρέτα τὸν ἀκολούθησαν. Βρέθηκαν σ' ἕνα χῶλ χωρὶς παράθυρα. 'Αριστερὰ ἦταν μιὰ πόρτα κι' ὁ Καζιμίρ, ἀφοῦ ἔρριξε τὴ ματιὰ του γύρω, διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

'Η πόρτα ἦταν κλειστή. Εἶχε φουσκώσει ἀπὸ τὴν ὑγρασία κι' ὁ δημοσιογράφος, χρειάστηκε νὰ σπρώξῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

'Η δεύτερη κάμαρη ἦταν κι' αὐτὴ ἔρημη. Εἶχε ὅμως ἕνα παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸ δάσος.

'Η Γκρέτα, κύτταξε τὸ ρολογάκι της καὶ εἶπε :

— 'Η ὥρα εἶναι ἀκριβῶς τέσσερις!

— Καὶ δὲν ἔχει ἔρθει κανεὶς ἀκόμη! πρόσθεσε ὁ Καζιμίρ.

Παρ' ὅλη τὴν ἀνυπομονησία του ὁ δημοσιογράφος ἄρχισε νὰ ἐξετάζη μὲ προσοχὴ τὰ λιγοστὰ ἐπιπλα τῆς κάμαρας: "Ενα παλιὸ τραπέζι, δυὸ - τρεῖς καρέκλες μαυρισμένες ἀπὸ τὴν πολυκαιρία κι' ἄλλα τόσα σκαμνάκια.

Ξαφνικὰ μυρωδιὰ τσιγάρου τοῦ χτύπησε στὴ μύτη. "Εσκυψε κι' εἶδε στὸ πάτωμα κοντὰ στὸ πόδι ἑνὸς σκαμνιοῦ ἕνα τσιγάρο μισοσβησμένο.

— Μπά! ἔκανε ἡ Γκρέτα, μποροῦσε νὰ βάλη φωτιὰ στὴν καλύβα!

Ὁ Καζιμὶρ, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὰ λόγια τῆς Γκρέτας, ἔριξε μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ στὸ τσιγάρο καὶ εἶπε ἀποτετιν όμενος πῶρα στοὺς τρεῖς συντράφους του:

— Μποροῦμε νὰ πηγαίνουμε.

— Μὰ γιατί νὰ φύγουμε, ἀφοῦ ἡ ὥρα εἶναι τέσσερις καὶ δυὸ λεπτά; ἀπόρησε ἡ Γκρέτα. Μποροῦμε νὰ περιμένουμε ἀκόμη τοὐλάχιστον ἕνα τέταρτο.

— "Αν σᾶς ἀρέσῃ νὰ μείνετε ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Καζιμίρ, μποροῦμε νὰ καθίσουμε ὡς τὸ βράδυ. Ἀλλὰ πὸ πράσωπο ποὺ περίμενε τὴν 'Ανναμπέλλα ἦρθε κι' ἔφυγε!

— "Εφυγε;

— Ναί, ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ βλέπει στὸ δάσος. Καὶ μάλιστα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἔφυγε τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίναμε ἐμεῖς στὴν καλύβα.

— Καὶ πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ ξέρετε; ρώτησε ὁ Ρισάρ.

— 'Από τὸ τσιγάρο του, ποὺ πὸ πέταξε τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε καὶ ποὺ ἐμεῖς τὸ βρήκαμε ἀκόμα ἀναμμένο.

— Μὰ γιατί νὰ ἔφυγε; ἀπόρησε ὁ Ρισάρ.

— Σκέψου λίγο, Ρισάρ, καὶ ἀμέσως θὰ βρῇς τὴν ἐξήγησι μόνος σου.

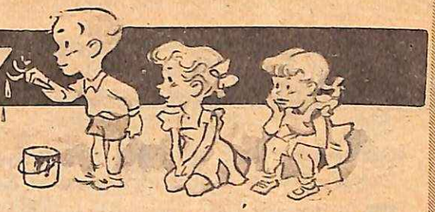
— Τὴ βρῆκα! φώναξε ὁ μικρός. 'Εκεῖνος ποὺ ἔγραψε τὸ σημείωμα ἤθελε νὰ βρῇ ἐδῶ μόνη της τὴν 'Ανναμπέλλα. Κι' ἔφυγε, γιατὶ εἶδε ὅτι τὴ συνόδευαν...

— Αὐτὸ εἶναι! ἀπάντησε ὁ Καζιμίρ.

— Τότε, εἶπε ἡ Γκρέτα σφίγγοντας τὴν 'Ανναμπέλλα στὴν ἀγκαλιά της, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κάτι κακὸ λογαριάζε νὰ κάνη στὴ μικρούλα. Γιατὶ ἀλλοιώτικα, ἂν ἤθελε νὰ τὴ συναντήσῃ, δὲν θὰ ἔφευγε ἀμέσως μόλις εἶδε πὼς εἴμαστε κι' ἐμεῖς μαζί της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΧΑ'Γ'ΔΕΜΕΝΟ ΚΙΝΕΖΟΠΟΥΛΟ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὸ Πεκῖνο ἕνα παιδάκι ἑξῆ-ἑφτὰ χρόνων, ποὺ τὸλεγαν Πὶν-Χοῦ. Γιὰ κινεζόπουλο ἦταν ὁμορφο, μὰ ἦταν πολὺ ἀδύνατο. 'Η μητέρα του τὸ λάτρευε καὶ τὸ εἶχε πολὺ χαϊδεμένο.

'Αλλὰ ὅσο οἱ γονεῖς του τὸν φρόντιζαν, ὁ Πὶν Χοῦ ἦταν σκληρὸς κι' εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε, ἔτρεχε μέσα στὸ σπίτι σὰν τρελλό.

— Πὶν Χοῦ, θὰ κουραστῆς, τοῦλεγε ἡ μητέρα του. 'Ησύχασε πιά!

Μὰ τὸ κακὸ κινεζόπουλο τῆς ἀπαντοῦσε:

— "Οχι, δὲν μπορῶ! Ὁ Πὶν Χοῦ θέλει νὰ πηδᾶη καὶ νὰ τρέχῃ!

'Ησυχία δὲν εἶχε. Πότε πείραζε τὴν ὑπηρέτρια, πότε ἔδενε τὶς κοτσίδες της στὸ πόδι τῆς καρέκλας, πότε τῆς ἀναποδογύριζε τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ τσάϊ, ποὺ τοῦ πήγαινε. Ἀλλὰ καὶ στὸ τραπέζι ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ χύσῃ τὴ σούπα του ἢ νὰ μὴ σπάσῃ κανένα πιάτο ἢ ποτήρι. Κι' ὅταν κατέβαινε στὸ περιβόλι, ἔκοβε τὰ πιὸ ὡραῖα λουλούδια, τὰ καμάρι τοῦ πατέρα του. Μὲ τὰ παιδιὰ πάλι τῆς γειτονιᾶς πάντα ἦταν τσακωμένος. Τοὺς εἶχε τὴν ἀξίωσι νὰ ὑποχωροῦνε στὶς τρέλλες του. Ἔτσι πολλὲς φορὲς ἔτρωγε ξύλο ἀπὸ τοὺς φίλους του.

"Ο,τι ἔκανε στὸ σπίτι, τὰ ἴδια ἔκανε κι' ὅταν πήγαινε μὲ τὴ μητέρα του σὲ καμμιὰ ἐπίσκεψη. Μόλις καθόταν λίγο, συνήθιζε νὰ διακόπτῃ τὴν ὁμιλία τῶν μεγάλων ἢ τραβοῦσε τὸ φουστάνι τῆς μαμᾶς του, λέγοντάς της:

— Ὁ Πὶν-Χοῦ θέλει νὰ φύγῃ!

"Υστερ' ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐπίσκεψι, γυρίζοντας στὸ σπίτι του κυνήγησε τὸ γάτο. Ἐκεῖνος γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, πῆδησε πάνω στὸ μπουφέ, πέταξε δυὸ ὁμορφα βάζα καὶ τάκανε κομμάτια.

Ὁ Πὶν Χοῦ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρά. Μὰ τὴ γλύτωσε πάλι, γιατὶ ὑποσχέθηκε στὴ μητέρα του, ὅτι θὰ γίνῃ φρόνιμος...

Ὁ Πὶν Χοῦ ὅμως ἦταν ὅλο λόγια. Κι' ὅσο μεγάλωνε μεγάλωναν καὶ τὰ ἐλαττώματά του. Τὰ γειτονόπουλα δὲν ἔπαιζαν πιὰ μαζί του κι' ἡ μαμά του δὲν τὸν ἔπαιρνε κοντά της. Τότε τὸ κινεζόπουλο ἄρχισε νὰ θυμώνῃ, νὰ φωνάζῃ, νὰ κλαίῃ καὶ στὸ τέλος νὰ παρακαλῇ.

"Αν δὲν γίνῃς φρόνιμος, κι' ἂν δὲν ἀκούσῃς, δὲν θὰ σὲ πάρω ποτὲ μαζί μου, τοὺλεγε ἡ μητέρα του...

Ὁ Πὶν Χοῦ ἄρχισε νὰ πετάῃ τὰ παιχνίδια του, νὰ χτυπάῃ τὰ πόδια του νὰ κάνῃ ἕνα σωρὸ τρέλλες, ὥσπου ἀρρώστησε ἀπ' τὸ κακό του. Ὁ Θεὸς θέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ, γιὰ τὰ καμώματά του.

'Η δύστυχη μητέρα του παρακαλοῦσε νύχτα μέρα στὴν προσευχή της νὰ γίνῃ καλά. Κι' ὁ Θεὸς γιατρεψε τὸν Πὶν Χοῦ. Μὴ νομίζετε ὅμως πὼς τὸ κινεζόπουλο φρονίμεψε.

'Απὸ τὶς ἀϋπνίες ὡστόσο καὶ τὴ στενοχώρια ἀρρώστησε κι' ἡ μητέα του. Κι' ὁ Πὶν Χοῦ κλεισμένος σὲ μιὰ κάμαρα, ἀντὶ νὰ ἡσυχάζῃ, ἔκανε σὰν θηρίο.

— Πὶν Χοῦ, μὴν κάνῃς ἀταξίες, τοῦλεγε ἡ ὑπηρέτρια κάθε λίγο.

Κι' ὁ Πὶν Χοῦ τῆς ἀποκρινόταν:

— "Αφησέ με ἥσυχο! 'Εγὼ θέλω νὰ πηδῶ καὶ νὰ χτυπῶ! "Ετσι θέλει ὁ Πὶν Χοῦ.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκεῖνη μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ πατέρας του.

— Κακὸ παιδί, τοῦ λέει, τί λάγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Γιατὶ δὲν σέβεσαι τὴν ἄρρωστη μητέρα σου; Γι' αὐτὸ θὰ σὲ στείλω ἀλλοῦ γιὰ νὰ πηδᾶς καὶ νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις.

Ὁ καιρὸς τῆς συγγνώμης εἶχε περάσει πιά.

Τὴν ἄλλη μέρα ἕνα ἁμάξι στάθηκε στὴν πόρτα ἑνὸς μανδαρίνου.

— Θὰ σᾶς ἀφήσω ἐδῶ τὸν Πὶν Χοῦ, γιὰ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει αὐτός.

Τὸ κινεζόπουλο ὅμως κλαίγοντας, ἄρχισε τὶς συνηθισμένες του ὑποσχέσεις:

— Θὰ εἶμαι φρόνιμος, πατέρα! Δὲν θὰ κάνω πιὰ τρέλλες! Θέλω νὰ πάω στὴ μαμά μου!

— Τὴ μαμά σου δὲν θὰ τὴν ξαναδῇς, τοῦ ἀπάντησε ὁ πατέρας του, ἂν δὲν πάψῃς νὰ λές: «"Ετσι θέλει ὁ Πὶν Χοῦ!» Ἐξ αἰτίας σου ἀρρώστησε ἡ μαμά σου καὶ κοντεύει νὰ πεθάνῃ. Μόνο ὅταν γίνῃς καλὸ παιδί, φρόνιμο καὶ ὑπάκουο, θὰ σὲ πάρῃ κοντὰ στὴ μαμά σου!

Καὶ φεύγοντας ὁ πατέρας του, τὸν ἄφησε στὰ χέρια τοῦ σοφοῦ μανδαρίνου.

Γιὰ λίγες μέρες τὸ κινεζόπουλο ἦταν κατσουφιασμένο. Σὲ ὅ,τι τὸν ρωτοῦσαν, ἀπαντοῦσε μ' ἕνα «ναί», ἢ μ' ἕνα «ὄχι». Ἀκόμη καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ μανδαρίνου τὰ στραδοκύτταζε. Ὁ μανδαρῖνος ὡστόσο δὲν τοῦ ἔδινε τσαμπὶ σημασία. Μιὰ μέρα ὅμως, τὸν πῆρε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Πὶν Χοῦ, θέλεις νὰ γίνουμε φίλοι; "Αν τὸ θέλῃς, ἄφησε τοὺς θυμοὺς κι' ἄρχισε σὰν καλὸ παιδὶ ποὺ εἶσαι, νὰ παίζῃς μαζὶ μὲ τὰ παιδιά μου. "Οσα παιδιὰ δὲν ἔχουν κακὲς τρεύουν οἱ γονεῖς τους. "Αν γίνῃς φρόνιμος, θὰ σὲ πάω γρήγορα μὲ τὸ χρυσὸ μου ἁμάξι στὴ μητέρα σου. Ἀλλοιώτικα, θὰ σὲ κλείσω στὸ ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Πεκίνου...

Ὁ Πὶν Χοῦ εἶδε ὅτι ὁ μανδαρῖνος δὲν ἀστειεύόταν. Κι' ἀποφάσισε νὰ κάνῃ συντροφιὰ μαζί τους.

'Επειδὴ ὅμως ἐκεῖνα ἦταν καλὰ παιδιά, βοήθησαν τὸ κινεζόπουλο νὰ διορθώσῃ τὶς κακές του συνήθειες.

— Σ' ἀγαπῶ, σὰν τὸν ἀδελφό μου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα τὸ ἕνα παιδὶ τοῦ μανδαρίνου. Τὰ παιχνίδια μας θὰ εἶναι καὶ δικά σου. 'Εμεῖς παιχνιδίζουμε ποτέ. "Οτι ἀρέσει στὸν ἕνα, δὲν μαλλώνουμε ποτέ. "Οτι ἀρέσει στὸν ἕνα, ἀρέσει καὶ στὸν ἄλλο. Θέλεις νὰ γίνῃς ἀδελφός μας;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Πὶν Χοῦ. 'Αφοῦ τὸ θέλετε ἐσεῖς!

— Εἶσαι πιὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ μᾶς, τοῦ ξανατεῖπε τὸ παιδί. Ἐσὺ ἔχεις τὴ μητέρα σου. Ἐμεῖς ὅμως δὲν ἔχουμε τὴ δική μας. "Αν ἤμαστε στὴ θέσι σου, θὰ ἤμαστε ἀκόμα πιὸ καλοί...

— Σώπα! τοῦ παρατήρησε τὸ ἄλλο παιδὶ τοῦ μανδαρίνου. Θὰ σ' ἀκούσῃ ὁ πατέρας ποὺ μᾶς βλέπεις πάλι πὼς μὲ τὰ λόγια σου στενοχωρεῖς τὸν Πὶν Χοῦ;

— Ἀλήθεια, συχώρα με, Πὶν Χοῦ. 'Εγὼ κι' ὁ ἀδελφός μου θὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ ξαναύρῃς τὴ μανούλα σου. Ὁ πατέρας μᾶς ἔχει πῆ ὅτι ὁ Θεὸς ἀκούει τὶς παρακλήσεις τῶν παιδιῶν...

"Ετσι ὁ Πὶν Χοῦ ἄρχισε νὰ γίνεται φρόνιμος, καλὸς καὶ ὑπάκουος. Κι' ἂν τύχαινε νὰ κάνῃ καμμιὰ τρέλλα, τὰ παιδιὰ τοῦ μανδαρίνου, τοῦ ἔλεγαν:

—Πὶν Χοῦ, θυμήσου τὴ μανούλα σου!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν τὸ κινεζόπουλο στὸ καλὸ δρόμο. Ὁ ταραξίας εἶχε γίνει τώρα σωστὸς ἄγγελος. Διάβαζε, ἔγραφε καὶ τὸ «"Ετσι θέλει ὁ Πὶν Χοῦ!» δὲν ξαναθ'γῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

'Η ζωὴ του αὐτὴ κράτησε λίγο καιρό. Καὶ μιὰ μέρα τὸ χρυσὸ ἁμάξι τοῦ μανδαρίνου ἔφερε τὸν Πὶν Χοῦ στὸ σπίτι του.

Οἱ γονεῖς του μόλις τὸν εἶδαν, ἔτρεξαν νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκλαιγε ἀπ' τὴ χαρά του.

'Απὸ τότε ὁ Πὶν Χοῦ ἔγινε ὁ πιὸ καλὸς ἄνθρωπος τοῦ Πεκίνου. Κι' αὐτὸ τὸ χρωστοῦσε στὸ μανδαρῖνο καὶ στὰ παιδιά του, ποὺ μὲ τὸν καλό τους τρόπο κατάφεραν νὰ ξερριζώσουν τὶς κακὲς συνήθειες ποὺ ἔχουν τὰ χαϊδεμένα παιδιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ Παλιάτσος

Τὴ Μπεμπέκα τὴ ρωτᾶνε: Τί φορᾶς;
Λὲς δὲν βλέπουνε πὼς εἶνε μασκαρᾶς!
Δὲν φοράει στὸ κεφάλι ἕνα χωνί;
Δὲν τὰ βλέπουν πανταλόνι νὰ φορῇ;
Δὲν τὰ βλέπουν τὰ χρυσᾶ τὰ κουδουνά-
Μὴ δὲ βλέπουν τὰ χρυσᾶ τὰ κουδουνά- (κια;

Η θαρροῦνε πῶς περνᾶνε προβατάκια;

Καὶ μὲ μπλοῦζα, πανταλόνι καὶ χωνὶ
καὶ στὸ μέσο μιὰ σακκούλα κομφετὶ
κόκκινο τῆς βάψανε τὸ μαγουλάκι
κι' ἔγινε ἡ Μπεμπέκα Παλατσάκι...
Ἔτσι ἂς πάψουν νὰ ρωτᾶνε: Τί φο- (ρᾶς;

Ἔχουν μάτια, βλέπουν: Εἶναι μασκα- (ρᾶς!

ΑΝ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὸ σκυλὶ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ

Ὁ Τοτὸς εἶναι πολὺ ὑπερήφανος γιὰ τὸ σκύλο ποὺ ἀπέκτησε, δῶρο ἑνὸς θείου του ἀπὸ τὴν 'Αμερική. Καὶ δὲν ἀφήνει εὐκαιρία νὰ μὴν παινέψῃ τὰ χαρίσματά του.

—Εἶναι τὸ πιὸ ἔξυπνο, τὸ πιὸ δυνατό, τὸ πιὸ ὡραῖο σκυλὶ ποὺ εἶδατε ποτέ σας! λέει καὶ ξαναλέει μὲ καμάρι στοὺς φίλους του.

Μὰ σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐνοχλητικὸς καὶ ἰδίως στὸ Μάκη, ποὺ δὲν χαρίζει κάστανα...

"Ετσι, ὅταν μιὰ μέρα ὁ Τοτός, γιὰ χιλιοστὴ φορά, ἐπαινοῦσε τὸ σκυλὶ του ἀπ' τὴν 'Αμερική, τὸν διέκοψε ὁ Μάκης καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὰ τί παραμύθια μᾶς λὲς πάλι Τοτό; Καὶ γιατὶ σὲ παρακαλῶ εἶναι τόσο ἔξυπνος αὐτὸς ὁ περίφημος σκύλος σου;

—Γιατί, ἀπίστοι Θωμάδες, ἀποκρίνεται κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του ὁ Τοτός, ἔχει μιὰ

ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΤΡΑΙΝΑ ΤΟΥ 1956

Καταπληκτικὲς καινοτομίες στοὺς συρμοὺς καὶ στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς

Οἱ μεγάλες σιδηροδρομικὲς ἑταιρίες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ δώσουν ἐφέτος μιὰ φοβερὴ μάχη ἐναντίον δύο ἐπικινδύνων ἐχθρῶν τους: τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ ἀεροπλάνου.

Τὰ δυὸ αὐτὰ μεταφορικὰ μέσα, μὲ τὴ διάδοσι καὶ τὶς εὐκολίες ποὺ παρέχουν, ἀπειλοῦν τὶς ἀμερικανικὲς ἑταιρίες τραίνων μὲ χρεωκοπία. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι κατὰ τὸν περασμένο χρόνο, τὸ σύνολο τῶν ἑταιριῶν αὐτῶν εἶχε παθητικὰ 270 δισεκατομμυρίων δολλαρίων κι' ὁ ὁρίζοντας τοῦ φετεινοῦ χρόνου εἶναι ἀκόμη πιὸ σκοτεινός.

Ἔτσι, οἱ ἀμερικανικοὶ σιδηρόδρομοι, γιὰ νὰ ἐπιζήσουν, θὰ παρουσιάσουν μέσα στὸ 1956 τὶς πιὸ ἀπροσδόκητες ἐκπλήξεις σὲ καινοτομίες.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς τὶς καινοτομίες εἶναι οἱ καινούργιοι τύποι τραίνων, ποὺ κατασκευάζονται μὲ ραγδαῖο ρυθμό. Τὰ τραῖνα αὐτὰ θὰ εἶναι κατὰ 15% ταχύτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἦταν σὲ χρῆσι ὡς τώρα, θὰ ἔχουν σχεδὸν μυθικὴ πολυτέλεια καὶ θὰ τρέχουν μὲ ταχύτητα ὄχι πιὸ κάτω τῶν 170 χιλιομέτρων τὴν ὥρα κατὰ μέσον ὅρο.

Ὁ κυριώτερος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καινούργιους τύπους εἶναι τὸ «τραῖνο Τάλγκο», ὅπως λέγεται ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἱσπανοῦ σχεδιαστῆ του.

Τὸ τραῖνο αὐτὸ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐλαφρότητα καὶ ταχύτητα, ὅπως γράψαμε καὶ ἄλλοτε. Τὰ βαγόνια του εἶναι ὕψους μόλις τριῶν μέτρων πάνω ἀπὸ τὶς γραμμές. Κάθε βαγόνι εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ δικό του κινητῆρα καὶ μπορεῖ νὰ ταξιδέψη καὶ μόνο του ἂν χρειαστῆ. Τὸ σύνολο τῆς ἁμαξοστοιχίας αὐτῆς εἶναι μισὴ φορὰ ἐλαφρότερο ἀπὸ τὸ βάρος τῶν συνηθισμένων τραίνων.

Ἀνάλογος τύπος τραίνου εἶναι κι' ἐκεῖνος, ποὺ κατασκεύασε κι' ἔβαλε στὶς γραμμὲς ἡ μεγάλη ἑταιρία «Τζένεραλ Μότορς». Ὁ συρμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα βαγόνια, ποὺ μοιάζουν μὲ πούλμαν, εἶναι χαμηλότερα κατὰ 81 πόντους ἀπὸ τὰ βαγόνια τῶν συνηθισμένων συρμῶν καὶ παίρνουν τὸ καθένα τους σαράντα ἐπιβάτες. Οἱ ρόδες κάθε βαγονιοῦ ἔχουν περιοριστῆ ἀπὸ ὀχτὼ σὲ τέσσερις.

Ἡ δεύτερη,— πιὸ ἐντυπωσιακὴ αὐτή, — καινοτομία, ποὺ θὰ παρουσιάσουν οἱ ἀμερικανικοὶ σιδηρόδρομοι ἐφέτος ἀφορᾶ τὸ ζήτημα τῆς ταχύτητος.

Ὑπολογίζεται ὅτι ὡς τὸ καλοκαῖρι θάχουν ἐμφανιστῆ τραῖνα, ποὺ θὰ τρέχουν μὲ 200 χιλιόμετρα τὴν ὥραν κατὰ μέσον ὅρο.

Ὡς τώρα τὸ ρεκὸρ σιδηροδρομικῆς ταχύτητος σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ ἔχει ἡ Γαλλία. Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, δοκιμάστηκε στὴ χώρα αὐτὴ μιὰ ἁμαξοστοιχία μὲ τρία βαγόνια, ποὺ ἀνέπτυξε σὲ σχετικὰ σύντομη ἀπόστασι ταχύτητα 241 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Ἡ ταχύτητα ὅμως αὐτὴ εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἀπραγματοποίητη στὰ κανονικὰ δρομολόγια, γιατὶ δημιουργεῖ κινδύνους στὶς στροφές.

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ μελετοῦν τώρα τρόπους γιὰ νὰ ἐξασφαλίζωνται οἱ συρμοὶ ἀπὸ ἐκτροχιασμοὺς κι' ἀνατροπὲς στὶς στροφές, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ ἐλαττώνουν τὴν ταχύτητά τους.

Ἐπίσης οἱ δυὸ ἀπὸ τὶς τέσσερις μεγάλες ἀμερικανικὲς ἑταιρίες τραίνων ἔχουν ἤδη ἕτοιμα τὰ σχέδια γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ «ἀτομικοῦ» τραίνου.

Ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλος τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας στὰ τραῖνα, εἶναι ὁ κινητήρας Ντήζελ, ποὺ παρέχει στὶς ἁμαξοστοιχίες δύναμι ἄνω τῶν δέκα χιλιάδων ἵππων.

Τὰ «ἀτομικὰ» τραῖνα, ποὺ σχεδιάστηκαν θὰ ἔχουν κινητήριο δύναμι ἑφτὰ χιλιάδων ἵππων καὶ θὰ κοστίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ τραῖνα ποὺ κινοῦνται μὲ μηχανὲς Ντήζελ ἴσων ἵππων.

Τὸ πρστέρημα τοῦ «ἀτομικοῦ» τραίνου εἶναι ἀλλοῦ. Μπορεῖ νὰ λειτουργῆ πάνω ἀπὸ 400 ὧρες τὸν μῆνα, ἐνῶ ἕνα τραῖνο μὲ κινητῆρα Ντήζελ τῆς ἴδιας δυνάμεως ἵππων δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερβῆ τὶς 300 ὧρες στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα.

Ἐπίσης τὸ «ἀτομικὸ» τραῖνο θὰ χρειάζεται ἐφοδιασμὸ μὲ «καύσιμο» ὕλη μονάχα ἕξη φορὲς τὸ χρόνο.

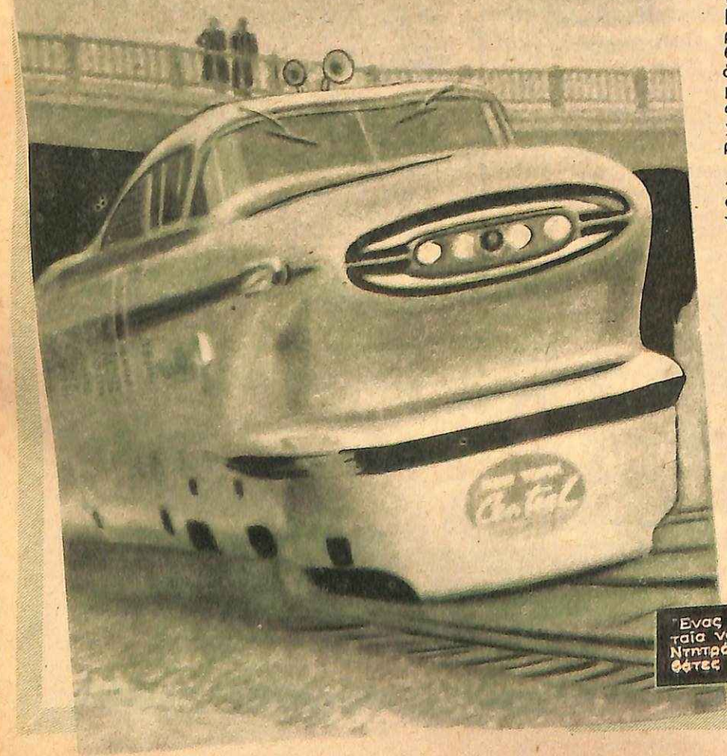
Μιὰ ἄλλη καινοτομία, ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ ἐμφανίσουν οἱ ἀμερικανικοὶ σιδηρόδρομοι, εἶναι τὸ ἠλεκτρονικὸ «γκισσὲ» εἰσιτηρίων. Ἡ συσκευὴ αὐτή, ποὺ θὰ βρίσκεται σ' ἕνα κεντρικὸ σημεῖο τῆς πόλεως, θὰ παρουσιάζη τὴν κίνησι ὅλων τῶν ἁμαξοστοιχιῶν τῆς ἑβδομάδος. Ἀφοῦ διαλέξετε τὴν ἁμαξοστοιχία, μὲ τὴν ὁποία θέλετε νὰ ταξιδέψετε, θὰ πατᾶτε ὡρισμένα κουμπιὰ κι' ἂν ὑπάρχη διαθέσιμη θέσι, ἡ συσκευὴ θὰ σᾶς ἀπαντᾶ. Ρίχνοντας κατόπιν σὲ μιὰ εἰδικὴ σχισμὴ τὰ χρήματα, θὰ παίρνετε ἀπὸ μιὰ ἄλλη τὸ εἰσιτήριό σας.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ ἠλεκτρονικὰ γκισσέ, ἡ ἑταιρία «Γιούνιον Πάσιφικ» κατασκεύασε ἤδη ἕνα ἠλεκτρονικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, ποὺ ἐλέγχει σαράντα δύο γραμμές.

Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ τεχνικὸ ἀριστούργημα λύνει αὐτομάτως τὸ πρόβλημα τῆς συνδέσεως καὶ τῆς ἀποσπάσεως τῶν ἐμπορικῶν βαγονιῶν στὶς σχηματιζόμενες ἁμαξοστοιχίες. Σημειωτέον ὅτι τὰ λάθη, ποὺ γίνονταν κάθε μέρα σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις σ' ὅλους τοὺς κόμβους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ζημίωναν κατὰ τριάντα περίπου δισεκατομμύρια δολλαρίων τὶς σιδηροδρομικὲς ἑταιρίες.

Χάρι στὸν ἠλεκτρονικὸ αὐτὸ ρυθμιστή, δὲν θὰ εἶναι πιὰ δυνατὸν νὰ γίνη οὔτε ἕνα τέτοιο λάθος. Τὰ βαγόνια, ποὺ πρόκειται νὰ συνδεθοῦν κάθε φορὰ σὲ μιὰ ἁμαξοστοιχία ἢ ν' ἀποσπαστοῦν ἀπ' αὐτή, μποροῦν τώρα νὰ τρέχουν στὶς βοηθητικὲς γραμμὲς μὲ ταχύτητα 46 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, χωρὶς νὰ ὑπάρχη ὁ παραμικρὸς κίνδυνος ἀστοχίας.

Μ' αὐτὸ τὸ σύστημα, στὸν ἠλεκτρονικὸ σταθμὸ τῆς «Γιούνιον Πάσιφικ» γίνονται τέσσερις χιλιάδες συνδέσεις κι' ἀποσπάσεις βαγονιῶν τὴ μέρα!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καινούργιους συρμούς, ποὺ ἄρχισαν τελευταῖα νὰ λειτουργοῦν στὶς γραμμὲς Σικάγου—Νέας Ὑόρκης—Ντητρόϊτ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα βαγόνια, παίρνει 400 ἐπιβάτες κι' ἀναπτύσσει ταχύτητα 165 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Λίντσεϋ Χάρντυ

Ἡ χειρὶνα τοῦ θανάτου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Καθισμένος στὴ συνηθισμένη θέσι του, στὸ μικρὸ ἄνετο γραφεῖο ποὺ τὰ παράθυρά του βλέπανε πρὸς τὸν Τάμεσι — ἀνάμεσα στὴ Σκότλανδ Γυάρδ καὶ τὸ Σόμερσετ Χάουζ— ὁ ταγματάρχης Γκρέγκορυ Τζὼρτζ Κὴν, τῶν «εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν» τῆς Ἐσωτερικῆς Ἀσφαλείας, κύτταζε τὸ φάκελο ποὺ εἶχε ἀνοιχτὸ μπροστά του.

Ὁ φάκελλος αὐτὸς εἶχε μέσα ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχαν μπορέσει νὰ συγκεντρώσουν ὡς τότε οἱ ὑπηρεσίες ἀντικατασκοπείας γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράσι ἑνὸς μυστηριώδους ἀνθρώπου, γνωστοῦ μὲ τὸ ὄνομα Ντουμέτριους.

Ἦταν 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἡ μικρὴ λάμπα τοῦ γραφείου ἔρριχνε τὸ φῶς της στὰ δακτυλογραφημένα φύλλα, τὰ ἁπλωμένα μπροστὰ στὰ κουρασμένα μάτια τοῦ ταγματάρχη:

«... 22 Νοεμβρίου. Ἔκθεσις Γ. Τ. Κὴν ἐπὶ τῶν ἀνατρεπτικῶν στοιχείων τῆς Πολωνίας καὶ τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης.

»Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς Πολωνῶν κακοποιῶν καὶ ἄλλων ἀνεπιθυμήτων προσώπων, ποὺ ἔχουν ἤδη ἐγκαταστήσει τὸ πεδίον δράσεώς τους στὴν περιφέρεια τοῦ Σόχο, εἰσεχώρησαν στὴν Μεγάλη Βρεταννία μὲ πλαστὰ διαβατήρια. Ἐξ ἄλλου, ὁ μεγάλος ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν πλαστῶν χαρτιῶν φαίνεται νὰ ὑποδεικνύη τὴν ὕπαρξιν μιᾶς μυστικῆς ὀργανώσεως, ποὺ ἔχει ὡς σκοπό της νὰ διευκολύνη διάφορα ὕποπτα πρόσωπα νὰ μετακινοῦνται ἐλεύθερα στὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη, καὶ ἰδίως νὰ φθάνουν ὡς τὸ Λονδίνο...»

Ἡ ὕπαρξι αὐτῆς τῆς «βιομηχανίας» τῶν πλαστῶν χαρτιῶ εἶχε ἀνακαλυφθῆ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν τρίτη βδομάδα τοῦ Νοεμβρίου. Διαπιστώθηκε δὲ τότε πὼς ἦταν τόσο ἐντεχνα πλαστογραφημένα, ὥστε μποροῦσαν νὰ ξεγελάσουν ἀκόμα καὶ τὸ ἐμπειρότερο μάτι. Ἦταν δυνατὸ λοιπὸν ν' ἀποτελέσουν μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἀσφάλεια τῆς χώρας.

Ὁ Κὴν εἶχε ἐλπίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ κατώρθωνε νὰ φτάση ὡς τὴν πηγή τους. Μὰ ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο εἶχε βασισθῆ γιὰ νὰ πάρη πληροφορίες, εἶχε βρεθῆ στὸ Οὐαϊτσάπελ, μιὰ νύχτα μὲ ὁμίχλη, μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι...

Φαινόταν ἑπομένως ὅτι ὁ ταγματάρχης Κὴν θ' ἀναγκαζόταν νὰ ξεκινήση πάλι ἀπὸ τὸ μηδὲν καὶ νὰ ξανακάνη μὲ ὑπομονὴ τὸν ἴδιο δρόμο...

Εἶχε τελειώσει τώρα τὴν ἀναφορά του καὶ σκεπτόταν νὰ πάη νὰ φάη στὸ ρεστωράν, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου του.

— Τί συμβαίνει Κούτς; ρώτησε.

— Ὁ συνταγματάρχης Φέντρις σᾶς στέλνει τοὺς χαιρετισμούς του καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ τοῦ διαθέσετε μισὴ ὥρα.

— Ἄ! Πῶς εἶναι τὰ κέφια του σήμερα;

— Μάλλον καλά, κύριε.

— Ὢλ ραῖτ! Ποιὰ ὥρα πρόκειται νὰ φάτε, Κούτς;

— Κατὰ τὴ 1, κύριε.

— Θὰ φᾶμε λοιπὸν μαζί. Σᾶς χρωστάω ἕνα κέρασμα.

Ὁ Κὴν βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ τράβηξε πρὸς τὸ γραφεῖο, ἀπ' ὅπου ὁ συνταγματάρχης Μίλο Τζούλιαν Φέντρις διεύθυνε ὅλη ἐκείνη τὴν ὑπηρεσία. Κάθησε στὴν κόκκινη πέτσινη πολυθρόνα, ἀντίκρυ στὸν προϊστάμενό του.

Ὁ Φέντρις φοροῦσε γκρίζο φανελλένιο πουκάμισο, κίτρινο γιλέκο κι' ἕνα κόκκινο γαρύφαλλο στὴ μπουτονιέρα. Κι' εἶχε στρωμένα προσεχτικὰ μὲ τὴ βούρτσα τὶς τελευταῖες ἀσημένιες τρίχες τῶν μαλλιῶν του.

— Πρόκειται γιὰ τοὺς ἀνεπιθύμητους Πολωνούς σας μὲ τὰ ψεύτικα διαβατήρια, ἐξήγησε στὸν Κήν. Ἡ συμμαχικὴ στρατιωτικὴ διοίκησις τοῦ Βερολίνου μᾶς εἰδοποίησε πὼς ἀνακάλυψε κάτι καινούργιο γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Σὰν τί δηλαδή; Πιάσανε κανένα φουκαρὰ μὲ ψεύτικα χαρτιά;

— Ὄχι, πρόκειται γιὰ κάτι σοβαρώτερο... Ξέραμε πὼς ὑπάρχει στὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη μιὰ ὀργάνωσι ποὺ προμηθεύει πλαστὰ πιστοποιητικά. Οἱ προδότες, οἱ καταδότες, οἱ ἐγκληματίες πολέμου, καὶ γενικὰ ὅσοι μποροῦνε νὰ πληρώσουν ἕνα σεβαστὸ ποσόν, ἀγοράζουν αὐτὰ τὰ χαρτιά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ χωθοῦνε στὰ στρατόπεδα τῶν προσφύγων. Ὕστερα, εἶναι πιὰ σχετικὰ εὔκολο νὰ ἐγκαταλείψουνε τὴ Γερμανία, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ γλυτώσουνε πολὲς φορὲς ἀπ' τὴν κρεμάλα ποὺ τοὺς περιμένει...

— Τὰ ξέρουμε αὐτά. Δὲν περιμένουμε νὰ μᾶς τὰ πῆ ἡ συμμαχικὴ στρατιωτικὴ διοίκησι τοῦ Βερολίνου! παρατήρησε ὁ Κήν.

— Νὰ ὅμως καὶ κάτι ποὺ τὸ ἀγνοούσαμε... εἶπε ὁ Φέντρις ξεφυλλίζοντας μερικὰ χαρτιά. Μᾶς πληροφοροῦν ὅτι, σύμφωνα μὲ ὡρισμένες θετικὲς ἐνδείξεις ἡ ὀργάνωσι αὐτὴ διευθύνεται ἀπὸ κάποιον ποὺ ἀνήκει στὴ δική μας στρατιωτικὴ διοίκησι!

— Παραμύθια! φώναξε ὁ Κήν.

— Ἴσως. Πάντως, κάποιος ἀπὸ τοὺς πράκτορές μας τῆς ὑπηρεσίας στρατιωτικῶν πληροφοριῶν φτάνει σήμερα ἀεροπορικῶς ἀπ' τὸ Βερολίνο. Θὰ πάη ἀμέσως στὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν, γιὰ νὰ δώση ἀναφορά. Ἐμεῖς θὰ τὸν συναντήσουμε αὔριο... ἂν δὲν τοῦ ἔχη συμβῆ τίποτα ὡς τότε!

— Μὰ τί μπορεῖ νὰ τοῦ συμβῆ; Οἱ ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες εἶναι περίφημες.

— Δὲν ἐννοοῦσα τὶς ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες. Ἄλλος εἶναι ὁ φόβος μου... Ἂς εἶναι ὅμως, εὐχομαι νὰ βγῶ ψεύτης...

Ὁ Κὴν σηκώθηκε νὰ φύγη. Φτάνοντας στὴν πόρτα, στράφηκε καὶ ρώτησε:

— Πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ πράκτοράς μας, ποὺ ἔρχεται ἀπ' τὸ Βερολίνο;

— Σκάμμελ... Κὰρλ Ἄλεξις Σκάμμελ.

Τὸ ρολόϊ, πάνω στὸ τζάκι τοῦ γραφείου τοῦ Φέντρις, ἔδειχνε 1 παρὰ 5'.

★

Ὁ λοχαγὸς Πέτερ Ριτζουγουάϊη ἔφτασε πρῶτος στὸ ἀεροδρόμιο. Τὸν ἀκολουθοῦσε ἕνας ἄντρας ἀδύνατος, μὲ στενοὺς ὤμους, ποὺ λεγότανε Ντίγκμπυ Μίτσελ.

Ὁ Ριτζουγουάϊη ἦταν ὡς 28 χρονῶν, στρογγυλοπρόσωπος, μ' εὐχάριστη φυσιογνωμία, μαλλιὰ κατσαρὰ καὶ πολλὲς ἐπιτυχίες στὶς γυναῖκες —περισσότερες μάλιστα ἀπ' ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε...

Ὁ Μίτσελ, σύντροφός του στὴν ξενητιὰ —καὶ στὸ πιστὸ κάπου-κάπου— ἦταν 4—5 χρόνια μεγαλύτερός του, ἕνας τύπος μὲ τσουχτερὸ χιοῦμορ, ἀλλὰ λιγομίλητος. Τὸν εἶχαν τοποθετήσει στὴ Βρετανικὴ στρατιωτικὴ διοίκησι τοῦ Βερολίνου, ἐπειδὴ ἤξερε καλὰ γερμανικὰ κι' εἶχε πραγματικὸ ταλέντο στὶς πολιτικὲς ὑποθέσεις.

Ὁ Ριτζουγουάϊη στάθηκε κοντὰ στὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ ταξείδευε. Ὁ Μίτσελ πῆγε κοντά του κι' ἄφησε μπροστὰ στὰ πόδι του μιὰ βαλίτσα ἀπὸ χοιρόδερμα.

— Κουδοῦνι ἔχει γίνει τὸ κεφάλι μου ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο γερμανικὸ τζίν! γκρίνιασε.

— Πότε τὰ κοπάνησες πάλι; Χτὲς τὸ βράδυ; τὸν ρώτησε ὁ Ριτζουγουάϊη.

— Ναί... Μὰ γιὰ πές μου, εἴμαστε οἱ μόνοι ταξειδιῶτες, ἐμεῖς οἱ δυό;

Ὁ Ριτζουγουάϊη κύτταξε πρὸς τὸ κτίριο τοῦ ἀεροδρομίου.

— Δὲν πιστεύω, ἀπάντησε.

Πραγματικὰ τέσσερα ἄλλα ἄτομα ἔρχονταν πρὸς τὸ μέρος τους. Ὅταν ἔφτασαν κοντά, ἕ-

Μικρὲς ἱστορίες

Ἐκδίκησι μὲ τὸ γάντι

Ὁ καπετάνιος ἑνὸς φορτηγοῦ γιὰ νὰ διασκεδάζη τὴν ἀνία τοῦ ὑπερπροντίου ταξιδιοῦ, τώχει ρίξει γιὰ καλὰ στὴν... οἰνοποσία. Κρύβεται ὅμως ἀπὸ τὰ μάτια του πληρώματος, γιατί, ἀλλοίμον ἂν γενικευθῆ τὸ κακό!...

Ἐπὶ πλέον ὁ καπετάνιος εἶναι αὐστηρότατος γιὰ τὸ παράπτωμα αὐτὸ κι' ἔχει βγάλει τὴν ἑξῆς διαταγή, ποὺ ἐξαιρεῖ, βέβαια, τὸν ἑαυτό του: «Ὅποιος συλλαμβάνεται μεθυσμένος, θὰ τιμωρῆται μὲ πρόστιμο ἴσο πρὸς τὸ ἥμισυ τῶν ἀποδοχῶν του καὶ θὰ ἀναγράφεται στὸ ἡμερολόγιο τοῦ πλοίου γιὰ νὰ μὴ μπορῆ εὔκολα νὰ ξαναμπαρκάρη...»

Ὅπως εἶναι φυσικό, ὅλο τὸ πλήρωμα ὑπακούει πειθαρχικὰ στὴν παραπάνω διαταγὴ καὶ κανένα κρούσμα «οἰνοποσίας» δὲν ἔχει σημειωθῆ. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ δεύτερος καπετάνιος δὲν ἄνθεξε καὶ τόρριξε στὸ πιστό.

Ἀμείλικτος τότε ὁ πρῶτος γράφει στὸ ἡμερολόγιο: «Σήμερα, ὁ δεύτερος πλοίαρχος βρέθηκε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μεθυσμένος...»

Καὶ σύμφωνα μὲ τὴ διαταγή, ἔδωσε ἐντολὴ στὸ φροντιστὴ νὰ περικόψη τὸ μισθὸ τοῦ δεύτερου καπετάνιου.

Ἐκεῖνος ὅμως, μόλις συνῆλθε, πῆγε καὶ τὸν παρακάλεσε:

— Ὡς ὕπαρχος, σᾶς ἱκετεύω νὰ σβύσετε τὸ παράπτωμά μου ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος εἶναι ἀμετάπειστος.

— Λυποῦμαι, ὕπαρχε, ἀλλὰ στὸ ἡμερολόγιο γράφετοι πάντοτε ἡ ἀλήθεια! ἀποκρίνεται.

Τὴν ἑπομένη ὅμως ἔχει ὑπηρεσία ὁ δεύτερος καπετάνιος καὶ μόλις τελειώνει ἡ βάρδια του, σπεύδει μὲ τὴ σειρά του νὰ γράψη στὸ ἡμερολόγιο τοῦ πλοίου:

«Σήμερα ὁ πλοίαρχος δὲν ἦταν... μεθυσμένος!...»

Καλύτερα από κάθε προΐκα...

...είναι νάχη κανείς στά χέρια του μιά ΤΕΧΝΗ

Με την ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ PASSAP εξασφαλίζετε μίαν ΜΟΝΙΜΟΝ και ΕΠΙΚΕΡΔΗ εργασίαν μέσα στό ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΠΛΕΚΕΤΕ
1) "Ολων τών ειδών τα ΠΛΕΚΤΑ σε όλα τά μεγέθη. 2) "Ολατάνηματα, Εύρωπαϊκά, Έγχώρια, Χωριάτικα, καθώς ή Φάθα. 3) Άπειρίαν σχεδίων.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ.

2.950

PASSAP

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΝΙΚΗΣ 21 - ΑΘΗΝΑΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΑΣ ΠΟΛΕΙΣ

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν έπι τής όδοϋ Δελφών 3 (πάροδος όδών Διδότου καί Σκουφά). Δέχεται καθημερινώς 11—1 καί 5½—7 μ. μ.
Τηλ. 612482 καί 612515

Vitapointe
Φτιάρει έλαφρα χωρίς νά λάδωνη
PARIS

νας άπ' όλους — ποϋ φοροϋσε τό περιβραχιόνιο τοϋ 'Ελέγχου Μεταφορών, άφισε γιά λίγο τούς άλλους, πήγε νά μιλήση στόν πιλότο καί ξαναγύρισε ύστερα κρατώντας μερικά χαρτιά.

— Προσοχή, παρακαλώ, εϊπε. Φεύγετε σέ πέντε λεπτά... Λοχαγός Ριτζγουαίη!

— Παρών.

— Κύριος Μίτσελ.

— Παρών.

— Μίς Χέντυ Μπέργκνερ.

— 'Εγώ εϊμαι... άπάντησε μιά νέα γυναίκα, ψάχνοντας στήν τσάντα της γιά τά χαρτιά της.

Δίπλα της στεκόταν ένας ψηλός νέος, μέ τά διακριτικά τοϋ 'Αμερικανοϋ σμηναγοϋ. 'Ηταν ένας έμπειρος πιλότος άεριωθουμένων άεροπλάνων καί πήγαινε γιά δυό βδομάδες στό Λονδίνο. Κύτταξε μ' ένδιαφέρον τίς έλκυστικές γραμμές τής Χέντυ καί εϊπε χαμογελώντας:

— Εύχάριστη παρέα θάχουμε στό ταξείδι... Κι' έγώ πού νόμιζα πώς αύτή ή σαπουνοκασέλα άνήκει στή στρατιωτική άεροπορία!...

— Σωστά τό νομίσατε. Τό άεροπλάνο εϊναι στρατιωτικό! 'Αλλ' ή δεσποινίς έχει είδική άδεια, τοϋ έξήγησε ό ύπάλληλος τοϋ έλέγχου. Σείς εϊσαστε ό Χάνκ Γκοντόφσκυ;

— 'Ο ϊδιος! άπάντησε ό ψηλός νέος.

Εϊχε κρεμασμένη άπ' τόν άριστερό του ώμο μιά φωτογραφική μηχανή μέσα στήν πέτσινη θήκη της. "Ανοιξε τή θήκη καί κύτταξε τόν ούρανό, γιά νά ύπολογίση τό φωτισμό.

'Ο έλεγκτής σημείωσε κάτι στά χαρτιά του καί στράφηκε ύστερα στόν πέμπτο ταξειδιώτη.

— 'Ο ταγματάρχης Σκάμμελ; τόν ρώτησε.

— Μάλιστα, άπάντησε έκεϊνος.

Μολονότι άνῆκε στή μικρή όμάδα, φρόντιζε νά κρατάη τούς άλλους σ' άπόστασι. 'Ακουμποϋσε έλαφρά σ' ένα λεπτό κι' εύλύγιστο μπαστουνάκι, φοροϋσε ένα άψογο πηλίκιο κι' εϊχε τά κόκκινα διακριτικά τοϋ άξιωματικοϋ τοϋ έπιτελείου. 'Ηταν ώς 40 χρονών, άδύνατος, κομψός.

Σύμφωνα μέ τά χαρτιά του, ήταν ό ταγματάρχης Κάρλ "Αλεξις Σκάμμελ, τοϋ Γραφείου Πληροφοριών τοϋ 39ου Σώματος.

Στό μεταξύ, ό Γκοντόφσκυ εϊχε φροντίσει νά πλευρίση τή Χέντυ Μπέργκνερ. Τής χαμογέλασε, δείχνοντας τά κάτασπρα δόντια του.

— Δέν μοιάζετε σείς γιά άξιωματικός, άστειεύθηκε.

'Εκείνη γύρισε λίγο τό κεφάλι της, ίσα - ίσα γιά νά τοϋ ρίξη μιά ματιά άδιάφορη καί δίχως έκφρασι. Τά κοκκινοκάστανα μαλλιά της πέφτανε κυματιστά στούς ώμους της.

— Δέν ύπάρχει λόγος νά μοιάζω γιά άξιωματικός, άπάντησε ξερά.

— Μά άφοϋ ταξειδεύετε μέ στρατιωτικό άεροπλάνο...

'Η Χέντυ κύτταξε άλλοϋ, δείχνοντας μέ τή σιωπή της πώς δέν ήθελε πολλές κουβέντες. 'Ωστόσο, ό Γκοντόφσκυ έκαμε άκόμα μιά προσπάθεια:

— Σκοπεύετε νά μείνετε πολύ καιρό στό Λονδίνο; ρώτησε.

— 'Αρκετά.

— Θάχετε καθόλου έλεύθερες βδες;

— Γιά νά κάνω τί;

'Ο τόνος τής φωνής τής νέας γυναίκας έδειχνε κάποια περιφρόνησι.

— Μά γιά νά διασκεδάσετε, νά ξεσκάσετε λίγο! Σάς πληροφορώ, άν σάς ένδιαφέρη, πώς έχω στήν τσέπη μου άχτώ μηνών μισθούς καί δέν ξέρω πώς νά τούς ξοδέψω!

'Η Χέντυ τόν κύτταξε άπ' τό κεφάλι ώς τά πόδια.

— Εύχαριστώ γιά τή προτίμησι, φιθύρισε. Εϊμαι βέβαιη πώς θά βρῆτε μέ τό παραπάνω στό Λονδίνο τή συντροφιά πού έπιθυμείτε!

'Ο ύπάλληλος τοϋ έλέγχου έπενέβη, λέγοντας μ' άνυπομονησία:

— Μπορῶ νά δῶ τά χαρτιά σας, Γκοντόφσκυ; "Η μήπως θέλετε νά καθυστερήση γιά χάρι σας ή άναχώρησι τοϋ άεροπλάνου;

'Ο 'Αμερικανός πιλότος έδειξε τά χαρτιά του. 'Ο έλεγκτής τά συνέκρινε μέ τή κατάστασι πού κρατοϋσε, κι' ύστερα τοϋ τά έπέστρεψε.

— 'Εν τάξει, εϊπε. Μπορεῖτε ν' άνεβῆτε στό άεροπλάνο.

'Ο Γκοντόφσκυ φύλαξε στήν τσέπη του τά χαρτιά του. Σήκωσε τή φωτογραφική μηχανή του ώς τό ϋψος τοϋ ματιοϋ του καί τήν έστρεψε πρός τή σκάλα τής έπιβιβάσεως. "Υστερα έκαμε μερικά βήματα πίσω.

'Ο έλεγκτής ήταν άπασχολημένος τώρα μέ τή Χέντυ.

— Λυπᾶμαι πού μάς φεύγετε, μίς Μπέργκνερ, τής εϊπε. Σάς άκουσα νά τραγουδάτε, έδῶ καί δυό μήνες, κι' έμεινα γοητευμένος.

'Ο Σκάμμελ άφισε νά περάση πρώτα ή Χέντυ στή σκάλα τής έπιβιβάσεως κι' άνέβηκε κι' αύτός, πίσω της. "Οταν ή Χέντυ εϊχε φτάσει σχεδόν στήν πόρτα τοϋ άεροπλάνου, ό Γκοντόφσκυ κανόνισε πάλι τή μηχανή του καί φώναξε:

— Μίς Μπέργκνερ!

'Η νέα γυναίκα γύρισε μηχανικά πρός τό μέρος του. Τό ϊδιο έκανε συγχρόνως κι' ό Σκάμμελ, τή στιγμή πού ό Γκοντόφσκυ πατοϋσε τό κουμπί κι' άνοιγε τό φακό τής μηχανής του.

— 'Εν τάξει! εϊπε μ' ίκανοποίησι ό πιλότος.

— Μά τί εἶν' αὐτά; διαμαρτυρήθηκε ό έλεγκτής, πηγαίνοντας κοντά του. Δέν ξέρετε πώς άπαγορεύονται οί φωτογραφίες στό άεροδρόμιο τοϋ Τέμπελχοφ;

Μά ό Γκοντόφσκυ εϊχε φυλάξει κι' όλας τή μηχανή του στή θήκη της.

— Μή χολοσκᾶτε! άπάντησε χαμογελώντας. Σάς φαίνομαι γιά κατάσκοπος;...

'Ο έλεγκτής άνασήκωσε τούς ώμους του καί τοϋ έκαμε νόημα ν' άνεβῆ κι' αύτός. Σέ μερικά λεπτά, τό άεροπλάνο ξεκίνησε, άργά στήν άρχή, κι ύστερα πιό γρήγορα, ώσπου άπογειώθηκε.

*

Τό άεροπλάνο πετοϋσε τώρα πάνω άπ' τή Βόρεια Θάλασσα, σέ ϋψος 2.000 μέτρων. 'Ο Γκοντόφσκυ κι' ό Πέτερ Ριτζγουαίη κάθονταν πλάϊ - πλάϊ. Στήν άλλη σειρά, ό Ντίγκμπυ Μίτσελ, μέ τά μάτια κλειστά, χώνευε τό τζίν πού εϊχε πιῆ τή νύχτα.

Τρεῖς θέσεις πιό πίσω άπ' τό Ριτζγουαίη, ή Χέντυ Μπέργκνερ ξεφύλλιζε ένα εἰκονογραφημένο περιοδικό. Καί πίσω της καθόταν ό ταγματάρχης Σκάμμελ.

— Ώραία ή φωτογραφική μηχανή σας, εϊπε ό Ριτζγουαίη στό διπλανό του. Καί δέν χάνετε εύκαιρία νά τή χρησιμοποιήσετε...

— Οϋτε λόγος! άπαντησε ό Γκοντόφσκυ. Τράβηξα μιά περίφημη φωτογραφία αύτής τής γόησσας, τή στιγμή πού άνέβαινε στό άεροπλάνο. Μόνο πού βγῆκε άναγκαστικά μαζί της κι' ό Σκάμμελ...

— Τό μόνο όμως πού πετύχατε άπ' αύτήν, εϊναι ή φωτογραφία της! παρατήρησε χαμογελώντας ό Ριτζγουαίη.

— Δυστυχώς! Αύτή, φίλε μου, δέν εϊναι γυναίκα! Εϊναι κολώνα πάγου...

— Μπᾶ, μήν άπογοητεύεσθε Θά βρῆτε ένα σωρό ώραία κορίτσια στό Πικαντίλλυ, πού θά σάς άποζημιώσουνε.

— Τί νά γίνη! Στήν άναβροχιά, καλό καί τό χαλάζι... εϊπε φιλοσοφικά ό Γκοντόφσκυ.

'Ο Ριτζγουαίη ένοιωθε μιά ίδιαίτερη συμπάθεια γιά τόν άνοιχτόκαρδο αύτό τύπο. Μέ τή κουβέντα τους, άνακάλυψαν πώς είχαν βρεθῆ κι' οί δυό στή Νεάπολι, τήν ϊδια έποχή. 'Ηταν περίεργο δέ πώς δέν εϊχαν συναντηθῆ νωρίτερα, γιατί σύχναζαν στά ϊδια μπάρ τοϋ Βερολίνου.

— Φτάσαμε πάνω άπ' τήν 'Αγγλία, εϊπε σέ λίγο ό Γκοντόφσκυ κυττάζοντας κάτω. Δέν θ' άργήσουμε νά προσγειωθοϋμε.

— Σέ είκοσι λεπτά περίπου, λογάριασε ό Ριτζγουαίη.

'Ο 'Αμερικανός φάνηκε νά παίρνη μιά άπόφασι.

— Τί σκοπεύετε νά κάνετε άπόψε; ρώτησε τό διπλανό του.

— Δέν έχω κανένα συγκεκριμένο σχέδιο.

— Θά μείνετε στό Λονδίνο;

— Μέ περιμένει ή άδελφή μου στό Μπόμπιν Χέντ, μιάμιση ώρα μακρυά άπ' τήν πρωτεύουσα, στήν περιοχή τοϋ Κέντ. Μά δέν πρόκειται νά πάω έκεῖ άμέσως. Θ' άφίσω νά περάσουνε μιά - δυό μέρες... Γιατί μέ ρωτᾶτε;

— 'Εφόσον κι' οί δυό μας δέν έχομε κανένα σχέδιο, γιατί δέν κάνουμε συντροφιά; πρότεινε ό Γκοντόφσκυ.

Τό εϊχαν συμφωνήσει πιά, όταν τό άεροπλάνο προσγειώθηκε στό Νόρτχολτ.

— Δέν θέλω όμως νά σάς ένοχλήσω, περνώντας τή γύχτα στήν κάμαρά σας, εϊπε ό Ριτζγουαίη. Θά ψάξω νά βρῶ ένα δωμάτιο γι' άπόψε...

— "Οπως θέλετε. Πάντως, έγώ έχω κρατήσει στό ξενοδοχεῖο μιά κάμαρα μέ δυό κρεβάτια. Θά εύχαριστηθῶ δέ πολύ νά σάς φιλοξενήσω...

— Καλά λοιπόν, σύμφωνοι Σάς εύχαριστῶ πολύ!

"Οταν κατέβηκαν άπ' τό άεροπλάνο, ψάξανε γιά κανένα έλεύθερο ταξί. 'Ο Ντίγκμπυ Μίτσελ εϊχε χαθῆ, ὅπως κι' ή Χέντυ κι' ό ταγματάρχης Σκάμμελ. 'Ο Ριτζγουαίη συμπέρανε πώς θά παίρνανε τό τραῖνο γιά τό Λονδρο.μίου.

Βρισκότανε στή μεγάλη αἴθουσα τοϋ άεροδρομίου, κοντά στό μπάρ - ρεστωράν, μαζί μέ τό Γκοντόφσκυ, όταν ό τελευταίος τοϋ εϊπε ζωηρά:

— Κυττάχτε, Ριτζγουαίη! Τυχερός εἶμαι...

'Η Χέντυ έρχότανε πρός τό μέρος τους. Χαμογέλασε στό Γκοντόφσκυ καί τοϋ εϊπε, φανερά ταραγμένη:

— Εἶμαι πολύ εὐχαριστημένη πού σάς βρήκα... Λέγεσθε Χάνκ, ἄν δέν κάνω λάθος. 'Ακουσα τ' όνομά σας στό Τέμπελχοφ.

— Οχι, δέν κάνετε λάθος, μίς!

— 'Ακοϋστε... Μετάνοιωσα γιά τόν τρόπο πού σάς φέρθηκα, όταν μοϋ προτείνατε νά βγοϋμε έξω μαζί, στό Λονδίνο! 'Η άλήθεια εἶναι πώς θά μ' εὐχαριστοϋσε πολύ ή συντροφιά σας.

— Σοβαρά;...

'Ο Γκοντόφσκυ δέν μποροϋσε νά πιστέψη στ' αὐτιά του. Δέν ἤξερε τί νά σκεφθῆ γιά τήν ξαφνική αὐτή μεταβολή τής Χέντυ.

— Γρήγορα, γιατί θά χάσω τό τραῖνο μου! πρόσθεσε έκείνη. Δώστε μου τή διεύθυνσί σας στό Λονδῖνο.

— Θά μείνω στό «Ξενοδοχεῖο Μπαίλεϋ», στό Νάϊτσμπριτζ.

— Θά σάς πάρω στό τηλέφωνο αὔριο τό πρωΐ. Ώρεβουάρ!

Κι' ή νέα γυναίκα άπομακρύνθηκε βιαστικά.

— Λοιπόν, τί λέτε γι' αὐτό; ρώτησε ό Γκοντόφσκυ τό Ριτζγουαίη, μέ θριαμβευτικό ὕφος.

'Εκεῖνο - περιορίσθηκε νά κουνήση τό κεφάλι του μ' άμφιβολία.

— Πῶς! Δέν βρίσκετε λοιπόν τι εἶμαι τυχερός; πα-ξενεύτηκε ό ἄλλος.

— Χμ! Αὐτή ή Βιενγέζα εἶναι διαβολεμένη.. Πήρατε λοιπόν τοῖς μετρητοῖς τά λόγια τ-

— Γιατί; Τί θέλετε νά πῆτε;

— "Οταν τῆς κάνατε κρούσι, πρίν ξεκινήσουμε ἀπ' τό Βερολίνο, εἴδατε πώς σάς πρόγκηξε! Γιατί θ' ἄλλαξε γνώμη ἔτσι ξαφνικά;

— Θαυματούργησε ή γοητεία μου... ἔστω καί καθυστερημένα!

— "Οποιος πεινάει, άνειρεύεται καρβέλια, άγαπητέ μου... 'Εγώ βάζω στοίχημα μιά λίρα πώς δέν θά τήν ξαναδῆτε.

— Δεκτό τό στοίχημα! "Αν δέ μοϋ τηλεφωνήση αὔριο στό ξενοδοχεῖο, θά σάς χρωστάω δυό δολλάρια καί 80 σέντς!

"Εφτασαν στό «Ξενοδοχεῖο Μπαίλεϋ» κατά τίς 3½. Κι' έγκαταστάθηκαν στήν κάμαρα τοϋ Γκοντόφσκυ, στό πρώτο πάτωμα, μέ συντροφιά μιά μπουκάλα έκλεκτό οὔϊσκυ πού εἶχε φέρει μαζί του ό 'Αμερικανός άπ' τό Βερολίνο.

Τέσσερες ὧρες άργότερα, άλλαγμένοι καί φρεσκοξυρισμένοι, βγῆκαν άπ' τό ξενοδοχεῖο καί πῆραν ένα ταξί. 'Αρνήθηκαν ένα τραπέζι πού τούς πρότεινε ό μαϊτρ - ντ' ὁτέλ τοϋ «Χρυσοϋ Γαϊδάρου» — ένός κέντρου τής Φίλιπ Στρήτ — καί διάλεξαν έν' άλλο τραπέζι, πιό κοντά στήν πίστα.

"Ηπιανε τέσσερα κοκταίηλ, πάνω άπ' τό οὔϊσκυ, καί διάφορα πιάτα μεζέ. Τό ὀρχηστρίνο έπαιζε ἀμερικάνικους χορούς.

— Κυττάχτε, Ριτζγουαίη! Τυχερός εἶμαι...

ΜΕΝΤΩΡ

Αὐτό εἶναι τό Berlagran ἡ εἰδική πλέξις μέ τήν ὁποίαν εἶναι κατασκευασμένη ἡ Κάλτσα Monofil

Γιά τή δημιουργία αὐτῆς τῆς μεγάλης τεχνικῆς ἐξελίξεως, συνειργάσθησαν οἱ ἀνώτεροι Σάξωνες τεχνικοί ὁδηγούμενοι ἀπό τήν μακροχρόνιον παράδοσιν τῆς Γερμανικῆς Καλτσοβιομηχανίας.

Στήν Κάλτσα MONOFIL μέ τήν εἰδική πλέξι BERLAGRAN, ποτέ δέν θά παρουσιασθῆ τό συχνό φαινόμενο τῆς διαφυγῆς τῶν πόντων ἐκ τῶν ἄνω πρός τά κάτω πράγμα ποϋ ἔχει ὡς συνέπειαν νά ἀχρηστεύη σχεδόν ὁλόκληρη τήν Κάλτσα.

'Η κάθε γυναῖκα μπορεῖ νά φορῆ τήν Κάλτσα MONOFIL μέ τήν εἰδική πλέξι BERLAGRAN, στό σπίτι, στό γραφεῖο, στόν περίπατο, στό σαλόνι.

ΛΕΠΤΗ - ΣΤΕΡΕΑ - ΜΑΤΤ.

DEUTSCHER INNEN - UND AUSSENHANDEL TEXTI. BERLIN W 8, BEHRENSTR. 46 TELEGRAMM DIATEX ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Χονδρική Πώλησις
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ & Σια
πάρ. Ίπποδαμείας 15-Πειραιεύς
Τηλέφ. 40-457

Γεν. 'Αντιπροσ. διά τήν 'Ελλάδα
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ
Πλατ. Καρύτση 11 - τηλ. 29-524

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ κεντήστραι μηχανῆς δι' ἀσπρόρρουχα, πληροφορίαι Μικρᾶς 'Ασίας 23, Τέρμα Βύρωνος, Κα Σακκῆ.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ARIETTE
Ριζική ἀποτρίχωσις
Γενική αἰσθητική ὑπό τῆς Γαλλίδος κ. ARIET
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

Πρέπει ὅμως νά εἶσθε ὁμορφη! "Αν τό θέλετε εἶναι τόσο εὔκολο: 'Η Γαλλίς αἰσθητικός MADAME YVONNE τοϋ 'Ινστιτούτου Καλλονῆς καί Κομμώσεων ΝΟΤΗ Σ, διαθέτει ὅλα τά σύγχρονα μέσα καί κατέχει ὅλα τά μυστικά ποϋ χαρίζουν φρεσκάδα καί ὁμορφιά σέ κάθε γυναικεῖο πρόσωπο. Δέχεται καθημερινῶς Βουκουρεστίου 16, πρῶτος ὄροφος, τηλέφωνον 613-114.

Πλέξαν ὅ,τι τούς ἄρεσε ἀπ' τή λίστα τῶν φαγητῶν.

Στό μεταξύ, ή Χέντυ Μπέργκνερ εἶχε φτάσει σ' ἕνα ἀνετο διαμέρισμα τοϋ Χάρρινγκτον Γκαρντεν, ποϋ τό εἶχε κρατήσει, ἐδῶ καί μιά βδομάδα.

"Ανοιξε τίς βαλίτσες της. Κάπνισε δυό τσιγάρα μέσα στό μπανιο της κι' ὕστερα φόρεσε ἕνα ἀνοιχτό μπλέ παντελόνι, πέδιλα λαμέ καί μιά ἄσπρη μεταξωτή μπλούζα κεντημένη μέ κινέζικα σχέδια.

'Ο Ριτζγουαίη κι' ὁ Γκοντόφσκυ βρίσκονταν στό πέμπτο κοκταίηλ τους, ὅταν ἡ Χέντυ ἔκαμε τό πρῶτο της τηλεφώνημα στό Λονδῖνο.

— 'Αλλό! 'Εδῶ, Χέντυ... εἶπε στό μικρόφωνο.

Τής εἶπανε νά περιμένη λίγο. Καί, σ' ἕνα - δυό λεπτά, μιά ἄλλη φωνή τή ρώτησε λακωνικά:

— Πέτυχες;

— Μένει στό «Ξενοδοχεῖο Μπαίλεϋ», στή Νάϊτσμπριτζ, ἀπάντησε ἡ Χέντυ.

— Μπράβο, ἀγαπητή μου, καλά τά κατάφερες... 'Εσύ εἶσ' εὐχαριστημένη ἀπ' τό διαμέρισμά σου;

— 'Αρκετά... Θά σέ δῶ γρήγορα;

— Οχι προτοϋ ἰδοϋμε τί τροπή θά πάρουν τά πράγματα. Καληνύχτα, Χέντυ.

— Καληνύχτα.

Δυόμιση ὧρες ἀργότερα, ὁ Ριτζγουαίη κι' ὁ Γκοντόφσκυ βοίσκονταν σ' ἕνα καμπαρέ τής Μόλ Στρήτ. Τό ἀλκοόλ ποϋ εἶχαν ρουφήξει, ἄρχιζε νά φέρνη τ' ἀποτελέσματά του.

*

Παρ' ὅλη τήν προχωρημένη ὥρα, ὁ Γκρέγκορυ Κὴν ἐργαζόταν ἀκόμη, μέσα στό μεγάλο γοτθικό κτίριο, μέ τά παράθυρα ποϋ βλέπανε στό ποτάμι.

Στίς 10 καί 20', ὁ Τόμ Κούτς χτύπησε τήν πόρτα καί μπῆκε στό γραφεῖο του.

— 'Εσεῖς εἴσαστε, Κούτς; εἶπε ὁ ταγματάρχης λίγο παραξενεμένος. Γιατί δέν γυρίσατε ἀκόμα σπίτι σας;

'Ο Κούτς κρατοϋσε ἕνα κίτρινο χαρτί.

— Πιστεύω πώς δέν πρόκειται νά γυρίσουμε γρήγορα σπίτι μας, οὔτε σεῖς οὔτ' ἐγώ, ἀπάντησε. "Εφτασε ἕνα ἐπείγον τηλεγράφημα ἀπό τή Στρατιωτική διοίκησι τοϋ Βερολίνου...

'Ο Κὴν πῆρε τό χαρτί καί διάβασε:

«Πτῶμα ταγματάρχου Κάρλ "Αλεξις Σκάμμελ εὑρέθη ἀπόψε ὑπό ἐρείπια πλησίον 'Ασυγκατενστράσσε Βερολίνου. "Αγνωστος ἀπατεῶν μέ ὀνομά του ἀνεχώρησε ἀεροπορικῶς Λονδῖνον. Κόλλινς».

Ξαναδιάβασε δυό φορές τό τηλεγράφημα. "Υστερα κύτταξε τό ἔξυπνο καί συμπαθητικό πρόσωπο τοϋ προϊσταμένου του.

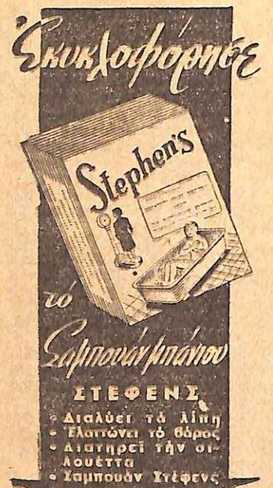
— Λοιπόν, κύριε ταγματάρχα; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Λοιπόν, ἀποδεικνύεται πώς εἶχε δίκηο ὁ συνταγματάρχης Φέντρις νά φοβᾶται. Νά ποϋ συνέβη κάτι στό Σκάμμελ! "Ετσι ἄοχισε ἡ πολύκροτη «ὑπόθεσις Ντουμέτριους».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Στίς 11 παρά 5', ἔφεραν στόν Κὴν τόν κατάλογο μέ τά ὀνόματα καί τίς διευθύνσεις τῶν πέντε ἐπιβατῶν τοϋ ἀεροπλάνου τοϋ Βερολίνου.

'Ο ταγματάρχης ἔσβυσε τό

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΣΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΣΗΜΙΚΟΤΕΧΝΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΩΑΝ. Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΟΥ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ
ΠΛΑΠΟΥΤΑ 42 - ΤΗΛ: 664.352
ΕΘΝ. ΑΝΤ. Θ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΦΩΤΗΣ ΛΑΔΑΣ
ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ 34 - ΤΗΛ: 81.388 - ΘΕΣΣΑΝΙΚΗ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Βού τό μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Άγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτρ. Δέχεται
9-12 & 5-7 ὡς καί ἀπ' συνεντεύξει.
Καρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613.610.

πρῶτο ὄνομα: Κὰρλ Σκάμμελ.
Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ εἶχε μεταχειρισθῆ, δὲν θὰ πήγαινε ἀσφαλῶς νὰ μείνη στὴ διεύθυνσι ποὺ εἶχε δηλώσει...

Ὁ Ντίγκμπυ Μίτσελ ἔμεινε στὸ Μπίρμιχαμ, ὁ Ριτζγουαίη στὸ Μπόμπιν Χέντ τοῦ Κέντ. Σύμφωνα μὲ τὸν κατάλογο, μονάχα ὁ Γκοντόφσκυ κι' ἡ Χέντυ Μπέργκνερ βρίσκονταν στὸ Λονδίνο.

Ὅταν τὸν ρώτησε ὁ Κοὺτς ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ αὐτοὺς θὰ ἐπισκεπτόταν πρῶτα, ὁ Κὴν δήλωσε:

— Τὴ Χέντυ Μπέργκνερ.

— Μὰ τὸ «Ξενοδοχεῖο Μπαίλεϋ», ὅπου ἔμεινε ὁ Γκοντόφσκυ, βρίσκεται στὸ δρόμο μας, παρατήρησε ὁ Κούτς.

— Σύμφωνοι, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸν βροῦμε ἐκεῖ. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶναι ἡ πρώτη νύχτα του στὸ Λονδίνο...

— Πριὸ αὐτοκίνητο θὰ πάρουμε, κύριε;

— Τὸ δικό μου. Θὰ ὁδηγήσετε σεῖς.

— Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ Κοὺτς σταματοῦσε τὴ μαύρη «Μπέντλεϋ» τοῦ ταγματάρχη δίπλα στὸ πεζοδρόμιο τοῦ Χάρριγκτον Γκάρντεν.

Ἀνέβηκαν μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ προχώρησαν στὸ διάδρομο, ὡς τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος 6 Β.

Ὅταν τοὺς ἄνοιξε ἡ Χέντυ, ὁ Κὴν σκέφθηκε πὼς ἦταν ἡ ὁμορφότερη κοπέλλα ποὺ εἶχε δῆ ποτέ...

— Τί θέλετε, κύριοι; ρώτησε ἐκείνη.

— Εἴσαστε ἡ μὶς Χέντυ Μπέργκνερ;

— Μάλιστα. Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω;

— Μᾶς συγχωρῆτε ποὺ σᾶς ἐνοχλοῦμε τέτοια ὥρα. Πρόκειται ὅμως γιὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ ἐπείγον... Μποροῦμε νὰ μποῦμε;

— Ἀσφαλῶς, ἀπάντησε ἡ Χέντυ παραμερίζοντας. Περάστε μέσα, κύριοι.

Ὁ Κὴν κι' ὁ Κοὺτς τὴν ἀκολούθησαν στὰ σαλόνι.

— Σᾶς συνιστῶ τὸ λοχία Κούτς, εἶπε ὁ ταγματάρχης.

Ἐκείνη κούνησε τυπικὰ τὸ κεφάλι της.

— Εἴσαστε ἀστυνομικοί; ρώτησε ὕστερα.

— Ὄχι ἀκριβῶς. Ἀνήκω στὴν ὑπηρεσία στρατιωτικῶν πληροφοριῶν, ἐξήγησε ὁ Κήν.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς πέρασε μιὰ ἀστραπὴ ἀπ' τὰ μάτια τῆς Χέντυ. Μὰ ἴσως καὶ νᾶταν ἡ ἀντανάκλασι τοῦ σπίρτου ποὺ ἄναβε τὸ τσιγάρο της ἐκείνη τὴ στιγμή...

— Φτάσατε σήμερα ἀεροπορικῶς ἀπ' τὸ Βερολίνο. Δὲν εἶν' ἔτσι; πρόσθεσε ὁ Κήν.

— Μάλιστα, ἤρθα ἀπ' τὸ Βερολίνο.

— Ὑπάρχουν ὑπάνοιες ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ ἰδίου ἀεροπλάνου εἶναι ἀνακατεμένος σὲ μιὰ δολοφονία. Εἶχε σφετερισθῆ τὴ στολὴ καὶ τὰ χαρτιὰ κάποιου Σκάμμελ, που δολοφονήθηκε. Μᾶς χρειάζεται λοιπὸν μιὰ περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν του.

» Ταξίδεναν μαζί σας ἕνας Βρεταννὸς λοχαγός, ἕνας πολίτης κι' ἕνας Ἀμερικανὸς πιλότος. Ὁ πέμπτος ἐπιβάτης φαρούσε τὰ διακριτικὰ τοῦ ταγματάρχη. Τί μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε γι' αὐτόν;

— Ἄφιστε με νὰ σκεφθῶ λίγο... εἶπε ἡ Χέντυ, καὶ δάγκωσε τὸ κάτω χεῖλι της.

— Θυμᾶστε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— Μὰ... πιστεύω...

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς τὸν περιγράψετε;

— Ὅσο θυμᾶμαι, ἦταν ψηλός, ὡς 40 χρονῶν... μὰ δὲν εἶμαι καὶ βεβαία!

— Ἦταν Ἄγγλος;

— Ἔτσι ἔδειχνε ἡ προφορά του.

— Τοῦ μιλήσατε λοιπόν;

— Τὸν ἄκουσα νὰ μιλᾶη μ' ἕνα ὑπάλληλο, πρὶν ἀνεβῆ στ' ἀεροπλάνο.

— Βάλτε ὅλα σας τὰ δυνατὰ νὰ θυμηθῆτε, μὶς Μπέργκνερ! Δὲν μπορεῖ, κάτι θὰ προσέξατε πάνω του...

— Λυπᾶμαι, κύριε Κήν.

— Ταγματάρχης Κήν.

— Ταγματάρχης; Μὲ τέτοιο ντύσιμο; παραξενεύτηκε ἡ νέα γυναίκα.

Ὁ Κὴν κύτταξε τὰ καστόρινα παπούτσια του, τὸ μπὲζ βελούδινο παντελόνι του, τὸ σκωτσέζικο σπὸρ σακκάκι του καὶ τὴ μαλακὴ ρεμπούμπλικα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι.

— Ἀφῆστε τώρα ἐμένα, εἶπε, καὶ μιλῆστε μου γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

— Λυπᾶμαι εἰλικρινῶς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πολὺ παρατηρητική. Κι' ὕστερα, ἤμουν τόσο κουρασμένη!... Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔδωσα τὴν παραμικρὴ προσοχὴ σ' αὐτὸν τὸν κύριο.

Ὁ Κὴν ἔβγαλε μιὰ κάρτα ἀπ' τὴν τσέπη του κι' ἔγραψε ἕνα ἀριθμὸ τηλεφώνου.

— Ἐδῶ θὰ βρίσκωμαι, εἶπε. Ἴσως νὰ σᾶς ξαναχρειαστοῦμε. Ἂν ὅμως στὸ μεταξὺ θυμηθῆτε κάτι ποὺ θὰ σᾶς φανῆ ἐνδιαφέρον, ζητῆστε με σ' αὐτὸ τὸν ἀριθμό.

— Κι' οἱ ἄλλοι ταξιδιῶτες; ρώτησε ἡ Χέντυ. Δὲν μπόρεσαν οὔτε κι' αὐτοὶ νὰ σᾶς βοηθήσουν;

— Ὄχι ἀκόμη. Καληνύχτα σας, μὶς Μπέργκνερ.

— Καληνύχτα, κύριε ταγματάρχα.

Καὶ τοῦ χάρισε τὸ φωτεινότερο χαμόγελό της.

Μόλις ὅμως ξανάκλεισε ἡ πόρτα της, τὰ μάτια της πλημμύρισαν ἀπὸ τράμα. Ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη, μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο. Ὕστερα πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε στὸ δρόμο, ὥσπου εἶδε τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ σπίτι καὶ ν' ἀνεβαίνουν στὴ μαύρη «Μπέντλεϋ».

Τὰ χείλη της σάλευαν μηχανικά, καθὼς ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Βρήκανε λοιπὸν τὸ πτῶμα τῆς Ἀουγκάρστενστράσσε! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ βροῦνε τόσο γρήγορα!»

Ἅρπαξε πάλι τὸ τηλέφωνο, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Κοὺτς ξεκινοῦσε γιὰ τὸ «Ξενοδοχεῖο Μπαίλεϋ». Μὰ ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ μιλήση, εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει προηγουμένως.

★

Ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει ὁ Κήν, τοῦ εἶπαν στὸ ξενοδοχεῖο πὼς ὁ Γκοντόφσκυ εἶχε βγῆ λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς 7 καὶ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Ὁ θυρωρὸς πρόσθεσε πὼς, ἐφόσον ἐπρόκειτο γιὰ Ἀμερικανὸ πιλότο, ἦταν ἀδύνατο νὰ γυρίση πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Κὴν τοῦ ζήτησε νὰ τὸν εἰδοποιήση τηλεφωνικῶς, ἂν ἔφτανε ὁ Γκοντόφσκυ πρὶν ἀπὸ τὶς 3. Ὕστερα γύρισε στὸ γραφεῖο του καὶ περίμενε.

...Στὴ 1 καὶ 10', ὁ Γκοντόφσκυ κι' ὁ Πέτερ Ριτζγουαίη κατέβηκαν τρεκλίζοντας ἀπ' τὸ ταξί τους. Ὁ θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου τοὺς βοήθησε νὰ φτάσουν ὡς τὴν κάμαρά τους. Ἐκεί, κάθησαν στὰ κρεβάτια τους, χαμογελῶντας μ' ἕνα ὕφος ἠλίθιας εὐδαιμονίας, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι.

Ὕστερα ὁ Ριτζγουαίη ἐπιχείρησε νὰ σηκωθῆ. Τὸ κατόρθωσε μὲ τὴν τρίτη προσπάθεια καὶ ρίχτηκε σὲ μιὰ ἄνιση πάλη μὲ τὰ ροῦχα του, ἐνῶ ὁ Γκοντόφσκυ τὸν κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον.

Ἔπειτα ἀπὸ 10 ἢ 12 λεπτά, ὁ Ριτζγουαίη δὲν φοροῦσε πιὰ τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ πουκάμισό του. Ἔψαξε τότε μέσ' στὴ ντουλάπα, βρῆκε μιὰ ρόμπα κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ τὴ βοῦρτσα τῶν δοντιῶν του, τὶς πετσέτες καὶ τὸ σαπούνι.

Ἡ γλῶσσα του μπερδευόταν, καθὼς εἶπε, ἀπ' τὸ κατώφλι τῆς πόρτας:

— Πάω... γιὰ ἕνα καφὲ ντούς... φίλε μου...

Κι' ἄφισε μονάχο τὸ Γκοντόφσκυ, καθισμένο στὸ κρεβάτι του.

— Μεθυσμένος εἶν' ὁ φίλος! ψιθύρισε σοβαρὰ ὁ Γκοντόφσκυ.

Ντρεπόταν ὅμως νὰ ὁμολογήση στὸν ἑαυτό του πὼς ἔβλεπε νὰ γυρίζουν οἱ τοῖχοι τῆς κάμαρας...

Σ' ἕνα - δυὸ λεπτά, εἶδε ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα.

— Γρήγορα τέλειωσες τὸ ντούς! εἶπε.

Μὰ δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῆ πὼς εἶχαν μπῆ δυὸ ἄντρες στὴν κάμαρα, καὶ πὼς κανεὶς ἀπ' τοὺς δυὸ δὲν ἦταν ὁ Πέτερ Ριτζγουαίη!

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ταξιδέψει μαζί του μὲ τ' ἀεροπλάνο ἀπ' τὸ Βερολίνο, ὡς Κὰρλ Ἄλεξις Σκάμμελ. Ὁ δεύτερος ἦταν ἕνας ἄντρας σωματώδης, γεροδεμένος, μὲ δέρμα κάτασπρο κι' ὅλα τ' ἄλλα μαῦρα, - τὰ μάτια του, τὸ μουστάκι του, τὶς τρίχες στὴ ράχη τῶν χεριῶν του.. Λεγόταν Γιότι Μπλοὺμ. Μὰ δὲν ἤξερε ποὺ εἶχε γεννηθῆ, οὔτε κι' εἶχε γνωρίσει ποτὲ τοὺς γονεῖς του.

Ὁ ψευτο - Σκάμμελ ἔδειξε τὸ Γκοντόφσκυ στὸ σύντροφό του. Ὁ Γιότι ἔβγαλε τότε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κοντόχοντρο ρόπαλο, προχώρησε δυὸ βήματα καὶ χτύπησε μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὸν Ἀμερικανὸ στὸ μελίγγι.

Ὁ Γκοντόφσκυ κλονίσθηκε καὶ κύλησε χάμω. Οἱ δυὸ ἄντρες ψάξανε γρήγορα στὴν κάμαρα καὶ βρήκαν τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ στὸ ἀπάνω μέρος τῆς ντουλάπας.

Μόλις ὁ ψευτο - Σκάμμελ εἶχε διαβάσει τ' ὄνομα «Π. Ριτζγουαίη», χαραγμένο στὸ σκέπασμα μιᾶς μικρῆς πέτσινης βαλίτσας, ἄκουσαν κάποιον νὰ ψαχουλεύη ἀπ' ἔξω τὸ πόμολο τῆς πόρτας.

— Θάναι αὐτὸς ὁ Ριτζγουαίη! ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ Γιότι ὁ σύντροφός του. Ταξιδεύαμε μαζί, στ' ἀεροπλάνο... Περιποιήσου τον κι' αὐτόν!

Ὁ Γιότι στάθηκε γρήγορα κολλητὰ στὸν τοῖχο, δίπλα ἀπ' τὴν πόρτα. Περίμενε ὑπομονετικὰ νὰ μπῆ ὁ Ριτζγουαίη καὶ νὰ ξανακλείση τὴν πόρτα ὁ ψευτο - Σκάμμελ. Ὕστερα χτύπησε τὸ λοχαγὸ στὴ βάσι τοῦ κρανίου μὲ τὸ ρόπαλο.

Ὁ δύστυχος Ριτζγουαίη σωριάσθηκε χάμω, σὰν ἄψυχος ὄγκος.

— Τώρα μπλέκεται ἡ ὑπόθεσι, γκρίνιασε ὁ Γιότι.

— Ὄχι, ἂν κανονίσουμε ὅπως πρέπει τὴ σκηνοθεσία... Φέρε τὸ Γκοντόφσκυ ἐδῶ, κοντὰ στὸ τραπέζι. Γρήγορα λοιπόν!

Ὁ Γιότι ὑπάκουσε. Ὕστερα ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι, σκόρπισε χάμω τὸ νερὸ καὶ τὰ λουλούδια ἑνὸς βάζου, ξεκρέμασε ἕνα ταμπλὼ ἀπ' τὸν τοῖχο, ἔσπασε τὸ τζάμι του καὶ πέταξε γύρω τὰ κομμάτια. Μετατόπισε τὰ δυὸ κρεβάτια, ἔσπρωξε τὸ ἕνα στρῶμα ἔξω ἀπ' τὴ θέσι του κι' ὕστερα στράφηκε στὸν ἀρχηγό του.

— Καλὰ εἶν' ἔτσι; τὸν ρώτησε.

— Ναί, μοῦ φαίνονται ἀρκετὰ φυσικά.

— Νὰ τελειώνουμε λοιπόν;

— Ναί, τελείωνε!

Ὁ Γιότι ἀνασήκωσε τὸ ἕνα σκέλος τοῦ παντελονιοῦ του καὶ τράβηξε ἕνα μαχαίρι ποὺ εἶχε δεμένο στὴ γάμπα του μ' ἕνα λουρί. Πίεσε ἕνα κουμπί, κι ἡ λεπίδα ξεπετάχτηκε ἀμέσως μέσα ἀπ' τὴ λαβή, σὰν γλῶσσα φειδιοῦ.

Ἔβγαλε ἔπειτα ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ μαντήλι του καὶ σκούπισε μ' αὐτὸ τὸ μαχαίρι μὲ προσοχή. Τὸ τύλιξε γύρω ἀπ' τὴ λαβή του καὶ γονάτισε δίπλα στὸ Γκοντόφσκυ, χαμογελῶντας σαρκαστικά.

Σήκωσε τὸ μαχαίρι καὶ τόχωσε μὲ ἀκρίβεια στὴν καρδιὰ τοῦ Γκοντόφσκυ. Ἐκείνος σάλεψε λίγο τὰ πόδια του κι' ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὁ Γιότι κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸ σύντροφό του.

— Ἔμπρος, κάνε γρήγορα! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— Καὶ τὸν ἄλλον;... ρώτησε ὁ Γιότι, μὲ μιὰ λάμψι στὰ μάτια.

— Ὄχι, ἠλίθιε. Βάλε μονάχα τὸ μαχαίρι μέσ' στὸ χέρι τοῦ Ριτζγουαίη... Ἔτσι! Καὶ τώρα πᾶμε νὰ φύγουμε, πρὶν ξυπνήση ὁ θυρωρός...

Πέρασε μιὰ ὥρα ἀκόμη, ὥσπου νὰ θυμηθῆ ὁ νυσταγμένος νεγερο - θυρωρὸς πὼς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήση τὸν Κὴν γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Γκοντόφσκυ καὶ τοῦ Ριτζγουαίη.

Σὲ λίγα λεπτά, εἶχαν φτάσει ἐκεῖ ὁ Κὴν κι' ὁ Κούτς. Ἀνέβηκαν γρήγορα στὴν κάμαρα τοῦ Γκοντόφσκυ. Ὁ Κὴν ξανάκλεισε πίσω του τὴν πόρτα κι' ἔψαξε γιὰ τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Ὅταν ἄναψε τὸ φῶς, εἶδε στὴν ἀρχὴ μονάχα τὸ Γκοντόφσκυ.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος!...

ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ὕστερα πρόσεξε τὸ ἕνα πόδι τοῦ Ριτζγουαίη, ποὺ ξεπερνοῦσε τὴν ἄκρη τοῦ δευτέρου κρεβατιοῦ.

Ὁ Ριτζγουαίη ἄφισε ἕνα βογγητό, τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Οἱ δυὸ ἄντρες τὸν κύτταζαν, καθὼς προσπαθοῦσε ν' ἀνασηκωθῆ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(ἀνώδυνος — Ἠλεκτρισμένη)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟ ΕΡΜΟΥ 51
Ἀκμή, πόροι διεσταλμένοι. Μαῦρα στίγματα
Ρυτίδες, πανάδες, κρεατοελιές, ἰσχιοπτώσεις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

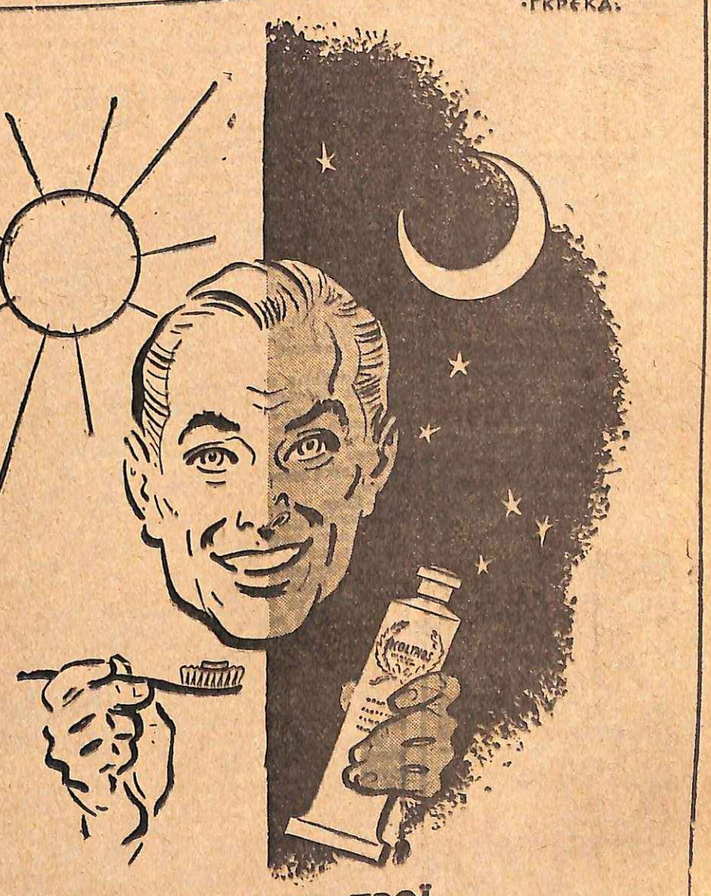
Λόγω τοῦ ὅτι τελευταίως κυκλοφοροῦν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀγορὰν ξωμοὶ διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιοτήτων, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ γνωστοποιήσωμεν εἰς τὸ σεβαστὸν καταναλωτικὸν κοινὸν ὅτι, ΜΟΝΟΝ οἱ παγκοσμίως γνωστὲς σοῦπες «ΦΕΝΤΕΛΕ» περιέχουν τὸ «ΓΚΛΟΥΤΑΜΑΤΟ» τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ προϊὸν ποὺ ἔφερε ἐπανάσταση στὴν μαντέρνα διαιτητικὴ καὶ τὸ ὁποῖον ἀναγεννᾶ τὸν ὀργανισμὸν καὶ δίδει εὐρωστίαν.

Γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν σας καὶ τῆς οἰκογενείας σας ζητᾶτε ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν ἐφοδιοπώλη σας «ΦΕΝΤΕΛΕ». Εἰς τὰ κυτία τῆς κοττόσουπας «Φεντέλε» εἰκονίζεται ἐμφανέστατα τὸ σῆμα «Κότα». Εἰς δὲ τὰ κυτία τῆς κρεατόσουπας «Φεντέλε» εἰκονίζεται τὸ «Μοσχάρι».

Γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ἀγοράζετε τὰ ἀγνὰ προϊόντα «Φεντέλε» πρέπει νὰ βρῆτε σὲ κάθε κουτάκι ὁδηγίαν χρήσεως ἑλληνιστί.

Γεν. Ἀντιπροσωπεία Κτενᾶ 10, Τηλ. 22—707

ΓΚΡΕΚΑ.

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Μέσ' την Απόκοσμα την τρελλή!

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΚΙ' Ο ΧΟΡΟΣ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΧΑΡΑ

Για καλοκαιρινά ΝΕΛΣΟΝ

ΧΑΡΙΖΟΥΝ & ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ

★

Το ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ είναι το καλλίτερο καὶ ἡγγυημένον ὅτι μισὴ ὥρα μετὰ τὴν τοποθέτησίν του δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη.

★

Η ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΝΕΛΣΟΝ εἶναι ἰδεώδες παρασκεύασμα καλλυντικόν. Προλαμβάνει καὶ ἐξαλείφει ρυτίδες, πανάδες, μπιμπίκια κλπ.

ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΓΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Ὁδὸς Κρήτης 6
(Παροδος Λισσίων, πλατ. Βαθης). Δέχεται καθ' ἑκάστην. Τηλέφωνον 813-591.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ

ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΥΘΥΝΗ - ΑΜΩΔΥΝΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100%

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ESTHETIQUE MODERNE

Mlle KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 5 ΚΟΛΩΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ

ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην καὶ ὥραν 8 μ.μ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Κων/νου 5. — Τηλ. 56-713.

Ξαναπέφτε στὸ κρεβάτι.

Κρατοῦσε ἀκόμα στὸ χέρι του τὸ μαχαίρι.

Ὁ Κοὺτς ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὴ βαλίτσα μὲ τ' ὄνομα τοῦ Ριτζγουαίη. Ὁ Κὴν κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Πῆγε ὕστερα κοντὰ στὸ Ριτζγουαίη κι' ἐξέτασε τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. Ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ ἀναποδογυρισμένο τραπέζι. Ὁ Κοὺτς ἔπιασε ἀπ' τὴ μύτη τὸ μαχαῖρι καὶ τόβαλε πάνω στὸ κομοδίνο.

— Γύριζα ἀπ' τὸ μπάνιο... τρούλισε ὁ Ριτζγουαίη μὲ τὴ μύτη του χωμένη στὰ σκεπάσματα. Δὲν ξέρω. τί ἔγινε...

Ξανακατάφερε νὰ σηκωθῆ, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κατάφερε νὰ βρεθῆ καθιστός. Τὰ θολωμένα μάτια του κύτταζαν, πότε τὴ μιὰ πότε τὴν ἄλλη, τὶς δυὸ ἐκεῖνες ἀκαθόριστες σιλουέτες ποὺ κουνιόνταν μπροστά του.

Ὁ Κὴν τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν πῆγε ὣς τὸ νιπτῆρα. Ἐκεῖνος ἄνοιξε τελείως τὴ βρύση τοῦ κρύου νεροῦ καὶ τ' ἄφισε νὰ τρέξη ἄφθονο πάνω στὸ κεφάλι του καὶ στοὺς ὤμους του. Ὁ Κὴν τοὺδωσε μιὰ πετσέτα γιὰ νὰ σκουπιστῆ.

— Μὰ τί συνέβη, διάβολε; ρώτησε ὕστερα ὁ Ριτζγουαίη.

— Θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσετε σεῖς, ὅταν συνέλθετε.

Ὁ Κοὺτς ἐξέταζε στὸ μεταξὺ τὸ μαχαίρι

— Εἶχα ἕξη χρόνια νὰ ἰδῶ τέτοιο ὅπλο, εἶπε. Εἶναι μαχαίρι Γερμανοῦ ἀλεξιπτωτιστοῦ

— Κατεβῆτε καὶ τηλεφωνῆστε στὴ Σκοτλανδ Γυάρδ, τοῦ σύστησε ὁ Κήν. Ζητῆστε τὸν ἐπιθεωρητὴ Φρεῦν καὶ παρακαλέστε τον νὰ στείλη ἀμέσως κάποιον ἐδῶ.

Ὁ Κοὺτς κοντοστάθηκε στὴν πόρτα.

— Εἶναι σωστὸ νὰ σᾶς ἀφίσω μονάχο;... εἶπε.

— Κάνετε γρήγορα! Θὰ τὸν προσέχω, αὐτὸν ἐδῶ.

Ὁ Ριτζγουαίη ἔκαμε ἕνα διστακτικὸ βῆμα γιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸ νιπτῆρα. Τότε μόνο εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Γκοντόφσκυ, ξαπλωμένο στὸ πάτωμα. Γονάτισε κοντά του, γιὰ νὰ τὸν κυττάξη καλλίτερα. Ὕστερα σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τρούλισε:

— Ὦ, Θεέ μου!... Ὁ Γκοντόφσκυ!...

Ἀνασήκωσε τὸ ἕνα χέρι τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ τὸ εἶδε νὰ ξαναπέφτη, ἄψυχο. Κύτταξε ὕστερα τὸν Κήν, μὴ μπορώντας ἀκόμα νὰ πιστέψη στὰ μάτια του.

Τὰ χέρια του τρέμανε, καθὼς σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ καθήση στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ.

— Πῶς αἰσθάνεστε; τὸν ρώτησε ὁ Κήν.

— Πολὺ ἄσχημα... Ποιὸς εἴσαστε σεῖς; Τί συνέβη;

— Λέγομαι Κήν. Βέβαιο, δὲν εἴσαστε ὑποχρεωμένος νὰ μιλήσετε. Ὡστόσο, θἄθελα πολὺ νὰ μοῦ διηγηθῆτε πῶς ἔγινε νὰ βρεθῆτε κοντὰ στὸ μαχαιρωμένο Γκοντόφσκυ, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναστατωμένη κάμαρα, μ' ἕνα μαχαῖρι ἀλεξιπτωτιστοῦ στὸ χέρι σας!

— Ἐγὼ δὲν ἔχω.. μαχαῖρι!...

— Εἴχατε. Νά το! εἶπε ὁ Κήν, κι' ἔδειξε πρὸς τὸ κομμό.

Ὁ Ριτζγουαίη ἔπιασε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια.

— Ἀφῆστε με μιὰ στιγμὴ νὰ συνέλθω! παρακάλεσε.

Ὁ Κὴν τοὺδωσε ἕνα πακέτο τσιγάρα.

— Καπνίστε καὶ μιλῆστε μου, τοὺ εἶπε. Ἀρχίστε ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μπήκατε στὸ ἀεροπλάνο, στὸ Τέμπελχοφ..

★

Ὁ Ριτζγουαίη τελείωσε τὴν ἀφήγησί του στὶς 2 παρὰ τέταρτο.

— Ἐλᾶτε δά! διαμαρτυρήθηκε μὲ δυσπιστία ὁ ταγματάρχης Κήν. Μᾶς θεωρεῖτε τοσο αφελεῖς, ὥστε νὰ καταπιοῦμε αὐτὸ το χάπι;... Θελετε νὰ μᾶς κανετε να πιστέψουμε πὼς σᾶς χτύπησε στὸ κεφάλι κάποιος ἀγνωστος, ὅταν γυρίσατε ἀπ' το λουτρό;

— Μήπως φαντάζεσθε πὼς ἔκανα μονάχος μου αὐτὸ τὸ καρούμπαλο στὸ κεφάλι μου; φώναξε γευρικα ὁ Ριτζγουαίη.

—"Ισως νὰ χτυπήσατε στὴ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ. Γυρίσατε μεθυσμένοι κι' οἱ δυὸ καὶ μαλώσατε

— Μὰ ὄχι, ὄχι, σᾶς λέω!

— Κυτταχτῆτε στὸν καθρέφτη... καὶ κυττάχτε ὕστερα τὴν κατάστασι τῆς κάμαρας!

Ὁ Κοὺτς μπῆκε, δίχως νὰ χτυπήση τὴν πόρτα.

— Κατάφερα νὰ βρῶ τὸ Φρεῦν, ἀνάγγειλε. Θὰ βρίσκεται ἐδῶ ὁ ἴδιος, σὲ καμμιὰ δεκαριὰ λεπτά.

— Πολὺ καλά. Σταθῆτε στὴν πόρτα, Κούτς, εἶπε ὁ Κήν.

Καὶ ρώτησε τὸ Ριτζγουαίη:

— Νοιώθετε καλλίτερα τώρα;

— Ναί.

— Σᾶς συμβουλεύω νὰ καθῆστε φρόνιμα. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε μὲ τὸν Κούτς... ἔστω κι' ἂν δὲν φοράη πιὰ τὸ πράσινο μπερέ του!

—"Α, ἤσαστε κομμάντος; εἶπε ὁ Ριτζγουαίη στὸν Κούτς. Θἄθελα νὰ δοκιμάσω κομμιὰ μέρα τὴν ἀξία σας.

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι...

— Φτάνουν τ' ἀστεῖα! διέκοψε ξερὰ ὁ Κήν. Τί ξέρετε, Ριτζγουαίη, γιὰ τὸν Κὰρλ "Αλεξις Σκάμμελ;

—"Αν ἐννοῆτε τὸ Σκάμμελ τοῦ ἀεροπλάνου, δὲν ξέρω ἀπολύτως τίποτα..

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ Σκάμμελ τοῦ ἀεροπλάνου... κι' ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς μᾶς ἀραδιάζετε παραμύθια!

— Μιὰ στιγμή! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ριτζγουαίη. Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς μὲ βρῆκατε μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι. Μὰ τί γυρεύετε σεῖς ἐδῶ;

— Θέλαμε νὰ μιλήσουμε στο Γκοντόφσκυ, κι' ὕστερα σὲ σᾶς, μὲ τὴ σειρά σας.

Ὁ Ριτζγουαίη ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ παράθυρο.

— Πρόκειται νὰ μὲ συλλάβετε τώρα; ρώτησε.

— Μὰ φυσικά! "Η μαλώσατε μὲ τὸ Γκοντόφσκυ πάνω στὸ μεθύσι σας καὶ τὸν σκοτώσατε, ἢ εἴσαστε συνεννοημένος μ' ἐκεῖνο τὸν τύπο ποὺ παρίστανε τὸ Σκάμμελ στὸ ἀεροπλάνο. Διαλέχτε ἕνα ἀπὸ τα δυό!

— Εἴπατε «ἐκεῖνον ποὺ παρίστανε τὸ Σκάμμελ»;

—'Ακριβῶς. Κι' ἂν σκοπεύετε νὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω πὼς ἤρθε αὐτὸς ἐδῶ καὶ μαχαίρωσε τὸ Γκοντόφσκυ γιὰ νὰ μὴ μᾶς περιγράψη τὰ χαρακτηριστικά του, ἐξηγῆστε μου τότε γιατί δὲν σᾶς ξέκανε καὶ σᾶς!

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ντυθῶ πρῶτα; εἶπε ὁ Ριτζγουαίη.

Ὁ Κὴν διάταξε τὸν Κοὺτς νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν εἶχε κανένα ὅπλο στὰ ροῦχα του. Ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Ἐμπρός, ντυθῆτε.

Καθὼς ἔσφιγγε τὴ ζώνη του, ὁ Ριτζγουαίη ξαναρώτησε:

— Ἀπὸ ποῦ ξεφυτρώσατε σεῖς καὶ τί δουλειὰ κάνετε;

— Εἴμαστε ὁ ταγματάρχης Κὴν κι' ὁ λοχίας Κούτς, τῶν «εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν» τῆς Ἐσωτερικῆς Ἀσφαλείας.

—"Α, κατάλαβα... Μοῦ δίνετε, παρακαλῶ, κι' ἐκεῖνο τὸ τρεντσκότ;

Ὁ Κοὺτς πῆρε τὸ ἀδιάβροχο ἀπ' τὴν κρεμάστρα καὶ τοῦ τὸ πέταξε ἀπὸ μακρυά. Ὁ Ριτζγουαίη τὸ φόρεσε, ἔσφιξε τὴ ζώνη του, ἔκαμε μιὰ στροφὴ καὶ πλησίασε περισσότερο στὸ παράθυρο.

—"Ε! Μακρυὰ ἀπὸ κεῖ! τοῦ φώναξε ὁ Κήν.

— Γιατί; "Θελα ἁπλῶς νὰ τ' ἀνοίξω γιὰ νὰ πάρω λίγο ἀέρα.

— Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ τ' ἀγγίξετε!

— Πολὺ καλά! Τότε λοιπὸν θὰ πληρώσετε σεῖς τὰ σπασμένα τζάμια!

Κι' ὁ Ριτζγουαίη ἔπεσε μὲ τὸν ὦμο πάνω στὸ παράθυρο, θρυμμάτισε τὰ τζάμια καὶ πήδησε ἔξω, στὸ δρόμο.

Ὁ Κὴν ὥρμησε συγχρόνως γιὰ νὰ τὸν ἁρπάξη ἀπ' τὸν ἀστράγαλο, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. "Εσκυψε ἔξω, ἀπ' τὸ παράθυρο, καὶ τὸν εἶδε νὰ κυλιέται χάμω κι' ὕστερα νὰ σηκώνεται καὶ νὰ χάνεται στὸ σκοτάδι, κουτσαίνοντας λίγο.

Εὐκίνητοι σὰν γάτες, οἱ δυὸ ἄντρες κατέβηκαν τρέχοντας τὴ σκάλα, διέρχισαν τὸ χῶλλ καὶ χώθηκαν στ' αὐτοκίνητό τους. Ὁ Κοὺτς ἔκαμε στροφὴ ἐπὶ τόπου, ξεκίνησε ἀμέσως καὶ φρενάρισε ἀπότομα στὴ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Κρόμβελ.

— Στραμπούληξε τὸν ἀστράγαλό του πέφτοντας! τοῦ φώναξε ὁ ταγματάρχης, μ' ὅλη του τὴ δύναμι, γιὰ ν' ἀκουστῆ ἡ φωνή του μέσ' στὸ στρίγγλισμα τῶν τροχῶν.

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς διέσχισε τὸ δρόμο;

— Ναί! Κι' ὕστερα τράβηξε δεξιά! Θὰ τὸν πετύχουμε, σίγουρα. Δὲν μπορεῖ νὰ πῆγε μακρυά...

Προχώρησαν πάλι μὲ τ' αὐτοκίνητο, σιγὰ - σιγά. Προσπέρασαν μιὰ φορὰ τὸ δραπέτη, ποὺ ἤταν ξαπλωμένος στὸ ρειθρο τοῦ πεζοδρομίου, στὴν ἀρχὴ ἑνὸς στενοῦ κι' ἀδιεξόδου δρομίσκου. Στὸ πρῶτο σταυροδρόμι, ἔκαναν στροφὴ καὶ ξαναγύρισαν πίσω, ἀκόμα πιὸ ἀργά.

Ὁ Κὴν ἔψαχνε κάθε σκοτεινὴ γωνιά, μὲ τὸ δυνατὸ φῶς τοῦ προβολέως τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ Ριτζγουαίη τοὺς εἶδε νὰ ξαναγυρίζουν. Καί, τραβῶντας πίσω του τὸ ἄχρηστο πιὰ πόδι του σύρθηκε ὡς τὸ ἀντικρυνὸ ρεῖθρο, γιὰ νὰ βρεθῆ καὶ πάλι στὴ σκιά, ἔξω ἀπ' τὶς φωτεινὲς δέσμες τῶν φάρων τοῦ αὐτοκινήτου.

Δέκα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο, τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικά, ἐνῶ ὁ ταγματάρχης φώναξε:

— Νά τος, ἐκεῖ!

Ὁ Ριτζγουαίη περίμενε καρτερικὰ τὸ τέλος...

Ὁ Κὴν ἔμεινε μέσα στ' αὐτοκίνητο. Ὁ Κοὺτς κατέβηκε καὶ φώναξε:

— Βγῆτε ἀπὸ κεῖ; Ριτζγουαίη! Σᾶς εἴδαμε.

Ἀποτεινόταν ὅμως σὲ μιὰ σιλουέτα, ποὺ εἶχε ζαρώσει μέσ' στὸ κούφωμα μιᾶς πόρτας.

— Θέλετε λοιπὸν ναρθοῦμε νὰ σᾶς πάρουμε; πρόσθεσε ὁ Κούτς.

— Δεν μὲ ξεφορτώνεστε; ἀπάντησε μιὰ λεπτὴ καὶ ἠχηρὴ φωνή, ἀπ' τὴν πόρτα.

Ὁ Κοὺτς πῆγε πιὸ κοντά, γιὰ νὰ δῆ καλλίτερα.

— Διάβολε! Μιὰ γυναῖκα!.. εἶπε.

Εἶχε πάει τώρα κοντὰ κι' ὁ Κήν.

— Τί γυρεύετε ἐδῶ, δεσποινίς; εἶπε στὴν ἄγνωστη. Πῶς λέγεσθε;

—"Σάλλυ Γιέννινγκς. Μὰ δὲν βλέπω τί σᾶς ἐνδιαφέρει τ' ὄνομά μου.

Κι' ἡ ἄγνωστη προχώρησε ἕνα βῆμα. "Ηταν μιὰ ὡραία κοπέλλα, μ' ἀνοιχτόξανθα μαλλιὰ καὶ μὲ μάτια γαλανά, ποὺ εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφρασι τρομαγμένη καὶ προκλητική μαζί.

Ὁ Κὴν ἔκρινε πὼς θἄταν ὡς 22 χρονῶν καὶ πὼς κέρδιζε τὸ ψωμί της μ' ἕνα ὄχι πολὺ ἔντιμο τρόπο, ἐφόσον γύριζε ἀκόμα στοὺς δρόμους τέτοια ὥρα..

Φοροῦσε ἕνα σκωτσέζικο παλτό, παπούτσια μὲ πολὺ ψηλὰ τακούνια κι' ἕνα ἅρωμα χτυπητό.

— Μὴ φοβόσαστε, τῆς εἶπε ὁ Κήν. Ψάχνομε γιὰ κάποιο φονιὰ ποὺ τόσκασε...

— Λυπᾶμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω.

—'Εδῶ εἶναι τὸ συνηθισμένο πόστο σας;

— Ποιό;

— Τὸ πόστο σας, ἡ περιφέρεια ὅπου ψαρεύετε τοὺς πελάτες σας...

— Γιὰ κάντε μου τὴ χάρι! φώναξε ἡ νέα γυναῖκα, ἔξω φρενῶν. Γιὰ ποιὰ μὲ περάσατε;.. Δουλεύω σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Σόχο καὶ γυρίζω πάντα στὸ σπίτι μου τέτοια ὥρα.

— Γιατί κρυφτήκατε σ' αὐτὴ τὴν εἴσοδο;

— Γιατί μοῦ φάνηκε πὼς εἴχατε κακοὺς σκοποὺς τοῦ λόγου σας!

—"Α, τότε νὰ μᾶς συγχωρῆτε, εἶπε ὁ Κήν. Μήπως εἴδατε κανένα σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, στὰ πέντε τελευταῖα λεπτά;

—"Οχι, κανένα.

— Ποὺ μένετε, μὶς Γιέννινγκς;

— Λάρκσπουρ Στρήτ, ἀριθμὸς 24.

— Εὐχαριστῶ. Μπορεῖτε νὰ γυρίσετε σπίτι σας. Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ σᾶς ἔκαμα νὰ τρομάξετε... 'Ελᾶτε, πᾶμε, Κούτς.

Ὁ Κὴν ξαναγύρισε στ' αὐτοκίνητο, ποὺ ἡ μηχανή του εἶχε μείνει ἀναμένη.

—"Εχω τὴν ἐντύπωσι πὼς τὰ κάναμε θάλασσα, εἶπε στὸ λοχία.

— Ποῦ θὰ πᾶμε τώρα;

—"Ας ἀναλάβη νὰ τὸν βρῆ ἡ Σκότλανδ Γυάρδ. "Αν ὀργανώσουνε συστηματικὰ τὸ κυνήγι τους, δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ξεφύγη. Ἔτσι ποὺ ἔχει χτυπήσει... Τὸ πιὸ ἐπεῖγον τώρα εἶναι νὰ γυρίσουμε στὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ δοῦμε τὸ Φρεῦν.

Ἡ Σάλλυ Γιέννινγκς ἀκολούθησε μὲ τὰ μάτια της τ' αὐτοκίνητό τους, ὥσπου χάθηκε στὴν ἑπομένη στροφή. Ὕστερα τράβηξε πρὸς τὴ Λάρκσπουρ Στρήτ.

Ξαφνικὰ ξεπετάχτηκε μπροστά της ὁ Πέτερ Ριτζγουαίη! "Ολα ξετυλίχτηκαν τότε τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν πρόλαβε κἂν νὰ φωνάξη ἡ Σάλλυ. Ὁ Ριτζγουαίη κόλλησε τὸ ἕνα του χέρι στὸ στόμα της, ψιθυρίζοντάς της συγχρόνως:

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κάνω κακό!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

Μεχάλη διάρκεια
Δυνατό φῶς

BEREC

ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ - ΦΑΝΟΙ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙΑ ΦΑΝΟΥΣ ΤΣΕΠΗΣ - ΣΤΗΛΕΣ ΔΙ' ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ - ΦΑΝΟΙ & ΣΤΗΛΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΕ ΔΕΞΙΩΣΙ

Εἰκὼν 18η τῆς σειρᾶς ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ὅλα ὡραῖα σαν ὄνειρο μὲ ΦΙΞ

...τὸ ποτὸ τοῦ μέτρου καὶ τῆς ὑγείας, ποὺ τόσο ταιριάζει στὸ εὐτυχισμένο Ἑλληνικὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον.

Ἡ "ΦΙΞ" παρασκευάζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἐκλεκτὸ ἑλληνικὸ κριθάρι.

ΑΠΟ τὴν ἐποχὴ τῆς σάμπας, κανένας ἄλλος καινούργιος χορὸς δὲν κατέκτησε τόσο γρήγορα τὸν κόσμο, ὅσο τὸ «τσα-τσα-τσά». Γεννήθηκε στὴν Κούβα, ἁπλώθηκε... σὰν πυρκαγιὰ σ' ὁλόκληρη τὴν Κεντρικὴ καὶ τὴ Νότιο Ἀμερική, ἔφτασε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, κι' ἔπειτα, μ' ἕνα πήδημα πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό, ἔπεσε σὰν βόμβα στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ξετρελλάνη, σὲ χρονικὸ διάστημα, ρεκόρ, ὅλη τὴν παρισινὴ νεολαία.

Μολονότι δὲν εἶναι οὔτε δυὸ μῆνες καλὰ - καλά, ποὺ τὸ πρῶτο ζευγάρι ἐμφανίστηκε σὲ παριζιάνικη πίστα, γιὰ νὰ χορέψη —ἢ μᾶλλον... γιὰ νὰ ἐπιχειρήση νὰ χορέψη «τσα - τσα - τσὰ»— ὁ καινούργιος χορὸς διαδόθηκε τόσο γρήγορα, ὥστε οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες μιλοῦν σήμερα γιὰ «πυρετὸ τοῦ τσα - τσα - τσὰ» καὶ γιὰ «ἐπιδημία τοῦ τσα - τσα - τσά»!

Ὁ χορὸς αὐτός, συγγενικὸς μὲ τὴ ρούμπα, τὴ σάμπα, τὸ μάμπο, παρακλάδι τῆς ἴδιας λατινοαμερικανικῆς οἰκογένειας, ποὺ πλούτισε τὴν ἐλαφρὰ μουσικὴ μὲ τόσο χαρωποὺς κι' ἁρμονικοὺς ρυθμούς, εἶναι, ὅπως βεβαιώνουν ὅσοι τὸν εἶδαν νὰ χορεύεται, ἀπόλυτα ἀντάξιος μὲ τοὺς προκατόχους του στὸ στέμμα τοῦ «βασιλιᾶ τῶν χορῶν». Ἀπὸ τὴ Γαλλία, προχώρησε σὰν σίφουνας, ἐνθουσιάζοντας, ὄχι μόνο τὴ νεολαία, ἀλλὰ καὶ τοὺς... νεάζοντες ἐκπροσώπους τῆς μέσης ἡλικίας, στὴν Ἀγγλία, στὴν Γερμανία, στὴν Αὐστρία, στὴν Ἑλβετία, στὴν Ἰταλία.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς γρήγορα θὰ δοῦμε τοὺς πρωτοπόρους του νὰ τὸν χορεύουν καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὅπου, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ ἀποτελέση τὸ κλοὺ τῆς ἐφετεινῆς Ἀποκρηᾶς.

Ἐν ὄψει, λοιπὸν τῆς ἀφίξεώς του καὶ γιὰ νὰ εἶσαστε ἕτοιμοι νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε κατάλληλα, σᾶς παρουσιάζομε τὰ βασικὰ βήματα καὶ τὶς φιγοῦρες του, ὅπως σᾶς τὰ δείχνει ἕνα ζευγάρι Ἑλβετῶν χορευτῶν μὲ διεθνῆ φήμη, ἡ Σύλβια Λύντα καὶ ὁ Λούκας Ἀμμάν, καὶ ὅπως τὰ ἀναλύει ὁ χοροδιδάσκαλος Πὼλ Ντυμπουά.

Τὰ βήματα καὶ οἱ φιγοῦρες τοῦ νέου χοροῦ, ποὺ κατέκτησε τὸν κόσμο

ΒΑΣΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ

	ΧΡΟΝΟΙ
1. Καβαλλιέρος: δεξιὰ μπροστά. Ντάμα: ἀριστερὰ πίσω	1
2. Καβαλλιέρος: πίσω μπαλανσὲ μὲ τοποθέτησι τοῦ βάρους τοῦ σώματος στὸ ἀριστερὸ πόδι. Ντάμα: μπροστὰ μπαλανσὲ μὲ τοποθέτησι τοῦ βάρους τοῦ σώματος στὸ δεξιὸ πόδι	
3. Καβαλλιέρος: ξαναρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ δεξιὸ πόδι. Ντάμα: ξαναρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ ἀριστερὸ πόδι	
4. Καβαλλιέρος: κάνει μικρὸ βῆμα μπροστὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι, 10 πόντους ἀπὸ τὸ δεξιό. Ντάμα: κάνει μικρὸ βῆμα πίσω μὲ τὸ δεξιὸ πόδι, 10 πόντους ἀπὸ τὸ ἀριστερό	2
5. Καβαλλιέρος: κάνει μικρὸ βῆμα μπροστὰ μὲ τὸ δεξιὸ πόδι, ὅπως στὸν χρόνο 3. Ντάμα: κάνει μικρὸ βῆμα πίσω μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι, ὅπως στὸν χρόνο 3	3

Ὁ καβαλλιέρος — πρέπει νὰ προσθέσωμε — κρατάει τὴ ντάμα του κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως καὶ στοὺς ἄλλους νοτιοαμερικανικοὺς χορούς, ὄχι, δηλαδή, κολλημένη στὸ σῶμα του.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὶς φιγοῦρες τοῦ «τσα-τσα-τσά».

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ

	ΧΡΟΝΟΙ
1. Καβαλλιέρος: μικρὸ βῆμα δεξιὰ πίσω. Ντάμα: μικρὸ βῆμα ἀριστερὰ πίσω, ὥστε νὰ σταθῆ βιζ-α-βὶ στὸν καβαλλιέρο	1
2. Καβαλλιέρος, ξαναφέρνει τὸ ἀριστερὸ πόδι στὸ ὕψος τοῦ δεξιοῦ. Ντάμα: ξαναφέρνει τὸ δεξιὸ πόδι στὸ ὕψος τοῦ ἀριστεροῦ.	2
3. Συνηθισμένο βασικὸ βῆμα.	

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ

	ΧΡΟΝΟΙ
1. Καβαλλιέρος: δεξιὰ μπροστά. Ντάμα: ἀριστερὰ πίσω	1
2. Καβαλλιέρος: ἀριστερὰ πλάϊ. Ντάμα δεξιὰ πλάϊ.	2
3. Καβαλλιέρος: ρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ δεξιὸ πόδι (βλ. εἰκόνα 2). Ντάμα: ρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ ἀριστερὸ πόδι (βλ. εἰκόνα 2).	2
4. Καβαλλιέρος: ξαναφέρνει τὸ ἀριστερὸ πόδι πλάϊ στὸ δεξιό. Ντάμα: ξαναφέρνει τὸ δεξιὸ πόδι πλάϊ στὸ ἀριστερό.	3
5. Καβαλλιέρος: σηκώνει ἐλαφρὰ τὸ δεξιὸ πόδι καὶ τὸ ἀπομακρύνει. Ντάμα: σηκώνει ἐλαφρὰ τὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ τὸ ἀπομακρύνει.	4

ΤΡΙΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ (βλ. εἰκόνα 3).

Διπλὸ σταυρωτὸ βῆμα (ντεμπουατέ). Βασικὸ βῆμα μὲ σταυρωτὸ βῆμα, μὲ ἀλλαγὴ μιὰ φορὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ μιὰ φορὰ πρὸς τὴν δεξιὰ πλευρά.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ

	ΧΡΟΝΟΙ
1. Καβαλλιέρος: μικρὸ πήδημα πλάϊ πάνω στὸ ἀριστερὸ πόδι. Ντάμα: μικρὸ πήδημα πλάϊ πάνω στὸ δεξὶ πόδι.	1
2. Καβαλλιέρος: σηκώνει τὸ δεξιὸ πόδι (βλ. εἰκόνα 4). Ντάμα: σηκώνει τὸ ἀριστερὸ πόδι (βλ. εἰκόνα 4).	
3. Καβαλλιέρος: ξαναγυρίζει μὲ τὸ δεξιὸ πόδι στὴν κανονικὴ στάσι. Ντάμα: ξαναγυρίζει μὲ τὰ ἀριστερὸ πόδι στὴν κανονικὴ στάσι.	2

4. Καβαλλιέρος: τοποθετεῖ τὸ ἀριστερὸ πόδι πλάϊ στὸ δεξιό. Ντάμα: τοποθετεῖ τὸ δεξιὸ πόδι πλάϊ στὸ ἀριστερό. 3
5. Καβαλλιέρος: σηκώνει ἐλαφρὰ τὸ δεξιὸ πόδι καὶ τὸ ἀπομακρύνει. Ντάμα: σηκώνει ἐλαφρὰ τὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ τὸ ἀπομακρύνει.

ΠΕΜΠΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ

	ΧΡΟΝΟΙ
Κλειστὸ βασικὸ βῆμα, ποὺ ἀρχίζει μπροστὰ δεξιά.	1
1. Καβαλλιέρος, γοργὴ ἀνοιχτὴ στροφὴ ἀριστερὰ ὥστε νὰ βρεθῆ στὸν χρόνο 4 στηριγμένος στὸ δεξιὸ πόδι. Ντάμα: γοργὴ ἀνοιχτὴ στροφὴ δεξιὰ ὥστε νὰ βρεθῆ στὸν χρόνο 4 στηριγμένη στὸ ἀριστερὸ πόδι.	2 3 4
2. Καβαλλιέρος: βῆμα δεξιὰ πλάϊ ὥστε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ ντάμα του. Ντάμα: βῆμα ἀριστερὰ πλάϊ ὥστε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν καβαλλιέρο.	1
3. Καβαλλιέρος: ρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματός του στὸ δεξιὸ πόδι. Ντάμα: ρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματός της στὸ ἀριστερὸ πόδι.	2
4. Καβαλλιέρος: μικρὸ ἐπὶ τόπου βῆμα μὲ τὸ δεξί, ἐνῶ σηκώνει τὸ ἀριστερὸ πόδι (βλ. εἰκόνα 5). Ντάμα: μικρὸ βῆμα ἐπὶ τόπου μὲ τὸ ἀριστερό, ἐνῶ σηκώνει τὸ δεξιὸ πόδι (βλ. εἰκόνα 5).	3
5. Καβαλλιέρος: τοποθετεῖ τὸ ἀριστερὸ πόδι πλάϊ στὸ δεξιὸ καὶ ἐπιστρέφει βιζ-α-βὶ στὴ ντάμα του. Ντάμα: τοποθετεῖ τὸ δεξιὸ πόδι πλάϊ στὸ ἀριστερὸ καὶ ἐπιστρέφει βιζ-α-βὶ στὸν καβαλλιέρο της	4

ΕΚΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ

1. Καβαλλιέρος: βασικὸ βῆμα μπροστὰ δεξιά. Στὸν χρόνο 4 ρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ δεξιὸ πόδι καὶ σηκώνει τὸ ἀριστερὸ (βλ. εἰκόνα 6). Ντάμα: τοποθετεῖται μὲ γοργὴ δεξιὰ στροφὴ στὸ δεξιὸ πλευρὸ τοῦ καβαλλιέρου καὶ ὑψώνει στὸν χρόνο 4 τὸ ἀριστερὸ πόδι (βλ. εἰκόνα 6).

2. Καβαλλιέρος: ρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ ἀριστερὸ πόδι, ἐκτελεῖ δύο χρόνους ἐπὶ τόπου καὶ κάνει ἔπειτα πάλι τὸ βασικὸ βῆμα δεξιὰ μπροστά. Ντάμα: ρίχνει τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ ἀριστερὸ πόδι, κάνει μισὴ στροφὴ καὶ ξαναβρίσκεται ἔτσι στὴ συνήθη στάσι βιζ-α-βὶ στὸν παρτεναίρ της. Δυὸ χρόνοι ἐπὶ τόπου καὶ ἔπειτα πάλι τὸ βασικὸ βῆμα ἀριστερὰ πίσω.

✪ ✪

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Μιὰ καὶ περιγράφουμε πάρα πάνω τὸ χορὸ τῆς μόδας «τσα - τσα - τσά», πρέπει νὰ προσθέσουμε ἀκόμη ὅτι ὅλοι οἱ μοντέρνοι χοροὶ ἔχουν τὸ θελκτικὸ προσὸν νὰ δείχνουν ἀπροκάλυπτα τὴν ὁμορφιὰ τῶν γυναικείων ποδιῶν. Κι' ὅπως εἶναι γνωστὸν ἡ ἐποχή μας ἔχει κάνει τὸ γυναικεῖο πόδι ἀντικείμενο μιᾶς ἀληθινῆς λατρείας. Ὡρισμένοι σεβαστικοὶ ὑποστηρίζουν, μάλιστα ὅτι ἕνα ὡραῖο πόδι μπορεῖ νὰ κρύψη ἢ νὰ μετριάση τὴν ἀσχήμια τοῦ προσώπου, ἐνῶ τὸ ἀντίθετο δὲν συμβαίνει.

Ἀλλὰ τὸ πόδι γενικώτερα εἶχε στὴν ἀρχαιότητα τελείως διαφορετικὴ σημασία ἀπὸ τὴ σημερινή. Κατὰ τὸν Μεσαίωνα π.χ. ἐπίστευαν ὅτι ἦταν ἡ ἕδρα τοῦ μυαλοῦ κι' ὅτι ἡ θεία ἐπιφοίτησι εἰσχωροῦσε ἀπὸ ἐκεῖ στὸ ὑπόλοιπο σῶμα.

Κατὰ τοὺς Καββαλιστάς, τὸ πόδι παριστᾶ τὴν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ προσεγγίση τὸ θεῖον. Ὁ ἄνθρωπος, παρατηροῦν, ἀνασηκώνοντας τὸ πέλμα τῶν ποδιῶν του, ἀγωνίζεται διαρκῶς γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ βασίλειο τῆς ὕλης καὶ ν' ἀνέλθη στὶς οὐράνιες σφαῖρες. Προσθέτουν ἀκόμη ὅτι τὸ πόδι εἶναι τὸ μέλος τοῦ σώματός μας, μὲ τὸ ὁποῖον χαράζομε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας.

Στὸ Σολομῶντα, ἡ μαγικὴ σημασία τοῦ ποδιοῦ ὑποχώρησε μπροστὰ στὴν ἐρωτικὴ σημασία του. Ὁ θρυλικὸς μονάρχης τῆς Ἰουδαίας φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ δῆ τὸ πόδι τῆς πεντάμορφης βασίλισσας τοῦ Σαββᾶ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερνε, γιατὶ τὰ φορέματά της ἦταν πολὺ μακρειά. Μιὰ μέρα, λοιπόν, κατέφυγε στὸ ἀκόλουθο τέχνασμα: Ὡδήγησε τὴ βασίλισσα σὲ μιὰ αἴθουσα, ποὺ τὸ πάτωμά της σκεπαζόταν ἀπὸ ἕναν ἀστραφτερὸ καθρέφτη. Ἡ βασίλισσα, νομίζοντας ὅτι ἦταν νερό, ἀνασήκωσε μὲ μιὰ γρηγόρη κίνησι τὸ φόρεμά της γιὰ νὰ μὴν βραχῆ... Ἔτσι, ὁ Σολομὼν μπόρεσε νὰ δῆ καὶ νὰ θαυμάση τὰ πόδια της, ποὺ ἡ φήμη ἔλεγε πὼς ἦταν τὰ ὡραιότερα τοῦ κόσμου.

Οἱ σύγχρονοι ψυχαναλυτὰ ἀποδίδουν μεγάλη σημασία στὸ πόδι, ἀλλὰ καὶ στὸ ὑπόδημα ἐπίσης. Τὸ νὰ ὀνειρεύεται κανεὶς κάπως συχνὰ εἴτε τὸ ἕνα εἴτε τὸ ἄλλο σημαίνει, σύμφωνα μὲ τὶς θεωρίες τους, ὅτι εἶναι ἀνικανοποίητος στὸν ἐρωτικὸ πόθο του κι' ὅτι πασχει ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐχη δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν ὑγεία του.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀλτρόμοι ἐπίσης ἔχουν βρῆ τὸ διάβολό τους μὲ τὰ πόδια. Ἀγνοοῦν π.χ. ποιός εἶναι ὁ ρόλος ἑνὸς μικροῦ ὀστοῦ, ποὺ καλεῖται «σησαμοειδὲς» καὶ ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἄρθρωσι τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ἀνδρικοῦ ποδιοῦ. Καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν ἐπίσης γιατὶ τὸ κόκκαλο αὐτὸ δὲν βρίσκεται στὶς γυναῖκες.

Ἀλλὰ τὸ γυναικεῖο πόδι, μ' ὅλο ποὺ στερεῖται ἀπ' αὐτὸ τὸ κόκκαλο, ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ χάρι καὶ γοητεία. Σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, γιὰ ποιὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ἑνὸς ὡραίου ποδιοῦ:

α) Ὁ μεγάλος δάκτυλος πρέπει νὰ εἶναι πιὸ κοντὸς ἀπὸ τὸ δεύτερο,

β) Ὁ τρίτος δάκτυλος πρέπει νὰ εἶναι κοντύτερος ἀπὸ τὸ δεύτερο, ὅσο ἕνα νύχι.

γ) Ὁ τέταρτος δάκτυλος δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγο νὰ ξεπερνάη τὴ βάσι τοῦ νυχιοῦ τοῦ τρίτου.

δ) Μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου δακτύλου πρέπει νὰ ὑπάρχη ἕνα μικρὸ κενό, ποὺ οἱ ἰμάντες τῶν σανδαλιῶν, σύμφωνα μὲ τὰ ἀρχαϊκὰ πρότυπα.

ε) Τὸ μῆκος τοῦ ποδιοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὅσο ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ ἀγκῶνος καὶ τοῦ ὀστοῦ τοῦ καρποῦ.

Ὁλόκληρες οἰκογένειες στὸ Μαρόκο ἔχουν πάθει τύφλωσι ἀπὸ τραχώματα.

ΠΕΝΤΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΤΟΜΑ ΘΑ ΣΩΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΥΦΛΩΣΙ!...

Ἡ διεθνὴς ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν τραχωμάτων

Μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, ἴσως πρὶν τελειώση καλὰ-καλὰ τὸ 1956, προβλέπεται ὅτι οἱ τυφλοὶ ὅλου τοῦ κόσμου θὰ ἔχουν ἐλαττωθῆ κατὰ πέντε περίπου ἑκατομμύρια.

Αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο καὶ σχεδὸν ἀπίστευτο γεγονός, θὰ ὀφείλεται στὴ διεθνῆ ἐκστρατεία, ποὺ ἄρχισε στὴ Νότιο Ἀμερική, τὴ Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ τὴν Ἀσία ἐναντίον τῶν τραχωμάτων.

Τὰ τραχώματα, ὅπως εἶναι γνωστό, εἶναι μιὰ σοβαρή, μεταδοτικὴ πάθησι τῶν ματιῶν, ποὺ ὁδηγεῖ σὲ τύφλωσι.

Ἡ πάθησι αὐτὴ ἐκδηλώνεται στὸν βλεννογόνο τῶν ματιῶν, ὀφείλεται σ' ἕνα μικρόβιο τῆς κατηγορίας τῶν διηθητῶν ἰῶν καὶ μεταδίδεται κυρίως ἀπὸ τὶς μυίγες, παρουσιάζεται δὲ σὲ μεγάλη κλίμακα ἀνάμεσα σὲ λαούς, ποὺ ζοῦν σὲ χαμηλὸ ὑγειινὸ ἐπίπεδο καὶ δὲν διακρίνονται γιὰ τὴν καθαριότητά τους.

Τὰ τραχώματα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πανάρχαιες ἀρρώστειες, γιατὶ χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχή μας μιλοῦν γιὰ τὴν πάθησι αὐτὴ τὰ ἰατρικὰ βιβλία τῆς Κίνας, καθὼς ἐπίσης ὅλης τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Βαβυλωνίας.

Οἱ Ἄραβες γιατροὶ χρησιμοποιοῦσαν αἰῶνες τώρα, στὴν ἀντιτραχωματικὴ θεραπεία τὸν θειϊκὸ χαλκό.

Τὰ τραχώματα εἶναι ἀκόμα διαδεδομένα σὲ ἑκατομμύρια ἀτόμων, ἰδιαίτερα στὴ νοτιοανατολικὴ Ἀσία, τὴ δυτικὴ Ἀμερικὴ καὶ τὴ Βόρειο Ἀφρική. Εἶναι μιὰ ἀρρώστεια ἐξ ἄλλου, ποὺ ὅταν τῆς τύχουν εὐνοϊκὲς συνθῆκες γιὰ νὰ ἐξαπλωθῆ, δὲν διακρίνει φυλὲς καὶ γεωγραφικὰ πλάτη.

Ἐμφανίζεται καὶ ξαπλώνεται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία τόσο σὲ ὑγρὲς ὅσο οἱ διαφορές του δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι πάνω της.

Πλήττει μὲ τὴν ἴδια εὐχέρεια τὶς ψυχρὲς χῶρες, ὅπως ἡ Πολωνία, ἡ Φινλανδία κι' ἡ Ρωσία, τὶς εὔκρατες ὅπως οἱ χῶρες, ποὺ βρίσκονται γύρω στὴ λεκάνη τῆς Μεσογείου καὶ τὶς θερμὲς ἢ τροπικές, ὅπως ἡ Ἰνδοκίνα.

Τὸ σοβαρώτερο ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐμφάνισι καὶ τὴν ἐξάπλωσι τῶν τραχωμάτων εἶναι ἡ καθαριότης ἑνὸς λαοῦ.

Ἡ περιοχὴ τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία τὰ τραχώματα κάνουν τὴ μεγαλύτερη θραύσι, εἶναι ἡ βόρειος Ἀφρικὴ καὶ συγκεκριμένα ὡρισμένες περιοχές της, ὅπως τὸ Μαρόκο κι' ἡ Τυνησία.

Στὶς χῶρες αὐτές, οἱ μυῖγες κι' ἡ ἔλλειψι καθαριότητος εὐνοοῦν ὅσο πουθενὰ ἀλλοῦ τὰ τραχώματα, ποὺ προσβάλλουν κάθε χρόνο ἑκατοντάδες χιλιάδες ἄτομα καὶ τὰ ὁδηγοῦν στὴ τύφλωσι.

Ἔχουν ἀποκαλέσει τὰ τραχώματα «ἀρρώστεια τῶν ἀκάθαρτων χεριῶν», πρᾶγμα ποὺ δείχνει τὴν εὐκολία μὲ τὴ ὁποία ἡ πάθησι αὐτὴ μεταδίδεται ἀπὸ τὴν ἐπαφή. Καὶ καταλαβαίνει κανεὶς τὴ θραῦσι, ποὺ κάνουν τὰ τραχώματα στοὺς Μαροκινοὺς καὶ τοὺς Τυνησίους, ὅταν σκεφθῆ ὅτι στὶς χῶρες αὐτὲς ἐπικρατεῖ ἡ ἑξῆς συνήθεια: κάθε ἄτομο βάφει τὰ βλέφαρά του μ' ἕνα ψιμμύθιο, χρησιμοποιώντας ἕνα ξυλαράκι κοινὸ γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

"Ισαμε τώρα, ἐξ ἄλλου, οἱ Βερβερῖνοι, ποὺ προσβάλλονταν ἀπὸ τραχώματα, ἦταν θύματα καὶ τῶν μάγων κάθε φυλῆς, ποὺ παίρνοντας ἀμοιβὴ δυὸ χιλιάδες φράγκα γιὰ κάθε ἄρρωστο, τὸν «θεράπευαν» μ' ἀλοιφὲς ἀκάθαρτες καὶ τὸν ἔκαναν χειρότερα.

Ἡ ὁριστικὴ θεραπεία τῶν τραχωμάτων εἶναι σήμερα πολὺ εὔκολη χάρις στὴ χρυσομυκίνη. Διαθέτοντες στὴ φαρέτρα της αὐτὸ τὸ ὅπλο, ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ τώρα νὰ περιορίση, χάρις στὴ συστηματικὴ ἀντιτραχωματικὴ ἐκστρατεία στὶς ἀπολίτιστες χῶρες, κατὰ ὁλόκληρα ἑκατομμύρια τὸν ἀριθμὸ τῶν τυφλῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ἄρχισε τὸ 1953 στὸ Μαρόκο καὶ στὴν Τυνησία κι' ὡς σήμερα ἀπέδωσε λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Ἑκατοντάδες χιλιάδες ἄτομα — γέροι, νέοι καὶ πρὸ παντὸς παιδιὰ — γλύτωσαν ἀπὸ τὴν τύφλωσι χάρις στὴ θεραπεία μὲ χρυσομυκίνη, ποὺ τὴν κάνουν εἰδικὰ ἰατρικὰ συνεργεῖα, τὰ ὁποῖα διατρέχουν ἀπ' ἄκρο σὲ ἄκρο τὶς δυὸ αὐτὲς χῶρες.

Στὴν Τυνησία, ἡ ἰατρικὴ αὐτὴ ἐκστρατεία, βρῆκε μεγάλο σύμμαχό της στή... θρησκεία. Οἱ ἀρχὲς τῆς χώρας αὐτῆς, γιὰ νὰ κάνουν τὸν μουσουλμανικὸ πληθυσμό της νὰ συμμορφωθῆ χωρὶς δισταγμοὺς μὲ τὶς ὑποδείξεις τῶν γιατρῶν γιὰ τὴν καθαριότητα, ἔρριξαν διάφορα θρησκευτικὰ συνθήματα, ὅπως παραδείγματος χάριν τὰ ἑξῆς: «Τὸ Ἰσλὰμ εἶναι πεντακάθαρο. Νᾶσαι, λοιπόν, καθαρὸς κι' ἐσύ». «Ὁ Μωάμεθ ἀγαποῦσε καὶ δίδασκε τὴν καθαριότητα». «Μονάχα ὅποιος ἔχει καθαρὸ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ σπίτι του, μπορεῖ νὰ περιμένη βοήθεια ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ».

Ἡ ἐπιτυχία, ποὺ σημείωσε ἡ ἀντιτραχωματικὴ αὐτὴ ἐκστρατεία, ἔκανε τὸν Ὀργανισμὸ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ν' ἀντιμετωπίση αὐτὸ τὸ θέμα γενικώτερα.

Ἔτσι πολλὰ κράτη - μέλη του ἦρθαν σὲ συμφωνία γιὰ μιὰ παγκόσμια ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν τραχωμάτων στὶς περιοχὲς τῆς οἰκουμένης, τὶς ὁποῖες λυμαίνεται ἡ μεταδοτικὴ αὐτὴ πάθησι.

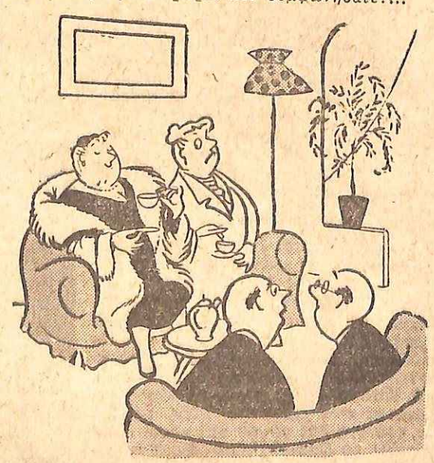
Καὶ θεωρεῖται τώρα βέβαιο πὼς χάρις σ' αὐτὴ τὴν συντονισμένη προσπάθεια, τὰ τραχώματα θὰ ὑποχωρήσουν στὸ ἑξαπλάσιο ὅριο παντοῦ ὅπου εἶναι διαδεδομένα, κι' ἔτσι ὡς τὸ τέλος τοῦ 1956 ὁ ἀριθμὸς τῶν τυφλῶν ὅλου τοῦ κόσμου θὰ εἶναι μικρότερος κατὰ πέντε περίπου ἑκατομμύρια ἄτομα.

— "Ἕναν ὑπάλληλο τοῦ ξενοδοχείου ζήτησα νὰ μοῦ ρίξη βεντοῦζες ποὺ ἔχω γρίππη!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— "Ἔρχομαι, κύριε Μουρνταρίδη, νὰ σᾶς εἰδοποιήσω πὼς ἡ γυναῖκα μου δὲν θὰ μπορέση νάρθη γιὰ ἐκείνη τὴν ὑπερωρία ποὺ συμφωνήσατε!...

— Φέρνεις τὴ γυναῖκα σου ἐδῶ μὲ καινούργια γούνα καὶ θὲς νὰ πιστέψω πὼς εἶσαι φίλος μου;

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Γεώργιος Κλεάνθους, Ταχ. Κ. 62, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνίδες καὶ Ἀγγλίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 17 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Παναγιώτης Νεοκλέους (18 χρόνων), Ἱππάρχου 53, Ἐνορία Ἁγίας Ζώνης, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ τρεῖς φίλοι Γεώργ. Ξενόπουλος (20 χρόνων), Ἰωάννης Ἀντωνιάδης (19 χρόνων) καὶ Νίκος Κωνσταντινίδης (17 χρόνων), Παραλίμνη, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Ἄκης Πιερῆς (17 χρόνων), Βασιλικοῦ 12, Κτῆμα, Κύπρος, καὶ ὁ Μάριος Πάπαλος (17 χρόνων), Γεωργίου Στ', Κτῆμα, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἡρακλῆς Χρ. Πασχαλίδης, Πραστειου Μεσαρίας, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀνδρέας Οἰκονομίδης, Ἀριστοτέλους 1, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 19 χρόνων.

Ὁ Παρασκευᾶς Σαββίδης, Δερυνειας 36, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Συμεωνίδης (17 χρόνων), Ἀνωτέρα Ἀγγλικὴ Σχολή, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Δημήτριος Χρυσοστόμου (20 χρόνων), Νοσοκομεῖον Ἀθαλάσσης, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Πετράκης Ἀβραάμ (20 χρόνων) καὶ ὁ Ἀνδρέας Νικηδώτης (18 χρόνων), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Χρῆστος Καλλίδης (24 χρόνων), Αἰσχύλου 30, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ καρτ-ποστάλ.

Ὁ Πασχαλίδης Ἠλίας (18 χρόνων), Ψημολόφου, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ν. Φιλίππου, Αἰσχύλου 93, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ἐκείνες ποὺ θὰ τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀντώνιος Νικολαΐδης (18 χρόνων), Τρίκωμον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀνδρέας Χριστοδουλίδης (18 χρόνων), Κολλέγιον Λευκωσίας, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Γρηγόριος Ματέας (17 χρόνων), Κορᾶη 4, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Ἀνδρέας Παναγιώτου (19 χρόνων), Φρίξου 3, Λευκωσία, Κύπρος, καὶ ὁ Γρηγόριος Σταύρου (18 χρόνων), Φρίξου 3, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Παναγιώτης Θεοφάνους καὶ ὁ Σάββας Μοσφίλης, Πεντέλης 3, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ναυτικούς.

Ὁ Ζήνων Γεωργίου, Κιμώνος 21, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ Γεώργιος Μάτσης (19 χρόνων), ὁδὸς Περικλέους, Στρόβολος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ δυὸ φίλοι Κυριακούλης Πέτρου (19 χρόνων) καὶ Σταῦρος Παπαδοπούλος (19 χρόνων), Λουκαΐδου 41, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Πέτρος Γρουτίδης (17 χρόνων), ὁδὸς Παλαιᾶς Γυναικείας Ἀγορᾶς, Λευκωσία, Κύπρος, καὶ ὁ Στέλιος Χατζηνικολάου (17 χρόνων), Ἀθαν. Διάκου 44, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ τρεῖς φίλοι Παναγιώτης Παπαδόπουλος (18 χρόνων), Σόλωνος 46, Λευκωσία, Κύπρος, Χαράλαμπος Κυπριανοῦ 63Α, Λευκωσία, Κύπρος καὶ Κόκος Βασιλειάδης (18 χρόνων), Περικλέους 46, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μιχαὴλ Στεφανίδης, Πάνω Λακατάμια, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων.

Ὁ Κόκος Χριστοφῆ, Ἀκροπόλεως 27, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ προσκόπους καὶ ὁδηγοὺς ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Κώστας Νικολαΐδης (16 χρόνων), Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ 10, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Χαράλαμπος Εὐθυμίου (20 χρόνων), Μαγικὸ Παλάτι, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Μίκης Μιχαηλίδης (26 χρόνων), Ἐλλάδος 78, Λεμεσός, Κύπρος, ὁ Ἀνδρέας Χαριλάου καὶ ὁ Στέλιος Κλεάνθους (19 χρόνων), Χλώρακας, Πάφος, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Νίκος Πιτυρῆς (20 χρόνων), Ἁγ. Σπυρίδωνος 6, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μαθήτριες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Χαρίλαος Ἰωάννου (18 χρόνων) καὶ ὁ Κων/νος Βιολάρη (18 χρόνων), Πρόδρομος, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀνδρέας Μιχαηλίδης (17 χρόνων), Σόλωνος 6, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Γεώργιος Τσιερκέζου (18 χρόνων), ὁ Θεολόγος Κουνιάς (17 χρόνων), ὁ Νεόφυτος Νεοφυτιάδης (17 χρόνων), ὁ Φοῖδος Λοΐζου (17 χρόνων) καὶ ὁ Ἀνδρέας Μασόνος (17 χρόνων), Κολλέγιον Λευκωσίας, Κορᾶη 4, Λευκωσία, Κύπρος, ὁ Μιχαὴλ Ἀφανιώτης (22 χρόνων) καὶ ὁ Ἀναστάσιος Ἰωάννου (21 χρόνων), Τρόοδος, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἄλκης Γεωργούδης, Θερμοπυλῶν 2, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, ἡλικίας 15—17 χρόνων.

Ὁ Τάκης Κακουλῆς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς Μίσκου (18 χρόνων), Μιτσερόν, Κύπρος, ὁ Ἀπόστολος Χατζηαποστόλου, Ἁγίου Γεωργίου 12, Λευκωσία, Κύπρος καὶ ὁ Κύπρος Δημητριάδης, Ὀλύμπου 11, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ δυὸ φίλες Λιλιαν Θεοφίλου καὶ Μαίρη Χαραλαμπίδου, Κάτω Πάφος, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Οἱ τρεῖς ἐξαδέλφες Παυλίνα (14 χρόνων), Βερόνικα (14 χρόνων) καὶ Νίκη Παπαδοπούλου (16 χρόνων), Βασ. Κωνσταντίνου 9, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μαθητὲς καὶ μαθήτριες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Anna Silviopoulou, (28 χρόνων), Kuzguncuk, Cifte cinar, Veznedar Sok. No 3, Istanbul Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄνω τῶν 35 χρόνων μὲ σκοπὸ γάμο.

Δυὸ φίλες, ἡ Georgia Manos καὶ ἡ Tinna Peky, 658 Elias St. London, Ontario, Canada, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους τῆς Ἑλλάδος.

Τέσσερις φίλες ἀπὸ τὴν Κῶ) πολι, ἡ Jeanne Iordanaki, ἡ Marcella Apergi, ἡ Nitsa Sevastopoulou καὶ ἡ Noula Constandinidou, Sira Serviller Hoca, Zade Sk No 14)3, Beyoglu, Istanbul, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ τοὺς παρακαλοῦν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Elias Ansara, Hotel Bel Air, Suez, Egypte, ἡλικίας 18 χρόνων, ζητεῖ ἀλληλογραφία μ' ἕναν "Ελληνα στρατιώτη.

Ἡ Nefeli Iosifidou, Tihangir G'u'nezli Sokak Yucel ap, N. 46)2, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀμερική. Παρακαλεῖ ὅσους τῆς γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Οἱ δυὸ ἀδελφὲς Rena καὶ Alma Diakaki (23 καὶ 24 χρόνων) P. K. No 7, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—37 χρόνων.

Ἡ Roula Georgiou (19 χρόνων) καὶ ὁ ἀδελφός της Alkis Georgiou (20 χρόνων), Maison Hadjipapa No 3, Rue el Guesh' Port Tewfik, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, τοὺς παρακαλοῦν δὲ νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Vanda Constandinidou (16 χρόνων) Tarlabaci Balo Sok. No 41, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, τοὺς ὁποίους παρακαλεῖ νὰ τῆς στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Noula Papaconstantinou (16 χρόνων) καὶ ἡ Louia Balia (16 χρόνων), Cihangir Lenger Sok. Olimbia ap. No 11, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ "Ελληνες καὶ ἰδιαίτερως Ἀθηναίους. Τοὺς παρακαλοῦν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Anna Batibella (20 χρόνων) Poste Restante, Port Said, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ πιλότους τῆς ἀεροπορίας ἢ μὲ νέους καλῶς ἐγκατεστημένους στὴν Ἀφρική.

"Εξη φίλες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ἡ Mairy Venetsianou, ἡ Eleni Vlahopoulou, ἡ Eli Venetsianou, ἡ Niki Stefanidou, ἡ Paulina Smyrnalou καὶ ἡ Popi Ioannidou, (ὅλες 16 χρόνων), θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. "Οσοι τοὺς γράψουν παρακαλοῦνται νὰ τοὺς στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν ἓξη εἶναι: Aga Haman, Turkucu Caddesi No 74, Beyoglu Istanbul, Turkiye.

Ἡ Olga Kyriakidou, Kuzguncuk Bahce No 2, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕναν κύριο τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας ἄνω τῶν 45 χρόνων.

Ἡ Mairy καὶ Helena Kaloudaki (18 καὶ 22 χρόνων), Rue Abdel - Hady Ghazaly No 1, Port Said, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τῆς Ἀφρικῆς ἢ τῆς Γαλλίας, τοὺς ὁποίους παρακαλοῦν νὰ τοὺς στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία.

Ἡ Niki Dimitriou, Kadiko'y, Moda cad No 25, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. "Οσοι τῆς

ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ὁ Μὲλ Φέρρερ καὶ ἡ "Ζωτζὺ Χέπμπορν παίζουν χιονοπόλεμο μέσα στὸν ἀπέραντο κῆπο τῆς βίλλας τοῦ σκηνοθέτου Κίνγκ Βίντορ, στὴ Ρώμη. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη παραμονὴ στὸ Παρίσι, τὸ συμπαθὲς ζευγάρι ξαναγύρισε στὴν ἰταλικὴ πρωτεύουσα καὶ φιλοξενεῖται στὴ βίλλα τοῦ σκηνοθέτου, ποὺ τοὺς διηύθυνε στὸ φίλμ «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη». Οἱ δυὸ ἀστέρες σκόπευαν νὰ περάσουν τὶς λίγες μέρες ποὺ τοὺς μένουν ἐλεύθερες, κάνοντας στὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες ἕνα ταξίδι τοῦ μέλιτος ποὺ, λόγω ὑποχρεώσεων, δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν μετὰ τὸ γάμο τους. Δυστυχῶς ὅμως καὶ πάλι δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ πραγματοποιήσουν. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔφταιγε πάντως ἡ δουλειὰ ἀλλ' ἡ κακοκαιρία.

γράψουν νά στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Δυό φίλες άπό τήν Κωνσταντινούπολι, ἡ Ivi καί ἡ Viola (18 καί 15 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους τῆς Τουρκίας καί τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ διεύθυνσις καί τῶν δύο εἶναι: Mlle Ivi Lanara, Beyoglu Tarlabasi Hadincik Sok. No 3)1, Istanbul Turkiye.

Ἡ Mlle MirkaDiamandi, Beyoglu Mesrutiyet Cad. 199, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους 20—30 χρόνων ἀπό τήν Ἀμερική ἡ τήν Εὐρώπη στήν ἑλληνική, γαλλική ἡ ἀγγλική γλῶσσα.

Δυό φίλες, ἡ Katia Maranou καί ἡ Evi Vallia, Yazici Sok. No 77, Galata, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους 20—25 χρόνων ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ἡ Ketty Prokopiou (17 χρόνων), Bilezikci Sok. No 40) 3, Pangalti, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, τούς ὁποίους παρακαλεῖ νά τῆς στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Maria Politi, Beyoglu Tarlabasi Ficiki Abdi Sok. No 10, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀνω τῶν 30 χρόνων ἀπό τήν Αὐστραλία στήν ἑλληνική ἡ τουρκική γλῶσσα.

Δυό φίλες ἡ Emma καί ἡ Rea, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ δυό φίλους ἄνω τῶν 22 χρόνων ἀπό τήν Αὐστραλία καί τήν Τουρκία στήν ἑλληνική ἡ γαλλική γλῶσσα. Ἡ διεύθυνσις καί τῶν δύο εἶναι: Mlle Emma Dindon, Beyoglu Tarlabasi Ficici Abdi Sok. No 10, Istanbul Turkiye.

Ἡ Mireille Rossini (18 χρόνων) Kuloglu Sok. Kuloglu Apt. No 15)5, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική, γαλλική ἡ ἀγγλική γλῶσσα.

Ἡ Miss Daisy G. (22 χρόνων), Poste Restante, Port Said, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, καθώς καί μέ ἀξιωματικούς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Δυό φίλες, ἡ "Ελσα καί ἡ "Ελλη, ἀπό τήν Κωνσταντινούπολι, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπό τήν Ἀμερική, τήν Ἑλλάδα καί τήν Αὐστραλία. Παρακαλοῦν ὅσους θέλουν νά λάβουν γράμμα τους νά τούς δώσουν τή διεύθυνσί τους διά τῶν στηλῶν τῆς «ἀλληλογραφίας» μας.

Ἡ Nicoletta Alexiou, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ κυρίους 25—50 χρόνων, καθώς καί μέ κυρίες καί δεσποινίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή περιοδικῶν, βιβλίων, γραμματοσήμων καί κάρτ - ποστάλ. Ἡ Evanthia Argyriou, ποῦ κάνει κι' αὐτή συλλογή διαφόρων μικροαντικειμένων, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες καί νέους γιά νά κάνουν ἀνταλλαγές. Ἡ διεύθυνσις καί τῶν δύο εἶναι: Girgin Sok. No 40)2, Arnavut Koy Istanbul, Turkiye.

Ἡ Mirielle Marell, Beyoglu, Yeni Sehir, Mirmiran Sok. No 1, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, τούς ὁποίους παρακαλεῖ νά τῆς στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ἡ Soula Constantinou (30 χρόνων), Ayinali Cesme, Emin Carit Sok. No 1, Beyoglu, Istanbul Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ μορφωμένους "Ἕλληνες τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Ἀμερικῆς, μέ σκοπό τό γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Εὐα Χατζηκωνσταντίνου, ἡ Εἰρήνη Ξένου καί ἡ Ντίνα Οἰκονομέα, Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου 11, Πειραιά, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους τῆς Ἀμερικῆς στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα.

Ἡ Ρίτα Βουρλιώτου (17 χρόνων), Συνοικισμός Σαρδερλῆ 175, Μυτιλήνη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ἡ Ζιζή Π. (ἐτῶν 19), ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ ἀξιωματικούς τοῦ ναυτικοῦ καί ἰδίως τῶν ἑλληνικῶν ὑπερωκεανείων, ἡλικίας 25 χρόνων. Προτιμᾶ τά ὀνόματα Τάσος καί Γιάννης. "Οσοι ἐπιθυμοῦν νά ἀλληλογραφήσουν μαζί της νά τῆς δώσουν τή διεύθυνσί τους ἀπό τίς στῆλες τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἡ Γιολάντα Κασιμάτη καί ἡ Λίζα Δρακοπούλου, Βασιλαβείου 3, Πειραιά, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ καί ἰδίως τῆς Ἀμερικῆς μέ σκοπό τό γάμο. Ἡ πρώτη μέ νέους 30—40 χρόνων, ἡ δέ δεύτερη 25—30.

Δυό φίλες μέ τά ψευδώνυμα «Δακρυσμένο χαμόγελο» καί «Μικρή περαστική» ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶναι: Μητροπολίτου Προκοπίου 12, Δράμα, Grèce.

Ἡ Στελλιάνα (21 χρόνων), μορφωμένη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ "Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 25—40 χρόνων. "Οσοι ἐπιθυμοῦν νά πάρουν γράμμα της ἀς τῆς δώσουν τή διεύθυνσί τους διά τῶν στηλῶν τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἡ Βασιλική Τσιλαΐ Τσαβαλᾶ, Νεμέα Κορινθίας, Grèce, ἡλικίας 23 χρόνων, μοδίστα εὐπαρουσίαστη καί ἠθικῶν ἀρχῶν, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νεαρόν ὁμογενῆ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Φεγγαρόχαρη νεράϊδα" (17 χρόνων), χαριτωμένη, ὡραία καί μορφωμένη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ εὐκατάστατο νέο κάτω τῶν 30 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀς τῆς δώσῃ τή διεύθυνσί του διά τῶν στηλῶν τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἡ σεισμόπληκτη Βολιωτοπούλα Κάτια, τῆς ὁποίας τό ὄνειρο εἶναι νά μεταναστεύσῃ, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ "Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά λάβῃ γράμμα της ἀς τῆς δώσῃ τή διεύθυνσί του, ἀπό τίς στῆλες ἀλληλογραφίας τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ Πόλα Ἰρενίδου (20 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ εὐκατάστατους νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 25—30 χρόνων. Ἡ Ντίζη Μ. θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ἡ Ἀγάπη Τ., μέ νέους μορφωμένους ἄνω τῶν 28 χρόνων. Ἡ κυρία Ἀγγελική Χ. μέ κυρίους ἄνω τῶν 50 χρόνων. Ἡ Καίτη Π. καί ἡ Πέπη Ν. μέ κυρίους 30—40 χρόνων ἀπό τήν Ἀμερική ἡ τήν Αἴγυπτο, μέ σκοπό τό γάμο. "Οσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές πού κρύβονται κάτω ἀπό ψευδώνυμα, ἄς τούς δώσουν τή διεύθυνσί τους ἀπό τίς στῆλες ἀλληλογραφίας τοῦ «Θησαυροῦ».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Παναγιώτης Ἀνδρακάκος, Ἁγίου Δημητρίου 17, Τρίπολις, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Κωνστ. Ἀσπιώτης (23 χρόνων), Πρατήριον Βενζίνης Βλαχοπούλου, Τέρμα Ἀκραίου, Ἰωάννινα, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες τῆς Κύπρου. Οἱ δυό φίλοι Ρούλης Παυλάκης καί Ντίνος Λιακοπτσης. Ἀποστόλη 19, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Γεράσιμος Βαρβέρης, Σάμου 59, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Δημήτριος Μπαντέκας (22 χρόνων), Φιλελλήνων 59, Βόλος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. Ὁ Τάκης Τσικούλης (25 χρόνων), Τύρναβον, Λάρισα, Grèce καί ὁ Μάρκος Καντιώτης (22 χρόνων), Ἀερόπης 11, Ἄνω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Τόλης Παντουβέρης (17 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Τάκης Δημακέας (18 χρόνων), Καβάλας 172, Λόφος Ἀξιωματικῶν, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Παρακαλεῖ ἐκείνες πού θά τοῦ γράψουν νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα καί μιά φωτογραφία τους. Ὁ Παῦλος Ἀράπογλου (18 χρόνων) καί ὁ Λουκᾶς Ρομπουτσάνος (19 χρόνων), Ἠπείρου 39, Ἁγία Παρασκευή, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀντ. Κοτσιφάκης, Σπηλιάρια Κυδωνίας, Χανιά, Κρήτη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Σάκης Μυλωνάκης (26 χρόνων), Ἀνδραβίδα, Ἠλείας, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μέ σκοπό τό γάμο. Ὁ Παναγιώτης Ἀκτύπης, Παλλάδιος 40, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 18 χρόνων. Ὁ Σταῦρος Προφυλίδης (26 χρόνων), Ν. Σ. «Σωτηρία», 3η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Σπυρίδων Ἑλημιώτης, Καλύβια Λαυρίου, Ἀττική, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Γεώργιος Παπαγεωργίου (27 χρόνων), Ψαρῶν 51, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, Ὁ Θεόδωρος Μάρκου (26 χρόνων), Βασ. Σοφίας 111, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ μορφωμένες νέες τῆς Ἰταλίας καί τῆς Γαλλίας στήν ἑλληνική ἡ γαλλική γλῶσσα, μέ σκοπό τό γάμο. Ὁ Ἀριστείδης Προφυλίδης (25 χρόνων) καί ὁ Μελέτιος Προφυλίδης (20 χρόνων), χωρίον Νέο Πετρίτσι, Σέρρες, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Ἀργύριος Μακρίδης Πολυδεύκου 1, Καβάλα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Δημήτριος Σπαθάρης, Α' Βιομηχανική Ζώνη 18, Ἐλευσίς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μέ σκοπό τό γάμο. Ὁ Δημήτριος Γεωργούλας, Λεωφόρος Συγγροῦ 43, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Βασίλειος Κεχαγιάς (18 χρόνων), Ἀμύλτονος 21, Ἀκρόπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, καί ὁ Σῶτος Παξιμαδάς, Θεμιστοκλέους 1, Ἑπτάλοφος, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες: Κων)τίνος Τσαγκαρινός, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο.Δ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Εὐθύμιος Φίλτσος, Εὐάγγελος Μελιγκοτσίδης, καί Δημ. Δούκας, 723 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Λοχίας Γεώργιος Κυριακόπουλος, 522 Τ. Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Β. Λοχίας Γεώργιος Καλόπουλος καί Ἀθανάσιος Σούρης, 392 Σ. Ἀρμάτων, 1η "Ιλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Ἀθανάσιος Τσάτσος καί Σούλης Κουβουκίδης, 206 Τ.Υ., Σ.Τ.Γ. 920. Πολυχρόνης Μουτούλης, Κ.Ε. Ε.Μ., Λόχος Ὀχημάτων, Σ.Τ.Γ. 909Α. Ὑπαξ)κοί Ἰωάννης Ἀλεξάκης, Λάκης Δροσόπουλος, Δημήτριος Ἀναστασόπουλος καί Πέτρος Παπαχρήστου, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928.

Σωτήριος Καραγιάννης καί Δημήτριος Καγιαλής, Κ. Ε.Ε.Μ., Λόχος Ὀχημάτων, Σ.Τ.Γ. 909Α. Ὑπαξ)κός Κων)νος Δημητρίου, Κ.Ε.Ν.Τ., 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Νίκος Λαυρέρας, Ἀποστόλος Παπαδημητρίου, Φώτιος Ντούφας καί Θεόδωρος Μητσάκης, Σ. Φ.Μ., Λαύριον. Δημήτριος Συμεωνίδης, Θεόφιλος Παπαδόπουλος, Παῦλος Λαδᾶς καί Λεωνίδας Παπαλάμπρου, Δ.Π.)Β΄Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 901.

Ὁ ἀνθ)γὸς Κωνστ. Ζωγόπουλος, 397 Σ.Κ.Α., Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Παρακαλοῦνται δέ ἐκείνες πού θά τοῦ γράψουν νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα καί μιά φωτογραφία τους.

Ὁ ἀνθ)γὸς Τάκης Καραπατάκης, 312 Τ.Ε.Α., Λιδωρίκιον, Δωρίς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ ἀνθ)ρχος Τέλης Κανελλόπουλος καί ὁ ἀνθ)γὸς Λάκης Πετρόπουλος, 46 Κ.Ε., Β.Σ. Τ. 904, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Οἱ ἀν)γοι Λάκης Γρηγορίου, Χαρίλαος Ρῆγας, Μάκης Σωτηρίου καί Χάρης Ἀντωνίου, Κ.Ε.Ν., 11ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Οἱ ἀνθ)γοι Ἰωάννης Παπαδόπουλος, Εὐάγγελος Θεοχάρης, Φαίδων Ξεθάλης καί Εὐάγγελος Μπουρτζάλας, 392 Σ. Ἀρμάτων, 2α "Ιλη, Σ.Τ.Γ. 913γ. Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ ὑπαξ)κὸς Περικλῆς Νικολαΐδης, Τ.Α., 651 Α.Β.Υ.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Οἱ ὑπαξ) καί Γεώργιος Λιακίδης, Παντελῆς Καρασάββας, Ζάχος Ζαχαριάδης καί Γεώργιος Ταιτούρας, 519 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914Γ, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Νικόλαος Κατσαβός, 161 Μ.Μ. Π., Β' Πυρ)χία, Β.Σ.Τ. 901, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μέ σκοπό τό γάμο.

Ὁ Βασίλειος Δραγανιδης, ΚΕΒΟΠ, 1ος Λόχος, Β.Σ. Τ. 902, Grèce, ὁ Τηλέμαχος Κυριαζῆς καί ὁ Σπυρίδων Νησακάκης, 415 Σ.Μ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Μάριος Πλασταρᾶς, ὁ Αἰμίλιος Κουφόπουλος καί ὁ Νικόλαος Ἀγγελόπουλος, 348 Μ.Τ.Α., 110 Π.Μ., Β.Σ. Τ. 904, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ γαλλική γλῶσσα. Οἱ ὑπαξ)κοί Κωνστ. Κοντέλλης, Χαράλαμπος Μουζάκης καί Θεόδωρος Ἀργυρίου, 568 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα.

Ὁ Δημήτριος Εὐδωρίδης, 512 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Κώστας Καραθανάσης, ὁ Κώστας Δαλαμάγκας καί ὁ Φιλοκτήμων Παπασερνίου, 520 Α)Τ Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Εὐστράτιος Σαράντος, 582 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ. Τ.Γ. 918Β, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. Οἱ λοχίαι Ἰωάννης Πατρουδάκης, Κωνστ. Μήτσας, καί Δημήτριος Καρβέλας καί ὁ Νικόλαος Καρανίκας, 582 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Β, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Κωνστ. Τσολακίδης, 397 Σ.Κ.Α., 1η "Ιλη, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Χρῆστος Λουκόπουλος, 251 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 908, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Γρηγόριος Χάδας, 602 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 920Α, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μορφωμένες νέες. Ὁ Ἰωάννης Μπούκης, Δ. ΥΛ) Β.Ν.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ ἐπίλοχος Μαρέλλης Αἰμίλιος Βαλεντίνος Γεωργίου, 24ον Λ.Υ.Π., Σ.Τ.Γ. 918Β, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν τῆς Κύπρου.

Ὁ Λάκης Γαρυφαλάκης, Κ.Ε.Π., 5η Μοῖρα, Σ.Τ.Γ. 902Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Μ. Σπένδος, ὁ Ν. Πέτσας καί ὁ Σ. Βενετσάνος, Α)Β 1300 «ΜΗΛΟΣ», Δ.Π.Α., Γ.Ε.Ν., Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἰταλική γλῶσσα.

Ὁ Κωνστ. Κατσάς, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Διαχείρισις, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες τῆς Αὐστραλίας, στήν ἑλληνική ἡ γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Δημήτριος Εὐδωρίδης, 512 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Κώστας Καραθανάσης, ὁ Κώστας Δαλαμάγκας καί ὁ Φιλοκτήμων Παπασερνίου, 520 Α)Τ Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ "Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Εὐστράτιος Σαράντος, 582 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ. Τ.Γ. 918Β, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. Οἱ λοχίαι Ἰωάννης Πατρουδάκης, Κωνστ. Μήτσας, καί Δημήτριος Καρβέλας καί ὁ Νικόλαος Καρανίκας, 582 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Β, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ὁ Κωνστ. Τσολακίδης, 397 Σ.Κ.Α., 1η "Ιλη, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Χρῆστος Λουκόπουλος, 251 Ε.Τ.Π., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 908, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Γρηγόριος Χάδας, 602 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 920Α, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μορφωμένες νέες. Ὁ Ἰωάννης Μπούκης, Δ. ΥΛ) Β.Ν.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ ἐπίλοχος Μαρέλλης Αἰμίλιος Βαλεντίνος Γεωργίου, 24ον Λ.Υ.Π., Σ.Τ.Γ. 918Β, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν τῆς Κύπρου.

Ὁ Λάκης Γαρυφαλάκης, Κ.Ε.Π., 5η Μοῖρα, Σ.Τ.Γ. 902Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Μ. Σπένδος, ὁ Ν. Πέτσας καί ὁ Σ. Βενετσάνος, Α)Β 1300 «ΜΗΛΟΣ», Δ.Π.Α., Γ.Ε.Ν., Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἰταλική γλῶσσα.

Ὁ Κωνστ. Κατσάς, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Διαχείρισις, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες τῆς Αὐστραλίας, στήν ἑλληνική ἡ γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Κόκκινος, Λ.Υ.Β.)VII Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 915, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ καί κατά προτίμησιν τῆς Ἀφρικῆς, στήν ἑλληνική ἡ γαλλική γλῶσσα. Οἱ ὑπαξ)κοί Σωτήριος Καραγιάννης καί Μάριος Βαλαωρίτης, 40 Λ.Υ.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 918Γ, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Εὐάγγελος Γιουρούκης, 113 Μ.Π.Ε. Μοίρα Μεταφορῶν, Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. Ὁ Σταῦρος Κακομύτας καί ὁ Πάτροκλος Βιτάντζάκης, 625 Τ. Εὐζώνων, Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Γ, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ μορφωμένες "Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ γαλλική γλῶσσα.

Ὁ Ἀναστάσιος Κωνσταντόπουλος, Γραφείον Δ)σεων, 11 Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 912, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. Ὁ Πολυβίος Σέρας, Δ.Π.) VIII Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 918, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Κανάβας, Κ.Ε.Δ.) Σ.Ε.Τ. ΤΗΛ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα. Οἱ ὑπαξ)κοί Βαλεντίνος Ρούσσος καί Γεώργιος Γεωργιάδης, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο καί κατά προτίμησιν τῆς Ἰταλίας. Ὁ Μιλτιάδης Χριστινάκης, 602 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική ἡ ἀγγλική γλῶσσα.

Κεφαλαλγία
Δυσπεψία
Στομαχικές
διαταραχές

Ἕνα ἕως δύο δισκία
Ἄλκα-Σέλτζερ
σ' ἕνα ποτήρι νερό

Προϊόν τῶν
Ἀμερικανικῶν
Ἐργοστασίων
MILES LABORATORIES, INC.
U. S. A.

Alka-Seltzer
REGISTERED TRADE MARK

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΓΓ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΚΟΝ. ΠΑΠΑΕΛΛΗΝΑΣ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 1 - ΤΗΛ. 30.479 - ΑΘΗΝΑΙ

Σᾶς συνέβη ποτέ;

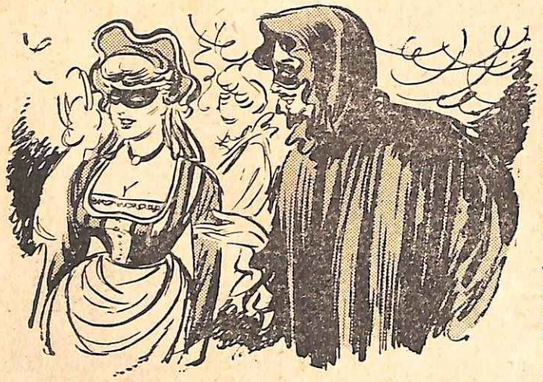
"Ἕνας κύριος εἶναι κοντά σας καί σᾶς λέει γοητευτικά πράγματα
Ἐσεῖς ὅμως μόλις τόν ἀκοῦτε, γιατί σκέφτεστε συνέχως τή μύτη σας.
Μήπως γυαλίζει; εἶναι καλά πουδραρισμένη;

Εἶναι πολύ δυσάρεστο νά σκέπτεσαι πάντα τή μύτη σου

Ἀλλά μέ τήν καινούργια πούδρα TOKALON μπορεῖτε νά εἶσθε σίγουρη, γιά τόν ἑαυτόν σας.
Δέν θά ἐχετε πιά μύτη γυαλιστερή. Ἡ πούδρα TOKALON εἶναι ἐξαιρισμένη, πράγμα πού τῆς δίνει μιά ἀσύγκριτη λεπτότητα καί πρό παντός τό πιό ἀξιόλογο εἶναι ὅτι κρατάει ὁλόκληρη τήν ἡμέρα χωρίς νά ἐνοχλῇ τό δέρμα.
Αὐτή ἡ νέα πούδρα ὑπάρχει σέ 7 τέλειους χρωματισμούς.
Ἀσφαλῶς θά ὑπάρχῃ τουλάχιστον μία ἀπόχρωσις πού θά σᾶς ταιριάζῃ.

Παρακολουθοῦσε μιὰ ὄμορφη ἀρτοπώλιδα, ψιθυρίζοντάς της ἐρωτικοὺς στίχους...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΤΟΜΙΝΟΥ

Παλιὰ ἀποκριάτικα ἐπεισόδια

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς τῆς Ἀποκρηᾶς, στὰ παληὰ καλὰ χρόνια, ἡ μάσκα καὶ τὸ ντόμινο εἶχαν ἐλεύθερη τὴν εἴσοδο στὶς ἐσπερίδες καὶ στοὺς χορούς. Ἦταν ἡ ἐπίσημη στολή, ποὺ εἶχε καθιερωθῆ ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες.

Τὸ ντόμινο ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο σὰν τὸ ράσο τῶν μοναχῶν μὲ τὴν κουκούλα του καὶ τὴ μπέρτα του. Γινόταν ὄχι ἀπὸ χοντρὸ μάλλινο ὕφασμα, ἀλλ' ἀπὸ λεπτὸ καὶ πολύχρωμο μεταξωτὸ ἢ ἀπὸ μερινά.

Τὸ μεσαίωνα, ἡ εὐλάβεια γιὰ τὸ μοναχικὸ σχῆμα ἦταν πολὺ μεγαλύτερη κι' ἐκείνοι ποὺ σκόπευαν νὰ κάνουν καμμιὰ ἐπικίνδυνη ἐκδρομὴ εἴτε γιὰ δικό τους λογαριασμό, εἴτε κατ' ἐντολὴ ἄλλου, συνήθιζαν, γιὰ νάνε ἥσυχοι ἀπὸ τοὺς λησταὶς καὶ τούς... κατάσκοπους, νὰ φοροῦν τὸ κοστοῦμι αὐτό, ποὺ μποροῦσαν νὰ δανειστοῦν ἀπὸ τοὺς καλόγερους, ποὺ ἄλλοτε οἱ πόλεις καὶ τὰ χωριὰ ἦταν γεμᾶτα ἀπ' αὐτούς.

Ἀργότερα ὅμως τὸ ράσο αὐτὸ χρησιμοποιήθηκε ὡς πρόχειρη ἀμφίεσι στὶς κοσμικὲς διασκεδάσεις. Διατήρησε ὅμως καὶ διατηρεῖ ἀκόμα τὸ λατινικὸ ὄνομα «ντόμινο».

Ὁ Ραμπελαί, ποὺ γράφτηκαν γι' αὐτὸν ἄπειρα ἀνέκδοτα, λέγεται, ὅτι, λίγο πρὶν πεθάνη, φόρεσε ἕνα χρωματιστὸ ντόμινο. Κι' ὅταν τὸν ἐρώτησαν γιατὶ μεταμφιέσθηκε ἔτσι, ἀπάντησε παρωδώντας λόγια τῆς Γραφῆς:

«Μακάριοι οἱ ἐν Κυρίω ἀποθνήσκοντες».

Ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ κυρίως ἀπὸ τὴ Βενετία προῆλθε ἡ συνήθεια αὐτὴ νὰ φορᾶη κανεὶς ντόμινο τὶς νύχτες ποὺ διανύντουσαν μεγάλες γιορτὲς καὶ διασκεδάσεις.

Τὴν ὑπέθαλπε, μάλιστα, τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἔτσι ὁ λαὸς θὰ ξεχνοῦσε τὴν τυραννικὴ πολιτεία του.

Ἀπὸ τὴν Ἰταλία τὸ ἔθιμο αὐτὸ πέρασε στὴ Γαλλία. Περίφημες ἦταν οἱ γιορτὲς κι' οἱ χοροὶ μεταμφιεσμένων ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ' καὶ ΙΔ'. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς βασιλιὰς ἔφθανε στὸ σημεῖο νὰ προπορεύεται στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου, μιᾶς εὐθυμης συντροφιᾶς μασκαράδων. Σ' αὐτὲς τὶς συγκεντρώσεις ἦταν ὑποχρεωτικὰ τὸ ντόμινο. Ὁ βασιλιὰς ὅμως δὲν ὑπαγόταν σ' αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι. Πολλὲς φορὲς ὡστόσο σκέπαζε τὴ βασιλική του στολὴ μ' ἕνα βυσσινὶ ὁλομέταξο ντόμινο. Αὐτὲς οἱ μεταμφιέσεις ὅμως γινόντουσαν συχνὰ ἀφορμὴ γιὰ σκάνδαλα καὶ προκαλοῦσαν μονομαχίες. Τὸ ντόμινο ἀκριβῶς ἦταν ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας ποὺ ἔγινε στὰ 1778 μεταξὺ τοῦ δούκα τῶν Βουρβώνων καὶ τοῦ κόμητα Ἀρτουά, ἀργότερα Κάρολου Ι'.

Ἡ κυρία τῆς Τιμῆς τῆς δούκισσας τῶν Βουρβώνων φαίνεται ὅτι εἶχε περισσότερα θέλγητρα καὶ γοητεία, ἀπὸ τὴ δούκισσα, γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς δεύτερης. Ἡ δούκισσα, λοιπόν, ἔδιωξε τὴν ὡραία ἀκόλουθό της, ἀλλ' ἡ κυρία ντὲ Κανελλιὰκ—ὅπως λεγόταν ἡ γόησσα αὐτὴ — ζήτησε παρηγοριά, κατακτῶντας τὴν καρδιὰ τοῦ κόμητος Ἀρτουά. Ἐνῶ λοιπὸν βρισκόντουναν στὸ χορὸ τῆς ὅπερας, ἡ κυρία ντὲ Κανελλιὰκ κατάφερε νὰ πείση τὸν κόμητα νὰ πειράξη τὴ δούκισσα τῶν Βουρβώνων, ποὺ ἦταν ἐξωδέλφη του καὶ ποὺ καθόταν σὲ κάποιο θεωρεῖο μεταμφιεσμένη κι' ἐκείνη. Ἡ δούκισσα τότε ἔξω φρενῶν, ἐπειδὴ ἀναγνωρίσθηκε, τροβῆξε ἀγριεμένη τὴ μάσκα τοῦ κόμητος. Κι' αὐτός, ἀνταποδίδοντας τὰ ἴσα, ἔσκισε ἀμέσως τὴ βελούδινη προσωπίδα τῆς δούκισσας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ δούκας τῶν Βουρβώνων μονομάχησε μὲ τὸν κόμητα Ἀρτουὰ κι' ἡ μονομαχία αὐτὴ κατέληξε σὲ ὀκταήμερη ἐξορία καὶ τῶν δύο εὐγενῶν.

Κάτω ἀπὸ πολυτελέστατο ντόμινο ἐπίσης κρυβόταν κι' ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Λαμὲτ καὶ παρακολουθοῦσε σὲ κάποιο χορὸ τοῦ Κεραμεικοῦ μιὰ ὄμορφη καὶ χαριτωμένη ἀρτοπώλιδα ψιθυρίζοντάς της ἐρωτικοὺς στίχους, καὶ γνωρίζοντας καλὰ ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ κοστοῦμι αὐτὸ κρυβόταν ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα!...

Ἕνα ἄλλο ἀποκρηάτικο ἐπεισόδιο, καθόλου μάλιστα λεπτό, ἦταν καὶ τὸ παιχνίδι τοῦ πρίγκηπος τοῦ Κοντέ, ποὺ ἔπαιξε στὸ δούκα τοῦ Λουξεμβούργου, τὸν μόνο ἴσως στὴ Γαλλία, ποὺ δὲν ἤξερε τὴ σκανδαλώδη διαγωγὴ τῆς συζύγου του. Ὁ πρίγκηπας λοιπόν, ἀνέλαβε νὰ μεταμφίεση τὸ δύστυχο αὐτὸ σύζυγο καὶ νὰ τὸν ὁδηγήση στὸ χορὸ τῆς ὅπερας.

«Καὶ εἶδα, λέει ὁ ἱστορικὸς Σαὶν Σιμόν, νὰ ἐμφανίζεται στὴν αἴθουσα ἕνας γίγαντας μασκαρεμένος, ἔχοντας στὸ κεφάλι ἕνα διάδημα ὅμοιο μὲ τῆς ἐλάφου. Ἦταν δὲ τόσο ψηλό, ὥστε ὁ κάτοχός του παρὰ λίγο νὰ ρίξη κάτω τὸν πολυέλαιο τῆς αἴθουσας. Ὅλοι ὅσοι βρίσκονταν στὸ χορό, ἔλεγαν ὅτι σίγουρα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε καθαρὸ μέτωπο, ἀφοῦ δὲν φοβόταν νὰ βάλη ἕνα τέτοιο κόσμημα στὸ κεφάλι του. Ὅταν ὅμως γνώρισαν κάτω ἀπὸ τὸ ντόμινο τὸ δούκα, ἔβαλαν τὰ γέλια, ἐνῶ ὁ ἁπλοϊκὸς αὐτὸς εὐγενὴς ρωτοῦσε μ' ὅλη του τὴν ἀφέλεια, γιὰ ποιὸ λόγο τοὺς φαινόταν τόσο κωμικὴ ἡ μεταμφίεσί του αὐτὴ ποὺ τὴ χρωστοῦσε στὸν πρίγκηπα!»

Οἱ χοροὶ τῶν μεταμφιεσμένων σταμάτησαν γι' ἀρκετὸ καιρὸ στὴ Γαλλία μὲ τὴν Ἐπανάστασι. Σὲ λίγο ὅμως ξανάρχισαν ζωηρότεροι καὶ τὸ ντόμινο εἶδε πάλι νύχτες δόξας στοὺς χοροὺς τῆς ὅπερας.

Δὲν εἶνε πολὺ παλαιὸ τὸ πάθημα ἑνὸς νέου μουσικοσυνθέτη, ποὺ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἠθοποιοὺς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας ὑποσχέθηκε νὰ τὸν συστήση στὸ διευθυντὴ τοῦ λυρικοῦ θεάτρου Καρβαλώ. Ὁ νέος μουσουργός, λοιπόν, πῆγε στὸ χορὸ τῆς ἠθοποιοῦ καὶ γιὰ νὰ τραβήξη τὴν προσοχὴ τοῦ Καρβαλὼ παρουσιάστηκε μεταμφιεσμένος σὲ Ὀρφέα.

— Νὰ αὐτὸς εἶνε ὁ Καρβαλώ! τοῦ εἶπε τότε ἡ ἠθοποιός, δείχνοντάς του κάποιον ἀπὸ τοὺς καλεσμένους της, ποὺ κρυβόταν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια σ' ἕνα φαρδὺ κίτρινο ντόμινο. Προχωρῆστε καὶ μιλῆστε του μὲ θάρρος!...

Πραγματικά, ὁ νέος μουσικοσυνθέτης πλησίασε τὸ κίτρινο ντόμινο καὶ τοῦ εἶπε δραματικά:

—Κύριε, κρατᾶτε στὰ χέρια σας τὴ ζωή μου!

— Θάρρος, νέε μου, τοῦ ἀπάντησε μιὰ βραχνὴ φωνή. Θὰ φροντίσω γι' αὐτήν. Μὴν ἀνησυχῆς.

Κι' ἀμέσως ὁ ἄγνωστος, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ἔβγαλε τὴ μάσκα του.

Ἦταν ὁ περίφημος τότε Παρισινὸς γιατρὸς Ρικόρ!..

Τέτοια καὶ πολλὰ ἄλλα χαριτωμένα ἐπεισόδια ἔχουν συμβῆ ἐξ αἰτίας τοῦ ντόμινου..

ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΘΑΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ
Ἡ "Εντα Ρῆ, μοντέλο τῆς Νέας Ὑόρκης, κρατᾶ ἀνωτέρω στὰ χέρια της τὸ πιὸ καθαρὸ ἀπὸ τὰ μεγάλα διαμάντια ποὺ βρέθηκαν μέχρι σήμερα στὴ Ν. Ἀφρική. Βάρους 426 καρατίων, τὸ διαμάντι αὐτὸ ἀξίζει περὶ τὸ 1½ ἑκατομμύριο δολλάρια, ἀγοράστηκε δὲ πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ κοσμηματοπώλη Χάρρυ Γουίνστον, μαζὶ μὲ 50.000 ἄλλα πολύτιμα πετράδια. Τὸ καταπληκτικὸ εἶναι ὅτι ὁ παραμυθένιος αὐτὸς θησαυρὸς ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὴ Νέα Ὑόρκη μέσα σ' ἕνα ἁπλὸ ταχυδρομικὸ δέμα μὲ γραμματόσημο 2 λιρῶν Ἀγγλίας.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ... «ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ»
Στὸ Βερολῖνο ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἕνας διαγωνισμὸς ἐξωφρενικῶν κομμώσεων. Μιὰ ἀπὸ τὶς κομμώσεις ποὺ ἐπεδείχθησαν εἶναι καὶ ἡ ἀνωτέρω ἡ ὁποία ξαναθύμισε στοὺς Γερμανοὺς τὸ αἰχμηρὸ κράνος ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ στρατὸς μέχρι τὸ 1914. Στὴν κόμμωσι αὐτὴ δόθηκε τὸ χαρακτηριστικὸ ὄνομα «Νοσταλγία».

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ τελευταία του ἀποκριὰ

—Μανούλα, θὰ μὲ πᾶς νὰ δῶ τοὺς μασκαράδες καὶ τὴ γκαμήλα;

— Ναί, παιδί μου... Θὰ πᾶμε αὔριο Κυριακή, ποὺ θὰ ἔχη πολλοὺς μασκαράδες, χαρτοπάλεμο καὶ σερπαντίνες... εἶπε παίρνοντας στὴν ἀγκαλιὰ της τὸ μικρὸ Λαλάκη, μιὰ νέα, λεπτὴ καὶ μελαχροινὴ γυναίκα, μὲ μιὰ πικάντικη ὁμορφιά.

Καὶ τοῦ χάιδεψε τὸ κεφαλάκι του μὲ τρυφερότητα.

— Θάχη καὶ καραμοῦζες, μαμᾶ; ρώτησε τὸ παιδάκι.

— Καὶ καραζοῦζες καὶ μπαλλόνια, ἀπάντησε, σφίγγοντας τὸ παιδί της στὴν ἀγκαλιὰ της ἡ Ντόρα, ποὺ τὸ εἶχε ντύσει «κάου - μπόϋ».

Ἦταν θλιβερὸ τὸ θέαμα τοῦ μικροσκοπικοῦ μασκαρεμένου παιδιοῦ, γιατὶ ὁ Λάκης δὲν ἦταν σὰν ὅλα τὰ παιδάκια τῆς ἡλικίας του. Ἀπ' αὐτὸ ἔλειπε ἡ ὁρμή. Ἦταν ἕνα κακεκτικό, ἀγέλαστο παιδάκι, ἐπιληπτικό. Τὸ ὠχρὸ προσωπάκι του μὲ τὰ μεγάλα μάτια εἶχε γεροντίστικη μορφὴ καὶ τὸ μικρὸ στοματάκι του μὲ τὰ σκασμένα χειλάκια του τὸ ἀσχήμιζαν δυὸ ρυτίδες.

Ἡ Ντόρα τὸ χαϊδεύει, τοῦ λέει ἀστεῖα, τοῦ ὑπόσχεται χαρὲς καὶ παιχνίδια καὶ λαχταρᾶ νὰ δῆ τὴ λάμψι τοῦ γέλιου στὰ ματάκια του. Μὰ ἕνα θλιμένο χαμόγελο πλανιέται πάντα στὰ χειλάκια του...

Οἱ γονεῖς τοῦ Λάκη εἶναι εὔποροι καὶ τοῦ κάνουν ὅλα τὰ χατήρια. Λατρεύουν τὸ μοναχοπαίδι τους. Κι' ὁ σπαραγμὸς τῆς καρδιᾶς τους γίνεται ἀβάστακτος, ὅσο τὸ βλέπουν νὰ φθίνη μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

—Ἡ ἀρρώστεια του — εἶπε μιὰ μέρα ὁ γιατρὸς μετὰ τὸ καρδιογράφημα ποὺ τοῦκανε — ἐπιδεινώνεται ἀπὸ τὴν ἀδύνατη καρδιά του. Πάντως ...δὲν θὰ ἐγκαταλείψωμε τὸν ἀγῶνα.

Αὐτὴ ἡ διαπίστωσι τοῦ γιατροῦ, γιὰ τὴν καρδιὰ τοῦ Λάκη, τοὺς μεγάλωσε τὴν ἀγωνία. Ἡ ἀπελπισία εἶναι τὸ διαρκὲς μαρτύριό τους. Ἕνα βαρὺ πένθος κυριαρχεῖ ἀνάμεσα στὸ νέο ἀντρόγυνο, ποὺ ὡστόσο εἶναι πάντα ἀγαπημένο, ὅπως τὸν πρῶτο καιρό.

Ἡ Ντόρα ἄφησε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της τὸ ἀγοράκι της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ παιχνίδια. Ὅταν βρέθηκε μόνη στὴν κάμαρά της ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλάμα. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τὴν βρῆκε ὁ ἄντρας της, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

—Ἠσύχασε, Ντόρα μου... Μὲ τὸ κλάμα δὲν γίνεται τίποτα... τῆς εἶπε τρυφερά. Μόνο ὁ πόνος μας μεγαλώνει! Θ' ἀγωνιστοῦμε, θὰ κάνωμε ὅτι μποροῦμε γιὰ νὰ σώσωμε τὸ παιδί μας. Χρειάζεται ὅμως ψυχραιμία. Ἔλα, πᾶμε στὸ παιδὶ νὰ τοῦ δώσουμε αὐτὸ τὸ καινούργιο παιχνίδι, ποὺ τοῦ ἔφερα...

Ὁ Λαλάκης ἀγκάλιασε τὸ μπαμπᾶ του κι' ἄρχισε νὰ γελᾶ, μὲ τὸ δικό του τὸ παράξενο γέλιο, ὅταν ἐκεῖνος ξετύλιξε μπροστά του τὸ παιχνίδι. Ἦταν ἕνα τραπεζάκι, ποὺ πάνω του, μ' ἕνα κούρδισμα, χόρευαν ἕνας Ἀρλεκῖνος μὲ μιὰ Κολομπίνα, ἐνῶ ἕνας Παλιάτσος, χτυποῦσε μὲ τὰ χεράκια του δυὸ μπρούτζινους δίσκους.

—Πολὺ μ' ἀρέσει ὁ Παλιάτσος, μπαμπᾶ! φώναξε ὁ Λαλάκης, ὁλόχαρος.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς. Ἡμέρα ἀνοιξιάτικη, ἡλιόλουστη. Ὁ Λαλάκης ἑτοίμαζε τὰ πράγματα ποὺ θἀπαιρνε μαζί του: Μιὰ νάϋλον σακκουλίτσα γεμάτη μὲ κομφετὶ καὶ τὸ πιστόλι του («κάου - μπόϋ»).

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα, ἑτοίμασε κι' αὐτή, ὅπως ἔκανε πάντα, ὅταν ἐβγαινε μὲ τὸ Λαλάκη, τ' ἀπαραίτητα γιὰ τὶς πρῶτες βοήθειες καὶ τἄβαλε στὴν τσάντα της, γιὰ τὴν περίπτωσι, ποὺ θὰ εἶχε τ' ἀγοράκι της καμμιὰ κρίσι στὸ δρόμο, πρᾶγμα, ποὺ συνέβαινε πολὺ συχνά.

Βγῆκαν, λοιπόν, καὶ πῆγαν πρὸς τὴν ὁδὸ Σταδίου, κατὰ τ' ἀπόγευμα. Σαστισμένος ὁ μικρούλης παρακολουθοῦσε τοὺς μασκαράδες. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο. Ἄκουγε τὶς καραμοῦζες, τὶς ροκάνες κι' ἔβλεπε τὶς σερπαντίνες καὶ τὸ χαρτοπόλεμο ποὺ πετοῦσαν στὴν ὄμορφη μητέρα του, ἐκδηλώνοντας τὴ χαρά του μὲ ξεφωνητά.

Ἡ Ντόρα εὐχαριστημένη μ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη, χαρούμενη ἀλλαγὴ τοῦ παιδιοῦ, γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε ξεχάσει τὸ ψυχικό μαρτύριό της.

Ὅταν, ξαφνικά, ἔνοιωσε τὸ Λαλάκη της νὰ γέρνη καὶ νὰ κρέμεται ἀπὸ τὸ χέρι της, ποὺ τὸν βαστοῦσε, σὰν πληγωμένο πουλάκι.

Τὸν σήκωσε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της κι' ἔτρεξε νὰ μπῆ σ' ἕνα καφενεῖο. Ἐκεῖ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, τοῦ ξεκούμπωσε τὰ ρουχαλάκια του, ἔτριψε μὲ κολώνια τὴν καρδούλα του κι' ἔφιξε μὲ δύναμι τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του, ἀτούς καρποὺς τῶν χεριῶν του, ἀφοῦ πρῶτα ἔβρεξε μὲ νερὸ τὸ προσωπάκι του. Ἔπειτα πῆρε τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της καὶ τράβηξε διαστικὴ γιὰ τὸ σπίτι της, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, στὸν Ἅγιο Κωνσταντίνο.

Προχωροῦσε μὲ μεγάλη συσκολία, ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τὸ χαρούμενο, ἐξαλλο πλῆθος. Οἱ σερπαντίνες ποὺ τῆς πετοῦσαν οἱ διάφορες παρέες τὴν τύλιγαν μαζί μὲ τὸ ἀναίσθητο ἀγοράκι της. Ὁ χαρτοπόλεμος ποὺ κολλοῦσε στὸ μουτσουλμος ποὺ κολλοῦσε στὸ μουτσουλμένο ἀπὸ δάκρυα πρόσωπό της, σκεμένο ἀπὸ δάκρυα πρόσωπό της, σκεμένο ἀπὸ δάκρυα ἀπόγνωσι. Ἤθελε νὰ τὴν ἔφερνε σὲ ἀπόγνωσι. Ἤθελε νὰ φωνάξη, νὰ ζητήση βοήθεια. Μὰ συγκρατιόταν, γιατὶ ἔπρεπε νὰ φτάση γρήγορα στὸ σπίτι, νὰ ξαπλώση τὸ παιδὶ της στὸ κρεβάτι του, νὰ τοῦ πατάκια του. Ἤξερε ἡ Ντόρα πὼς δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθη τόσο γρήγορα. Τριάμισυ ὁλόκληρα χρόνια τώρα, εἶχε μάθει πιὰ πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένη, γιὰ νὰ περάση ἡ κρίσι...

Μὲ πολὺ κόπο ἔφτασε στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ, τὴν περίμενε ὁ ἄντρας της ποὺ ἔτρεξε τρομαγμένος, νὰ τὴ βοηθήση.

—Τηλεφώνησε γρήγορα στὸ γιατρό, Πάνο!... φώναξε στὸν ἄντρα της ἡ Ντόρα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρίβη τὰ χεράκια τοῦ ἀναίσθητου παιδιοῦ.

Ὁ γιατρὸς ἤρθε ἀμέσως.

—Ἀργεί, αὐτὴ τὴ φορά, πολύ, νὰ συνέλθη καὶ φοβᾶμαι... τοῦ εἶπε ἡ δύστυχη μητέρα.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε πάνω στὸ παιδὶ κι' ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι του ψιθύρισε θλιμμένα:

—Πολὺ ἀργά... Ἡ καρδιά του ἔπαψε... νὰ χτυπᾶ... φαίνεται πὼς κουράστηκε ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ δὲν ἄντεξε...

—Ἐγὼ τὸ σκότωσα, τὸ παιδί μου! φώναξε μὲ ἀπελπισία ἡ Ντόρα. Μὰ ἤθελε τόσο πολὺ νὰ δῆ πολλοὺς μασκαράδες!... Ἐγὼ φταίω!...

—Δὲν φταίει κανείς... Ἡ μεγάλη χαρά, ποὺ ἦταν ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία του, τὸ σκότωσε... ἔλεγε κλαίγοντας ὁ Πάνος στὴ γυναίκα του, ποὺ ἦταν κι' ἐκείνος σκυμμένος, δίπλα της.

Ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἐλατήριο τοῦ καινούργιου παιχνιδιοῦ εἶχε μείνει ἀκόμα κουρντισμένο. Λίγες νότες ἀντήχησαν, ὁ Ἀρλεκῖνος μὲ τὴν Κολομπίνα ἔκαναν μιὰ στροφὴ χορεύοντας ἐκάναν μιὰ στροφὴ χορεύοντας κι' ὁ Παλιάτσος ἄνοιξε τὰ χέρια νὰ χτυπήση τοὺς δυὸ μπρούτζινους δίσκους του. Μὰ δὲν πρόφτασε. Ἔμεινε μὲ τὰ χέρια ἀνοικτὰ καὶ κύτταζε κατάπληκτος τὸ νεκρὸ παιδάκι...

ΜΙΡΑΝΤΑ

— Θεέ μου, ὁ ἄντρας μου!...
— Ἀμάν!... Ἡ γυναίκα μου!...

— Γάϊδαρε!...

Ἀποκρηάτικες ἐκπλήξεις

Ο ΑΣΣΟΣ ΒΕΣ ΣΑΝΤΕ ΕΚΗΡΥΧΘΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΣ

Κατηγορήθη ὅτι ἔλαβε περισσότερα ἀπὸ 400 δολλάρια γιὰ νὰ μετάσχη σὲ ἀγῶνες

Μιὰ συγκλονιστικὴ εἴδησι ἀπὸ τὸν Νέο Κόσμο ἀναστάτωσε τοὺς παγκόσμιους ἀθλητικοὺς κύκλους. Ὁ περίφημος ἄσσος τῶν δρόμων ἡμιαντοχῆς καὶ ἄλλοτε πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου Ἀμερικανὸς Βὲς Σάντε ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἀθλητικὴ Ὁμοσπονδία γιὰ ὅλη τὴ ζωή του τῶν φιλάθλων ἀγώνων καὶ ἀνεκηρύχθη ἐπαγγελματίας. Μετὰ τὸν Ἀμερικανὸ Θόρπ, τὸν Φινλανδὸ Νοῦρμι, τὸν Γάλλο Λαντουμέγκ καὶ τοὺς Χέγκ καὶ Ἄντερσον ὁ Σάντε καταδικάζεται σὲ ἰσόβια ἀθλητικὴ ἀποχὴ ἀπὸ τοὺς ἀμερικανικούς, τοὺς διεθνεῖς καὶ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες. Θὰ μπορῇ ὅμως νὰ λαβαίνῃ μέρος σὲ ἀγῶνες ἐπαγγελματιῶν ἀθλητῶν, ὅπως ἔκανε ὁ Ὄουενς, μετὰ τὶς νῖκες του καὶ τὰ παγκόσμια ρεκόρ του στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου (1936). Πολλοὶ ὅμως ἀμφιβάλλουν ἐὰν ὁ Σάντε θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ Ὄουενς.

Γιὰ τί κατηγοροῦν τὸν Σάντε; Ἐπὶ ἕξ ὥρες ἡ Ἐπιτροπὴ συνεξήτησε τὴν ὑπόθεσί του. Οἱ Ἄλ Φράνκεν, πρόεδρος τῶν «Κόμπτων Ρηλέϋς», ὁ Φρὲντ Βὰν Ντάϋκ, τέως πρόεδρος τῆς Ἀθλητικῆς Ἑνώσεως τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ ὁ Τὸμ Μούουρ, ὀργανωτὴς τῶν «Μοντέστο Ρηλέϋς» συζήτησαν, ἀπὸ ἐπίσημη καταγγελία ὅτι ὁ Σάντε, τὸν Μάϊον τοῦ 1954, γιὰ νὰ μετάσχῃ τῶν ἀγώνων «Μοντέστο Ρηλέϋς», «Στόκτον Πασίφικ» καὶ «Κολιζεουμ Ρηλέϋς» τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ἔλαβε πλέον τῶν κεκανονισμένων ἀπὸ τὴ Διεθνῆ Ἀθλητικὴ Ὁμοσπονδία 400 δολλάρια σὲ τσὲκ δηλαδὴ 13.500 δραχμές. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως τῶν 400 δολλαρίων, ὁ Σάντε ἔλαβε κανονικῶς 250 δολλάρια στὸ Κλήβελαιντ, 200 δολλάρια στὸ Σικάγο καὶ 150 δολλάρια στὴ Φιλαδέλφεια.

*

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ὁμοσπονδίας τοῦ ἐζήτησε λεπτομερεῖς λογαριασμοὺς τῶν ἐξόδων του. Ἐφάνη ἐλαστικὴ στὸν ὑπολογισμὸ τῶν ἐξόδων μετακινήσεων καὶ παραμονῆς εἰς τὰς πόλεις τῶν ἀγώνων. Τὸ ὑπόλοιπον ὅμως τῶν δολλαρίων ἦτο πολὺ περισσότερον τῶν ἐπιτρεπομένων ὑπὸ τῶν Διεθνῶν Ἀθλητικῶν Κανονισμῶν. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Σάντε κατεδικάσθη σὲ ἰσόβια ἀθλητικὴ ἀποχὴ ἀπὸ τοὺς φιλάθλους στίβου. Δικαίως; Ἀδίκως; Τὸ πρόβλημα πάντως προκάλεσε τρομερὸ σάλο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ Σάντε διαμαρτυρήθηκαν ἔντονα γιὰ τὴν καταδίκη του. Ὅταν οἱ ἀθληταὶ τῶν χωρῶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, εἶπαν, εἶναι ἀποδεδειγμένως ἐπαγγελματίες ὑπὸ τὶς εὐλογίες μάλιστα τοῦ ἐπισήμου κράτους, γιατί ὁ Σάντε νὰ χαρακτηρισθῇ ἐπαγγελματίας ἐπειδὴ πῆρε, ἔστω, 450 δολλάρια γιὰ ἔξοδα μετακινήσεως καὶ διατροφῆς του; Ὕστερα, τὰ λεπτὰ δὲν τὰ πῆρε ὁ Σάντε, ἀλλὰ ὁ Ντένιγκς, ὁ προπονητὴς τοῦ Σάντε. Εἶναι ἀποδεδειγμένο πὼς ὁ Σάντε ἦταν ἐν γνώσει; Τέλος, εἶναι ὁ μόνος ἀθλητὴς στὸν κόσμο ποὺ πῆρε λίγα δολλάρια παραπάνω γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στοὺς ἀγῶνες;

*

Ὁ Α. Φράνκεν στάθηκε μὲ τὸ μέρος τοῦ Σάντε: «Δὲν εἶναι, ἐπὶ τέλους, περισσότερον ἔνοχος ὁ Σάντε ἀπ' ὅτι ἄλλοι ἀθληταί, καλαθοσφαιρισταὶ καὶ ποδοσφαιρισταί», δήλωσε κατηγορηματικά.

Ὁ Φρὲντ βὰν Ντάϋκ θεώρησε τὴν τιμωρία ἀδικη: «Ὁ Σάντε συμμορφώθηκε μὲ τοὺς Διεθνεῖς Κανονισμούς. Τὸ χρηματικὸ ποσὸ ποὺ δικαιοῦται νὰ εἰσπράξῃ γιὰ νὰ μετακινηθῇ ἀπ' τὴ γενέτειρά του στὴν πόλι τῶν ἀγώνων εἶναι βέβαια ἀκριβῶς καθωρισμένο. Στοὺς λογαριασμούς του ὅμως, παρουσίασε ἕνα ποσὸν 150 δολλαρίων γιὰ ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο τῆς γυναίκας του, ποὺ δὲν τοῦ ἀναγνωρίσθηκε καὶ ποὺ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ εἰσπράξῃ».

Πρὸς τὴν ἀπόφασι τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀθλητικῆς Ὁμοσπονδίας διεφώνησαν καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ προπονηταί. Ὁ Ντὶκ Τέμπλεστον δήλωσε: «Ὁ Σάντε εἶναι ἕνα φιλότιμο, γενναῖο καὶ εἰλικρινὲς παιδί. Ἐὰν τελικὰ ἡ Ὁμοσπονδία ἐπιμείνῃ στὴν ἄδικο ποινή της, ὁ Ἀμερικανικὸς Ἀθλητισμὸς θὰ χάσῃ ἕνα ἄξιο καὶ δυναμικὸ ἐκπρόσωπό του. Ἐὰν εἶχε ἀποδειχθῇ πὼς παρέβη τοὺς κανονισμούς, δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἀντιρρήσεις. Ὑπάρχουν ὅμως πολλὲς ἀμφιβολίες».

*

Ὁ Βὲτ Σάντε κατηγορήθηκε πὼς πῆρε τὰ 400 δολλάρια ἐπὶ πλέον τὸν Μάϊο τοῦ 1945, ὅταν, τρέχοντας τὰ 1609 μ. (1 ἀγγλικὸ μίλι) σὲ 4'00"6 κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν 1.500 μ. σὲ 3'42"8.

Πρωταθλητὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ «ρέκορντμαν» τῆς χώρας του στὰ 1.500 μ. καὶ στὸ 1 ἀγγλικὸ μίλλι ἐρεσωπίσθη ἕνας ἀπὸ τοὺς σοβαρώτερους διεκδικητὰς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ τίτλου τῆς Μελβούρνης στὰ 1.500 μ.

Ὁ Σάντε ἐπεδίωξε πολλὲς φορὲς νὰ βελτιώσῃ τὸ ρεκὸρ τοῦ κόσμου στὰ 1609 μ. ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὸν πρόλαβαν ὁ Ἄγγλος Μπάνιστερ καὶ ὁ Αὐστραλὸς Λάντυ. Νέος ὅμως ἀκόμη καὶ μὲ φλόγα στὴν καρδιὰ γιὰ τοὺς ἀγῶνες του περίμενε ὑπομονετικὰ τὴ Μεγάλη Στιγμὴ γιὰ τὸν παγκόσμιο ἀ[illegible] τὶς προσπάθειές του τὶς ἀνέκοψε ἡ πρόσκλησίς του ὑπὸ τὰ ὅπλα. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίοδο τῆς στρατιωτικῆς του θητείας δὲν ἔπαυσε νὰ γυμνάζεται. Ἐκεῖ τὸν βρῆκε τὸ πλῆγμα τοῦ ἀποκλεισμοῦ του ἀπὸ τὶς φιλαθλες τάξεις. Ὁ Σάντε διαμαρτυρήθηκε σεμνά. Ἡ Ὁμοσπονδία θὰ ἐπανεξετάσῃ τὸ ἀκανθῶδες θέμα καὶ θὰ συζητήσῃ τὴ ἐφεσι τοῦ Σάντε.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Βὲς Σάντε, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς ἄσσος τῶν δρόμων ἡμιαντοχῆς, ποὺ ἐκηρύχθη ἐπαγγελματίας.

✿✿

Ὁ τουρισμὸς καὶ τὰ ὡραῖα κορίτσια

Τὸ Κρατικὸν Γραφεῖον Ταξειδίων τῆς Κοπεγχάγης ἔδωσε ρητὴ διαταγὴ νὰ μὴν ἀπεικονίζωνται γιὰ κανένα λόγο ὡραῖα κορίτσια στὰ διαφημιστικὰ ἔντυπα ποὺ προπαγανδίζουν τὸν τουρισμὸ σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Γιατί, ὅπως ἐξηγεῖ ἡ ἴδια διαταγή, «οἱ τουρίστες ποὺ ἐπισκέπτονται τὴ Δανία, εἶναι συνήθως ἡλικιωμένα ἀντρόγυνα, κι' ἡ γυναῖκα εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀποφασίζει σὲ ποιὰ χώρα θὰ ταξειδέψουν».

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Α΄ ΣΤΗΛΗ

1) ΤΡΑΜΠΑ. 2) ΔΟΧΕΙΑ. 3) ΑΠΑΛΟΣ. 4) ΠΟΤΑΜΙ. 5) ΥΓΡΩΜΑ. 6) ΑΚΥΡΟΝ. 7) ΡΙΖΟΥΣ. 8) ΕΙΣΟΧΗ. 9) ΣΚΟΤΟΣ. 10) ΟΥΪΣΚΙ. 11) ΜΑΝΑΡΙ. 12) ΑΔΟΛΟΣ. 13) ΚΑΡΜΕΝ. 14) ΠΙΝΕΛΑ. 15) ΚΑΝΑΛΙ. 16) ΕΙΡΜΟΣ.

Β΄ ΣΤΗΛΗ

1) ΜΑΠΑ. 2) ΙΔΕΑ. 3) ΠΑΛΑ. 4) ΜΑΤΙ. 5) ΜΩΡΑ. 6) ΑΚΟΝ. 7) ΡΟΥΣ. 8) ΗΧΟΣ. 9) ΣΟΤΟ. 10) ΣΙΚΙ. 11) ΝΑΜΑ 12) ΣΟΛΟ. 13) ΜΑΡΚ. 14) ΛΕΝΑ. 15) ΚΑΛΙ. 16) ΜΟΡΣ.

Ἡ παροιμία εἶνι: ΤΡΟΧΟΣ ΠΟΥ ΓΥΡΙΖΕΙ ΣΚΟΥΡΙΑ ΔΕΝ ΠΙΑΝΕΙ.

Μικρὰ προβλήματα

1) 96 καὶ 90 ὁκάδες (Χ+Ψ=186). (Χ—Χ)4 = (Ψ—Ψ)5).

2) Περπατάει δυὸ ὧρες καὶ ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τὰ δυὸ χωριὰ εἶναι 9 χιλιόμετρα.

3) 32, 64 καὶ 192.

4) Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες καὶ 55 λεπτά. Κάθε ὥρα ὁ ἕνας διανύει τὸ 1)5 τῆς ἀποστάσεως καὶ ὁ ἄλλος τὸ 1)7. Δηλαδὴ καὶ οἱ δυὸ μαζὶ διανύουν τὰ 12)35.

Συναρμολόγησις

1) Γεώργιος Βύρων, ποιητής. 2) Ἰωάννης Ρακίνας, ποιητής. 3) Γουλιέλμος Ραϊντγκεν, φυσικός. 4) Δημήτριος Παπανικολῆς, ἀγωνιστής. 5) Ἰωάννης Παπαϊωάννου, ἠθοποιός. 6) Φρειδερίκος Σοπέν, πιανίστας. 7) Ἀρθοῦρος Σοπενχάουερ, φιλόσοφος. 8) Ἐμμανουὴλ Ξάνθος, φιλικός. 9) Παῦλος Ντορέ, ἐχνογράφος. 10) Καμίλλος Ντεμουλέν, ἐπαναστάτης.

Μεταγραμματισμὸς

ΗΡΑ — ΩΡΑ.

Κρυπτογραφικὸ

1) ΛΙΒΑΝΟΣ. 2) ΙΒΑΝ. 3) ΒΙΑΣ. 4) ΑΛΑΣ. 5) ΝΑΪΑΣ. 6) ΟΛΒΟΣ. 7) ΣΑΒΒΑΣ.

Μαγικὸ γράμμα

Μὲ τὸ Ο: Πόρος — Φθονῶ — Φόρος — Πόλος — Νομὸς — Σπόρος — Στόλος — Χορὸς — Ὄασις — Οὐσία — Σπανός.

Μιὰ εἰκόνα μὲ 12 λάθη

Τὰ δώδεκα λάθη τῆς εἰκόνας μας εἶναι: 1, 2 καὶ 3) Τὸ κάδρο εἶναι λοξό, δὲν ἔχει πλαίσιο στὸ ἐπάνω μέρος καὶ τὸ πλαίσιο τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς εἶναι πιὸ φαρδύ. 4) Τὸ καπέλλο τῆς μικρῆς στέκεται στὸν ἀέρα. 5) Τὰ δύο μανίκια της εἶναι διαφορετικά. 6) Τὸ φόρεμα εἶναι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος πιὸ μακρύ. 7) Τὸ ἕνα παπούτσι λείπει. 8) Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἄνθη στὸ πάτωμα. 9) Οἱ βραχίονες τῆς πολυθρόνας διαφέρουν. 10) Ἡ γραμμὴ τοῦ ἑνὸς βραχίονος συνεχίζεται στὸ πάτωμα. 11) Ἡ πλάτη τῆς πολυθρόνας εἶναι ἠμιτελὴς. 12) Τὰ μαλλιὰ τῆς μικρῆς δὲν εἶναι ἴδια καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρές.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 579 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΡΑΙΝ — ΚΙΜΩΝ — ΣΟΦΙΑ. 2) ΝΤΑΡΑ — ΝΕΦΟΣ. 3) ΙΤΑΜΑ — ΦΑΚΟΣ. 4) ΟΙΔΑ — ΩΡΑ — ΝΙΚΗ. 5) ΣΕΡ — ΣΟΜΑΛΙΑ — ΚΟΣ. 6) ΡΩΜΗ — ΟΚΑ — ΑΛΥΣ. 7) ΚΩΣ — ΔΙΑΝΑ — ΑΤΑ. 8) ΑΝ — ΜΟΔΑ — ΕΚΑΣ — ΑΣ. 9) ΚΑΝΟΝΙ — ΚΡΑΤΟΣ. 10) ΟΣ — ΣΙΝΑ — ΑΙΩΝ — ΠΙ. 11) ΣΑΝ — ΗΛΙΑΣ — ΠΑΣ. 12) ΠΑΛΑ — ΑΤΙ — ΗΠΑΡ. 13) ΘΩΝ — ΑΡΝΗΣΙΣ — ΡΙΣ. 14) ΟΝΟΣ — ΑΡΑ — ΝΟΣΩ. 15) ΣΥΡΟΣ — ΕΥΡΟΣ. 16) ΚΑΝΩΝ — ΣΟΛΩΝ. 17) ΣΕΛΑΣ — ΝΙΚΩΝ — ΣΑΜΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΧΘΟΣ — ΚΑΣΟΣ — ΘΟΛΟΣ. 2) ΙΕΡΩΝ — ΣΑΠΩΝ. 3) ΙΔΡΩΣ — ΝΑΝΟΣ. 4) ΙΝΤΑ — ΜΑΣ — ΣΥΚΑ. 5) ΝΤΑ — ΗΔΟΝΙΚΑ — ΡΑΣ. 6) ΑΜΩΣ — ΔΟΝ — ΑΚΟΝ. 7) ΚΡΑ — ΔΑΝΑΗ — ΣΩΝ. 8) ΙΑ — ΩΜΟΙ — ΛΑΝΑ — ΝΙ. 9) ΑΡΑΚΑΣ — ΣΙΤΗΡΑ. 10) ΩΝ — ΑΛΑΝ — Α΄Ι΄ΣΑ — ΣΩ. 11) ΝΕΦ — ΑΕΡΑΣ — ΕΟΝ. 12) ΦΑΚΑ — ΚΑΙ — ΣΤΥΛ. 13) ΣΟΚ — ΑΛΑΤΩΔΗ — ΡΩΣ. 14) ΟΣΟΝ — ΣΟΝ — ΝΟΝΑ. 15) ΣΙΚΥΑ — ΠΑΡΟΣ. 16) ΚΟΣΤΑ — ΠΑΡΙΣ. 17) ΑΛΤΗΣ — ΑΣΠΙΣ — ΣΩΧΟΣ.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Παράξενο διήγημα

Τὸ βράδυ τοῦ Ψυχοσάββατου ὁ Ραοὺλ κοιμόταν βαθειά. Ἡ γυναῖκα του τὸν πλησίασε καὶ τοῦ φώναξε ἀπότομα:

—Δὲν ἀκοῦς τίποτα, Ραούλ;

Ὁ Ραοὺλ μουρμούρισε κάτι καὶ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό. Φαίνεται ὅμως ὅτι κάτι σοβαρὸ θὰ συνέβαινε. Γιατὶ ἡ γυναῖκα του τὸν ξανασκούντηξε πιὸ δυνατά.

—Μοῦ φαίνεται Ραούλ, τοῦ εἶπε, ὅτι ξέχασες νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα τοῦ καμπαναριοῦ...

Τὴ φορὰ αὐτὰ ὁ κωδωνοκρούστης, πλησιανοίγοντας τὰ μάτια του, τὶς ἀπάντησε:

—Δὲν ἔκλεισα τὴν πόρτα; Σοβαρὰ μιλᾶς; Τὴν κλείδωσα δυὸ φορές! Τὸ κλειδὶ τὸ ἔχω στὸ σακκάκι μου!

—Μὰ τότε οἱ καμπάνες χτυπᾶνε μόνες τους;

—Χτυπᾶνε οἱ καμπάνες; ρώτησε ὁ Ραοὺλ καὶ ἀνασηκώθηκε.

—Ναί. Δὲν τὶς ἀκοῦς;

Ὁ Ραοὺλ τέντωσε τ' αὐτιά του. Καὶ τότε ἄκουσε τὸν δυνατὸ ἀέρα ποὺ ἀφώριζε ἔξω, νὰ φέρνη μαζί του τοὺς ἤχους μιᾶς πένθιμης κωδωνοκρουσίας.

—Ναί, καλὰ λές, φώναξε. Θ' ἀνέβηκε κανένας στὸ καμπαναριό. Πρέπει νὰ πάω δᾶ!

Σηκώθηκε κι' ἄναψε τὸ λυχνάρι. Τὴν ὥρα ποὺ ντυνόταν, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου:

—Μεσάνυχτα! ... εἶπε.

Ἔξω βασίλευε πυκνὸ σκοτάδι.

—Καταλαβαίνω, τὴ θάγινε... μουρμούρισε, ἐνῶ προχωροῦσε. Θὰ εἶνε τίποτα παλιόπαιδα, ἴσως κι' ὁ παπᾶς!

Ὁ Ραοὺλ ἔβαλε στὸ μυαλό του τὸν παπᾶ, γιατὶ πολλὲς χρονιές, κάθε Ψυχοσάββατο, τὸν μάλλωνε ποὺ σταματοῦσε πολὺ γωρὶς τὶς κωδωνοκρουσίες. Μόλις πήγαινε ἡ ὥρα 10 τὸ βράδυ, ὁ Ραοὺλ ἄφινε τὸ καμπαναριὸ κι' ἔφευγε. Στὰ γειτονικὰ ὅμως χωριὰ οἱ καμπάνες χτυποῦσαν ὡς τὰ μεσάνυχτα καὶ καμμιὰ φορὰ ὅλη τὴ νύχτα.

Μὰ ὁ Ραοὺλ τὸ εὗρισκε ὑπερβολικὸ νὰ κάθεται καὶ πέρα ἀπὸ τὶς δέκα, ἐνῶ ὁ δυνατὸς ἀέρας σφύριζε ἐκεῖ πάνω. Ὅσο, λοιπόν ἔμενε ἀνοιχτὴ ἡ ταβέρνα τοῦ μπάρμπα Ζαλοῦ, πήγαινε ὡς ἐκεῖ, κάθε δέκα λεπτά, γιὰ νὰ πάρη κανένα θερμαντικό...

Μὰ ἡ ταβέρνα ἔκλεινε καμμιὰ φορὰ στὶς ὀχτώ. Τότε ὁ Ραοὺλ ἔπαιρνε μαζί του ἕνα μπουκαλάκι κονιὰκ γιὰ νὰ πίνη ὡς τὶς δέκα...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὕστερα ἀπὸ τὸν ἑσπερινό, ὁ παπᾶς ἔκανε μιὰ βόλτα στὸ νεκροταφεῖο. Εὐλόγησε ὅλους τοὺς τάφους — Ψυχοσάββατο! — κι' ἔπειτα οἱ καμπάνες ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε πένθιμα.

—Ὡς τί ἄρα θὰ σημαίνῃς, Ραούλ; τὸν ρώτησε ὁ παπᾶς.

—Ὡς τὶς δέκα...

—Καὶ γιατὶ τόσο λίγο; Γιατὶ περιφρονεῖς τὶς ψυχὲς τῶν πεθαμένων;

Μὰ ὁ Ραοὺλ ἦταν πεισματάρης. Καὶ μόλις πῆγε δέκα ἡ ὥρα καὶ τὸ μπουκάλι ἄδειασε, κατέβηκε ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του...

Τώρα, ἐνῶ ὁ Ραοὺλ προχωροῦσε, γκρινιάζοντας γιὰ τὴν τύχη του, ἔρριχνε κάπου-κάπου ματιὲς στὰ φωτισμένα παράθυρα τῶν σπιτιῶν.

Οἱ χωρικοὶ τῆς Βρετάννης συνηθίζουν κάθε Ψυχοσάββατο ν' ἀφήνουν ἀνημμένο τὸ τζάκι. Ἔτσι πιστεύουν πὼς οἱ ψυχὲς θὰ πάνε τὴ νύχτα νὰ ζεστασθοῦν κοντὰ στὴ φωτιά. Ἐπίσης, σ' ὅλα τὰ σπίτια δὲν ξεσηρώνουν τὸ τραπέζι, γιατὶ ἴσως οἱ ψυχὲς νάναι πεινασμένες καὶ νὰ θέλουν νὰ φᾶνε κάτι...

Μιὰ στιγμή, λοιπόν, ὁ Ραούλ, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του τὸν Ζάν, τὸν ζυλοκόπτο, ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ἕξη ἑβδομάδες, νὰ κάθεται ὀλοζώντανος κοντὰ στὸ τζάκι καὶ νὰ ζεσταίνη τὰ χέρια του!...

Ὁ κωδωνοκρούστης ἔκανε τὸ σταυρό του κι' ἀπομακρύνθηκε, ἀνοίγοντας τὸ βῆμα του...

Κι' ὅταν ἔφτασε στὴν πλατεῖα, πρόσεξε ὅτι δὲν χτυποῦσαν πιὰ οἱ καμπάνες οὔτε φαινόταν κανένα φῶς στὴν ἐκκλησία. Πλησίασε ὕστερα στὴν πόρτα. Βεβαιώθηκε πὼς ἦρα στὴν πόρτα. Βεβαιώθηκε πὼς ἦταν καλὰ κλειδωμένη κι' ἑτοιμάστηκε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του.

Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ κάνη καμμιὰ δεκαριὰ βήματα, ξανάκουσε πίσω του τὶς καμπάνες νὰ χτυπᾶνε!

(Ἄ τώρα δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι γελιέμαι! σκέφτηκε. Κάποιος εἶναι πάνω στὸ καμπαναριό).

Γύρισε πίσω καὶ μπῆκε στὴν ἐκκλησία ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου ποὺ ἦταν κι' ἐκείνη κλειδωμένη. Ἡ ἐκκλησία ἦταν σκοτεινή. Βῆμα. Δίπλα στὴν εἴσοδο κρεμόταν τὸ σκοινὶ τῆς καμπάνας. Τὸ σκοινὶ αὐτὸ δὲν κουνιόταν ἀπ' τὴ θέσι του. Καὶ ὅμως ἡ καμπάνα ἐξακολουθοῦσε νὰ σημαίνῃ!...

Ὁ Ραοὺλ ἄρχισε νὰ φοβᾶται. Μὰ ἔπρεπε ν' ἀνέβη στὸ καμπαναριό. Ἄνοιξε ἀποφασιστικὰ τὴν πόρτα, ποὺ ἔβγαζε στὴ σκαλίτσα του. Ἕνα δυνατὸ ρεῦμα ἀέρα τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο. Τὸ πένθιμο παράπονο τῆς καμπάνας ἀντήχησε τώρα πιὸ καθαρά. Κι' ἄξαφνα τὸ φανάρι του Ραούλ ἔσβησε!

Ὁ κωδωνοκρούστης ἀνέβηκε λίγα σκαλιὰ κι' ἔπειτα στάθηκε. Κρύωνε.

Τότε τοῦ φάνηκε ὅτι κάποιος τὸν πλησίαζε. Ἐλαφρὰ βήματα ἀκούστηκαν νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα...

Ὁ Ραοὺλ κύτταζε μπροστά του μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὸν τρόμο.

Ὁ θόρυβος ὅμως ὁλοένα πλησίαζε. Ναί, κάποιος κατέβαινε. Ὁ Ραοὺλ ἁπλωσε τὰ χέρια, σὰν νἄθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ μὴν πέσῃ ἐπάνω του. Μὰ δὲν ἄγγιξε τίποτα. Ἔνιωσε μόνο ἕναν ἀέρα στὰ χέρια του. Ἐπίσης ἄκουσε βήματα ν' ἀποχωροῦνται, γυρίζοντας στὸ καμπαναριό...

Ὁ Ραοὺλ, τρελλὸς ἀπὸ φόβο κατέβηκε γρήγορα τὰ σκαλιά. Κρύος ἱδρώτας ἔβρεχε τὸ μέτωπό του... Ἔτρεξε καὶ στάθηκε στὸ Ἅγιο Βῆμα, σὰν νὰ ζητοῦσε προστασία. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε κάποιο θόρυβο στὸ Ἱερό.

Ὁ κωδωνοκρούστης πλησίασε κι' εἶδε στὸ φῶς τῆς καντήλας δυὸ βλίσι, ποὺ ἦταν πάντα ἐκεῖ. Στὸ ἕνα ἐγρέφαν τοὺς πεθαμένους καὶ στὸ ἄλλο τὶς γεννήσεις.

Ὁ Ραοὺλ εἶδε νὰ γυρίζουν τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου τῶν γεννήσεων. Ὕστερα εἶδε νὰ κινῆται ἡ τελευταία σελίδα τοῦ βιβλίου τῶν πεθαμένων.

Πλησίασε τότε στὸ τραπέζι, ἔσκυψε κι' ἔρριξε μιὰ ματιά. Κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου πεθαμένου ἦταν καὶ τὸ δικό του: «Ραοὺλ Φουρνιέ»!

Ἕνα σπαρακτικὸ ξεφωνητὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη του. Ἔκανε δυὸ βήματα πίσω. Κι' ἄξαφνα σωριάστηκε βαρὺς στὶς πλάκες τοῦ Ἱεροῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν βρῆκαν ἐκεῖ νεκρό.

Κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του τὴν τελευταία κιτρινισμένη σελίδα τοῦ βιβλίου τῶν πεθαμένων, ποὺ τὴν εἶχε σκίσει, πρὶν πέση κατάγης...

ΖΑΡΖ ΓΚΥΓΙΟΜΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἐξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες 6.—
» ..... Δολλάρια 24.—
» ..... Φρ. Γαλ. 5.980
» ..... Φρ. Βελγ. 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεία Κλαυθμῶνος). ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. εἰ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπέλλας, ὁδὸς Δίκτης, Ν. Ἡράκλειον.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Κέγχρια

Εἶναι μικρὰ ὀγκίδια ποὺ τὸ μέγεθός τους εἶναι ὅσο ἕνα κεχρὶ καὶ γι' αὐτὸ λέγονται κέγχρια. Τὰ ὀγκίδια αὐτὰ εἶναι σφαιρικά, ὁμαλὰ στὴν ἐπιφάνειά τους, λευκωτὰ πρὸς τὸ κιτρινωπό, ποὺ μοιάζουν σὰν μικρὰ μαργαριτάρια. Φαίνονται πάνω σὲ δέρμα κανονικὸ χωρὶς καμμιὰ φλεγμονὴ ἢ κοκκινίλα γύρω τους. Καμμιὰ παθολογικὴ ἐξέλιξι δὲν ἔχουν παρὰ μονάχα ἐνοχλοῦν ἀπὸ ἀπόψεως κοκκειταρίας τὶς γυναῖκες, ποὺ θέλουν τὸ δέρμα τους νὰ μὴν ἔχῃ κανένα σημαδάκι.

Αὐτὰ τὰ μικρὰ ὀγκίδια, τὰ κέγχρια, μπορεῖ νὰ εἶναι μονήρη, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ συρρέουν πολλὰ μαζί. Βρίσκονται πιὸ συχνὰ στὰ βλέφαρα, στὰ μάγουλα πρὸς τὸ ἀπάνω μέρος, στοὺς κροτάφους, στὸ μέτωπο, σπάνια πολὺ στὸ σαγόνι καὶ ἀκόμα πιὸ σπάνια διάσπαρτα σ' ὅλο τὸ σῶμα. Σχετικὰ συχνὰ βρίσκονται τέτοια ὀγκίδια στὰ ὄργανα τοῦ φύλου τῶν ἀνδρῶν ἢ τῶν γυναικῶν.

Τὰ ὀγκίδια αὐτὰ δὲν ἔχουν κανένα ὑποκειμενικὸ σύμπτωμα, οὔτε πόνο, οὔτε φαγούρα. Ἂν ἀνοίξῃ κανεὶς ἕνα ἀπ' αὐτά, βγαίνει ἀπὸ μέσα μιὰ λευκωπὴ οὐσία, πηχτή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ κερατίνα κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος μαζὶ μὲ σμῆγμα. Αὐτὰ γίνονται, γιατὶ φράζει ἕνας πόρος τοῦ ἱδρωτοποιοῦ ἀδένος καὶ μαζεύονται ἐκεῖ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος καὶ φουσκώνει ἀκριβῶς στὴν ἄκρη τοῦ πόρου καὶ παρουσιάζεται αὐτὸ τὸ μαργαριταροειδὲς ὀγκίδιον. Σ' ἄλλες περιστάσεις πάλι φράζει ὁ θύλακας κανενὸς χνουδιοῦ, μικρῆς καὶ λεπτῆς τρίχας καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ τρίχα ἀτροφεῖ καὶ παρουσιάζεται μιὰ μικρὴ διεύρυνσι τοῦ πόρου τοῦ θυλάκου, ἡ ὁποία καταλήγει σὲ μιὰ κύστι γεμάτη κερατίνα κύτταρα, τὸ κέγχριο.

Τὸ φράξιμο αὐτὸ ὀφείλεται συ

— Γκαρσόν, φέρε μου ἐπὶ τέλους, παιδί μου τὴν καρέκλα ποὺ σοῦ ζήτησα!.....

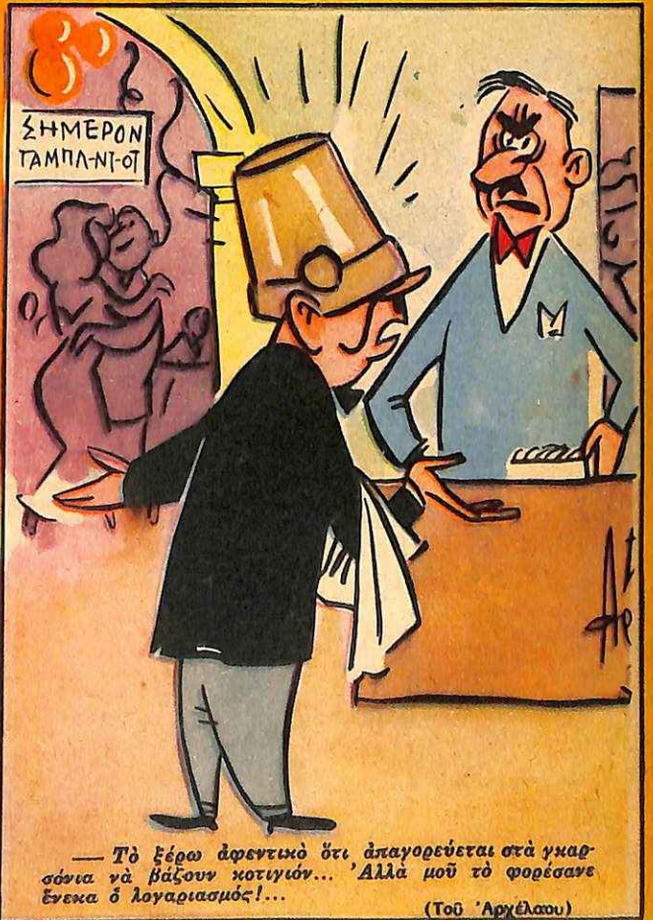

— Στὸν ἑπόμενο χορό, Σπῦρο, θὰ κάνῃς ἐσὺ τὸ κεφάλι νὰ χορέψω κι' ἐγώ!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Πρέπει νὰ πηγαίνουμε, Κώστα. Ὁ Γιωργάκης θὰ χρειάζεται τὴ σάκκα του γιὰ νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο!...

— Τὸ ξέρω ἀφεντικὸ ὅτι ἀπαγορεύεται στὰ γκαρσόνια νὰ βάζουν κοτιγιόν... Ἀλλὰ μοῦ τὸ φορέσανε ἕνεκα ὁ λογαριασμός!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ